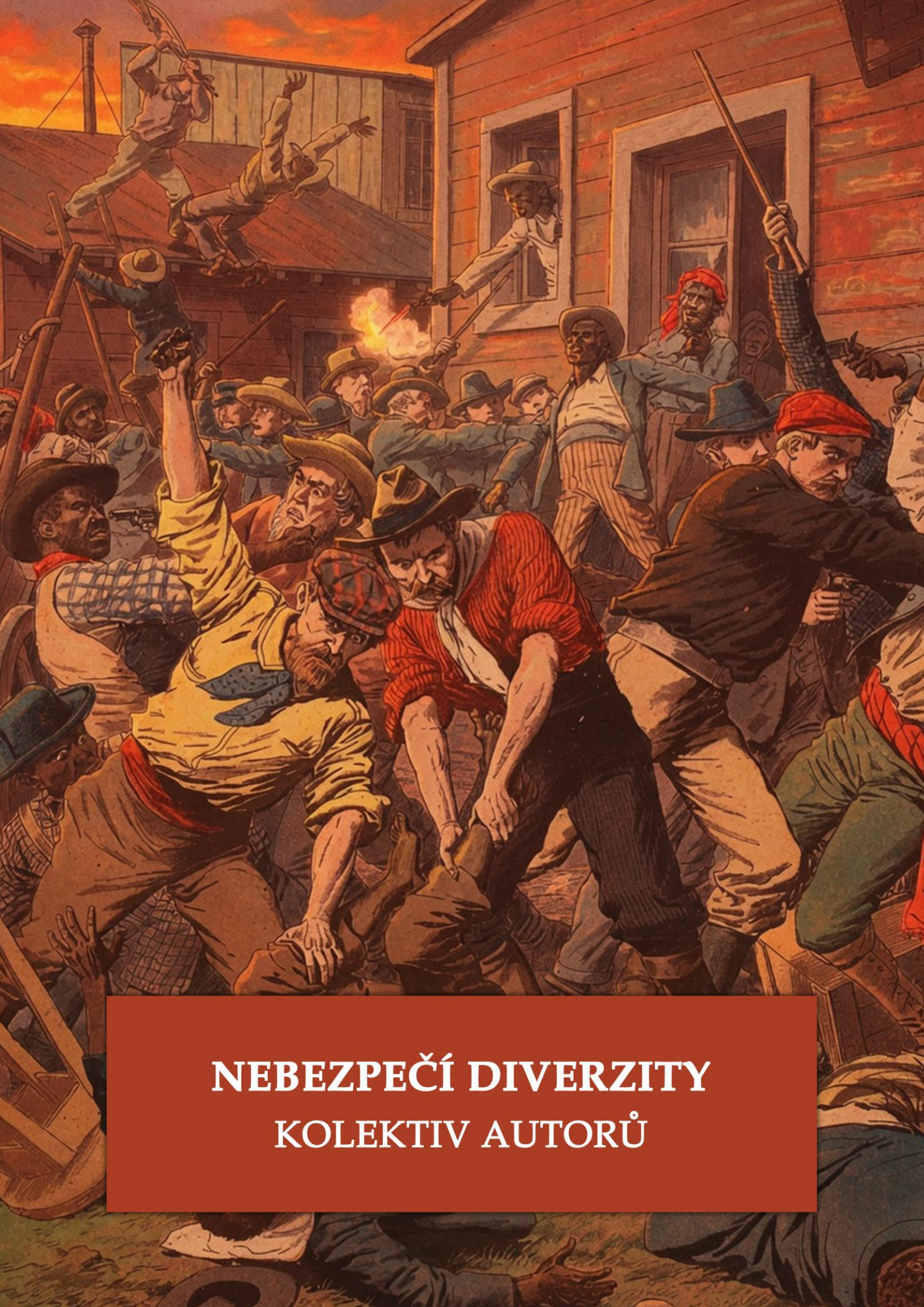

NEBEZPEČÍ DIVERZITY

KOLEKTIV AUTORŮ

Kolektiv autorů – Nebezpečí diverzity

SESKLÁDÁNO A PŘELOŽENO Z PŮVODNÍCH PUBLIKACÍ JEDNOTLIVĚ UVEDENÝCH V KAŽDÉ KAPITOLE

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Lži diverzity	4
Výmluvy, které jsme si namlouvali	112
Mýtus diverzity	172
Věda o lidské přirozenosti	292
Diverzita je krycí název pro genocidu bělochů	367
Vynucování diverzity	474
Židovské podtexty při prosazování diverzity	532
Krize, které čelíme	657
Rasové příčiny neslučitelnosti s diverzitou	677
Nutnost rasového sebeuvědomění	692
Politika rasového uvědomění bělochů	736
Doporučená literatura	786

Lži diverzity

Sestaveno z úryvků knih The God That Failed: Liberalism and the Destruction of the West od John Publius, 2020 a The Perils of Diversity: Immigration and Human Nature od Byron Roth, 2017

[…] Existuje mnoho vzájemně se prolínajících faktorů, které přispěly k naší civilizační otrávenosti, faktorů, které v různé míře působí na Západ již nejméně sto let, ne-li dokonce od dob osvícenství. Diverzita (rozmanitost) a multikulturalismus jsou sice jevy novějšího data, ale jsou to symptomy stejné nemoci. Řadoví „progresivisté“ věří, že žijeme v postkmenové společnosti; v tomto stále propojenějším světě máme postkmenové dopravní prostředky a postkmenové technologie, ale naše mozky jsou od postkmenového myšlení velmi, velmi daleko. Tento „jednotný svět“ je hezká představa, ale v praxi vede pouze ke konfliktům, zanedbávání povinností a utrpení.

Morální povinnost odstranit otroctví jako instituci nesly v čele západní národy, které vynaložily značné množství času, energie a prostředků na to, aby dosáhly jeho zániku, ačkoli by se dalo jen těžko tvrdit, že byly za svou námahu spravedlivě odměněny. Místo toho se ocitly v roli jakéhosi vesmírného obětního beránka za veškeré neštěstí a nedostatky zbožňovaných „barevných lidí“. Říká se nám, abychom prostě mlčeli a ustoupili stranou, nebo, co je ještě makabróznější, abychom už konečně umřeli.

Levice využívá idealismus a utopickou rétoriku, aby zamaskovala svou zbabělost, chamtivost a zlobu. Levici se podařilo nejen úspěšně nastavit rámec „debaty“, ale také definovat její terminologii. To je obzvláště důležité, když

vezmeme v úvahu, že nejvyšší etická organizace národů je podle dědičných národních linií (tj. Maďarsko pro Maďary, Quebec pro Kvebečany, Skotsko pro Skoty atd.), ale rámec je takový, že vysoce rušivé přesuny národů – které jsou také strašné pro životní prostředí – a „humanitární“ války za změnu režimu jsou definovány jako morální a ctnostné; přičemž Číňanům, s jejich žalostnou bilancí v oblasti lidských práv, vysoce cenzurním režimem a masivním znečištěním, se to odpouští jen proto, že mají finanční zájmy na Západě a nejsou běloši nebo křesťané.

Jak poznamenali Joe Sobran i Peter Brimelow, neexistuje prakticky žádná představa ani skutečný jazykový ekvivalent pojmů jako „rasismus vůči bílým“ či „xenofobie“ – debata o imigraci a diverzitě smí probíhat výhradně v jediném konkrétním kontextu, v němž, jak říká Ricardo Duchesne, „negativní dopady na bělochy slouží jako důkaz toho, že běloši diverzitu nepřijímají a že potřebují více osvěty o výhodách diverzity a nebezpečích rasismu“. Tento druh odzbrojující propagandy má hluboké kořeny a je devastující účinný. Civilizace je neoddělitelná od svého lidu. Možná se menšina přizpůsobí a dokonce si oblíbí civilizaci, která není „její“ jako taková, ale většina nikdy nepřijala a nikdy nepřijme to, co je pro ni v zásadě cizí. A proč by měla? Nejsou „z“ lidu, který ji vybudoval. Než se rozhodneme „obnovit naši civilizaci s cizími dětmi“, abychom parafrázovali slova zástupce Iowy Steva Kinga, měli bychom se důkladně zamyslet nad realitou toho, co hromadně dovážíme.

Méně než dva týdny po zprávě, že nigerijská mafie na počátku roku 2018 zavraždila a pravděpodobně i snědla mladou Italku, se objevil další děsivý příběh o kanibalismu, tentokrát z

pařížských předměstí. Tři muži byli 19. února zatčeni v Clichy-sous-Bois, notoricky známé „no-go zóně“, poté, co se v zadní uličce odehrála hádka, údajně kvůli penězům, která vyústila v to, že čtvrtému muži byly ukousnuty a spolknuty kousky uší a rtů. Všichni pachatelé pocházejí z Kapverd, ostrovního státu u západního pobřeží Afriky. Etnická příslušnost oběti není kvůli typickému francouzskému byrokratickému obskurantismu známa. Ačkoli by bylo lákavé tyto hrůzné události odbýt jako ojedinělé případy, převážná většina důkazů naznačuje opak. Leopardí muži, působící v západní Africe – především v Sierra Leone, Nigérii, Pobřeží slonoviny a Libérii – unášeli a rozřezávali lidi a jejich maso si mezi sebou rozdělovali v přesvědčení, že tak mohou absorbovat energii oběti a posílit se jako válečníci. V zemích jako Tanzanie provádějí rozřezávání albínů a často i konzumaci jejich masa šamani a končetiny zemřelých albínů se prodávají jako talismany pro štěstí. Ugandský diktátor Idi Amin měl velkou zálibu v lidském mase a o Armádě Božího odporu, která působí v této zemi i v několika dalších, je známo, že praktikuje „magický kanibalismus“. 24. října 1986 stanul před soudem samozvaný císař Středoafrické říše Jean-Bédel Bokassa (císař Bokassa I.), ačkoli nebyl nikdy odsouzen, za to, že snědl několik lidí. V následujících letech se muslimská menšina ve Středoafrické republice stávala běžnou obětí kanibalismu. Nucený kanibalismus byl běžnou praxí během občanských válek v Libérii, Kongu, Sierra Leone a Súdánu.

Z Konga přichází několik zpráv, že s pygmeji z kmene Mbuti se zachází jako s jakousi zvrácenou delikatesou – a že tito pygmejové jsou obvykle pojídáni zaživa. V roce 2017 bylo zatčeno a souzeno sedm jihoafrických mužů za to, že ve

spolupráci s tradičním léčitelem lákali ženy, znásilňovali je a poté konzumovali jejich maso. Toto maso údajně podávali až třem stům dalších lidí. Dr. Gwyn Campbell ve svém článku v časopise The South African Medical Journal poznamenává, že v Jižní Africe a na Madagaskaru se tradičně praktikovaly (a často stále praktikují) dva druhy kanibalismu: „Exokannibalismus, při kterém se konzumovali nepřátelé, a endokannibalismus, při kterém se jedli mrtví příbuzní, aby se usnadnil jejich přechod do světa předků, nebo aby se prodloužil kontakt s milovanými a obdivovanými členy rodiny a vstřebaly se jejich dobré vlastnosti.“ Endokannibalismus je široce praktikován v Burundi, kde se jedí zesnulí příbuzní ve víře, že tím dojde také k přijetí loveckých schopností daného příbuzného. V některých částech Keni, stejně jako v Tanzanii, se praktikuje kanibalismus albínů ve víře, že to přinese bohatství a štěstí. U kmene Luhya v Keni se věří, že konzumace genitálií mladého mužského panice vyléčí AIDS. V roce 2016 byl zadržen eritrejský obchodník s lidmi „Generál“ Medhanie Yehdego Mered, u kterého byl nalezen mobilní telefon obsahující drastické fotografie a videozáznamy poprav migrantů, konzumace jejich masa a prodeje jejich orgánů. Mered je spojován s rozsáhlou sítí obchodníků s lidmi, která působí především z Afriky do Itálie.

V roce 2003 bylo v Kamerunu zatčeno jedenáct praktiků „černé magie“, kteří zavraždili a snědli orgány sedmnácti obětí. V roce 2014 bylo v Nigérii zatčeno jedenáct osob v restauraci, která podávala pečené lidské hlavy jako delikatesu. V roce 2017 byl v Jižní Africe policií popraven muž poté, co odmítl přestat jíst ženu, kterou sám sťal. Téhož roku v Jižní Africe zabil strýc svého čtyřletého synovce a uvařil z něj guláš. Teodoro Obiang

Nguema Mbasogo, diktátor Rovníkové Guineje, je známý tím, že mučí politické oponenty k smrti a pojídá jejich varlata a mozky.

Kanibalismus se samozřejmě neomezuje ani na Afriku. V poslední době se objevily zprávy o jeho praktikování v Sýrii, Iráku, Indii, Laosu, Kambodži, Indonésii, Myanmaru a Pákistánu, a všichni pravděpodobně známe dlouholetou tradici exokanibalismu v Papui-Nové Guineji (která se často vyskytuje i v celé Polynésii). Kromě prudce stoupající kriminality, útoků kyselinou, sexuálních útoků, pedofilie, eroze kulturního kapitálu, nevěstinců se zoofilií a depresivně pravidelných drobných hrůz, jako je zadržení syrského migranta za znásilnění poníka v dětské zoo v Německu, máme tedy na seznamu další „výhodu“ diverzity – kanibalismus! To je přesně to, co můžete očekávat, když vaši vůdci rozhodnou, že vaší náhradní populací budou ti samí lidé, kteří tančí valčík s mrtvými, jako to dělají Madagaskarci během Famadihany – což, jak se dalo očekávat, vedlo k několika opakovaným výskytům černé smrti.

Když už je řeč o černé smrti, nemoci jako dýmějový mor a další zažívají ve Spojených státech bouřlivý návrat od té doby, co hranice přestaly hrát roli. Hepatitida A a dýmky kontaminované spermatem, které v Kalifornii přenášejí bůhvíco, tuberkulóza a lepra v západním Texasu, dýmějový mor v Novém Mexiku… Nemoci, které byly již dávno vymýceny nebo jejichž výskyt prudce klesal, se ve Spojených státech znovu objevují z jednoho hlavního důvodu: neomezené imigrace. Rozhodně bychom neměli litovat naší schopnosti cestovat po světě a je běžné, že si cestovatelé přivezou exotické nemoci, i když jsou přijata preventivní opatření, ale hlavním problémem je prudký nárůst přenosných nemocí, kterým by

žádný obyvatel Západu neměl být na své domácí půdě nikdy vystaven. Jádrem problému je, že naše neexistující hranice umožňují komukoli volně sem vcházet. Silné hranice jsou z mnoha důvodů životně důležité pro přežití národa, a to nejen z hlediska zdraví občanů. Pokud si dovezete třetí svět, stanete se třetím světem. Je to opravdu tak jednoduché.

Celosvětově je přibližně polovina všech muslimských sňatků uzavřena mezi blízkými příbuznými (pokrevními příbuznými), obvykle mezi bratranci a sestřenicemi nebo mezi strýcem a neteří, zatímco v Evropě činí tento podíl asi 1 % (což lze z velké části připsat „migrantům“) a v USA 0,2 %. Důsledky mohou být závažné. Lékařské údaje ukazují, že zatímco britští Pákistánci tvoří 3 % všech narozených dětí v zemi, představují více než 30 % dětí ve Velké Británii narozených s genetickými chorobami, což stojí Národní zdravotní službu (NHS) nejméně asi 600 milionů liber ročně.[1] Průzkum z roku 2005 odhalil, že 55 % britské pákistánské populace žije v manželství s bratrancem či sestřenicí[2]; v samotném Pákistánu je 70 % všech sňatků příbuzenských. Britský genetik Steve Jones vysvětluje:

> V islámském světě je běžné brát si za manželku dceru svého bratra, což je ve skutečnosti příbuzenský vztah ještě bližší než sňatek s bratrancem či sestřenicí. Měli bychom si s tím dělat starosti, protože zde může docházet k mnoha

[1] Gardham, Duncan, „Warning over births to first cousin marriage“, 29. prosince 2008. The Telegraph. Dostupné na: www.telegraph.co.uk/women/mother-tongue/4014743/Warning-over-births-to-first-cousin-marriages.html.

[2] Lall, Rashmee Roshan, „Ban UK Pakistanis from marrying cousins“, 16. listopadu 2005. The Times of India. Dostupné na: https://timesofindia.indiatimes.com/world/rest-of-world/Ban-UK-Pakistanis-from-marrying-cousins/articleshow/1298135.cms?.

skrytým genetickým poškozením. U dětí je mnohem větší pravděpodobnost, že zdědí dvě kopie poškozeného genu.[3]

Sňatky mezi příbuznými vedou k průměrnému poklesu IQ o přibližně 15 bodů. U potomků z manželství mezi prvostupňovými bratranci a sestřenicemi se riziko IQ nižšího než 70 zvyšuje o 400 %. Také se zvyšuje agresivita, zhoršuje se schopnost ovládat impulsy a dramaticky stoupá riziko celé řady zdravotních poruch. Dánská „migrační“ komunita představuje další poučný příklad. Z deníku Jydskevestkysten:

> Děti z přistěhovaleckých rodin jsou v kodaňských školách pro děti s mentálním postižením a tělesným postižením zjevně nadměrně zastoupeny… 51 % dětí ve třech kodaňských školách pro děti s tělesným a mentálním postižením pochází z přistěhovaleckých rodin a v jedné z těchto škol dosahuje tento podíl dokonce 70 %… Tyto podíly jsou výrazně vyšší než podíl dětí z přistěhovaleckých rodin v celé městské části, který činí 33 %. Velký počet postižených dětí jasně dokazuje, že v rodinách přistěhovalců je mnoho příbuzenských sňatků.[4]

Od B.T.:

> Děti s postižením z řad přistěhovalců stojí dánské obce miliony. Jen v okrese Kodaň se počet dětí s postižením za posledních deset let zvýšil o 100 %… [Sociální

[3] Wynne-Jones, Jonathan, „Hay Festival 2011: Professor risks political storm over Muslim ‚inbreeding‘“, 29. května 2011. The Telegraph. Dostupné na: www.telegraph.co.uk/culture/hay-festival/8544359/Hay-Festival-2011-Professor-risks-political-storm-over-Muslim-inbreeding.html.

[4] K dispozici na adrese: https://nordjyske.dk/indland/forside?ctrl=10&data=2%2c3195839%2c5%2c2&count=1.

pracovnice] Meredith Lefeltová navázala kontakt s 330 rodinami s postiženými dětmi v Kodani. Odhaduje, že třetina jejích klientů má zahraniční kulturní zázemí.[5]

Výzkumná jednotka nadace Rockwool Foundation zjistila, že:

> U těch, kteří s rodiči mluví arabsky, se velmi často projevuje nedostatek čtenářských dovedností – 64 % z nich je negramotných… Ať už jde o čtenářské dovednosti, matematiku nebo přírodní vědy, vzorec je stejný: dovednosti dvojjazyčných (převážně muslimských) přistěhovalců jsou ve srovnání s jejich dánskými spolužáky mimořádně slabé.[6]

Z deníku Kristeligt Dagblad:

> V nemocnici Sct. Hans, která disponuje největším oddělením pro duševně choré pachatele trestných činů v Dánsku, má více než 40 % pacientů přistěhovalecký původ.[7]

V Dánsku se podíl muslimů s příbuzenskými sňatky pohybuje od 40 % u Pákistánců po 15 % u Turků. Míra příbuzenských sňatků v samotném Turecku činí přibližně 25–30 %. Pro islám je to poměrně nízké číslo. Zatímco v Indii je míra sňatků mezi bratranci a sestřenicemi 22 %, v Džammú a Kašmíru stoupá až na 40 %. V Maroku se 20–28 % sňatků uzavírá mezi bratranci a sestřenicemi. 34 % všech sňatků v

---

[5] K dispozici na adrese: www.bt.dk/nyheder/indvandreres-indavl-koster-millioner.

[6] K dispozici na adrese: http://www.bkchefer.dk/uploads/File/Rockwoolfonden.pdf.

[7] K dispozici na adrese: https://www.kristeligt-dagblad.dk/liv-sj%C3%A6l/etniske-minoriteter-overrepr%C3%A6senteret-i-retspsykiatrien

Alžírsku je pokrevních, v Tunisku je to 39 % a v Sýrii 40 %. Podle zprávy z roku 2016 v časopise The Economist se v Egyptě vdává nebo žení s bratrancem či sestřenicí asi 40 % populace. „Míra je pravděpodobně ještě vyšší v kmenových zemích, jako je Irák a státy Perského zálivu – Saúdská Arábie, Jemen a Kuvajt," uvádí The Economist.

Statistické průzkumy v zemích s muslimskou většinou ukazují, že až 42 % všech sňatků v Libanonu je příbuzenských (mezi osobami pokrevně spřízněnými), stejně jako 45 % v Jemenu, 46 % v Bahrajnu, 47 % v Mauritánii, 48 % v Libyi, 54 % v Kataru, 54 % ve Spojených arabských emirátech, 56 % v Ománu, 60 % v Iráku, 63 % v Súdánu, 64 % v Jordánsku, 64 % v Kuvajtu, 66 % v Palestině a 68 % v Saúdské Arábii. V oblasti Núbie je to astronomických 80 %. Arabové mají jednu z nejvyšších mír genetických poruch na světě, přičemž 66 % abnormalit souvisí s manželstvím mezi bratranci a sestřenicemi. Saúdská studie zjistila, že „90 % párů, u nichž byla zjištěna přítomnost genetických poruch, se neřídilo doporučeními, která jim byla dána, a do sňatku přesto vstoupily."[8] Výkonný ředitel Centra prince Salmana pro výzkum zdravotního postižení, genetik Dr. Stephen R. Schroeder, uvedl:

> Saúdská Arábie je živou genetickou laboratoří. Zde stačí pro studium genetických poruch pouhých 10 rodin, zatímco ve Spojených státech by k tomu bylo zapotřebí 10 000 rodin.[9]

[8] K dispozici na adrese: http://jms.rsmjournals.com/content/16/1/22.full.

[9] Kershaw, Sarah, „Saudi Arabia Awakes to the Perils of Inbreeding", 1. května 2003. The New York Times. Dostupné na: www.nytimes.com/2003/05/01/world/saudi-arabia-awakes-to-the-perils-of-inbreeding.html.

V Afghánistánu, kde je 46 % sňatků uzavřeno mezi příbuznými[10], se dánský psycholog Nicolai Sennels zabývá některými z těchto důsledků:

> Studie z afghánského Kábulu, založená na pitvách těl sebevražedných atentátníků, ukazuje, že téměř 90 % z nich trpělo závažnými nemocemi nebo postiženími, jako je slepota, rakovina, amputace končetin nebo lepra. V mnoha muslimských společnostech, včetně té afghánské, je sociální tolerance vůči zdravotním postižením a duševním chorobám nízká. Tělesné postižení nebo mentální retardace často vedou k vyloučení ze společnosti. Stát se mučedníkem může být jedinou šancí na dosažení společenského uznání a cti. Některé případy Downova syndromu mohou být dalším nepříjemným důsledkem příbuzenské plemenitby a je známo, že al-Káida využívá lidi, kteří tímto syndromem trpí.[11]

Údaje o příbuzenských sňatcích v některých muslimských zemích, jako je Indonésie, Niger, Džibuti, Somálsko a Bangladéš, jsou bohužel velmi neúplné, i když víme, že v bangladéšském regionu Teknaf tvoří příbuzenské sňatky 17,6 % všech sňatků. V Íránu je 37,5 % sňatků příbuzenských, stejně jako 65,8 % až 71 % sňatků u Fulaniů v Burkina Faso a 27 % v Mali (přiznejme, že se jedná o malý vzorek čítající pouhých 600

[10] Saify, K. a M. Saadat, „Consanguineous marriages in Afghanistan“, leden 2012. Journal of Biosocial Science, 44 (1). Dostupné na: www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/21729362.

[11] K dispozici na adrese: https://web.archive.org/web/20130724212429/https://muslimstatistics.wordpress.com/2013/05/28/danish-psychologist-serious-consequences-of-muslim-inbreeding/

osob).[12]/[13]/[14] Neznáme přesný podíl takovýchto sňatků v Ázerbájdžánu, existuje zde však tradice sňatků mezi příbuznými a s touto praxí souvisí zvýšený výskyt určitých nemocí a poruch.[15] V Tádžikistánu lze 30–35 % vrozených vad připsat sňatkům mezi příbuznými.[16] Odhaduje se, že 35–50 % sňatků v subsaharské Africe, bez ohledu na náboženské vyznání, se uzavírá mezi pokrevními příbuznými, ačkoli islám lze považovat za faktor, který tento jev ještě zhoršuje; například v Nigérii se míra těchto sňatků značně liší v závislosti na kmeni: kmeny Hausa (procento neznámé) a Joruba (51,2 %) je praktikují; kmen Igbo je naopak zakazuje.

Rima Khalaf Hunaidi, náměstkyně generálního tajemníka a ředitelka Regionálního úřadu pro arabské státy (RBAS) v rámci Rozvojového programu OSN (UNDP), spolu se svým týmem arabských výzkumníků zjistila, že ve Španělsku se každoročně přeloží přibližně stejný počet knih, kolik jich bylo

---

[12] Saadat, M., M. Ansari-Lari a D.D. Farhud, „Consanguineous marriage in Iran“, 2004. Annals of Human Biology, sv. 31. Dostupné na: www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/03014460310001652211?journalCode=iahb20.

[13] Hampshire, Kate a Malcolm T. Smith, „Consanguineous Marriage among the Fulani“, září 2001. Human Biology 73 (4). Dostupné na: www.researchgate.net/publication/11832150_Consanguineous_Marriage_among_the_Fulani.

[14] Landoure, Guida a kol., „Genetics and genomic medicine in Mali: challenges and future perspectives“, březen 2016. Molecular Genetic Genomic Medicine, březen 2016, roč. 4, č. 2. Dostupné na: www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4799869/#__ffn_sectitle.

[15] Aghayeva, Izolda, „Inter-family marriages in Azerbaijan: a dangerous tradition“, 22. srpna 2017. JAM News. Dostupné na: https://jam-news.net/inter-family-marriages-in-azerbaijan-a-dangerous-tradition/.

[16] Karim, Orzu, „Couples Rush To Altar To Beat Tajik Marriage Ban“, 30. června 2016. Radio Free Europe. Dostupné na: www.rferl.org/a/tajikistan-weddings-between-cousins-new-law-marriage/27830125.html.

přeloženo do arabštiny za posledních 1 200 let. Jejich Zpráva o lidském rozvoji v arabském světě (AHDR) z roku 2002, která cituje studii z roku 1999 s názvem Translation in the Arab Homeland: Reality and Challenge, uvádí, že „arabský svět přeloží ročně asi 330 knih, což je pětina počtu knih, které přeloží Řecko. Celkový počet přeložených knih od dob kalifa Maa'mouna [813–833 n. l.] činí asi 100 000, což je téměř průměrný počet, který Španělsko přeloží za jeden rok.“ Z mezinárodního vědeckého časopisu Nature:

> V roce 2003 činil světový průměr produkce výrobků na milion obyvatel 137, zatímco žádná ze 47 zemí OIC, pro které byly údaje k dispozici, nedosáhla produkce vyšší než 107 na milion obyvatel. Průměr OIC činil pouhých 13.[17]

S výjimkou několika ojedinělých případů naše bezohledná imigrační politika znamená, že k nám nepřicházejí inženýři zítřka, a navzdory všem tvrzením o opaku masová imigrace skutečně vede k tomu, že se naše země stávají špinavějšími, nemocnějšími a násilnějšími. Dvacet měst s nejhorším znečištěním ovzduší na světě jsou: Onitsha (Nigérie), Péšávar (Pákistán), Zabol (Írán), Rávalpindí (Pákistán), Kaduna (Nigérie), Aba (Nigérie), Rijád (Saúdská Arábie), Al Džubajl (Saúdská Arábie), Mazár-e Šaríf (Afghánistán), Gwalior (Indie), Hamad Town (Bahrajn), Allahabad (Indie), Š'-ťia-čchuang (Čína), Karáčí (Pákistán), Dammám (Saúdská Arábie), Umuahia (Nigérie), Raipur (Indie), Kábul (Afghánistán), Ma'ameer (Bahrajn) a Bošehr (Írán). Země s nejvyšší úrovní znečištění ovzduší jsou: Saúdská Arábie, Katar, Egypt, Bangladéš, Kuvajt, Kamerun, Spojené arabské emiráty, Nepál,

[17] Butler, Declan, „Islam and science: The data gap“, listopad 2006. Nature 444. Dostupné na: www.nature.com/articles/444026a.

Indie a Libye. Pět zemí s nejvyššími emisemi oxidu uhličitého na obyvatele jsou: Katar, Kuvajt, Bahrajn, Spojené arabské emiráty a Trinidad a Tobago. Zeměmi s nejvyšším počtem úmrtí v důsledku znečištění ovzduší jsou: Turkmenistán, Tádžikistán, Uzbekistán, Egypt, Čína, Mongolsko, Kazachstán, Indie, Irák a Saúdská Arábie. Dvacet zemí s nejvíce znečištěnými městskými oblastmi jsou: Pákistán, Katar, Afghánistán, Bangladéš, Egypt, Spojené arabské emiráty, Mongolsko, Indie, Bahrajn, Nepál, Ghana, Jordánsko, Čína, Senegal, Turecko, Bulharsko, Mauricius, Peru, Srbsko a Írán.

Podle údajů Světové zdravotnické organizace za období 2008–2016 se jedenáct z dvanácti měst s nejvyšší průměrnou koncentrací prachových částic ve vzduchu nacházelo v Indii, přičemž jedno bylo v Kamerunu. Většina z prvních tří set měst se nacházela pouze v Číně. 95 % plastového odpadu, který dusí naše oceány, pochází pouze z deseti řek, z nichž osm se nachází v Asii a další dvě v Africe; mezi hlavní viníky patří řeka Jang-c'-ťiang (727 milionů liber plastového odpadu ročně), řeky Si, Dong aČu-ťiang (233 milionů liber) a řeka Ganga (1,2 miliardy liber). Čína produkuje zdaleka nejvíce plastového odpadu, který končí ve světových oceánech – až třicetkrát více než Spojené státy! Země jako Laos, Vietnam, Barma, Mozambik, Zambie, Indonésie, Tanzanie a Thajsko si vedou velmi špatně ve svých snahách o ochranu ohrožených druhů, jak dokládá hodnotící tabulka Světového fondu na ochranu přírody (WWF). Poptávka po částech těl exotických zvířat, jako je nosorožčí roh, je poháněna především asijským trhem, zejména v Číně.

Podle indexu environmentální výkonnosti (Environmental Performance Index) univerzity v Yale patří mezi deset nejlepších zemí světa v oblasti ochrany a šetrného zacházení s

životním prostředím v tomto pořadí: Finsko, Island, Švédsko, Dánsko, Slovinsko, Španělsko, Portugalsko, Estonsko, Malta a Francie. Deset nejhorších zemí tvoří: Demokratická republika Kongo, Mozambik, Bangladéš, Mali, Čad, Afghánistán, Niger, Madagaskar, Eritrea a Somálsko, které je na posledním místě. Země s nejnižší úrovní znečištění ovzduší jsou: Nový Zéland, Brunej, Švédsko, Austrálie, Kanada, Finsko, Spojené státy, Island, Estonsko a Španělsko. Země s nejnižším počtem úmrtí v důsledku znečištění ovzduší jsou: Švédsko, Austrálie, Brunej, Nový Zéland, Finsko, Kamerun, Island, Norsko, Spojené státy a Španělsko. Dvacet zemí s nejméně znečištěnými městskými oblastmi jsou: Austrálie, Brunej, Nový Zéland, Estonsko, Finsko, Kanada, Island, Švédsko, Irsko, Libérie, Japonsko, Bhútán, Norsko, Malta, Portugalsko, Španělsko, Spojené státy, Monako, Malajsie a Lucembursko. Litva, Lotyšsko, Rusko a Spojené státy mají nejpřísnější zákony v oblasti environmentální ochrany, zatímco Belize, Kambodža a Jordánsko mají nejhorší. Na Haiti bylo vykáceno více než 99 % původních lesů.

Rádi bychom, aby rčení „demografie je osud“ neplatilo, abychom mohli věřit, že všichni lidé nakonec přijmou ideály osvícenství a budou žít v míru vedle těch, kteří se od nich liší, a na mikroúrovni můžeme najít mnoho příkladů, kdy tomu tak skutečně je. Bohužel v makro měřítku toto rčení téměř nikdy neplatí, a to je něco zásadního o lidské povaze, co musíme pochopit. Ne všechny skupiny lidí mají stejné hodnoty nebo se chovají stejně. To může být dobré nebo špatné, ale musíme být realističtí ohledně toho, jaké společnosti určité národy vytvářejí a jaké to má dopady na tu naši.

Zařízení v Artesia v Novém Mexiku, určené k ubytování rodin nelegálních přistěhovalců, nabízí v mikrokosmu náhled na to, co Spojené státy propouštějí přes svou nebráněnou jižní hranici. Podle Washington Times z října 2014:

> Podle výsledků auditu představují přenosné nemoci i nadále problém v zařízení v Novém Mexiku, které bylo vybudováno za účelem ubytování rodin nelegálních přistěhovalců proudících přes americko-mexickou hranici, přičemž samotní přistěhovalci neberou péči o své zdraví příliš vážně. „Onemocnění v rámci rodin a neznalost hygienických zařízení nadále vedly k nehygienickým podmínkám," napsal generální inspektor John Roth v memorandu adresovaném ministru pro vnitřní bezpečnost Jehu Johnsonovi. Pan Roth uvedl, že nemoci – kvůli nimž bylo zařízení v Artesia v Novém Mexiku na začátku tohoto roku uzavřeno, což znemožnilo jakékoli přesuny imigrantů dovnitř i ven – se ukázaly jako přetrvávající problém. Část problému spočívá v samotných imigrantech, z nichž někteří nikdy předtím nebyli u lékaře a ani poté nechodí na kontrolní vyšetření, ať už pro sebe, nebo pro své děti.[18]

Zní to jako typ lidí, které byste chtěli mít jako jádro silné, republikánsky smýšlející voličské základny, co, konzervativci? Neznalost používání toalet? Právě tohle na našem vlastním území tolerujeme – dospělé, kteří neumí chodit na záchod. To je naprosto nechutné a napomáhá to šíření nemocí, jako je E. coli a hepatitida A. Mimochodem, Kalifornie se nedávno

[18] Dinan, Stephen, „Disease plagues illegal immigrants; lack of medications, basic hygiene blamed", 6. října 2014. The Washington Times. Dostupné na: www.washingtontimes.com/news/2014/oct/6/diseases-still-problem-illegal-immigrant-families/

potýkala s obrovským vypuknutím hepatitidy A, které mělo původ v okrese San Diego a které lze s největší pravděpodobností připsat a) rostoucí populaci bezdomovců, kterou stát ignoruje, a b) nekontrolovanému mísení nelegálních přistěhovalců – a v obou případech nedostupnosti a/nebo neochotě používat veřejné toalety. Epidemie se rozšířila až do Sacramenta a nakazilo se nejméně šest set lidí. Hepatitida A se nejčastěji šíří kontaktem z výkalů do úst, často prostřednictvím kontaminovaných potravin. Podle Dr. Monique Fosterové z CDC: „Není neobvyklé, že [epidemie] trvají poměrně dlouhou dobu – obvykle déle než rok.“ Jak tehdy uvedla Jessica Randolphová, vedoucí veřejného zdraví v Santa Cruz: „Nemyslím si, že to nejhorší už máme za sebou.“

Mohu vás ujistit, že při současném vývoji tomu tak není. Ve státě Kalifornie již není trestným činem vědomě vystavit sexuálního partnera riziku nákazy virem HIV (nebo mu darovat krev infikovanou virem HIV) bez předchozího upozornění. Návrh zákona, podepsaný guvernérem Jerrym Brownem a předložený homosexuálním židovským senátorem Scottem Wienerem ze San Francisca, má za cíl „odstigmatizovat“ tuto přenosnou nemoc, přičemž jeho vznik byl podnícen tím, co Wiener považoval za „iracionální a diskriminační“ povahu stávajícího zákona. Je to skutečně znamení doby, pokud nějaké vůbec existuje.

Možná vás překvapí, že Kalifornie, nejrozmanitější stát Ameriky, má také nejhorší kvalitu ovzduší, největší rozdíly v bohatství a byla časopisem US News na základě zdravotní péče, vzdělání, ekonomiky, příležitostí, infrastruktury, kriminality a nápravných zařízení, fiskální stability a kvality života zařazena mezi nejhorší státy k životu. Toto hodnocení pouze odráží to,

co odhalil výzkum Roberta Putnama o Los Angeles, které bylo tehdy „nejrozmanitějším lidským sídlem v historii lidstva“ a „klenotem“ multikulturního chaosu, kterým je dnes Kalifornie a který bude i naší budoucností, pokud brzy nezměníme směr.

Stále častěji se budou opakovat i události, jako byla ta z února 2018 v Maputu v Mozambiku: po silných deštích se zřítila třípatrová hora odpadků a zabila sedmnáct lidí. Podle úředníků lidé často prohledávají odpadky a hledají jídlo a vyhozené předměty, které by mohli dále prodat. Ghana přichází ročně o téměř 300 milionů dolarů kvůli nákladům spojeným se špatnými hygienickými podmínkami a 90 % lidských exkrementů končí v těch samých řekách a jezerech, z nichž země čerpá pitnou vodu. Port-au-Prince na Haiti nemá vůbec žádný kanalizační systém, který by obsluhoval jeho tři miliony obyvatel. Podle Světové banky asi sedmina světové populace stále vykonává potřebu pod širým nebem, kde se lidské výkaly často dostávají zpět do vodních zdrojů a fekální bakterie šíří nemoci. Zde je uveden seznam podle procenta populace, která stále praktikuje „vykonávání potřeby pod širým nebem“; zkuste si všimnout, zda v tom vidíte nějaký vzorec:

1. Eritrea: 76 %
2. Niger: 71 %
3. Čad: 68 %
4. Jižní Súdán: 61 %
5. Benin: 55 %
6. Togo: 51 %
7. Namibie: 50 %
8. Burkina Faso: 48 %

9. Madagaskar: 44 %

10. Libérie: 42 %

Podle Světové zdravotnické organizace lze 56 % úmrtí v subsaharské Africe připsat přenosným nemocem, z nichž mnohé by bylo možné předejít zajištěním odpovídajících hygienických podmínek.

V roce 2010 postihla Haiti závažná epidemie cholery, která si vyžádala asi 10 000 životů a onemocnělo jí téměř milion lidí; ačkoli podle CDC byla poslední epidemie cholery v USA před více než stoletím, země jako Malawi, Burundi, Guinea-Bissau, Mozambik, Ghana, Sierra Leone, Tanzanie, Somálsko, Demokratická republika Kongo, Zimbabwe, Súdán, Niger, Nigérie, Angola, Etiopie a Uganda se v uplynulém desetiletí potýkaly s epidemiemi cholery.

V roce 1994 zemřelo na epidemii cholery více než 12 000 lidí v tehdejším Zairu. V Jemenu onemocnělo od roku 2016 cholerou přibližně půl milionu lidí, i když je to především důsledkem tamní devastace způsobené konfliktem. Mezi další země, které se v posledních letech potýkaly s cholerou, patří Indie, Pákistán, Kuba, Mexiko, Malajsie, Irák, Bangladéš, Namibie, Keňa, Libérie, Burkina Faso a Kamerun. Britannica definuje choleru jako „střevní onemocnění, které je archetypem nemocí přenášených vodou. Šíří se fekálně-orální cestou: infekce se šíří mezi obyvatelstvem, když výkaly obsahující bakterii kontaminují vodu, kterou pak lidé vypijí.“[19] Z pořadu All Things Considered stanice National Public Radio:

[19] Zde uvádím jeden starověký příklad, který je v kontrastu s těmi moderními. První kanalizace byla v Římě vybudována před více než 2 000 lety; Strabo, který psal v době kolem Kristova narození, uvedl: „Kanalizace, zakrytá klenbou z těsně

Úřady veřejného zdraví tvrdí, že cholera v prostředí přetrvá dlouhou dobu, protože Haiti má nejhorší hygienické podmínky na této polokouli. Pro Američany je těžké si představit, co to znamená. Odpadní vody od 3 milionů lidí proudí otevřenými příkopy. Mísí se s všudypřítomnými hromadami odpadků… Vydejte se s pediatričkou Vanessou Rouzier na prohlídku slumu v Port-au-Prince zvaného Cité de Dieu – Město Boží – a získejte představu o tom, co to znamená žít ve městě bez hygienických zařízení… Překračujeme široký kanál, který protíná slum. Kanál ucpaný odpadky odvádí odpadní vody z kopcovitých čtvrtí hlavního města. „Takže si dokážete představit, že když tudy tečou lidské výkaly a prší, prostě se to rozlije do okolí a skončí v moři," říká Rouzierová. Vede nás dolů na malou, odpadky zaplavenou pláž na okraji slumu a ukazuje na rozpadlou stavbu postavenou na kůlech nad vodou. Ti, kteří viděli film Milionář z chatrče, vědí, o co jde – o venkovní záchod. „Pokud žijete blízko vody, můžete tyto toalety visící nad mořem používat během dne," říká Rouzier. „Ale v noci byste v temnotě ven nechodili, abyste je použili. Vyprázdnili byste se do nějakého plastového sáčku a... během dne ho sem vyhodili."[20]

---

přiléhajících kamenů, je na některých místech tak prostorná, že jí mohou projet vozy se senem. A množství vody přiváděné do města akvadukty je tak velké, že řeky, jakoby, protékají městem a kanalizací; téměř každý dům má vodní nádrže, rozvody a hojné proudy vody." V roce 100 n. l. zavedli Římané ranou formu vnitřního vodovodu a jejich odpadní voda a pitná voda z akvaduktů, z nichž některé jsou i dnes, více než dva tisíce let později, stále v provozu, se nikdy nedostaly do kontaktu.

[20] Knox, Richard, „Port-Au-Prince: A City Of Millions, With No Sewer System", 13. dubna 2012. NPR. Dostupné na: www.npr.org/sections/health-

Jako žena byste v noci nepoužívala venkovní záchod především proto, že mnoho žen v zemích třetího světa, zejména v Africe, vyjádřilo obavy, že samotné použití veřejné toalety nebo dokonce soukromá návštěva toalety v křoví povede k jejich sexuálnímu napadení, a tato obava je podložena statistickými údaji. Zprávy z uprchlických táborů v Řecku pravidelně uvádějí, že některé ženy tam nosí plenky pro dospělé ze strachu, že budou při noční návštěvě toalety znásilněny. 20–50 % afrických žen uvádí, že v uplynulém roce byly sexuálně napadeny, a 40–70 % uvádí, že se v průběhu svého života staly obětí sexuálního zneužívání. Zvláště špatná je situace v Etiopii, která nikdy nebyla kolonizována Západem, s výjimkou krátké pětileté italské okupace. Podle Ejaze Khana:

> Odhaduje se, že Etiopie má jednu z nejvyšších mír násilí na ženách na světě. Zpráva OSN zjistila, že téměř 60 % etiopských žen bylo vystaveno sexuálnímu násilí. Znásilnění je v Etiopii velmi závažným problémem. Země je nechvalně proslulá praktikou sňatků prostřednictvím únosů, přičemž rozšíření této praxe v Etiopii patří k nejvyšším na světě. V mnoha částech Etiopie je běžné, že muž ve spolupráci se svými přáteli unese dívku nebo ženu, někdy s využitím koně, aby usnadnil útěk. Únosce pak svou budoucí nevěstu ukryje a znásilňuje ji, dokud neotěhotní. Údajně byly uneseny i dívky ve věku pouhých jedenácti let za účelem sňatku. Etiopská armáda byla

shots/2013/01/29/150501695/port-au-prince-a-city-of-millions-with-no-sewer-system.

rovněž obviněna ze systematického znásilňování civilistů.[21]

K tomuto druhu systematického znásilňování dochází běžně, když se invazní armáda pokouší obsadit území a demoralizovat či vyhladit jeho obyvatelstvo. Přes veškeré řeči o soucitu, které zaznívají z levicových kruhů, stačí i letmý pohled na hrůzy páchané na ženách v Evropě, aby bylo zřejmé, že tato tvrzení jsou v lepším případě nevědomě jednostranná a v horším případě záměrně pokrytecká.

Odhaduje se, že do roku 2030 bude sexuálně napadena každá čtvrtá švédská žena a dívka (v současnosti je to každá osmá). Příčiny jsou zřejmé: počet znásilnění ve Švédsku vzrostl od roku 1975, kdy začala masivní imigrace, o 1 666 % – i když čísla z té doby se v porovnání s dneškem jeví jako neuvěřitelně nízká.[22] 80 % případů sexuálního obtěžování ve švédských veřejných lázních spáchali muži cizineckého původu. Přibližně 5 % švédské populace tvoří muslimští muži, přesto mají na svědomí 77 % znásilnění v zemi; 95,6 % všech znásilnění ve Švédsku spáchali muži cizineckého původu.[23] Přibližně 40 % znásilnění ve Švédsku se týká nezletilých (z nichž 10 % tvoří

[21] Khan, Ejaz, „Top 10 Countries With Highest Rape Crime“, 12. dubna 2017. Katehon. Dostupné na: https://katehon.com/389-top-10-countries-with-highest-rape-crime.html.

[22] K dispozici na adrese: www.friatider.se/v-ldt-kterna-har-kat-med-1666-procent-sedan-1975.

[23] K dispozici na adrese: https://pjjonasson.files.wordpress.com/2017/10/sexualbrottslighet_bland_man_fodda_i_sverige_och_i_utlandet_v3.pdf.

chlapci). Afghánci mají sedmdesátdevítkrát vyšší pravděpodobnost, že spáchají znásilnění, než rodilí Švédové.[24]

Švédsko muselo zrušit svůj největší každoroční hudební festival kvůli častým případům sexuálního násilí páchaného „migranty“. Stanice metra Rinkeby ve švédském Stockholmu byla nedávno označena za místo, kde je kvůli bezpečnostnímu riziku způsobenému gangy „migrantů“ příliš nebezpečné pracovat bez policejního doprovodu. V roce 2016 se 15,6 % lidí stalo obětí jednoho nebo více trestných činů proti osobě (definovaných v průzkumu Národní rady pro prevenci kriminality jako napadení, vyhrožování, sexuální trestné činy, loupež, podvod nebo obtěžování), což je nárůst oproti 13,3 % v předchozím roce, a počty jak celkových trestných činů, tak na obyvatele nadále rostou s rostoucí imigrací. To zřejmě není dostatečný důkaz k zastavení hromadného dovozu nepřátelských cizinců.

Tento trend se navíc netýká pouze Švédska. Zdá se, že každý den přináší nové hrůzné zprávy – Somálec, který se pokusil znásilnit rodící ženu v Itálii; Pákistánec, který znásilnil ženu v kómatu, rovněž v Itálii; hromadné znásilnění a sexuální napadení nejméně 2 000 „migranty“ v Kolíně nad Rýnem a několika dalších městech během jednoho Silvestra (kolínský starosta odmítl obavy s tím, že ženy by si měly držet cizí muže na distanc); třiatřicetiletý Íránec, který předstíral, že je mu šestnáct, znásilnil a zavraždil ženu, také v Německu; a tak to pokračuje. Ani zvířata nejsou v bezpečí! V roce 2017 znásilnil Syřan poníka v dětské zoo v Berlíně před skupinou dětí. Ohledně brutálního znásilnění a vraždy mladé Susanny Marie

[24] K dispozici na adrese: http://avpixlat.info/2017/06/12/statistik-halften-av-alla-sexbrottslingar-har-utomeuropeisk-harkomst/.

Feldmanové v květnu 2018 „migrantem“, iráckým Kurdem Alim Basharem, spolupředsedkyně AfD Alice Weidelová řekla:

> Susanna je mrtvá. Maria z Freiburgu; Mia z Kandelu; Mireille z Flensburgu; a nyní Susanna z Mohuče... Susannina smrt není slepým zásahem osudu. Susannina smrt je výsledkem mnohaleté organizované nezodpovědnosti a skandálního selhání naší azylové a imigrační politiky. Susanna je obětí vymknuté levicové multikulturní ideologie, která se nezastaví před ničím, aby prosadila svůj pocit morální nadřazenosti. Susanna je také další obětí pokrytecké a sobecké politiky vítání kancléřky Angely Merkelové. Z právního hlediska neměl být Ali Bashar nikdy vpuštěn do Německa. Jeho žádost o azyl byla zamítnuta před více než dvěma lety a měl být deportován. Bashar byl policii známý kvůli fyzickým útokům, napadání policistů a držení nelegálních zbraní. V březnu 2018 byl podezřelý ze znásilnění jedenáctileté dívky v uprchlickém táboře. Podle zákona měl Bashar již dávno opustit Německo nebo být zatčen. Absurdní azylový zákon a groteskní azylová politika... jsou shovívavé k podvodníkům a zločincům, ale ignorují skutečné obavy německých občanů. Ali Bashar, jeho rodiče a pět sourozenců zde žili na náklady daňových poplatníků, nemohli být deportováni, ale po Aliho zločinu nějak našli peníze na útěk z Německa s padělanými doklady. V Německu s otevřenými hranicemi to není žádný problém.

> V den vraždy Susanny [Merkelová] v parlamentu dosvědčila, že jste migrační krizi zvládli zodpovědně.[25]

Vzhledem k vládní a byrokratické neochotě poskytovat informace je často obtížné se k těmto údajům dostat, avšak čísla, která máme k dispozici, jsou zdrcující. Pokud jde o Německo, jak uvádí Soeren Kern:

> Z čtvrtletní zprávy „Kriminalita v kontextu migrace“ (Kriminalität im Kontext von Zuwanderung), kterou vydal Spolkový kriminální úřad (Bundeskriminalamt, BKA), vyplývá, že migranti (Zuwanderer, tj. žadatelé o azyl, uprchlíci a nelegální přistěhovalci) spáchali během prvních devíti měsíců roku 2017 celkem 3 466 sexuálních trestných činů, což představuje přibližně 13 případů denně. (Konečné statistiky kriminality za rok 2017 budou veřejně dostupné až ve druhém čtvrtletí roku 2018.) Pro srovnání, za celý rok 2016 spáchali migranti 3 404 sexuálních trestných činů, což je přibližně devět denně; v roce 2015 to bylo 1 683 sexuálních trestných činů, tedy přibližně pět denně; v roce 2014 to bylo 949 sexuálních trestných činů, tedy přibližně tři denně; a v roce 2013 to bylo 599 sexuálních trestných činů, tedy přibližně dva denně. Skutečný počet sexuálních trestných činů spáchaných migranty v Německu je však podle odhadů mnohem vyšší než oficiální číslo… Ředitel Asociace kriminální policie (Bund Deutscher Kriminalbeamter, BDK) André Schulz odhaduje, že až 90 % sexuálních trestných činů spáchaných v Německu se v oficiálních statistikách

[25] Weidel, Alice, „Was sagen Sie den Eltern der ermordeten #Susanna, Frau Merkel“, 7. června 2018. Dostupné na: https://twitter.com/Alice_Weidel/status/1004792858325454849.

> neobjevuje. Německá policie v policejních zprávách často vynechává jakékoli odkazy na migranty. Pokud tak učiní, často označují pachatele z řad migrantů politicky korektními eufemismy.[26]

Podle organizace Rape, Abuse, and Incest National Network (RAINN) tvoří černoši 27 % všech pachatelů sexuálního násilí ve Spojených státech. Podle údajů amerického ministerstva spravedlnosti je každoročně více než 34 460 bílých žen sexuálně napadeno nebo znásilněno černochy a většina odborníků se domnívá, že skutečný počet znásilnění je nejméně dvojnásobný oproti nahlášeným případům. Počet znásilnění černošských žen bílými muži je „statisticky zanedbatelný“, protože na celostátní úrovni se jedná o méně než deset případů ročně. Vzhledem k tomu, že znásilnění černošských žen bílými muži je statisticky tak nevýznamné a vzácné, FBI jej přestala vůbec sledovat. Podle zprávy newyorské policie o kriminalitě a policejní činnosti z roku 2016 bylo v 84,7 % všech znásilnění ve městě podezřelým černoch nebo Hispánec. Podle téže zprávy newyorské policie:

> Černoši tvořili 47,6 % podezřelých, ale pouze 40,6 % zatčených podezřelých. V případě drobných krádeží bylo 51,1 % podezřelých černochů, ale pouze 43,7 % zatčených osob tvořili černoši. 53,3 % osob zastavených newyorskou policií v rámci iniciativy „Stop and Frisk“ tvořili černoši. 59,7 % osob, které byly zastaveny a u nichž se ukázalo, že jsou podezřelé z násilného trestného činu, tvořili černoši.

[26] Kern, Soeren, „Germany: Migrant Rape Crisis Still Sowing Terror and Destruction“, 20. března 2018. Gatestone Institute. Dostupné na: www.gatestoneinstitute.org/12066/germany-rape-crisis.

Běloši a Asiaté byli přezkoumáváni nadměrně, zatímco černoši byli přezkoumáváni nedostatečně.[27]

42 % znásilnění v Itálii páchají „migranti“, kteří tvoří 8 % obyvatelstva.[28] V Rakousku vzrostl počet sexuálních trestných činů za jediný rok, mezi lety 2015 a 2016, o 133 %, a to téměř výhradně v důsledku přílivu „uprchlíků“.[29] V norském Oslu bylo v letech 2005–2010 „nahlášeno celkem 86 případů sexuálního násilí spojeného se znásilněním; v 83 případech byl pachatel popsán jako osoba s ‚nezápadním vzhledem‘.“ V roce 2001 článek v deníku Aftenposten uváděl, že v Oslu „zatímco 65 % osob obviněných ze znásilnění je klasifikováno jako pocházející z neevropského prostředí, tato skupina tvoří pouze 14,3 % obyvatel Osla. V 80 % případů byly oběťmi norské ženy.“[30] Počet znásilnění v Belgii se díky „uprchlíkům“ z třetího světa vyšplhal na 27,9 na 100 000 obyvatel, zatímco v Řecku, které je zaplaveno „migranty“, překročil počet nahlášených znásilnění za rok hranici 5 000.

---

[27] O’Neill, James P. (komisař), „Crime and Enforcement Activity in New York City“, 1. ledna – 31. prosince 2016. Newyorská policie. Dostupné na: http://www.nyc.gov/html/nypd/downloads/pdf/analysis_and_planning/year-end-2016-enforcement-report.pdf.

[28] Tomlinson, Chris, „Migrants Account for Nearly Half of Rapists in Italy“, 7. prosince 2019. Breitbart. Dostupné na: www.breitbart.com/europe/2019/12/07/migrants-account-for-nearly-half-of-rapists-in-italy/.

[29] Robinson, Belinda, „‚There are big problems‘ Outrage as migrant rapes soar by 133%--in just ONE YEAR“, 9. prosince 2016. Express. Dostupné na: www.express.co.uk/news/world/741840/Outrage-as-migrant-rapes-soar-by-133-in-just-ONE-YEAR.

[30] Kirkwood, R. Cort, „‚Non-Western‘ Men Dominate Sex Crimes in Norway“, 2. června 2011. The New American. Dostupné na: www.thenewamerican.com/world-news/europe/item/8755-non-western-men-dominate-sex-crimes-in-norway.

Ve Finsku tvoří osoby cizineckého původu přibližně 6 % obyvatelstva, jsou však zodpovědné za 24 % znásilnění v zemi. 80 % sexuálních útoků spáchaných „migranty“ se týká finských žen, z nichž přibližně polovina jsou nezletilé. Mezi hlavní země původu pachatelů patřily Irák, Somálsko, Írán, Bangladéš, Afghánistán, Maroko, Sýrie a Alžírsko.[31]

Podle oficiálních statistik z let 2010–2014 víme, že v tomto období byla u Somálců téměř třicetšestkrát vyšší pravděpodobnost spáchání znásilnění než u rodilých Dánů; u Afghánců byla tato pravděpodobnost téměř dvacetšestkrát vyšší než u rodilých Dánů a u Íránců, Iráčanů a Libanonců byla více než patnáctkrát vyšší než u rodilých Dánů. Více než polovina všech odsouzených dánských násilníků má přistěhovalecký původ, přičemž Íránci, Iráčané, Somálci a Turci jsou dramaticky nadreprezentováni. Jedna ze tří osob odsouzených za sexuální napadení v Dánsku je muslim, přestože tvoří méně než 5 % populace. Podle dánského ministerstva spravedlnosti od začátku „migrační krize“ v červnu 2015 vzrostl počet nahlášených znásilnění o 196 %. V letech 2015–2016 vzrostl počet znásilnění v Dánsku o 163 %![32]

Za zmínku zde stojí, že průměrný migrant je muž ve věku kolem 30 let – jinými slovy v produktivním věku – a že zde téměř nejsou žádné ženy ani děti. Švédský Národní úřad pro soudní lékařství uvedl, že v 83 % případů, kdy se vyjádřil k

---

[31] K dispozici na adrese: https://web.archive.org/web/20190102091746/https://www.alandsnyheter.com/brott/valdtakt/finskor-offer-i-80-av-asylinvandrares-sexbrott-halften-av-dem-flickor-under-18/ a https://helda.helsinki.fi/bitstreams/7b29bb6c-7f3d-458e-9967-3cbdab15d98c/download

[32] K dispozici na adrese: https://www.dst.dk/da/Statistik/udgivelser/NytHtml?cid=20879.

věku žadatele o azyl, se nejednalo o nezletilého. Nedávný průzkum největšího řeckého uprchlického tábora, tábora Moria na ostrově Lesbos, zjistil, že z celkového počtu 5 206 obyvatel bylo pouze 162 dětí bez doprovodu a 216 žen, což znamená, že až 92,8 % obyvatel tábora tvořili muži, uvádí Iefimerida.[33] Podle Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) bylo v Itálii v roce 2016 pouze 2,65 % z rekordního počtu 181 436 příchozích osob skutečně uznáno jako splňující podmínky pro přiznání postavení uprchlíka.[34] Údaje UNHCR za rok 2015: „V rámci naléhavé priority bylo předloženo 548 osob, což představuje méně než jedno procento z celkového počtu 134 044.“ Dále, jako procento z celkového počtu žádostí o přesídlení podaných UNHCR, tvořily nouzové případy 0,8 % všech žádostí v roce 2011, 1,4 % v roce 2012, 1,2 % v roce 2013 a 0,8 % v roce 2014.[35] „V roce 2017 bylo v rámci naléhavé priority podáno přibližně 869 žádostí, což představuje něco málo přes 1 % všech podaných žádostí; oproti roku 2016 se jedná o nárůst o 66 %.“[36] Takže prakticky nikdo z těchto lidí – většinou mužů v bojeschopném věku – není ani uprchlíkem.

Víme, že z (minimálně) sedmi milionů migrantů, kteří do Evropy přišli v letech 2010 až 2016, pochází zhruba 55–60 % z islámských zemí, což činí islamizaci Evropy mimořádně naléhavým problémem. Například institut Pew Research ve své prognóze „High Migration“ odhaduje, že do poloviny století

---

[33] K dispozici na adrese: https://www.iefimerida.gr/news/391553/iefimerida-sti-moria-se-skines-kai-konteiner-paramenoyn-ekatontades-asynodeyta-anilika.

[34] K dispozici na adrese: www.dailymail.co.uk/news/article-4442910/Less-3-migrants-reached-Italy-refugees.html.

[35] K dispozici na adrese: www.unhcr.org/575836267.pdf.

[36] K dispozici na adrese: www.unhcr.org/protection/resettlement/5b28a7df4/projected-global-resettlement-needs-2019.html.

budou ve Švédsku tvořit muslimové 30 % obyvatelstva. Tyto problémy jen tak nezmizí. Ve skutečnosti jsme s největší pravděpodobností svědky prvních náznaků nadcházejícího krveprolití, a to říkám bez sebemenšího přehánění. Uvědomte si, že podle zpráv EU o situaci a trendech v oblasti terorismu vzrostl počet lidí zabitých při teroristických útocích od roku před „migrační krizí“ (2014) do roku, kdy „migrační krize“ začala (2015), o astronomických 3 000 %! Tyto teroristické útoky jsou téměř výlučně poháněny náboženským fanatismem přicházejícím – a financovaným – ze zahraničí. Země jako Švýcarsko však podle všeho upřednostňují vlastní přístup „neptát se, nemluvit“ o radikalizaci, jak uvádí Judith Bergmanová:

> Několik odborníků upozornilo na zahraniční muslimské sítě působící ve Švýcarsku. V roce 2016 Reinhard Schulze, profesor islámských studií na Univerzitě v Bernu, poukázal na to, že dary od Světové muslimské ligy se sídlem v Saúdské Arábii a další finanční prostředky ze Saúdské Arábie směřovaly do „těch mešit a organizací, které jsou nakloněny wahhábistické tradici“. Další expertka na islám ve Švýcarsku, Saïda Keller-Messahli, se ve svých vystoupeních a publikacích často zmiňuje o tom, jak „do Švýcarska proudí obrovské sumy peněz ze Saúdské Arábie, Spojených arabských emirátů, Kataru, Kuvajtu a Turecka“ a jak za „celou sítí radikálně orientovaných mešit ve Švýcarsku... s jasným záměrem

šířit zde salafistické myšlení“ stojí Muslimská světová liga se sídlem v Saúdské Arábii.[37]

Jedná se o dlouhodobou praxi wahhábistů; Saúdská Arábie již desítky let financuje radikální mešity po celé Evropě, od Velké Británie po Bulharsko a od Francie po Rusko, a rovněž podporuje nevládní organizace, které mají přímé vazby na extremistické aktivity. V roce 1994 dosáhly saúdské dary islámským nevládním organizacím v Bosně celkové výše 150 milionů dolarů. Podle serveru WikiLeaks:

> V Bulharsku byla organizace Taiba (Taibah), financovaná z darů ze Saúdské Arábie, zaregistrována v roce 1995 jako nástupce dvou nevládních organizací (Dar al-Irshad a Al Waqf al-Islamiyya), které byly v roce 1994 zrušeny kvůli podpoře islámského extremismu. Bulharské bezpečnostní služby uvádějí, že cílem této organizace je radikalizovat bulharskou muslimskou populaci, mimo jiné tím, že povzbuzuje ústřední instituce, jako je například muftí, aby se staly finančně závislými na jejích příspěvcích. Zakladatel organizace Taiba, Abdurahman Takan, byl z Bulharska vyhoštěn za nelegální kázání proti státu.[38]

Dále na východ, na okraji Evropy, píše Lawrence A. Franklin:

---

[37] Bergmanová, Judith, „Switzerland Welcomes Radicalization“, 20. června 2018. Gatestone Institute. Dostupné na: www.gatestoneinstitute.org/12558/switzerland-islam-radicalization.

[38] „Islam and Islamic Extremism in Bulgaria“, 14. července 2011. WikiLeaks. Dostupné na: www.novinite.com/articles/130230/WikiLeaks:+Islam+and+Islamic+Extremism+in+Bulgaria.

> Dagestán, největší republika severního Kavkazu, se dá nejlépe popsat pomocí negativních superlativů. Je to pravděpodobně nejnásilnější místo v celé Ruské federaci. Správní byrokracie v hlavním městě republiky, Machačkale, patří k nejzkorumpovanějším. Etnická a jazyková rozmanitost Dagestánu je nejkomplexnější ze všech ruských republik… Z náboženského hlediska je to také nejradikálnější muslimská entita v rámci ruského státu… Tento vzestup salafismu byl údajně podpořen finanční podporou států Perského zálivu na výstavbu mešit a najímání fundamentalistických imámů jako kazatelů v kavkazských republikách. Stipendia pro dagestánskou mládež ke studiu v Saúdské Arábii však byla obzvláště účinná při wahhábizaci islámu v Dagestánu. Štědrost Rijádu pomohla urychlit radikalizaci muslimů v republice.[39]

Terorismus, jaký je v Evropě tak běžný – a stále častěji i jinde –, je však pouze jedním z aspektů. Každodenní násilí, způsobené bezohlednou „diverzitou“ (rozmanitostí), neustále podkopává důvěru, soudržnost a sociální kapitál a často je předzvěstí etnických čistek. Na Kypru, v nejkrajnějším případě – a jako předzvěst toho, co přijde, pokud nebráníme naše národy před touto invazí – Turecko nadále usiluje o etnické čistky řeckých Kypřanů a Evropská unie ani Organizace spojených národů k tomu nic neříkají.

Devět z deseti nejkriminálnějších etnických skupin ve Švédsku pochází z muslimských zemí a tito převážně mladí

[39] Franklin, Lawrence A., „Dagestan: New Epicenter of Muslim Terrorism in Russia“, 14. února 2014. Gatestone Institute. Dostupné na: www.gatestoneinstitute.org/4172/dagestan-terrorism-russia.

muži považují svou kriminalitu, páchanou téměř výlučně proti rodilým Švédům, za válku. Nevěříte mi? Petra Åkesson provedla rozhovory s mladými „migranty“ ve městě Malmö a uvádí následující:

> „Když jsme ve městě a krademe, vedeme válku proti Švédům.“ Tento argument se opakoval několikrát. „Moc pro mě znamená, že se na mě Švédové budou dívat, lehnou si na zem a budou mi líbat nohy.“ Chlapci s úsměvem vysvětlují, že „při loupeži zažíváte vzrušující pocit, cítíte se spokojení a šťastní, jako byste dosáhli úspěchu, prostě je to příjemné.“ „Je tak snadné okrádat Švédy, tak snadné.“ „Loupíme každý den, tak často, jak chceme, kdykoli chceme.“ Mladí imigranti považují Švédy za hloupé a zbabělé: „Švédové nic nedělají, prostě nám ty věci dají. Jsou tak slabí.“ Mladí lupiči své zločiny neplánují: „Ne, prostě vidíme nějaké Švédy, kteří vypadají bohatě nebo mají hezké mobily, a pak je okrademe.“[40]

Popsaná neochota Švédů bránit se je sama o sobě velmi znepokojivá, je však třeba zmínit, že kdyby kladli odpor, byli by to pravděpodobně oni, kdo by byl zatčen za nějaké smyšlené trestné činy související s „rasismem“. Postoj těchto zločinců však mluví za vše. Možná se před reportérem tváří silně (díky své početní převaze), ale ve skutečnosti jde o něco jiného (kromě zjevného pohrdání Švédy): vědí, že jim to projde, nebo že trest bude přinejmenším tak mírný, že to bude jen pokárání.

Ve Finsku byl nyní vytvořen precedens, že znásilnění desetileté bílé dívky je přijatelné, pokud jste členem chráněné třídy migrantů. Nejvyšší soud uvedl, že 23letý Juusuf Muhamed

[40] Åkesson, Petra. Dostupné na: www.sociologi.lu.se/krim/vi_krigar.pdf.

Abbudin desetiletou dívku k činu nenutil ani ji k němu nepřinutil strachem, a proto se nejednalo o znásilnění.

V roce 2017 byl v Rakousku desetiletý chlapec znásilněn iráckým mužem ve veřejném bazénu a překvapivě byl tento muž odsouzen – dostal však pouze čtyřletý trest. Předseda Senátu Thomas Philipp rozhodnutí podpořil slovy: „Čtyři roky jsou v tomto případě přiměřené.“ V září 2017 byla švédská matka hromadně znásilněna třemi afghánskými „mladíky“; incident si vyfotografovali, a přesto jeden z nich zřejmě nebyl nikdy identifikován a další dva dostali tresty jedenácti a čtrnácti měsíců. Za svádění a zneužívání dvanáctiletého chlapce v Dundee ve Skotsku dostal pachatel Rana Irfan Aslam, kterému bylo v té době třicet let, pouhý jednoroční trest.

Nedávná zpráva z Velké Británie odhalila, že u muslimských mužů je pravděpodobnost sexuálního zneužívání dětí více než dvakrát vyšší než u mužů, kteří muslimy nejsou. Vyšetřování skandálu s gangem z Newcastlu ve Velké Británii zjistilo, že pachatelé jednali s „arogantní vytrvalostí“, protože mnoho z jejich sedmi set obětí, nikoli pachatelé, bylo potrestáno policií, protože, citujeme ze zprávy, úřady použily „odstrašující tresty vůči obětem za opilost a výtržnictví nebo za podávání falešných obvinění, když se změnily výpovědi. To vyslalo pachatelům nevhodný signál – bylo nepravděpodobné, že budou stíháni nebo že jim bude zabráněno v pokračování zneužívání.“ Jeden člen newcastleského gangu, Badrul Hussain, jednou řekl bílé kontrolorce jízdenek: „Všechny bílé ženy jsou dobré jen na jednu věc – aby je muži jako já šukali a používali jako odpadky. To je vše, za co ženy jako ty stojí. “ Nezastrašeni úřady se postoje jako ten Hussainův mohou rozvíjet pod tichou ochranou zákona a díky němu. Skvělé

vyšetřování z roku 2017 týkající se sítě pedofilů v Glasgow odhalilo, že oblast Four Corners je „plná problémů se zneužíváním dětí.“ Podle příbuzného jedné z dívek, která byla zneužita a znásilněna gangem:

> To je opravdu naše nejhorší noční můra, jde o podobné případy jako v Rochdale a Rotherhamu, jen se to v Glasgow děje ve velkém měřítku. Zdá se, že nikdo nic nedělá, aby tomu zabránil, a všechny dívky byly přesvědčeny, že tito muži jsou jejich partneři. Zaměřují se na bílé dívky ve věku od 14 do 19 let.[41]

Žádné pobouření ani starost o své sestry, feministky? Hanba. Dosud bylo nahlášeno přes 6 000 případů ženské obřízky v Irsku, 53 000 v Austrálii a 70 000 ve Velké Británii, a jen dva případy skončily odsouzením. Podle jednoho odhadu jich bylo ve Švédsku přes 140 000, ale opět narážíme na byrokratický obskurantismus. Britská policie a vládní aparát se spokojily s tím, že přivíraly oči nad tím, co podle odhadu Sarah Championové představovalo až milion mladých bílých dívek, které byly sváděny, zneužívány a znásilňovány převážně muslimskými muži z „jižní Asie“.

Možná je ten strašák jménem „rasismus“ opravdu tak silný. Pachatelé z Newcastlu (s jednou výjimkou), stejně jako ti z Rochdale, Rotherhamu, Oxfordu, Derby, Telfordu atd., „všichni zřejmě pocházejí z nebělošské, převážně asijské/britské menšinové etnické kultury nebo prostředí“. Sedm osob, které BBC popsala pouze jako „muže z Oxfordu“,

---

[41] Rodger, Hannah, „Grooming ring probe at Glasgow’s four corners after teenagers ‘exploited for sex’ by groups of men“, 26. září 2017. Glasgow Times. Dostupné na: www.glasgowtimes.co.uk/news/15556999.grooming-ring-probe-at-glasgows-four-corners-after-teenagers-exploited-for-sex-by-groups-of-men/.

bylo odsouzeno za „predatorní… sexuální zneužívání v masovém měřítku“.

„Muži z Oxfordu“ se jmenují: Assad Hussain, Moinul Islam, Raheem Ahmed, Kamran Khan, Kameer Iqbal, Alladitta Yousaf a Khalid Hussain. Mezi nimi není ani jeden Smith nebo Jones. Zvláštní. Jako jeden z pozitivních projevů diverzity, který se jistě bude líbit labouristické poslankyni Naz Shah (vzpomínáte na její retweet, že oběti gangu, který se dopouštěl sexuálního zneužívání, musí „mlčet v zájmu diverzity“?), bristolský gang nebyl „asijský“ – byli to Somálci! Nicméně pro takzvané „elity“ zůstává nanejvýš důležité tyto skandály co nejvíce utajit. Jen jako jeden příklad: skandál s gangem zneužívajícím děti v Telfordu nebyl nejenom v celostátních zprávách, ale nebyl ani na stránce BBC věnované zprávám ze Shropshire! Redaktor BBC News James Stephenson obhajoval rozhodnutí BBC neinformovat o události tím, že „původní odhad byl… možná 1 000 obětí, a to nebylo založeno na konkrétních informacích, ale na extrapolaci vycházející ze spolupráce s akademickým pracovníkem.“

Neoliberální kalkul Velké Británie: Jimmy Saville a Gary Glitter. > Tisíce muslimských, převážně pákistánských mužů páchajících rozsáhlé, systematické sexuální zneužívání a znásilňování až jednoho milionu nezletilých britských dívek.[42]

[42] Nedávno zveřejněná zpráva o znásilňování bílých dívek pákistánskými gangy odhalila šokující rozsah tohoto systematického znásilňování britských dívek, vypovídající o důsledcích cizorasové migrace ve Velké Británii. Zpráva Rape Gang Inquiry dokumentuje systematické zneužívání nejméně 250 000 bílých dívek po celé Británii v průběhu 70 let, přičemž oběti byly již od věku 11 let a mnohé z nich byly opakovaně znásilňovány stovkami mužů. Pachatelé, převážně pákistánští muslimové, tvořili organizované sítě, v nichž dosahoval podíl muslimů až 95 %, což představuje ohromující nadreprezentaci oproti jejich podílu v britské

„Když se zeptáte Lily Allenové, nejenže britský ‚přístup k ženám… přitahuje muže predátorského charakteru, kteří se tu chtějí usadit', ale dívky, které se staly oběťmi gangu z Rochdale, ‚by byly dříve či později znásilněny nebo zneužity někým jiným. V tom je ten problém." Lily Allen zjevně považuje tyto dívky z dělnické třídy za pouhý odpad, naprosto postradatelný ve jménu „diverzity", ale v jedné věci má vlastně

---

populaci (6%). Nejhorší případy zahrnovaly mučení, znásilňování předměty i zvířaty, vydírání videi, svědectví o vraždách dívek před očima obětí a zabíjení kojenců. Například oběť jménem Felicity byla svědkem toho, jak byla jedné dívce na záda přikládána horká žehlička, a poté jak ji čtyři muži uškrtili. Viděla, jak bylo novorozeně popáleno cigaretami a zabito, zatímco jeho matka byla nucena se dívat. Sama byla zavěšena hlavou dolů za nohy, bičována, polévána močí a vystavena ponižujícím činům. Popsala „trestnou místnost" s klecemi, kde byly dívky zavřené a mučeny. Byla přepravována v dodávce v kleci spolu s dalšími dívkami, včetně některých, které byly dovezeny ze zahraničí. Byla zdrogována a během několika nocí opakovaně znásilňována desítkami mužů (str. 181–186). Pachatelé byli často propouštěni ihned po zatčení a pokračovali v trestné činnosti, odsouzení si odpykávali pouze zlomek trestu a většina zůstala zcela nepotrestána. Úřady celé kauze nejen přihlížely, ale v mnoha případech ji aktivně umožňovaly a chránily pachatele. Policie opakovaně ignorovala hlášení rodičů i obětí, stíhala samotné dívky místo pachatelů, ničila nebo ztrácela důkazy a nechávala pachatele pokračovat v trestné činnosti. Sociální služby vracely děti do prostředí, kde byly zneužívány. Zdravotnictví zaznamenávalo těžká zranění, pohlavní choroby a těhotenství u dětí a propouštělo oběti zpět k pachatelům. Za působení (bývalého premiéra) Keira Starmera e funkci ředitele veřejných žalobců (DPP) bylo podle dostupných údajů až 13 000 podezřelých propuštěno pouze s varovnými dopisy, aniž by byli stíháni. Mnozí pachatelé tak zůstali na svobodě a mohli pokračovat ve zneužívání. Typickým příkladem nečinnosti úřadů je výpověď matky oběti Fiony, která policii hlásila, že její dceru zneužívají „Asijští muži". Dispečer jí odpověděl: „Nemůžete je označovat za asijské muže, protože to je rasistické. Měli byste být prostě rádi, že se vaše dítě seznamuje s jinou kulturou." Jednou policista odvezl Fionu zpět do domu, kde docházelo ke zneužívání, a řekl těm mužům, ať si s ní „užijí" (s. 30). Podotýkáme, že šlo o legální migranty, že toto zneužívání bílých dívek mělo jasné rasové motivy, a „podle expertů je to špička ledovce." Viz https://archive.org/details/the-rape-gang-inquiry-june-2026/.

pravdu, a to v tom, jak zvrácená a odcizená západní kultura degraduje a hypersexualizuje své mladé ženy.

V materialistické společnosti není žádným překvapením, že první věcí, která tyto mladé dívky obvykle přitahuje k mužům z gangů zabývajících se pohlavním zneužíváním, je jejich majetek – hezké auto, hezké oblečení, schopnost dávat jim dárky nebo je zásobovat drogami a alkoholem, které se tak vychvalují v televizi a v populární hudbě. Grooming (svádění) je proces a dotyční muži si dívky vybírají právě kvůli jejich zranitelnosti, ale také kvůli jejich rase a náboženství. Dívky často pocházejí z rozvrácených rodin nebo z pěstounské péče, což je výsledek desetiletí trvající kampaně za rozpad tradiční rodiny. S nepřítomnými otci a přetíženými nebo zanedbávajícími matkami samozřejmě tyto křehké duše dospívajících dívek touží po pozitivní pozornosti. A když, jak napsala Jayne Seniorová v knize Broken and Betrayed, většina sociálních služeb a rozhodně i úřady nejsou ochotny zasáhnout ve prospěch dívek a nechávají je, aby se o sebe postaraly samy, kam jinam se mohou obrátit? Na koho jiného se mohou obrátit, aby je ochránil před útoky dobře propojených a zjevně sadistických mužů, kteří fakticky působí beztrestně, když většina lidí ani nezná své sousedy? Jednotlivci nebo snadné kořisti? Taková situace se stává realitou pro celé západní obyvatelstvo, a to jak v přeneseném, tak i v doslovném smyslu, přičemž ulice mnoha západních měst začínají připomínat scény z filmu 28 dní poté.

Je naprosto zřejmé, že o „rovnosti“ tu vůbec nejde. Kdyby tomu tak bylo, proč jsou běloši diskriminováni ve všech oblastech, od přijímání na vysoké školy až po přijímání do zaměstnání? Proč ta neustálá potřeba připisovat bělochům

kosmickou vinu za věci, které ani neudělali – a často jim dokonce bránili? Proč je „zrada bělošství loajalitou k lidstvu“, ale manipulace demokratů s volbami v polovině volebního období v roce 2018 je deníkem Forward popsána jako „Chanuka“? Proč je odsuzováno ptát se: „Je to dobré pro bělochy?“, ale oslavován je nahý vlastní zájem jiných skupin? Proč vám doslova projde vražda někoho, kdo vám řekl sprosté slovo, pokud jste členem chráněné skupiny? Jak přesně může člověk „uniknout chudobě a zločinu“, když pochází z prostředí, které je v první řadě vytvořilo? Jistě si je s sebou přináší.

Levice zachází s menšinami, jako by neměly žádnou vlastní vůli, a přesto se od nás očekává, že je budeme uznávat jako plnoprávné rovnocenné partnery pod záštitou „demokracie“. Pokud je Amerika pouze souborem principů, myšlenkou nebo ideálem, chcete-li, proč je pak Libérie takovou katastrofou, když až do roku 1980 měla téměř identickou kopii naší ústavy?

Pokud je diverzita naší silnou stránkou, proč pak podle všech měřítek – ať už jde o občanskou, duševní či fyzickou stránku – vede k nárůstu násilí a zhoršení zdravotního stavu? Pokud je diverzita zdrojem tak neuvěřitelné síly – ba dokonce naší největší silou –, pak by mělo být samozřejmé, že etnicky nejrozmanitější národy světa, uvedené níže, by byly globálními velmocemi:

1. Papua-Nová Guinea
2. Tanzanie
3. Demokratická republika Kongo
4. Uganda

5. Libérie

6. Kamerun

7. Togo

8. Jihoafrická republika

9. Kongo-Brazzaville

10. Madagaskar

11. Gabon

12. Keňa

13. Ghana

14. Malawi

15. Guinea-Bissau

Ani ne. Naopak, jsou chudé a sužované etnickými konflikty. A pokud jde o tak přirozený proces, proč se lidé přirozeně izolují? Například v Ugandě žije 1,25 milionu uprchlíků, „za což země dostává 200 milionů dolarů na pomoc, aby uprchlíci mohli obdělávat malé pozemky darované venkovskými obcemi; třetina této pomoci pro uprchlíky směřuje k místním obyvatelům. Místní obyvatelé často žijí odděleně od nově příchozích, například když jsou místní v jedné části vesnice a uprchlíci v jiné.“[43] Kromě toho existuje řada údajů, které naznačují, že čím je město rozmanitější (více diverzity), tím více se v něm prohlubuje segregace.[44]

[43] „Europe, Asia“, 2019. Rural Migration News, roč. 25, č. 1. UC Davis. Dostupné na: https://migration.ucdavis.edu/rmn/more.php?id=2250.

[44] Silver, Nate, „The Most Diverse Cities Are Often The Most Segregated“, 1. května 2015. FiveThirtyEight. Dostupné na: https://archive.ph/p8y0S.

***

„Máme morální povinnost přijímat chudé z celého světa, říkají nám, i kdyby to znamenalo, že naše vlastní země bude chudší, špinavější a rozdělenější. Imigrace je formou pokání. Předchozí vůdci naší země se dopustili hříchů – za tyto hříchy musíme zaplatit tím, že přijmeme nekonečný proud přílivu migrantů. Tak zní jejich argumentace.“ – Tucker Carlson

Nejviditelnějším aspektem neoliberalismu a globalizace je šíření cizích národů v dříve homogenních oblastech. Rasová a etnická diverzita je pro rozvoj neoliberálního projektu zásadní. Kriminalita a naprostá cizost dovezených národů hrají klíčovou roli při ničení sociálního kapitálu, rozvracení komunity, státu či politického zřízení a otevírají cestu přívalu hrůz, které následují, zatímco podvratný činitel pracuje na oslabení obrany zevnitř.

Transformační imigrace ohrožuje integritu republiky nebo demokracie, protože v kmenovém prostředí nemůže existovat společný konsenzus, stejně jako úpadek morálky a ctností, jak občanských, tak osobních, vytváří prostředí individualismu zaměřeného na vlastní uspokojení. „Liberální demokracie“ v obou případech vyhovuje nejhorším impulsům lidí. Není náhodou, že degradace integrity republiky ve Spojených státech se časově shoduje s rozšířením volebního práva z omezené skupiny mužů charakteru, kteří měli „vlastní kůži v sázce“, na doslova každého, dokonce i na neameričany a zemřelé. To v podstatě platí pro celý Západ od Austrálie přes Velkou Británii až po Kanadu: samotné občanství se zkorumpovalo a stále více ztrácí smysl, stejně jako mnoho jiného.

Naše vlasti procházejí zásadními proměnami, až jsou k nepoznání, neboť masová imigrace samozřejmě přináší zásadní změny. To je samozřejmé, ale v dnešní diskusi se o tom nemluví. Běloši rozhodně nemají právo na své vlastní vlasti – migrace je lidské právo! Dokonce i vážená Organizace spojených národů to říká! Přečtěte si níže uvedený výňatek z dokumentu s názvem „Nahrazovací migrace: Je to řešení pro klesající a stárnoucí populaci?“ (Replacement Migration: Is It a Solution to Declining and Ageing Populations?) z Oddělení pro hospodářské a sociální záležitosti OSN: Populační divize (od té doby smazáno) a zeptejte se sami sebe znovu: „Jaká konspirace?“:

> Prognózy Organizace spojených národů naznačují, že v příštích 50 letech bude populace prakticky všech evropských zemí i Japonska čelit úbytku obyvatelstva a stárnutí populace. Nové výzvy spojené s úbytkem a stárnutím obyvatelstva si vyžádají komplexní přehodnocení mnoha zavedených politik a programů, včetně těch, které se týkají mezinárodní migrace. Zpráva se zaměřuje na tyto dva výrazné a kritické demografické trendy a zabývá se nahrazovací migrací pro osm zemí s nízkou porodností (Francie, Německo, Itálie, Japonsko, Korejská republika, Ruská federace, Spojené království a Spojené státy) a dva regiony (Evropa a Evropská unie). Nahrazovací migrace označuje mezinárodní migraci, kterou by země potřebovala k vyrovnání poklesu počtu obyvatel a stárnutí populace v důsledku nízké porodnosti a úmrtnosti.

Tak to máte černé na bílém, konečný cíl: nahrazovací migrace. Ano, jste nahrazováni, ale jednosměrná migrace do

bílých a v budoucnu vybraných severovýchodních asijských společností je lidským právem. Je zřejmé, že je to absurdní, a abych citoval Alexandra Solženicyna: „Na Západě je čas bránit ne tolik lidská práva, jako spíše lidské povinnosti.“ A co povinnost vůči vašim spoluobčanům? A co povinnost vůči vašim potomkům? Mnoho bělochů se této poslední povinnosti zřeklo tím, že odmítli mít děti, ale stojí za zvážení, že nemůžete být „cool teta s vínem“, pokud vás na přechodu srazí nějaký třikrát deportovaný ilegál a ujede, nechajíc vás tam ležet na smrt. A co se týče ostatního, jaký druh země chcete zanechat svým dětem a dětem svých dětí? Takovou, která je zdravá, šťastná a soudržná, nebo špinavou, nemocemi prolezlou pekelnou díru? Pachatelé křičí o nespravedlnosti, zatímco se doslova snaží vymazat bílou rasu prostřednictvím genocidních politik, mezi které patří: masová imigrace nebílých; potlačování reprodukce bělochů prostřednictvím propagandy a tíživých daní; demoralizace bělochů a tlak na užívání škodlivých látek; neustálá protibělošská propaganda; a normalizace podivných sexuálních sklonů, genderové fluidity a „trans“. Jedna studie z Cornellovy univerzity doporučila upravit algoritmy seznamovacích aplikací tak, aby v podstatě nutily bělochy se scházet s lidmi jiné rasy. Pokud vím, pro jiné skupiny žádný takový návrh neexistuje. Podle deníku The Guardian je navíc používání seznamovací aplikace k navazování kontaktů s příslušníky vlastní rasy „rasistické“. Konečným cílem musí být vymýcení bělochů. Zadejte do Googlu „bílý pár“ a podívejte se, co se objeví.

Anushka Asthana píše v deníku The Guardian bez zjevného úmyslu, že „láska bez ohledu na barvu pleti je znakem zdravé a dynamické společnosti“, přičemž jako důkaz své

hypotézy používá pouze anekdotický důkaz, že sama žije v mezirasovém manželství.[45]

„Ideál“ smíšené populace, která vykazuje „méně rasismu“, vyvrací experiment se „záhadnou hmotou“, jímž je Brazílie, kde podle sčítání lidu z roku 2010 tvoří míšenci 50,7 % obyvatelstva; ačkoli rasové otázky v zemi s pluralitou bělochů a spoustou toho, co černoši nazývají „směšováním“, zdaleka nevyprchaly, rasa zůstává neřešitelnou překážkou pro rajský postrasový utopismus. Ve skutečnosti je Brazílie plná rasového napětí a patří k nejnásilnějším zemím na světě.

S rostoucí diverzitou v Británii, zemi, kterou si Asthana zvolila za svou, dochází k dramatickému zhoršování kvality života, a to v přímé úměře k této diverzitě. Její recept spočívá v tom, aby se všichni rodilí Britové a jejich rasově odlišní nástupci prostě smísili, a to tak dlouho, dokud nevytvoříme ráj na zemi. Ale kromě mnoha překážek, které brání budoucnosti společnosti typu „café con leche“, o které často sní mnoho zapálených levičáků, většina lidí nechce chodit s někým mimo svou vlastní rasu, a navíc, čím rozmanitější se daná oblast stává, tím méně dochází k interakci. Zjednodušeně řečeno, jejich vlastní projekt je sám sebou zmařen, protože lidé se nevyhnutelně budou sami segregovat. Vynucování integrace ve školách pod hrozbou zbraní bylo velkým úspěchem, tak proč ne u těch, s nimiž navazujeme partnerské vztahy? Následující text z City Lab prozrazuje, o co jde:

[45] Asthana, Anushka, „Colour-blind love is the mark of a healthy and dynamic society“, 6. července 2014. The Guardian. Dostupné na: https://www.theguardian.com/commentisfree/2014/jul/06/mixed-marriage-interracial-partnerships-multiculturalism-society-class.

> Ačkoli je dnes 11 % bílých novomanželů v manželství s osobou jiné rasy nebo etnického původu, bílí lidé stále vykazují ze všech hlavních rasových a etnických skupin nejnižší míru smíšených sňatků. Černí novomanželé mezitím zaznamenali nejvýraznější nárůst ze všech skupin, a to z 5 % v roce 1980 na dnešních 18 %. Rozdíl mezi metropolitními a nemetropolitními oblastmi je však podle zprávy „zcela způsoben bílými“... 83 % novomanželů v nemetropolitních oblastech jsou bílí, ve srovnání s 62 % v metropolitních oblastech.[46]

Lionel Shriver, která v sobě probouzí svou vnitřní Anushku Asthanu, se domnívá, že kdyby se z celé populace stali Vin Dieselové, mohlo by to – samozřejmě pro bělochy – účinně zmařit tu obávanou hru na identitární politiku.[47]

Pro lidi, kteří dělají takovou vědu z „boje proti nenávisti“, je tedy podivné, že Harvardská univerzita shledala přijatelnou tu odpornou nenávist, kterou chrlí časopis s názvem Race Traitor, založený jejím vlastním lektorem a kolegou Noelem Ignatievem, kde „zrada bílé rasy je loajalitou k lidstvu“: „Nenechte se mýlit: máme v úmyslu dál napadat mrtvé bílé muže, i ty živé, a také ženy, dokud nebude sociální konstrukt známý jako ‚bílá rasa‘ zničen – ne ‚dekonstruován‘, ale zničen.“ No tak tedy.

Definice pogromu zní: „útok, doprovázený ničením, rabováním majetku, vraždami a znásilňováním, spáchaný

[46] Balwit, Natasha, „The Urban-Rural Divide in Interracial Marriage“, 18. května 2017. City Lab. Dostupné na: www.citylab.com/equity/2017/05/interracial-marriage-in-cities-pew-report/527217/.
[47] „Will racial blending undermine identity politics? Let’s hope so“, The Spectator, 8. prosince 2018.

jednou částí populace proti druhé.“ Samotné slovo pogrom doslova znamená „devastace“ a souvisí s ruským pogromit, „vytvořit poušť“. Podle Encyclopedia.com má pogrom za následek „plenění… pronásledování a vyvlastňování“. Podle YIVO Encyclopedia také „obvykle implikuje centrální podněcování a kontrolu, nebo přinejmenším pasivitu místních úřadů“. Oběťmi těchto neo-pogromů jsou paradoxně ti, kteří jsou vykreslováni jako pachatelé. To zní strašně podobně jako sovětské Rusko ve 20. a 30. letech 20. století, nebo dnešní eurozápadní svět.

Sověti se rovněž zaměřili na pronikání do společenských klubů a organizací, dokonce i do skautů, a to tím, že se dostávali do vedoucích pozic, aby tak mohli odstranit ideologické protivníky a tyto organizace zpolitizovat, čímž v podstatě učinili ideologii „nového sovětského člověka“ nevyhnutelnou. Paralely se současným Západem jsou, mírně řečeno, znepokojivé. Ani v osobním životě nebylo úniku – například každý třetí východní Němec byl vládním informátorem, takže šance, že váš manžel či manželka, sourozenec, dítě, rodič nebo přítel podával zprávy přímo Stasi, byla poměrně vysoká; v zájmu sebezáchovy bylo nejlepší nikdy nevyjadřovat nespokojenost s režimem, a to ani těm nejbližším. V sovětském Rusku bylo během Stalinovy éry posláno do gulagu 200 000 lidí za to, že vyprávěli to, co Mark Steyn charakterizuje jako „ideologicky nevhodné vtipy“.

Sovětský svaz se rovněž intenzivně věnoval nahrazování obyvatelstva. Nový totalitní systém v Evropě je jen jednou z variant tohoto přístupu. Tuto hru jsme už viděli. Například v roce 1945 činil podíl etnických Estonců na celkovém estonském obyvatelstvu 97 %. V roce 1959 to bylo 74,6 %. V

roce 1989 to bylo 61,5 %, a to vše díky masovým deportacím a popravám původních Estonců ze strany Sovětského svazu a masovému dovozu etnických Rusů, Ukrajinců a Bělorusů s cílem rozložit národní charakter a identitu země a vymazat jakýkoli pocit, že „Estonsko“ je něco víc než jen správní okres v Sovětském svazu. Pokořeni a zbaveni vedoucích pozic v sovětském systému a vystaveni „reformám“ vzdělávacího systému, které byly zaujaté proti estonskému jazyku a jejich národní historii, byli Estonci, stejně jako Lotyši, Ukrajinci, Litevci a tolik dalších etnik v SSSR, předurčeni k zapomnění a nahrazeni drtivou uniformitou Nového sovětského člověka. Paralely s moderní dobou jsou skutečně děsivé, ale vyjádřit jakýkoli druh odporu proti modernímu bolševickému nahrazování obyvatelstva v Evropě… no, to by bylo rasistické.

Krátce po druhé světové válce začalo Německo přijímat stovky tisíc tureckých migrujících dělníků, kteří se nakonec neukázali být ani migranty – protože v zemi zůstali – ani dělníky – protože jen málokdo z nich pracoval; míra nezaměstnanosti mezi tureckým obyvatelstvem je dodnes třikrát vyšší než u rodilých Němců. S třemi čtvrtinami století důkazů, že, jak uznává i agentura Reuters, Turci zůstávají nejméně integrovanou menšinou v Německu, se německá kancléřka Angela Merkelová rozhodla od roku 2015 bezohledně „pozvat“ do Německa další miliony neasimilovatelných „migrantů“ (z nichž 86 % jsou muslimové). Odůvodněním byla chabá a zamotaná směs omluv, ekonomické nutnosti a soucitu s utlačovanými lidmi po celém světě. Výsledky byly předvídatelně katastrofální pro kontinent, který není na takový příliv připraven, zejména pokud jde o násilnou a neasimilovatelnou skupinu, která zaplavuje Evropu v

rostoucím počtu. Taková skupina obyvatel by byla výzvou pro kohokoli, jak lze snadno pozorovat bez ohledu na kontext.

Podle německé statistiky kriminality z roku 2017 bylo z vraždy nebo zabití obviněno více než 1 100 cizinců, zatímco u Němců to bylo přibližně 1 500. V roce 2016 to bylo 1 137 cizinců obviněných z vražd oproti 1 638 Němcům. Pokud jde o násilné trestné činy, v roce 2017 policie obvinila 69 163 cizinců oproti 112 346 Němcům. V roce 2016 vláda oznámila, že násilné trestné činy spáchalo 67 869 cizinců oproti 110 494 Němcům. Mějte na paměti, že počet rodilých Němců převyšuje počet cizinců nejméně v poměru 7:1. Více než 90 % z 10,4% nárůstu nahlášených násilných trestných činů v jižním německém spolkovém státě Dolní Sasko bylo podle studie Univerzity aplikovaných věd v Curychu přičítáno mladým mužským migrantům. Severoafričané byli nadreprezentováni o více než 1 600 %! Na celostátní úrovni dosáhl počet německých obětí trestných činů spáchaných přistěhovalci v roce 2017 nového maxima, když za jeden rok vzrostl o 23,7 %, a to jsou pouze zaznamenaná čísla.

V roce 2015 vykazovali libanonští muži v Dánsku nejvyšší index kriminality ze všech zkoumaných skupin obyvatelstva v zemi, a to více než 250; tento index byl v daném roce standardizován na hodnotu 100 pro všechny muže v Dánsku. U mužských potomků libanonských přistěhovalců byl zaznamenán astronomický index kriminality blížící se hodnotě 400. Mužští potomci marockých a somálských přistěhovalců měli index kriminality přesahující 300. Nejnižší index kriminality byl zaznamenán u přistěhovalců pocházejících ze Spojených států.

Index kriminality mužů s přistěhovaleckým původem v Dánsku za rok 2015 – Index 100: všichni muži v Dánsku v roce 2015

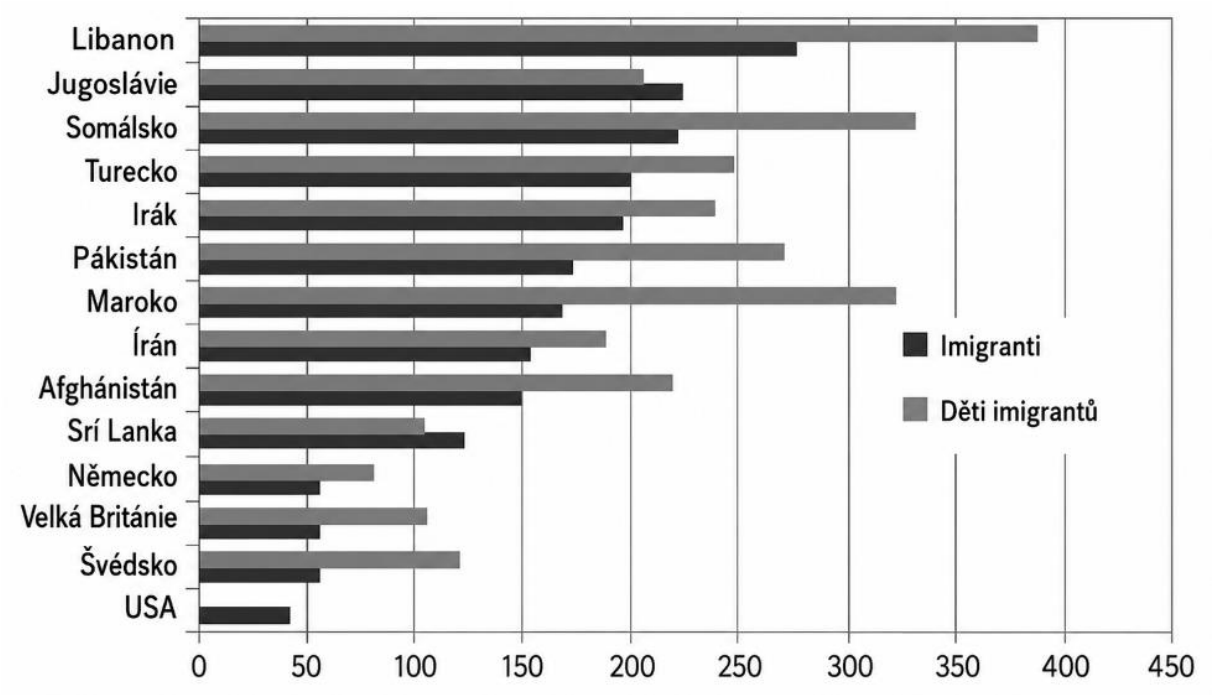

U Iráčanů a Pákistánců je míra odsouzení za závažné trestné činy třikrát, respektive 2,6krát vyšší než u rodilých Norů. Celkově je u Iráčanů čtyřikrát vyšší pravděpodobnost, že spáchají násilný trestný čin, než u rodilých Norů. U Afghánců je tato pravděpodobnost dvaapůlkrát vyšší než u rodilých Norů a u Turků a Íránců dvakrát vyšší. Afričtí imigranti/„migranti“ první generace mají třikrát vyšší pravděpodobnost, že budou odsouzeni za trestný čin, než rodilí Norové, přičemž Somálci jsou nejhoršími pachateli s 4,4krát vyšší pravděpodobností, že budou odsouzeni za trestný čin než rodilý Nor.

V roce 2010 bylo oznámeno, že imigranti první generace jsou u sexuálních trestných činů nadměrně zastoupeni v poměru 1,7. Přesto se norská vláda v lednu 2020 jednostranně rozhodla přijmout 600 „uprchlíků“ ze subsaharské Afriky, aby „vyslala signál“. Signál byl přijat.

Zajímavé je, že afričtí a asijští imigranti druhé generace mají v Norsku vyšší míru odsouzení za trestné činy než imigranti první generace. U afrických imigrantů první generace je míra odsouzení za trestné činy 16,7 na 1 000 osob starších 15 let, zatímco u imigrantů druhé generace je to 28 na 1 000 – nárůst o více než 60 %. U Asiatů došlo k nárůstu z 9,3 na 1 000 na 17,1 na 1 000.

Ve Finsku je u Afghánců více než pětkrát vyšší pravděpodobnost, že spáchají násilný trestný čin, než u rodilých Finů. U Iráčanů je tato pravděpodobnost sedmkrát vyšší, u Íránců šestkrát vyšší, u Pákistánců více než třikrát vyšší, u Turků více než šestkrát vyšší a u Somálců sedm a půlkrát vyšší než u rodilých Finů.[48] Pákistánci, Afghánci, Iráčané a Bangladéšané patří v Řecku ke skupinám s nejvyšší kriminalitou. Cizinci ve Španělsku páchají trestné činy dvakrát častěji než rodilí Španělé, přičemž nejvíce trestných činů páchají Venezuelané a Kolumbijci. V Rakousku pochází nejvíce zastoupená skupina z Afghánistánu a v Portugalsku z Brazílie a zemí PALOP (portugalsky mluvící země v Africe: Rovníková Guinea, Mozambik, Guinea-Bissau, Kapverdy, Angola a Svatý Tomáš a Princův ostrov).

V Itálii uvádí zpráva z roku 2013, že „přistěhovalci tvořili téměř 23 % obvinění z trestných činů, ačkoli v té době představovali pouze 6–7 % obyvatelstva“. V Nizozemsku byl téměř každý pátý člověk cizího původu ve věku 18–24 let

[48] Skardhamar, Torbjorn, Mikko Aaltonen a Martti Lehti, „Immigrant crime in Norway and Finland“, červenec 2014. Journal of Scandinavian Studies in Criminology and Crime Prevention, 15 (2). Dostupné na: www.researchgate.net/publication/266400120_Immigrant_crime_in_Norway_and_Finland.

vyšetřován pro trestné činy a ve zprávě zveřejněné v roce 2009 mělo 63 % všech teenagerů zatčených za závažný trestný čin cizinecký původ.

Žadatelé o azyl jsou nejméně čtrnáctkrát častěji zatýkáni než rodilí Švýcaři. Angolané, Nigerijci a Alžířané mají všichni mnohonásobně vyšší míru kriminality než rodilí Švýcaři. Následující graf ukazuje počty trestně stíhaných osob v různých skupinách obyvatelstva Švýcarska:[49]

49

https://web.archive.org/web/20170325213703/www.blick.ch/news/schweiz/ausl aender-statistik-angolaner-sind-die-top-kriminellen-in-der-schweiz-id58723.html

Pořadí	Země původu	Index kriminality (relativní hodnota)	Registrovaná populace (tisíce)	Mladí dospělí muži (tisíce)
1	Angola	6,3	4,4	0,54
2	Nigérie	6,2	2,9	1,5
3	Alžírsko	6,0	4,1	1,2
4	Pobřeží slonoviny	5,9	1,7	0,44
5	Dominikánská republika	5,8	5,9	1,0
6	Srí Lanka	4,7	31	4,4
7	Kongo	4,7	5,8	0,78
8	Kamerun	4,4	4,3	0,97
9	Maroko	4,3	7,4	1,6
10	Tunisko	4,2	6,3	2,1
11	Irák	3,7	8,0	2,9
12	Kolumbie	3,2	4,2	0,71
13	Turecko	3,2	73	16
14	Kosovo	3,1	188	36
15	Brazílie	3,0	17	2,5
16	Egypt	2,7	2,1	0,81
17	Chorvatsko	2,4	35	5,0
18	Bosna a Hercegovina	2,3	37	6,2
19	Severní Makedonie	2,3	60	12
	Celková populace cizích státních příslušníků	**1,6**	**1 714**	**330**
20	Portugalsko	1,3	213	46
21	Itálie	1,2	294	49

Černoši tvoří asi 13 % obyvatelstva USA, ale mají na svědomí 52,5 % všech vražd. Černoši páchají násilné trestné činy proti bělochům a Hispáncům mnohem častěji než naopak, a to na rozdíl od toho, co by vám média chtěla namluvit. Ještě horší je, jak píše Heather MacDonaldová, že „tento poměr se stále více vychyluje, a to navzdory tvrzení demokratů o násilí

bílých podněcovaném Trumpem. V letech 2012–2013 spáchali černoši 85 procent všech mezirasových útoků mezi černochy a bělochy; běloši spáchali 15 procent.“

Mezirasové násilné trestné činy v roce 2018

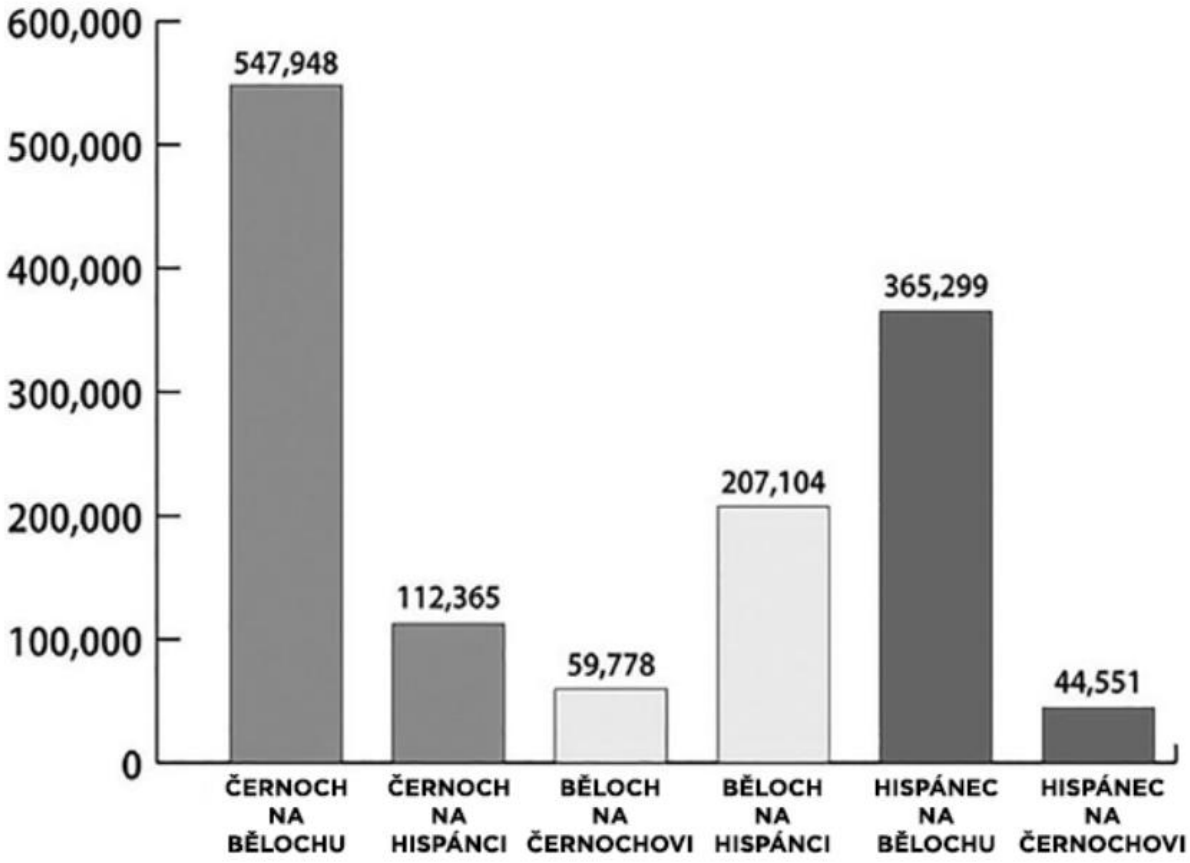

Jak zaznamenal Edwin S. Rubenstein ve své knize The Color of Crime (vydání z roku 2016):

- V roce 2014 byl v New Yorku černoch 31krát častěji zatčen za vraždu než běloch.
- Drtivá většina černošských obětí vražd (93 % v letech 1980 až 2008) byla zavražděna jinými černochy.
- V míře kriminality existují dramatické rozdíly mezi rasami. Nejnižší míru kriminality mají Asiaté, následují běloši a poté Hispánci. Černoši mají výrazně vysokou míru kriminality. Tento vzorec platí prakticky pro všechny

kategorie trestných činů a pro prakticky všechny věkové skupiny.

- V roce 2013 byl černoch šestkrát častěji než nečernoch pachatelem vraždy a 12krát častěji zavraždil někoho jiné rasy, než byl zavražděn někým jiné rasy.
- U trestného činu „střelby“ – definovaného jako výstřel, který někoho zasáhne – byl černoch 98,4krát častěji zatčen než běloch.
- V Chicagu, kde by žili samí běloši, by počet vražd klesl o 90 procent, znásilnění o 81 procent a loupeží o 90 procent. Černoši v Chicagu mají 23,8krát větší pravděpodobnost, že budou zatčeni za vraždu, než běloši.
- V Milwaukee v roce 2014 (poslední dostupný rok) měli černoši 12krát větší pravděpodobnost, že budou podezřelí z vraždy, než běloši.
- V Pittsburghu v roce 2012 (poslední dostupný rok) měli černoši 26,6krát větší pravděpodobnost, že budou zatčeni za vraždu, než běloši.
- V Kalifornii v roce 2013 měli černoši 5,35krát větší pravděpodobnost, že budou zatčeni za násilné trestné činy, a 4,24krát větší pravděpodobnost, že budou zatčeni za majetkové trestné činy, než běloši.
- Vysoká míra kriminality mezi černochy se neomezuje pouze na Spojené státy. Statistiky zveřejněné londýnskou metropolitní policií ukazují, že v letech 2009–2010 tvořili černoši 54 % zadržených za pouliční trestné činy, 59 % za loupeže a 67 % za trestné činy spáchané se zbraní. Černoši tvořili něco málo přes 12 % londýnské populace čítající 7,5 milionu obyvatel. Podobně podle informací, které bylo nutné získat na základě žádosti o informace na základě

zákona o svobodném přístupu k informacím, tvořili v roce 2002 černoši 8,1 % populace Toronta v Kanadě, ale představovali 27 % všech obvinění z násilných trestných činů.[50]

Ačkoli tvoří černoši pouze 13 % obyvatelstva USA, dopouštějí se 52,5 % vražd v zemi. V Missouri je míra vražd u černochů 16,3krát vyšší než u bělochů na osobu, míra znásilnění pětkrát vyšší než u bělochů na osobu, míra ublížení na zdraví 5,3krát vyšší než u bělochů na osobu a míra loupeží 22,2krát vyšší než u bělochů na osobu. Ve Virginii spáchali v roce 2008 černoši 64 % vražd v tomto státě, 38 % sexuálních deliktů s použitím násilí, 42 % znásilnění, 82 % loupeží, 45 % vloupání, 52 % těžkých ublížení na zdraví, 36 % případů vandalismu, 47 % přestupků souvisejících s drogami/omamnými látkami, 49 % krádeží motorových vozidel, 70 % krádeží kabelek, 36 % případů padělání/falšování, 45,5 % krádeží v obchodech, 66 % případů vydírání, 44,4 % „jednoduchých útoků“, 52 % únosů, 49 % případů podvodů se sociálními dávkami, 39 % znásilnění nezletilých, 52,4 % případů úplatkářství, 56 % trestných činů proti rodině a 44 % všech krádeží. Přestože tvoří 9,1 % populace státu Connecticut, černoši se dopouštějí více než poloviny vražd a více než třetiny znásilnění. Nedávná studie ve Spojených státech zjistila, že černoši z horního 1 % domácností s nejvyšším příjmem mají statisticky stejnou pravděpodobnost spáchání trestného činu jako běloši z průměrné domácnosti s příjmem 36 000 dolarů. Tolik k tvrzení, že chudoba vede ke zločinu.

[50] Rubenstein, Edwin S., The Color of Crime, revidované vydání z roku 2016. Dostupné na: www.amren.com/the-color-of-crime/.

U většiny trestných činů tvoří černošské obyvatelstvo větší podíl nahlášených pachatelů než zadržených, takže o systémové zaujatosti nemůže být řeč. Pokud vůbec, pak tyto údaje kriminalitu černochů spíše bagatelizují. Z článku „Existují důkazy o rasové nerovnosti v používání smrtící síly policií? Analýzy smrtelných střeleb s účastí policistů v letech 2015–2016“ (Is There Evidence of Racial Disparity in Police Use of Deadly Force? Analyses of Officer-Involved Fatal Shootings in 2015-2016) od Josepha Cesaria, Davida Johnsona a Williama Terrilla se dozvídáme, že:

> Po zohlednění kriminality jsme nezjistili žádné systematické důkazy o diskriminaci černochů v případech smrtelných střeleb na neozbrojené občany ani v případech smrtelných střeleb způsobených mylnou identifikací neškodných předmětů. Analýzy typu „multiverse“ odhalily pouze jednu významnou diskriminaci černochů ze 144 možných testů. Vyšší míra smrtelných střeleb policií na černochy na jednoho obyvatele je pravděpodobně způsobena tím, že se s nimi policie setkává častěji vzhledem k rozdílům v míře kriminality.[51]

Objektivní pravda musí být za každou cenu potlačena, aby se podpořil daný narativ. Je lepší použít jako vysvětlení RASISMUS, když policie ve státě Victoria v Austrálii uvedla, že v roce 2012 měli imigranti ze Súdánu (0,1 % populace) a Somálska (0,05 % populace) přibližně pětkrát vyšší pravděpodobnost spáchání trestného činu než ostatní obyvatelé

[51] Cesario, Joseph, David Johnson a Wiliam Terril, „Is There Evidence of Racial Disparity in Police Use of Deadly Force? Analyses of Officer-Involved Fatal Shootings in 2015-2016“, 13. června 2018. Dostupné na: https://journals.sagepub.com/doi/fu l/10.1177/1948550618775108.

státu. Míra páchání trestných činů byla ve Victorii v průměru 1301,0 na 100 000 obyvatel, zatímco u Súdánců to bylo 7109,1 na 100 000 obyvatel a u Somálců 6141,8 na 100 000 obyvatel. Súdánci a Somálci mají zřejmě zvláštní sklon k násilným útokům, které tvoří 29,5 % trestných činů Súdánců a 24,3 % trestných činů Somálců. O tři roky později data viktoriánské policie ukázala, že sudánští „mladíci“ byli v kriminálním chování „značně nadreprezentováni“ a byli zodpovědní za 7,44 % vloupání do domů, 5,65 % krádeží aut a 13,9 % loupeží s přitěžujícími okolnostmi. Opět je třeba mít na paměti, že Súdánci tvoří 0,1 % populace ve Victorii a mladí muži představují pouze asi čtvrtinu až šestinu z tohoto 0,1 %. Navíc, přestože tvoří pouze 3 % populace, aboriginci představují 28 % vězeňské populace v Austrálii.

Počet spáchaných trestných činů na 100 000 obyvatel, Victoria, Austrálie, 2012

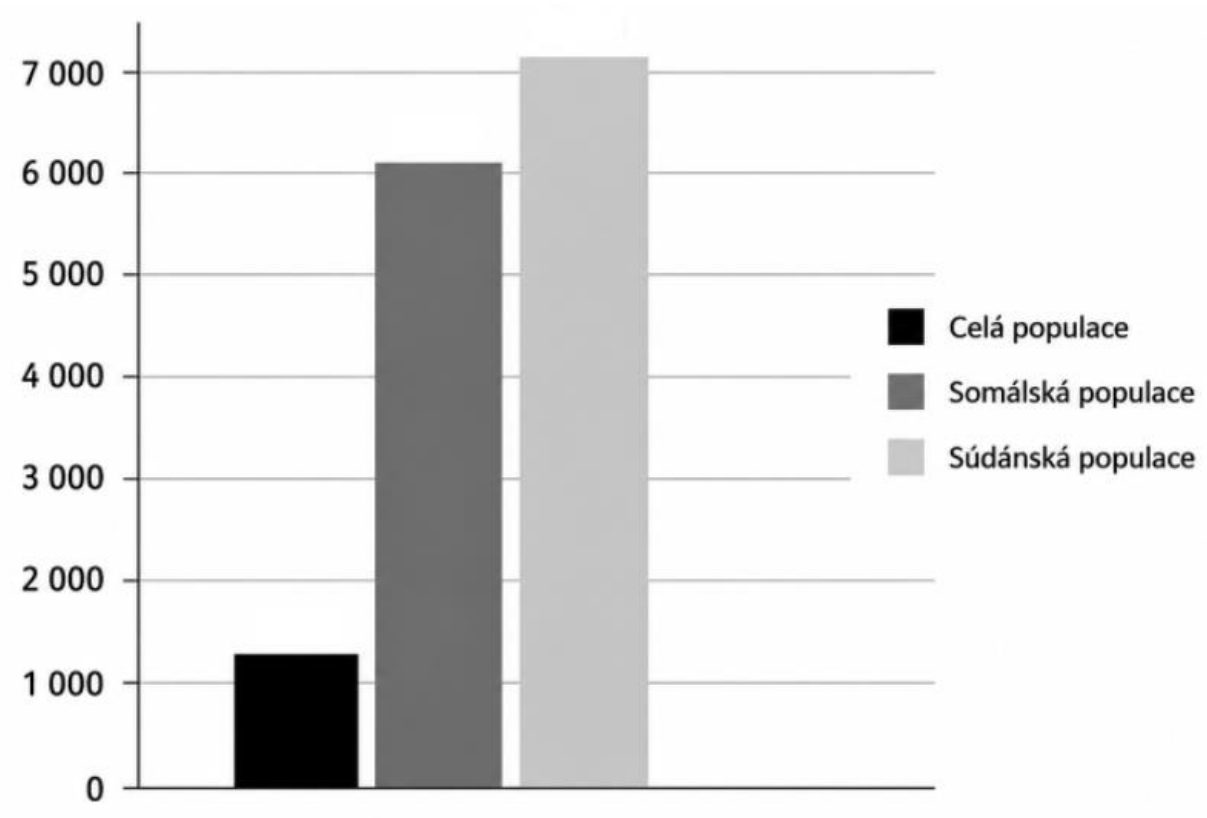

V Anglii a Walesu je zatčeno 12 bělochů na 1 000 obyvatel, zatímco u „Asiatů“ je to 14, u osob smíšeného původu 26 a u černochů 38. Černoši tvoří 3 % obyvatelstva Spojeného království, ale 10 % vězeňské populace. V roce 2011 spáchali neběloši ve Velké Británii 51,9 % znásilnění, 50,1 % sexuálních trestných činů, 67 % trestných činů spáchaných střelnou zbraní, 65 % trestných činů spáchaných nožem, 71 % loupeží a 74 % krádeží kabelek.

Ve Spojených státech podle zprávy Ministerstva spravedlnosti „Obžalovaní z trestných činů ve velkých městských okresech“ (Felony Defendants in Large Urban Counties) za rok 2009 spáchali v 75 největších okresech země černí 62 % loupeží, 45 % útoků a tvořili 57 % obžalovaných z vražd. Podle Ministerstva spravedlnosti „je u indiánských žen 10krát vyšší pravděpodobnost, že budou zavražděny, než u ostatních Američanek. Jsou znásilňovány nebo sexuálně napadány čtyřikrát častěji než je celostátní průměr, přičemž více než jedna ze tří byla znásilněna nebo se stala obětí pokusu o znásilnění.“ Guam, kde tvoří běloši 7,1 % obyvatel, má druhou nejvyšší míru znásilnění v Americe, hned za Aljaškou, kde je tato míra ovlivněna především domorodým obyvatelstvem; 56 % indiánských a domorodých žen se stalo obětí sexuálního napadení nebo sexuálního násilí.

V Kanadě s nárůstem imigrace stoupá i počet vražd. Černoši tvoří 3 % kanadské populace, ale 10 % vězeňské populace, stejně jako ve Velké Británii. Navíc domorodí obyvatelé Kanady představují 4,3 % populace, ale 24,4 % vězeňské populace.

Bílí muži jsou, na rozdíl od mediálních zpráv, ve skutečnosti podreprezentováni v případech vražd, masových

střeleb, sériových vražd a jiných násilných trestných činů, dokonce i v případě hospodářské kriminality – ve skutečnosti ve všech trestných činech – s výjimkou řízení pod vlivem alkoholu. Míra vražd na obyvatele u černochů ve Spojených státech (10,5 na 100 000) je srovnatelná s Papuou-Novou Guineou a Zimbabwem a jen o něco nižší než v Ugandě a Zambii, což ji řadí přímo do horní čtvrtiny všech zemí na světě. Míra vražd na obyvatele u bělochů ve Spojených státech (1,5 na 100 000) je podobná jako v Maďarsku, Rumunsku a Finsku a řadí se do spodní čtvrtiny všech zemí na světě. Situace v zemi se bude jen zhoršovat, protože většina populačního růstu v Americe pochází z imigrace z Latinské Ameriky, kde i přes to, že tvoří pouze 8 % světové populace, jsou Latinští Američané zodpovědní za 38 % vražd na světě. Vzhledem k tomu, že se města jako Toronto a Londýn stávají „většinově menšinovými“, jejich míra vražd nyní překročila míru v New Yorku. Útoky kyselinou jsou nyní v Londýně častější než v Islámábádu. Kolik útoků kyselinou bylo v Londýně v roce 1940? Nebo v roce 1960?

Co si myslíte, že se stalo se starověkým Římem? Proč si myslíte, že Evropa upadla do temného středověku? Poté, co se po dlouhou dobu znehodnocoval význam římského občanství, poté, co se občané zatěžovali daněmi až do zániku, poté, co se do legií přijímaly desítky barbarů a kmeny se hromadně usazovaly v rámci hranic říše, není divu, že kumulativní destruktivní účinky jejich starověké formy multikulturalismu super-státu říši vyčerpaly, až nakonec padla. O staletí později, když se potulovali mezi ruinami Říma, se barbaři divili, jací bohové postavili ty velkolepé stavby, které spatřili. Tyto úctyhodné památky byly výtvorem jedinečné civilizace, nebyly

jen reprezentativní pro tuto civilizaci, ale byly výlučně její součástí. Naše moderní Babylonská věž má šarm sovětského paneláku, veškerou technickou zdatnost a nuance díla Michaela Erica Dysona a obecné charakteristiky otevřené stoky, někdy doslova.

I silně zaujatí liberálové v jedné studii za druhou zjišťují, že „teorie kontaktu“ je nesmysl a že největší silou diverzity je odcizení a konflikt. Harvardský výzkumník Ryan Enos provedl u bělochů dvojici průzkumů týkajících se jejich názorů na mexickou imigraci, přičemž se mimo jiné ptal, zda jsou pro to, aby v zemi mohli zůstat nelegální imigranti bez trestního záznamu, kteří mají práci. Enos to provedl ve dvou kolech: jednou předtím, než bělochy vystavil většímu počtu hispánských dojíždějících na vlakových nástupištích, a jednou poté. Podpora imigrace a povolení pobytu nelegálních imigrantů v následném průzkumu „po“ oproti průzkumu „před“ prudce poklesla. Jak píše Rich Barlow:

> „Diverzita“ je prý sluncem naší občanské sluneční soustavy, které rozlévá jasnou harmonii všude od celé společnosti až po univerzitní kampusy. Katherine Levine Einsteinová je bezpochyby zastánkyní tohoto názoru. Asistentka profesora politologie na College of Arts & Sciences studuje rasově segregované oblasti a zjistila, že oddělení polarizuje a paralyzuje politiku v těchto místech. Ale bostonský systém příměstské železnice otřásá její vírou. Kromě výzkumu Harvardu podněcují Einsteinové pesimismus také dvě studie Northwestern University. Jedna z nich zjistila, že jakmile si běloši uvědomili, že se stanou menšinou, stali se konzervativnějšími a více inklinovali k republikánům. Druhá studie uváděla, že

> běloši, kteří si byli vědomi svého budoucího postavení menšiny, začali mít negativnější postoj k nebělochům a raději se stýkali s příslušníky své vlastní rasy. Výzkumníci této studie k tomu uvedli: „Tyto výsledky naznačují, že rostoucí diverzita národa nemusí přinést tolerantnější budoucnost, ale naopak může vyvolat nepřátelství mezi skupinami.“ Einsteinovou tato studie z Northwestern University přesvědčila. „Tento typ psychologických studií lze zopakovat u různých věkových skupin… Existují velmi přesvědčivé psychologické výzkumy, které potvrzují, že u bělochů skutečně dochází k vnímání hrozby.“ „Je tedy těžké si představit, že se někdy dostaneme do zcela postrasového světa, kde neexistuje pocit rasové hrozby.“… Výsledky jsou v souladu s „obrovským množstvím vědeckých studií“, které naznačují, že „větší kontakt mezi rasami vede k větším konfliktům.“[52]

Když vládnoucí třída prohlašuje: „Diverzita je naše síla“, má tím na mysli, že diverzita je její silou. „Diverzita“ je mocnou zbraní v arzenálu vládnoucí třídy; její přínos pro konečný výsledek funguje synergicky s masovými médii a „virtuální zkušeností“ životů, které se stále více odehrávají online. Jako nástroj demoralizace a atomizace je také ničivě účinná. Jak uvedl Michael Jonas ve svém článku z roku 2007 „The Downside of Diversity“ (Stinná stránka diverzity):

> Stále častěji se hovoří o rasové a etnické diverzitě jako o občanské síle. Ať už jde o multikulturní festivaly nebo

[52] Barlow, Rich, „BU scholars assess research suggesting whites fear minority status“, 25. září 2014. BU Today. Bostonská univerzita. Dostupné na: http://www.bu.edu/articles/2014/does-diversity-breed-intolerance.

> prohlášení politických představitelů, poselství je stejné: naše odlišnosti nás posilují. Nová rozsáhlá studie, založená na podrobných rozhovorech s téměř 30 000 lidmi z celé Ameriky, však dospěla k přesně opačnému závěru. Harvardský politolog Robert Putnam…zjistil, že čím větší je diverzita v komunitě, tím méně lidí chodí volit a dobrovolně se angažuje, tím méně přispívají na charitu a pracují na komunitních projektech. V nejrozmanitějších komunitách si sousedé důvěřují asi o polovinu méně než v nejhomogennějších prostředích. Studie, která je dosud největší studií o občanské angažovanosti v Americe, zjistila, že prakticky všechny ukazatele občanské pohody jsou v rozmanitějších prostředích nižší. Vyšší diverzita znamenala nižší sociální kapitál.[53]

K těmto závěrům dospěli také ekonomové Matthew Kahn z UCLA a Dora Costa z MIT, kteří zhodnotili patnáct studií, z nichž všechny spojovaly diverzitu s nižší úrovní sociálního kapitálu. Větší rasová a etnická diverzita souvisela s nižším financováním škol, nižší mírou účasti ve sčítání lidu a obecně nižší úrovní důvěry. Kahn a Costa také provedli vlastní výzkum, který odhalil vyšší míru dezertérství během občanské války u vojáků Unie sloužících v jednotkách, kde se vojáci více lišili věkem, povoláním a místem narození. Zjištění Conrada Zillera v Evropě se shodují s těmi ve Spojených státech:

> Výsledky ukazují, že v jednotlivých evropských regionech mají různé aspekty diverzity související s imigrací negativní vliv na sociální důvěru. Z dlouhodobého

[53] Jonas, Michael, „The Downside of Diversity“, 5. srpna 2007. The New York Times. Dostupné na: www.nytimes.com/2007/08/05/world/americas/05iht-diversity.1.6986248.html.

> hlediska souvisí nárůst imigrace s poklesem sociální důvěry. Testy podmíněných hypotéz ukazují, že tento vztah moderuje regionální ekonomický růst a etnická polarizace jako kulturní kontext. Nárůst imigrace je obzvláště silně spojen s poklesem sociální důvěry v kontextu ekonomického úpadku a vysoké etnické polarizace.[54]

Hospodářský růst sice má zmírňující účinek na důsledky přistěhovalectví, ale pouze je maskuje a to jen do určité míry, jak jasně ukazuje současná situace v USA.

Navzdory optimistickému tvrzení Roberta Putnama, že „úspěšné imigrantské společnosti překonaly… roztříštěnost vytvořením nových, průřezových forem sociální solidarity a širších identit“, neexistuje absolutně žádný důkaz, který by toto tvrzení podpořil, a naopak existuje spousta důkazů, které ho vyvracejí. Ve všech městech a obcích, které Robert Putnam studoval, zjistil, že důvěra byla nejnižší v Los Angeles, „nejrozmanitějším lidském sídle v dějinách lidstva“. Peter Y. Hong uvedl: „Ti, kdo žijí v homogenějších oblastech, jako je New Hampshire, Montana nebo Lewiston v Maine, tráví více času s přáteli a více se angažují v komunitních záležitostech nebo politice než obyvatelé kosmopolitnějších oblastí.“ Bohužel, ačkoli tato slova byla napsána před méně než dvěma desítkami let, na Lewiston se již nevztahují, protože město bylo náležitě „obohaceno“ somálskými „uprchlíky“, jejichž gangy se pustily do plenění v Kennedyho parku a jeho okolí a do

[54] Ziler, Conrad, „Ethnic Diversity, Economic and Cultural Contexts, and Social Trust: Cross-Sectional and Longitudinal Evidence from European Regions, 2002-2010“, březen 2015. Social Forces, sv. 93, č. 3. Dostupné na: https://academic.oup.com/sf/article-abstract/93/3/1211/2332107.

brutálního napadání a zabíjení místních obyvatel. Vzhledem k tomu, že v Lewistonu dochází v průměru pouze k 1,5 vraždám ročně, nejde o žádnou maličkost; Somálci jsou od svého příjezdu zodpovědní prakticky za všechny smrtelné zločiny v tomto malém městě v Maine.

Když byly Putnamovy údaje očištěny o vliv sociální třídy, příjmu a dalších faktorů, ukázalo se, že čím více lidí různých ras žije ve stejné komunitě, tím větší je úbytek důvěry. „Nevěří místnímu starostovi, nevěří místním novinám, nevěří ostatním lidem a nevěří institucím," uvedl Putnam. „Jediné, čeho je tam více, jsou protestní pochody a sledování televize." A sociálních médií, porna a elektronického nákupu.

Je zřejmé, že „diverzita" má na sociální kapitál destruktivní vliv. Julie Hotchkissová a Anil Rupasingha uvádějí, že:

> Vyšší míra přistěhovalectví vede k nižší úrovni sociálního kapitálu v dané komunitě. Přistěhovalectví může zvýšit demografickou heterogenitu komunity, což podle zjištění Alesiny a La Ferrary (2000) snižuje úroveň sociálního kapitálu dané komunity. Komunity s vysokou mírou přistěhovalectví navíc nemusí mít zájem investovat do rozvoje sociálního kapitálu (viz např. Glaeser a Redlick 2009). A protože je méně pravděpodobné, že migranti budou mít v nových komunitách úzké rodinné vazby, vysoká míra přistěhovalectví může velmi dobře podkopat pocit důvěry (Kan 2007). Ačkoli jsou naše zjištění více v souladu se zde citovanými studiemi, jsou v rozporu se zjištěními Lesage a Ha (2012), kteří uvádějí, že

přistěhovalectví má pozitivní vliv na sociální kapitál na úrovni krajů.[55]

Jistě, jediná studie s pozitivním závěrem o imigraci a sociálním kapitálu bude vyzdvihována do nebes, avšak vzhledem k drtivé většině důkazů, které svědčí o opaku, jak píše Steve Sailer:

> Vzhledem k tomu, že politici téměř jistě neudělají to, co by bylo zapotřebí ke zmírnění škod způsobených diverzitou – ba co víc, ani nebudou upřímně hovořit o tom, co by se mělo udělat –, je šílenství tento problém ještě zhoršovat další masovou imigrací. Vzhledem k tomu, že otázka spolupráce se stává stále naléhavější, kvalita intelektuální diskuse na toto téma klesá – jak odhalila Putnamova autocenzura – právě kvůli nedostatku důvěry způsobenému rostoucí politickou mocí „rozmanitých", kteří potrestají upřímnou diskusi.[56]

Další výhodou etnické a rasové diverzity je, že brání inovacím! Počkat, cože? Ano, je to tak: Bala Ramasamy a Matthew Yeung v časopise Applied Economics Letters zjistili, že „etnická diverzita či roztříštěnost… má negativní vliv na inovace. Zjistili jsme, že země, které jsou etnicky homogenní, ale rozmanité z hlediska hodnotové orientace, jsou v oblasti

[55] Hotchkiss, Julie a Anil Rupasingha, „In-migration and Dilution of Social Capital", červen 2018. Centrum pro ekonomické studie. Dostupné na: www2.census.gov/ces/wp/2018/CES-WP-18-32.pdf.

[56] Sailer, Steve, „Fragmented Future", 15. ledna 2007. The American Conservative. Dostupné na: www.theamericanconservative.com/articles/fragmented-future/.

inovací nejúspěšnější.“[57] Je to tedy přesně opak všeho, co se říká a dělá. Lidem ze Západu se bere úplně všechno, aby se vytvořil prostor pro obohacující diverzitu – nikoli však myšlenkovou a už vůbec ne cokoli bílého –, která, jak o Evropě řekla Židovka Barbara Lerner Spectre, „musí nastat“. V souvislosti s explozivním rozvojem masových médií a zejména sociálních médií ukázala studie vysokoškolských studentů provedená výzkumníky z Michiganské univerzity pokles empatie o 34 % až 48 % za osm let. Řekněte to se mnou: Svoboda je otroctví a diverzita je naše síla. Podle Ricarda Duchesneho:

> Nejsilnějším morálním útokem na evropskou hrdost a identitu je představa, že západní civilizace dosáhla své velikosti, průmyslového rozmachu v 18. století a následného masového blahobytu ve 20. století tím, že vykořisťovala a brzdila rozvoj zbytku světa. Jedná se o jednu z největších lží, jimiž byly v posledním půlstoletí krmeny miliony evropských studentů. Pravdou je, že šíření evropských technologií bylo hlavním faktorem odpovědným za rozvoj mimo Západ… Otázka nikdy neměla znít, jak Evropa brzdila rozvoj třetího světa, ale proč se Západní svět začal cítit morálně zodpovědný za chudobu jiných národů, když mělo být zcela zřejmé, že bez šíření jejich technologií by žádný rozvoj mimo Evropu nebyl možný.[58]

[57] Ramasamy, Bala a Matthew CH Yeung, „Diversity and innovation“, 12. února 2016. Applied Economics Letters, sv. 23, č. 14. Dostupné na: www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/13504851.2015.1130785.

[58] Duchesne, Ricardo, „The Underdevelopment of European Pride“, srpen 2016. Salisbury Review. Dostupné na:

Má naprostou pravdu a právě na tuto otázku si nyní odpovíme.

***

Dopady migrace na evropské půdě

V mnoha ohledech se nedávný vývoj imigrační situace v Evropě a Americe ubíral paralelně, avšak s odlišnými aktéry, což bylo dáno specifickými okolnostmi v Evropě po druhé světové válce a její geografickou polohou. Ačkoli mezi evropskými zeměmi vždy docházelo k značnému pohybu obyvatel, imigrace z oblastí mimo Evropu byla velmi omezená. Ve druhé polovině dvacátého století se to změnilo a Evropa začala přijímat velké počty migrantů z třetího světa. Třicet let války a sociálních a ekonomických otřesů v první polovině století Evropu vyčerpalo a vedlo k rychlému úpadku její světové dominance. V polovině století se evropské státy ocitly v zoufalé situaci a neměly ani ekonomickou, ani vojenskou sílu k udržení své koloniální přítomnosti ve světě. Velkou část poválečné imigrace lze chápat jako důsledek zbavování se těchto zámořských držav.

V poválečných letech začala západní Evropa obnovovat svou zničenou infrastrukturu a prošla obdobím silného hospodářského rozmachu. Francouzi označují období mezi lety 1945 a 1975 jako „třicet slavných let“. Země západní Evropy čelily nedostatku pracovních sil, zejména manuálních pracovníků v důsledku válečných ztrát, a v 50. letech 20. století uvítaly příliv zahraničních hostujících pracovníků. Většina těchto pracovníků pocházela z méně rozvinutých ekonomik

---

www.researchgate.net/publication/311962969_The_Underdevelopment_of_European_Pride.

jižní Evropy, zejména z Itálie, Španělska a Portugalska. O něco později přicházeli migrující pracovníci z Balkánu a severní Afriky. Velmi velký počet z nich pocházel z Turecka a usadil se v různých evropských zemích, přičemž jejich hlavním cílem bylo Německo.

Většinu těchto zahraničních hostujících pracovníků tvořili muži, od nichž se očekávalo, že se po skončení nedostatku pracovních sil vrátí do svých rodných zemí, a nepočítalo se s tím, že by zde získali trvalý pobyt.[59] Mnoho z těchto dočasných pracovníků se sice skutečně vrátilo domů, ale značná část z nich tak neučinila a v 70. letech začali přivážet své rodiny a vytvářet přistěhovalecké komunity v evropských městech. To bylo patrné zejména v Německu, kde se turecké komunity, složené téměř výlučně z muslimů, obvykle odlišovaly od místního obyvatelstva.[60] V 70. letech 20. století se hospodářský růst v Evropě zpomalil a průmyslová výroba začala upadat. Stejně jako ve Spojených státech vedl proces přesunu výroby do zahraničí spolu s různými technologickými vylepšeními ke snížení poptávky po nekvalifikované pracovní síle. V reakci na to většina evropských vlád vypracovala opatření k zastavení imigrace, avšak podle Marca Martiniella „se evropské vlády nějak nikdy nezdály být schopné ani ochotné“ svá restriktivní prohlášení dotáhnout do konce. Pracovníci nadále přicházeli a mnozí z nich si na základě ustanovení o sloučení rodiny přiváželi i své manželky a děti.[61]

---

[59] Parsons a Smeeding, „What's Unique about Immigration in Europe“, v knize Craig A. Parsons (ed.), Immigration and the Transformation of Europe (Cambridge: Cambridge University Press, 2006), s. 7.

[60] Tamtéž, s. 7; Kemel Kirisci, Turkey: A Transformation from Emigration to Immigration, Country Profiles, Migration Information Source, listopad 2003.

[61] Parsons a Smeeding, „What's Unique about Immigration in Europe“, s. 304.

Poválečný nedostatek pracovních sil byl pouze jedním z mnoha faktorů, které podněcovaly imigraci v Evropě. Stejně důležité byly i politické události vyplývající z úpadku evropského kolonialismu a vzestupu národních hnutí v koloniálních zemích. To platilo zejména pro Anglii a Francii, které obě přijímaly přistěhovalce ze svých kolonií, a to jak předtím, než tyto země získaly nezávislost, tak i poté. Pro Anglii představovali největší zdroj přistěhovalců lidé prchající před nepokoji na indickém subkontinentu a z jejích bývalých afrických kolonií. Pro Francii byly hlavním zdrojem její bývalé kolonie v severní Africe.[62]

Až do roku 1962 byli všichni občané zemí Britského společenství národů (např. Indie, Jižní Afrika, Pákistán, Austrálie atd.) držiteli britských pasů a mohli volně vstupovat do Spojeného království. I poté, co byla tato politika volného přistěhovalectví do Spojeného království v roce 1962 ukončena, nadále přicházelo velké množství přistěhovalců z bývalých kolonií v rámci programu sloučení rodin.[63] Imigraci do Francie v 60. letech výrazně urychlila krvavá alžírská válka, která skončila v roce 1962. Kromě toho přišlo mnoho imigrantů z bývalých francouzských kolonií – Maroka a Tuniska. Ztráta francouzských kolonií v Indočíně vedla k mnohem menšímu přílivu migrantů z Asie.[64]

---

[62] Kimberly Hamilton, Patrick Simon a Clara Veniard, The Challenge of French Diversity, Country Profiles, Migration Information Source, Migration Policy Institute, listopad 2004.

[63] Dhananjayan Sriskandarajah a Francesca Hopwood Road, United Kingdom: Rising Numbers, Rising Anxieties, Country Profiles, Migration Information Source, listopad 2003.

[64] Hamilton a Simon, The Challenge of French Diversity, Migration Information Source.

Podobné, avšak menší migrační vlny z bývalých kolonií zažili Nizozemci v podobě přistěhovalců z Indonésie a Belgičané v podobě přistěhovalců z Belgického Konga. Stejně jako ve Spojených státech byla a nadále je hnací silou imigrace prudký nárůst počtu obyvatel v zemích třetího světa. Z různých afrických zemí, z Balkánu a z Turecka začalo přicházet velké množství nelegálních přistěhovalců.[65] Směrnice EU týkající se zacházení s žadateli o azyl, které byly vypracovány po druhé světové válce, způsobují, že je obtížné a často nákladné jednoduše vyhostit osoby, které vstoupily na území nelegálně, pokud požádají o azyl.[66] Kromě toho EU uznává úmluvy OSN týkající se práva na sloučení rodiny, které členským státům ukládají povinnost umožnit přistěhování manželských partnerů a nezletilých dětí migrujících pracovníků a osob, jimž byl udělen azyl.[67] V důsledku toho se Evropa stala magnetem pro lidi prchající před chudobou a nefunkčností zemí třetího světa. Hugo Brady ve svém článku pro Centrum pro evropskou reformu z roku 2008 uvádí, že v EU se nacházelo přibližně 8 milionů nelegálních přistěhovalců, „a že tento počet každoročně roste o 500 000 až 1 milion“.[68] Jak bude zřejmé, tito lidé jsou vyhoštěni jen zřídka.

Tabulka níže uvádí kontinent původu přistěhovalců do největších zemí EU. Stojí za to se touto tabulkou podrobněji

---

[65] Parsons a Smeeding, What’s Unique, s. 7.

[66] Marco Martiniello, The New Migratory Europe: Toward A Proactive Immigration Policy? In Parsons, Immigration and the Transformation of Europe, str. 300–301.

[67] Mezinárodní organizace pro migraci, International Law and Family Reunification, Evropská komise, The Right of Family Reunification for Third-Country Nationals Recognized by a Directive.

[68] Hugo Brady, EU Migration Policy: An A-Z (Londýn: Centre for European Reform, únor 2008), 1, 27.

zabývat. Imigrace z jedné evropské země do druhé je poměrně vysoká, pohybuje se od minima přibližně 35 % ve Velké Británii až po maximum 79 % v Německu. Tabulka zdůrazňuje skutečnost, že imigrace z třetího světa do Evropy je velmi diferencovaná a do značné míry závisí na konkrétní historické a geografické situaci každé hostitelské země. Skutečnost, že velká část imigrace představuje vnitroevropskou migraci, je důležitá, protože v mnoha analýzách evropské imigrace není rozlišení mezi imigranty z vyspělých evropských zemí a imigranty ze zemí třetího světa vždy zdůrazňováno a často se o něm mlčí.[69] Většinu Asiatů v Anglii tvoří obyvatelé západní Asie, konkrétně z Indie a Pákistánu. Většina Afričanů v Anglii pochází ze subsaharské Afriky, zatímco afričtí přistěhovalci do Francie pocházejí převážně z arabské severní Afriky. Značný počet Afričanů v Itálii a Španělsku tvoří migranti, z nichž mnozí pocházejí ze subsaharské Afriky a do těchto zemí vstupují nelegálně kvůli blízkosti Afriky k oběma těmto zemím nebo k jejich ostrovním územím. Španělsko přijímá největší podíl přistěhovalců z Ameriky díky své dřívější dominanci v Jižní Americe a skutečnosti, že většina Jihoameričanů mluví španělsky.

[69] The New York Times, Europe Should See Refugees as a Boon, Not a Burden, 18. září 2015; v tomto úvodníku byl na podporu uvedeného argumentu citován následující zdroj: Miachele Battisti, Gabriel Felbermayr, Giovanni Perri a Panu Poutvaara, Immigration, Search, and Redistribution: A Quantitative Asssessment of Native Welfare, Národní úřad pro ekonomický výzkum, pracovní dokument 20131, květen 2014.

Kontinenty původu přistěhovalců v roce 2000 ve vybraných zemích[70]

Země	Evropa	Amerika	Afrika	Asie
Francie	47,6 %	2,7 %	40,8 %	7,3 %
Německo	79,0 %	2,9 %	3,4 %	10,2 %
Itálie	37,8 %	9,4 %	30,1 %	18,5 %
Španělsko	40,9 %	23,9 %	26,1 %	6,1 %
Spojené království (UK)	34,7 %	12,5 %	14,8 %	28,6 %

Většina členských států EU uděluje dlouhodobá víza pro pracovníky, studenty, rodinné příslušníky a uprchlíky, která mohou vést k získání trvalého pobytu. Stejně jako ve Spojených státech se dlouhodobá pracovní víza obvykle udělují osobám, které prokáží vysokoškolské vzdělání, přičemž přednost mají osoby s kvalifikací v oborech matematiky, informačních technologií, přírodních věd a medicíny.[71] Imigranti z třetího světa, kteří splňují tyto podmínky, jsou z ekonomického hlediska často konkurenceschopnější než rodilí Evropané. Na druhou stranu imigranti z třetího světa, kteří přicházejí nelegálně, v rámci programu sloučení rodin nebo jako uprchlíci, málokdy disponují takovou kvalifikací jako ti, kteří jsou přijímáni z pracovních důvodů. Tento jev je podobný vzoru imigrace do Spojených států a poukazuje na skutečnost, že díky moderním komunikačním a dopravním prostředkům je dnešní imigrace podstatně méně selektivní než v minulosti.

[70] Peder J. Pedersen, Mariola Pytikova a Nina Smith, Migration into OECD Countries 1900–2000, in Parsons, Immigration and the Transformation of Europe, s. 56, 57.

[71] Working Abroad, Getting Your Visa for Germany. Webové stránky německé vlády, navštíveno 22. září 2015.

Více než polovinu přistěhovalců z třetího světa do EU tvoří muslimové, jejichž počet včetně dětí činí přibližně 30 milionů, což představuje asi 6 % z celkového počtu obyvatel EU, který se pohybuje kolem 500 milionů.[72] Tyto údaje jsou nepřesné, protože některé země, zejména Francie, oficiálně nesledují počet obyvatel podle náboženského vyznání či etnického původu. Muslimská populace rychle roste; podle nadace Pew: „Podíl muslimů na celkové populaci v celé Evropě vzrostl za deset let přibližně o jeden procentní bod, a to ze 4 % v roce 1990 na 6 % v roce 2010. Očekává se, že tento trend bude pokračovat až do roku 2030, kdy by muslimové měli tvořit 8 % evropské populace.“[73] V roce 2010 žilo v Německu 4,8 milionu muslimů (5,8 % obyvatelstva) a tento počet se s ohledem na nedávný příliv uprchlíků ze Sýrie pravděpodobně ještě výrazně zvýší. Ve Francii žije přibližně 4,7 milionu muslimů (7,5 % obyvatelstva). Ve Velké Británii činí počet muslimů přibližně 3 miliony, což představuje 4,8 % obyvatelstva.[74] Ačkoli se tato čísla nezdají nijak zvlášť vysoká, podceňují dopad muslimské imigrace, protože muslimové se obvykle soustřeďují v městských oblastech. „Odhaduje se, že podíl muslimské populace ve vybraných evropských městech dosahuje až 25 % v Rotterdamu (Nizozemsko), 24 % v Amsterdamu (Nizozemsko), 20 % v Marseille (Francie), 17 % v Bruselu (Belgie) a 16 % v Bradfordu (Velká Británie), zatímco v jiných

[72] Conrad Hackett, 5 facts about the Muslim population in Europe, Pew Research Center, 15. ledna 2015.
[73] Tamtéž.
[74] Tamtéž.

městech, jako je Paříž, Londýn a Kodaň, se tento podíl pohybuje kolem 10 %“.[75]

K tomu došlo navzdory odporu občanů všech evropských zemí; téměř všechny průzkumy veřejného mínění ukazují, že velká většina občanů EU je proti tomuto přílivu přistěhovalců z třetího světa. Evropské elity reagují na tyto obavy stejně lhostejně jako americké elity na přání Američanů.[76] Výsledky průzkumu, který v únoru 2017 zveřejnil britský institut Chatham House a do kterého se zapojilo 10 000 občanů z 10 evropských zemí, naznačují širokou shodu ohledně zastavení muslimské imigrace. Autoři zprávy uvádějí: „V našem průzkumu, který byl proveden před oznámením prezidentského dekretu prezidenta Trumpa, bylo respondentům předloženo následující tvrzení: ‚Veškerá další migrace z převážně muslimských zemí by měla být zastavena‘... Celkově ve všech 10 evropských zemích v průměru 55 % respondentů souhlasilo s tím, že veškerá další migrace z převážně muslimských zemí by měla být zastavena.“ S tímto tvrzením nesouhlasilo pouze 20 %. Autoři upřesňují: „Většina obyvatel ve všech deseti státech kromě dvou s tímto tvrzením souhlasila, a to v rozmezí od 71 % v Polsku, 65 % v Rakousku, 53 % v Německu a 51 % v Itálii až po 47 % ve Spojeném království a 41 % ve Španělsku. V žádné zemi nepřekročil podíl nesouhlasících 32 %.“ Autoři poukazují na to, že tento výsledek je v souladu s dalšími nedávnými průzkumy, jako je například průzkum Pew z roku 2016. V souvislosti s rozdílem v názorech mezi elitou a širokou

[75] Maďarské předsednictví Rady Evropské unie, The Impact of European Demographic Trends on Regional and Urban Development, duben 2011, s. 89.
[76] Adam Luedte, The European Union Dimension: Supranational integration, Free Movement and Immigration Policies, in Parsons, Immigration and the Transformation of Europe, s. 421.

veřejností na tuto otázku většina představitelů evropského establishmentu kroky prezidenta Trumpa odmítla. Londýnský starosta, jak citují autoři, „argumentoval, že pozvání prezidenta na státní návštěvu Británie v roce 2017 by mělo být staženo, dokud nebude zákaz zrušen. Naopak lídři evropských populistických pravicových stran, včetně Geerta Wilderse, Nigela Farage a Mattea Salviniho, Trumpa chválili.“ Autoři dále poznamenávají, že jejich průzkum naznačuje, „že odpor veřejnosti vůči jakékoli další migraci z převážně muslimských států se zdaleka neomezuje pouze na Trumpovy voliče v USA, ale je poměrně rozšířený.“[77]

Zásadním rozdílem mezi Spojenými státy a Evropskou unií je velikost imigrantské populace a její etnické složení. Lidé ze zemí třetího světa tvoří relativně malý podíl evropské populace. Navíc, na rozdíl od Spojených států, v Evropě před poválečným obdobím téměř neexistovaly neevropské etnické skupiny. Ve Spojených státech naopak tvoří neevropané, včetně černochů, Hispánců a Asiatů, asi třetinu obyvatelstva. Také proto, že muslimové tvoří tak velký podíl přistěhovalců v Evropě, musí se Evropa vypořádat s přistěhovaleckou populací, která může mít potíže s asimilací, stejně jako mnoho přistěhovalců v Americe, ale zahrnuje také mnoho těch, kteří se asimilaci brání z náboženských důvodů.

Sociální přizpůsobení

Mnohá měřítka sociální adaptace přistěhovalců jsou nepřesná, protože ne všechny evropské země poskytují údaje rozčleněné podle rasy či náboženského vyznání. To představuje

[77] Mathew Goodwin, Thomas Raines and David Cuts, What Do Europeans Think About Muslim Immigration? Chatham House, Královský institut pro mezinárodní vztahy, 7. února 2017.

problém zejména v případě Francie, která ze zákona neshromažďuje údaje o rase či náboženském vyznání jednotlivců. Anglie naopak takové údaje shromažďuje a poskytuje. V následující diskusi se proto do značné míry opíráme o statistiky Spojeného království, které na základě dalších důkazů přiměřeně odrážejí výkonnost přistěhovalců z třetího světa v Evropě. Při zkoumání adaptace přistěhovalců na základě ukazatelů, jako je například vzdělání a kriminalita, lze pozorovat podobný vzorec jako v případě Spojených států. Černoši z Afriky a Karibiku mají tendenci dosahovat horších výsledků, zatímco Asiaté a přistěhovalci z Indie si vedou dobře a často předčí rodilé obyvatele. To platí i pro evropské přistěhovalce a obyvatele z jiných evropských zemí. Přistěhovalci ze Středního východu a Pákistánu, převážně muslimové, mají tendenci dosahovat výsledků na podobné úrovni jako Hispánci ve Spojených státech: vedou si lépe než černoši, ale zdaleka ne tak dobře jako rodilí Evropané nebo Asiaté.

Vzdělání

Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) vytvořila Program mezinárodního hodnocení žáků (PISA), který je založen na testování různých akademických dovedností v členských zemích OECD. Program PISA rozděluje žáky do šesti úrovní znalostí, od nejzákladnější úrovně (1) až po nejvyšší úroveň (6). Podle zprávy PISA se u žáků, „kteří jsou zařazeni pod úroveň 2, předpokládá, že budou čelit značným výzvám, pokud jde o jejich vyhlídky na trhu práce a výdělky,

stejně jako o jejich schopnost plně se zapojit do společnosti.“[78] Zatímco mezi etnickými Evropany se pod úroveň 2 dostává jen velmi málo žáků, v mnoha evropských zemích tuto úroveň nedosáhlo více než 40 % žáků první generace [přistěhovalců] z třetího světa a více než 25 % dětí přistěhovalců. V Německu dosáhlo více než 40 % dětí přistěhovalců výsledků pod úrovní 2, zatímco v Rakousku, Belgii, Dánsku a Norsku tuto úroveň nedosáhlo více než 30 % žáků.[79]

Anglie poskytuje údaje o základní úrovni vzdělání, které dosáhli přistěhovalci z různých etnických skupin při zkouškách pro získání všeobecného osvědčení o středním vzdělání (GCSE). V těchto zkouškách činští studenti výrazně převyšují všechny ostatní skupiny. Pákistánští studenti, z nichž téměř všichni jsou muslimové, dosáhli horších výsledků než rodilí Britové. Černoši obecně dosáhli horších výsledků než všechny ostatní skupiny. Indičtí studenti se umístili na druhém místě za Číňany a ve škole byli úspěšnější než rodilí Britové. Imigrace do Velké Británie z Indie se zdá být stejně selektivní jako ve Spojených státech.[80] Theodore Dalrymple uvádí, že Indové, kteří tvoří méně než 2 % populace, „představují čtvrtinu všech britských studentů medicíny, což je dvanáctinásobek jejich podílu na celkové populaci. Stejně tak jsou nadprůměrně zastoupeni na právnických, přírodovědných a ekonomických fakultách našich univerzit.“[81] Tyto údaje se pozoruhodně

[78] OECD, Where Immigrants Students Succeed, A Comparative Review of Performance and Engagement in PISA 2003, Vydavatelství OECD, 2006, str. 8–9.
[79] Tamtéž, str. 8–9.
[80] Britské ministerstvo školství, První statistická zpráva, GSCE and Equivalent Attainment by Pupil Characteristics, 2013–2014 (revidováno), 29. ledna 2015.
[81] Theodore Dalrymple, Choosing to Fail, City Journal, zima 2000.

podobají trendům ve školách v USA, přičemž muslimové ve Velké Británii a Hispánci v USA dosahují podobných výsledků – dosahují lepších výsledků než Afroameričané, avšak ne tak dobrých jako etničtí Evropané, zatímco Číňané a Indové dosahují lepších výsledků než etničtí Evropané. Tyto výsledky ve vzdělávání se v zásadě shodují s údaji o IQ v příslušných domovských zemích těchto studentů, s výjimkou Indie z důvodů uvedených v kapitolách výše.[82]

[82] Byron Roth ve svém díle vysvětluje, že imigrace z Indie do západních zemí představuje specifický fenomén, který se zásadně liší od migrace z jiných částí rozvojového světa svou extrémní selektivitou. Roth zdůrazňuje, že příchozí indičtí imigranti nereprezentují průměr populace své domovské země, ale tvoří její nejtalentovanější část, což se odráží v jejich vynikajících intelektuálních a akademických výsledcích. (Zatímco průměrné IQ v Indii se odhaduje na přibližně 82 až 85 bodů, indičtí studenti a pracovníci na Západě vykazují díky přísným výběrovým kritériím vynikající intelektuální a akademické výsledky.) Tento výběr je umožněn především využíváním vízových programů pro kvalifikované síly, jako jsou například víza H-1B ve Spojených státech, a faktem, že indičtí imigranti na rozdíl od naprosté většiny obyvatel Indie mluví plynně anglicky a disponují vysokou úrovní vzdělání. Výsledkem je skupina, která dosahuje mimořádného ekonomického úspěchu a v oborech, jako je medicína či právo, často předstihuje rodilé obyvatelstvo. Ačkoli je tato skupina imigrantů ekonomicky výnosná, Roth identifikuje několik zásadních úskalí spojených s tímto typem migrace. Prvním z nich je silný tlak na mzdy kvalifikovaných domácích sil, kdy příliv kvalifikovaných pracovníků ochotných pracovat za nižší plat vede ke stagnaci mezd i u vysoce vzdělaných rodilých občanů. Tento proces navíc vyvolává kaskádový efekt vytlačování z trhu práce, kdy schopní imigranti obsazují pozice nadaných domácích pracovníků, kteří se následně musí spokojit s horšími místy, které neodpovídají jejich kvalifikaci. Tento tlak se šíří pracovní hierarchií směrem dolů a v důsledku nejvíce poškozuje ty nejméně kvalifikované domácí obyvatele, pro které je pak bitva o živobytí stále těžší. Další úskalí představuje role této migrace v procesu offshoringu. Roth poukazuje na to, že indické outsourcingové firmy často využívají vízové programy k tomu, aby přivedly pracovníky do západních zemí, kde vykonávají práci dříve prováděnou Američany, čímž se urychluje ztráta domácích pracovních míst. Obrovská konkurence v technických oborech navíc demotivuje domácí studenty od studia vědeckých a inženýrských směrů (STEM), protože relativní odměna za toto náročné vzdělání vlivem přetlaku na trhu práce klesá. Z hlediska

Trestná činnost

Po většinu dvacátého století sociální kritici odsuzovali ve Spojených státech ve srovnání s Evropou velmi vysokou míru kriminality, ale situace se mění, a to především kvůli přílivu přistěhovalců z třetího světa. Názor, že za tímto nárůstem kriminality stojí imigrace, sdílí široká veřejnost. Jak to vyjádřil J.F.O. McCallister ve svém článku v časopise Time: „Evropou se žene přízrak – kriminalita.“[83] Theodore Dalrymple uvádí, že v Paříži „si všichni v soukromí stěžují, že policie již není schopna potlačovat a odhalovat trestnou činnost.“[84]

Statistiky uvedené v tabulce níže jasně potvrzují vnímání veřejnosti, že došlo k dramatickému nárůstu kriminality. Kriminalita v Německu, Francii a Anglii prudce vzrostla souběžně s přílivem přistěhovalců z třetího světa. Míra kriminality v Německu v roce 2005 byla přibližně 3,57krát vyšší než v 60. letech. V Anglii je 4,9krát vyšší než v té době a ve Francii 5,64krát vyšší než v dřívějším období. Nejnovější statistiky naznačují poměrně výrazný pokles kriminality v těchto zemích po roce 2005.[85] Existují však důvody zpochybňovat platnost tohoto nedávného trendu, jelikož političtí představitelé, kteří podporovali multikulturní masovou imigraci, se snaží bagatelizovat kriminalitu spáchanou nedávnými přistěhovalci. Studie provedená anglickým

---

celospolečenského vývoje pak autor varuje před vznikem kasty připomínající sociální struktury, kde by vyšší společenskou třídu tvořili vzdělanější, ekonomicky dostupnější a výnosnější cizinci, včetně Indů, zatímco nižší vrstvy společnosti by byly tvořeny domácím obyvatelstvem.

[83] J. F. O. McAllister, A Shock to the System. Časopis Time, 24. listopadu 2002.

[84] Theodore Dalrymple, The Barbarians at the Gates of Paris: Surrounding the City of Light are Threatening Cities of Darkness. City Journal, podzim 2002.

[85] Eurostat, Statistics Explained, Crime Statistics, leden 2014.

inspektorátem policie zjistila, že policie nezaznamenala 20 % trestných činů nahlášených oběťmi. „Z trestných činů sexuální povahy nebylo zaznamenáno 26 %.“[86] V Německu byl nedávný masivní příliv žadatelů o azyl z Blízkého východu doprovázen vlnou sexuálních útoků na ženy, s nimiž se úřady zdály být neschopné se vypořádat. To však není nic nového. Podle Andreho Shultze, předsedy Německého svazu kriminální policie, „až 90 % sexuálních trestných činů spáchaných v Německu v roce 2014 se v oficiálních statistikách neobjevuje... již léta je politikou neinformovat obyvatelstvo o skutečné kriminalitě... S občany se zachází jako s hlupáky.“[87] Jak bude popsáno v následující části, v mnoha „no-go zónách“ v evropských městech muslimští obyvatelé sami dohlížejí na své členy a trestné činy místním policejním orgánům hlásí jen zřídka; v některých oblastech se agresivně brání zásahům ze strany úřadů.

[86] BBC: Police Fail to Record One in Five of All Crimes Reported to Them, 18. listopadu 2014.

[87] Soeren Kern, Germany: Migrant Crime Wave, Police Capitulate, Gatestone Institute, 11. října 2015.

Nahlášené trestné činy ve vybraných evropských zemích (v tisících)[88]

Rok	Německo	Francie	Anglie
1965	1 789	660	1 133
1975	2 919	1 912	2 106
1985	4 215	3 579	3 611
1995	6 669	3 665	5 100
2005	6 392	3 727	5 555

Míra uvěznění

Míra uvěznění ve Velké Británii vykazuje podobné etnické vzorce jako ve Spojených státech, přičemž situace muslimů v Evropě je srovnatelná s postavením Hispánců ve Spojených státech. Běloši, Indové a Číňané jsou v britských věznicích zastoupeni podprůměrně. Černoši jsou zastoupeni nadprůměrně a jsou uvězňováni sedmkrát častěji, než by se dalo očekávat na základě jejich podílu na celkové populaci. Muslimové jsou rovněž značně nadreprezentováni. Jack Straw, ministr spravedlnosti, v březnu 2008 informoval parlament, že muslimové tvořili asi 11 % vězeňské populace, zatímco muslimská populace v té době představovala 3 % celkové

[88] Tabulka byla sestavena na základě informací získaných z webových stránek Eurostatu Evropské unie, Crimes Recorded by the Police: Historical Data (Total Crime) 1950–2009, dostupné online na adrese eurostat.ec.europa.eu; údaje za rok 2005 byly získány na adrese eurostat.ec.europa.eu, Crimes Reported by the Police.

populace. Muslimové byli tedy uvězňováni asi 3,5krát častěji, než by odpovídalo jejich podílu na populaci.[89]

Nadměrné zastoupení muslimů v anglických věznicích je velmi rozšířeným jevem v celé Evropě. Jelikož vládní úřady tyto údaje obecně nezveřejňují, nezbývá než se spolehnout na nezávislé výzkumníky, kteří mohou v nejlepším případě nabídnout přiměřené odhady. Program EU Monitoring and Advocacy Program organizace Open Society Institute odhaduje, že v Belgii tvoří Maročané a Turci, kteří jsou prakticky všichni muslimové, 15,9 % všech vězňů, ačkoli představují pouze asi 2 % celkové populace, což znamená, že pravděpodobnost jejich uvěznění je asi osmkrát vyšší, než by se dalo očekávat.[90] Ve své zprávě o Nizozemsku institut uvádí: „20 % vězňů se označuje za muslimy.“[91] Mezi mladými vězni se 26 % označilo za muslimy. Vzhledem k tomu, že muslimové tvoří podle odhadů 5 % až 6 % obyvatel Nizozemska, je pravděpodobnost, že budou uvězněni, přibližně 4 až 5krát vyšší, než by odpovídalo jejich podílu na celkové populaci.[92]

I další zprávy poukazují na nepřiměřeně vysoký podíl muslimů v evropských věznicích. Dánský deník Kristeligt Dagblad cituje sociologa náboženství Jona Olsena, který uvedl, že 20 % dánských vězňů jsou muslimové.[93] Italský deník Il Sole 24 Ore uvedl, že podle údajů italské vězeňské správy tvořili

---

[89] Parlament Spojeného království, Dolní sněmovna, Hansard – písemné odpovědi ze dne 17. března 2008 (část 0032), dostupné online na adrese parliament.the-stationary-office.co.uk/pa.

[90] Open Society Institute, Muslims in EU Cities, Zpráva o městech, Belgie. Program monitorování a prosazování zájmů v EU, Open Society Institute, 2007, 36.

[91] Open Society Institute, Muslims in Europe, Zpráva o městech, Nizozemsko, 29.

[92] Tamtéž.

[93] Kristeligt Dagblad, 28. února 2008.

cizinci téměř 40 % vězňů, z nichž značná část byli muslimové ze severní Afriky.[94] Reportérce deníku Washington Post Molly Moore se po velkém úsilí podařilo získat přístup do zadržovacího centra v severní Francii, kde většinu zadržených tvořili muslimové.[95] Mooreova zpráva je v souladu s dřívější zprávou v deníku San Francisco Chronicle, podle níž byla více než polovina francouzských vězňů muslimského vyznání.[96] Craig Smith ve svém článku v deníku New York Times uvádí podobná čísla.[97]

Sexuální trestné činy

Zvláště znepokojující je rostoucí problém znásilnění, zejména hromadných znásilnění páchaných mladými muslimskými muži, protože se jedná o tak zjevné selhání asimilace. Jak již bylo zmíněno, úřady mají tendenci rozsah tohoto problému bagatelizovat. Sexuální útoky, k nimž došlo na Silvestra 2016 v Kolíně nad Rýnem a v mnoha dalších německých městech a které spáchaly desítky nedávných migrantů, však vyvolaly všeobecné pobouření, které nebylo možné ignorovat.[98]

Uznávaný bloger Fjordman ve svém článku pro časopis Front Page Magazine uvádí, že počet znásilnění ve Švédsku se

---

[94] AdnKronos, Italy: 40 Percent of Prisoners are Immigrants, AdnKronos International Itálie.
[95] Molly Moore, Field Note: How I Got the Story, Washington Post, 28. dubna 2008.
[96] Frank Viviano, French Prisons: Extremist Training Grounds, San Francisco Chronicle, 1. listopadu 2001.
[97] Craig S. Smith, Islam in Jail: Europe's Neglect Breeds Angry Radicals. New York Times, 8. prosince 2004.
[98] Victoria Richards, Cologne attacks: What Happened After 1,000 Women were Sexually Assaulted, The Independent, 11. února 2016.

za posledních 20 let ztrojnásobil. Statistiky Švédské rady pro prevenci kriminality ukazují, že u osob narozených v zahraničí je čtyřikrát vyšší pravděpodobnost, že spáchají znásilnění, než u rodilých Švédů, přičemž téměř polovinu všech pachatelů tvoří imigranti. Fjordman navíc tvrdí, že „v Norsku a Dánsku víme, že nezápadní imigranti […] jsou ve statistikách znásilnění výrazně nadreprezentováni.“ Uvádí, že v norském Oslu připadaly na imigranty 2 ze 3 obvinění ze znásilnění vznesených v roce 2001.[99] Daniel Pipes a Lars Hedegaard uvádějí, že v Dánsku, kde muslimové tvoří 4 % obyvatelstva, „představovali většinu odsouzených násilníků“ a že „prakticky všechny ženské oběti byly nemuslimky“.[100]

Podle časopisu Time se počet soudních rozsudků za znásilnění ve Francii „mezi lety 1995 a 2000 prudce zvýšil o 61 %… Odborníci a sdružení obětí tvrdí, že násilí na ženách je v předměstích obzvláště závažný problém kvůli kulturním postojům vůči ženám.“[101] Termín „banlieues“ označuje enklávy sociálního bydlení na okrajích velkých francouzských měst, jako je Paříž, kde většinu obyvatel tvoří přistěhovalecké rodiny. Podobný problém se objevil i v Anglii. Sorious Samura, černošská přistěhovalkyně a novinářka, provedla vyšetřování případů skupinového znásilnění v Anglii. Uvedla, že londýnská metropolitní policie nahlásila, že „jen v roce 2008 obdržela hlášení o 85 případech skupinového znásilnění“. Samura se podařilo získat konkrétní údaje o 29 případech, které vedly k odsouzení v období od ledna 2006 do března 2009, přičemž

[99] Fjordman, Muslim Rape Wave in Sweden, Front Page Magazine, 15. prosince 2005.
[100] Daniel Pipes a Lars Hedegaard, Something Rotten in Denmark?, Capitalism Magazine, 16. září 2002.
[101] Bruce Cromley a Adam Smith, Sisters in Hell, Time, 24. listopadu 2002.

celkem 92 osob, převážně mladých mužů, bylo shledáno vinnými ze skupinového znásilnění. Podle Samury „vyčnívala jedna skutečnost. Z odsouzených bylo 66 černochů nebo osob smíšeného původu, 13 bělochů a zbylých [13] pocházelo z jiných zemí, včetně Afghánistánu, Iráku a Libye.“[102] Je třeba poznamenat, že jelikož se na mnoha z těchto znásilnění podílejí členové gangů, o nichž je známo, že se mstí těm, kdo se obrátí na policii, je skutečný počet případů tohoto trestného činu pravděpodobně výrazně nižší, než kolik je nahlášeno.

V Anglii nedávno vyšlo najevo, že místní úřady dlouho ignorovaly grooming mladých dívek za účelem sexuálního zneužívání. Martin Robinson v článku z června 2015 napsal: „Druhá největší policejní jednotka v Británii zatajila zprávu o gangu muslimských mužů, kteří se dopouštěli groomingu dětí...“ Zpráva z roku 2010 vyšla najevo až o pět let později na základě žádosti podané podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Zpráva uváděla, že policie identifikovala „139 obětí, z nichž 78 procent bylo bělošského původu a více než polovina byla ve věku 13 až 15 let.“[103] Zpráva nebyla zveřejněna, protože „panovaly obavy, že by to před parlamentními volbami v květnu 2010 a před shromážděním Anglické obranné ligy v dubnu mohlo vyvolat ‚odvetné reakce namířené proti zákonů dbalým občanům z asijských a pákistánských komunit‘. Policie identifikovala 75 podezřelých z groomingu – většina z nich měla v minulosti záznamy o

[102] Sorious Samura, Gang Rape: Is it a Race Issue, The Independent, 21. června 2009.

[103] Martin Robinson, Police Withheld Bombshell Report Revealing How Gangs of Muslim Men Were Grooming More Than 100 Schoolgirls As Young as 13 in Case It Inflamed Racial Tensions Ahead of General Election, Mail Online, 25. června 2015.

sexuálním násilí – a většina z nich pocházela z muslimského prostředí.“[104] Anglická obranná liga byla stranou, jejíž volební program spočíval v omezení imigrace. Jinými slovy, britská vládnoucí elita nebyla ochotna zprávu zveřejnit ze strachu, že by to dodalo váhu odpůrcům masové imigrace; skutečnost, že to ohrožovalo anglické školačky, zjevně nebyla prioritou.

Ve všech zprávách o výskytu znásilnění páchaných muslimy se jen málo pozornosti věnovalo analýze motivů, které za tímto chováním stojí. Není třeba se uchylovat k hlubinné psychologii, aby člověk rozpoznal souvislost mezi tímto jevem a muslimskými vírami a zvyky. Muslimské izolování žen znamená, že mladí muži mají mimo manželství jen málo možností sexuálního uspokojení. Spojíme-li to s postojem, že ženy, které nezaujímají podřízenou roli a podle muslimských standardů se oblékají nevhodně, jsou vnímány jako ty, které si o zneužívání koledují, není překvapivé, že někteří muži mohou mít pocit, že mají právo ženy, a zejména mladé dívky, zneužívat. Pokud se o rozšířenosti těchto incidentů neinformuje veřejnost a pokud se vůči sexuálním predátorům nezakročí tvrdě, zůstávají mladé ženy vystaveny nebezpečí a bez ochrany. Skutečnost, že evropští muži takové chování tolerují, často ze strachu, že budou obviněni z rasismu, ukazuje, do jaké míry politická korektnost zkorumpovala evropskou společnost. Je těžké najít usvědčující obžalobu těch, kteří jsou ideologicky oddaní masové imigraci, než jejich odmítání uznat její následky a skutečnost, že se ve skutečnosti spolčují, aby tyto následky utajili.

Segregace v obytných oblastech

[104] Tamtéž.

Mnohé černošské a muslimské komunity v Evropě začínají připomínat komunity černošské spodní vrstvy v Americe. Většina těchto komunit se dnes skládá z příslušníků etnických menšin druhé a třetí generace, z nichž mnozí i nadále zaujímají nejnižší vzdělávací a ekonomické pozice ve svých společnostech a vykazují vysokou míru kriminality a nepořádku.

Černoši se například soustřeďují v určitých čtvrtích v centru Londýna a mnoho z těchto oblastí je pro místní úřady nepřístupných. Tento problém je běžný ve většině velkých anglických měst.[105] Podle Lee Jaspera, předsedy Národního shromáždění proti rasismu a poradce londýnského starosty, se londýnské černošské čtvrti proměnily v komunity sociálně znevýhodněných, kde „přibližně 45 procent londýnských nezaměstnaných tvoří černošské obyvatelstvo. Míra neúspěšnosti černošských školáků je tichou katastrofou Londýna. Počet černošských vězňů v Británii se od roku 1994 zdvojnásobil... Míra těhotenství u dospívajících je nejvyšší v Evropě a počet rodičů samoživitelů raketově stoupá.“[106] V mnoha obcích je obtížné získat přehled o problému kriminality, protože, jak již bylo uvedeno, mnoho trestných činů není policii vůbec nahlášeno. Podle vrchního inspektora policie

> se některé části Spojeného království stávají pro policii nepřístupnými oblastmi, protože menšinové komunity

[105] Jonathan Wynne-Jones, Bishop of Rochester Reasserts “No-Go” Claim, Telegraph.UK, 18. dubna 2008; Shiraz Maher, Muslim Britain is Becoming One Big No-Go area. The Sunday Times, 13. ledna 2008; John Cornwall, Are Muslim Enclaves No-Go Areas, Forcing Other People Out, Asks Historian John Cornwall, The Sunday Times, 16. března 2008.

[106] Lee Jasper: Breaking Out of the Black ‘Gangsta’ Ghetto. Guardian, Velká Británie, 17. února 2002.

> provozují své vlastní systémy spravedlnosti . . . Rozmach „komunitní spravedlnosti“ znamená, že i tak závažné trestné činy, jako jsou vraždy a sexuální zneužívání, zůstávají nenahlášeny... V Midlands existují města, kam policie nikdy nejezdí, protože tam není nikdy volána... Vraždy ze cti, domácí násilí, sexuální zneužívání dětí a mrzačení ženských pohlavních orgánů patří mezi trestné činy, o nichž se předpokládá, že nejsou hláseny.[107]

Ve většině evropských zemí tvoří muslimové převážnou část neevropských přistěhovaleckých skupin a i po dvou či třech generacích nadále žijí ve vysoce segregovaných komunitách, které trápí podobné problémy. Ve Francii žilo 56 % přistěhovalců v sociálních bytech a většina z nich jsou neevropané, především muslimové a černoši, kteří se potýkají s vážnými sociálními problémy.[108] Vznikly jako poloautonomní oblasti, v nichž dominují mladí muži, kteří se často chovají velmi násilně. Ačkoli francouzská vláda tyto oblasti nedefinuje jako specificky muslimské, uznala, že si tyto čtvrti vyžadují zvláštní pozornost, a zákonem z roku 1996 označila 751 z těchto oblastí za citlivé městské zóny (zones urbains sensibles), „charakterizované přítomností zchátralých výškových komplexů nebo obytných čtvrtí a výraznou nerovnováhou mezi bydlením a zaměstnaností“.[109]

---

[107] Sara Smyth, Murders and Rapes Going Unreported In No-Go Zones for Police as Minority Communities Launch Own Justice System, Daily Mail, 17. ledna 2014.

[108] Open Society Institute, Muslims in EU Cities, Zpráva o městech, Francie, 2007, 51.

[109] Citlivé městské zóny a volné městské zóny, Geoportail, oficiální webová stránka francouzské vlády, dostupná na adrese geoportal.fr.

Těchto 751 citlivých zón se nachází ve všech velkých a v mnoha malých městech ve Francii. Podle Paula Beliena, který píše pro deník Washington Times, mezi ně patří všechny předměstí obklopující Paříž. Nepokoje, které v roce 2005 sužovaly Francii, začaly v Paříži právě v jedné z takových zón, ale poté se rozšířily do dalších podobných oblastí po celé zemi. Belien cituje známého francouzského kriminologa Xaviera Raufera, který uvádí: „Jedná se o centra obchodu s drogami, která jsou často ovládána zločineckými organizacemi… Lidé jsou zde přepadáváni, dokonce i vražděni… ale média o tom raději nepíší.“[110] Když policie zasahuje v těchto oblastech, aby potlačila nepokoje, které zde čas od času propukají, často čelí násilným útokům ze strany nepřátelsky naladěných mladých mužů. Časopis The Economist přináší reportáž o jednom z takových míst, Sevranu, ležícím asi dvacet mil severovýchodně od Paříže. „Míra nezaměstnanosti je více než dvojnásobná oproti celostátnímu průměru. Více než polovina obyvatel je cizího původu, především z Alžírska, Maroka a subsaharské Afriky. Tři čtvrtiny žijí v sociálních bytech; 36 % se nachází pod hranicí chudoby, což je trojnásobek celostátního průměru.“[111]

V Německu lze pozorovat podobný jev u muslimské populace, z níž většina pochází z Turecka. Například v berlínské čtvrti Neukölln vede tento jev u dětí přistěhovalců „k vzniku subkultury s vlastním hodnotovým systémem a způsoby chování… utvářené mládežnickými gangy.“[112] Tento obvod

[110] Paul Belien, Sensitive Urban Areas, Washington Times, 16. ledna 2008.
[111] The Economist, France’s Troubled Suburbs: Forgotten in Banlieues, 23. února 2013.
[112] Open Society Institute, Muslims in EU Cities, Zpráva o městech, Německo, str. 39–41.

vykazuje nejvyšší podíl příjemců sociálních dávek a nejvyšší míru čerpání příspěvků na bydlení. V březnu 2006 se obvod Neukölln dostal do centra mediálního zájmu, když ředitel jedné střední školy „napsal zoufalý dopis senátorovi pro školství, v němž žádal o okamžitou pomoc, protože násilí ve škole znemožňovalo výuku“.[113] Osmdesát procent žáků této školy pocházelo z muslimských přistěhovaleckých rodin.

Podle Stephena Browna, který píše pro časopis Front Page Magazine, se policisté při rutinních kontrolách v přistěhovaleckých čtvrtích velkých německých měst „setkávají s rozzuřeným davem a často riskují napadení“. Někdy jsou policisté při pokusu o zatčení obklíčeni místními obyvateli. „Celkově německý policejní odbor zaznamenal v posledních letech v průměru 26 000 takových incidentů.“[114] Soeren Kern z Gatestone Institute cituje časopis Der Spiegel: „Předseda německého policejního svazu Rainer Wendt před lety pro Spiegel Online uvedl: ‚V Berlíně nebo v severní části Duisburgu jsou čtvrti, kde se kolegové téměř neodváží zastavit auto – protože vědí, že je zastaví 40 nebo 50 mužů.‘“[115]

Mimoevropští přistěhovalci ve Švédsku se obvykle soustřeďují v bezprostředním okolí tří největších měst – Stockholmu, Göteborgu a Malmö. Většina z nich žije v sídlištích postavených v 60. a 70. letech, která měla vyřešit očekávaný nedostatek bytů pro rodilé Švédy. Tyto byty byly v té době v lepším stavu než většina stávajících bytů a celý

[113] Tamtéž, str. 64–67.
[114] Stephen Brown, Germany’s Intifada, Front Page Magazine, 1. srpna 2008.
[115] Soeren Kern, Police Warn of No-Go Zones in Germany, Gatestone Institute, 1. srpna 2015.

program byl považován za úspěšný.[116] Dnes se z těchto sídlišť staly no-go zóny s vysokou kriminalitou, kam se nikdo neodváží vstoupit. Steve Harrigan z Fox News uvádí, že v Malmö existují „části města, kam autobusy z bezpečnostních důvodů odmítají jezdit. V některých částech města byli při výkonu své práce napadeni hasiči, policisté i řidiči sanitek.“[117]

V Dánsku žije 70 % mimoevropských etnických skupin, převážně muslimů, ve městě Kodaň a jeho okolí v bytech podporovaných státem, přičemž značná část obyvatel se živí sociálními dávkami. Koncentrace příslušníků těchto etnických skupin v těchto sídlištích se zvyšuje v důsledku přirozeného přírůstku, přílivu nových přistěhovalců a odchodu rodilých Dánů z těchto oblastí. Tyto čtvrti se vyznačují vysokou mírou nezaměstnanosti, vysokou mírou kriminality a násilí mezi mládeží, vysokou mírou předčasného ukončování školní docházky, nedostatečnou sociální integrací, domácím násilím a útlakem žen.[118] V jednom konkrétním bytovém komplexu tvoří 93 % obyvatel etnické menšiny, které sem přišly v 80. letech ze severní Afriky, Turecka a Pákistánu. V reakci na sérii případů žhářství v roce 2004 „je celá obytná čtvrť vybavena 230 kamerami s uzavřeným okruhem a je pod neustálým dohledem a častými policejními hlídkami.“[119]

V Nizozemsku má přibližně 25 % obyvatel Amsterdamu, Rotterdamu, Utrechtu a Haagu (největších měst) neevropský původ, především muslimský. Jejich čtvrti se „vyznačují zhoršujícím se stavem a nižší sociální soudržností. Obyvatelé

[116] Open Society Institute, Muslims in EU Cities, Zpráva o městech, Švédsko, 2.
[117] Steve Harrigan, Where Buses Won’t go, Fox News, 22. října 2004.
[118] Open Society Institute, Muslims in EU Cities, Zpráva o městech, Dánsko, 24.
[119] Tamtéž, s. 48.

jsou často oběťmi trestné činnosti a cítí se méně bezpečně.“[120] Autor zprávy Open Society Institute předpovídá, že „koncentrace sociálně znevýhodněných přistěhovalců ve velkých městech poroste“ v důsledku stěhování rodilých Nizozemců a přistěhovalců ze střední třídy z měst do předměstí.[121] Tento jev „útěku bílých“ je Američanům až příliš dobře známý.

Izolované enklávy, které jsou charakteristické pro mnoho muslimských komunit, umožňují šíření poměrně radikálních názorů, zejména mezi muslimy, kteří se v těchto enklávách narodili a vyrostli. Průzkum mezi 1 000 muslimy v Anglii ukázal, že náboženství hraje v muslimské identitě velmi důležitou roli. Celých 86 % dotazovaných muslimů se domnívalo, že „moje náboženství je v životě to nejdůležitější“.[122] Zdá se však, že mladší muslimové berou své náboženství vážněji; 37 % muslimů ve věku 16–24 let se vyslovilo pro život podle šarí, zatímco u osob starších 55 let to bylo pouze 17 %. Mezi 16–24letými dokonce 74 % upřednostňuje, aby ženy nosily závoj, zatímco u starších muslimů je to pouze 28 %. Snad nejvíce znepokojující je, že 36 % muslimů ve věku 16–24 let „věří, že pokud muslim konvertuje k jinému náboženství, měl by být potrestán smrtí, zatímco mezi lidmi staršími 55 let to věřilo pouze 19 %“. Navíc 13 % mladší generace vyjádřilo obdiv k organizacím jako Al-Káida, „které jsou připraveny bojovat proti Západu“. Takový

[120] Open Society Institute, Muslims in EU Cities, Zpráva o městech, Nizozemsko, 24.
[121] Tamtéž.
[122] Munira Mirza, Abi Senthilkumaran a Zein Ja’far, Living apart together (Londýn: Policy Exchange, 2007), s. 37, dostupné online na policyexchange.org.uk.

obdiv vyjádřilo pouze 3 % osob ve věku 55 a více let. I kdyby bylo toto číslo 13 % značně nadhodnoceno mladickou chvástavostí, při muslimské populaci v Anglii čítající 3 miliony lidí to naznačuje, že existuje značná skupina mladých muslimů, kteří považují za přijatelné zabíjet a mrzačit své spoluobčany ve jménu náboženství.[123] To nepochybně vysvětluje již dříve zmíněnou snahu mnoha Evropanů zastavit příliv muslimů do svých zemí.

Německý průzkum, do kterého se zapojilo přibližně 1 700 lidí a který provedlo Spolkové ministerstvo vnitra, přinesl překvapivě podobné výsledky jako britský průzkum. Stejně jako v Anglii hrálo náboženství velmi důležitou roli. „Více než 85 % se označilo za ‚náboženské' nebo ‚velmi náboženské'." Téměř všichni muslimové, dokonce i ti, kteří pravidelně nenavštěvují mešity, berou Korán velmi vážně; 79,6 % z nich „plně" souhlasilo s tím, že Korán je „pravým Božím zjevením". A polovina se domnívala, že „dodržování přikázání mého náboženství… (je) pro mě důležitější než demokracie". Zatímco většina vyjádřila víru v náboženskou svobodu, přibližně 30 % souhlasilo „zcela" nebo „spíše", že „by mělo být zakázáno přesvědčovat muslimy, aby změnili své náboženství".[124] Ještě znepokojivější je, že „44 % respondentů souhlasilo ‚spíše' nebo ‚zcela' s tím, že muslimové, kteří zemřou v boji za víru, se dostanou ‚do ráje', a přibližně 40 %

[123] Tamtéž, str. 5-7.

[124] Christine Schirrmacher, Muslims in German: A Study Conducted by the Federal Ministry of the Interior, Results of the Study, Ústav islámských studií Německé evangelické aliance e. V., duben 2008, str. 1–4. Dostupné online na europenewsdk.

považuje ‚použití fyzického násilí jako reakci na hrozbu, kterou Západ představuje pro islám, za legitimní‘.“[125]

U studentů ve věku 14 až 18 let byla míra náboženského zapojení o něco vyšší než u starších muslimů. Zhruba čtvrtina těchto studentů „potvrzuje svou připravenost použít fyzické násilí proti nevěřícím ve prospěch islámské komunity“. Pouze 45 % mladší skupiny se domnívá, že by se měli přizpůsobit německé kultuře, v porovnání s 82 % celkové muslimské populace...“[126] Je zřejmé, že existence těchto segregovaných čtvrtí výrazně brání asimilaci muslimů v jejich nových domovských zemích, a to zejména v případě mladých muslimů, kteří se zde narodili.

Uprchlíci a azyl

Masivní příliv lidí z třetího světa do Evropy v roce 2015, který pokračoval i v roce 2016 v důsledku občanských válek a nestability na Blízkém východě, představuje humanitární krizi, kterou ještě zhoršuje absence ucelené politiky EU v oblasti uprchlíků. Tato neucelenost již před současnou krizí umožňovala neustálý příliv lidí z Blízkého východu, kteří se nedokázali dobře přizpůsobit životu v evropských společnostech. Jedná se o přímý důsledek zrušení kontrol na vnitřních hranicích v rámci EU a absence seriózních opatření ke kontrole vnějších hranic EU. Na základě Schengenské dohody podepsané v roce 1985 se Francie, Německo, Belgie, Lucembursko a Nizozemsko dohodly na zrušení všech hraničních kontrol mezi svými státy. V roce 1997 EU v Amsterdamské smlouvě začlenila schengenská ustanovení pro

[125] Tamtéž, str. 1–4.
[126] Tamtéž, str. 5-7.

všechny státy EU, které se rozhodly se zapojit (Spojené království a Irsko se rozhodly zůstat mimo).[127] Podle uprchlické politiky členských států EU nelze žadatele, který v jakékoli zemi EU požádal o přiznání postavení uprchlíka, bez dalšího vyhostit, ale musí mu být umožněno setrvat v zemi po dobu, než bude o jeho žádosti o azyl rozhodnuto. Během čekání na rozhodnutí o své žádosti se uprchlík obvykle může volně pohybovat a díky zrušení kontrol na vnitrostátních hranicích se může volně přesouvat do jiných zemí v rámci EU.

Všechny evropské státy jsou signatáři Úmluvy OSN o uprchlících, která byla přijata v roce 1951. Původní úprava přiznávala status uprchlíka osobám vysídleným v důsledku druhé světové války a následných nepokojů ve východní Evropě a konkrétně se zabývala událostmi, k nimž došlo před 1. lednem 1951. Postavení uprchlíka mělo být přiznáno osobě, která „z důvodu oprávněné obavy z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo politického přesvědčení se nachází mimo zemi své státní příslušnosti a nemůže nebo z důvodu této obavy nechce využít ochrany této země...“[128] V roce 1951 OSN rovněž zakotvila právo na sloučení rodiny, jelikož během války a následných událostí, mezi nimiž hrála významnou roli zejména expanze Sovětského svazu do východní Evropy, došlo k rozdělení mnoha rodin.[129] V roce 1967 byla tato politika

[127] Julia Gelatt, Migration Fundamentals: Schengen and Free Movement of People across Europe. Migration Information Source, říjen 2005.

[128] United Nations Convention Relating to Status of Refugees and Stateless Persons, Úřad vysokého komisaře pro lidská práva, přijata dne 28. července 1951, dostupná na webových stránkách UNHCR.

[129] Mezinárodní organizace pro migraci, mezinárodní právo a sloučení rodiny, Evropská komise, Právo na sloučení rodiny pro státní příslušníky třetích zemí uznané směrnicí.

novelizována tak, aby se vztahovala na situace kdekoli na světě, a nikoli pouze na ty v Evropě v letech 1945 až 1951. Jak již bylo zmíněno v předchozí kapitole, toto rozhodnutí OSN je stále v platnosti. Jinými slovy, nouzová opatření vyvolaná humanitární krizí způsobenou druhou světovou válkou zůstávají v platnosti i přibližně 70 let po skončení této války.

Mnohá právní rozhodnutí související s těmito úmluvami OSN umožnila značné zneužívání. Nejasnost uprchlického práva znamená, že mnoho lidí, kteří migrují z čistě ekonomických důvodů, může předstírat status uprchlíka, a je obtížné je deportovat, aniž by se prošlo poměrně složitým soudním řízením, které má určit, zda mají ve skutečnosti nárok na status uprchlíka. Není neobvyklé, že migranti z třetího světa se zbavují pasů, aby bylo obtížné určit, do které země by měli být vráceni, pokud jim bude azyl zamítnut.[130] Dominic Casciani ve svém článku pro BBC uvádí, že ve Velké Británii může deportace jedné osoby stát až 11 000 britských liber.[131] Podle Melanie Philipsové britské soudy vykládají ustanovení o azylu velmi široce, čímž stále více ztěžují vyhoštění osob, které o azyl požádaly z evidentně neopodstatněných důvodů.[132] Výsledkem bylo, že do Spojeného království přišlo velké množství lidí, požádalo o status uprchlíka a zůstalo zde po dobu, kdy se jejich žádosti prošetřovaly. V 90 % případů byly jejich žádosti zamítnuty. Kvůli laxnímu vymáhání práva však ti, kterým byl azyl zamítnut, byli jen zřídka vyhoštěni. V roce 2006 britské ministerstvo vnitra zveřejnilo, že se nahromadilo asi 450 000

[130] Rebecca Perring, Economic Migrants Fake Being Syrian to Claim EU Asylum and Head for Britain, Express, 10. září 2015.
[131] Dominic Casciani, An Illegal Immigration Amnesty, BBC News, 14. června 2006.
[132] Melanie Philips, Londonistan (New York: Encounter Books, 2006), str. 19–23.

nevyřízených případů žadatelů o azyl a že se pro sledování těchto osob udělalo jen velmi málo.[133]

Podobné problémy související s žadateli o azyl jsou v celé Evropě velmi rozšířené. Podle Eiko Thielemanna se vyvinulo celé odvětví, které pomáhá migrantům žádajícím o status uprchlíka. Značné částky se získávají prostřednictvím poplatků za služby, jako je „pašování přes hranice, zprostředkování padělaných dokladů a víz, zajištění zaměstnání a ubytování… více než 70 procent žadatelů o azyl tyto služby využívá.“[134] Kromě toho mohou migranti při získávání statusu uprchlíka vyhledat a často i získat právní pomoc od organizací – z nichž mnohé jsou financovány nadací Open Society Foundation George Sorose –, které podporují otevřené hranice a rozsáhlou imigraci. Ačkoli většině žadatelů o status uprchlíka je nakonec azyl zamítnut, během posuzování jejich žádostí jsou obvykle na svobodě a často zmizí na venkově. Stejně jako ve Velké Británii se vynakládá jen minimální úsilí na jejich vypátrání a vyhoštění.

Tito lidé často vstupují na trh práce a připojují se k mnoha tisícům dalších, kteří přijíždějí na krátkodobá pracovní víza nebo na dovolenou, překračují dobu platnosti svých víz a najdou si nějakou práci na černo. Počet nelegálních obyvatel pracujících bez povolení se stal tak velkým a potíže spojené s vyhošťovacím řízením tak zdlouhavé, že země přistoupily k udělování legálního pobytu prostřednictvím imigračních

[133] British National Party News Team, Another Labour Act of Betrayal: Quarter Million Failed Asylum Seekers Get Secret Deal to Stay, 25. července 2008.
[134] Thielemann, The Effectiveness of Governments' Attempts to Control Unwanted immigration, in Parsons, Immigration and the Transformation of Europe, s. 468.

amnestií. V roce 1998 udělila Itálie amnestii 308 000 nelegálním rezidentům, Řecko 397 000 lidem a Francie 152 000. Španělsko v roce 2005 udělilo legální pobyt 700 000 nelegálním přistěhovalcům.[135] Tyto amnestie mají za následek, že podněcují další nelegální vstup osob, které doufají, že v rámci nějaké budoucí amnestie získají legální status. Jakmile se osoba stane legálním rezidentem, může si na základě ustanovení o sloučení rodiny přivést do EU svého manžela či manželku a děti a může zahájit proces získávání občanství.

Zrušení hraničních a pasových kontrol v rámci Evropy znamenalo, že z imigračních a bezpečnostních důvodů se stalo zásadní kontrolovat vnější hranice EU. Členské státy EU se však nedohodly na celounijních opatřeních, jak toho dosáhnout. V důsledku toho se země sousedící se Středozemním mořem, a zejména ty, které mají ostrovní území v blízkosti Afriky, jako je Itálie, staly magnetem pro migranty usilující o nelegální vstup do EU. Jakmile migrant vstoupí na ostrov některého členského státu EU a podá žádost o azyl, nelze ho jednoduše poslat zpět do vlasti, ale je nutné v jeho případě individuálně projednat jeho vyhoštění, obvykle na italské pevnině nebo ve Španělsku, což je časově náročný a nákladný proces. V mnoha případech lidé jednoduše opouštějí ubytovny a zadržovací centra a rozptýlí se po venkově, případně migrují do jiných evropských států.[136] Záběry migrantů, kteří se v létě roku 2015 hrnuli do Evropy, děsivě připomínají román Tábor svatých od Jeana Raspaila z roku 1973, který s předvídavostí satiricky vykresluje neschopnost francouzských vůdců, kteří se prostě smířili s

[135] Dominic Casciani, An Illegal Immigration Amnesty.
[136] Tamtéž.

masivní invazí do své země ze strany hord chudých lidí z třetího světa.[137]

Migrace lidí, kteří se snaží najít v Evropě lepší život, vedla k obrovským tragédiím, při nichž při pokusu o dosažení Evropy zahynuly na moři tisíce lidí. Nejedná se o nový jev; tento stav trvá již řadu let, přičemž EU se nepodařilo vypracovat komplexní strategii k řešení tohoto problému. Před rokem 2014, kdy se situace na Blízkém východě výrazně zhoršila, však počet lidí přicházejících po moři činil v průměru asi 50 000 ročně, přičemž maximum bylo dosaženo v roce 2011, kdy se jednalo o přibližně 70 000 osob.[138] Mnozí z migrantů pocházeli ze subsaharské Afriky a podnikli dlouhou cestu k severoafrickému pobřeží v naději, že se jim podaří dostat se po moři do Evropy. Z pobřeží vyplouvali na vratkých člunech provozovaných zločineckými převaděči, často byli na moři opuštěni a mnozí se utopili. Před zhroucením veřejného pořádku v Libyi byl tento pohyb omezován Kaddáfího režimem, ale nyní se počet těch, kteří procházejí Libyí, zvýšil, stejně jako počet těch, kteří zahynou na moři. Ti, kteří směřují do Španělska z Maroka, vzdáleného od Španělska pouhých 10 mil po moři, jsou zastaveni španělskou civilní gardou, která je může poslat zpět, ale málokdy tak činí. Člen civilní gardy vysvětluje: „Naší prací je v podstatě je zadržet a bezpečně je doprovodit na břeh.“[139] Lidé, kteří opouštějí jiné oblasti severní Afriky, se pokoušejí dostat na italský ostrov Lampedusa, který leží 70 mil od pobřeží

[137] Jean Raspail, The Camp of the Saints, přeložil z francouzštiny Normal Shapiro (Pestosky, Michigan: The Social Contract Press, 2007).
[138] UNHCR, Vysoký komisař OSN pro uprchlíky, Refugees/Migrants Emergency Response – Středomoří, zpráva bez data, k nahlédnutí na webových stránkách UNHCR dne 15. září 2015.
[139] Katya Adler, Spain Stands By Immigrant Amnesty, BBC News, 5. května 2005.

severní Afriky. Pokud se jim to podaří, budou „přepraveni letecky do jiných částí Itálie, kde s nimi budou hovořit imigrační úředníci a kde budou moci požádat o azyl nebo se pokusit zmizet na venkově, než budou posláni zpět domů.“[140]

Lidé, kteří migrují po moři, riskují své životy, aby se dostali do Evropy, protože je zřejmé, že většina evropských zemí neprojevila žádný skutečný záměr vyhošťovat osoby, které sem vstoupily nelegálně. To je pro lidi silnou motivací k tomu, aby se vydali na cestu po moři, bez ohledu na nebezpečí. OSN uvádí, že během prvních 8 měsíců roku 2016 zemřelo ve Středozemním moři 3 156 lidí nebo bylo nahlášeno jako pohřešovaných.[141] Evropa by, pokud by měla vůli, mohla jednoduše zavést politiku podobnou té australské a zadržovat plavidla směřující do Evropy a bezpečně je vracet do jejich přístavu nalodění. Jakmile by bylo jasné, že námořní trasa je přerušena, málokdo by se o to pokusil. Nečinnost je přímou příčinou těchto úmrtí na moři.

Občanská válka v Sýrii a pokračující konflikty v Iráku a Afghánistánu vyvolaly humanitární krizi, v jejímž důsledku miliony uprchlíků prchají ze zemí zmítaných chaosem. Vzestup fanatické skupiny ISIS znemožnil mnoha z těchto lidí zůstat ve svých rodných domovech. Většina z nich našla útočiště v sousedních oblastech. Vysoký komisař OSN pro uprchlíky uvádí, že v srpnu 2016 bylo „2,1 milionu Syřanů registrováno … v Egyptě, Iráku, Jordánsku a Libanonu, [a] 2,7 milionu

[140] Frank Bruni, Wave Of Immigrants Breaks Against Italian Island’s Shore, New York Times, 11. července 2003.
[141] Tamtéž.

Syřanů registrováno tureckou vládou …“[142] Stojí za zmínku, že ani jeden z těchto 4,8 milionu Syřanů není registrován v žádném z ropných států Perského zálivu – Saúdské Arábii, Spojených arabských emirátech či Kataru –, které jasně daly najevo, že nepřijmou žádné žadatele o azyl. Před současnou krizí se každoročně podařilo asi 250 000 lidem z Blízkého východu vstoupit do Evropy a požádat o status uprchlíka, a to buď po moři, nebo po zemi. V roce 2015 tento počet prudce vzrostl na 1,325 milionu lidí, což je více než pětinásobek. Podařilo se jim dostat na pevninu EU tak, že nejprve hledali útočiště v Turecku a poté se vydali po relativně krátké, ale nebezpečné námořní trase z Turecka na jeden z četných blízkých řeckých ostrovů, obvykle na nafukovacích člunech. Jakmile přistáli na řeckém území, byli převezeni na řeckou pevninu, kde byli zařazeni do procesu posuzování žádostí o azyl.[143] Z Řecka mnoho lidí migruje na sever a zejména se snaží dostat do Německa a Švédska, které souhlasily s jejich přijetím a které – a není to náhoda – mají velmi velkorysé podmínky pro uprchlíky. Mnozí se naopak do Evropy dostali z Turecka po souši přes Řecko a země západního Balkánu na cestě dále na sever a o status uprchlíka poprvé požádali v Maďarsku a Rakousku. Velká většina těchto lidí se dokázala dostat do Německa poté, co Angela Merkelová nabídla azyl všem, kteří mohli přijít; odhaduje se, že Německo přijalo od začátku roku 2015 přibližně 1,1 milionu žadatelů o azyl. Neurčitý počet z nich

[142] UNHCR, Vysoký komisař OSN pro uprchlíky, Syria Regional Refugee Response, 16. srpna 2016. Získáno z webových stránek UNHCR dne 21. srpna 2016.

[143] UNHCR, Vysoký komisař OSN pro uprchlíky, Refugees/Migrants Emergency Response – Středomoří, zpráva bez data, k nahlédnutí na webových stránkách UNHCR dne 15. září 2015.

neutíká před konfliktem v Sýrii, ale jedná se o ekonomické migranty z jiných zemí a o osoby prchající před chaotickou situací v Iráku a Afghánistánu.[144] A podle většiny zdrojů se jedná o svobodné muže ve vojenském věku, zatímco mezi lidmi uvízlými v uprchlických táborech v Turecku a severní Africe jsou často celé rodiny, z nichž polovinu tvoří ženy a děti.[145]

Příliv uprchlíků do Evropy se v prvním čtvrtletí roku 2016 poněkud snížil, přičemž o udělení statusu uprchlíka požádalo přibližně 287 000 lidí. To je podstatně méně než v druhé polovině roku 2015, kdy každý měsíc přicházelo asi 125 000 lidí. I při tomto sníženém tempu by však celkový počet uprchlíků v roce 2016 přesáhl 1 milion. Migranti z jiných oblastí pokračovali v roce 2016 v překračování Středozemního moře. K srpnu 2016 činil počet migrantů, kteří se po moři vydali ze severní Afriky do Itálie, přibližně 100 000; pocházeli převážně ze zemí vzdálených od nepokojů v Sýrii a Iráku.[146]

Za mírný pokles přílivu žadatelů o azyl mohou dvě opatření. Na jaře roku 2016 vyústila jednání mezi Tureckem a EU v dohodu, na jejímž základě se Turecko zavázalo přijímat zpět migranty, kteří vstoupili do Řecka, a EU se na oplátku zavázala přijmout stejný počet migrantů přímo z Turecka. Součástí dohody byl také slib značné finanční pomoci, která měla Turecku usnadnit řešení situace s uprchlíky. Toto opatření bylo považováno za nezbytné, protože Řecko bylo zaplaveno migranty, pro které nebylo možné zajistit přiměřené ubytování.

[144] Eurostat, Statistics Explained, Asylum Statistics, 20. dubna 2016.
[145] UNHRC, Syria Regional Response, 16. srpna 2016.
[146] UNHCR, Vysoký komisař OSN pro uprchlíky, Refugees/Migrants Emergency Response – Středomoří, bez data. Zpráva byla získána z webových stránek UNHCR dne 21. srpna 2016.

Tato dohoda skutečně snížila příliv migrantů tím, že některým z nich umožnila vstup do EU řádnějším a kontrolovanějším způsobem. Jednou z podmínek, které však Turecko požadovalo, byl slib, že jeho občanům bude umožněn volný pohyb do EU, čímž by se Turecko fakticky stalo účastníkem Amsterodamské smlouvy. Turecko má 80 milionů obyvatel, z nichž 99,8 % jsou muslimové. Kdyby EU souhlasila s volným pohybem osob, znamenalo by to v podstatě, že by se Turecko stalo členem EU, o čemž již nějakou dobu probíhají jednání. To by vedlo ke zvýšení muslimské populace v EU z 30 milionů na zhruba 110 milionů. Jelikož je nepravděpodobné, že by většina členských států EU tuto dohodu přijala, je sporné, zda se lze spolehnout na to, že Turecko bude i nadále EU pomáhat. Je nepochopitelné, proč by Evropa měla Turecku poskytovat tak drastické ústupky, aby přijímalo zpět migranty z Řecka, když by mohla – pokud by měla vůli – zadržovat čluny překračující hranice do Řecka a jednoduše je vracet na tureckou pevninu.

Druhým faktorem, který omezil příliv migrantů do Evropy, bylo zavedení přísných hraničních kontrol některými státy ve východní Evropě, čímž byl odříznut přístup do severní Evropy. Makedonie postavila ploty, aby zablokovala příliv uprchlíků z Řecka, a Bulharsko učinilo totéž, aby zastavilo příliv z Turecka. Kromě toho zřídily bariéry i země ležící dále na severu na migrační trase, konkrétně Maďarsko, Slovinsko a Rakousko. To vyvolalo hněv vedení EU, jelikož takové hraniční kontroly jsou v rozporu se zárukami volného pohybu občanů EU zakotvenými v Amsterodamské smlouvě. Podle předsedy

Evropské komise Jeana-Clauda Junckera jsou „hranice nejhorším vynálezem, jaký kdy politici vytvořili“.[147]

Vzhledem k rozsahu a naléhavosti problému přibližně 5 milionů válečných uprchlíků, kteří trpí v táborech v Turecku a na Blízkém východě, EU a OSN nepředložily žádný komplexní akční plán. Z 1,3 milionu žadatelů o azyl, z nichž většina se nachází v Německu, navrhla Evropská komise, aby byl azyl udělen 160 000 osobám a aby byly tyto osoby rozděleny podle kvót mezi členské státy EU. Tento počet je však příliš malý na to, aby byl k něčemu užitečný. Jak naložit s 1,3 miliony lidí, kteří přišli v roce 2015, a s 1 milionem, kteří pravděpodobně přišli v roce 2016? Některým z nich bude azyl udělen, ale mnoha bude tento status odepřen a zůstanou zde kvůli nedostatečným postupům pro jejich vyhoštění. Plán dosud nebyl realizován a vzhledem k námitkám mnoha členských států EU pravděpodobně ani realizován nebude. Tato krize přímo vedla k tomu, že britská veřejnost hlasovala pro vystoupení z EU. Kromě toho se v Maďarsku v říjnu 2016 konalo referendum, v němž byli Maďaři vyzváni, aby přijali nebo odmítli plán EU týkající se kvót, který by členské státy nutil k přijímání žadatelů o azyl. Z těch, kteří hlasovali, 98 % plán EU odmítlo, avšak jelikož se referenda zúčastnilo pouze 44 % oprávněných voličů, nesplnilo požadovanou 50% účast a bylo prohlášeno za neplatné.[148] Podobný nesouhlas s přijetím

[147] Matt Dathan, Borders are the Worst Invention Ever! EU Chief Jean-Claude Juncker Widens Rift with European Leaders as He Calls for Open Borders, Daily Mail, 22. srpna 2016.
[148] Patrick Kingsley, Hungary’s Refugee Referendum Not Valid After Voters Stay Away, The Guardian, 2. října 2016.

většího počtu uprchlíků vyjádřily i další středoevropské členské státy EU.

Problém, jak určit oprávněný status uprchlíka, zůstává stále nevyřešen. Podle zprávy německé spolkové policie „čtyři z pěti migrantů, kteří doufají v nový život v zaslíbené zemi Evropy, přicestují do Německa bez pasu. Uvádí se, že v období od ledna do dubna 2016 … z 114 255 žadatelů o azyl čekajících na překročení hranic nemělo přibližně 91 000 požadované doklady.“ Navíc „němečtí pohraničníci zabavili u žadatelů o azyl 1 306 padělaných dokladů …“[149]

Jak bude možné zjistit, kteří z těchto lidí jsou skuteční váleční uprchlíci a kteří jsou ekonomickými migranty? Tento problém se netýká pouze Německa, protože jakmile je někomu udělen azyl, může se volně pohybovat v jakékoli zemi EU, která je smluvní stranou Amsterodamské smlouvy. Navíc bude mít každý z nich právo přivést s sebou manžela či manželku a děti, což by mohlo zdvojnásobit či ztrojnásobit počet osob vstupujících do EU. Navíc jsou všichni mladší 18 let považováni za nezletilé bez doprovodu, kteří budou mít právo přivést si rodiče, kteří zase mohou přivést své další děti. Jak ale bez pasů či jiných dokladů zjistit, zda je někdo, kdo tvrdí, že mu je méně než 18 let, skutečně nezletilý?

Problém určení skutečného statusu uprchlíka není nový. Při řešení tohoto problému před rokem britský poslanec za Labouristickou stranu Simon Danczuk uvedl následující argumenty:

[149] Germany’s Migrant Crisis Turns into a Nightmare as 80% of Refugees have NO Documents, Express UK, 9. června 2016.

„Azylová politika vlády selhala. Británie se kdysi pyšnila tím, že poskytuje bezpečné útočiště těm, kdo prchají před konflikty a pronásledováním. Zatímco však rodiny prchající před hrůzami v Sýrii jsou odmítány, nelegální ekonomičtí migranti zahlcují azylový systém falešnými žádostmi a upírají útočiště těm, kteří ho skutečně potřebují. Tito nelegální ekonomičtí migranti těží z ochrany nefunkčního systému, protože odvolací řízení se zdržují byrokracií a administrativní neschopností.“[150]

Z opačné strany politického spektra zaznívá podobný názor. Mluvčí strany UKIP (United Kingdom Independence Party) pro otázky migrace Steven Woolfe uvedl:

Lze vést debaty o tom, kdo nebo co je za tuto krizi zodpovědné, ale jedna věc je jasná: pokud nezabráníme migrantům v pokusech o nebezpečné cesty přes rozbouřené moře, budou i nadále umírat lidé. Skutečnost, že jen málo ekonomických migrantů je vraceno do svých zemí původu, působí jako magnet pro další, kteří si myslí, že ulice evropských měst jsou dlážděny zlatem. Pokusy britské vlády o deportaci nelegálních přistěhovalců uvízly na mrtvém bodě kvůli námitkám proti právním předpisům EU ze strany „brigády za lidská práva“…. Pro syrské uprchlíky, kteří skutečně musí opustit své domovy ze strachu o život, musí být prvním bezpečným útočištěm jejich bohatí regionální sousedé, jako jsou Spojené arabské emiráty, Katar a Saúdská Arábie, kteří dosud neprojevili žádné známky soucitu, jímž je arabská kultura proslulá. Je také chybou, když evropští lídři, jako je kancléřka

[150] Nick Gutteridge, What is the REAL solution to migrant crisis? We put the BIG question to panel of experts. Sunday Express, 7. září 2015.

> Merkelová, vydávají paušální prohlášení o vítání syrských uprchlíků ve své zemi, aniž by zajistili potřebnou infrastrukturu, jako jsou letecké transporty nebo bezpečné námořní trasy, protože to zvyšuje přitažlivost EU, aniž by se řešila související nebezpečí.[151]

Není to tak, že by mnoho uvažujících lidí situaci nechápalo; problém spočívá v tom, že nikdo, kdo má moc ovlivnit dění, nepřevzal vedoucí roli při řešení této zjevné humanitární krize. Jelikož je nepochybné, že Spojené státy nesou hlavní odpovědnost za vznik chaotických poměrů na Blízkém východě v důsledku svých rozhodnutí svrhnout stávající režimy v Iráku, Libyi, Egyptě a Sýrii, je zřejmé, že právě Spojené státy mají povinnost převzít vedení, které zde tak zoufale chybí. Mohly by například uznat, že jejich pokus o svržení Asada v Sýrii byl neúspěchem, který vyvolal současnou krizi. Mohly by spolupracovat s Ruskem na pokusu o obnovení pořádku v této zemi, jelikož drtivá většina uprchlíků pochází právě ze Sýrie, a obnovení pořádku v Sýrii by významně přispělo k ukončení uprchlické krize. Ať už je prezident Bašár al-Asad v očích mnohých jakkoli odporný, chaos vyvolaný jeho pádem pravděpodobně přinese ještě horší důsledky, protože síly, které proti němu bojují, zejména ISIS, jsou ve většině ohledů ještě odpornější svou krutou brutalitou. V každém případě nelze dosáhnout žádného řešení současné krize, dokud se v této zemi neobnoví alespoň zdání pořádku.

Zadruhé má pan Woolfe nepochybně pravdu v tom, že by měl být vyvíjen tlak na bohaté státy Perského zálivu, aby převzaly aktivnější humanitární roli, a to jak finančně, tak i

[151] Tamtéž.

poskytováním bezpečného útočiště pro uprchlíky. Navíc, jelikož se jedná o tragédii, která se týká převážně muslimského obyvatelstva, musí OSN zaujmout mnohem aktivnější postoj a požadovat, aby státy s převážně muslimským obyvatelstvem převzaly odpovědnost za pomoc svým souvěrcům. Je zřejmé, že se budou bránit aktivnější roli, ale povzbuzovat a v případě nutnosti i nutit státy, aby tak učinily, je to, co mocní a slušní aktéři v nouzových situacích dělají; k tomu slouží diplomacie. Není pochyb o tom, že Evropa a Spojené státy by byly ochotny přijmout uprchlíky a měly by tak učinit z čistě humanitárních důvodů, ale musí velmi jasně trvat na tom, aby arabské a muslimské státy jednaly stejně humanitárně, a vyvinout na ně plný tlak světového veřejného mínění. Pokud budou zapotřebí různé diplomatické a ekonomické sankce, musí být uplatněny rychle a důrazně.

Je samozřejmě nepravděpodobné, že by v současné době takové vedení vzešlo ze Západu, a to velmi bolestivým způsobem odhaluje, do jaké míry Západ ztratil vůli a schopnost vést svět. Je důležité si uvědomit, že současná krize, jíž čelí Evropa a Spojené státy, je předzvěstí budoucích krizí, které pravděpodobně nastanou. Vzhledem k tomu, že se očekává nárůst světové populace ze současných 7 miliard na zhruba 9 miliard do poloviny století, přičemž téměř veškerý tento nárůst se odehraje v nejchudších regionech, budou bohaté země Západu pravděpodobně čelit obrovskému migračnímu tlaku ze strany obrovského počtu lidí, kteří zoufale hledají lepší život pro sebe a své děti. Pokud se tento problém nepodaří jasně pochopit a vyřešit, může to velmi dobře předznamenat rozpad Evropské unie. Ještě důležitější je, že masivní a neomezená

imigrace z třetího světa by mohla předznamenat zánik velké části západní civilizace.

Výmluvy, které jsme si namlouvali

Sestaveno z úryvků knih Podivná smrt Evropy od Douglas Murray, 2018 a The Perils of Diversity: Immigration and Human Nature od Byron Roth, 2017

Až na malé výjimky nabízely po druhé světové válce západoevropské státy dělníkům z chudých zemí zaměstnání. V padesátých a šedesátých letech Švédsko, Holandsko, Belgie a Západní Německo uzákonily dočasné pracovní povolení pro tzv. hostující dělníky (Gastarbeiter), jimiž chtěli nahradit chybějící pracovní sílu. Němci podepsali dohodu s Tureckem (1961), do Holandska a Belgie přicházeli lidé jak z Turecka, tak ze severní Afriky a v důsledku dekolonizace i občané z jejich dřívějších zámořských držav. Do Británie přijížděli hlavně z bývalého impéria, převážně z Indie a Pákistánu, do Francie se stěhovali ze severní Afriky. Koloniální mocnosti pociťovaly vůči svým bývalým poddaným dluh, a proto jim dávaly přednost před lidmi z jiných zemí. Příznakem doby se stalo úsloví impérium vrací úder, představa nevyhnutelného historického obratu, kdy podmaněné národy vracejí svým bývalým pánům laskavost a přicházejí jako občané, nikoli jako dobyvatelé.

Nejen v Británii, ale v celé západní Evropě převládla iluze, že hostující dělníci jsou přechodným jevem, a až si trochu našetří, vrátí se domů. Politici byli překvapeni, přistěhovalci zapouštějí kořeny v cizině pro ně tak odlišné a místo návratu k rodině se snaží přivést si své blízké. To si ovšem vynutilo sociální pomoc, školy a školky. Naděje na jejich odchod skončily. Jen málokteří vyslyšeli volání domova, rozdíl životní úrovně na Západě a ve třetím světě byl propastný. Evropa v poválečné nouzi o pracovní síly otevřela své hranice, aniž si

uvědomila, jakou civilizační příležitost pro masy lidí z celého světa představuje. Pro Británii globálního jazyka to platilo dvojnásob. Dokonce i po skončení dohody mezi Německem a Tureckem v roce 1973 přicházeli další turečtí gastarbeitři a stávali se de facto občany hostitelské země. Během padesáti let – v roce 2010 – už žilo v Německu nejméně 3 milionů osob tureckého původu. (Pozn. překladatele: Německé sčítání lidu neumožňuje uvádět národnost, pouze rodiště takže akademické silné podhodnocené odhady mluví o 7, někdy až 9 milionech včetně potomků.)

Francie neprozřetelně otevřela své hranice Alžířanům, aby dostála představě generála Charlese de Gaulla z jeho památného projevu v roce 1938, že „v Alžíru existuje jen jedna kategorie občanů, a to Francouzi, a ti mají stejná práva i povinnosti“. Když ale začali tito noví „Francouzi“ masivně proudit do jeho rodné země, i on podlehl pochybnostem (ovšemže jen soukromě), jak dosvědčují jeho důvěrníci. Připustil, že z tak odlišné kultury je společnost schopna vstřebat jen omezený počet cizinců, a počal mít z milionů přistěhovalců vážné obavy.[152]

Všechny západoevropské státy měly s poválečnou imigrací velmi podobné zkušenosti. Krátkozraká politika měla dlouhodobé následky a každá vláda byla čas od času nucena improvizovat post factum podle vývoje situace a změn ve veřejné diskusi. A protože se už od padesátých let všechny předpovědi počtu příchozích naprosto mýlily, tak i rozdíl mezi

[152] Rozhovor z března 1959 zachycený jeho důvěrníkem Alainem Peyrefittem v ne zcela spolehlivé knize C’était de Gaulle (1994).

předpokládaným a reálným počtem vytvářel protiklad mezi oficiální statistikou a zkušeností občanů.

Vlády a strany hlavního proudu sice někdy v reakci na veřejné obavy slibovaly omezit proud přistěhovalců, ba někdy se i navzájem předháněly v siláckém postoji, ale postupem času se ukázalo, že se jednalo jen o předvolební klamání voličů, zatímco skutek utek. Propast mezi veřejným míněním a politickou iluzí se zdála nepřekonatelná, ani ne tak proto, že by byli politici zcela hluší vůči nářku voličů, ale proto, že propadli hlubokému přesvědčení o vlastní bezmoci, a tak jim nezbylo než hájit status quo. Vždyť fatalistickým postojem, že se stejně nedá nic dělat, ještě nikdo volby nevyhrál. A slibovat nesplnitelné také nejde donekonečna.

Politici ale východisko ze zoufalé situace objevili. Zprvu sice používali hlavně metodu úhybné taktiky, jež měla nahradit činy, posléze ale zjistili, že nejlepší obranou je útok, a napadli veřejnost – nejen běžným obviněním z rasismu a xenofobie, ale i peskováním občanů, aby si jednoduše zvykli.

V novinovém sloupku nazvaném Nezabývejme se imigrací, nýbrž integrací tehdejší starosta Londýna Boris Johnson, zvolený za konzervativce, komentoval zveřejněná čísla: „Přestaňme už konečně skuhrat, že se hráz protrhla. Stalo se. S tím se nedá nic dělat, a proto se postarejme, aby byl proces inkluze pokud možno co nejstravitelnější.“[153] Sunder Katwala z levicového think-tanku Britská budoucnost se ozval v podobném duchu: „Otázka, zda si takové výsledky sčítání lidu přejeme, nebo nepřejeme, předpokládá, že máme na vybranou.

[153] Boris Johnson, ‚Lets not dwell on immigration but sow the seeds of integration‘, The Telegraph, 17. prosince 2012.

Taková volba ale neexistuje, smíšená společnost je nevyhnutelnou realitou.“[154] V jistém smyslu měli oba pravdu a pouze konstatovali, co by měl každý realistický politik přiznat. Avšak mrazivý tón neúčasti prozrazuje, že je s jejich pravdou cosi v nepořádku. Jde o otázku, co tedy s lidmi, kteří se nehodlají smířit se ztrátou domova a proměnou společnosti, o kterou nestáli. Zdá se, že Johnson a Katwala nepochopili hlubší problém krize, totiž dlouhodobě narůstající hněv lidu na celou politickou reprezentaci, jež tak dlouhá léta rozhodovala v naprostém rozporu s veřejným zájmem. Možná si ani neuvědomili aroganci svých výroků a zřejmě podlehli představě, že kritizují zanedbatelnou revanšistickou menšinu, a nikoli většinu občanů zbavených práva rozhodovat o svém osudu.

V době, kdy jsme slyšeli, že si lidé mají konečně zvyknout, průzkum agentury YouGov prokázal, že 67 procent Britů se staví k rozsahu imigrace za poslední desetiletí negativně a jen 11 procentům nevadí.[155] Opět se ukázalo, že většina voličů všech tří parlamentních stran tento postoj sdílí, jak už léta stvrzují průzkumy, v nichž si lidé stěžují na přetížené veřejné služby, nouzi o dostupné bydlení a ohroženou národní totožnost. Není divu, že masovou imigraci považují za svou největší starost.

Hnací silou politiky je ovšem snaha udělat tlustou čáru za minulostí a nenechat se vtáhnout do hádek o to, co kdo kdy

[154] Sunder Katwala citovaný v pořadu ‚Census shows rise in foreign-born‘, BBC News, 11. prosince 2012.
[155] Průzkum agentury YouGov pro The Sunday Times, provedený 13.-14. prosince 2012. Výsledky dostupné na http://cdn.yougov.com/cumulus_uploads/document/wohvkihpjg/YG-Archive-Pol-Sunday-Times-results-14-161212.pdf.

zavinil. A protože se politici za minulé chyby nemusejí zodpovídat, tak se po chvilkovém znejistění a několika potlačených nadávkách bigotním voličům opět vyšvihli na koně a pokračovali v jízdě, jako by se nic nedělo.

Přestože v roce 2012 vůdci hlavních politických stran v Británii svorně připustili, že je už počet přistěhovalců neúnosný, trvali stále na svém, že se veřejnost musí se situací smířit. Průzkumy znovu potvrdily, že jejich neschopnost navrhnout nějaké omezení je hlavním důvodem propadu důvěry voličů v politickou reprezentaci.

Nezájmu politické třídy o starosti většiny občanů bohužel sekundují také téměř všechna média. Po vyhlášení výsledků sčítání lidu vyjádřily tři čtvrtiny pozvaných do diskusního pořadu BBC naprosté nadšení z čísel a nikdo nezaznamenal nejmenší důvod k obavě. Známý filozof, přistěhovalec ze Zambie A. C. Grayling si liboval: „Ta zpráva (o smíšeném stavu společnosti) je vyloženě pozitivní a měli bychom ji náležitě oslavit.“ Kritička a dramatička Afroameričanka Bonnie Greerová, neméně úspěšná imigrantka ze Spojených států, souhlasila a stejně fatalistický jako starosta Johnson tvrdila, že „imigraci tak jako tak zastavit nelze.“[156] V mediálních debatách bije do očí nápadný konformismus, snaha nevybočit z řady. Za porušení jednotného oficiálního názoru se totiž trestá. V běžné televizní diskusi například o státním rozpočtu může být diskutující napaden za ekonomickou nevzdělanost nebo za necitlivost vůči veřejnému zájmu, ale jakmile by sebeméně kývnul na většinový názor ve věci imigrace, bude okamžitě

[156] Noční zprávy BBC, 11. prosince 2012.

nařčen z populismu i xenofobie a jeho renomé, kariéra a někdy i zaměstnání budou ohroženy.

V atmosféře jásavého konformismu Ústředního televizního studia v Londýně nebývá mínění běžných diváků zastoupeno. Je velice snadné mluvit o přínosu imigrace, když se tím dává najevo otevřenost, tolerance a svobodomyslnost. Mluvit o nevýhodách přivolává výtku ze zaslepenosti, nesnášenlivosti nebo skrývaného rasismu, a protože se lidé nedokážou proti moralistickému útoku vymezit, snadno se nechají umlčet.

Dokonce i v případě, že je někdo přesvědčen – jako ostatně mnozí –, že určitá míra přistěhovalectví je ku prospěchu a přispívá k rozmanitosti společnosti, nevyplývá z toho pravidlo, že čím více imigrantů, tím lépe. A už vůbec ne, že výhody vždy převažují nad nevýhodami. O složité situaci by mělo být možné veřejně diskutovat bez nařčení ze zaujatosti nebo zlé vůle. Jestliže smíme chválit masovou imigraci z ekonomických důvodů, měli bychom slyšet i opačný názor, že nás totiž také ochuzuje, neboť přináší tragické společenské problémy, jež jsme pokládali za dávno překonané.

Před sčítáním lidu v lednu 2011 byl v Londýně uzavřen proces s devíti členy kriminálního gangu. Muži pákistánského a severoafrického původu byli odsouzeni k mnohaletým trestům vězení za sexuální zneužívání a obchodování s nezletilými děvčaty ve věku od 11 do 15 let. Jedno jedenáctileté dítě mělo na těle vypálený cejch M, iniciálu jeho „vlastníka“ Mohameda. Tento moderní případ otrokářství se neudál někde v pákistánském nebo saúdskoarabském zapadákově, ani v zapomenutém severoanglickém městečku, kde se už objevilo více podobných zločinů. Tahle banda zločinců fungovala

beztrestně po celá léta přímo v oxfordském hrabství (2004-2012).

Nikdo by neměl tvrdit, že hromadné znásilňování a zneužívání nezletilých je výlučnou doménou přistěhovalců – avšak speciálně povolaná vládní komise zjistila, že v tomto případě hrál civilizačně podmíněný postoj muslimských imigrantů klíčovou roli.[157] Náboženské předsudky vůči ženám, odlišné rase a sexuální orientaci připomínají temnou epochu evropského starověku. Byly to obavy z nařčení z rasismu a ze ztráty zaměstnání (jako v případě neopatrného Raye Honeyforda), co umožnilo gangu, aby po tak dlouhou dobu beztrestně řádil.

Problém zastrašování společnosti je daleko vážnější než televizní pseudodiskuse plné předsudků. Hromadné případy znásilňování se dostaly k soudu proti vůli zastupitelů a místních radních, policie i sociálních pracovníků, kteří o mnoha z nich dávno věděli, ale ze zbabělosti kriminální činy neohlásili. Takovou moc má hrozba obvinění z rasismu. Ani novináři neprojevili během zpravodajství o soudním procesu žádnou statečnost a značně mlžili, aby snad veřejnost nedošla k samozřejmému závěru. O členech bandy se mluvilo jako o Asiatech, nikoli Pákistáncích, a skutečnost, že si tito lidé vybírali oběti výlučně bělošského původu, byla zamlčena. Policie, státní žalobci i reportéři se chovali, jako by měli za úkol filtrovat nepohodlná fakta.

Mediální cenzura dnes nedovoluje pustit tak drastický případ do veřejné rozpravy. Zmínit se o hromadném znásilňování dívek organizovaným gangem muslimů, to je jako

[157] Zpráva Louise Caseyho pro úřady okresu Rotherham, 4. února 2015.

mluvit o bestialitě v dokumentárním programu o nemocných domácích mazlíčcích. O přistěhovalcích se smí mluvit a psát jen pozitivně, to špatné a negativní musí být zameteno pod koberec. A nejde jen o veřejnou debatu, jež ztrátou ostrých hran pozbývá smyslu. Zamlčuje se hlavně každodenní starost většiny občanů a jejich lítost, že společnost, v níž vyrostli, byla bez jejich souhlasu změněna k nepoznání.

Ve sjednoceném stylu mediálních rozhovorů se v nekonečných oslavách pluralismu ztratil odkaz na „naši kulturu“, jak se kdysi říkalo. Jaká ironie! Lidé dnes nevěřícně kroutí hlavou, proč se jim stále vnucuje, aby se radovali z politických a mediálních reakcí nad rozpadem jejich společnosti.

Není podivná ta stále omílaná argumentace, že v období největší demografické proměny v dějinách nejde vlastně o nic nového? Slyšíme to často v celé západní Evropě, ale nikde toto tvrzení nezní tak absurdně jako v ostrovním království:

„Británie je prý od nepaměti tavící tyglík ras a kultur, jsme národem přistěhovalců,“ píše ve své propagandistické knize o imigraci na objednávku Blairovy politiky otevřených hranic [Žid] Robert Winder. „Při hlubším pohledu do dějin pochopíme, že jsme všichni míšenci,“ tvrdí autoritativně.[158] Podobně i Barbara Rocheová poukazovala na svůj židovský původ z konce 19. století, a když zjistila, že má její matka starší, sefardské kořeny, pochopila, že imigrace není nějaký nedávný jev. „Věřím, že Británie byla odjakživa zemí přistěhovalců.“[159]

---

[158] Robert Winder, Bloody Foreigners: The Story of Immigration to Britain, Little Brown, 2004, s. x a 2.

[159] Vystoupení Barbary Rocheové na TEDxEastEnd, uloženo 3. října 2011, The British story of migration [https://www.youtube.com/watch?v=_fMpxkHJ–Rtk]

Ponechme Rocheové její víru, ale to ještě neznamená, že má pravdu.

Až do poloviny 19. století se do Británie (na rozdíl od Ameriky) stěhovalo jen velmi málo lidí, a když se to vzácně přihodilo – tak jako v roce 1681, kdy anglický král Karel II. nabídl útočiště hugenotům, francouzským protestantům –, vyprávěli si o tom lidé celá staletí. Je zajímavé, jak dlouho událost přetrvala v obecné paměti, přestože hugenoti měli k Britům z kulturního a náboženského hlediska docela blízko. Ještě i dnes občas slyšíme poznámku na téma, jak pomalu se integrovali (sám mám hugenotské kořeny). Důvod je prostý. Na svou dobu byl náhlý příval 50 000 lidí něco nevídaného. Takový počet se k nám dnes stěhuje každé dva měsíce, a nebývají to francouzští protestanti.

Druhou událostí zmiňovanou na podporu tvrzení, že je Británie tradiční přistěhovaleckou zemí, bylo pozvání 30 000 Indů vyhoštěných z Ugandy začátkem sedmdesátých let. Opět šlo o naprosto ojedinělý případ, který právě proto zůstal v historické paměti. Britové dodnes vzpomínají na obě události, a to s jistou hrdostí, protože pomohli zoufalým lidem, za něž cítili určitou odpovědnost. V tomto případě byla radost z dobrého skutku znásobena uspokojením, že tito lidé obohatili třídu úspěšných podnikatelů a velmi pozitivně přispěli k ekonomickému rozvoji. Generace jejich dětí se dnes čile účastní veřejného a politického života společnosti. Je to ovšem něco jiného, než když od roku 1997 přichází do Británie podobný počet lidí každých šest týdnů.

Už v letech před současnou migrační krizí měla imigrace kvantitu a kvalitu, jaká tady nikdy předtím nebyla. Důsledky pro společnost se však zamlčují, jako by se nic neobvyklého

nedělo, jako by vzniklé problémy byly zcela normální a běžně zvládnutelné. Místo diskuse se přepisují dějiny a vládne přetvářka. Objevuje se celá škála implicitních i explicitně vyslovovaných falešných „pravd“ – jako že příchozí země vlastně žádnou kulturu nemá, nebo tak ubohou, že nestojí za obranu, a kdyby zanikla, nic by se nestalo.

Afroameričanka Greerová má v téhle věci naprosto jasno: „Občas se tu setkávám s vyřčenými i nevyřčenými odkazy na britskou identitu. Ale na Britech je přece úžasná právě neexistence pevné definice národní totožnosti, s jakou se setkáváme v Americe.“ Takový výrok by snad nikde na světě nebyl přijat tak zdvořile jako v Británii, a to dokonce výrok od imigrantky a přímo v hlavním televizním pořadu. Jak by se asi tvářili na podobný projev cizince v jejím rodném Chicagu?

Primitivnější verzi její argumentace o vlivu masové imigrace nám předvedli tvůrci dokumentárního filmu v pořadu televize Channel 4 v roce 2006 pod názvem Stoprocentní Angličané. Vybrali si různé osobnosti, o jejichž rasismu nepochybovali, jako je Norman Tebbit, bývalý ministr ve vládě Margaret Thatcherové, a vyzkoušeli na nich testy DNA, jež měly dokázat, že ani tihle typičtí Angličané nejsou geneticky stoprocentní. Každému z nich se dostalo triumfálního poučení: „Tady to máte černé na bílém, sami jste cizinci, jaképak obavy z imigrantů nebo ze ztráty národní identity.“ Samozřejmě nikoho by ani ve snu nenapadlo, aby takový experiment vyzkoušel na skutečném cizinci a popíral jeho původ nebo národnost. V pozadí televizního projektu se skrývá dlouholetý předpoklad o nevyhnutelnosti demografické proměny, a protože už s přistěhovalectvím nic neuděláme, je zapotřebí převychovat společnost.

Občas můžeme registrovat i jakési škodolibé potěšení, že si rozpad své společnosti Evropané vlastně zaslouží. Víte, co všechno běloši provedli, především ti ze Západu? Rozprostřeli se po světě, každou obsazenou zemi vydrancovali a její kulturu se pokoušeli zničit. Taková je odplata – karma, jak by řekli buddhisté. Spisovatel a profesor soudobého myšlení z Brunelovy univerzity Will Self v diskusním pořadu BBC Otázky a odpovědi (Question time) vedl útok právě tímto směrem. „Být Britem znamenalo až do invaze do Egypta v roce 1956 účast ve světovém tažení za podřízení černých a hnědých lidí a za ovocem jejich práce. Britská identita není nic jiného než britský imperialismus. V poslední době jsme svědky neúspěšného pokusu některých politiků tuto myšlenku opět oživit.“[160]

Ponechme stranou, zda dnes někdo usiluje o obnovu britského impéria, z komentáře však nepochybně čiší autentický hlas pomsty. Jak zvláštní, že lidský pud není omezen jenom na rasový a náboženský předsudek, ale může napadnout i sám sebe. Dnešní britská společnost prostě musí za dějinné činy svých předků pykat. Je-li toto byť jen částečně pravda, pak růst imigrace není náhodný jev ani důsledek nedbalé ostrahy hranic, nýbrž chladnokrevná pobídka a vědomá národní sabotáž. Bez ohledu na motivace jednotlivých aktérů bychom se měli zamyslet, proč politici tak vytrvale odmítají vysvětlit, jak dlouho má proces přestavby společnosti trvat a zda jsme teprve na začátku, nebo už na konci.

Sčítání lidu v roce 2011 bylo promarněnou příležitostí k zásadní diskusi o dalším vývoji Británie, která bohužel nepřišla,

[160] BBC Question Time, 13. prosince 2012.

a podstatné otázky nebyly položeny. Proč se nikdo v atmosféře všeobecné samolibosti diskutujících nezeptal: „Je-li etnická různorodost tak báječná a běloši se stali v mnoha čtvrtích Londýna nepatrnou menšinou, tak jak chceme segregaci zabránit?“ Počty prokazují, že je rozmanitost některých městských částí nízká, a to nikoli proto, že by nám snad chyběli imigranti, ti stále přicházejí, oficiálně přibývá 300 000 osob ročně, nemluvě o podezřelém faktu, že statistika vydaných průkazů zdravotního pojištění, bez něhož si legálně nelze opatřit zaměstnání, vykazuje trvale více než dvojnásobný počet. Příčinou rapidně rostoucí populace Spojeného království je nejen nebývalé vysoká imigrace, ale také podstatně vyšší porodnost u přistěhovalců. Ženy narozené v zámoří v roce 2014 porodily 27 procent všech dětí a dalších 6 procent novorozeňat pocházelo ze smíšených rodin. Ve srovnání s devadesátými lety je to dvojnásobek.

Směr demografického vývoje podle populačního grafu je neúprosný i v případě, že by se imigrace zastavila na dnešní úrovni. Podle konzervativního odhadu by se za deset let počet obyvatel relativně malého ostrova zvýšil z dnešních 65 na 70 milionů, do roku 2050 na 77 a v roce 2060 by dosáhl 80 milionů.[161] Podle křivky znázorňující růst počtu příchozích od roku 2011 by britská populace dosáhla 80 milionů už v roce 2040 a 90 milionů do roku 2060.

Je notoricky známo, že demografické předpovědi jsou nespolehlivé, neboť závisí na mnoha variabilních faktorech. Nicméně se lze s profesionálními odborníky shodnout na minimu, a to i v nepravděpodobném případě uzavření hranic –

[161] Odhady ONS založené na údajích roku 2014.

že se složení obyvatel Británie během života čtenářů této knihy zásadně promění. Oxfordský profesor demografie David Coleman na základě současného trendu vypočítal, že někdy v šedesátých letech tohoto století klesne bělošská část britského obyvatelstva na polovinu. Pokud by ovšem dnešní počet příchozích nadále rostl, pak by už současná mladá generace ke konci svého života Británii nepoznala.[162]

Příznivci masové imigrace by se místo oslav měli raději přiznat, jaký optimální počet nebo strop si stanovili. Vystačili by s 25 procenty britských domorodců v Londýně či v celém království? Nebo by se spokojili s deseti procenty? Záludnější otázka by možná zněla, kdy, pokud vůbec, se etničtí Britové začnou skutečně bránit a stěžovat si na svou situaci.

Vyloučíme-li možnost, že by jednou vláda dokázala imigraci zastavit, nezbývá než uznat pokračování dnešního trendu. A to nejen kvůli neschopnosti a slepotě politiků za posledních sedmdesát let, ale hlavně proto, že by i dnes takový pokus narazil na tvrdý odpor současné elity. Poslechněme si ještě jednou Willa Selfa za ohromného potlesku vybraného publika ve studiu BBC: „Lidé, kteří dnes odmítají imigraci, jsou obvykle rasisté (ovace), mají štítivý odpor vůči lidem s černou nebo tmavší pletí. Naštěstí už dávno pochopili, že jim nezbývá než zůstat zticha a prostě se s proměnou společnosti smířit. V poslední době se od nich očekává, aby bez protestu a rezignovaně přijímali rány osudu a ztrátu své země. Říkáme jim: ‚Se svou porážkou se smiřte, nic nového pod sluncem, chovali jste se odporně, a tak jsou z vás teď nuly.‘“

[162] Viz David Coleman, ‚Uncontrolled migration means Finis Britanniae‘, Standpoint, červen 2016, číslo 83.

Jistě extrémní výrok, ale jak je možné, že na obavy bělošské dělnické a nižší střední třídy reagují politici i mediální komentátoři tak často se stěží skrývanou pomstychtivostí? Netuší, že čas „smířlivého mlčení“ jednou skončí a bude mít nepředvídatelné důsledky? Pokud by dnes hodlal nějaký politik budoucí hrozbě zabránit a cítil potřebu se kát, nemohl by udělat lépe, než se vrátit na počátek tohoto příběhu. Stačí, když si porovná vysmívané výroky obyčejných lidí s výroky představitelů hlavních politických stran. Neměli snad celá dlouhá léta přes všechny oficiální urážky a posměšky ti umlčovaní pravdu, když říkali „ztrácíme svou vlast“? Je zcela nepodstatné, zda si měli nebo neměli něco takového myslet, natož vyslovit. Měli bychom se přinejmenším pozastavit nad tím, že ti démonizovaní a odmítaní hlupáci dosud pokaždé odhadli situaci správně.

Jak si lžeme do kapsy

Na konci 20. století už přijímaly evropské vlády tak ohromné množství přistěhovalců, aniž k tomu měly souhlas veřejnosti, že potřebovaly na obhajobu imigrace rozvinout kruhovou obranu ospravedlňování, aby mohly společnosti svou politiku vnutit nebo jí alespoň podvolení usnadnit. Většinou si vystačily s moralizováním nebo technokratickým zdůvodněním, což s léty proměňovaly podle toho, jaký právě vlál politický vítr. Tvrdilo se, že masy příchozích přispívají k hospodářskému růstu nebo že se stárnoucí společnost bez nich neobejde. Mluvilo se také o obohacení kultury, protože pluralismus je plodnější a zajímavější, a když se zdálo, že ani to není dostatečně přesvědčivé, nezbývalo než vytáhnout poslední, fatalistický trumf, že migraci v globálním světě tak jako tak zastavit nelze.

Takové argumenty se navzájem podporují a také nahrazují. Když se jeden ukáže jako nesmysl, lze se opřít o jiný. Ekonomické výhody je možné překlopit do moralizování a naopak. I kdybychom na masové imigraci nezbohatli, můžeme se radovat, že nás naučila toleranci a zlepšila charakter společnosti. Pokud ne, alespoň zbohatneme. Na podporu imigrace vzniklo časem něco jako průmysl profesionálních psavců, kteří měli jedno společné – na závěr svého zdůvodňování vždycky prohlásili, že se příchodu přistěhovalců stejně nedalo zabránit.

Ekonomika

V posledních letech bylo publikováno mnoho ekonomických výzkumů na podporu tvrzení, že společenskou proměnou Evropa bohatne. Pravda to ale není. Stačí se zamyslet nad sociálním a zdravotním pojištěním, na něž lidé přispívají celý život, aby se o ně po ztrátě zaměstnání, v době nemoci i ve stáří stát postaral. V průměru je jedno, jestli někdo zaplatí méně a jiný více. Když se ale přistěhuje početná rodina, která daně neplatila, je zřejmé, že potrvá velmi dlouho, než poskytnutou podporu na bydlení, školu a zdravotnictví začnou její členové svými výdělky vyrovnávat. A kdo má byť jen základní ponětí o pracovním trhu, zná rozdíl mezi otevřeným a uzavřeným systémem. Masivní dovoz levné pracovní síly, armády dělníků zvyklých na podstatně nižší životní úroveň, je sice výhodný pro zaměstnavatele, ale vytlačí z trhu nejméně placené domácí pracovníky.

Platí to i o trhu s bydlením. Spojené království trpí už dlouhá léta zoufalou bytovou nouzí a hlavně nedostatkem levného bydlení. Jsou už zastavována i chráněná území přírodních parků a bylo by záhodno budovat 240 000 domků a

bytů ročně čili jeden každých několik minut, měla-li by se uspokojit stoupající poptávka zahrnující i rostoucí počet osob žijících osaměle. Toto číslo bylo uváděno, jako by bylo způsobeno normálním a nevyhnutelným růstem populace. Tak to ale není. Poptávku po levném bydlení ovlivňuje především rekordní příchod nových obyvatel, pro něž by bylo každoročně zapotřebí postavit město velikosti Liverpoolu. To se pochopitelně nemůže dařit, a proto ceny rostou. Totéž platí o katastrofálním nedostatku škol. Ten také nezavinil růst porodnosti, ta v průměru dokonce klesá. Podíl obcí neschopných zajistit prvňáčkům dost míst ve škole vzroste do roku 2018 na 60 procent. Ještě větší nával pociťuje National Health Service (Národní zdravotní služba) téměř v každém svém specializovaném zařízení. A k tomu musí ročně jen na tlumočení vynaložit 20 milionů liber.

Protože jde o pravdy naprosto očividné, je zapotřebí na přetvářku a tvrzení opaku vyvinout přímo nadlidské úsilí. Blairova vláda vydala v roce 2000 zprávu nazvanou Migrace: hospodářská a sociální analýza. Pracovalo na ní společně oddělení analytických zdrojů ministerstva vnitra s Vládním úřadem pro výzkum výkonnosti a inovace. Už samy názvy těchto pofiderních státních institucí byly zřejmě vymyšleny, aby případné kritiky vládní politiky odradily od čtení zprávy; ostatně bylo známo, že dokument vytvořili zastánci masové imigrace. Dostát ideologickému zadání a poskytnout ministrům racionální argumenty muselo být velmi obtížné.[163]

[163] ‚Migration: an economic and sociál analysis‘, Oddělení analytických zdrojů ministerstva vnitra a Vládní úřad pro výzkum výkonnosti a inovace, listopad 2000 (https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/61131/migrationreportnov2000.pdf).

A tak se v analýze tvrdilo, že v souhrnných číslech mají přistěhovalci nepatrný vliv na domácí mzdy i zaměstnanost a uváděly se příklady výjimečných podnikatelů, jako by šlo o normu, aby vznikl dojem, že „neexistují důkazy o konkurenci vůči nejchudší vrstvě domácího dělnictva“. Uvádělo se, že „podnikavost a samostatná výdělečná činnost jsou pro naše imigranty na rozdíl od těch v kontinentální Evropě typické a na vysoké úrovni“. Citován byl odhad deníku Le Figaro o 150 000 francouzských podnikatelích zejména v oboru high-tech nebo v internetových firmách, kteří se v období od roku 1995 přestěhovali do Británie, a jako příklad byl uveden podnik počítačového projektování v Ashfordu na anglické straně Lamanšského průlivu.

Představit úspěšného francouzského podnikatele jako typického přistěhovalce po desetiletích, kdy do Británie proudily masy z třetího světa, to vyžaduje opravdu značnou dávku drzosti. Naprostá většina těchto lidí je negramotná a pochází z nejchudších oblastí světa, to je také důvod, proč přicházejí. Dokonce i ti, kteří kvalifikaci mají, si ji musí většinou obnovit a začínat od píky. Pracovníci „výzkumu“ ve snaze dokázat nadprůměrný přínos imigrace, se nestyděli uvádět příklady výjimečných a vzdělaných jedinců z vyspělých států, jako by byly pravidlem.

Důkazy o ekonomickém zisku z imigrace ovšem bez takového triku nelze dát dohromady. Komisařka Evropské unie Cecilia Malmströmová a zástupce OSN Peter Sutherland ve společném prohlášení varují (2012): „Neotevře-li Evropa své hranice dokořán, podnikatelé a vysokoškolsky vzdělaní

migranti se pohrnou do Brazílie, Indonésie, Mexika nebo do Číny," a Evropa zchudne.[164]

V často mediálně citované studii vypracované v roce 2013 londýnskou University College (UCL) jako pracovní (nikoli finální) dokument pod názvem Fiskální důsledky imigrace se hlavní zprávou, jak ji okamžitě rozhlásila BBC, stal pofiderní výpočet finančního přínosu přistěhovalců. Bylo zjištěno, že po odečtení všech nákladů na jejich zařazení do společnosti, přispívají k celkovému blahobytu a nejsou žádnou zátěží, jak by se mohl někdo naivně domnívat.[165] K tiskovému prohlášení univerzity se okamžitě přidal chór hromadných sdělovacích prostředků a v různé podobě opakoval, že nedávná vlna příchozích po roce 2000, která tak výrazně zvýšila statistiku osob narozených v cizině, odevzdala na daních víc, než přijala od státu.[166] „Je také vysoce nepravděpodobné," tvrdili autoři dokumentu, „že imigranti budou častěji odkázaní na sociální byty nebo na dotovanou minimální mzdu než domácí obyvatelstvo." Mnozí nad tím nevěřícně kroutili hlavou. Jak mohli za tak krátkou dobu od svého příjezdu ti ubozí a nekvalifikovaní dělníci ze Somálska, Bangladéše a Pákistánu odvádět tolik na daních?

Jako obvykle, i tuhle skvělou zprávu vykouzlila kreativní statistika. Pracovala se vzorkem nejbohatších a nejméně kulturně odlišných přistěhovalců, aby vytvořila dojem, že jsou

---

[164] Peter Sutherland a Cecilia Malmströmová, ‚Europes migration challenge', Projekt Syndicate, 20. července 2012.

[165] Viz např. Recent immigrants to UK „make net contribution", zprávy BBC, 5. listopadu 2013.

[166] Prof. Christian Dustmann a Dr. Tommaso Frattini, ‚The Piscal effects of immigration to the UK', University College London, Centre for Research and Analysis of Migration, 27. listopadu 2013.

standardní. Studie si vyčlenila vzdělané imigranty ze západní Evropy, kteří skutečně ve srovnání s průměrnými Brity (kteří jsou z 11 procent závislí na podpoře státu) zaplatili o 34 procent více, než obdrželi na daňových úlevách a sociálních dávkách. Kdo by po takové zprávě pochyboval o přínosu přistěhovalců, kdo by měl námitky proti přijímání zámožných občanů Lichtenštejnska hledajících v Británii práci?

Není ani zapotřebí zabývat se výpočtem finančního přínosu přistěhovalců, stačí porovnat tuto zprávu o příspěvku 22 miliard liber do státní pokladny za desetiletí 2001-2011 zaplacených přistěhovalými Evropany s výzkumem téže univerzity, jež zahrnula imigranty z celého světa a uvádí v souhrnné bilanci sociálních výdajů a výnosů z daní za léta 1995-2011 manko ve výši 95 miliard. Jinak řečeno, Britové zchudli, a to ještě nebyly započteny výdaje na školství, zdravotnictví a zvýšenou kriminalitu.

Po kritice tak zjevně pochybené metodologie, která si nezadala s běžným překrucováním dat médii, publikovala UCL o rok později závěrečnou zprávu čili kompletní výsledky průzkumu. Rozdíl v číslech byl ještě větší. Jen za předchozích šest let do roku 2011 činily náklady na migranty 114 miliard a za předchozí desetiletí odhadem 159 miliard liber. Avšak ani stomiliardový deficit nestál novinářům za zmínku. Není divu, vždyť tato senzační zpráva, že britští daňoví poplatníci prodělali na přistěhovalcích tak závratnou částku, se nedostala ani do závěrečného shrnutí výzkumu.[167]

[167] Dustmann a Frattini, ‚The fiscal effects of immigration to the UK‘, The EconomicJournal, vol. 124, vydání 580, listopad 2014. Viz zejm. tab. 5.

Důkazy o přínosu imigrace se dolují z minulosti metodou „reverzního inženýrství“, jak názorně dokládá vládní dokument za rok 2000. Vypracováním byli pověřeni akademici [Žid] Jonathan Portes se Sarah Spencerovou, známí svou podporou otevřených hranic. Nenechali se omezovat objektivními měřítky akademického výzkumu a důkazy vybírali účelově. Nežádoucí důsledky vládní politiky odmávli tvrzením, že nejsou k dispozici důkazy. „Nelze objektivně potvrdit, co občas slyšíme, že by vysoká koncentrace školních dětí neznalých angličtiny zpomalovala výuku a působila některým rodičům starost.“ Výmluvou na nedostatečné měřítko lze zpochybnit každou očividnou pravdu.

V podobném duchu tihle „vědci“ vysvětlují, že ohromný příliv nových obyvatel má negativní vliv na realitní trh pouze teoreticky, stejně jako na infrastrukturu nebo na veřejnou dopravu. Nelze přece jednoznačně tvrdit, že přelidnění zvyšuje potřebu bydlení nebo způsobuje dopravní zácpy. Takové naivní představy nikdo neprokázal.

U autorů považujících masovou imigraci za absolutní dobro samozřejmě jejich zjištění nepřekvapí. Místo aby se pokusili realisticky popsat přínosy a ztráty přistěhovalectví, sepsali nadšenou agitku za novou společnost: „Děti imigrantů přinášejí do škol tolik potřebnou různorodost.“ Obavy dělníků ze stagnujících platů a nezaměstnanosti jsou jednoduše „nepodložené“ a „vliv přistěhovalců na nedostatek pracovních příležitostí nebyl prokázán.“

Pseudoakademický výzkum Spencerové a Portese umožnil ministrům, aby svou nekontrolovanou imigrační politiku opírali o tvrzení, že přináší ohromnou hospodářskou výhodu. Důvodů, proč labouristická vláda ponechala společnost na pospas

masovému náporu příchozích, bylo několik, ale neopomenutelnou zásluhu mají růžové brýle optimistických intelektuálů.

Pravda je velmi prostá. Ať už jsou přínosy jakékoli, hospodářský prospěch se mezi nimi nenachází. Výhodu získává přistěhovalec, protože neplatil za služby velkorysého sociálního státu. Vydělává podstatně více než ve své rodné zemi a někdy i nemalou část výdělku posílá své rodině či-li vypomáhá cizí ekonomice. Jak nepravdivé je tvrzení médií, že i nekvalifikovaní imigranti společnost obohacují. Novináři místo o průměrném HDP na hlavu mluví o souhrnném produktu celé společnosti, jenž pochopitelně s přibývajícími dělníky a konzumenty matematicky stoupá.[168] Důkaz, že miliony

[168] Byron Roth ve své knize The Perils of Diversity zdůrazňuje, že celkový hrubý národní produkt (HNP) nebo hrubý domácí produkt (HDP) nejsou samy o sobě smysluplnými měřítky blahobytu občanů, protože per capita HNP/HDP (produkt na obyvatele) je pro posouzení skutečné kvality života mnohem důležitější. Autor vysvětluje, že argumenty zastánců masové imigrace často stojí na předpokladu, že růst celkového HDP automaticky znamená prospěch pro všechny obyvatele, což je však logický klam. Růst celkového HDP totiž vede ke zvýšení HDP na obyvatele pouze v případě, že tempo růstu ekonomiky je vyšší než tempo růstu populace. Pokud se ekonomický „koláč“ zvětšuje pomaleji než počet lidí, kteří se o něj dělí, skutečná úroveň bohatství jednotlivců ve skutečnosti klesá, i když celková ekonomika vykazuje růst. Z tohoto rozlišení vyplývají pro ekonomiku v kontextu migrace zásadní důsledky, které jsou pro rodilé obyvatelstvo nepříznivé. Masová imigrace, zejména nízko kvalifikovaných osob, sice může zvýšit celkový objem ekonomické aktivity, ale zároveň vede k masivnímu přesunu příjmů od práce ke kapitálu. Podle studií, na které Roth odkazuje, imigrace sráží mzdy domácích pracovníků, kteří musí nově příchozím konkurovat, zatímco zisky plynoucí z levnější práce si ponechávají majitelé firem a akcionáři. Hlavními beneficienty imigrace jsou tak podle těchto dat samotní imigranti a majitelé kapitálu, nikoliv rodilí pracovníci, pro které tato politika znamená stagnující nebo dokonce klesající životní úroveň. Dalším významným důsledkem je zvýšené fiskální břemeno pro hostitelskou společnost, které není v celkových číslech HNP na první pohled patrné. Roth argumentuje, že dovozem velkého počtu lidí, kteří kvůli nízké kvalifikaci pravděpodobně uvíznou v chudobě, se na stávající

přistěhovalců zvyšují průměrný příjem, samozřejmě neexistuje, a proto se jejich zastánci uchylují k jinému argumentu, k problému naší stárnoucí populace.

Ekonomické zdůvodnění na podporu masové imigrace je zjevně chybné, neboť přistěhovalce de facto podplácíme, uvádí se potřeba nahradit jimi stárnoucí obyvatelstvo. Často slyšíme, že Evropa stárne a bez přísunu mladých lidí neudržíme dnešní životní styl a penze důchodců. Poslechněme si opět komisařku Unie Cecilii Malmströmovou a zástupce OSN Petra Sutherlanda (2012), prominentního mezinárodního zastánce světa bez hranic. „Stárnutí evropské populace je historicky naprosto výjimečné. Do poloviny století klesne počet dělníků o celou třetinu, což bude mít nedozírné sociální důsledky. Radikálně se sníží vitalita měst, inovace i konkurence a zvýší se mezigenerační závislost stárnoucí populace. Dějiny učí, že státy, jež vítají novou mladou krev, získávají čerstvou energii a lépe si vedou v mezinárodní konkurenci. Evropa ale své hranice uzavírá.“[169] Na tuto výzvu je jednoznačná odpověď, prohlašují oba, „přiveďme ze světa na starý kontinent jednu mladou generaci“.

Než se tímto chabým argumentem začneme zabývat, pozastavme se nad zrnkem pravdy, jež obsahuje. Je známo, že

---

obyvatelstvo přenášejí náklady v podobě vyšších daní. Tyto prostředky jsou pak vynakládány na financování sociálních programů, školství a zdravotní péče pro imigranty a jejich rodiny, což Roth označuje za situaci, kdy daňoví poplatníci subvencují zisky firem profitujících z levné práce. Autor v závěru konstatuje, že západní národy by mohly udržovat vysokou životní úroveň a stabilitu i bez masivní imigrace, pokud by se soustředily na mírné zvyšování produktivity práce, které by zajistilo růst per capita HNP bez nutnosti neustálého a společensky zatěžujícího rozšiřování populace.

[169] Peter Sutherland a Cecilia Malmströmová, ‚Europes migration challenge‘, Projekt Syndicate, 20. července 2012.

k udržení stejného počtu obyvatel musí vykazovat průměr dětí na jednu ženu hodnoty 2,1, avšak v Evropě klesl údaj hluboko pod tuto míru. Extrémně nízký je například v Portugalsku (1,23) a v Německu (1,38). Tyto hodnoty by vedly k tomu, že by počet lidí v příští generaci klesl na polovinu.[170]

Není to tak dávno, co extrémní levicové strany na Západě, především strany zelených, vedly kampaň za nízkou porodnost, protože se obávaly populační exploze a přelidnění. Doporučovaly, aby se každý pár omezil na jednoho potomka, jako by se inspirovaly nechutnou donucovací politikou Číny, a vybízely ekonomicky vyspělé státy, ať jdou příkladem.

Jak zvláštní jsou cesty ideologie! Do Evropy se valí imigranti a zelení vykazují vůči přistěhovalcům z třetího světa podivuhodnou zdrženlivost a o restrikci plodnosti už nehovoří, ta se zřejmě týkala jen Evropanů. Nicméně nápad, že nás kvůli nedostatečné reprodukci musí nahradit přistěhovalci, je z několika důvodů naprosto špatný.

První omyl spočívá v předpokladu, že každý národ má udržet nebo zvyšovat počet svých příslušníků. Například Belgie, Británie a Nizozemí patří mezi nejlidnatější země na světě a samotná Anglie (bez řídce osídleného Skotska) je druhou nejhustěji obydlenou zemí Evropy.[171] Zdaleka není samozřejmé, že růst obyvatel zvýší kvalitu života. Imigranti se soustřeďují do velkoměst a neosidlují pustý venkov, jakým je v Británii bažinatý Dartmoor nebo Skotská vysočina. Přelidněné

[170] Eurostat, Total fertility rate, 1960-2014 (live births per woman) http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php File:Total_fertility_rate,_1960%E2%80%932014_ (live_births_per_woman) _YB 16.pngj.
[171] Eurostat.

oblasti zápasí s nedostatkem bydlení a přetíženou veřejnou dopravou. Pokud by někomu skutečně záleželo na kvalitě života, měl by plédovat pro snížení počtu obyvatel přelidněných aglomerací.

Je opravdu nezbytné, abychom dováželi občany cizích států, máme-li si udržet současný stav? Nebylo by rozumnější zjistit, proč se rodí málo dětí? Opravdu je lidé nechtějí, anebo si je nemohou dovolit? Pokud by šlo o druhou možnost, ptejme se, jak jim pomoci.

Ve skutečnosti víme, že si naprostá většina žen přeje mít děti. V roce největší imigrační vlny do Británie (2002) vykázala studie Úřadu národní statistiky, že pouze 8 procent žen se rozhodlo nemít potomka a jenom 4 procenta nechtěla více než jednoho. Britky by si z 55 procent rády pořídily dvě děti, ze 14 procent tři, z dalších 14 procent čtyři a 5 procent dokonce pět nebo více potomků. V součtu tato čísla prozrazují, že těch 12 procent bezdětných nebo s jedináčkem by ostatní ženy svou porodností hravě nahradily a počet obyvatel by mírně stoupal.[172]

Proč tedy mají Evropané tak nízkou porodnost? Z biologického i sociologického hlediska už o tom bylo napsáno víc než dost, avšak o jedné záležitosti se mluví málokdy. Kdo se nesetkal s průměrně vydělávajícím mladým manželským párem starostlivě uvažujícím, jak by se rodině vedlo při pořízení druhého potomka a dočasném výpadku jednoho platu? A třetí dítě už znamená jistou existenční újmu i pro ty lépe situované, proto mají početnější rodinu pouze tři kategorie. Bohatí, chudí a imigranti z třetího světa, jimž zaopatření

[172] Population Trends, léto 2002, ONS.

pečovatelského státu (sociální byty a dávky) připadá v porovnání s bývalým domovem úžasné. Na rozdíl od nich mají původní Evropané problém se splácením hypotéky na bydlení v lepší čtvrti, kterou volí i proto, aby zajistili svým dětem dobrou školu. Nezdá se, že by bylo mnoho lidí nějak zvlášť nadšeno různorodostí tolik oslavovanou Spencerovou a Portesem. Většina lidí si přeje, aby jejich děti chodily do školy s žáky stejného kulturního zázemí. A když je takový cíl nad jejich možnosti, pořídí si méně dětí, než by si ve skutečnosti přáli.

Pochybnosti o tom, v jakém světě budou naše děti žít, jsou naléhavé a ovlivňují porodnost. Lidé s optimistickým výhledem do budoucnosti se neobávají přivést na svět více potomků. Vidí-li však kolem sebe etnickou i kulturní fragmentaci, náboženský fanatismus a rozpadávající se společnost, pak pochopitelně váhají. Kdyby si evropské vlády skutečně dělaly starost o svou klesající populaci, jistě by už dávno místo imigrace zavedly opatření na podporu rodiny a demografického růstu. Nedávný příklad z Polska, kde vláda Práva a spravedlnosti zvýšila dětské přídavky ve snaze o vzestup porodnosti, aby se zbavila závislosti na přistěhovalcích, ukázal, jak je to snadné. Měli bychom se ptát, proč západní politici tak urputně ničí vlastní společnost.

A co naše šedivějící obyvatelstvo, namítnou mnozí? Je pravda, že dnes lidé žijí déle, a pokud nedojde k válce nebo pandemii, prodlouží se věk i příští generaci. Je smutné, jestliže považujeme své stárnoucí rodiče za příliš velkou zátěž nebo přímo za pohromu. Neměli bychom zapomínat, že staří lidé to takhle nevnímají a většina důchodců je jistě ráda na světě. Dlouhověkost má své klady, protože větší počet starších

zkušených lidí vyrovnává mnohdy tak ignorantské mládí. A pokud jde o vyšší sociální náklady, neměli bychom se nechat unášet svými předsudky. V každém případě lze učinit mnoho věcí, než začneme dovážet novou generaci z odlišné civilizace.

Ještě dlouho po druhé světové válce každý předpokládal, že stráví v důchodu jen několik let. Dnes jej čekají někdy i desetiletí. Prodloužení délky života způsobilo krizi důchodového fondu a jediné řešení mířící k vyrovnání příjmů a výdajů je prodloužení pracovního závazku. Někdy se tak děje samovolně. Mezi lety 2004-2010 v Británii odcházeli lidé na odpočinek v průměru o něco později (muži v 63-64 letech, ženy v 61-62 letech).[173] Stále více jich v zaměstnání hodlá setrvat co nejdéle. V souvislosti s finanční krizí v roce 2008 a krizí eurozóny přistoupily některé státy ke zvýšení věkové hranice pro odchod do důchodu. Bizarní příklad Řecka, kde se některé profese, jako kadeřníci, rozhlasoví hlasatelé či bubeníci, mohli do té doby nechat penzionovat v padesáti, není nejlepší ilustrací politického problému. Tou je Francie. Tam prezident Sarkozy v roce 2010 navzdory velkému odporu obyvatel zvýšil hranici pro odchod do důchodu z 60 na 62 let, ale jeho nástupce Francois Hollande zákon zrušil.

Někteří lidé budou protestovat a nebudou chtít být zaměstnáni po šedesátce, možná by ale raději pracovali o něco déle ve svém známém prostředí, než by se dožili situace, kdy se budou cítit ve své domovské zemi jako cizinci. Říká se, že pro stárnoucí obyvatele nebude jednou dost pracovních příležitostí, ale i to je jen otázka tvůrčího přístupu k otázce zvýšení produktivity práce šedivých hlav. Problém kdysi lapidárně

[173] ONS, ‚Average age of retirement rises as people work longcr', 16. února 2012.

vyjádřila německá kancléřka: „Jestliže má Evropa 7 procent obyvatel světa, vytváří 25 procent globálního HDP, ale její sociální náklady odpovídají polovině všech sociálních výdajů na světě, na zachování takového životního stylu budeme muset pracovat opravdu tvrdě. Nejvyšší čas přestat utrácet více, než vyděláme.“[174]

Na otázku sociální zátěže stárnutí se nabízí několik možných odpovědí, a žádná z nich není jednoduchá, ale nahrazovat dovozem milionů úbytek pracovní síly mezi ně rozhodně nepatří. Připomeňme si, jak přistěhovalci nesplnili očekávání v poválečné Evropě, a co teprve dnes, kdy má hospodářství zcela jinou a stále náročnější technickou úroveň. Možná naši zákonodárci netuší, že také imigranti jednou zešediví a budou mít zasloužená práva na sociální péči. Krátkodobá řešení mívají dlouhodobé důsledky – bylo by nutno importovat nové pracovníky ve stále větším počtu, jako se musí trvale zvyšovat „investice“ ve finančních podvodech pyramidového typu, máme-li si bez zásadních reforem udržet svou životní úroveň.

Snad v každé západoevropské zemi slyšíme, že mladí Evropané odmítají vykonávat některá manuální zaměstnání. Aby ne, když mohou brát sociální podporu téměř stejnou jako výdělek, kterého by v tomto zaměstnání dosáhli. Ale jejich široce sdílený odpor k obyčejné nebo rutinní práci má na svědomí také škola, to ona naučila nevzdělanou mládež, aby se na takové zaměstnání dívala spatra. Jak jinak si vysvětlit, že se symbolem naprosto nepřijatelné činnosti pro naše obyvatele stalo doplňování zboží v regálech supermarketů.

[174] Merkel warns on cost of welfare, The Financial Times, 16. prosince 2012.

Během diskuse o členství Británie v Evropské unii jeden milionář prohlásil, že je imigrace absolutně nezbytná, aby se jeho dcera nemusela živit vybíráním brambor.[175] Pomineme-li povýšenost tvrzení, že je taková práce pod úroveň naší mládeže, ptejme se, proč je nepřijatelná. Na jihu Evropy žije mnoho nezaměstnaných mladých lidí, protože nemají potřebné znalosti, aby mohli vykonávat lukrativnější zaměstnání. Máme proto importovat dělníky s nízkou kvalifikací, když jich sami máme víc než dost? A tak se velká imigrace doporučuje buď kvůli důchodcům, nebo kvůli mladým lidem štítícím se manuální práce. Pokud něco takového připustíme, naše potíže jen porostou. Starších lidí vyžadujících podporu přibývá a možností zaměstnání pro neškolenou mládež ubývá. A s každým rokem bude obtížnější to změnit.

Diverzita

S jakou obratností obměňují zastánci masového přistěhovalectví svá zdůvodnění! Jednou tvrdí, že přináší prospěch ekonomický, jindy že kulturní, a nakonec prohlásí, že máme morální povinnost imigranty přijímat. Jak názorná ukázka přelévání argumentů, když říkají: „No dobrá, připusťme, že nám nijak výrazně životní úroveň nezvýší, ale i kdybychom trochu zchudli, obohatí nás kulturně“.

Za jejich názorem se skrývá podivné přesvědčení, že evropská společnost je příliš nudná nebo snad příliš usedlá a potřebuje oživit. Něco takového by si jinde na světě nikdo o svém národě nedovolil tvrdit. To zřejmě jenom Evropa potřebuje novou krev a cizí tradici k obohacení své nicotné kultury, ostatní civilizace by imigrací nic nezískaly, to jenom

[175] Richard Reed, diskuse v The Daily Express, 3. června 2016.

my potřebujeme všechno změnit a získat jiný pohled na život, jiné jazyky a nepochybně i tak často zmiňované úžasné exotické kulinářství.

Samozřejmě i tento pohled obsahuje zrnko pravdy. Evropa je mozaikou jazyků, národních kultur i kuchařského umění, a kdo by nechtěl získat širší znalosti světa a odlišných tradic? Chudší je ten, kdo se neučí od jiných, ale je k tomu třeba, aby se u nás usazoval celý svět? Cožpak platí, že s každým zvýšením počtu příchozích se zvyšuje kulturní přínos? Je to, jako bychom tvrdili, že každých dalších 100 000 Somálců, Eritrejců nebo Pákistánců obohatí naše stravovací návyky. Možná už máme dostatek indických restaurací a nemusíme kvůli kuchyni dovážet Indy [protože recepty máme]. Pokud by opravdu šlo o zvyšování různorodosti, tak se ptejme, proč naprostá většina přistěhovalců pochází jen z několika málo zemí. Kdyby nám záleželo na pluralitě obyčejů, jistě bychom nepřijímali jen občany z našich bývalých kolonií, nýbrž také z mnoha nám téměř neznámých zemí.

Vedle argumentace o nezbytné potřebě diverzity existuje ještě jeden daleko pochybenější důkaz, který ovšem je k balamucení veřejnosti trochu méně vhodný. Přišla s ním Blairova vláda v roce 2000, když požádala nám již známou Sarah Spencerovou z oxfordského Střediska migrační politiky a společnosti, aby připravila ekonomickou bilanci imigrace. Ta ve své knize Cizinci a občané, pozitivní přístup k migrantům a uprchlíkům (1994) nastínila opravdu převratné sociální hledisko: „Ty tam jsou časy, kdy britskou národnost určovala věrnost vůči státu.“[176] Národní stát se z gruntu proměnil a má

[176] Sarah Spencerová (ed.), Strangers and Citizens: A Positive Approach to Migrants and Refugees, Paul and Company, 1994, s. 340.

dnes odlišný význam než v minulosti, stal se otevřenou formální společností schopnou sladit různé životní styly, a proto je nutné „imigrační politiku považovat především za obohacení kulturní různorodosti společnosti.“[177] V jiné publikaci vysvětlovala, že tradiční koncepci národnosti je zapotřebí degradovat na pouhou symboliku. „V dnešní pluralitní společnosti mnoha překrývajících se totožností už nejsme vázáni, ba ani vázáni nemůžeme být, nějakou společnou myšlenkou, nemluvě o jediné sdílené loajalitě. To, co nás spojuje, je vzájemné uznání práv a odpovědnosti.“[178]

Myslím, že pro většinu Britů má takové extrémní chápání národa a vlasti velice trpkou příchuť. Spencerová později prozradila (2003), že se přistěhovalec nemusí integrovat nebo přizpůsobovat hostitelské zemi, probíhá totiž „oboustranný proces vzájemné adaptace společnosti i příchozích“.[179]

Argumentace o přínosu různorodosti obsahuje jeden donedávna nevyslovitelný problém. Každá kultura obsahuje dobré či zajímavé stránky, ale má i své špatné zvyklosti. Zdůrazňovat a přehánět pozitiva je nepoctivé a také trvalo dlouhá léta, než byli advokáti masové imigrace ochotni připustit, že některé skupiny přistěhovalců nejsou tak liberální jako jejich hostitelé. Gallupův průzkum v roce 2009 prokázal, že ani jeden z dotázaných britských muslimů nepovažoval homosexualitu za morálně přijatelnou[180] a 52 procenta

[177] Tamtéž, s. 109.
[178] Sarah Spencerová, Migrants, Refugees and the Boundaries of Citizenship, IPPR, 1995.
[179] Sarah Spencerová (ed.), The Politics of Migration, Blackwell, 2003, s. 6.
[180] ‚Muslims in Britain háve zero tolerance of homosexuality, says poli‘, The Guardian, 7. května 2009.

požadovala její zákaz.[181] Běžná reakce na toto zjištění je pokrčení ramen; nedomnívali se snad před dvěma generacemi Britové totéž? Často nevyřčeným dovětkem je hraběcí rada homosexuálům – obrnit se trpělivostí a počkat si na změnu muslimského postoje. Jak je ale možné nebrat v úvahu možnost, že se tak vůbec nestane? Co když naopak rostoucí islámská komunita svou váhou a politickým působením po čase ovlivní názor většiny? Když v roce 2015 agentura YouGov v průzkumu veřejného mínění zadala otázku, zda je homosexualita morálně přijatelná nebo ne, mohl se leckdo domnívat, že se pozůstatky latentní homofobie objeví především mimo velká kosmopolitní a tolerantní města. Ukázal se však pravý opak. Na venkově považovalo homosexualitu za nemorální pouze 16 procent dotazovaných, kdežto v Londýně 29 procent.[182] Ukázalo se, že hlavní město je dvojnásobně homofobní, protože přijalo nepoměrně více obyvatel s názory, jež ostatní britská populace považuje za morálně zaostalé. Kdyby byl postoj muslimských imigrantů na homosexualitu opravdu pozadu jen o dvě generace, pak bychom museli jejich vztah vůči ženám považovat za opožděný přinejmenším o celá staletí.

Někdy na počátku nového tisíciletí pronikly na veřejnost zvěsti o organizované bandě zločinců, o níž se mluvilo v komunitách sikhů a anglických dělníků už léta, ale média o těchto zločinech nemluvila a policie si netroufala je vyšetřit. Když už tragédie nešlo utajit, ukázalo se, že v severních městech Anglie řádil gang mužů severoafrického a pákistánského původu, který tzv. zaučoval či-li zneužíval

[181] ‚Half of all British Muslims think homosexuality should be illegal, poli fmds', The Guardian, 11. dubna 2016.
[182] YouGov, 23.-24. února 2015.

nezletilá děvčata z dětských domovů. V roce 2004 natočila televize dokumentární film o ústavu sociální péče v Bradfordu, ale policejní šéfové spolu s protestujícími samozvanými antifašisty zveřejnění na nějaký čas pozastavili. Téma sexuálního zneužívání bílých děvčat tzv. asijským gangem vzbudilo velkou nevoli hinduistů, bylo považováno za nebezpečnou rozbušku k podněcování nenávisti a vysílání muselo být odloženo na dobu po volbách do místního zastupitelství. Muslimové totiž tvoří pětinu obyvatel Bradfordu. Okolnosti tragického případu zrcadlí mikrokosmos problémů a reakcí, které se dnes šíří po celé západní Evropě.

Sebemenší snaha zločin odkrýt, ba dokonce se o něm i jen zmínit, měla velmi nepříjemné následky, jak zjistila odvážná poslankyně labouristické strany Ann Cryerová, když se ve svém volebním okrsku zastala znásilňovaných děvčat. Okamžitě byla napadena za rasismus a islamofobii a byla nucena se uchýlit pod policejní ochranu. Trvalo několik let, než se vláda, místní zastupitelé a prokuratura odhodlali jednat. Když se přece jen rozhýbali, ukázalo se, že v Rotherhamu se během sedmi let (1997-2014) přibližně 1400 dívek anglického původu stalo obětí systematického a brutálního znásilňování. Polévali je benzinem, bylo jim vyhrožováno upálením nebo zastřelením a mnohdy na výstrahu, aby se dívky neodvážily nic prozradit, musely sledovat kruté znásilňovací scény. Vyšetřovatelé záhy zjistili, proč se zločiny tak dlouho tajily. Vzhledem k tomu, že všichni zločinci byli pákistánského původu, „měli zaměstnanci městských úřadů strach z nařčení z rasismu a někteří dostali od svých nadřízených instrukce, aby se o etnicitě pachatelů zásadně nezmiňovali“. Ze stejného důvodu a z obavy ze

zostření vztahů s místní muslimskou obcí se neodvážila konat ani policie.[183]

Že se případ vůbec dostal na veřejnost, se stalo zásluhou několika odhodlaných a statečných novinářů. Imigrantská komunita, z níž zločinci pocházeli, nejenže odmítla obvinění uznat, ale snažila se vyšetřování co nejvíce ztěžovat. Dokonce i u soudu manželky obviněných napadaly vládu, že to na jejich muže „ušila“.[184] Když se po procesu jeden muslim ze severní Anglie odvážil veřejně pranýřovat skupinové znásilňování, bylo mu od jeho souvěrců vyhrožováno smrtí.[185]

A opakovaně se vrací stále stejný civilizační problém. Jak se později odvážili oznámit soudci z tohoto procesu, pachatelé si z dětských domovů vybírali děvčata zásadně nemuslimského původu, protože byla považována za snadnou kořist. Podivný názor o „nechráněných“ ženách si tito muži přivezli z Pákistánu a islámských zemí, kde jsou ženy mužům podřízeny. Britské kulturní normy, úřady i vláda proti takovému postoji naprosto selhávají. Slabá výmluva na nezvladatelný příliv osob z diametrálně odlišné kultury zakrývá podstatu problému oslabené úřední moci, která nedokáže určit limit tolerance. Dostala se totiž pod nadvládu politicky korektní ideologie. Po každém skandálu se zjistilo, že se místní zastupitelé lekli nařčení z rasismu a vyvolání etnických nepokojů a raději vyšetřování potlačili. Podle Macphersonovy zprávy z roku 1999 se i policie obávala obvinění z „institucionálního rasismu“.

---

[183] Prof. Alexis Jay, Independent Inquiry into Child Sexual Exploitation in Rotherham (1997-2013).

[184] Před budovou soudu v Old Bailey v Londýně po vyhlášení rozsudku.

[185] Mohammed Shafiq z Ramadhan Foundation.

Tentýž problém postihl i západní Evropu. Ať se jedná o zločin, nebo o statistiku kriminality, pak jakmile souvisí s etnickou nebo náboženstvím, je vše okamžitě utajováno. V roce 2009 pustila policie v Oslu do oběhu zprávu, že všechny ohlášené případy znásilnění spáchali přistěhovalci z nezápadních států.[186] Teprve v roce 2011 však norský statistický úřad připustil, že imigranti jsou „nadměrně zastoupeni v kriminální statistice útoků na ženy“, nezapomněl ale podotknout, že, důvodem není jejich odlišná kultura, nýbrž převažující počet mladých mužů mezi imigranty. Zjevnou neochotu problém přiznat se odvážila pojmenovat bývalá (!) šéfka kriminálky v hlavním městě Hanne Kristin Rohdeová. Potvrdila to, co každý ví i bez statistiky, a to přímou souvislost mezi znásilňováním a přistěhovalci, protože příčinou násilí je původ mužů ze zemí, „kde ženy nemají žádnou hodnotu“. „Tohle je náš největší problém, ale my nechceme uznat velkou kulturní odlišnost.“[187]

Samozřejmě že případy skupinového znásilnění nezrcadlí chování muslimů jako celku. O to snadnější by mělo být je vypátrat a potrestat. Že to někdy trvalo léta, a dokonce celé desetiletí, má své nepříjemné důsledky. Není-li nijak obtížné vypátrat přestupky jako ženskou obřízku, tak to znamená, že západní společnost prokazuje naprostou neschopnost jednat. To ovšem znamená, že méně závažné násilné chování vyplývající z dovezených zvyklostí nemá naději na nápravu. Když mohl zločinecký gang po celé desetiletí a ve velkém beztrestně

[186] Innvandrere bak alle anmeldte overfallsvoldtekter i Oslo, Dagbladet, 15. dubna 2009.

[187] ‚Norway offers migrants a lesson in how to treat women‘, The New York Times, 19. prosince 2015.

znásilňovat děti a nezletilé, máme vůbec naději, že vyjdou na světlo ty méně hrůzné násilné činy?

Případ ukazuje neochotu západní politické reprezentace přiznat potíže s masovou imigrací. Pod tlakem vytrvalé propagace o jejím přínosu se nechala evropská veřejnost přesvědčit, že vlastně nejde o tak špatný obchod – možná máme o něco vyšší počet vražd a sexuálních útoků, ale nepochybně jsme si rozšířili kulinářské znalosti.

V globalizovaném světě nelze migraci zastavit

Přijímání masového počtu běženců se ospravedlňuje různými argumenty, ale pokaždé za hranicí zdravého rozumu i běžných výmluv, takže tyto argumenty není obtížné vyvrátit. Jedno zdůvodnění má ale tuhý život. Nedá se nic dělat, migraci v globálním světě zarazit nelze. Je to osud. Když jsem se na počátku současné krize zúčastnil v Athénách debaty o evropské přistěhovalecké politice, předpokládal jsem, že diskutující přijdou s tímto argumentem jako obvykle. Co se ale nestalo! Jakmile francouzský politik a aktivista [Žid] Bernard Kouchner odložil na stůl text své promluvy, všiml jsem si, že úvodní větu o nezastavitelné migrační vlně do Řecka kupodivu přeškrtl. Výkřiky, že se nic dělat nedá, slyšíme sice často, ale inteligentnější politici si uvědomují, že je to dvousečný argument, který zní jako katastrofální výmluva. Theresa Mayová, ještě jako ministryně vnitra, navrhovala evropským státům, aby se zasadily o zvýšení životní úrovně chudých států, aby z nich lidé nemuseli odcházet. Mnohé studie však prokázaly, že teprve když se obyvatelům v třetích zemích začne o něco lépe dařit (přitom jistě nejde o žádný luxus), dá se pak masa lidí do pohybu. Opravdu chudí lidé na zaplacení pašerákům prostě nemají.

Snaha zabalit argumentaci o nevyhnutelnosti migrace v globálním světě do akademického žargonu, aby získala na váze, jde někdy tak daleko, že obviňuje samu regulaci z posilování migračních proudů. Profesor [Žid] Hein de Haas z Maastrichtské univerzity kupříkladu napsal, že žádný pokus zastavit proud běženců do Evropy nic nezmůže, protože migraci vlastně povzbuzuje. Je to oblíbený akademický trik zastánců světa bez hranic, kteří tak jako tak s žádným omezením nesouhlasí, což ovšem nechtějí otevřeně přiznat.

Než se podíváme na načasovanou minu ukrytou za takovým názorem, všimněme si, v čem je pravdivý. Masová média – především televize – probudila ve třetím světě přání cestovat a levné letenky umožnily nebývalému počtu lidí, aby se vydali do Evropy. Jestliže globalizace dopravy zavinila, že nelze omezit příjezd milionů turistů, proč do většiny států světa migranti nepřicházejí? Pokud by byla hlavním lákadlem vysoká životní úroveň, jak je možné, že Japonsko, třetí největší světová ekonomika, nezakouší žádnou vlnu přistěhovalců? Je dokonce bohatší než Evropa a nikdo se tam neusazuje, protože získat v Japonsku občanství je téměř nemožné. Ať už takovou politiku někdo odmítá nebo ne, je přece zjevné, že i hospodářství provázané s celým světem se dokáže masové imigraci hravě vyhnout, čili žádná nevyhnutelnost. Totéž lze konstatovat o Číně, o Jižní Americe i relativně bohatých státech v Asii, ani ty nejsou cílem azylantů a ekonomických migrantů. Je zřejmé, že záleží jen a jen na konkrétním státu, zda chce být magnetem pro přistěhovalce z celého světa.

Ti ovšem nepřicházejí do Evropy jen za prací a nevábí je pouze naše vysoká životní úroveň, ale i možnost zůstat natrvalo a vědomí, že se o ně i v nouzi postaráme daleko lépe než jejich

vlastní domovina, nehledě na všechna práva, o nichž se jim v rodné zemi nemůže ani snít. Může nám lichotit, že skálopevně věří, že je evropská společnost tolerantnější, mírumilovnější a že by se jim nikde jinde nedostalo tak přátelského přijetí. V dlouhodobém výhledu to Evropanům už ale nebude připadat tak lichotivé jako dnes. Každopádně k nám lidé nepřicházejí z nějaké osudové nevyhnutelnosti, nýbrž proto, že je sami lákáme.

Proto by mělo být zřejmé, že se bránit můžeme. Pokud bychom chtěli proud běženců omezit, stačilo by, aby se Evropa stala méně přístupnou. Musela by ale nastavit světu přísnou tvář, nemilosrdně vracet nežádoucí osoby a přestat se o příchozí starat jako o vlastní nebo alespoň snížit sociální dávky a přijímat jen předem stanovený počet lidí. Místo aby lákala přistěhovalce, musela by je odrazovat. Není sice moc hezké o něčem takovém uvažovat a pokazí nám to obraz, jaký jsme si o sobě udělali (a o nějž bychom časem stejně nejspíš přišli). Rozhodně to ale nemusí být tak nehumánní, jak se někomu zdá. Stalo se snad Japonsko se svými omezujícími pravidly barbarskou zemí? Imigraci můžeme zabránit.

Po celá léta sílí v západní Evropě obavy z migrantů, a to nejen z terorismu osamělých náboženských fanatiků, těch nikdy mnoho nebude. Průzkumy veřejného mínění setrvale potvrzují, že tohle je největší starost obyvatel. A přesto se neděje zhola nic. Budou-li politici tvrdošíjně lpět na názoru, že zabezpečit hranice nelze, bude sílit společenský odpor a nevole. Dříve či později začnou lidé hledat radikální řešení, zpočátku u volební urny, později na ulici. Už dnes vidíme, jak se zvedá odpor proti politikům hlavního proudu, kteří na obavy veřejnosti reagují jen

bezmocným pokrčením ramen a neustále opakují „nedá se nic dělat“.

Jejich fatalistická odpověď je ale pouze výsledkem nedomyšlené politiky, za jejíž hranice se oni ani akademici nejsou s to přesunout. Všechny jejich dosavadní úvahy a předpoklady se ukázaly mylné. Po dlouhých letech to připustila i Sarah Spencerová, která tak výrazně pomohla britské vládě zvýšit počet příchozích. Za své úsilí obdržela Řád britského impéria, a když už byly důsledky její evangelizace všeobecně pociťovány, plačtivě přiznala, že „tehdy neexistovala politika integrace a všichni jsme věřili, že se přistěhovalci časem sami přizpůsobí“[188] Ovšem ještě i za dnešní velké krize jsou ty staré argumenty na ospravedlnění masového přívalu lidí neustále omílány.

***

Sbližování levice a pravice v otázce imigrace

Selhání demokracie v otázce imigrace poukazuje na to, že elity levice i pravice se v celé řadě záležitostí shodují. Dichotomie levice–pravice se obvykle, alespoň v ekonomické sféře, definuje jako střet zájmů velkých průmyslníků a finančníků se zájmy pracujících, nebo jednodušeji řečeno jako rozpor mezi těmi, kteří mají, a těmi, kteří nemají. Kromě toho se levice a pravice obvykle dělí na ty, kteří upřednostňují národní zájmy (pravice), a ty, kteří upřednostňují mezinárodní perspektivu (levice). Akademici se, alespoň v posledních desetiletích, obecně přikláněli k levici. V případě doktrín multikulturalismu a politiky masové imigrace se však političtí

[188] Tom Bower, firoken Vows: Tony Blair and the Tragédy of Power, Faber & Faber, 2016, s. 175.

představitelé levice i pravice a prakticky všichni akademici shodují v jejich podpoře.

Důsledkem je, že široká veřejnost, kterou imigrace postihuje nejvíce, nemá žádné politické strany, které by zastupovaly její zájmy, a pociťuje silný pocit bezpráví z toho prostého důvodu, že v otázkách imigrace je ve skutečnosti zbavena práva rozhodovat. Typickým příkladem byly kongresové volby v roce 2014, v nichž Republikánská strana získala výraznou většinu především díky slibu, že zruší amnestii, kterou prezident Obama udělil milionům nelegálních přistěhovalců. Přestože panovala drtivá opozice proti prezidentovu nařízení, republikánská většina nepřijala žádná významná opatření, která by zablokovala jeho provedení. Při průzkumu veřejného mínění na jaře roku 2015 vyjádřili republikánští voliči frustraci ze své strany, přičemž 54 % z nich uvedlo, že vedoucí představitelé jejich strany nedodržují své sliby. „Celých 75 % republikánů si přeje, aby vedoucí představitelé Republikánské strany častěji vystupovali proti Obamovi.“[189] Pro republikánské vůdce to nemělo být žádným překvapením – i když jím nakonec bylo –, že se Donald Trump díky svému důrazu na nebezpečí imigrace a volného obchodu okamžitě dostal do popředí a nakonec zvítězil v republikánských prezidentských primárkách v roce 2016.

V éře globalizovaného průmyslu a trhů mají nadnárodní podniky vlastní zájem na oslabení významu státních hranic a omezení obchodu i pohybu pracovníků. Mnohá z vyspělých odvětví řízených globálními korporacemi dospěla do stadia, kdy je pro ně nesmírně obtížné dosáhnout vyšší efektivity

[189] Pew Research Center, Negative Views of New Congress Cross Party Lines, 21. května 2015.

prostřednictvím expanze a mechanizace. Tyto korporace mezi sebou na globální úrovni tvrdě soutěží a jsou řízeny elitami, jejichž odměny jsou přímo vázány na ziskovost a kurzy akcií. Nejvhodnějším způsobem, jak si tedy vedoucí představitelé korporací ve vyspělých odvětvích mohou zajistit vyšší finanční odměny, je zvyšovat zisky snižováním mezd. Toho dosáhli přesunem továren a pracovních míst do lokalit s mnohem nižší životní úrovní. Mnohá odvětví, jako například hotelnictví a gastronomie, zemědělství, úklidové a zahradnické služby, masokombináty či stavebnictví, abychom jmenovali jen některá, však mohou nejsnadněji dosáhnout zvýšení produktivity díky dovozu levné pracovní síly prostřednictvím legální i nelegální imigrace ze zemí třetího světa. Samozřejmě se na výhodách plynoucích z tohoto zvýšení produktivity podílejí i ti, kdo vlastní cenné papíry těchto firem.

Je zřejmé, že korporace mají silné motivy k tomu, aby na vládu vyvíjely nátlak s cílem prosadit takovou imigrační politiku, která jim umožní zvýšit zisky. Lou Dobbs uvádí, že v roce 1968 působilo ve Washingtonu 68 lobbistů, zatímco na počátku 21. století jich bylo již 34 000. Podle Dobbse „v letech 1998 až 2004 utratili lobbisté téměř 13 miliard dolarů nejen za ovlivňování legislativy, ale v mnoha případech i za vypracování znění zákonů a předpisů, které podporují.“[190] Není překvapením, že značná část těchto prostředků je vynakládána na ovlivňování Kongresu, aby podporoval legální imigraci a ignoroval nelegální imigraci, a Kongres jim v tomto směru zjevně vyhověl.

[190] Lou Dobbs, The War on the Middle Class (New York: Penguin Group, 2006), s. 37.

Výsledkem je stagnace mezd průměrného pracovníka. Elise Gouldová ve svém článku pro Economic Policy Institute z roku 2015 uvádí, že „v průměru činil reálný růst mezd [očištěný o inflaci] za posledních pět let přibližně nulu.“[191] Jak však poukazuje Tyler Durden, moderátor webu Zero Hedge, platí to pro všechny pracovníky, ať už vedoucí, nebo nevykonávající vedoucí funkce, přičemž druhá zmíněná kategorie představuje 83 % pracovní síly. Durden rozebral údaje poskytnuté Úřadem pro statistiku práce a uvádí, že zatímco mzdy pracovníků bez vedoucí funkce rostly ročně přibližně o 1 % až 2 %, což sotva stačilo na pokrytí inflace, mzdy vedoucích pracovníků vzrostly o dvojnásobek tohoto procenta.

Jedním z hlavních důvodů stagnujících mezd je zvýšená konkurence ze strany pracovníků narozených v zahraničí. Ekonom Edwin S. Rubenstein poznamenal, že v období 2009–2014 „zaměstnanost osob narozených v zahraničí vzrostla o 3,16 milionu, tedy o 14,5 %... zatímco zaměstnanost rodilých Američanů vzrostla o 3,14 milionu, tedy o 2,6 %.“[192] Jinými slovy, o něco více než polovina celkového nárůstu zaměstnanosti během tohoto šestiletého období připadla na pracovníky z řad přistěhovalců, a to i přesto, že tvoří pouze 15 % pracovní síly. Zřejmým důsledkem dramatického zvýšení nabídky pracovní síly v podobě milionů přistěhovalců je pokles poptávky po pracovní síle a tlak na snižování mezd. Tento dopad nepociťují pouze zaměstnanci s nízkými mzdami. Mnoho nedávných přistěhovalců z Asie a Indie má dobré

[191] Elise Gould, Average Real Hourly Wage Growth in 2014 Was No Better Than in 2013, Economic Policy Institute, 16. ledna 2015.
[192] Edwin S. Rubenstein, Obama’s Legacy: Immigrant vs. American Employment Growth, Vdare, 10. května 2015.

vzdělání a může nastoupit do nejrůznějších pracovních pozic, kde konkurují rodilým Američanům. Mnozí z těchto lidí přicházejí jako pracovníci s vízem H1-B nebo jako zahraniční studenti, kteří získávají pracovní víza; po obou skupinách je mezi firmami v Silicon Valley a na Wall Streetu vysoká poptávka. Důsledkem je, že i u vysoce vzdělaných domácích pracovníků dochází ke stagnaci či poklesu mezd. Podle Elise Gouldové „neexistují žádné známky technologicky podmíněné poptávky po pracovnících s vyšší kvalifikací“. Pracovníkům s kvalifikací, po které by měla být vysoká poptávka – absolventům čtyřletých vysokých škol – se nedaří příliš dobře, zejména v posledním roce. Ve skutečnosti se hodinové mzdy pracovníků s čtyřletým vysokoškolským titulem mezi lety 2013 a 2014 snížily o 1,3 procenta, zatímco u těch s postgraduálním titulem došlo k poklesu hodinové mzdy o 2,2 procenta.“[193] Stručně řečeno, drtivá většina amerických pracovníků nezaznamenala v posledních 6 či 7 letech žádný nárůst mezd očištěných o inflaci; jedinou výjimkou je menšina zaměstnaná na manažerských pozicích, a i tam byl růst mezd u většiny z nich skromný a sotva odpovídal růstu zisků a tržní hodnoty akcií.

Není pochyb o tom, že masivní imigrace vyvíjí tlak na snižování mezd, jak to vyžaduje zákon nabídky a poptávky. Je jasné, proč by korporace měly podporovat liberální imigrační politiku, ale proč by to měli dělat i zastánci levice, kteří tvrdí, že mluví jménem pracujících? Odpověď na tuto otázku vyžaduje krátkou odbočku k prozkoumání způsobu, jakým se

[193] Elise Gould, Even the Most Educated Workers have Declining Wages, Economic Policy Institute, 20. února 2015.

marxistické myšlení v posledních letech proměnilo tak, aby přijalo multikulturní doktrínu a masovou imigraci.

Marx definoval společenský život jako výsledek konfliktu mezi ekonomickými třídami, přičemž příslušníci vládnoucích tříd využívají své privilegované postavení k vykořisťování těch, kteří jsou pod nimi. Svoji výhodu ospravedlňují falešnou ideologií meritokracie, která tvrdí, že vliv a ekonomické výhody jsou spravedlivě rozděleny podle schopností a úsilí jednotlivců. Marxistické myšlení připisuje takové představy „falešnému vědomí“, vnucenému masám jako způsob ospravedlnění jejich vykořisťování.

Proč je tento způsob uvažování mezi intelektuálními elitami tak populární, je téma, které by bylo lepší ponechat na jinde, avšak nejeden komentátor naznačil, že jeho přitažlivost spočívá v tom, že se jedná o jakési sekulární křesťanství, a že je obzvláště přitažlivé pro evropské elity, které se z velké části zřekly tradiční náboženské víry a často k ní zaujímají poměrně nepřátelský postoj. Z křesťanského pohledu jsou všichni lidé v Božích očích rovni a všichni mají nárok na spasení. V sekulárním marxismu rovnost všech lidí znamená, že neexistuje žádné ospravedlnění pro to, aby jeden člověk nebo jedna skupina žila plnohodnotnější život než kdokoli jiný.

Z tohoto pohledu vyplývá celá řada věcí. Jednou z nich byl komunismus jako společenský systém. Pokud by se podařilo svrhnout vládnoucí třídu – majitele průmyslu v Marxově době, tedy v 19. století – a stát by řídila vykořisťovaná třída dělníků, neboli proletáři, jak je Marx nazýval, pak by bylo možné zajistit mnohem spravedlivější rozdělení ekonomických statků. To však nebylo možné provést demokratickou cestou, protože kapitalisté disponovali prostředky k ovládání politického

procesu a nikdy by nedovolili dělníkům dospět k pravdivému pochopení, které by jim umožnilo jednat na politické scéně. Demokracie, jak byla praktikována v Evropě, byla podle marxistů pouze prázdnou formou, „falešnou demokracií“, která udržovala nadvládu utlačovatelské třídy. Revoluce byla proto nezbytná k odstranění kapitalistických vládců a jakmile by byli odstraněni, masy by musely projít masivní převýchovou, aby se zbavily falešných představ, pod jejichž vlivem pracovaly. V krátkodobém horizontu by to vyžadovalo diktátorskou kontrolu ze strany revolučních kádrů, ale časem by to vyústilo v utopickou situaci, kdy by stát zanikl z důvodu nedostatku jakékoli důležité funkce.

Součástí převýchovy mas by bylo jejich přetvoření v nové lidi, lidi zbavené materiálního sobectví, které podněcoval kapitalismus. Lidé museli být navráceni ke své základní komunitní povaze, která existovala v dřívějších dobách a v níž se veškeré statky dělily rovnoměrně podle zásady „každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb“. To je jeden z důvodů, proč stát „odumře“ – stane se zbytečným, neboť bez lidské chamtivosti a sobectví zmizí i potřeba policie. Trestné činy by páchali pouze lidé s duševními poruchami, a ti by mohli být léčeni v psychiatrických léčebnách, nikoli trestáni ve věznicích.

Navíc by z tohoto pohledu byly státy zbytečné, protože jakmile by se komunismus stal globálním, zdroje války, tedy chamtivost kapitalistických tříd, by přestaly existovat, a tím pádem by zmizelo i ospravedlnění národního státu. Globální světová ekonomika založená na komunistických principech by proto byla světem svobody, globální rovnosti a bratrství, mírovým světem s hojnými zdroji pro všechny. Obrovské

zdroje, které kapitalisté ukradli ve formě zisků, a odstranění obrovského plýtvání způsobeného válkami by poskytly více než dost na to, aby všichni lidé na světě mohli žít v přiměřeném pohodlí.

Jedná se samozřejmě o značné zjednodušení a ve zkrácené podobě téměř o karikaturu, ale vystihuje to podstatu marxistického uvažování o lidské rovnosti, o ekonomické motivaci, o účelech vzdělávání, o tvárnosti lidské povahy a o příčinách války a zločinu. Není těžké pochopit, proč by tato filozofie mohla lidi přitahovat, stejně jako přitahovala mnoho vzdělaných lidí po celém světě.

Ti, kdo s Marxem nesouhlasili, tak činili především proto, že jeho pojetí lidské přirozenosti jako zcela tvárné bylo prostě mylné; poukazovali na skutečnost, že snaha přetvořit lidi podle marxistické vize, ať už k ní došlo kdekoli, vyžadovala ty nejbrutálnější totalitní metody. Druhým argumentem je, že marxistická vize lidské rovnosti není slučitelná se západní vizí lidské svobody. Důvod je prostý. Lidé, kteří mají svobodu využívat své talenty k dosažení vlastních, sobě stanovených cílů, se nakonec ocitnou ve velmi odlišných životních situacích, a to z toho prostého důvodu, že se lidé výrazně liší svými talenty a motivy. Kritici Marxe rovněž nesouhlasili s jeho utopickým hodnocením lidského bratrství a pochybovali o tom, že by jeho vize mírového světa pod vedením dobrotivých vůdců mohla být někdy uskutečněna.

Ačkoli si většina bystrých pozorovatelů byla dobře vědoma nefunkčnosti Sovětského svazu, jeho rozpad jasně odhalil utopický charakter marxismu v ekonomické sféře. Lidi prostě nebylo možné přimět, aby pracovali pro společné dobro tak usilovně, jako by pracovali pro sebe a své rodiny. Lidé, kteří

kvůli komunistickým pravidlům nemohli těžší prací získat pro sebe osobní prospěch, prostě nepracovali příliš tvrdě. Postupem času Sovětský svaz v produktivitě a bohatství za Západem stále více zaostával. Navíc se předpovídané odumření státu v komunismu ve skutečnosti neuskutečnilo. Naopak, všechny komunistické státy vyžadovaly masivní a často brutální represe vůči svému obyvatelstvu a nikde netolerovaly demokracii ani svobodu projevu.[194]

Nikdo by se však neměl nechat oklamat domněnkou, že selhání komunismu jako ekonomického a politického systému zdiskreditovalo marxistické myšlení mezi jeho bývalými stoupenci. Mezi velkou částí amerických intelektuálů či dominantní politickou třídou v Evropě tomu tak rozhodně není. Multikulturalismus je například zjevně výhonkem marxistického myšlení, v němž etnické skupiny nahrazují ekonomické třídy jako hlavní aktéry konfliktu, který definuje moderní společnosti. Běloši evropského původu jsou třídou utlačovatelů a různé méně šťastné rasové a etnické skupiny jsou třídami vykořisťovanými. Dalším důležitým produktem marxistického myšlení je jeho znevažování nacionalismu a prosazování globálního internacionalismu. Je to snad hlavní myšlenka, která stojí za vznikem politické Evropské unie, na rozdíl od pouhého ekonomického společného trhu. A rozhodně to vysvětluje víru levice ve světové organizace, jako je OSN a Mezinárodní soudní dvůr. Vysvětluje to také to, proč levice vítá rozsáhlou imigraci z Třetího světa do průmyslových

[194] Stephane Courtois a kol., The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression, přeložili Jonathan Murphy a Mark Kramer (Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1999).

demokracií, která slouží k oslabení vlivu bílých Evropanů a ke snížení rozdílů mezi národními státy.[195]

Podle politologa Daniela Mahoneyho má mnoho z těchto myšlenek svůj původ v dílech vlivných francouzských levicových myslitelů, jako byli Foucault, Derrida a Lacan, kteří se snažili „podkopat – dekonstruovat – tradiční moudrost a zavedené společenské instituce. Egalitářský moralismus koexistoval s fanatickým odmítáním myšlenky Pravdy...“ Tyto myšlenky navíc vytvořily „nový autoritarismus... neliberálnější než cokoli, co se vyskytovalo ve starém řádu, neboť projevoval bezmezné pohrdání zvyky, praktikami a úsudky, které dlouho sloužily k podpoře civilizované lidské existence.“[196] Mahoney cituje Dominique Schnapperovou, která píše ve francouzském časopise Commentaire, jenž založil její proslulý otec Raymond Aron. Podle Schnapperové takové uvažování proměnilo „demokratický princip lidské a občanské rovnosti […] ve vášeň pro rovnost, která vnímá každý rozdíl […] jako diskriminační, každou odlišnost jako nerovnostářskou a každou nerovnost jako nespravedlivou.“[197] To odráží Aristotelovo tvrzení, že k úpadku demokracie dochází tehdy, když se lidé mylně domnívají, že lidé, „kteří jsou si v jakémkoli ohledu rovni, jsou si rovni ve

[195] Fjordman, Political correctness: The revenge of Marxism, Gates of Vienna, 14. června 2006; Jamie Glazov, Symposium: The death of Multiculturalism? Front Page Magazine, 8. září 2006; Paul E. Gottfried, The Strange Death of Marxism: The European Left in the New Millennium (Columbia, MO: University of Missouri Press, 2005); William S. Lind, Political Correctness: A Short History of an Ideology, Free Congress Foundation, 2004; Phillips, Londonistan; Mark Steyn, America Alone.

[196] Daniel J. Mahoney, 1968 and the Meaning of Democracy, The Intercollegiate Review, 43:2, podzim 2008, str. 10–11.

[197] Tamtéž, 11. Citát je Mahoneyho překladem z článku Dominique Schnapperové „Relativisme“ v časopise Commentaire, 31:121 (jaro 2008), str. 126–130.

všech ohledech; protože jsou si lidé rovni ve svobodě, domnívají se, že jsou si absolutně rovni.“[198]

To, že se mnoho intelektuálů hlásí k tomuto názoru, vysvětluje jejich podporu programům mezinárodního multikulturalismu, které popírají jakékoli rozdíly mezi lidmi a kulturami. Vysvětluje to také jejich zájem o utlačované menšiny po celém světě, který převáží nad zájmem o jejich vlastní krajany. Upřednostňování vlastních lidí před ostatními je považováno za nízký šovinismus. Proto se rozpor mezi podporou masové imigrace a současným prohlašováním zájmu o chudé pracující vytrácí, pokud definujeme chudé pracující v mezinárodním kontextu, nikoli v šovinistickém, národním. Jinými slovy, skutečný marxista by měl projevovat zájem o všechny trpící masy lidstva; větší zájem o vlastní dělnickou třídu je zpátečnický nacionalismus, kterému je nejlepší se vyhnout. Tato změna zaměření do značné míry vysvětluje, proč levice opustila pracujícího člověka a spojila se v otázce imigrace s korporátními zájmy. Je samozřejmě také pravda, že levicové strany posilují svou moc dovozem imigrantů z třetího světa, kteří se v drtivé většině stávají voliči těchto stran. Výsledkem je, že lidé, kteří se staví proti masové imigraci, nemají kam se obrátit o podporu ani na pravici, ani na levici politického spektra.

Je nemalou ironií, že vládnoucí elity v západních společnostech – ať už ve vysokoškolském prostředí, v populárních médiích a žurnalistice, v představenstvech velkých korporací či na nejvyšších politických pozicích – přijaly marxistickou kritiku, která, vezmeme-li ji vážně, dokonale

[198] Loomis, Louise Ropes (ed.), Aristotle, On Man in the Universe (New York: Walter J. Black, 1943), s. 348.

vysvětluje právě jejich vlastní chování. Právě oni jsou hlavními příjemci – jak čestnými, tak finančními – falešného příběhu, podle něhož jsou všechna zla, která sužují různé utlačované menšiny, výsledkem řádění typického bílého muže, jenž se v tomto zkreslení reality stal dnešním ekvivalentem ruských kulaků, kteří byli obětováni jako obětní beránci, aby odvedli pozornost od katastrofální a dravé bolševické politiky.

Mocné instituce proti obyčejnému občanovi

Abychom plně pochopili sbližování názorů mezi elitami, je nezbytné pochopit roli filantropických nadací, podnikatelských organizací a organizovaného náboženství při podpoře multikulturního programu masové imigrace. Velké filantropické nadace, jako jsou nadace Ford, Carnegie a Billa a Melindy Gatesových, disponují obrovskými zdroji, jimiž mohou ovlivňovat názory elit. Tím, že směrují finanční prostředky na vybrané účely, mohou dosáhnout dalekosáhlých účinků. Financují výzkum jednotlivých vědců, zakládají think tanky a podporují akademické programy s cílem získat odborné znalosti a důkazy pro záležitosti, které prosazují. Financují vydávání časopisů a knih, podporují výrobu rozhlasových a televizních pořadů a sponzorují nejrůznější vzdělávací programy s cílem ovlivnit veřejné mínění. Financují satelitní organizace a zájmové skupiny, které jsou schopny ovlivňovat politiku prostřednictvím vystoupení na legislativních slyšeních, přímým lobováním u zákonodárců a různými druhy politických akcí. Často sponzorují konference, na které zvou politiky, představitele podnikatelské sféry, akademiky a vědce. Všechny tyto snahy jsou prezentovány jako nezištná snaha o zohlednění nejlepších dostupných informací k jakékoli otázce. V důsledku toho hrají velké nadace klíčovou roli při určování toho, co jsou

a co nejsou důležité otázky, a kdo jsou a kdo nejsou renomovaní odborníci, kteří se k těmto otázkám mohou vyjadřovat.

Lidé pozvaní na jejich konference se téměř bez výjimky zajímají o projednávané otázky a ve většině případů sdílejí podobný pohled na svět. Téměř všichni jsou vysoce vzdělaní, většina z nich patří k předním odborníkům ve svých oborech a většina z nich je finančně zajištěná. Kromě toho se ředitelé velkých nadací volně pohybují mezi pozicemi v akademické sféře, politice, průmyslu a zájmových skupinách. Zkrátka jde o typ lidí, kteří jsou téměř vždy považováni za elitu. Není tedy nijak překvapivé, že v celé řadě otázek, od globálního oteplování až po přínosy masové imigrace, se vynořuje konsenzus, který přijímá drtivá většina lídrů v podnikání, průmyslu a akademické sféře.[199]

Velká část výzkumu podporovaného nadacemi v první polovině dvacátého století byla zaměřena na zmírnění sociálních problémů, zejména těch, které vyplývaly z diskriminace, jíž čelili černošští obyvatelé ve Spojených státech. Nadace poskytovaly štědré finanční prostředky široké škále organizací zabývajících se občanskými právy a v této činnosti pokračují dodnes. Během posledního půlstoletí se navíc zaměřily na otázky imigrace a poskytovaly velkorysou podporu skupinám prosazujícím imigraci. Mezi největší z nich patří Mexicko-americký fond pro právní obranu a vzdělávání (MALDEF), Národní rada La Raza, Národní advokátní komora a Americká unie pro občanské svobody. Všechny tyto skupiny se staví proti omezením imigrace, proti posílení ochrany hranic a proti snahám omezit zaměstnávání nelegálních přistěhovalců.

[199] Joan Roelofs, Foundations and Public Policy: The Mask of Pluralism (Albany, NY, State University of New York Press, 2003), str 2–6.

Rovněž lobují za rozšíření práv nelegálních přistěhovalců. Tyto postoje je staví do diametrálního protikladu k drtivé většině Američanů, včetně mnoha Hispánců.[200]

Zejména Fordova nadace se v tomto ohledu projevila jako mimořádně štědrá.

V posledních desetiletích dvacátého století poskytla Fordova nadace 18 milionů dolarů organizaci MALDEF, 10 milionů dolarů organizaci La Raza, 6,5 milionu dolarů organizaci ACLU a miliony dolarů desítkám podobných organizací podporujících imigraci.[201] Nadace Billa a Melindy Gatesových (v současnosti největší americká nadace) poskytla od roku 2000 organizaci National Council of La Raza více než 26 milionů dolarů.[202] Mezi dárce organizací MALDEF a La Raza patří mnoho významných nadací a řada amerických společností. V roce 2004 činily celkové příjmy organizace MALDEF téměř 6 milionů dolarů.[203] Organizace La Raza měla v roce 2007 příjmy ve výši více než 42 milionů dolarů, z toho 11,5 milionu dolarů tvořily federální dotace.[204]

Miliardář George Soros založil a financuje Open Society Institute (OSI), který má po celém světě více než 30 poboček. Velká část jeho finančních prostředků je zaměřena na zacházení s menšinami, zejména na postavení muslimů v Evropě. Institut realizuje rozsáhlé výzkumné programy zabývající se otázkami přistěhovalectví a podává různé žaloby proti vládám, které

---

[200] William R. Hawkins, Importing Revolution, Open borders and the Radical Agenda (Monterey, VA: The American Immigration Control Foundation, 1994), s. 114.
[201] Hawkins, Importing Revolution, příloha č. 4, s. 168.
[202] Nadace Billa a Melindy Gatesových, granty.
[203] MALDEF, 2003–2004, Výroční zpráva.
[204] Národní rada La Raza, 2007, Výroční zpráva.

podle něj porušují ustanovení Evropského soudu pro lidská práva nebo Úmluvy OSN o uprchlících. Nadace George Sorose vynaložily v roce 2006 více než 417 milionů dolarů na podporu různých programů a iniciativ.[205] Existuje mnoho dalších organizací, akademických programů, náboženských skupin a odborových svazů, které podporují současnou imigrační politiku.

Obchodní a průmyslové organizace vynakládají obrovské částky na lobbing za zvýšení legální imigrace a počtu speciálních víz (H-1B) pro kvalifikované pracovníky. Zejména se staví proti omezení nelegální imigrace a především proti zavedení povinného používání systému E-Verify. Systém ověřování občanství E-Verify umožňuje zaměstnavatelům kontrolovat status sociálního zabezpečení jednotlivců za účelem odhalení nelegálních přistěhovalců. V současné době jej dobrovolně využívá „přibližně 92 000 zaměstnavatelů s přesností 99,5 %“.[206] Skutečnost, že Kongres tento systém nikdy nezavedl jako povinný, jasně svědčí o síle podnikatelských lobby, které si tak zajišťují stálý přísun levné pracovní síly.

Ve zprávě, která skutečně otevírá oči, zdokumentoval Eric Ruark, vedoucí výzkumník organizace FAIR (Federace pro reformu americké imigrace), obrovské finanční prostředky vynaložené odvětvími pohostinství, stavebnictví, zemědělství, financí a technologií a řadou dalších, která mají jasný ekonomický zájem na snahách ovlivňovat legislativu týkající se

[205] Open Society Institute, Výroční zpráva za rok 2006.
[206] Eric Ruark, Immigration Lobbying: A Window Into the World of Special Interests, (Washington, DC: Federace pro americkou imigrační reformu, leden 2008).

imigrace.[207] Ruark zdokumentoval tyto snahy související se třemi návrhy zákonů v období mezi rokem 2006 a polovinou roku 2008, které by mimo jiné udělily amnestii odhadem 13 milionům nelegálních přistěhovalců, dramaticky zvýšily počet zahraničních pracovníků s vízem H-1B a zrušily program E-Verify. Celkem bylo na lobbistické aktivity na podporu právě těchto tří návrhů zákonů vynaloženo 345 milionů dolarů. Americká obchodní komora během tohoto krátkého období utratila 44 milionů dolarů, Business Roundtable 10 milionů dolarů, Financial Services Roundtable 7,5 milionu dolarů a Associated Builders and Contractors 4 miliony dolarů. K těmto snahám se připojily i jednotlivé korporace. Společnost Altria Corporation utratila 23 milionů dolarů, Exxon-Mobil 12 milionů dolarů a IBM 8 milionů dolarů. Na seznamu figuruje prakticky každá významná korporace a je zde zahrnuto i značné množství vzdělávacích a zdravotnických organizací. Je zajímavé, že Americká federace zaměstnanců státních, okresních a obecních úřadů (AFL-CIO) vynaložila více než 21 milionů dolarů na to, aby pomohla zajistit amnestii pro zhruba 13 milionů nelegálních přistěhovalců.[208] AFL-CIO, mezi jejíž členy patří velké množství poskytovatelů sociálních služeb, zjevně těží z práce, kterou chudí imigranti přinášejí v podobě dalších klientů. Stejně tak je zřejmé, že jen málokterý z nedávných imigrantů je schopen s těmito poskytovateli soutěžit o pracovní místa ve státní správě.[209] Toto je jednoduchý příklad toho, jak průmysl a odbory, které jsou obvykle považovány za

[207] Tamtéž, s. 5.
[208] Tamtéž, příloha A1–C9.
[209] Tamtéž, příloha A1–C9.

politické protivníky, spolupracují ve snaze zvýšit imigraci za účelem finančního zisku.

A konečně, všechny významné náboženské skupiny v Americe, pokud vůbec zaujímají nějaký postoj k imigraci, se jednotně vyslovují pro liberální imigrační politiku. Prohlídka webových stránek Americké biskupské konference (USCCB), Hebrejské společnosti na pomoc přistěhovalcům (HIAS), podporované širokou škálou židovských organizací, Metodistického výboru pro pomoc (UMCOR) a Luteránské služby pro přistěhovalce a uprchlíky (LIRS) odhaluje, že všechny hrají silnou a aktivní roli při prosazování liberální imigrační politiky. Všechny podporují imigrační reformu, včetně amnestie pro nelegální přistěhovalce, a staví se proti většině opatření zaměřených na omezení nelegálního přistěhovalectví. Podobná stanoviska zaujímá i velké množství menších náboženských skupin. Ne všechny z těchto organizací jednají z čistě náboženských pohnutek. Ann Corcoranová, která spravuje velmi informativní webovou stránku Refugee Resettlement Watch, zdokumentovala velmi štědré financování ze strany federální vlády pro devět organizací určených jako oficiální agentury pro usazování uprchlíků. Většina těchto oficiálních agentur má náboženskou příslušnost; dvě z nich, International Rescue Committee a U.S. Committee for Refugees and Immigrants, však náboženskou příslušnost nemají.

Každá z těchto federálně definovaných agentur pro přesídlování uprchlíků dostává přibližně 2 200 dolarů za každého uprchlíka, kterého usadí, a řadu dalších federálních dotací na svou činnost. Například organizace HIAS obdržela během osmi let funkčního období prezidenta Obamy 157

milionů dolarů z federálních fondů.[210] Těchto devět agentur se v podstatě stalo mocným průmyslovým odvětvím a má vlastní zájem na tom, aby byl zachován stálý příliv lidí, kteří mohou být uznáni jako uprchlíci. Tyto agentury, podle Davida Robinsona, bývalého náměstka ředitele pro přijímání uprchlíků na Ministerstvu zahraničních věcí:

> mají obrovský vliv na politiku vlády v oblasti přijímání uprchlíků. Účinně lobují v Kongresu za zvýšení počtu uprchlíků přijímaných každoročně k trvalému přesídlení a zároveň na základě smlouvy s Ministerstvem zahraničí zajišťují zpracování žádostí o přijetí v zahraničí. Federální vláda totiž hradí přibližně 90 procent [jejich] celkového rozpočtu. Pokud zde existuje střet zájmů, nikdy se o něm nemluví... Řešení, které její členové nabízejí pro každou uprchlickou krizi, je zjednodušující a vždy stejné: zvýšit počet přijatých uprchlíků do Spojených států bez ohledu na rozpočty či konkurenční zahraničněpolitické úvahy. Na druhou stranu má tato organizace silné politické vazby, zahrnuje významné dárce politických stran na místní i národní úrovni a zaujímá morální převahu v této mimořádně emotivní otázce. Spojené státy jsou koneckonců zemí přistěhovalců a uprchlíků. Říct „ne“… je totéž jako poškodit Sochu svobody.[211]

Většina těchto agentur vyplácí svým vedoucím pracovníkům značné platy, přičemž tito pravidelně opomíjejí konzultovat s představiteli místních komunit, když přesídlují

[210] Ann Corcoran, Tucker Does It Again! This Time He Takes On HIAS CEO Mark Hetfield, Refugee Resettlement Watch, 31. ledna 2017.
[211] David Robinson, How Public Opinion Shaped Refugee Policy in Kosovo, Národní univerzita obrany, Národní válečná akademie, Washington D.C., 2000.

velké počty přistěhovalců do obcí, které musí nést ekonomické a sociální náklady spojené s usídlením těchto migrantů pocházejících převážně z třetího světa. Často se jedná o malá města a obce, které mají na celostátní úrovni jen malý politický vliv. Lidé, jimž byl přiznán status uprchlíka, mají nárok na téměř všechny výhody, které náleží občanům, a vyžadují školní a zdravotní péči, kterou musí zajistit místní komunity, přičemž tyto náklady federální vláda neproplácí.

Ať už jsou jejich motivy jakékoli, církve a synagogy s miliony členů kážou, že podpora omezení imigrace je malicherná a nelidská, a z tohoto důvodu je v rozporu se základními učeními jejich víry. Vzhledem k tomu, že podstatná většina Američanů je proti současné imigrační politice, je sporné, jak účinné je v této otázce náboženské kázání. Není však pochyb o tom, že mají tendenci potlačovat otevřené zpochybňování současných imigračních trendů mezi členy svých společenství, alespoň během svých shromáždění a vzdělávacích programů.[212]

Proti všem těmto mocným institucionálním silám stojí běžní občané, kteří drtivou většinou vyjadřují nespokojenost se současnou imigrační politikou, ale nemají téměř žádný vliv v oblasti lobbingu. Hlavní motivací velké většiny těchto lidí je touha zachovat si své dědictví a zabránit tomu, aby se jejich státní hranice rozplynuly a jejich specifické tradice byly smeteny masivními vlnami imigrace. Běžným prostorem pro vyjádření nespokojenosti veřejnosti jsou rozhlasové talk show

[212] Vynikajícím zdrojem zpráv o názorech významných náboženských organizací je Pew Forum on Religion & Public Life, dostupné online na adrese pewforum.org. Při vyhledávání slova „imigrace“ na tomto webu se zobrazilo více než 500 zpráv na toto téma.

a internet. Pouze hrstka organizací se vyslovuje ve prospěch omezení imigrace, přičemž se jedná o malé organizace s velmi omezenými zdroji. Dvě z nejznámějších jsou Federace pro americkou imigrační reformu (FAIR) a Centrum pro imigrační studia (CIS). V roce 2005 obdržela FAIR od nadací podporu ve výši přibližně 695 000 dolarů a CIS 395 000 dolarů. Podobná organizace Numbers USA obdržela dotace v celkové výši 75 000 dolarů.[213]

Kromě toho existuje několik webových stránek, které zaujímají kritický postoj k současné imigrační politice; z nich nejvlivnější a nejinformativnější jsou Vdare, kterou provozuje Peter Brimelow, a American Renaissance, kterou provozuje Jared Taylor. Ani jedna z těchto stránek nezískává významnou podporu od nadací. Totéž lze říci o Brussels Journal, webové stránce zabývající se evropskými imigračními otázkami, Galliawatch, která poskytuje pohled na imigrační problematiku ve Francii, a Honest Thinking, která informuje o problémech ve Skandinávii. Existují i další skupiny a webové stránky zastávající podobné postoje, ale všechny jsou malé a zcela závislé na individuálních příspěvcích a od velkých nadací nedostávají prakticky žádnou podporu.

Organizace, které disponují obrovskou mocí na podporu masové imigrace, se nespokojí s pouhým vítězstvím v politické válce proti svým oponentům s nepatrnými prostředky, ale trvají na jejich dehumanizaci. Pravděpodobně nejúčinnější v tomto ohledu je Southern Poverty Law Center (SPLC) s aktivy ve výši 200 milionů dolarů a ročním provozním rozpočtem přesahujícím 38 milionů dolarů.[214] Tato organizace, která tvrdí,

[213] Transparentnost médií, příjemci.
[214] Southern Poverty Law Center, Výroční zpráva za rok 2007.

že prosazuje občanská práva, označuje prakticky všechny organizace usilující o omezení imigrace za „skupiny šířící nenávist“ a hází je do jednoho pytle se skinheady, neonacisty a zastánci nadřazenosti bílé rasy. Její publikace a mediální zprávy pomlouvají zcela legitimní organizace a velmi informativní webové stránky, a tím pádem pomlouvají i drtivou většinu Američanů, kteří zastávají stejné názory.[215]

Institucionální elity prosazují názor, že odpor veřejnosti vůči masové imigraci je projevem nevzdělané xenofobie, kterou by se při tvorbě veřejné politiky nemělo brát v úvahu. Jak vysvětluje Francis Fukayama: „Postmoderní elity, zejména v Evropě, mají pocit, že se vyvinuly nad rámec identit definovaných náboženstvím a národem a dospěly k vyšší úrovni.“[216] Uznávaný britský filozof Roger Scruton poukazuje na to, že tyto elity dominují v evropských národních parlamentech i ve byrokracii Evropské unie. Právě tato dominance „je částečně zodpovědná za akceptaci dotované imigrace a za útoky na zvyky a instituce spojené s tradičními a původními způsoby života.“ Typický člen této elitní třídy, podle Scrutona, který sám k této třídě patří, „odmítá národní loajalitu a definuje své cíle a ideály v protikladu k národu…“ Vnímá sám sebe „jako obránce osvíceného universalismu proti lokálnímu šovinismu“. Z toho vyplývá, že takový člověk definuje „svou politickou vizi v pojmech kosmopolitních hodnot, které byly

[215] Southern Poverty Law Center, The Intelligence Project.
[216] Francis Fukuyama, Identity and Migration, časopis Prospect, sv. 131, únor 2007, s. 7.

očištěny od jakéhokoli odkazu na konkrétní vazby skutečné historické komunity.“[217]

Není překvapením, že multikulturní program, který tyto elity prosazují, je ze své podstaty hluboce nedemokratický, neboť společnosti vnucuje změny, které občané rozhodně nechtějí a proti nimž se brání, jakmile k tomu mají příležitost. Odtud pramení mimořádné potlačování odlišných názorů v debatě o imigraci a totalitní prosazování politické korektnosti všude tam, kde mají elity moc, například na amerických univerzitách a ve většině evropských politických stran.

Nositelka Nobelovy ceny za literaturu Doris Lessingová, která rozhodně nepatří k nepřátelům levice, tvrdila, že politická korektnost je „na první pohled zřejmým dědictvím komunismu… pokračováním té staré tyranské stranické linie“. Tvrdí: „Miliony lidí, kterým byl vytržen komunistický koberec zpod nohou, zoufale hledají – a možná si to ani neuvědomují – jiné dogma.“ Jsou to podněcovatelé nepokojů, kteří používají „ty nejšpinavější a často kruté taktiky“ a „nejsou o nic méně podněcovateli nepokojů jen proto, že se považují za antirasisty, feministky nebo cokoli jiného.“[218]

Je těžké nesouhlasit s Lessingovou, že totalitní metody a utopické ambice multikulturalismu mají zjevně kořeny v komunistické ideologii. Multikulturální program je bezpochyby velkolepě utopický. Vychází z předpokladu, že za správných podmínek lze národní a etnické identity potlačit a nakonec

[217] Roger Scruton, Roger Scruton on Immigration, Multiculturalism and the Need to Defend the Nation State, Projev Rogera Scrutona, Antverpy, 23. června 2006, Brussels Journal, 8. července 2007.

[218] Doris Lessingová, Questions You Should Never Ask a Writer, New York Times, 26. června 1992. Přetištěno v New York Times, 13. října 2007.

nechat zaniknout, jakmile se lidé začnou vnímat jako občané světa. Jedná se o skutečně extravagantní vizi, kterou však západní elity prokazatelně přijaly za svou. Nezdá se, že by byly ochotny ptát se, jaké by byly důsledky, kdyby se jejich vize ukázala jako mylná. Marxističtí vizionáři se mýlili, když si mysleli, že mohou přetvořit lidi tak, aby milovali děti jiných lidí a pracovali pro ně stejně usilovně jako pro své vlastní. Mýlí se dnešní vizionářští multikulturalisté, když si myslí, že mohou vymýtit etnickou solidaritu a skupinové spory, které tak často vyvolává?

Komunističtí totalitáři se dopustili závažných zločinů proti milionům lidí ve snaze odstranit lidský vlastní zájem v rámci svých plánů na spravedlivý hospodářský řád. Levicoví intelektuálové na Západě po léta obhajovali barbarství komunismu, protože jeho cíle považovali za ušlechtilé. Dnes intelektuálové všech politických směrů omlouvají excesy svých vlád při prosazování rozsáhlé imigrace. Koneckonců, cíl světové harmonie a univerzální spravedlnosti je stejně ušlechtilý jako cíl ekonomické rovnosti. Budou dnešní vlády usilovat o tyto ušlechtilé cíle s podobnou bezohledností jako jejich komunističtí předchůdci? To není planá obava. Mnozí dnes označují taktiku evropských multikulturalistů za „měkký“ totalitarismus. Ochotu vlád uvěznit lidi nebo je připravit o obživu však lze stěží charakterizovat jako měkkou. Je třeba připomenout, že v posledních letech své existence Sovětský svaz jen zřídka vraždil odpůrce, ale používal taktiku podobnou té, kterou dnes používají kulturní marxisté.

Svět bez hranic by byl světem, v němž by nebylo úniku před despotickou vládou.

Mýtus diverzity

Úryvek z knihy White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century od Jared Taylor, 2011

Diverzita se zařadila po bok jablečného koláče, mateřství a vlajky jako symbol Ameriky. Politici ve svých předvolebních projevech chválí diverzitu a šéfové velkých firem se chlubí rozmanitým pracovním kolektivem. Představa, že diverzita je jednou z velkých předností naší země – možná dokonce tou největší – dnes zůstává v podstatě nezpochybněna.

Když lidé chválí diverzitu, mohou mít na mysli mnoho věcí – rozdíly v jazyce, náboženství, sexuální orientaci, kultuře –, ale nejdůležitější složkou diverzity je rasa. Univerzita by mohla mít studentskou obec složenou z lidí z deseti různých evropských zemí, ale nemohla by se prohlásit za „rozmanitou“, pokud by všichni její studenti byli běloši.

Není třeba dlouhého studia, aby člověk zjistil, že rasová diverzita Ameriky není zdrojem síly. Jak jsme viděli v předchozí kapitole, mnoho Američanů dává přednost tomu, aby nepřekračovali rasové hranice. Následující dvě kapitoly naznačují proč.

Ocenění diverzity

Prakticky každá americká veřejná osobnost, od prezidenta po nejnižší úroveň, chválí diverzitu. U příležitosti mexického svátku Cinco de Mayo prezident Obama prohlásil: „Dnešek nám připomíná, že diverzita Ameriky je její silou.“[219] Když v roce 2010 pronesl projev při slavnostním zakončení studia ve

[219] „On Cinco de Mayo, a Call for Comprehensive Immigration Reform“, Bílý dům, tisková zpráva, 5. května 2010.

West Pointu, řekl kadetům: „Ztělesňujete obrovskou diverzitu ras a etnik, která je základem síly našeho národa.“[220] Když Nejvyšší soud Spojených států potvrdil uplatňování rasových preferencí při přijímání na vysoké školy, prezident George W. Bush to uvítal slovy: „Diverzita je jednou z největších předností Ameriky.“[221]

Prezident Bill Clinton kdysi pozval černošské publicisty do Bílého domu a řekl jim: „Chceme se stát multirasovou a multietnickou společností... abychom dokázali, že dokážeme žít i bez... dominantní evropské kultury.“[222] Když paní Clintonová promluvila na své bývalé střední škole v chicagském předměstí Park Ridge, řekla, že je ráda, že v publiku vidí tolik nebělošských tváří. „My jsme tu takovou úžasnou rozmanitost lidí, jakou tu dnes máte, neměli,“ řekla. „Je mi líto, že jsme ji neměli, protože by to byla velká hodnota, jak jistě sami zjistíte.“[223]

Tehdejší kalifornský guvernér Gray Davis v roce 2003 s neúmyslným humorem poznamenal: „Mou vizí je vytvořit nejrozmanitější stát na světě, a v tomto státě máme lidi ze všech koutů světa.“[224] V roce 2007 prohlásil guvernér státu Maryland Martin O’Malley, že diverzita je „naší největší silou jako

---

[220] „Remarks by the President at United States Military Academy at West Point Commencement“, Bílý dům, tisková zpráva, 22. května 2010.
[221] „President Applauds Supreme Court for Recognizing Value of Diversity“, Bílý dům, tisková zpráva, 23. června 2003.
[222] Patrick J. Buchanan, „Clinton’s ‘Revolution’“, New York Post, 28. června 1997, s. 15.
[223] Ray Quintanila, „First Lady Hails Diversity of Old School“, Chicago Tribune, 16. února 1995, s. 7.
[224] Dean Murphy, „Twists and Turns of Recall Leave Voters Fatigued“, New York Times, 21. září 2003.

národa“.[225] V roce 2003 zašel guvernér státu Washington Gary Locke, který je čínsko-amerického původu, ještě dál: „Diverzita je naší největší silou. . . . V naší diverzitě spočívá naše lidskost.“[226] Když newyorský starosta Michael Bloomberg prohlásil: „Diverzita našeho města je naší největší silou“[227], pouze zopakoval slova svého předchůdce Rudolpha Giulianiho, který ve svém rozloučkovém projevu poznamenal: „Jsme město, v němž je naše diverzita naší největší silou.“[228]

CIA usiluje o diverzitu. „V Ústřední zpravodajské službě je diverzita pracovní síly nezbytnou součástí našeho poslání,“ uvedla agentura v časopise Black Enterprise.[229] V roce 2007 generál George Casey, který velel americkým jednotkám v Iráku, prohlásil: „Pevně věřím, že síla naší armády spočívá v její diverzitě.“[230]

Soukromý sektor s tím souhlasí. V roce 2008 se o zařazení do žebříčku „50 nejlepších firem v oblasti diverzity“, který sestavuje časopis Diversity Inc., ucházelo celkem 352 společností. Generální ředitel JP Morgan Chase Jamie Dimon

---

[225] Philip Rucker, „Walls Against Diversity Must Fall, Officials Say“, Washington Post, 20. února 2007, s. B5.

[226] „Governor Gary Locke’s Remarks, Boards & Commissions Reception—Yakima“, tisková zpráva, 2. prosince 2003.

[227] http://www1.cuny.edu/portal_ur/news/cuny_matters/june_2003/aniversary.html

[228] „Rudolph Giuliani’s Farewell Address, 2001“, Richard D. Heffner, A Documentary History of the United States: sedmé revidované vydání, (New York: Signet, 2002), s. 530.

[229] „CIA: Diversity is Our Strength“, Black Enterprise, říjen 2004.

[230] J. D. Leipold, „Gen. Casey Announces Creation of Diversity Task Force“, Army News Service, 3. prosince 2007. Jedná se o pohrdavý pohled na každou americkou jednotku, která se kdy do konce druhé světové války zúčastnila bojů. Chce generál Casey snad říci, že armády, které bojovaly u Gettysburgu – na obou stranách samí běloši – nebo muži, kteří v den D či v Tichomoří útočili na pláže, byli zbabělci a slaboši?

ve svém prohlášení uvedl, že „naše společná diverzita je naší silou“. Předseda představenstva společnosti Verizon Communications Ivan Seidenberg prohlásil: „Chci, aby byla naše společnost relevantní. Pokud nejste rozmanití, nejste relevantní.“[231] Ve své poslední tiskové zprávě, kterou vydal den před svým krachem v roce 2008, se bankovní konglomerát Washington Mutual chlubil tím, že se umístil na šestém místě v každoročním žebříčku Diversity Elite časopisu Hispanic Business.[232]

Mnohé firmy tvrdí, že diverzita přináší hmatatelné obchodní výhody (těmito tvrzeními se budeme zabývat v kapitole Věda o lidské přirozenosti), někteří vedoucí pracovníci však diverzitu prosazují jako cíl sám o sobě. V roce 2005 generální právní poradce společnosti Wal-Mart Tom Mars sdělil předním právnickým firmám společnosti, že budou hodnoceny nejen podle ceny a výkonu, ale také podle diverzity svých právníků. Bylo možné předčit ostatní firmy v ceně a výkonu, ale ztratit zakázky od Wal-Martu kvůli nedostatečné diverzitě.

Stejně jako mnoho velkých společností vyžaduje Wal-Mart od svých dodavatelů zprávy o počtu zaměstnanců a vedoucích pracovníků, kteří nejsou bělochy. Nevyžaduje zprávy o věcech, jako jsou metody sestavování rozpočtu, manipulace s materiálem nebo komputerizace. Trvá na diverzitě bez ohledu na obchodní výhody.[233] New York Times vyplácí svým vedoucím pracovníkům bonusy ve výši až 10 procent

[231] „Diversity Inc Top 50“, Diversity Inc., červen 2008.
[232] „WaMu Recognized as Top Diverse Employer—Again“, Washington Mutual, tisková zpráva, 24. září 2008.
[233] Kris Hudson, „Wal-Mart Pushes for Diversity at Suppliers“, Wall Street Journal, 23. února 2007, s. A12.

jejich základního platu, pokud přijmou dostatečný počet žen a nebílých osob.[234]

V zájmu diverzity se může obětovat praktická výhoda. V North Miami se dříve od policistů vyžadovalo, aby uměli plavat, protože by mohli být nuceni zachraňovat někoho ve vodě. V roce 2004 tento požadavek policejní sbor zrušil, protože zoufale potřeboval haitské policisty a většina haitských uchazečů neuměla plavat. „Náš požadavek na plavání by mohl vyvolat mylný dojem, že to s přijímáním haitských uchazečů o místo u policie nemyslíme vážně," vysvětlila policejní šéfka Gwendolyn Boyd-Savage.[235]

Suzanne Bumpová, ministryně práce a rozvoje pracovních sil státu Massachusetts, v roce 2007 vysvětlila, proč usiluje o diverzitu: „Mohla bych svůj úřad zaplnit bílými právníky. Máme jich plnou hromadu v přihláškách. Ale oni tu práci nezvládnou. Pro úspěch při vytváření více a lepších pracovních míst v tomto státě je nezbytná rozmanitost dovedností, pohledů a kulturního zázemí."[236] Paní Bumpová, která je běloška, nevysvětlila, jaké schopnosti a pohledy bělochům chybí, že by jim bránily ve výkonu této práce.

Univerzity prosazují diverzitu. 24. dubna 1997 si 62 výzkumných univerzit v čele s Harvardem zakoupilo celostránkovou inzerci v deníku New York Times, v níž ospravedlňovaly rasové preference při přijímání studentů tím,

---

[234] Henry Blodget, „New York Times Pays Execs Extra to Hire Minorities and Women Instead of White Guys", Business Insider, 12. března 2010.
[235] „North Miami PD Drops Requirement in Bid to Recruit Blacks", Local10.com (Miami), 23. dubna 2004.
[236] Cory Hopkins, „White Guy? Don't Apply,", Worcester Business Journal, 5. června 2007.

že diverzita je „hodnota, která je ústředním prvkem samotného pojetí vzdělávání v našich institucích“.[237] Lee Bollinger, který působil jako rektor Michiganské univerzity a Kolumbijské univerzity, kdysi prohlásil, že diverzita „je stejně nezbytná jako studium středověku, mezinárodní politiky a Shakespeara“.[238]

Mnohé firmy a univerzity mají „ředitele pro diverzitu“, který podléhá přímo rektorovi. V roce 2006 byl Michael J. Tate viceprezidentem pro rovnost a diverzitu na Washington State University. Disponoval ročním rozpočtem ve výši tří milionů dolarů, 55 zaměstnanci na plný úvazek a podílel se na rozhodování na nejvyšší úrovni univerzity. Podobně vlivní „ředitelé pro diverzitu“ působili také na Harvardu, v Berkeley, na University of Virginia, na Brownově univerzitě a na University of Michigan.[239] V roce 2006 se Univerzita Wisconsin v La Crosse rozhodla, že diverzita je natolik důležitá, že by za ni měli platit ti, komu je určena – tedy studenti. Zvýšila školné pro studenty ze státu o 24 procent, z 5 555 dolarů na 6 875 dolarů, aby pokryla náklady na nábor studentů s cílem zvýšit diverzitu.[240]

Americké právnické fakulty jsou akreditovány Americkou advokátní komorou (ABA), která využívá své pravomoci k prosazování diverzity. V roce 2000 ABA zjistila, že 93,5 procenta studentů prvního ročníku na právnické fakultě George

---

[237] Sara Silver, „Universities Endorse Preferences“, Boston Globe, 24. dubna 1997.

[238] Stanley Rothman a kol., „Racial Diversity Reconsidered“, Public Interest, jaro 2003, s. 25.

[239] Ben Gose, „The Rise of the Chief Diversity Officer“, Chronicle of Higher Education, 29. září 2006. Damon A. Williams a Katrina C. Wade-Golden, „What is a Chief Diversity Officer?“, Inside Higher Ed, 18. dubna 2006.

[240] Megan Twohey, „Some Balk at Tuition Boost for Diversity“, Milwaukee Journal Sentinel, 11. září 2006.

Mason University v severní Virginii tvořili běloši. ABA uznala, že GMU vyvinula „velmi aktivní úsilí o přijímání menšin“, ale uvedla, že to nestačí. Vzhledem k ohrožení akreditace právnická fakulta GMU snížila standardy pro nebílé uchazeče a přijala více studentů: 10,98 procenta v roce 2001 a 16,16 procenta v roce 2002. To však stále nestačilo. V roce 2003 ABA předvolala rektora GMU a děkana právnické fakulty a osobně jim pohrozila odebráním akreditace, pokud nepřijmou více nebílých. GMU snížila standardy ještě více a podařilo se jí zvýšit počet přijatých nebělochů na 17,3 procenta v roce 2003 a 19 procent v roce 2004. To stále nestačilo. „Z 99 studentů z menšin v roce 2003,“ stěžovala si ABA, „bylo pouze 23 afroamerických; ze 111 studentů z menšin v roce 2004 se počet afroamerických studentů udržel na 23.“

Skutečná diverzita vyžadovala více černošských studentů, ale jak to vypadalo s těmi, které GMU přijala? V letech 2003 až 2005 mělo plných 45 procent z nich průměr známek nižší než 2,15, což bylo definováno jako „akademický neúspěch“. U nečerných studentů to bylo 4 procenta. Představitelé GMU poukázali na to, že vlastní standard ABA 501(b) stanoví, že „právnická fakulta nesmí přijímat uchazeče, kteří se nejeví jako schopní uspokojivě dokončit její vzdělávací program a být přijati do advokátní komory“. Děkan právnické fakulty Dan Polsby vysvětlil, že tento požadavek byl největší překážkou pro větší diverzitu.[241]

Americké instituce usilují o diverzitu s takovým nadšením, že by bylo snadné špatně pochopit jejich cíle. Existuje určitý

[241] Andy Guess, „Diversity Meets Data at George Mason Law“, Inside Higher Ed, 26. června 2008. Gail Heriot, „The ABA’s ‘Diversity’ Diktat“, Wall Street Journal, 28. dubna 2008.

druh diverzity, který je nezbytný pro jakoukoli skupinovou činnost, a člověk by si mohl myslet, že právě to Američané oslavují. Stavební podnikatel například nemůže stavět domy, pokud najímá pouze elektrikáře. Potřebuje rozmanitou pracovní sílu složenou z tesařů, pokrývačů, zedníků atd. Kdyby se výhoda najímání lidí s různými dovednostmi objevila teprve nedávno, dávalo by smysl ji propagovat, ale to není ten druh diverzity, který Barack Obama nebo Lee Bollinger vychvalují. Oni by trvali na tom, aby „rozmanitý" stavební tým měl správnou směsici černochů, bělochů, Asiatů, zdravotně postižených, Hispánců a amerických indiánů. Není jasné, jak by to vedlo k lepším domům.

Dopad diverzity

V předchozí kapitole jsme popsali, do jaké míry se lidé vyhýbají diverzitě. Co se stane, když to nejde?

Los Angeles je často označováno za nejrozmanitější město ve Spojených státech – možná i na světě. Běloši jsou v okrese Los Angeles od roku 1990 v menšině a jeho obyvatelé zastupují více než 140 národností a hovoří 130 různými jazyky. Město by mělo být ukázkou silných stránek diverzity. Zejména školy by měly být ideální příležitostí k uplatnění „teorie kontaktu". Jižní Kalifornie má také důležitou výhodu v tom, že nejvýraznější rasové směsi nejsou ty historicky zatížené, jako je směs černochů a bělochů. Černoši a Hispánci například přišli do kontaktu bez minulých křivd – bez skutečné minulosti vůbec. Neexistuje nic jako přízraky otroctví, Jima Crowa, lynčování nebo segregace, které by otrávily jejich vztahy. Spíše by tyto dvě skupiny, které sdílejí společné zkušenosti jako menšiny, měly shledat kontakt obzvláště přínosným.

Není tomu tak. Již po desetiletí studenti v Los Angeles tvrdohlavě popírají očekávání těch, kdo chválí diverzitu. Již po desetiletí patří zmírňování rasového napětí – obvykle mezi černochy a Hispánci – k hlavním cílům školního okrsku. V roce 1999 vynakládal tento okrsek na řešení konfliktů více úsilí než jakákoli jiná organizace ve městě.[242] Nezdálo se, že by to přinášelo úspěch.

Rasové násilí ve školách může propuknout kdykoli. Pro velkou část žáků jsou konflikty a napětí nejviditelnějšími důsledky diverzity. Bylo by skandální, kdyby se v Americe jen hrstka žáků snažila získat vzdělání ve stínu hrozby rasového násilí. Ve skutečnosti se napětí a násilí dotýkají stovek, možná i tisíců škol.

Nezdá se, že by existovala nějaká centrální organizace, která by rasové násilí ve školách monitorovala, ani to není něco, čemu by se věnovala pozornost mimo čtvrti, kde k němu dochází. To znamená, že je těžké uchopit skutečný rozměr problému nebo dokonce zjistit, zda se situace zlepšuje, nebo zhoršuje. V každém případě by pouhé citování statistik nedokázalo zprostředkovat strašlivé podmínky, za nichž se někteří Američané snaží získat vzdělání. Některé z následujících příkladů se mohou zdát opakující se, ale pouze popisy konkrétních incidentů mohou naznačit rozsah problému nebo poskytnout představu o tom, co může diverzita pro školu znamenat.

20. listopadu 2004 vypukla na Jordan High School v jižním Los Angeles rvačka mezi černochy a Hispánci, do které

[242] Louis Sahagun, „Diversity Challenges Schools to Preserve Racial Harmony“, Los Angeles Times, 14. února 1999.

se zapojilo odhadem 1 000 studentů. Do boje se zapojili členové gangů ze sousedních čtvrtí a k rozptýlení davu bylo zapotřebí 60 policistů v protidemonstračním vybavení. Škola byla uzavřena, stejně jako další dvě školy v okolí, z obavy, že by se násilí mohlo rozšířit.[243]

O tři dny později došlo k potyčce mezi stovkou černošských a hispánských studentů na střední škole Manual Arts High School, rovněž v Los Angeles. Pořádek obnovily desítky policistů, z nichž někteří zasahovali z vrtulníků. O týden později, v incidentu, který policie označila za související, zlomili černošští studenti před střední školou Crenshaw High School čelist jednomu hispánskému studentovi.[244]

V následujícím roce došlo na Jeffersonově střední škole v Los Angeles k sérii rasových střetů. 14. dubna se v jídelně popralo více než 100 černošských a hispánských studentů poté, co Hispánci řekli černochům, ať „se vrátí do Afriky“. Policie rvačku ukončila; vedení školy nařídilo uzavření budovy a propustilo studenty domů dříve.[245]

Následující den se násilnosti z Jeffersonovy školy rozšířily do dalších dvou škol v okolí, a to na střední školu Norte Vista v Riverside a na střední školu Santa Monica. Škola Norte Vista byla uzavřena a policie zadržela pět osob. Také střední škola Santa Monica byla uzavřena a žáci byli postupně propouštěni, budova po budově, aby se zajistilo, že se nesetkají a nezačnou

---

[243] „Fight at Local School Turns Into Chaos“, ABC 7 (Los Angeles), 20. listopadu 2004.

[244] Hector Becerra, „Schools Beef up Patrols After Fights“, Los Angeles Times, 3. prosince 2004.

[245] Nicholas Shields, „3 Hurt in Brawl at Jefferson High“, Los Angeles Times, 15. dubna 2005. Sandy Banks a Nicholas Shields, „Searching for Lessons in Jefferson High Melee“, Los Angeles Times, 6. července 2005.

se znovu prát. „Šlo spíše o rasové napětí než o spor mezi gangy," vysvětlil okresní školní inspektor John Deasy, nepochybně ve snaze uklidnit situaci.[246]

Na Jeffersonově škole hlídkovalo v areálu nejméně 16 školních a městských policistů, aby udrželi napětí pod kontrolou, ale o tři dny později došlo k další rvačce v jídelně, do které se zapojilo 100 černošských a hispánských studentů. Jeden student utrpěl zlomeninu kyčle a několik dalších bylo zatčeno. Školní vedení oznámilo, že pořídí detektor kovů k hlavnímu vchodu a uzavře všechny ostatní vchody. Zavřeli také jídelnu, aby se tam studenti nemohli scházet. Studenti dostávali místo teplých jídel obědy v sáčku, které neobsahovaly nic, co by se dalo použít jako zbraň – pouze hamburgery a burritos.[247]

Následující den bylo do školy nasazeno 29 policistů a dalších 12 hlídkovalo v okolí. I tak se docházka snížila téměř o polovinu, protože mnoho žáků mělo strach. Ti, kteří do školy přišli, procházeli mezi řadami učitelů, členů vedení školy a policistů v protidemonstračních přilbách. „Prostě máme spoustu problémů s rasovou otázkou," připustil ředitel Norm Morrow.[248]

Vzhledem k přetrvávajícímu napětí předseda školního sdružení černošských studentů uvedl, že mnoho černošských studentů uvažuje o přestupu na jinou školu, protože se bojí, že je někdo přepadne. Organizace Nation of Islam nabídla, že bude

[246] Veronica Torrejon, „Brawls Briefly Shut 2 Area High Schools", Los Angeles Times, 16. dubna 2005.
[247] Nicholas Shields, „Another Brawl at Jefferson High Ends in 2 Arrests, a Broken Hip", Los Angeles Times, 19. dubna 2005.
[248] Cara Mia DiMassa, „Dozens of Police Officers Patrol Jefferson High After Race Brawl", Los Angeles Times, 20. dubna 2005.

černošské studenty, kteří jsou v menšině, doprovázet do školy, aby je ochránila před hispánskými studenty. Patnáctiletá Stephanie Alonzo řekla, že podle ní je řešením oddělit černochy a Hispánce, kdykoli nejsou ve třídě.[249]

Hispánští studenti začali nosit hnědá trička na znamení rasové solidarity. Černoši začali nosit černá trička. Během následujících dvou měsíců došlo i přes posílenou policejní přítomnost k nejméně dalším dvěma rozsáhlým rvačkám. Došlo k mnoha menším potyčkám a k řadě organizovaných útoků, při nichž skupina jedné rasy zahnala do kouta a zbila studenta jiné rasy. Bylo zatčeno dvacet pět studentů, tři museli být hospitalizováni a desítky byly suspendovány nebo přeřazeny. Anonymní hispánský student napsal o rvačkách na Jeffersonově škole v nezávislém časopise LA Youth. „Cítil jsem se dobře, když jsem bránil svou rasu," napsal. „Bil jsem každého, na koho jsem sáhl…"

Ron Rubine, výchovný poradce na Carver Middle School v jižním Los Angeles, kde také docházelo ke konfliktům mezi černochy a Hispánci, naznačil, že kdyby šlo do tuhého, i mezi zaměstnanci by došlo k rozdělení podle rasových linií. Řekl, že je snadné, když lidé zvenčí nazývají studenty na Jeffersonově škole „divochy", ale zeptal se: „Je to u dospělých opravdu tak jiné? Kdyby mezi zaměstnanci došlo k hádce, přidali bychom se k lidem, s nimiž se stýkáme.... Máme svou veřejnou tvář, ale podívejte se, co děláme v soukromí."

Jefferson High School dostala nového hispánského ředitele z East Los Angeles a pravidelně ji navštěvovali

[249] Gene Johnson, „Nation of Islam May Intervene at Jefferson", Los Angeles Wave, 27. dubna 2005.

odborníci na mezilidské vztahy, bývalí trestanci, bývalí členové gangů a úředníci ministerstva spravedlnosti, ale rasové napětí přetrvávalo.[250]

V roce 2005 došlo k dalším násilnostem. Na jaře toho roku se po okrese šířila fáma, že členové hispánských gangů hodlají oslavit mexický svátek Cinco de Mayo tím, že budou zabíjet černochy. Školská správa nasadila další policejní hlídky a ředitelé škol rozeslali rodičům dopisy, v nichž uváděli, že tyto fámy jsou nepodložené. Některé školy zorganizovaly hromadné telefonické kampaně, aby rodičům sdělily, že je bezpečné posílat děti do školy. Navzdory těmto snahám zůstalo doma 51 000 žáků středních a vysokých škol, což představovalo 18 procent z celkového počtu zapsaných studentů. Na Crenshaw High School v jižním Los Angeles se nedostavilo asi 1 700 z 2 800 studentů. „Jsem zdrcený tím, že zvěst může vyvolat takový strach," řekl Randy Cornfield, zástupce ředitele na Hamilton High School.[251]

Channa Cooková, černošská učitelka na renomované škole Los Angeles Center for Enriched Studies, vysvětlila, že i tam černošští žáci v den Cinco de Mayo běžně nechodili do školy. „V prvním roce, co jsem tu byla, jsem tomu nemohla uvěřit," řekla, „ale žáci mi řekli: ‚Ne, slečno Cooková, jestli přijdete do školy, zastřelí vás.' Když jsem přišla do třídy, všichni černošští žáci zůstali doma."[252]

---

[250] Sandy Banksová a Nicholas Shields, „Searching for Lessons in Jefferson High Melee", Los Angeles Times, 6. července 2005.
[251] Joel Rubin a Nicholas Shields, „Attendance Plummets at City Schools", Los Angeles Times, 6. května 2005.
[252] John Pomfret, „Black-Latino Tensions on Rise in California", Washington Post, 20. února 2006.

V následujícím roce došlo k dalším násilnostem. 21. března 2006 vypukly na střední škole Fremont High School v Los Angeles potyčky mezi černošskými a hispánskými studenty. Policie školu uzavřela a studenty propouštěla po malých skupinkách, aby se nemohli mísit. Škola najala další bezpečnostní pracovníky.[253]

V sousedním okrese San Bernardino zadržela policie 13. října pět studentů a dalších 80 bylo vyloučeno ze školy po rvačce mezi černochy a Hispánci na střední škole Pacific High School. Do rvačky se zapojilo 80 až 100 studentů a šlo již o třetí případ během tří týdnů, kdy se desítky studentů navzájem popraly. Na místě bylo přítomno osm členů školní ostrahy, kteří však rvačku nedokázali zastavit. Policie použila pepřové kuličky, aby oddělila černochy od Hispánců. Tato rvačka byla opakováním rasového násilí z předchozího roku, které provázelo začátek školního roku.[254]

Téhož dne se ve stejném okrese na střední škole Fontana High School střetlo odhadem 500 černošských a hispánských studentů, kteří na sebe házeli láhve, kameny a mlátili se pěstmi. Obnovení pořádku trvalo více než hodinu a půl a zapojilo se do něj přes 100 policistů, včetně zásahové jednotky SWAT z Fontany. Nad místem kroužily vrtulníky, zatímco policisté stříleli náboje s kuličkami a gumovými projektily. „Všechno to začalo jako vždy sporem mezi černochy a Mexičany," vysvětlila studentka druhého ročníku Abigail Orozco. Šestnáctiletá Samantha Dorgey uvedla, že k potyčkám dochází

[253] Tanya Caldwell, „Fremont High Calls in Extra Security After Series of Brawls", Los Angeles Times, 23. března 2006.
[254] Charlotte Hsu, „5 held, 80 Pacific Pupils Suspended", San Bernardino County Sun, 14. října 2006.

asi jednou týdně, ale tahle se prostě vymkla kontrole. Policie uzavřela školu Fontana i nedaleké základní školy Citrus Elementary a Truman Middle School.

Novináři poznamenali, že během předchozích čtyř let musela policie v okrese San Bernardino potlačovat rasové násilí na středních školách A.B. Miller, Redlands, Bloomington, Wilmer Amina Carter a Silverado.[255] Školní okrsek Fontana následně zřídil anonymní linku pro podávání stížností, najal odborníka na intervenční opatření a zavedl povinnost, aby žáci nosili identifikační průkazy.[256]

Na počátku následujícího roku, v roce 2007, policie použila pepřové granáty k rozehnání nepokojů mezi černošskými a hispánskými studenty na střední škole v San Bernardinu během povzbuzovací akce. „Tyhle rasové věci musí přestat," řekla Tami Manningová, jejíž dcera byla suspendována za rvačku s hispánskou dívkou. Jeden černošský otec uvedl, že střední škola se pro černochy stala natolik nebezpečnou, že svého syna z 10. ročníku pošle na jinou školu. „Proto jsem ho vzal z Pacific [High School]," dodal.[257]

Mezitím v Los Angeles policie zadržela šestnáctiletého černošského studenta za to, že na Washington Preparatory High School ubodal k smrti sedmnáctiletého hispánského studenta.

[255] Leonor Vivanco, Lori Consalvo a Wes Woods II, „500 Riot at Fontana High", San Bernardino County Sun, 14. října 2006.
[256] Megan Blaney, „School Rally Ends in Brawl", San Bernardino County Sun, 17. ledna 2007.
[257] Tamtéž.

Ostatní studenti uvedli, že šlo o vyvrcholení dlouhodobého rasového napětí.[258]

V roce 2008 přišla řada na Locke High School, kde se v rvačce, která zachvátila celý areál školy, střetlo až 600 černošských a hispánských studentů. Když rvačka začala, byli ve službě pouze dva policisté, ale bezpečnostní služba školy přivolala dalších 60 strážců a losangeleská policie vyslala na pomoc tucet hlídkových vozů a 50 mužů, aby školu uzavřeli. Jeden černošský student vysvětlil, že se na Locke rasy nemísí – „Každý si obvykle drží své“ – a že násilí takového rozsahu bylo neobvyklé.[259]

Střední škola Locke má za sebou historii rasového násilí. V únoru 1996 zasáhlo 50 policistů proti výtržnostem, ke kterým došlo během polední přestávky a kterých se účastnily stovky černošských a hispánských studentů. Chlapci a dívky se navzájem mlátili a jeden chlapec vyskočil z okna ve druhém patře, aby unikl pronásledovatelům. Policisté v protidemonstračním vybavení museli zabránit studentům v tom, aby se na ulicích znovu pustili do rvačky. Napětí bylo obzvláště vysoké, protože Hispánci nesli zášť vůči únorovým oslavám Měsíce černé historie.[260]

V dubnu 2009 bylo na střední škole Silverado High School zadrženo nejméně 10 studentů poté, co se během polední

[258] „Suspect Arrested in Fatal Student Stabbing“, Associated Press, 24. března 2007.
[259] Howard Blume a Mitchell Landsberg, „Locke High School in South Los Angeles Locked Down After Huge Brawl“, Los Angeles Times, 10. května 2008.
[260] Maki Becker, „Hundreds Join Racial Melee at L.A. School“, Los Angeles Times, 16. února 1996, s. A12.

přestávky střetly dvě početné skupiny studentů – jedna černošská a druhá hispánská – a začaly se prát.[261]

Je snad překvapivé, že průzkum z roku 2008, do kterého se zapojilo 6 008 studentů středních škol v jižním Los Angeles, odhalil, že pouze čtvrtina z nich se ve škole cítila bezpečně a že u mnoha z nich byly patrné příznaky klinické deprese? Anna Exiga z Jordan High School, která se na organizaci průzkumu podílela, vysvětlila, že „panují rasové napětí a násilí gangů a navíc mají mnozí pocit, že jejich školy nejsou školami – spíše připomínají vězení.“[262]

Školy budou možná muset fungovat jako věznice, jen aby se vyhnuly právní odpovědnosti. V roce 2005 obdrželi rodiče čtyř černošských studentů odškodné ve výši 300 000 dolarů poté, co zažalovali střední školu Valencia High School v severní části okresu Los Angeles za to, že neučinila dostatečná opatření k ochraně jejich dětí před rasově motivovanými útoky.[263] Rasové napětí nepochybně přispívá k tomu, že oficiální míra úspěšnosti absolventů v losangeleském školním okrsku činí pouhých 67 procent.[264]

Oblast Los Angeles je sice z hlediska násilí mezi černošskými a hispánskými žáky ve školách nejhorší, ale ani zbytek státu není ušetřen. Školní okrsek Elk Grove Unified School District nedaleko Sacramenta již dlouho disponuje

---

[261] Beatriz E. Valenzuela, „10 Silverado Students Arrested Folowing Fight“, Daily Press (Victorville, Kalifornie), 2. dubna 2009.
[262] Michael Landsberg, „Many South L.A. Students Frightened and Depressed, Survey Finds“, Los Angeles Times, 26. dubna 2008.
[263] Ann M. Simmons, „A Hart-Felt Commitment to Racial Peace“, Los Angeles Times, 12. září 2007.
[264] Howard Blume, „L.A. District to End High-Profile Dropout-Prevention Program“, Los Angeles Times, 23. března 2009.

pracovní skupinou, která se snaží násilí zastavit. Marjorie Beazerová, černošská matka tří dětí navštěvujících školy v tomto okrsku, uvedla, že rasová otázka je zde tak přítomná, „že je to skoro jako dýchání“.[265]

V roce 2010 podali černošští obyvatelé města Union City v Kalifornii u federálního soudu hromadnou žalobu, v níž tvrdili, že školský okrsek nezabránil „závažnému a všudypřítomnému rasovému obtěžování“ ze strany hispánských studentů. V žalobě se uvádělo, že policie v Union City sdělila černošským studentům a jejich rodinám, že pokud se jim nelíbí, jak s nimi zacházejí, měli by se přestěhovat do jiného města.[266]

Násilí mezi černošskými a hispánskými žáky se soustřeďuje v Kalifornii kvůli velkému počtu hispánského obyvatelstva, ale potýkají se s ním i jiné státy. V Patersonu v New Jersey se vedení John F. Kennedy High School pokusilo omezit násilí mezi černochy a Hispánci pomocí programů „řešení konfliktů“ a „poradenství vrstevníků“. V roce 2001, poté co policie rozehnala rvačku mezi černochy a Hispánci v blízkosti školy, se černoši rozběhli ulicemi a ubili k smrti 42letého hispánského bezdomovce.[267] V roce 2007 se na střední škole Lakewood High School v Lakewoodu ve státě New Jersey rozhořela rvačka mezi soupeřícími gangy černošských a hispánských studentů, do které se zapojilo 150 žáků. K

[265] Jocelyn Wiener, „Elk Grove Seeking Answers to Racial Tension in School“, Sacramento Bee, 18. července 2004.
[266] Henry K. Lee, „Suit: Union City Letting Gang Target Blacks“, San Francisco Chronicle, 28. ledna 2010.
[267] Wayne Parry, „Homeless Man Killing Stirs Concern“, Associated Press, 25. června 2001.

obnovení pořádku přispělo 75 policistů v protidemonstračním vybavení z pěti měst.[268]

V roce 2005 zadržela policie v Chicagu sedm osob poté, co zasáhla při rvačce mezi černošskými a hispánskými studenty na Washington High School. Učitelský odbor uvedl, že se mnoho učitelů necítilo v bezpečí a naléhalo na školský obvod, aby posílil bezpečnostní opatření.[269] Podobně tomu bylo v roce 2006 v Chicagu, kde došlo k potyčkám mezi černochy a Hispánci na střední škole Roberta Clementa, kde Hispánci převyšují počet černochů. „Nechtějí nás tady," vysvětlil Stephen Flagg, černošský student. „My tady být nechceme," dodal. „Každý je jiný, a proto se všichni perou."[270]

Na konci roku 2008 otřásly střední školou Hempstead High School na Long Islandu dva dny prudkých střetů mezi černošskými a hispánskými studenty. Škola vyloučila desítky studentů, zrušila povzbuzovací shromáždění před školním plesem a násilí nakonec zastavila nasazením velkého počtu uniformovaných policistů a policistů v civilu. „Sdružovali se do skupin a já prostě musel bránit své lidi, to je to, co dělám," vysvětlil jeden z účastníků střetů.[271]

Žádný stát s významnou černošskou a hispánskou menšinou není před násilím v bezpečí. Poté, co v říjnu 2008 vypukly potyčky mezi černochy a Hispánci, zřídilo pět detektivů a deset policistů velitelské stanoviště na Memorial

---

[268] „Riot Erupts in High School", Star-Ledger (Newark, NJ), 13. listopadu 2007.
[269] Wiliam Lee, „Gang Brawl Breaks out at Southeast Side High School", Daily Southtown (Chicago), 12. ledna 2005.
[270] Stephanie Banchero, „School Reform Leaves Clemente Simmering", Chicago Tribune, 8. května 2006.
[271] „Hempstead High on Guard Folowing 2 Days of Brawls", Wcbstv.com, 21. října 2008.

High School v Madisonu ve Wisconsinu. Policisté doprovázeli školní autobusy až domů, aby se ujistili, že potyčky po skončení vyučování nebudou pokračovat. Hispánská dívka, která byla při jedné rvačce zbita do bezvědomí, uvedla, že potíže začaly, když skupina černochů nazvala Hispánce „wetbacks“.[272]

V březnu 2001 došlo na střední škole Andress High School v El Pasu v Texasu k nepokojům, kterých se zúčastnilo 400 černošských a hispánských studentů. Na místo dorazilo sto policistů a došlo k 11 zatčením, zatímco nad místem činu kroužil policejní vrtulník. Terrel Tate, šestnáctiletý bělošský student, vysvětlil, že „oni [černoši a Hispánci] se navzájem nenávidí kvůli barvě pleti“.[273]

V roce 2004 byly ve Phoenixu v Arizoně tři černošské dívky ze základní školy Maxine O. Bush odsouzeny za napadení hispánské dívky. Rodiče této hispánské dívky, kteří byli přesvědčeni, že útok měl rasový podtext, pohrozili žalobou proti školskému obvodu a požádali o pomoc místní pobočku Ligy sjednocených latinskoamerických občanů (LULAC). LULAC požadovala propuštění ředitele školy za to, že nedokázal ochránit hispánské žáky.[274]

Důsledky rasového napětí mohou být dojemné. V roce 1997 si třídy ze dvou chicagských středních škol náhodou rezervovaly plavbu na stejné lodi ve stejný den, aby oslavily ukončení osmého ročníku. Ředitel školy Logandale Middle

[272] Sandy Culen, „Tensions High as Madison Memorial Closes“, Wisconsin State Journal (Madison), 17. října 2008.
[273] „400 Texas Students Involved in Riot“, Associated Press, 2. března 2001.
[274] Betty Reid, „3 Girls Found Guilty in Beating of Hispanic Student at Bush“, Arizona Republic (Phoenix), 21. ledna 2005. „Latino Group Warns it Wil Pul Schoolkids“, Arizona Republic, 7. ledna 2005.

School, jejíž žáci jsou převážně hispánského původu, odmítl pustit na palubu žáky ze školy Brown Elementary School, jejíž žáci jsou černé pleti. Černošské děti zůstaly v slzách na molu, zatímco loď Spirit of Chicago odplouvala. Hispánský ředitel Luis Molina vysvětlil, že riziko násilí bylo příliš velké, i když byly obě školy na různých palubách.[275]

Napětí se může přenést i na dospělé. Slavnostní předání vysvědčení v mateřské škole na základní škole Puesta del Sol ve Victorville v Kalifornii v roce 2010 narušila rvačka mezi černošskými a hispánskými ženami, která přerostla v rasovou potyčku. Policie školu uzavřela a zadržela dvě osoby.[276]

Černoši nepovažují příliv Hispánců za příležitost k oslavě diverzity. V roce 1999 bylo v losangeleském školním okrsku 26 škol, kde Hispánci tvořili většinu žáků, zatímco většinu zaměstnanců tvořili černoši. Hispánští rodiče požadovali více hispánských zaměstnanců, ale černoši nechtěli ustoupit. Jak bez zjevného smyslu pro ironii poznamenal Celes King III, předseda Kongresu pro rasovou rovnost, který kdysi vedl demonstraci proti bílému řediteli na Manual Arts High School: „Situace se uzavřela. Hispánci používají stejné myšlenky a postupy, jaké jsme používali my před 30 lety… Musíme se organizovat a udržet si své pozice ve školství, protože jsme na nich tak tvrdě pracovali.“[277]

---

[275] „Chicago Principal Refuses to Share Cruise With Black Students“, Jet, 30. června 1997.

[276] Aliyah Shahid, „Two Arrested at Brawl at CA Kindergarten Graduation at Puesta del Sol Elementary School“, New York Daily News, 25. června 2010.

[277] Louis Sahagun, „Diversity Cha lenges Schools to Preserve Racial Harmony“, Los Angeles Times, 14. února 1999.

V roce 2007 se jedna poradní rada Losangeleského školního okrsku, v níž zasedali černošští i hispánští členové, měsíce přela o to, zda má zasedat ve španělštině, či v angličtině. Hispánští členové na jednom zasedání rozhořčeně odešli, když černošští členové hlasovali pro vyslovení nedůvěry hispánskému předsedovi. Školní okrsek přizval odborníky na řešení sporů a poradce v oblasti duševního zdraví.[278]

Někteří Hispánci považují zastoupení podle poměru za samozřejmost. V roce 1999 tvořili Hispánci 90 procent žáků základní školy Burton Elementary School v kalifornském Panorama a rodiče ostře kritizovali jejího židovského ředitele Normana Bernsteina, když se pokusil postupně zrušit dvojjazyčné vzdělávání v souladu s ustanoveními referenda z roku 1998. Řekl, že ho na cestě do práce přepadli dva hispánští muži. „Nechceme tě tady, bílý řediteli," řekli mu a pak ho zbili do bezvědomí. Předseda školské rady v Los Angeles napadení odsoudil, ale poznamenal, že Hispánci často žádají o hispánské ředitele ve svých školách, a dodal: „Nemyslím si, že je to nepřiměřený požadavek."[279]

Ačkoli se dnes v amerických školách jeví jako hlavní etnická rozporová linie vztah mezi černochy a Hispánci, ke konfliktům může vést jakákoli kombinace. V Hamtramcku v Michiganu panuje napětí mezi černochy a Araby. Po rasově motivované rvačce na Hamtramck High School v roce 2004 slíbil školní inspektor stálou policejní přítomnost[280], ale to

[278] Earl Ofari Hutchinson, „The Black-Latino Blame Game", Los Angeles Times, 25. listopadu 2007.
[279] Michael Luo a Andrew Blankstein, „Principal Sought Help as Hostility Grew", Los Angeles Times, 4. února 1999.
[280] „Racial Tensions Boil Over at Hamtramck High School", ClickOnDetroit.com, 21. května 2004.

nestačilo. Následující rok škola utratila 22 000 dolarů za bezpečnostní kamery, aby se pokusila zastavit rvačky, které vypukaly několikrát týdně. Kamery byly doplňkem k detektorům kovů a průkazům s fotografií, které studenti nosili již léta. „Černoši a Arabové spolu nevycházejí," řekl Terrell Beasley, který byl hospitalizován po útoku Arabů. „Je to tak už od začátku."[281]

Ve venkovském městečku Gentry v Arkansasu zadržela policie v období od listopadu 2005 do ledna 2006 celkem 14 studentů za takzvané „rasově motivované" rvačky mezi příslušníky etnické skupiny Hmong a Hispánci. Město si přizvalo odbornou pomoc, aby se pokusilo napětí zmírnit. „Opravdu chceme, aby si lidé uvědomili, co se tam děje, než dojde k něčímu úmrtí," uvedla Tessie Ajala, která vedla intervenční program.[282]

V roce 2000 zasáhlo na střední škole Valley Center High School v okrese San Diego v Kalifornii 30 policistů, aby uklidnilo rvačku mezi desítkami hispánských a indiánských studentů. Juan Granados, zakladatel organizace, která se snaží mladé lidi učit mírovému řešení konfliktů, uvedl, že mezi hispánskými a indiánskými studenty panovaly spory již 40 let.[283]

Na Sanfordově střední škole v Minneapolis dochází k napětí mezi žáky z řad amerických indiánů a asi 200 dětmi

---

[281] Joel Kurth, „Simmering Tensions Boil Over in Melting Pot of Hamtramck", Detroit News, 8. prosince 2005.
[282] John Krupa, „Culture Clash Reaches a Boiling Point in Quiet Town of Gentry", Arkansas Democrat Gazette, 19. června 2006.
[283] Elizabeth Wilbergová a Chet Barfield, „Racial Brawl Breaks Out at Valley Center School", San Diego Union Tribune, 12. května 2000.

somálských přistěhovalců. V květnu 2003 uspořádali rodiče indiánských žáků před školou demonstraci na protest proti šikaně a násilí ze strany Somálců. Školní vedení slíbilo zavést program zaměřený na kulturní povědomí a citlivost.[284]

Na střední škole Purnell Swett v Lumbertonu v Severní Karolíně spolu černoši a indiáni kmene Lumbee nevycházejí. Třicet indiánů a devět černochů bylo po rvačce v říjnu 2002 vyloučeno ze školy, což vedlo 100 indiánských studentů a jejich rodičů k demonstraci proti tomu, co považovali za nespravedlivé zacházení. Někdo rozeslal anonymní dopis plný nadávek na černochy, ve kterém stálo: „Jsem voják v armádě Lumbee. Nikdy se nevzdám nepříteli.“[285]

V okrese Los Angeles dochází k napětí mezi arménskými a hispánskými studenty. V roce 2000, když sedmnáctiletý Raúl Aguirre přispěchal na pomoc svému hispánskému kamarádovi, který se pral se dvěma Armény, ti ho pobodali a rozbili mu hlavu montážním klíčem. Policie v souvislosti s touto vraždou zadržela tři arménské teenagery, mezi nimiž byla i jedna dívka.[286] Hispánci se o několik dní později pomstili. Po komunitním setkání, jehož cílem bylo podpořit mezietnickou soudržnost, tři Hispánci vystřelili na skupinu Arménů, přičemž jeden osmnáctiletý mladík skončil v nemocnici s kulkou v koleni.[287]

---

[284] James Walsh, „Racial Bulying A leged at Middle School“, Star Tribune (Minneapolis), 14. května 2003, s. B3.
[285] „Racial Fight, Letter Put School on Edge“, Associated Press, 2. listopadu 2002.
[286] „Glendale Killing Highlights Racial Tension“, www.channel2000.com (CBS), 7. května 2000.
[287] John Francis, „Armenian Teen Injured in Drive-by Shooting“, Los Angeles Times, 12. května 2000.

V březnu 2005 došlo na Grant High School v Los Angeles k nepokojům, do nichž se zapojilo 200 až 400 arménských a hispánských studentů. Nad školou kroužily vrtulníky, zatímco policisté potlačovali násilnosti, v jejichž důsledku byli do nemocnice převezeni čtyři studenti, dva učitelé a jeden policista. Chaotická situace byla tak vážná, že policie nařídila uzavření centra pro děti na druhé straně ulice, aby zajistila bezpečnost 72 dětí, které se tam nacházely. Podle jednoho hispánského studenta začaly nepokoje, když „Arméni uhodili 14letou dívku do obličeje, protože byla Hispánka“.[288]

Střední škola Grant High School se již léta potýká s napětím mezi arménskou a hispánskou komunitou. V říjnu 1999 překročilo asi 20 hispánských studentů neviditelnou hranici oddělující arménskou a hispánskou část školy a brzy se do nepokojů zapojilo 400 studentů. Dva učitelé a 14 studentů bylo zraněno a k nastolení klidu bylo zapotřebí více než 30 policistů z Los Angeles, z nichž někteří měli v rukou brokovnice. Ředitel školy Daniel Gruenberg vysvětlil, že k podobným etnickým střetům docházelo alespoň jednou ročně již více než deset let. Škola vyzkoušela programy řešení konfliktů, kurzy kulturní citlivosti, skupinovou mediaci, vzájemné poradenství a školení učitelů, ale nic z toho nefungovalo.[289]

Jak jsme viděli v předchozí kapitole, městské veřejné školy opustilo tolik bělochů, že ti, kteří v nich zůstali, tvoří jen malou menšinu. Mají pověst lidí, kteří se nebrání, a téměř nikdy

[288] Lagina Philipsová a Tiffany Farmakisová, „High School Riot Closes Child Development Center,“, Valley Star (Los Angeles), 16. března 2005.
[289] Kristina Sauerwein, „Ethnic Tension Blamed for Grant High Melee“, Los Angeles Times, 23. října 1999. Jesse Hiestand, „Armenians, Latinos Clash at Grant High“, Los Angeles Daily News, 22. října 1999.

se neúčastní masových nepokojů, které sužují některé školy. Možná to pomáhá vysvětlit, proč se tomuto problému dostává tak málo celostátní pozornosti.

Výjimky se obvykle týkají bělochů z etnických menšin. Na střední škole Herbert H. Lehman v Bronxu se 200 bílých studentů – všichni Albánci a mnozí z nich uprchlíci – odmítlo nechat zastrašit. Číselně byli výrazně v menšině oproti černochům a Hispáncům, ale postavili se masovým útokům, které musela zastavit policie. „Všichni nás nenávidí," řekla sedmnáctiletá Diana Gjoljaj o černoších a Hispáncích. „Proto držíme pohromadě." Evan Small, černošský student třetího ročníku, řekl, že i černoši drží pohromadě: „Když vidíš, jak se kluci perou, vrhneš se do toho a ochráníš své lidi."[290]

Občas se do skupinových násilností zapojují i běloši, kteří nejsou přistěhovalci. Na střední škole Canyon High School v okrese Riverside v Kalifornii bylo 18 studentů dočasně vyloučeno ze školy a osmi hrozilo definitivní vyloučení poté, co se dva dny odehrávaly potyčky mezi bělochy a Hispánci. Násilí údajně začalo tím, že jedna hispánská dívka začala zpívat ve španělštině a jeden bělošský chlapec jí řekl, ať zmlkne.[291]

V roce 2010 byla policie v Torringtonu ve státě Connecticut uvedena do pohotovosti, když se dozvěděla, že až 50 členů dominikánského gangu, vyzbrojených mačetami, plánuje vtrhnout do města a „zabít každého bělocha, kterého uvidí na ulici". K těmto útokům nakonec nedošlo, ale

[290] Dexter Filkins, „In the Bronx, Ethnic Mix Breeds Tensions at School", New York Times, 12. února 2001.
[291] Wiliam Finn Bennett, „District Reacts to Fights Between Whites, Latinos", North County Times (Escondido, Kalifornie), 21. května 2004.

předpokládalo se, že měly být reakcí na rasové násilí na torringtonské střední škole.[292]

Stejně jako běloši mají i asijští studenti pověst, že se nebrání, a černošští a hispánští studenti je často šikanují. Aimee Baldillo z organizace National Asian Pacific American Legal Consortium uvedla, že se jedná o „jev, který pozorujeme všude v různých částech Spojených států, kde dochází k velkému přílivu [asijských] obyvatel“.[293]

V roce 2010 podali asijští studenti na střední škole South Philadelphia High School, kde tvoří většinu černošští žáci, stížnost na americké ministerstvo spravedlnosti, v níž tvrdili, že škola projevila „záměrnou lhostejnost“ vůči nejméně 26 samostatným rasově motivovaným útokům ze strany černošských žáků během předchozího školního roku. Při nejzávažnějším útoku muselo být 13 asijských studentů ošetřeno v nemocnici poté, co je černošští žáci zbili na chodbách a pronásledovali je až na ulici.[294]

Etnické oslavy, které mají podporovat multikulturalismus a sbližovat studenty, je často naopak rozdělují. V 80. letech byla střední škola v Inglewoodu převážně černošská, ale na konci 90. let tvořili Hispánci 60 procent studentů. Rok 1998 byl posledním rokem, kdy se zde slavil Cinco de Mayo; k zastavení rasových nepokojů, které během oslav vypukly, bylo zapotřebí desítek policistů. Střední škola také přestala slavit Měsíc černé

---

[292] Kevin Litten, „Torrington Police on Alert for Gang Activity,“, Republican-American (Waterbury, CT), 9. března 2010.

[293] Erin Texeira, „Asian Youths Suffer Harassment in Schools“, Associated Press, 14. listopadu 2005.

[294] Dafney Tales, „Asian Group Seeks Federal Help“, Philadelphia Daily News, 20. ledna 2010. Jonathan Zimmerman, „Reaction to Violence Muted by Stereotypes“, Philadelphia Inquirer, 26. března 2010.

historie, protože to vyvolávalo mezi Hispánci velkou nevraživost.[295] Mnohé školy z téhož důvodu upustily od oslav zaměřených výhradně na černošskou nebo hispánskou komunitu.

V roce 1999 uspořádali představitelé školy Skyview High School v Nampě ve státě Idaho shromáždění, které mělo podpořit mezirasové porozumění a toleranci, avšak mělo opačný účinek. Muselo být přivoláno několik policistů, když běloši a Hispánci začali na sebe křičet a následně se prát. Škola zrušila zbývající část programu na podporu tolerance.[296]

V roce 2010 poslal zástupce ředitele Miguel Rodriguez ze střední školy Live Oak High School v Morgan Hill v Kalifornii domů pět bílých studentů, kteří měli v den Cinco de Mayo na sobě oblečení s motivy americké vlajky. Studenti uvedli, že vlastenecké oblečení nosí často a neměli v úmyslu nikoho provokovat. Když proti tomu protestovali jejich rodiče a další lidé, asi 200 mexicko-amerických studentů odešlo z výuky na podporu hispánského zástupce ředitele a požadovalo, aby byli bílí studenti vyloučeni ze školy. Tvrdili, že nošení červené, bílé a modré barvy v den Cinco de Mayo je urážkou Hispánců.[297]

Některé školy zakázaly americkou vlajku. Poté, co si mexičtí studenti ze střední školy Santa Ynez Valley Union High School v okrese Santa Barbara v Kalifornii přinesli do školy mexické vlajky, reagovali běloši tím, že si přinesli vlajky

---

[295] Amanda Covarrubias, „Race Tensions Flare in L.A. Schools“, Los Angeles Times, 22. února 1999.

[296] Kathleen Mortensenová a Lucinda Doolittleová, „Parents Raise Questions Over Skyview Incident“, Idaho Statesman, 4. listopadu 1999.

[297] „Racial Tension Mounts at South Bay High School“, KTVU-TV (Oakland), 6. května 2010. Jessica Greene, „School District: Flag Clothing Incident ‘Extremely Unfortunate’“, nbcbayarea.com, 7. května 2010.

americké. Tvrdili, že se jedná pouze o projev vlastenectví, ale ředitel Norm Clevenger prohlásil, že americké vlajky naznačují „netoleranci“, a nechal je zabavit.[298]

Stejně tak na střední škole Skyline High School v Denveru v Coloradu byly americké vlajky na školním areálu zakázány, když ředitel Tom Stumpf usoudil, že s nimi bylo „bezostyšně“ máváno na hispánské studenty. Zakázal také všechny ostatní vlajky.[299]

Celý školní okrsek Oceanside Unified School District v okrese San Diego zakázal vlajky a oblečení s vlajkovými motivy. Okres dospěl k závěru, že jsou příliš provokativní poté, co se Hispánci zúčastnili rozsáhlých pochodů požadujících amnestii pro nelegální přistěhovalce. Úředníci uvedli, že vlajky byly využívány k provokování ostatních studentů a vyvolávání nepokojů.[300]

Třináctiletý Cody Alicea si rád připevňoval na kolo americkou vlajku o délce 30 centimetrů, aby vyjádřil podporu veteránům ve své rodině. Vedoucí pracovníci školy Denair Middle School v kalifornském městě Denair ho donutili vlajku sundat s tím, že by mohla vyvolat „rasové napětí“ mezi hispánskými žáky.[301]

Je těžké vnímat diverzitu jako přednost, když se s americkou vlajkou zachází jako s barvami gangu.

---

[298] „In Brief“, San Jose Mercury News, 9. října 2000.
[299] „Flag Waving Banned at Colorado School“, Associated Press, 1. dubna 2006.
[300] „Schools Ban Patriotic Clothes, Flags“, NBC San Diego, 3. dubna 2006.
[301] „School Forces Boy to Take Flag Off Bike“, KSBW-TV (Salinas, Kalifornie), 11. listopadu 2010.

Školští správci se často zdráhají přiznat, že ve svých školách vládne rasové napětí, ale Mara Sapon-Shevinová, profesorka inkluzivního vzdělávání na Syracuse University, tvrdí, že se tím chovají neupřímně. „Pravdou je, že každá škola má problém s rasismem a jediný rozdíl je v tom, zda školy proti tomu něco dělají, nebo ne.“[302]

Školy vyzkoušely snad všechno, aby uklidnily rasové napětí: profesionální mediaci, multikulturní školení, oslavy diverzity, kurzy zvládání hněvu a celou řadu dalších opatření. V roce 2004 dokonce školní okrsek Murrieta Valley Unified School District v okrese Riverside v Kalifornii zvažoval zavedení pravidla, které by žákům zakazovalo „zakládat skupiny nebo se v nich otevřeně účastnit, pokud tyto skupiny mají sklon vylučovat ostatní žáky nebo vyvolávat dojem jejich vyloučení“. Školská rada návrh těsnou většinou zamítla, když bylo poukázáno na to, že by tento zákaz znemožnil členství v hispánské skupině La Raza a mohl by být vykládán tak, že zakazuje přehrávání rapové hudby v přítomnosti bílých studentů.[303] Takováto absurdní opatření ukazují, jak zoufale se školy snaží vyřešit rasový problém.

Průzkum z roku 2003 odhalil, že 5,4 procenta středoškoláků zůstalo v uplynulém měsíci alespoň jednou doma, protože se fyzicky báli. Jednalo se o nárůst oproti 4,4

[302] Sarah Karush, „Racial Tension Strains Saginaw Township Relations“, Detroit News, 25. března 2004.
[303] Richard D. Ackerman, „Southern California School District Mulls Sensitivity Policy“, The Pro-Family Law Center, 11. srpna 2004. Kelly Brusch, „Harassment Policy to be Reworked“, North County Times (Escondido, Kalifornie), 12. srpna 2004.

procenta zaznamenaným o deset let dříve.[304] Rasové násilí bylo nepochybně významným faktorem.

Podmínky, za nichž se někteří z našich nejvíce znevýhodněných občanů musí snažit získat vzdělání, jsou přímo skandální. Je snad divu, že mají nízké výsledky ve zkouškách, že mnozí předčasně ukončí školu a že nevidí smysl ve vzdělání? Kolikrát ještě budou muset zásahové jednotky potlačovat rasové nepokoje ve školách, než si školské úřady uvědomí, že se jedná o problém, který nelze vyřešit pouhým školením v ohleduplnosti? Účelem škol je vzdělávat, nikoli vnucovat dětem integraci, kterou ani jejich rodiče nepraktikují.

Přepracování učebních osnov

Dalším důsledkem rostoucí diverzity ve školství je tlak, který se tím vyvíjí na učebnice. Od 60. let minulého století se učebnice přepracovávaly tak, aby zohledňovaly názory a přínosy černochů, žen a – v rostoucí míře – Hispánců. Nyní se objevují nové výzvy.

Ve Fairfax County ve Virginii vedla Sandhya Kumarová úspěšnou kampaň, která donutila školní okrsek revidovat učební materiály pro pátý, devátý a desátý ročník tak, aby projevovaly náležitou úctu k indickým Asiatům a hinduismu. Paní Kumarová uvedla, že si přála, aby školní osnovy vštípily jejím třem dětem lásku k Indii.[305]

Muslimové mění americké učebnice. Zakladatel Rady pro islámské vzdělávání prohlásil, že se této skupině podařila

[304] Paul Simao, „High School Violence Fear Keeps Many U.S. Kids Home“, Reuters, 29. července 2004.

[305] „Indian Parents Lobbying For History Book Changes“, Daily Progress (Charlottesville, Virginie), 25. dubna 2005, s. A3.

„nekrvavá revoluce... v učebnách amerických středních škol“. Například se jí podařilo prosadit, aby byl pojem „džihád“, který se obvykle chápe jako svatá válka, nově definován jako „snažit se ze všech sil odolat pokušení a zvítězit nad zlem“.[306] S tím, jak se počet jiných přistěhovaleckých skupin zvyšuje, mohou i ony usilovat o podobné změny.

Názvy škol musí nyní odrážet diverzitu. Například školní okrsek v New Orleans, jehož obyvatelstvo tvoří převážně černošské obyvatelstvo, v roce 1992 rozhodl, že žádná škola nesmí nést jméno otrokáře nebo důstojníka Konfederace. Školy pojmenované po Robertu E. Leeovi a generálu P.G.T. Beauregardovi byly náležitě přejmenovány na počest černochů. Dokonce i základní škola George Washington Elementary se dostala do rozporu s pravidlem o otrokářích a byla přejmenována na počest černošského chirurga Charlese Drewa. Jak vysvětlil dlouholetý černošský aktivista Carl Galmon: „Pro Afroameričany má George Washington asi stejný význam jako David Duke.“[307]

Hledání názvu se může proměnit v rasové přetahování. V Berkeley v Kalifornii, když musela být základní škola Columbus Elementary po zemětřesení v roce 1999 přestavěna, byla přejmenována na Rosa Parks Elementary, ale až po zuřivém boji se silnou hispánskou skupinou, která chtěla uctít Cesara Chaveze. Na konci roku 2008 došlo k hořkému sporu mezi černochy a Hispánci o to, zda pojmenovat novou střední

[306] Gary Bauer, „What Are US Students Learning About Islam?“ Christian Science Monitor, 22. dubna 2009.
[307] Kevin Sack, „Blacks Strip Slaveholders’ Names Off Schools“, New York Times, 12. listopadu 1997, s. B1.

školu na počest Cesara Chaveze, nebo černošského policisty zabitého při přestřelce.[308]

Také v Berkeley se v roce 2005 učitelé ze základní školy Thomase Jeffersona rozhodli, že již nemohou nadále pracovat ve škole pojmenované po otrokáři, avšak vypukl rasový spor o to, zda školu pojmenovat po Cesaru Chavezovi, nebo po Sojourner Truthové. V rámci kompromisu, který se v multikulturních oblastech pravděpodobně stane běžnější, se škola nakonec shodla na neutrálním názvu Sequoia.[309] V Palm Springs na Floridě se černošská a hispánská komunita ani po dvou letech sporů ohledně bývalé Jefferson Davis Middle School nedokázala shodnout na tom, koho považovat za hrdinu, a tak nahradily jméno prezidenta Konfederace nevýrazným názvem Palm Springs Middle School.[310]

Cesar Chavez byl Mexičan, a proto není vzorem pro všechny Hispánce. V roce 2007 byla v Los Angeles otevřena základní škola Monsenor Oscar Romero Charter Middle School, pojmenovaná po zavražděném salvadorském arcibiskupovi, s cílem pomoci salvadorským dětem z této čtvrti uchovat si své kulturní dědictví.[311] Pokud dojde ke změně demografické struktury, bude se tento název nepochybně muset změnit také.

---

[308] „Racial Tensions Flare Over School's Name", Associated Press, 21. prosince 2008.

[309] Patrick Hoge, „School to Vote on Renaming Jefferson Elementary", San Francisco Chronicle, 22. března 2005. J. Douglas Alen-Taylor, „Board Vetoes Jefferson School Name Change", Berkeley Daily Planet, 24. června 2005.

[310] Cynthia Kopkowski, „Middle School May Lose Confederate-Era Name", Palm Beach Post, 22. června 2005.

[311] Esmeralda Bermudez, „Central American Immigrants Adopt Mexican Ways in US", Los Angeles Times, 3. listopadu 2008.

Věznice

Rasová diverzita způsobuje násilí ve věznicích. Rasové nepokoje ve věznicích se zdají být přinejmenším stejně časté jako rasové nepokoje ve školách – i když smrtelnější – a nemají větší šanci upoutat celonárodní pozornost. Opět je v čele jižní Kalifornie.

Hispánci ve věznicích převyšují počet černochů a rasové napětí pod povrchem vře již desítky let. V roce 1995 to již nebyla žádná novinka, když deník Orange County Register otiskl titulek: „Černí vězni tvrdí, že žijí ve strachu z ‚přepadení'." Černoši v mužské centrální věznici v Orange County uvedli, že se bojí opustit své cely ze strachu, že budou napadeni početnějšími Hispánci.[312]

Až do roku 2000, kdy se začalo používat účinné nesmrtící vybavení pro kontrolu davu, strážci k potlačení nepokojů běžně používali střelné zbraně. 23. února téhož roku, když se 200 černochů a Hispánců ve státní věznici Pelican Bay začalo navzájem bodat podomácku vyrobenými noži, strážci postřelili 15 vězňů, přičemž jednoho zabili a dalšího vážně zranili. Vězňům se přesto podařilo pobodat nejméně 32 spoluvězňů.[313]

To byla možná poslední vzpoura v kalifornském vězení, která byla potlačena střelbou z pušek. Dlouhá řada incidentů ve věznici Pitchess Detention Center v okrese Los Angeles, k nimž došlo později téhož roku, prokázala účinnost modernějšího vybavení pro potlačování nepokojů. Problémem ve věznici Pitchess – stejně jako v mnoha jiných kalifornských věznicích

[312] Vik Joly, „Black Jail Inmates Say They Live in Fear of Being 'Ambushed'", Orange County Register, 9. února 1995, s. M8.
[313] „Inmate Killed in California Prison Riot", Associated Press, 23. února 2000.

– bylo to, že početnější hispánská vězeňská populace měla ve zvyku útočit na černochy, kdykoli získala dostatečnou početní převahu. Kritici tvrdili, že úřady o tom věděly, ale někdy nechaly početní převahu v ložnicích dosáhnout až čtyř nebo osmi ku jedné proti černochům.

Ať už byla příčina těchto nepokojů jakákoli, v dubnu 2000 se stovky černochů a Hispánců tři dny v kuse navzájem praly. Zraněno bylo přibližně 80 mužů – z nichž většina byli černoši[314] – a jeden černošský vězeň byl zbit do bezvědomí. Hispánci ho při hledání zraněných schovali pod matraci a pravděpodobně by ho dorazili, kdyby ho strážci nenašli právě včas.[315]

Kdykoli si strážci mysleli, že se jim podařilo potlačit rvačky, ty se znovu rozhořely, a jako poslední možnost strážci vězně formálně oddělili. Šéf šerifů Taylor Moorehead poukázal na to, že od roku 1991 došlo k více než 150 závažným rasově motivovaným nepokojům, a vysvětlil, že „by bylo pošetilé dělat cokoli jiného než vězně oddělit“.[316]

Rodiny černošských vězňů byly potěšeny. „Vím, že lidé říkají, že segregace není spravedlivá, bla bla bla, ale segregace je pro naše kluky bezpečnější,“ vysvětlila Ethel Fuqua. „Dokážete si představit, jaké to je, když jdete navštívit svého syna a vidíte mu na tváři 43 stehů?“ zeptala se Janice Cooper. Christopher Darden, který pomáhal stíhat O.J. Simpsona za vraždu, řekl, že černošští vězni musí být chráněni za každou

[314] Jeffrey Gettleman, „Black Inmates Sue Sheriff Over Pitchess Riots“, Los Angeles Times, 11. května 2000.
[315] Beth Shuster, „Sheriff’s Department Seeks Solution to Race Riots in Jails“, Los Angeles Times, 9. května 2000.
[316] Jeffrey Gettleman, „Racial Brawls Continue to Rock County Jails“, Los Angeles Times, 27. dubna 2000. Jeffrey Gettleman, „Jail Inmates Segregated to Stem Riots“, Los Angeles Times, 28. dubna 2000.

cenu a že „pokud to vyžaduje segregaci, pak je to přesně to, co by šerif měl udělat.“[317]

Vězni si tento oddech užili. „Je fajn, že to takhle je,“ řekl jeden hispánský vězeň. „Chceme zůstat s lidmi, které známe.“ Černoši souhlasili. „Neměl bych chodit do vězení jako podmínečně propuštěný a muset bojovat o život,“ řekl Leonard Bryant. Vězni však věděli, že segregace je nelegální a bude jen dočasná. Na otázku, jaké to bude, až se ubytovny znovu sloučí, odpověděl potetovaný hispánský člen gangu: „Raza [(hispánská) rasa] je vždy připravena bojovat.“ Jeden černoch nechtěl znovu sdílet celu s Hispánci: „Bude pro mě velmi těžké usnout s někým nade mnou, vedle mě a pode mnou, kdo by mě zabil bez mrknutí oka,“ řekl.[318]

Po několika týdnech klidu úřady věznici znovu sjednotily, i když vyvinuly počítačové programy ke sledování rasového poměru v celém areálu, aby zajistily, že Hispánci nikdy nezískají drtivou převahu nad černochy. Netrvalo však dlouho a násilí se obnovilo. 8. července 2000 černí vězni spustili souběžné útoky ve třech různých ubytovnách, aby se pomstili za výprask, který utrpěli během dubnových nepokojů, které vedly k segregaci. Následující den Hispánci ve třech dalších ubytovnách zaútočili na černošské vězně. Dvaadvacet mužů bylo zraněno a dva byli hospitalizováni. Další Hispánci zdemolovali svou vlastní ubytovnu, když se dozvěděli, že budou přesunuti z čistě hispánského ubytování, aby sdíleli

[317] Jeffrey Gettleman, „Women Seek Segregation of Blacks in Castaic Jails“, Los Angeles Times, 3. května 2000.
[318] Beth Shuster, „Sheriff’s Department Seeks Solution to Race Riots in Jails“, Los Angeles Times, 9. května 2000.

prostory s černochy. Šerif Moorehead uvedl, že segregace by trvale odstranila rasové napětí, ale zákon vyžaduje integraci.[319]

Měsíc po dubnových nepokojích podali černošští vězni hromadnou žalobu proti šerifskému úřadu okresu Los Angeles s tvrzením, že ponechání násilí bez zásahu představuje porušení občanských práv. „K těmto nepokojům dochází rok co rok," uvedl Leon Jenkins, právník, který žalobu podal, „a pokud nepřijmete nápravná opatření, svědčí to o záměrné lhostejnosti k právům těchto vězňů."[320]

V roce 2003 se ve věznici Eagle Mountain, ležící asi 60 mil východně od Palm Springs, odehrála 90minutová rvačka, do níž se zapojilo odhadem 150 černošských a hispánských vězňů. Dva vězni přišli o život, čtyři museli být vrtulníkem přepraveni do nemocnic a dalších 50 ošetřil vězeňský zdravotnický personál. „Když to skončilo, vyšel jsem na dvůr a vypadalo to tam jako v Bejrútu," řekl poručík Warren Montgomery a dodal, že vězni na sebe útočili „vším, co jim přišlo pod ruku". Eagle Mountain je věznice s nízkým rizikem pro pachatele nenásilných trestných činů.[321]

V roce 2005 došlo ve státní věznici San Quentin k nejhoršímu vězeňskému nepokoji za posledních dvacet let, kdy Hispánci zaútočili na bělochy a do rvačky se zapojilo 400 vězňů. Třicet devět z nich muselo být ošetřeno a tři byli hospitalizováni. K rvačce došlo v části věznice, která již byla

[319] Jeffrey Gettleman, „Hatred Persists Among Pitchess Inmates", Los Angeles Times, 16. července 2000.
[320] Jeffrey Gettleman, „Black Inmates Sue Sheriff Over Pitchess Riots", Los Angeles Times, 11. května 2000.
[321] Jenifer Warren, „Inmates are Moved After Riot Kills 2", Los Angeles Times, 29. října 2003.

kvůli rasově motivovanému násilí týden v uzavřeném režimu.[322] Stejně tak v roce 2005 muselo být pět vězňů ze státní věznice v kalifornském Chinu hospitalizováno poté, co se mezi sebou střetlo asi 200 černošských a hispánských vězňů.[323]

Také v roce 2005 zaplatil jeden bělošský vězeň porušením rasových zvyklostí svým životem. V ústřední věznici pro muže v okrese Los Angeles odrážely časy podávání jídel rasové mocenské poměry: nejprve jedli Hispánci, poté černoši a běloši až jako poslední. Jeden běloch se zařadil do fronty mezi 30 Hispánců, kteří ho ubili k smrti. „Rasa je dominantním tématem ve všem, co se v těchto vězeňských blocích děje," vysvětlil Michael Gennaco, šéf okresního Úřadu pro nezávislé přezkoumávání.[324]

4. února 2006 se ve věznici North County Correctional Facility v Castaicu v Kalifornii strhla čtyřhodinová vzpoura, do níž se zapojilo 2 000 vězňů. K zastavení toho, co šerif okresu Los Angeles Lee Baca označil za „obrovský chaos", bylo zapotřebí 200 strážníků. Jeden černoch byl ubit k smrti a 20 vězňů skončilo v nemocnici. Šerif Baca uzavřel systém s kapacitou 21 000 mužů a vězně segregoval, i když to bylo proti pravidlům. „Lidský život je důležitější než vzhled," vysvětlil. Šerif zveřejnil dopis od hispánského vězně, v němž stálo: „Pokud černoši vstoupí do ubytoven, budeme bojovat. Prosím, oddělte nás podle ras pro bezpečnost všech."

[322] Adam Tanner, „Dozens Hurt in Calif. Hispanic-White Prison Riot", Reuters, 9. srpna 2005.
[323] „Riot Erupts at State Prison In Chino", Associated Press, 23. září 2005.
[324] Stuart Pfeifer a Richard Winton, „Deputies Are Focus of Jail Slaying Probe", Los Angeles Times, 19. listopadu 2005.

Podle oficiálních záznamů šlo o sedmý závažný incident v systému okresních věznic za pouhé dva měsíce. V předchozím roce došlo k 33 závažným nepokojům mezi vězni, z toho 19 v věznici North County, moderním zařízení, které bylo uvedeno do provozu v roce 1990.[325]

Nepokoje ze 4. února 2006 vyvolaly rasové násilí, které trvalo téměř měsíc a rozšířilo se do celého systému věznic v okrese Los Angeles. Šest dní nepřetržitých nepokojů mezi černošskými a hispánskými vězni ve věznici Pitchess si vyžádalo život jednoho černošského vězně a desítky zraněných. „Černošští vězni nás prosí o pomoc," řekl islámský duchovní, který věznici navštívil. „Chtějí zůstat odděleni a být chráněni."[326]

13. února 2006 byl zabit další černošský vězeň, tentokrát v ústřední věznici pro muže v okrese Los Angeles. Šerif Baca nařídil uzavření celého okresního vězeňského systému a oddělil tolik společných cel, kolik jen mohl, aniž by tím vyvolal žalobu v oblasti občanských práv. Mezitím se násilí mezi černošskými a hispánskými vězni rozšířilo do tří nápravných zařízení pro mládež.[327] Na podzim téhož roku muselo být pět vězňů hospitalizováno s bodnými ranami poté, co při nepokojích ve

[325] Jean Guccione, Stuart Pfeifer a Rich Connell, „1 Killed, 50 Hurt in County Jail Race Riot", Los Angeles Times, 5. února 2006.
[326] Randal C. Archibold, „More Injuries as Race Riots Disrupt Jails in Los Angeles", Los Angeles Times, 10. února 2006. Richard Winton a Sharon Bernstein, „Racial Violence Breaks Out After Clergy Media Jail Tour", Los Angeles Times, 10. února 2006.
[327] Charles Ornstein a Julie Cart, „Another Inmate Dies in Racial Fighting", Los Angeles Times, 13. února 2006. Troy Anderson, „Jail Riots Spread to L.A. County's Juvenile Facilities", Los Angeles Daily News, 2. března 2006.

věznici Richard J. Donovan, ležící asi 25 mil jihovýchodně od San Diega, došlo ke střetu mezi bělochy a Hispánci.[328]

Po dobu deseti let byli Asiaté v věznicích okresu Los Angeles drženi v oddělených celách. Mexická mafie na ně měla „zelenou“, což znamenalo, že Hispánci je měli napadat, jakmile je zahlédli. Tvořili pouze asi 3,5 procenta vězeňské populace, takže bylo relativně snadné je ubytovat odděleně. Na začátku roku 2004, když „zelená“ přestala platit, se vězeňské úřady rozhodly vrátit Asiaty mezi ostatní vězně. „Je to, jako by nás hodili žralokům,“ řekl Raymond Lim, který si odpykává trest za pokus o vraždu. Někteří Asiaté zatarasili dveře svých cel postelemi a zapálili matrace, aby proti tomuto rozhodnutí protestovali.[329]

Téměř dvě desítky příbuzných asijských vězňů se setkaly se šerifem Lee Bacou, aby ho přesvědčily, aby zachoval „oddělení výhradně pro Asiaty“ ve věznici v centru Los Angeles. Rosie Tse, jejíž manžel byl ve vězení a čekal na soud, uvedla, že je zklamaná tím, že šerif Baca považuje zrušení segregace za důležitější než bezpečnost.[330]

Netrvalo dlouho a pro Asiaty se opět rozsvítila „zelená“, údajně jako odvetná opatření za útoky Asiatů na hispánský gang v Garden Grove v sousedním Orange County. Vězni ve dvou věznicích v Orange County byli na několik týdnů umístěni do přísného uzavřeného režimu, aby se Asiaté a Hispánci od sebe oddělili. V případě, že nedojde k násilí, měly být výsady

[328] „Fight at San Diego Jail Injures Inmates“, Associated Press, 15. listopadu 2006.
[329] Teresa Watanabe, „Asian Inmates Stil Fear Attacks in Integrated Jails“, Los Angeles Times, 8. února 2004, s. B4.
[330] Andrew Blankstein, „Integration of Asian Inmates Angers Families“, Los Angeles Times, 27. ledna 2004.

postupně obnovovány.[331] K přísné rasové segregaci Asiatů nedošlo.

Když jsou kalifornské hasičské jednotky přetížené, přicházejí jim na pomoc vězni, ti však nejsou vždy příliš užiteční. V prosinci 2007 se bělošští a hispánští vězni, kteří měli hasit požár Poomacha v okrese San Diego, místo toho pustili do rvačky. Požár zničil 50 000 akrů a 217 domů a dalších budov.[332]

V únoru 2009 byl tábor Camp Scudder, zařízení pro dívky v podmínečném propuštění v okrese Los Angeles, uzavřen poté, co při rvačce utrpěly zranění dvě dívky a osm členů personálu. Kerri Webbová, mluvčí odboru pro podmínečné propuštění, uvedla, že rasové napětí v táboře „je bohužel velmi časté“. Jeden z vedoucích pracovníků poznamenal, že rasové nepřátelství narůstá, a varoval personál, aby „zůstal ostražitý a dával pozor na rasové napětí“.[333] V září 2009 použily úřady pepřový sprej k potlačení hodinové rvačky v nápravném zařízení pro mladistvé Camp Kilpatrick v Kalifornii poté, co vzájemné urážky vyvolaly násilnosti mezi černošskými a hispánskými vězni.[334]

V jiných státech dochází k vězeňským nepokojům. Ve věznici Dominguez nedaleko San Antonia v Texasu přepadli Hispánci během uzavření věznice černochy. Devatenáctiletý Hispánec vysvětlil, že „jediné, na co jsem dokázal myslet, bylo

---

[331] Mai Tran, „Lockdowns in Place at 2 O.C. Jails“, Los Angeles Times, 15. dubna 2004.

[332] „Report: Two Inmate Fire Crews Puled From Duty After Riot“, KNBC.com (Los Angeles), 14. prosince 2007.

[333] Moly Hennessy-Fiske, „Fight Prompts Lockdown at Juvenile Probation Camp in Santa Clarita“, Los Angeles Times, 7. února 2009.

[334] Ari B. Bloomekatz, „Prisoners Brawl at Juvenile Facility,“, L.A. Now, 6. září 2009.

ublížit (černochům) co nejvíc to šlo“. Vězni požadovali segregaci, ale jak vysvětlil velitel stráží Don Dalton: „Budou se muset naučit žít spolu.“[335]

V dubnu 2000 vypukla ve věznici Smith Unit v texaském městě Lamesa vzpoura 300 vězňů poté, co jeden hispánský vězeň vyzval černošského vězně, aby přestal před ženskou dozorkyní provádět sebeuspokojování. Než se 300 dozorcům podařilo násilí potlačit, přišel o život jeden vězeň a v plamenech shořela kuchyně.[336] V nápravném zařízení Snake River v Oregonu byli v roce 2000 dva dozorci převezeni do nemocnice poté, co se černoch posadil do prostoru vyhrazeného pro Hispánce a vyvolal tím nepokoje.[337] V říjnu 1999 se ve státní věznici Fort Grant v Arizoně odehrály dvouhodinové rasové nepokoje, do nichž bylo zapojeno více než 280 vězňů. Osmdesát vězňů bylo ošetřeno kvůli zraněním a dozorci uvalili na věznici uzavření na dobu neurčitou.[338] Ve věznici High Desert State Prison v Nevadě rozbili černošští vězni během rasových nepokojů v roce 2004 kamenem lebku hispánskému vězni. Obhájkyně práv vězňů Mercedes Maharis z toho obvinila dozorce, kteří „pustili na dvůr společně nesprávné lidi“.[339]

V roce 2007 panovalo ve věznici Prince George’s County Detention Center v Upper Marlboro ve státě Maryland takové

---

[335] Lisa Sandbergová a Bil Hendricks, „Jail Officials Expecting More Inmate Flare-ups“, San Antonio Express News, 11. srpna 1999.
[336] „1 Dead, 31 Injured in Rioting at Prison“, Washington Times, 27. dubna 2000, s. A6. „One Dead, 31 Injured in Texas Prison Riot“, United Press International, 26. dubna 2000.
[337] Michael Wilson, „Gang Turf Dispute Sparks Snake River Inmate Uprising“, Oregonian (Portland), 9. dubna 2000.
[338] „Racial Fight Sparks Riot at Fort Grant Prison“, Arizona Star, 14. října 1999.
[339] Frank Curreri, „Prison Melee Claims the Life of One Inmate“, Review-Journal (Las Vegas), 15. července 2004.

napětí, že se dozorci uchýlili k rasové segregaci. Jeden z vedoucích pracovníků poznamenal, že věznice se řídila „vězeňskými pravidly“: vězni byli ubytováni pouze s osobami stejné rasy. Dozorci také dbali na to, aby měli černošští a hispánští vězni přístup na rekreační hřiště v různých časech.[340]

V březnu 2009 se James Ingram, osmadvacetiletý vězeň z vazební věznice Lafourche Parish v Louisianě, vyjádřil jménem ostatních černochů, když prohlásil, že chce, aby běloši opustili jeho vězeňské křídlo, a to buď „z vlastní vůle, nebo přes nemocnici“ . On a dalších devět černošských vězňů napadli několik bělochů v tomtéž křídle a zbili je do bezvědomí.[341]

V červnu 2009 nařídil šerif Joe Arpaio, aby byl ve všech věznicích v okrese Maricopa v Arizoně zaveden neomezený režim uzavření, poté co se dozvěděl, že vězni plánují rozsáhlé rasově motivované útoky. Přibližně 10 000 vězňů smělo opustit své cely pouze za účelem soudních jednání.[342]

V srpnu 2009 rasové nepokoje a požáry zcela zničily šest budov a donutily k přesunu 700 z 1 200 vězňů z Northpoint Training Center nedaleko Danville v Kentucky. Věznice již byla tři dny v uzavřeném režimu poté, co desítka hispánských vězňů napadla jednoho bělocha a jednoho černocha.[343]

---

[340] Ruben Castaneda, „Black, Latino Inmates Separated“, Washington Post, 24. března 2007, s. B1.

[341] Thomas Planchet, „Ten Inmates Charged With Hate Crimes After White Prisoners Beaten in Lafourche Jail“, WWLTV.com (New Orleans), 25. března 2009.

[342] Heather Turner, „Arpaio: Racially Motivated Assaults Prompt Jail Lockdowns“, KNXV-TV (Phoenix), 29. června 2009.

[343] Valarie Honeycutt Spears a Karla Ward, „Prison Damage Extensive“, Lexington Herald-Leader (KY), 23. srpna 2009.

Vězni by segregaci přijali s naprostou většinou kladně. Jak vysvětlil Lexy Good, bělošský vězeň ve státní věznici San Quentin: „Raději se stýkám s bílými lidmi a černoši se zase raději stýkají s lidmi své vlastní rasy.“ Dodal, že totéž platí i mimo vězení: „Podívejte se na předměstí. Lidé ve společnosti se sami segregují.“[344]

Další běloch, vystupující pod pseudonymem John Doe, napsal, že pobyt ve vězení v Texasu ho přiměl k nepřátelství vůči černochům:

> [K]vůli svým zážitkům z vězení nesnesu přítomnost černochů. Už ani nedokážu poslouchat svou starou oblíbenou hudbu z Motownu. Zkazili mi to ti barbarští a/nebo retardovaní černoši ve vězení. Zkazili mi to černošští vězeňští dozorci, kteří tvoří polovinu personálu, dávají najevo nadvládu afroamerické kultury ve vězení a upřednostňují své „bratry“.
>
> Pokračoval:
>
> [P]o vraždě Byrda [smrt způsobená uvíznutím pod koly auta v roce 1998 v Jasperu v Texasu] jsem četl názor jednoho komentátora, který vyjádřil zklamání nad tím, že bývalí vězni mohou opustit vězení s nevyřešenými rasovými problémy „navzdory rasové integraci ve věznicích“. Navzdory? Kamaráde, to mám pro tebe novinku! Co takhle právě kvůli té rasové integraci?[345]

[344] Tanya Schevitz, „Prisons Prepare to Integrate Cellmates“, San Francisco Chronicle, 27. května 2008.
[345] John Doe, „Doing Time in Texas: The Truth Behind the Race Murder of James Byrd“, Culture Wars, duben 2000, s. 40.

Muž, který strávil čtyři roky v kalifornském vězení, napsal pro deník Los Angeles Times článek s názvem „Proč věznice nemohou integrovat“. „Kalifornské věznice oddělují černochy, bělochy, latinoameričany a ‚ostatní‘, protože pravdou je, že smíchání ras a etnických skupin v celách by pro vězně bylo extrémně nebezpečné,“ napsal. Dodal, že segregaci „nikdo – bez ohledu na rasu – nevnímá jako útlak ani jako způsob podpory rasismu“. Jako „pravidlo č. 1“ pro přežití navrhl: „Různé rasy a etnické skupiny drží pohromadě.“ Žádná další pravidla neexistovala. Dodal, že rasová tabu jsou tak složitá, že účinným průvodcem může být pouze osoba stejné rasy.[346]

V roce 2001 se Odvolací soud pro devátý okruh podřídil realitě, když rozhodl, že vězeňští dozorci mohou mít v některých případech povinnost vězně oddělit. Černošský žalobce tvrdil, že dozorci nechali černochy a Mexičany mísit se na cvičišti, i když věděli, že by to mohlo vést k útokům. Soudce Harry Pregerson s tím souhlasil a uvedl, že vězeňští úředníci musí přijmout přiměřená opatření k prevenci násilí a že oddělení vězňů je přiměřené, když panuje silné napětí. Tento rozsudek se stal zákonem v Kalifornii, Nevadě, Arizoně, Washingtonu a Oregonu[347] — ale ne na dlouho.

V roce 2005 Nejvyšší soud USA rozhodl, že segregace vězňů je protiústavní. Do té doby celý kalifornský systém umisťoval nově příchozí do dvojitých cel s někým ze stejné rasy, zatímco byli zpočátku hodnoceni. Opravdu nebezpeční muži byli poté posláni do samostatných cel a ostatní byli

[346] Joshua Englehart, „Why Prisons Can’t Integrate“, Los Angeles Times, 11. března 2005, s. B13.
[347] „Prisons and Jails—Civil Right Actions—Racially Integrated Exercise Yards“, Criminal Law Reporter, 23. května 2001, s. 215.

zařazeni mezi běžnou vězeňskou populaci. Rozhodnutí znamenalo, že i tato počáteční, dočasná segregace musela být zastavena.[348]

Do poloviny roku 2009 se o integraci oficiálně pokusily pouze dvě z 33 věznic v tomto státě, a to nejprve u nenásilných vězňů, u nichž se předpokládalo, že ji přijmou s největší pravděpodobností. V Sierra Conservation Center, jihovýchodně od Sacramenta, byla integrace zahájena na podzim roku 2008. Po tři dny protestovaly stovky vězňů tím, že odmítaly pracovat, jíst nebo opustit své cely. Počet porušení pravidel se zvýšil pětinásobně. Vězni odmítali sdílet cely, i když jim za to hrozilo potrestání odebráním televize, přístupu do vězeňského obchodu a cvičebních privilegií a prodloužením trestu až o 90 dní.

„Podle mě je to, jako by nás používali jako laboratorní krysy, aby zjistili, jestli to funguje," řekl černošský vězeň Glenn Brooks. „To nikdy nebude fungovat. Jediné, co to způsobí, je, že se někdo zraní nebo dokonce zemře."[349]

Pan Brooks měl pravdu. V srpnu 2009 došlo ve věznici California Institution for Men v Chinu, asi 40 mil východně od Los Angeles, v důsledku přeplněnosti a pokusu o integraci k 11hodinovým nepokojům mezi černošskými a hispánskými vězni, při nichž bylo zraněno 250 mužů a 55 z nich muselo být hospitalizováno. Vězni také vypálili šest z osmi ubytoven pro 200 mužů. Mluvčí věznice Mark Hargrove vysvětlil, že smíšené ubytování zvýšilo napětí a že po nepokojích byli vězni opět odděleni podle rasového původu. Devět dalších věznic v jižní

[348] Tanya Schevitz, „Prisons Prepare to Integrate Ce lmates", San Francisco Chronicle, 27. května 2008.
[349] Don Thompson, „Calif. Struggles to Desegregate Its Prison Inmates", Associated Press, 11. srpna 2009.

Kalifornii bylo z preventivních důvodů uvedeno do režimu uzavření.[350]

Segregace ve věznicích by byla požehnáním jak pro vězně, tak pro dozorce. Zachránila by životy, zmírnila napětí a pravděpodobně, jak naznačuje vězeň John Doe, zlepšila by rasové vztahy ve společnosti tím, že by ušetřila odsouzené rasového násilí, které je trvale znechucuje. Jelikož se však Spojené státy zavázaly k integraci, ignorujeme ty, kteří proti ní mají nejsilnější argumenty.

Někteří by řekli, že rasové násilí ve věznicích nic neříká o diverzitě jako národním cíli, protože předsudky spodiny společnosti nemají pro nás ostatní žádný význam. Neměli bychom tak ukvapeně odsuzovat lidi, kteří čelí výzvám, které si dokážeme jen stěží představit. Vězni musí snášet společnost cizích lidí způsobem, který je pro ně extrémně invazivní. Je to doslova krutost, když je pak nutíme k rasové integraci, která je nesrovnatelně intenzivnější než cokoli, co by si většina z nás dobrovolně zvolila. Federální soudci by se měli zamyslet nad svým svědomím, než budou ohrožovat životy lidí ve jménu principů, které sami ve svém vlastním životě pravděpodobně nedodržují.

Pojďme se nyní podívat na některé důsledky rasové diverzity v životech obyčejných Američanů.

Diverzita se dnes dotýká Američanů prakticky ve všech částech země, ale její dopad je nejvýraznější tam, kde dochází

[350] Solomon Moore, „Hundreds Hurt in California Prison Riot“, New York Times, 9. srpna 2009. Carol J. Williamsová a Nicole Santa Cruzová, „Prison Officials Had Warning That a Disturbance Was Likely in Chino“, Los Angeles Times, 11. srpna 2009.

k vysoké míře imigrace. V některých částech jižní Kalifornie přinesla diverzita do ulic násilí, jaké je obvyklé ve školách a ve věznicích. Nepřátelství mezi černochy a Hispánci je chronické, ale ani to, co se rovná etnickým čistkám, nevzbuzuje celonárodní pozornost.

Do roku 2004 se nezačleněná oblast severně od čtvrti Watts, mezi ulicemi Florence a Firestone, stala dějištěm toho, co deník Los Angeles Times označil za „smrtící rasovou válku gangů“. Jen od ledna 2004 do června 2005 bojoval černošský gang Eastside Crips s hispánským gangem Florencia 13, což v oblasti o rozloze pouhých 3½ čtverečních mil vyústilo v celkem 44 mrtvých a 200 zraněných. Policie byla šokována zjištěním, že pouze asi polovina obětí byli členové gangů. „Násilí nabralo určitý směr a proměnilo se v rasovou válku,“ vysvětlil šerif Los Angeles Lee Baca. „Lidé byli zabíjeni jen proto, že byli černí nebo měli hnědou pleť.“ Policejní oddělení sestavilo 57člennou speciální jednotku, aby oblast důkladně pokryla.[351]

Do následujícího roku měli federální úředníci dostatek důkazů k tomu, aby obvinili čtyři Hispánce z pokusu o vyhnání černochů z oblasti Highland Park (vzdálené asi 15 mil od Florence/Firestone) prostřednictvím série útoků spáchaných v letech 1995 až 2001. Během soudního řízení jeden svědek vypověděl, že od vězeňského gangu mexické mafie přišel rozkaz „zabíjet všechny černochy… na potkání“. Jiní uvedli, že frakce v rámci hispánského gangu známého jako „the Avenues“ mezi sebou soupeřily o to, která z nich vyžene z Highland Parku nejvíce černochů. V roce 2006 byli čtyři Hispánci shledáni vinnými a tři z nich byli odsouzeni k doživotnímu vězení za, jak

[351] Megan Garvey, „L.A. County Targets Racial Gang War“, Los Angeles Times, 17. prosince 2005.

to vyjádřil úřadující federální prokurátor George S. Cardona, „odporný čin spočívající v pokusu zbavit svou čtvrť Afroameričanů“.[352]

Později téhož roku se násilí vrátilo do nedalekého města Harbor Gateway. Na 206. ulici byla vytyčena neformální hranice: Hispánci na severu, černoši na jihu. Na obou stranách této hranice se objevovaly provokativní graffiti a docházelo k rasově motivovaným vraždám, ale smrt čtrnáctileté Cheryl Greenové se jevila jako obzvláště odporná. Tato žákyně střední školy stála na černé straně hranice a povídala si s přáteli, když k ní přistoupil Hispánec a začal střílet.[353] Šerif Baca varoval, že vzhledem k téměř náhodnému charakteru těchto vražd bylo obtížné jim zabránit. Vůdci skupiny „Florencia 13“ nadále vydávali rozkazy k zabíjení černošských rivalů, avšak pokud se konkrétního černocha nepodařilo najít, zněl rozkaz: „No, tak zastřelte každého černocha, kterého uvidíte.“[354]

„Stačí, že uvidí mladého muže jiné rasy, a hned střílejí,“ řekla Olivia Rosalesová, bývalá specialistka na trestné činy z nenávisti, která v letech 2005 až 2007 vedla vyšetřování mnoha vražd spáchaných skupinou „Florencia 13“. Z 20 případů, které řešila, uvedla slečna Rosalesová, „většina obětí nebyla členy nepřátelského gangu.“

Timothy Slack, který je černoch, vyrostl ve sporné oblasti Florence/Firestone, když tam žili převážně černoši. Řekl, že už

---

[352] John Spano, „Gang Accused of Conspiring to Kill Blacks“, Los Angeles Times, 4. července 2006. Peter Y. Hong, „Killers Targeting Blacks Get Life Terms“, Los Angeles Times, 21. listopadu 2006.
[353] „Teen Girl Shot in Racia ly Motivated Hate Crime“, CBS, 19. prosince 2006.
[354] „Sheriff: L.A. Gang Kiled to ‘Cleanse’ Turf of Blacks“, Associated Press, 31. prosince 2007.

nedovolí svým dětem chodit do obchodu ani procházet se uličkami. Jeden bývalý člen černošského gangu stále žil ve Florence/Firestone, protože tam vlastnil nemovitost, ale varoval: „Přijde čas, kdy odtud budou muset všichni odejít.“[355]

V roce 2007 černošské obyvatelstvo veřejně protestovalo proti tomu, co považovalo za nedostatečnou policejní ochranu. V listopadu se před radnicí sešla hlučná skupina, která ostře kritizovala starostu Antonia Villaraigosu a členy městské rady. Jedna černoška si postěžovala, že „jedna rasa lidí vyvražďuje jinou rasu lidí“.[356]

Od léta 2006 do léta 2007 Hispánci v oblasti Canoga Parku při 12 různých příležitostech postřelili černochy a poručík Tom Smart z losangeleské policie varoval černochy, že se stávají terčem útoků výhradně kvůli své rase. Je ironií, že o dva roky dříve získal Canoga Park prestižní ocenění „All-America City“, a to především díky své neobvykle rozmanité populaci.[357]

Na počátku roku 2008 se rasově motivované vraždy přesunuly do města Monrovia v okrese Los Angeles, když dva černoši vnikli na území nepřátelského hispánského gangu, zabili jednu hispánskou dospívající dívku a další zranili. Policie uvedla, že v Monrovii a sousedních městech došlo k mnoha

---

[355] Sam Quinones, „Gang Rivalry Grows into Race War: Battle Over the Drug Trade has led to Escalating Violence in Florence-Firestone“, Los Angeles Times, 18. října 2007.

[356] Earl Ofari Hutchinson, „The Black-Latino Blame Game“, Los Angeles Times, 25. listopadu 2007.

[357] Rick Coca, „Latino Gang Makes Blacks Its Target in Canoga Park“, Los Angeles Daily News, 6. srpna 2007.

přestřelkám v rámci takzvané „rasově motivované války gangů“.[358]

V červnu 2008 šerif Lee Baca zveřejnil v deníku Los Angeles Times článek s názvem „V L.A. zabíjí rasa“. Napsal:

> V tomto okrese máme vážný problém s násilím mezi různými rasami, do kterého jsou zapojeni černoši a Latinoameričané. Někteří lidé to popírají. Tvrdí, že rasa nehraje v krizi gangů v Los Angeles žádnou roli… Ale mýlí se. Pravdou je, že v mnoha případech je rasa jádrem problému. Členové latinskoamerických gangů střílejí na černochy ne proto, že jsou členy konkurenčního gangu, ale kvůli barvě jejich pleti. Stejně tak členové černošských gangů střílejí na Latinoameričany, protože mají hnědou pleť…

Šel bych dokonce ještě o krok dál a tvrdil bych, že některé z takzvaných gangů v Los Angeles nejsou ve skutečnosti nic jiného než volně sdružené skupiny černochů nebo Latinoameričanů, kteří se potulují po ulicích a hledají lidi jiné barvy pleti, na které by mohli střílet.[359]

Vraždy pokračovaly i v roce 2009. V lednu byli tři členové hispánského gangu obviněni z rasově motivované vraždy za to, že v Canoga Parku zastřelili černocha, když vynášel odpadky. Detektiv David Peteque vysvětlil, že ho tito muži zabili „z žádného jiného důvodu než kvůli barvě jeho pleti“.[360]

---

[358] Leo Stalworth, „Monrovia Shooting Underscores Gang War“, KABC-TV (Los Angeles), 29. ledna 2008.
[359] Lee Baca, „In L.A., Race Kills“, Los Angeles Times, 12. června 2008.
[360] Miriam Hernandez, „Racial Motivation in Canoga Park Murder?“ KABC-TV (Los Angeles), 15. ledna 2009. Ruben Vives, „3 Gang Members Charged in Canoga Park Kiling,“ Los Angeles Times, 18. ledna 2009.

V květnu 2009 federální úřady obvinily nejméně 147 členů gangu Varrio Hawaiian Gardens, který se chlubil násilím namířeným proti černochům a sám sebe označoval za „gang nenávisti“. V obžalobě bylo uvedeno, že „členové gangu VHG [Varrio Hawaiian Gardens] vyjádřili přání zbavit město Hawaiian Gardens všech Afroameričanů a systematicky se snažili tohoto cíle dosáhnout páchání trestných činů proti Afroameričanům.“ Federální prokurátor Thomas P. O’Brien označil tato zatčení za „největší zásah proti gangu v historii Spojených států“.[361] Tento šokující příklad rasového konfliktu nezískal na celostátní úrovni prakticky žádnou pozornost.

Je těžké si představit hrůzu, kterou prožívají lidé, kteří se stávají terčem útoků. Jednatřicetiletá Channise Davyová si myslela, že našla svůj vysněný dům v kalifornském Duarte, v převážně hispánské čtvrti, kde ona a její čtyři děti byli jedinými černochy. 8. května 2009, krátce po nastěhování, přišla domů a zjistila, že se tam vloupali vandalové a sprejem posprejovali prakticky všechny dostupné povrchy – podlahy, stěny, nábytek, dokonce i televizní obrazovky – slovem „nigger“. Po jediné návštěvě, při které si vyzvedla oblečení, už do toho domu nikdy nevkročila.[362]

Jižní Kalifornie má bezpochyby nejhorší napětí mezi černochy a Hispánci kvůli svému demografickému složení, ale trpí tím i jiné oblasti. V roce 2006 se Philip Herrera díval se svou matkou a přítelkyní na film v kině ve městě Richmond v oblasti Sanfranciského zálivu. Černoši křičeli a pan Herrera vstal, aby je požádal, ať přestanou. Několik z nich ho pak

[361] „Feds: Latino Gang Targeted Blacks“, Associated Press, 21. května 2009.
[362] Corina Knoll, „Racial Hatred Runs African American Family out of Dream Home“, Los Angeles Times, 4. června 2009.

vytáhlo ze sedadla a zmlátilo ho tak silně, že utrpěl otřes mozku. Desítky dalších černochů ho kopaly, když se plazil uličkou k východu. Před kinem černoši napadli nejméně dva další Hispánce, zatímco černošští zaměstnanci kina se na to dívali a smáli se.[363]

V Las Vegas byl v listopadu 2001 Damon Campbell odsouzen k doživotnímu vězení za vraždu Carlose Villanuevy. Pan Campbell zastřelil pana Villanuevu poté, co prohlásil, že ve své černošské čtvrti už nechce žádné Hispánce.[364] V roce 2008 varoval policejní náčelník William Matthews z Coatesville v Pensylvánii, že černošští obyvatelé města se zaměřují na Hispánce s cílem spáchat znásilnění, loupeže a napadení, a upozornil, že „zločiny černochů proti Hispáncům“ by mohly vyprovokovat vznik násilných hispánských gangů za účelem sebeobrany.[365]

V roce 2006 Pew Hispanic Center zjistilo, že čím blíže černí obyvatelé bydleli k Hispáncům a čím častěji s nimi přicházeli do styku, tím více se vyslovovali pro omezení imigrace. Podobně ve studii o rasových postojích v Durhamu v Severní Karolíně 59 procent latinskoamerických přistěhovalců uvedlo, že jen málo nebo žádní černoši jsou pracovití, a 57 procent uvedlo, že jen málo nebo žádným černochům se dá věřit. Pouze 9 procent bělochů uvedlo, že černoši nejsou pracovití, a pouze 10 procent uvedlo, že se jim nedá věřit.[366]

---

[363] Karl Fischer, „Police Say Movie Attack is Hate Crime“, Contra Costa Times (Walnut Creek, Kalifornie), 26. srpna 2006.
[364] „No Parole Given in Shooting Death“, Las Vegas Sun, 16. listopadu 2001.
[365] Jennifer Miler, „Chief: Blacks Prey on Hispanics“, Daily Local (Exton, PA), 29. června 2008.
[366] Steven Malanga, „The Great Black-Hispanic Split“, New York Post, 22. ledna 2008.

Podle jiné studie dávali hispánští cestující bílým taxikářům o 150 procent vyšší spropitné než černým taxikářům.[367]

Město Lynwood v okrese Los Angeles bývalo převážně černošské, ale v roce 2007 tvořili Hispánci více než 80 procent obyvatel. Černoši však stále disponovali značným vlivem, protože 40 procent obyvatel se narodilo v zahraničí a mnozí z nich neměli volební právo. V městské radě se spory odehrávaly podél rasových linií. „Všechno se to točí kolem rasy," řekla členka městské rady Leticia Vasquezová.[368]

Černoši a Hispánci byli v radě školního okrsku Roosevelt ve Phoenixu v Arizoně natolik ve sporu, že jediným řešením se zdálo být jmenování bělocha na uvolněné místo. William Weiss uvedl, že doufá, že přinese „klid".[369]

Jeden černoch popsal své rozhodnutí odebrat syna ze základní školy ve Washingtonu, D.C., kde polovinu žáků a většinu zaměstnanců tvořili Hispánci. Uvedl, že černošští žáci chodili domů s pláčem, protože je Hispánci škádlili kvůli barvě pleti a vlasům. „Diverzita může být chaotičtější, než si většina z nás chce připustit," napsal. Jaký byl jeho závěr? „Všem přátelům – z nichž většina, ale ne všichni, jsou běloši –, které jsem v průběhu let kritizoval za to, že opustili District, jakmile jejich děti dosáhly školního věku: omlouvám se. Měli jste pravdu. Mýlil jsem se."[370]

---

[367] Jennifer Millman, „Is Tipping Racist? New Taxi-Driver Study Says Yes", diversityinc.com, 26. března 2008.
[368] John L. Mitchell, „Racial Shift Plays Out in Lynwood Politics", Los Angeles Times, 5. června 2007.
[369] Betty Reid, „Diversity Key to Naming of Weiss at Roosevelt", Arizona Republic, 6. srpna 2004.
[370] David Nicholson, „I Just Couldn't Sacrifice My Son", Washington Post, 21. října 2007.

Na Jihu, kde rasové konflikty tradičně stavěly černochy proti bělochům, se objevila nová rozporová linie. Když Hispánci v Georgii usilovali o zařazení mezi „dodavatele z řad menšin“, aby mohli získávat preferenční zakázky, byli to právě černošští zákonodárci, kdo jim v tom zabránil. Jak vysvětlil Bob Holmes ze státního Legislativního černošského klubu: „Mezi černochy a Hispánci roste konkurence a na Jihu se to bude ještě zhoršovat.“[371]

Díky rychle se rozvíjející ekonomice v oblasti Raleigh-Durham v Severní Karolíně se sem v 90. letech přistěhovalo mnoho Hispánců, brzy však došlo k napětí s černošským obyvatelstvem. Ana Cabello-Bumpassová, která se zabývala pronájmem bytů, uvedla, že když Hispánci hledali bydlení, „první věc, na kterou se mě ptají, je, jestli je v okolí hodně černochů, protože nechtějí bydlet na místě, kde je hodně Afroameričanů.“ I černoši se chtěli Hispáncům vyhýbat.

Jakmile se Hispánci ve velkém počtu nastěhovali do bytového komplexu, černoši se odstěhovali. „Nemáme nic společného,“ řekl jeden z černochů, který se stěhoval pryč. Hispánská imigrantka Aura Ventura uvedla, že když se ona a její rodina nastěhovali do bytu v černošské čtvrti, sousedé házeli na dům vejce. Jim Johnson, který dříve žil a učil v Los Angeles, byl profesorem na Univerzitě Severní Karolíny v Chapel Hill a specializoval se na konflikty menšin. Řekl, že situace připomínala čtvrť South Central v Los Angeles v 80. letech.[372]

---

[371] Dahleen Glanton, „Hispanic Influx in Deep South Causes Tensions—With Blacks“, Chicago Tribune, 19. března 2001.

[372] Ben Stocking, „Side by Side, Worlds Apart“, News and Observer (Raleigh, NC), 4. května 1997.

Jakékoli smíchání skupin může vést ke konfliktům. V Jižním Bostonu se v roce 2004 měl spor mezi bílými a jihovýchodními asijskými teenagery vyřešit soubojem jeden na jednoho mezi jednotlivými bojovníky z každé skupiny. Výsledkem byla rvačka, při níž byl 16letý Bang Mai smrtelně bodnut.[373]

V roce 2002 se v Brooklynu skupina mladých Dominikánců vydala do bangladéšské čtvrti s úmyslem ukrást kolo, ale skupina Bangladéšanů je odtud vyhnala. Dominikánci se vrátili s posilami a začali napadat každého, kdo vypadal jako Bangladéšan. Mizinor Rahman byl svědkem těchto útoků a zavolal z mobilního telefonu na číslo 911. Dominikánci poté tohoto bangladéšského přistěhovalce ubili k smrti.[374]

Hispánci a Vietnamci žijí v Orange County v Kalifornii bok po boku již 20 let, výsledkem však je neustálé násilí nízké intenzity. Jak vysvětlil 25letý Hispánec, který v Orange County vyrůstal společně s Vietnamci: „Mnoho vietnamských a latinskoamerických přistěhovalců prostě nesnáší, že žijí vedle sebe.“[375]

V Columbusu ve státě Ohio dochází k násilným střetům mezi americkými černochy a somálskými Bantu. Rvačka, k níž došlo v roce 1998 v jednom bytovém komplexu, přiměla správce, aby pro nájemníky zorganizovali kurzy kulturní citlivosti. To však nepomohlo. V roce 2004 došlo v tomto

[373] John Element a Brian MacQuarrie, „Two Assaults Led to Brawl, Say Teenagers“, Boston Globe, 13. července 2004.
[374] Larry Celona, Ikimulisa Sockwell-Mason a Michael Sofronski, „Man Beaten to Death in Brooklyn Brawl“, New York Post, 13. srpna 2002.
[375] Gustavo Arellano, „When Immigrants Attack“, Orange County Weekly, 18. července 2003, s. 15.

komplexu k další rvačce mezi Somálci a černochy, při níž se 60 lidí navzájem mlátilo pálkami a plenilo byty. Pět Bantuů skončilo v nemocnici. Tentokrát bylo řešením oddělení; všech 15 somálských rodin se odstěhovalo.

Ve stejném roce došlo na střední škole Mifflin High School v Columbusu k rvačce mezi americkými černochy a Somálci, při které upadl do bezvědomí šestnáctiletý somálský chlapec. Tři somálské dívky opustily školu s tím, že se s americkými černochy nedokážou sžít. „Situace se bude jen komplikovat, jak se komunita stává etnicky rozmanitější," řekl Hassan Omar, předseda Somálského společenství v Ohiu.[376]

Na počátku roku 2009 se obyvatelé města Paris v Texasu sešli, aby projednali příčiny rasového napětí. Doufali, že je k dosažení dohody inspiruje inaugurace Baracka Obamy, k níž došlo pouhých deset dní předtím. Navzdory přítomnosti specialistů na mediaci z amerického ministerstva spravedlnosti skončilo toto napjaté čtyřhodinové setkání tím, že na sebe černoši a běloši vzájemně křičeli.[377]

Mezi černochy a Asiaty docházelo k dobře známým konfliktům, zejména s korejskými obchodníky s potravinami, kteří si v černošských čtvrtích zřizovali malé obchody. V 80. letech černoši v New Yorku, Filadelfii, Los Angeles, Detroitu a Chicagu pořádali protestní demonstrace, vypalovali obchody nebo dokonce vraždili korejské obchodníky s potravinami.

[376] Encarnacion Pyle a Matthew Marx, „Culture Clash Ends With Fists", Columbus Dispatch, 14. června 2004.
[377] Howard Witt, „Paris, Texas, Race Relations Dialogue Turns Into Dispute", Chicago Tribune, 1. února 2009.

Probíhalo mnoho kampaní, které vyzývaly černochy, aby nenakupovali u „lidí, kteří nevypadají jako my“.[378]

V New Yorku panovala mezi černochy a Korejci taková nepřátelství, že v letech 1981 až 1995 černí obyvatelé zorganizovali 15 samostatných bojkotů potravinářských obchodů vlastněných Korejci. Šest z nich trvalo nejméně měsíc a jeden se táhl dokonce 17 měsíců. Sociolog Pyong Gap Min však poznamenává, že konflikt mezi černochy a Korejci nakonec utichl. Proč? Protože nové územní zákony vedly k založení velkoplošných obchodů, které vytlačily malé obchody s potravinami, gentrifikace přivedla do Harlemu a Brooklynu mnoho nečernošských obyvatel a druhá generace korejských přistěhovalců se vydala na kariéru v administrativě – nikoli proto, že by se černoši a Korejci naučili spolu žít.[379]

Po vynesení rozsudků v roce 1992 v prvním soudním řízení s losangeleskými policisty, kteří zbili Rodneyho Kinga, si černošští výtržníci vybrali jako cíl žhářských útoků obchody v majetku Korejců. Po nepokojích se Aliance černochů a Korejců v Los Angeles, založená v roce 1986 za účelem zmírnění napětí, rozpadla v důsledku vzájemných výčitek a obvinění. Úsilí o navázání dialogu přineslo tak mizivé výsledky, že nikdo neměl vůli v něm pokračovat.[380] Mnohé korejské podniky, které vyhořely, již nebyly znovu vybudovány a další podniky nadále odcházely. „Kontroverze kolem černochů a Korejců utichla, protože zmizel její podnět,“

[378] Jared Taylor, Paved With Good Intentions (New York: Carrol & Graf, 1992), str. 113–121.
[379] Sewell Chan, „In the Produce Aisle, Solidarity for Korean Grocers“, New York Times, 3. září 2008.
[380] „Group to Improve Black-Korean Relations Disbands in Los Angeles“, New York Times, 26. prosince 1992.

vysvětlil Ronald Wakabayashi, výkonný ředitel Komise pro lidské vztahy okresu Los Angeles.[381]

Napětí mezi černochy a Asiaty vyvrcholilo v San Franciscu na počátku roku 2010 poté, co mladí černoši ubili k smrti několik Asiatů a další brutálně zmlátili. V březnu se stovky Asiatů vydaly na pochod k radnici a mávali transparenty s nápisem „Asiaté nejsou boxovací pytle“. Aktivistka Carol Mo uvedla, že průzkum z roku 2008, který se zabýval 300 loupežnými přepadeními ve městě, odhalil, že v 85 procentech případů byli pachateli černoši a oběťmi Asiaté. „Je to špinavé malé tajemství San Francisca,“ řekla a poznamenala, že policie o těchto číslech nerada hovoří.[382]

Stejně tak v roce 2010 zadržela policie na Manhattanu skupinu černošských teenagerů, kteří se specializovali na napadání asijských žen ve věku od padesáti do sedmdesáti let. Chlapci plnili roli hlídky; útočily dívky.[383]

Pracoviště

---

[381] Keith Bradsher, „Years After Riot, Korean-Americans Still Fleeing“, New York Times, 6. ledna 1997, s. A15.

[382] Juliana Barbassa, „Attacks on Asian-Americans Lead to Racial Tension in SF,“, Sacramento Bee, 15. května 2010. C.W. Nevius, „Dirty Secret of Black-on-Asian Violence is Out“, San Francisco Chronicle, 2. května 2010, s. C1.

[383] Pablo Guzman, „Teen Suspects to Appear in Family Court Saturday“, WCBS-TV, 10. dubna 2010. Často se tvrdí, že asijští přistěhovalci přejímají předsudky vůči černochům od bělochů a z médií, výzkumy však naznačují opak. Silné nepřátelské postoje vůči černochům a Hispáncům jsou častější mezi asijskými přistěhovalci než mezi rodilými bělochy, a studie Stanfordské univerzity zaměřená na vietnamsko-americké středoškoláky zjistila, že ti, kteří vyrostli ve Spojených státech, měli méně předsudků vůči černochům než ti, kteří se sem přistěhovali. [Norman Matloff, „Asians, Blacks and Intolerance“, San Francisco Chronicle, 20. května 1997.]

Americké korporace vynakládají značné úsilí na podporu diverzity, ale jaké jsou výsledky? Jak uvidíme v následující kapitole, z hlediska skutečných výhod to není moc, ale z hlediska rasových konfliktů je toho naopak hodně. Ve fiskálním roce 2007 obdržela federální Komise pro rovné pracovní příležitosti (EEOC) 30 510 formálních stížností na rasovou diskriminaci, 9 369 případů diskriminace na základě národního původu a 2 880 případů náboženské diskriminace, což činí celkem 42 759 případů diskriminace v zaměstnání – 170 každý pracovní den –, které vznikly v důsledku diverzity.[384] Ve všech třech kategoriích došlo oproti předchozímu roku k nárůstu nejméně o 12 procent a lze s jistotou předpokládat, že na každý podaný případ připadá mnoho případů domnělé diskriminace, které nebyly formálně řešeny.

Kromě stížností podaných u EEOC mají jednotlivé státy, okresy, obce, korporace a univerzity své vlastní postupy pro řešení stížností. Zaměstnanci mohou také podat žalobu přímo u federálního soudu; v roce 2001 podali samotní Afroameričané 21 000 žalob týkajících se rasové diskriminace.[385] Všechny složky ozbrojených sil mají zavedeny postupy pro řešení stížností. Americká komise pro občanská práva, Úřad pro dodržování federálních smluv, Oddělení pro občanská práva Ministerstva spravedlnosti a jejich ekvivalenty na úrovni států a místních samospráv existují právě kvůli konfliktům, které vyplývají z diverzity.

[384] Jennifer C. Kerr, „Job Discrimination Complaints Jump“, Associated Press, 5. března 2008.
[385] Neely Tucker, „Bias Suits Scale Corporate Ladder,“, Washington Post, 30. listopadu 2002, s. A1.

Imigranti s sebou přinášejí nový druh diskriminace: „colorismus“, tedy stížnosti na rozdíly v odstínu pleti mezi lidmi stejné rasy. Černoši s odlišným odstínem pleti se navzájem diskriminují již dlouho, ale v roce 2004 místopředsedkyně EEOC Naomi Earpová uvedla, že k největšímu nárůstu sporů došlo mezi přistěhovalci z Indie, Pákistánu a Jižní Ameriky, kteří jsou extrémně citliví na barvu pleti. Varovala, že s rostoucí diverzitou země se problém „colorismu“ bude zhoršovat.[386]

Kdyby bylo možné spočítat všechny žaloby podané u všech možných soudů, mohlo by se jednat o stovky tisíc stížností souvisejících s diverzitou ročně. Pravděpodobně existují desítky tisíc Američanů, jejichž úkolem je prosazovat, upravovat, podporovat a regulovat rasovou diverzitu. Kromě emocionálního traumatu pro zúčastněné strany se náklady na řízení diverzity a mechanismy pro řešení stížností, které to vyžaduje, pravděpodobně pohybují v řádu miliard.[387] To je zcela nezávisle na miliardách vynaložených na urovnání žalob kvůli diskriminaci.

Vzhledem k tomu, že existuje tolik žalob s potenciálně vysokými náhradami škody, vznikly specializované pojišťovny, které nabízejí ochranu. „Dříve či později se prakticky každá středně velká až velká společnost pravděpodobně ocitne v roli

---

[386] Jackson Lewis (advokátní kancelář), tisková zpráva, 7. dubna 2004.

[387] Před hlasováním o kalifornské lidové iniciativě z roku 1996, jejímž cílem bylo zrušení státních programů pozitivní diskriminace, odhadl Tom McClintock, bývalý kandidát na post kalifornského kontrolora, že roční náklady pouze na jejich správu se pohybovaly od 343 milionů do 677 milionů dolarů. Tato částka nezahrnovala náklady na soukromé programy upřednostňování ani náklady na federální a místní antidiskriminační mechanismy, na které se toto opatření nevztahovalo. [K.L. Bilingsley, „Affirmative Racism“, Heterodoxy, říjen 1996, s. 10.]

žalované strany v soudním sporu týkajícího se diskriminace nebo sexuálního obtěžování," uvedl Robert P. Hartwig, viceprezident Insurance Information Institute. Odhadl, že v jakémkoli pětiletém období je v takových případech žalováno 60 procent velkých společností. Proč? „Rasově a etnicky rozmanitá pracovní síla 21. století je potenciálním sudem s prachem." V roce 1990 existovalo jen několik společností, které prodávaly pojištění proti diskriminaci. V roce 2000 jich bylo již více než 60.[388]

Takové soudní spory byly tradičně stížnostmi černochů proti bílým zaměstnavatelům, ale obvinění se nyní mohou týkat kterékoli strany. Jak v roce 2006 poznamenal Wall Street Journal: „Na pracovištích se objevuje nová vlna případů rasové diskriminace: Afroameričané, kteří mají pocit, že jsou při výběru přehlíženi ve prospěch Hispánců." Jak vysvětlila Anna Parková, regionální právnička EEOC: „Dříve panovala neochota podávat žaloby proti jiným menšinám. To je nový trend."

Diskriminace funguje i opačným směrem. V říjnu 2005 vyjádřil starosta New Orleans Ray Nagin běžnou stížnost mezi černochy, když se zeptal: „Jak mohu zajistit, aby New Orleans nebylo zaplaveno mexickými pracovníky?"[389] Tento přístup může být nákladný. V roce 2007 přiznala federální porota náhradu škody ve výši 254 000 dolarů Thomasovi Diazovi z policejního sboru ve městě Inkster v Michiganu, protože město

---

[388] „Is Your Business Prepared For a Discrimination Lawsuit? Anti-Discrimination Policies, Education, and Insurance Can Help, Says I.I.I.", PRNewswire, 30. listopadu 2000.

[389] Miriam Jordan, „Blacks vs. Latinos at Work", Wall Street Journal, 24. ledna 2006, s. B1.

„zavádělo a nadále uplatňovalo politiku diskriminace při zaměstnávání osob, které nejsou afroameričany“.[390] V roce 2008 porota v Los Angeles shledala, že černošští nadřízení v úřadu šerifa diskriminovali devatenáctiletého hispánského veterána Angela Jaimesa, a přiznala mu odškodné ve výši 432 000 dolarů.[391]

Snaha o rasovou diverzitu může znamenat diskriminaci bělochů. V roce 2008 se město San Francisco zavázalo vyplatit 1,6 milionu dolarů dvanácti bílým policistům, kteří podali žalobu u federálního soudu s tvrzením, že byli při povýšení přehlédnuti, protože město upřednostňovalo černošské nadřízené.[392]

V roce 2009, po více než 20 letech soudních sporů, si 75 bílých hasičů z Chicaga rozdělilo odškodné ve výši 6 milionů dolarů za diskriminaci. V roce 1986 dosáhli v přijímacích zkouškách na poručíky lepších výsledků než černošští uchazeči, město však výsledky zmanipulovalo a povýšilo černošské uchazeče. Město se proti tomuto rozhodnutí bránilo až k Nejvyššímu soudu Spojených států.[393]

V červnu 2009 rozhodl Nejvyšší soud USA v mediálně sledovaném případu Ricci v. DeStefano a shledal, že město New Haven diskriminovalo bílé hasiče, když zrušilo výsledky povyšovacího testu pouze proto, že černošští a hispánští uchazeči dosáhli špatných výsledků. Město se velmi snažilo

---

[390] Paul Egan, „Hispanic Cop Wins Bias Suit“, Detroit News, 15. února 2007.
[391] Victoria Kim, „Black Supervisors Punished a Deputy out of Racism, Jury Finds“, Los Angeles Times, 17. října 2008.
[392] „San Francisco to Pay $1.6 Milion in Reverse Discrimination Suit“, Associated Press, 28. února 2008.
[393] „Chicago Settles Reverse Discrimination Lawsuit“, Associated Press, 11. března 2009.

odstranit z testu jakýkoli zdroj rasové zaujatosti, přesto však usoudilo, že povýšení pouze bílých mužů by rozhněvalo zastánce diverzity a vyvolalo by soudní spory.[394]

Kombinace několika faktorů – tlak na zaměstnavatele, aby zajistili diverzitu pracovní síly, spolu s rostoucím počtem nebílých manažerů, kteří upřednostňují příslušníky své vlastní skupiny – vedla v letech 1998 až 2008 k pozoruhodnému 45procentnímu nárůstu počtu stížností na rasovou diskriminaci podaných bělochy.[395] Typický příklad: V roce 2010 podal policista Paul Waymire z losangeleské policie žalobu na svého hispánského nadřízeného kvůli diskriminaci a bylo mu přiznáno odškodné ve výši 125 000 dolarů.[396]

Problémy s diverzitou se mohou objevit tam, kde by je člověk nejméně čekal. V Kanadě je úkolem Kanadské komise pro lidská práva bojovat proti předsudkům, diskriminaci a necitlivosti, avšak její velmi rozmanití zaměstnanci sami těmito neduhy značně trpěli. Interní zpráva o 230 zaměstnancích komise odhalila mnoho stížností na zlomyslné vedoucí, sexuální diskriminaci a „jedovaté pracovní prostředí“. Za posledních 12 měsíců odešlo 40 procent zaměstnanců a 37 procent těch, kteří v komisi zůstali, doufalo, že brzy odejdou.[397]

---

[394] Robert Barnes, „Justices Rule for White Firemen In Bias Lawsuit“, Washington Post, 30. června 2009.

[395] Scott Cannon, „More Whites Complaining to EEOC of Racial Discrimination“, Kansas City Star, 28. července 2009.

[396] „Officer Wins Discrimination Lawsuit Against LAPD“, San Francisco Chronicle, 5. března 2010. Další příklady úspěšných žalob o diskriminaci podaných bělochy proti černošským zaměstnavatelům najdete v kapitole 5.

[397] Ian Hunter, „Equality’s Bloated Bureaucracy“, Globe and Mail (Toronto), 23. května 2001.

Odbor sociálních služeb města Denver se zabývá případy týrání dětí, sociálními dávkami, výživným na děti atd. V roce 2001 tvořili mnoho z jeho 1 300 zaměstnanců a osm z deseti vedoucích oddělení neběloši, stejně jako mnoho jeho klientů. Město si najalo organizaci Gallup, aby zjistila, jak funguje diverzita, a výsledek ho šokoval. Padesát sedm procent respondentů uvedlo, že zaměstnanci čelili diskriminaci na základě rasy, pohlaví, věku atd. Šedesát devět procent uvedlo, že nedůvěřují vedení. Společnost Gallup město ujistila, že lidé v pomáhajících profesích jsou na diskriminaci obzvláště citliví a otevřeně o ní hovoří. Sociální pracovnice Shanna Rittsová, zástupkyně odborů, uvedla, že spolu nevycházely ani různé skupiny Hispánců. „Máme zde velkou skupinu zaměstnanců z menšin, ale mezi nimi dochází ke střetům," vysvětlila.[398]

Diverzita může ohrozit veřejnost. 26. srpna 1997 se bílý a černý letoví dispečeři ve věži na letišti La Guardia dostali do pěstní potyčky, když bílý dispečer použil slovo „chlapče" v přítomnosti černého dispečera a ten se tím cítil uražen. Věž byla asi minutu bez spojení s letadly, což je nebezpečná situace, která je federálními předpisy přísně zakázána.[399]

O ozbrojených silách se často hovoří jako o vzoru dobrých mezirasových vztahů, ale není tomu tak vždy. Ačkoli je tato studie již více než deset let stará, v roce 1997 armáda provedla rozsáhlý průzkum mezirasových vztahů na základě pověření Kongresu, který zahrnoval více než 40 000 vojáků. Mnozí z nich uvedli, že vztahy nejsou „vůbec" dobré nebo jsou dobré

[398] Arthur Kane, „Workers Cite Bias at City Agency,", Denver Post, 16. března 2001.
[399] Bill Sanderson, „Brawling Controlers Left Jets Up in the Air", New York Post, 29. srpna 1997, s. 20.

pouze v „malé/střední míře“: 51 procent černochů, 37 procent Hispánců, 35 procent Asiatů, 36 procent amerických indiánů a 25 procent bělochů.

Až dvě třetiny vojáků uvedly, že se setkaly s něčím od „necitlivých výroků“ až po rasové výhrůžky či násilí: 63 procent bělochů, 76 procent černochů, 79 procent Hispánců, 70 procent Asiatů a 76 procent amerických indiánů. Na otázku, zda se příležitosti pro jejich rasu za posledních pět let zlepšily nebo zhoršily, pouze 16 procent bělochů se domnívalo, že se situace zlepšila. Pro srovnání: u černochů to bylo 39 procent, u Hispánců 47 procent, u Asiatů 50 procent a u indiánů 41 procent. Pentagon byl těmito zjištěními natolik zahanben, že jejich zveřejnění odložil o dva roky.[400]

Aktivní důstojníci se neodvažují kritizovat diverzitu ze strachu, že by to mohlo zničit jejich kariéru. Teprve po odchodu do výslužby major Andy Messing z armádních Zelených baretů prohlásil, že jednotky speciálních sil by měly být homogenní, protože to podporuje soudržnost. Uvedl, že rozdíly v rase či náboženství ještě zvyšují napětí, které již tak panuje v náročném výcvikovém režimu a při nebezpečných bojových misích.[401]

Nedávná rozsáhlá studie zabývající se soudržností jednotek v americké občanské válce zjistila, že vojáci měli menší sklon k dezertování, pokud bojovali po boku mužů, kteří

[400] Jacquelyn Scarvile a kol., Průzkum rovných příležitostí v ozbrojených silách, Defense Manpower Data Center, 1999. Robert Suro a Michael A. Fletcher, „75 Percent of Military’s Minorities See Racism“, Washington Post, 23. listopadu 1999, s. A1.

[401] Ron Kampeas, „Special Forces Lack Diversity,“, Associated Press, 1. dubna 2002.

se jim podobali z hlediska etnického původu, náboženského vyznání a povolání a kteří pocházeli ze stejné části země. Autoři Dora Costa a Matthew Kahn došli k závěru, že muži byli nejvíce ochotni riskovat své životy pro ty, kteří se jim nejvíce podobali. Zjistili také, že veteráni Unie měli ve stáří horší zdravotní stav, pokud zažili mnoho bojů, ale překvapivě zjistili, že tento efekt zmizel u vojáků, kteří bojovali ve velmi homogenních jednotkách. Boj po boku blízkých kamarádů je imunizoval proti válečnému traumatu.[402]

Čím intimnější je prostředí, tím větší jsou výzvy spojené s diverzitou. Například adoptované děti často uvádějí, že nikdy neměly pocit, že by tam zapadaly. V britské studii zaměřené na dospělé, kteří byli v dětství adoptováni, uvedlo 46 procent bělochů adoptovaných bělochy, že pociťují pocit nepatřičnosti. U nebílých osob adoptovaných bělochy se tento podíl zvýšil na téměř 75 procent. Vědci uvedli, že jejich neustálým refrénem bylo: „Láska nestačí.“[403]

Může to být ještě horší: Autoři studie z roku 2005 zabývající se domácím násilím ve Spojených státech dospěli k znepokojivému závěru, že „četnost vražd mezi manželi je v mezirasových manželstvích 7,7krát vyšší než v manželstvích mezi příslušníky stejné rasy“.[404]

Jedna studie z let 1979 až 1981 zjistila, že u bílých mužů, kteří se oženili s černými ženami, bylo 21,4krát vyšší riziko, že

[402] David Glenn, „A Fresh Look at the Lives of Civil War Soldiers Reveals the High Price of Diversity,“, Chronicle of Higher Education, 27. února 2009.
[403] Tracy McVeigh, „Race Dilemma at the Heart of Our Adoption Crisis“, Observer (Manchester, Anglie), 6. července 2008.
[404] Lynn Barkley Burnett a Jonathan Adler, „Domestic Violence“, emedicine.com, 15. listopadu 2005.

budou zabiti svou manželkou, než u bílých mužů, kteří se oženili s bílými ženami. U bílé ženy se riziko, že bude zabita, zvýšilo 12,4krát, pokud se provdala za černého muže. Sňatek s bílým partnerem nijak významně neovlivnil riziko, že černoch či černoška bude zabit(a) svým manželem či manželkou.[405]

Jazyk

Jedním z důsledků dnešní diverzity způsobené imigrací je to, že miliony Američanů spolu nedokážou komunikovat. V Los Angeles, o kterém se často říká, že ukazuje směr, kam se Amerika ubírá, žijí lidé, kteří hovoří přibližně 130 jazyky. Jak poukazuje deník Los Angeles Times, tato jazyková rozmanitost lidi nespojuje:

> Filipínec nikdy neslyší perský rozhlasový pořad… Mluvčí perského jazyka nikdy nevstoupí do litevského kostela. Litevci a mluvčí hindštiny sjíždějí z dálnice na různé sjezdy do kultur, které od sebe oddělují obchodní zóny a především způsob, jakým mluví.[406]

Jak se přistěhovalci seskupují, vznikají jazykové ostrovy: ruština ve West Hollywoodu, perština v Beverly Hills, Mission Viejo a Laguna Niguel; čínština v údolí San Gabriel, khmérština v Long Beach, arménština v Glendale. Některé ostrovy jsou nepatrné. Cecilia Miguelová, původem z Guatemaly, mluvila pouze svým rodným indiánským jazykem, q'anjob'alem, a vedla život v naprosté izolaci. Úřady jí odebraly děti a umístily

[405] James A. Mercy a Linda Saltzman, „Fatal Violence Among Spouses in the United States, 1976-85", American Journal of Public Health, květen 1989.
[406] David Ferrell a Robert Lee Hotz, „Ethnic Pockets Amid a Vast Fabric of English", Los Angeles Times, 23. ledna 2000, s. A1.

je do pěstounské péče, protože nedokázala vysvětlit, jak jedno z nich přišlo k modřině pod okem.

Jiní obyvatelé Los Angeles se stávají součástí těchto ostrovů s příchodem přistěhovalců. Město Monterey Park se proslavilo v 80. letech náhlým přílivem čínsky mluvících obyvatel, kteří rozzuřili bělochy tím, že vyvěšovali nápisy pouze v čínštině. Měsíce napětí a debat vedly k přijetí nařízení, které kromě čínštiny vyžadovalo i angličtinu. Bílí obyvatelé se nadále stěhovali pryč a jejich podíl klesl na přibližně 12 procent z 60 000 obyvatel Monterey Parku, čímž se město stalo prvním městem na americké pevnině s asijskou většinou. Velký počet Číňanů zde nyní žije rok co rok, aniž by mluvili anglicky.

Překlenutí propasti mezi obyvateli Los Angeles, kteří nemají společný jazyk, je neustálou výzvou. Ačkoli by naturalizovaní občané měli umět anglicky, okres Los Angeles tiskne volební lístky v angličtině, španělštině, čínštině, vietnamštině, japonštině, tagalogu a korejštině. Kalifornský úřad pro motorová vozidla překládá dokumenty do 30 jazyků, včetně arabštiny, řečtiny, hindštiny, polštiny a tonganštiny.

Svědci v soudních řízeních potřebují tlumočníky pro více než 100 jazyků, což pro stát představuje obrovské náklady. Ve fiskálním roce 1998–99 bylo v kalifornských okresních soudech odpracováno 193 909 pracovních dnů tlumočnickými službami a 91 600 dnů u Vrchního a Městského soudu v Los Angeles. Nemocnice se často spoléhají na systém telefonického tlumočení, který nikdo nepovažuje za uspokojivý. Lidé tak skončili v psychiatrických léčebnách, protože nikdo nerozuměl tomu, co říkali. Černochům z chudinských čtvrtí musí být někdy jejich řeč tlumočena pro lékaře z Indie nebo Číny – nebo dokonce z Iowy.

Žáci ve veřejných školách v Los Angeles hovoří více než 100 jazyky a do roku 2000 vynakládal školní okrsek ročně 3 miliony dolarů na překlady do pouhých několika z nich: arménštiny, korejštiny, čínštiny, španělštiny, ruštiny a vietnamštiny. Překladatelské oddělení mělo neustále nevyřízené zakázky a neodvážilo se o sobě v rámci školního okrsku informovat ze strachu, že by bylo zaplaveno žádostmi.[407]

Podobné problémy se šíří i na východ. Ve školním roce 2001–2002 vynakládal okres Clark v Nevadě (který zahrnuje město Las Vegas) na výuku angličtiny pro španělsky mluvící žáky tolik peněz, že ostatní programy musely být podle slov školního inspektora Carlose Garcii „ořezány na kost“. Okres omezil dopravu pro studenty středních škol, zrušil veškeré sportovní aktivity na základních školách a žádal od státu dalších 77 milionů dolarů na výuku angličtiny pro žáky, kteří se tento jazyk teprve učí. Hispánští žáci však i nadále opouštěli školu v alarmujícím počtu.[408]

Ačkoli se často předpokládá, že se děti angličtinu naučí rychle, studie provedená státem Kalifornie odhalila výjimky. „Naznačujeme, že existují děti, které mohou projít celou školní docházkou od mateřské školy až po 12. ročník a stále být

[407] Tamtéž. Překladatelský tým by možná nesouhlasil s bývalým předsedou Sněmovny reprezentantů Newtem Gingrichem, který kdysi prohlásil: „Uvědomujete si, že se v chicagském školském systému mluví 200 jazyky? To je přínos, ne překážka.“ [Patrick Buchanan, „Wide-Open Gate“, New York Post, 9. srpna 1997.]

[408] Emily Richmond, „Cash-Strapped School District Seeks Funds for English Learners“, Las Vegas Sun, 11. července 2002.

považovány za žáky, kteří se angličtinu teprve učí," uvedl Rob Manwaring, který se na zprávě podílel.[409]

Průzkum provedený v pěti předměstských okresech v okolí Washingtonu, D.C., odhalil, že až 75 procent žáků základních škol, kteří se učili angličtinu jako druhý jazyk, se narodilo ve Spojených státech. „Ještě znepokojivější je," dodal Michael Fix z Migration Policy Institute se sídlem ve Washingtonu, „že více než polovina studentů středních škol, kteří se učili angličtinu jako druhý jazyk, se narodila ve Spojených státech."[410]

Jazykové spory se dnes vyskytují všude. V Albertville v Alabamě, městě s 20 000 obyvateli, bylo tolik podniků s nápisy ve španělštině, že se v roce 2009 starostka Lindsey Lyonsová pokusila nařídit, aby nápisy byly také v angličtině, aby je mohli přečíst policisté a hasiči. Aylene Sepulvedová stála v čele odporu proti tomuto návrhu a argumentovala tím, že pokud musí mít mexické podniky dvojjazyčné nápisy, měli by je mít i všichni ostatní.[411]

Lidé, kteří mluví španělsky, si navzájem ne vždy rozumějí. V roce 2010 podal Carlos Garcia, učitel na veřejné škole v New Yorku, žalobu na školní okrsek poté, co ho propustili a uložili mu pokutu ve výši 15 000 dolarů za to, že ve třídě použil slovo „cono". Ve většině španělsky mluvících zemí se jedná o

[409] Erika Hayasaki, „Report Details Long Road to English-Language Fluency", Los Angeles Times, 14. února 2004.
[410] N.C. Aizenman, „In the Under-5 Set, Minority Becoming the Majority", Washington Post, 7. srpna 2008, s. B1.
[411] „Albertvile's Mayor Wants Business Signs Now in Spanish to Include English Translations", Associated Press, 5. května 2009.

vulgární výraz pro vagínu, pan Garcia však tvrdil, že v jeho rodné zemi, Dominikánské republice, jde o neškodný výraz.[412]

V roce 2000 Nejvyšší soud Nového Mexika rozhodl, že lidé nesmějí být vyloučeni z povinnosti vykonávat funkci porotce pouze proto, že nemluví anglicky. Od té doby jsou soudy povinny zajistit simultánní tlumočníky, a to za sazby od 30 dolarů za hodinu u běžných jazyků, jako je španělština, až po 180 dolarů za hodinu plus výdaje u méně běžných jazyků. Tlumočníci doprovázejí osoby, které nemluví anglicky, do porotní místnosti, musí však prohlásit, že působili pouze jako tlumočníci a neúčastnili se porady, která má být nedotknutelná. Nové Mexiko je zatím jediným státem, který rozhodl, že neschopnost rozumět angličtině není překážkou pro výkon funkce porotce.[413]

Jazyk ztěžuje práci policie. Policie v Los Angeles jednou zadržela staršího Korejce, který se ztratil a nedokázal vysvětlit, kde bydlí. Uprostřed noci ho vysadili daleko od jeho domova. Byl okraden a zbit a brzy zemřel.[414]

V Pensylvánii, když policisté zastavili Miquease Acostu za jízdu s prošlou bezpečnostní nálepkou, přečetli mu jeho práva ve španělštině, ale před prohledáním jeho vozu s ním hovořili v angličtině. Našli kilo kokainu v hodnotě 100 000 dolarů, avšak státní zástupci okresu Bucks County jej nemohli použít jako

---

[412] Cristian Salazar, „NYC Teacher Caught Up in Spanish Curse Debate“, Associated Press, 29. listopadu 2010.

[413] Loie Fecteau, „Justices: Language No Barrier for Jury Duty“, Albuquerque Journal, 20. ledna 2000. Michelle Koidin, „New Mexico County is Ordered to Use Non-English-Speaking Jurors“, Associated Press, 13. prosince 1999.

[414] David Ferrell a Robert Lee Hotz, „Ethnic Pockets Amid a Vast Fabric of English“, Los Angeles Times, 23. ledna 2000, s. A1.

důkaz, protože soudce Vrchního soudu rozhodl, že policie měla před provedením prohlídky počkat na tlumočníka.[415]

Obvinění musela být rovněž stažena proti Mahamu Kannehovi, který byl obviněn z opakovaného znásilnění sedmileté dívky, protože soudy příliš dlouho hledaly tlumočníka pro kmenový jazyk pana Kanneha, vai, kterým se mluví pouze v Libérii a Sierra Leone. Soudce v Marylandu shledal, že bylo porušeno právo pana Kanneha na rychlý soudní proces. Pan Kanneh přijel do Spojených států jako uprchlík a navštěvoval střední školu i komunitní vysokou školu, ale tvrdil, že stále potřebuje tlumočníka.[416]

V Arizoně soudce pohrozil, že stáhne obvinění proti převaděčům lidí, protože státní zastupitelství nedokázalo sehnat tlumočníky mayského jazyka. Úřady v Arkansasu téměř nemohly stíhat obviněné vrahy z Marshallových ostrovů kvůli nedostatku tlumočníka a státní zástupci v Louisville v Kentucky měli potíže sehnat tlumočníka jazyka bantu pro Somálce obviněného z vraždy svých dětí.[417] Opravdu exotické jazyky vyžadují dva tlumočníky. Téměř nikdo například neovládá zároveň angličtinu i mixtecký, triquijský nebo zapotecký jazyk – jedná se o mexické domorodé jazyky –, takže výpověď se obvykle překládá nejprve z triquijštiny do španělštiny a poté ze španělštiny do angličtiny.[418]

---

[415] „Not Guilty by Reason of Limited English Proficiency“, americká angličtina, tisková zpráva, 2. února 2004.
[416] „A Vai-Speaking Alleged Rapist Faces Deportation“, The Analyst (Monrovia, Libérie), 12. února 2008.
[417] „Lack of Interpreters Hinders Prosecutions“, Associated Press, 3. srpna 2007.
[418] Joseph B. Frazier, „More Mexican Migrants Speak No Spanish“, Associated Press, 18. září 2006.

Rozvětvené rodině indiánů z Oaxaca se po dvě desetiletí dařilo provozovat síť pašeráků heroinu ve východním Los Angeles s obratem 2 miliony dolarů měsíčně, a to částečně proto, že mezi sebou komunikovali v neproniknutelném kódu: v jazyce Mixteco Bajo, kterým se mluví pouze v jižním Mexiku. „Právě ten jazyk nás zbrzdil," řekl Larry Zimmerman, vedoucí vyšetřovatel tohoto případu z úřadu šerifa okresu Los Angeles.[419] V roce 2010 hledala americká protidrogová agentura (DEA) osoby hovořící „ebonikou", tedy černošským dialektem, aby poslouchaly odposlechy rozhovorů mezi americkými drogovými dealery.[420] Agenti, kteří mluvili standardní angličtinou, nerozuměli tomu, co říkali prodejci.

Vzájemné nedorozumění může být smrtelné. V roce 2005 byl autobus plný obyvatelů domova pro seniory evakuován z texaského pobřeží kvůli hurikánu Rita. Autobus začal hořet a 23 lidí zemřelo. Seržant Kevin Feinglas z Dallasu vysvětlil, že mexický řidič autobusu, Juan Robles Gutierrez, neovládal angličtinu natolik, aby mohl plnit bezpečnostní povinnosti: „Před cestou nebyl schopen s cestujícími komunikovat ohledně nouzových východů a když autobus začal hořet, nemohl je dostatečně varovat, že nastaly problémy," napsal v rámci přípravy na obvinění ze zabití z nedbalosti.[421]

Rasa a politika

[419] Sam Quinones a Richard Winton, „Family Members Allegedly Ran Heroin Smuggling Ring", Los Angeles Times, 25. března 2009.
[420] „Justice Department Seeks Ebonics Experts", SmokingGun.com, 23. srpna 2010.
[421] „Bus Firm Faced Prior Complaints, Violations", Associated Press, 29. září 2005. „Report: Bus Driver's Poor English No Help as 23 Died", WRAL.com (Raleigh, NC), 13. dubna 2006.

Jedním z nejméně žádoucích důsledků diverzity je hlasování podle rasových bloků. Když proti sobě kandidují uchazeči různých ras, mohou se volby proměnit spíše v počítání hlasů podle rasového klíče než ve volbu konkrétních politických programů.

Tom Fiedler, dlouholetý redaktor deníku Miami Herald, poukázal na to, že kmenová politika je téměř univerzálním jevem. Citoval průzkum deníku Herald, podle kterého více než polovina etnických Kubánců a téměř tři pětiny černochů uvedly, že rasa nebo etnická příslušnost jsou při výběru kandidátů buď velmi, nebo poněkud důležité. Pouze třetina bělochů uvedla, že rasa je důležitá, ale pan Fiedler se domníval, že mnoho z ostatních lhalo.[422]

Vítězství pana Obamy v roce 2008 bylo oslavováno jako důkaz toho, že význam rasové příslušnosti upadá, ale ve skutečnosti tomu tak zdaleka nebylo. Devadesát pět procent černochů hlasovalo pro něj a pouze 4 procenta pro jeho bílého soupeře, senátora Johna McCaina. Naopak mezi bílými hlasovalo 55 procent pro pana McCaina a pouze 43 procent pro pana Obamu.[423] Skutečnost, že pan McCain získal tolik hlasů bílých voličů navzdory bezprecedentní ekonomické nejistotě a rekordnímu odporu vůči republikánskému úřadujícímu prezidentovi Georgi W. Bushovi, naznačuje, že i někteří běloši volili jako rasový blok.

Černoši a Hispánci jsou ve Spojených státech zastoupeni v takovém počtu, že mohou zvolit kandidáty své vlastní rasy, a prakticky každá další etnická skupina se snaží zvýšit svůj vliv

[422] Tom Fiedler, „Bloc Voting a Reality of the Ballot Box“, Miami Herald, 8. září 1998.
[423] „Vote by Race and Sex“, CNN, 4. listopadu 2008.

tím, že volí jako blok. Teorie spočívá v tom, že v těsných volbách může i malá menšina změnit výsledek, pokud její členové hlasují jednotně.

Filipínci založili Národní federaci filipínsko-amerických sdružení, aby lobovali u vlády a ovlivňovali volby. Podle Jona Amorese, demokratického člena Sněmovny delegátů Západní Virginie, mají Filipínci potenciál patřit mezi „ekonomicky a politicky nejvlivnější“ etnické skupiny v zemi.[424]

V roce 2007 způsobili vietnamští kandidáti do vlivné dozorčí rady v Orange County v Kalifornii velké překvapení tím, že oslovili své vietnamské spoluobčany. „Všichni kandidáti by už měli vědět, že bez podpory vietnamské komunity zde volby vyhrát nemohou,“ uvedla Lan Nguyenová, členka správní rady školního okrsku Garden Grove.[425]

Islámská společnost Severní Ameriky pořádá semináře, jejichž cílem je pomoci 1,8 milionu registrovaných voličů muslimského vyznání vyvíjet tlak na politiky. V roce 2004 uspořádala konferenci s účastí 30 000 lidí, na kterou zavítali tři prezidentští kandidáti. „Poprvé v historii budou možná muslimové schopni hlasovat jako jeden blok,“ uvedl Sayyid Syeed, generální tajemník této společnosti. Neveen Salem z Americké muslimské rady ve Washingtonu zdůraznila, že „můžeme být rozhodujícím hlasem.“[426]

---

[424] „Filipino-Americans Flex Political Muscles“, Associated Press, 25. srpna 1997. Zprávy o činnosti této organizace najdete na adrese http://naffaar8.com.

[425] Christian Berthelsen a Dave McKibben, „Vietnamese Voters at Epicenter of O.C. Political Earthquake“, Los Angeles Times, 10. února 2007.

[426] Dmitri Pikman, „Muslim Voters Acquiring More Political Clout“, Daily Bruin Online (noviny UCLA), 26. ledna 2004. Ernest Tucker, „Muslims to Stress Voting“, Chicago Sun-Times, 31. srpna 2000, s. 12.

Imigranti z Indie se již řadu let snaží ovlivnit americkou zahraniční politiku tak, aby se více přikláněla k Indii a méně k Pákistánu. List „The Washington Post“ s obdivem hovořil o „vzestupu indických Američanů jako mocné a účinné domácí lobby – lobby, která usiluje o stejnou míru vlivu, jakou mají američtí Židé ve prospěch Izraele.“[427]

Asijští Američané, kteří tvoří 5procentní menšinu americké populace, mají za sebou asertivní a sofistikovanou nátlakovou skupinu známou jako Iniciativa 80-20. Ta se snaží organizovat asijské voliče do té míry, že může kandidátovi slíbit 80 procent jejich hlasů, pokud se zaváže prosazovat asijské zájmy (viz kapitola 7).

Vliv Asiatů roste. Jak vysvětluje prof. Jane Junn z University of Southern California: „Pro demokraty je to riziko, pokud je nemobilizují. Je to riziko [také] pro republikány, protože pokud si nezískají Asiaty na svou stranu, v Kalifornii nemají šanci.“[428] Asiaté budou požadovat politiku, která vyhovuje jejich rasovým či etnickým zájmům.

Většina bílých Američanů se domnívá, že volby by měly být volbou mezi politickými programy, nikoli projevem rasové identity. Pokud Američané hlasují pro kandidáta kvůli jeho rasovému programu, je zastupitelská demokracie ochromena. Demokratické systémy fungují dobře pouze tehdy, když si politici uvědomují, že i když se přístupy jejich oponentů mohou lišit, všechny strany se snaží pracovat pro blaho země jako celku. Když se politika rozdělí podle rasových linií, je snadné

[427] John Lancaster, „Activism Boosts India’s Fortunes“, Washington Post, 9. října 1999, s. A1.
[428] Cathleen Decker, „A Political Powerhouse Grows in the Wings“, Los Angeles Times, 21. listopadu 2010.

předpokládat, že volení představitelé pracují pro úzké etnické zájmy, a politické souboje se stávají velmi hořkými.

Konečným logickým důsledkem politiky v rasově rozděleném elektorátu je systém kvót, v němž jsou mandáty ve volených orgánech přidělovány v poměru k rasovému složení obyvatelstva. K tomuto řešení dospěly beznadějně rozdělené země, jako je Libanon a Zimbabwe či Jihoafrická republika bezprostředně po skončení bělošské vlády. Mohlo by to být řešením i pro další rozdělené země, jako je Irák, Súdán, Fidži, Malajsie nebo Srí Lanka, kde je politika neustálým sporem o etnické zájmy.

Ve federálním přístupu k volebním obvodům již existuje implicitní podpora pro proporcionální zastoupení jednotlivých ras. Ministerstvo spravedlnosti USA již dlouho vyžaduje, aby byly volební obvody pro Kongres vymezeny tak, aby v nich vznikly černošské a hispánské většiny, od nichž se očekává, že budou hlasovat podle rasových kritérií a do Kongresu pošlou jednoho ze svých zástupců. Ministerstvo také pravidelně podává žaloby na města, která volí své samosprávné orgány v celoměstských volbách. Pokud je například 30 procent obyvatel města černochů, ale v městské radě není žádný černoch, protože všichni kandidáti musí oslovit celé město, musí se volby změnit na systém volebních obvodů, přičemž obvody musí být vymezeny tak, aby černoši – tím, že budou volit lidi, kteří jsou jim podobní – obsadili přibližně 30 procent křesel v radě. V roce 2006 použilo ministerstvo spravedlnosti přesně tento argument, aby pohrozilo městu Euclid v Ohiu soudním sporem, pokud nenahradí své všeobecné volby systémem osmi samostatných

volebních obvodů.[429] V roce 2010 přednesli Hispánci stejný argument, když podali žalobu na město Compton: tvrdili, že systém volby v celém volebním obvodu je vylučuje z účasti a vede k tomu, že městská rada je složena výhradně z černošských členů.[430]

Dalším způsobem, jak dosáhnout poměrného zastoupení, je kumulativní hlasování. Předpokládejme, že o pět mandátů v městské radě, volených v celoměstském obvodu, se uchází 10 kandidátů. Nebílí mohou tvořit 10 procent voličů, ale možná nikdy nezískají člena městské rady, který by vypadal jako oni, protože i kdyby hlasovali jako jeden blok, prvních pět vítězů budou pravděpodobně běloši. Kumulativní hlasování dává každému voliči pět hlasů – tolik, kolik je křesel. Nebílí obvykle dávají všech pět svých hlasů kandidátovi své rasy, zatímco běloši rozdělí své hlasy mezi několik bílých kandidátů.

V roce 2010 zavedla obec Port Chester ve státě New York na základě příkazu federálního soudu takový systém. Hispánci hlasovali podle předpokladů a získali svého prvního hispánského člena městské rady. Kumulativní hlasování, které porušuje americkou tradici „jeden člověk, jeden hlas“, bylo použito k volbě zástupců menšin v Alabamě, Illinois, Jižní Dakotě a Texasu.[431]

Ačkoli politické zastoupení na základě rasových kvót je důsledkem vládní politiky, není zatím přijatelné výslovně ho

[429] „Justice Department Says Euclid's Elections Policy Discriminates“, Associated Press, 25. března 2006.
[430] Abby Sewell, „3 Compton Residents Sue City Over Voting Rights“, Los Angeles Times, 4. prosince 2010.
[431] Jim Fitzgerald, „Vote System That Elected NY Hispanic Could Expand“, Associated Press, 18. června 2010.

požadovat. Když se prezident Bill Clinton pokusil jmenovat Lani Guinierovou do funkce náměstkyně ministra spravedlnosti pro občanská práva, její jmenování neprošlo, částečně kvůli tomu, že se slečna Guinierová zasazovala o zastoupení podle rasového klíče. Podle jejího názoru by, pokud černoši tvoří 13 procent obyvatelstva USA, mělo být pro ně vyhrazeno 13 procent křesel v Kongresu.[432]

Není však předmětem velkých diskusí, když Demokratická strana uplatňuje tento přístup při výběru delegátů na prezidentské sjezdy. Každá státní strana předkládá národní straně plán pozitivní diskriminace a mnoho států stanovuje kvóty. Pro demokratický sjezd v roce 2008 Kalifornie nařídila nadměrné zastoupení barevných delegátů. Černoši, Asiaté a Hispánci tvořili pouze 4,6 %, 5,2 % a 21,1 % demokratického elektorátu, ale museli tvořit 16 %, 9 % a 26 % delegátů. Podobné kvóty měly i další státy.[433] Takové postupy sice vedou k diverzitě delegátů, ale naznačují, že rasa je důležitější než politická orientace.

Možná tomu tak skutečně je. V Cincinnati, kde černoši tvoří 40 až 45 procent obyvatelstva, si starosta Charlie Luken postěžoval, že zájmy černochů a bělochů se zdají být v tak trvalém rozporu, že „v důsledku toho se rasa vnáší do každé diskuse“.[434]

---

[432] Roy L. Brooks: Integration or Separation? A Strategy for Racial Equality (Cambridge: Harvard University Press, 1996), str. 277–279.

[433] June Kronholz, „The Other Campaign Trail“, Wall Street Journal, 24. května 2008. Frank James, „Dems Using Racial Quotas For Convention?“, swamppolitics.com (Chicago Tribune), 28. května 2008.

[434] Kevin Osborne, „Race Colors All Facets of Civic Life“, Cincinnati Post, 5. října 2005, s. 1A.

Jinými slovy, jakákoli záležitost se může stát rasovou otázkou. V roce 2004 schválil zákonodárný sbor státu Georgia zákon, jehož cílem bylo zabránit podvodům tím, že se od voličů vyžadovalo předložení státem vydaného průkazu totožnosti ve volebních místnostech. Lidé bez řidičského průkazu si mohli za symbolický poplatek zažádat o tento průkaz. Černošští zákonodárci byli tak pevně přesvědčeni, že se jedná o pokus o omezení hlasů černošských voličů, že se neomezili pouze na hlasování proti tomuto zákonu; prakticky celá černošská delegace bouřlivě opustila budovu Kapitolu, když byl návrh navzdory jejich námitkám schválen.[435]

V roce 2009, kdy Kongres schválil stimulační zákon s cílem vyvést ekonomiku z recese, někteří guvernéři zvažovali, že odmítnou část federálních prostředků, protože k nim bylo vázáno příliš mnoho podmínek. Jim Clyburn, černošský kongresman z Jižní Karolíny a šéf frakce většiny ve Sněmovně reprezentantů, si postěžoval, že odmítnutí jakýchkoli finančních prostředků by bylo „fackou do tváře Afroameričanům“.[436]

Rasová otázka rozděluje okres Cook v Illinois, do jehož správního území spadá Chicago. V roce 2007, když se černošskému předsedovi okresní rady Toddu Strogerovi nepodařilo prosadit svůj rozpočet, jeho parlamentní vůdce William Beavers – rovněž černoch – si postěžoval, že to bylo „proto, že je černoch“. Uvedl, že jde vlastně jen o jedinou

[435] Bill Rankin, „Federal Judge Grants Voter ID Injunction“, Atlanta Journal-Constitution, 18. října 2005.
[436] Jim Davenport, „Obama Rejects SC Gov’s Bid to Use Stimulus on Debt“, Associated Press, 16. března 2009.

otázku: „Kdo bude okres řídit – běloši, nebo černoši – o tom to celé je.“[437]

Poroty mohou být ovlivněny rasovým původem. U okresního soudu v San Diegu měl soudce John Einhorn pravděpodobně pravdu, když v případu tří černošských mužů obviněných z obzvláště brutálního znásilnění dvou bělošek požádal případné porotce, aby se zamysleli nad svým svědomím. Soudce Einhorn vyzval všechny, kteří nemohli přehlédnout rasový aspekt, aby se z poroty sami vyloučili.[438] Otázka rasy je natolik citlivým tématem, že v procesu z roku 2010 týkajícího se trestného činu z nenávisti, v němž byl souzen bílý teenager, který v severní části státu New York ubodal k smrti hispánského přistěhovalce, strávil soudce Robert W. Doyle téměř dva týdny tím, že prošel doslova stovky uchazečů, než vybral 12 porotců a čtyři náhradníky, kteří se domnívali, že se nenechají ovlivnit rasovým hlediskem.[439]

Taková opatření jsou nezbytná. V roce 2010 se Sam Riddle z Detroitu vyhnul odsouzení za vraždu, protože jediná černoška v porotě odmítla zohlednit důkazy. „Kdybyste se pokusili něco říct, ostře na vás zaútočila,“ uvedla porotkyně Margaret Elyakinová. „Pokud nemůžete shledat tohoto muže vinným,

[437] Steve Patterson, „Stroger Ally: Budget Fight All About Race“, Chicago Sun-Times, 27. listopadu 2007. Další příklady solidarity černošských voličů najdete v kapitole 5.
[438] „Judge: Race an Issue in Mission Beach Rape Case“, NBCSanDiego.com, 24. ledna 2008.
[439] Manny Fernandez, „In Jury Selection for Hate Crime, a Struggle to Find Tolerance“, New York Times, 8. března 2010.

nemůžete shledat vinným nikoho. Bohužel to nakonec záleželo na rase.“[440]

V této kapitole již byla zmíněna postava Thomase Diaze, policejního poručíka z Inksteru, jemuž bylo přiznáno odškodné za to, že byl diskriminován černochy v policejním sboru. Po vynesení rozsudku se město odvolalo k americkému okresnímu soudu v Detroitu s žádostí o zrušení rozsudku s odůvodněním, že obyvatelstvo Inksteru tvoří z 75 až 80 procent černoši, zatímco porota byla složena výhradně z bělochů. Město argumentovalo tím, že běloši nemohou spravedlivě posoudit rozhodnutí černochů.[441]

Právnická obec si uvědomuje, že diverzita ztěžuje prosazování spravedlnosti. Již v roce 2004 zavedly státy Kalifornie, Minnesota, Oregon, Washington a Západní Virginie povinnost pro aktivně působící advokáty absolvovat kurzy zaměřené na diverzitu a odstraňování předsudků v právním systému.[442]

Rasa může cokoli zkomplikovat. Jak se začaly rýsovat nominace na Oscara za filmy natočené v roce 2010, Hollywood zažil pořádný šok: zdálo se, že poprvé za posledních 10 let pravděpodobně nebude v žádné z hlavních kategorií žádný černý nominovaný.[443]

---

[440] Ben Schmitt, „Mistrial Blamed on One Juror,“, Detroit Free Press, 18. února 2010.
[441] Cecil Angel, „Seeking New Trial, Officials Cite Race of Jury“, Detroit Free Press, 22. března 2007.
[442] David L. Hudson, Jr., „Required Course on Bias Upheld“, ABA Journal, 2. dubna 2004.
[443] Gregg Kilday a Matthew Belloni, „Whitest Oscars in 10 Years?“ Hollywood Reporter, 30. září 2010.

Ve snaze zmírnit dopravní zácpy na dálnici Interstate 395, která prochází Virginií jižně od Washingtonu, D.C., navrhly dopravní úřady zavedení systému mýtného, který by umožnil řidičům jedoucím sami využívat pruhy vyhrazené pro spolujízdu. Okres Arlington ve Virginii podal žalobu s tvrzením, že takový systém by diskriminoval menšiny, protože si nemohou dovolit platit mýtné v takové míře jako běloši.[444] Když správa metra v Atlantě pojmenovala jednu ze svých linek „Yellow Line“, Asiaté proti tomu protestovali, protože tato linka vedla přes rozsáhlou asijskou čtvrť. Za cenu, jejíž výši daňoví poplatníci neznají, správa název změnila na „Gold Line“.[445]

Každý rok se v oblasti Chicaga rozdělí zhruba jedna miliarda dolarů z daňových příjmů mezi městskou a předměstskou hromadnou dopravu. Většina těchto prostředků směřuje do města, ale podle žaloby podané v roce 2010 to nestačí. Právníci zabývající se občanskými právy tvrdili, že městská hromadná doprava, kterou nadměrně využívá černošské a hispánské obyvatelstvo, trpí nedostatkem finančních prostředků kvůli „chronickému rasismu“.[446]

Vyhýbání se urážkám

Diverzita vede k zdánlivě nekonečné rozmanitosti způsobů, jak někoho urazit, ať už úmyslně, nebo ne. Etiketa v otázkách rasy se proto stává tak složitou, že je nemožné vědět,

---

[444] Sherri Ly, „Arlington: Race a Factor in HOT Lanes“, myfoxdc.com (Washington, DC), 21. září 2009.

[445] Ariel Hart, „MARTA ‘Yellow’ Line to be Renamed ‘Gold’“, Atlanta Journal-Constitution, 11. února 2010.

[446] „Lawsuit Claims Racial Bias in CTA, Metro Funding“, ChicagoBreakingNews.com, 6. ledna 2010.

co je tabu a co je povoleno. Například Joseph Smith z East Lyme v Connecticutu chtěl odehnat husy, které mu okusovaly úrodu kukuřice. Vyrobil si strašáky z odložených ochranných obleků, které zemědělci používají při postřikování plodin. Obleky byly bílé a měly kapuce, a černošští obyvatelé si stěžovali, že vypadají jako róby Ku Klux Klanu. Pan Smith musel své strašáky sundat.[447]

V roce 2004 odvysílalo Ministerstvo zdravotnictví státu Tennessee rozhlasovou reklamu, která měla propagovat zdravou stravu tím, že posluchače vybízela, aby „zkusili upéct kuře, k tomu si dali čerstvý míchaný salát a jako dezert lahodný meloun“. Posluchači si stěžovali, že meloun a kuře vyvolávají rasové stereotypy, a proto ministerstvo reklamu stáhlo.[448]

V roce 2010 oslavil systém veřejných škol v Denveru ve státě Colorado odkaz Martina Luthera Kinga jídlem sestávajícím ze smaženého kuřete „po jižanském způsobu“ a kapusty. Lecia Brooksová z Civil Rights Memorial Center v Montgomery v Alabamě si postěžovala: „Pokud je to poselství, které mladí lidé dostávají, k čemu pak ten svátek je?“ Školské úřady se omluvily.[449]

V Chandleru v Arizoně, když policie v rádiovém hlášení popsala podezřelého ze znásilnění jako „Hispánce“, Mayra Nievesová, viceprezidentka pro programové záležitosti rozhlasové stanice KMYL poblíž Phoenixu, to označila za

---

[447] „Farmer’s White Scarecrows Spark Complaints Over KKK Resemblance“, WFTV.com (Orlando, FL), 4. srpna 2004.

[448] Scott Norvell, „Wigging Out, Racist Molecules, Language Lessons“, FoxNews.com, 5. dubna 2004.

[449] Jeremy P. Meyer, „DPS Menu for MLK Birthday Hard for Some to Digest“, Denver Post, 13. ledna 2010.

„rasové profilování“ a uvedla, že policie měla podezřelého popsat jako „člověka s tmavou pletí“.[450]

Nemocnice Správy pro veterány v Indianapolisu měla po léta vystavenou sbírku válečných památek, včetně titulní stránky deníku Indianapolis Times ze 14. srpna 1945 s velkým titulkem „Japs Surrender“ (Japončíci se vzdali). V roce 2009 nemocnice tento výtisk odstranila poté, co si jeden ze zaměstnanců stěžoval, že slovo „Jap“ je urážlivé.[451]

V roce 2002 se dobrovolníci z Vojenského muzea Fort McHenry v San Pedru v Kalifornii rozhodli uspořádat sbírku prostřednictvím promítání filmu „Tora Tora Tora“ o bombardování Pearl Harboru, které se konalo 7. prosince. Na slavnostním večeru v divadle Warner Grand Theater v San Pedru, postaveném ve stylu 30. let, měli být přítomni uvaděči v uniformách z druhé světové války, veterány z Pearl Harboru a historická auta. Odbor pro kulturní záležitosti města Los Angeles však program zrušil s odůvodněním, že akce konaná v den výročí útoku na Pearl Harbor by urazila japonské Američany.[452]

V mnoha kinech se stalo nemožné promítat průkopnickou klasiku D. W. Griffitha Zrození národa kvůli způsobu, jakým v ní jsou zobrazeni černoši. Charles Lustman, majitel kina Silent Movie Theatre v Los Angeles, plánoval zahájit sérii promítání právě tímto epickým filmem z roku 1915 a zasadit jej do

---

[450] Nicole Beyer, „Calling Rapist a Hispanic Irks Radio Station“, East Valley Tribune (Phoenix, AZ), 10. listopadu 2007.

[451] Pete Winn, „VA Hospital Puls ‘Japs Surrender’ Headline from Historical Display“, CNN, 11. března 2009.

[452] Donna Littlejohn, „Mixed Feelings Over San Pedro Film Event“, Daily Breeze (Torrance, Kalifornie), 18. listopadu 2002.

kontextu pomocí komentáře filmového odborníka. Obdržel však tolik výhrůžek, že promítání zrušil.[453]

Pokud jeden počítač řídí činnost druhého, označují se tyto dva stroje jako „master“ (pán) a „slave“ (otrok). Jeden černošský zaměstnanec odboru probační služby v Los Angeles se tímto pojmenováním cítil uražen, a proto ředitel pro pozitivní diskriminaci v tomto okrese nařídil všem externím dodavatelům, aby je od nynějška označovali jako „primární“ a „sekundární“ počítače.[454]

Na střední škole Hillsborough High School v Hillsboroughu na Floridě napsal šéfredaktor školních novin článek o rasových rozdílech ve výsledcích standardizovaných testů na této škole. Ředitel William Orr nařídil, aby byl článek z novin odstraněn, a vysvětlil, že nemůže povolit zveřejnění článku, který by mohl poškodit sebevědomí žáků, i kdyby byl fakticky správný.[455]

Po teroristických útocích z 11. září 2001 v New Yorku a Washingtonu, D.C., vydala Společnost profesionálních novinářů pokyny, jak neurazit muslimy. Autoři měli vyhýbat se výrazům jako „islámský terorista“ nebo „muslimský extremista“ a vynaložit zvláštní úsilí na to, aby do svých textů zahrnuli i pozitivní zobrazení Arabů a muslimů. Měli se řídit

[453] „Complaints, Threats Force Movie Screening Cancellation“, NBC 4 (Los Angeles, Kalifornie), 9. srpna 2004.
[454] Troy Anderson, „County Deletes ‘Master-Slave’ PC Term“, Daily News (Los Angeles), 25. listopadu 2003.
[455] Letitia Stein, „School Newspaper Censored,“, St. Petersburg Times, 24. října 2006.

pravidly Americké muslimské rady ohledně psaní slov jako „Quran“ (nikoli Korán) a „Makkah“ (nikoli Mekka).[456]

Zvyklosti v oblasti diverzity se mohou měnit. V roce 1953 začali vědci ze Světové meteorologické organizace (WMO) dávat atlantickým hurikánům ženská jména. Ženské organizace to označily za urážlivé, a tak WMO v roce 1979 přidala i mužská jména. Stejně jako se ženy cítily uraženy hurikány s dívčími jmény, mohli by být černošští občané rádi, že žádný hurikán nemá afroamerické jméno jako Jamal nebo Latonya, ale není tomu tak. Černošská kongresmanka Sheila Jackson Lee (D-TX) si stěžovala, že jména jsou „čistě bílá“ a že „by měly být zastoupeny všechny rasové skupiny“.[457]

Jediná chyba související s rasou může ukončit kariéru. Dan Issel vydělával jako trenér basketbalového týmu Denver Nuggets 2,5 milionu dolarů ročně, ale v roce 2001 se dostal do hádky s fanouškem a vykřikl: „Jdi si dát další pivo, ty mexický (nadávka).“ Do potíží ho dostalo slovo „mexický“, nikoli ta nadávka. Pan Issel se veřejně a se slzami v očích omluvil, ale tým ho suspendoval na čtyři zápasy a uložil mu pokutu 112 000 dolarů. To však hispánskou komunitu neuspokojilo, a tak ho Nuggets propustili.[458]

David Lenihan býval moderátorem talk show v jedné rozhlasové stanici v Saint Louis, ale jedno slovo ukončilo jeho kariéru. Vyprávěl posluchačům, jak ho nadchly zvěsti, že černošská ministryně zahraničí Condoleezza Rice by se mohla stát komisařkou Národní fotbalové ligy, když pronesl

[456] Společnost profesionálních novinářů, „Diversity Guidelines“, spj.org, bez data.
[457] Bil Thomas, „Hurricane Latonya?“ The Hill (Washington, DC), 5. srpna 2003.
[458] „Denver Nuggets Coach Resigns Over Ethnic Slur“, Reuters, 26. prosince 2001.

následující slova: „Je Afroameričanka, což by byl tak trochu velký coon (nadávka vůči černochům). Velký coon. Proboha. Je mi to naprosto, naprosto, naprosto, naprosto, naprosto líto.“ Všichni věděli, že chtěl říct „coup“ místo „coon“, ale stanice ho na místě propustila.[459]

Tom Burlington býval víkendovým moderátorem stanice Fox News. V roce 2007 diskutoval o plánech na večerní zpravodajské vysílání, jehož součástí mělo být rozhodnutí mládežnické rady NAACP „pohřbít ‚slovo na N‘“. Pan Burlington toto slovo vyslovil s tím, že v diskusi tohoto druhu by jeho nepoužívání tomuto slovu dodávalo sílu, kterou si nezaslouží. Jedna z přítomných černošek se tím cítila uražena, a tak byl suspendován a později propuštěn.[460]

E.D. Hillová byla moderátorkou pořadu „America’s Pulse“ na stanici Fox News. Poté, co si Barack Obama zajistil demokratickou nominaci na prezidenta, si s manželkou plácli pěstmi. V přímém přenosu slečna Hillová řekla: „Plácnutí pěstmi? Úder pěstí? Teroristické plácnutí pěstí? Gesto, které zřejmě každý interpretuje jinak.“ Omluvila se za použití slova „terorista“, ale o svou show přesto přišla.[461]

V roce 2008 profesor Donald Hindley, který 47 let vyučoval na Brandeisově univerzitě, ve své přednášce uvedl, že „wetbacks“ je hanlivý výraz pro mexické přistěhovalce. Pouze za to, že toto slovo vyslovil, byl poslán na školení citlivého

---

[459] „KTRS DJ Fired For Making Accidental Racial Slur“, KSDK Radio (St. Louis), 23. března 2006.
[460] Michael Klein, „Ex-Anchor Files Suit Against Fox29“, Philadelphia Inquirer, 6. května 2009.
[461] Mark Sweney, „Fox News Anchor Ed Hill Taken off Air After Obama ‘Terrorist Fist Jab’ Gaffe“, Guardian (Londýn), 13. června 2008.

jednání a byl mu přidělen dohled, který ho měl sledovat, dokud se prorektor Marty Krauss nepřesvědčil, že profesor Hindley je „schopen se ve třídě chovat přiměřeně“.[462]

V roce 2005 byl senátor státu Oregon Neil Bryant nominován do správní rady Oregon Health & Science University. V rámci prověřovacího řízení vyplnil pan Bryant třístránkový formulář z kanceláře guvernéra týkající se „pohlaví a etnického původu“. V odpovědi na otázku týkající se „zdravotního postižení“ pan Bryant z legrace uvedl „bílý/muž“. Přestože se omluvil, byl pan Bryant z výběrového řízení vyřazen.[463]

15. ledna 2005 pomáhal policista v Columbusu ve státě Georgia hlídat trasu pochodu pořádaného u příležitosti svátku Martina Luthera Kinga. Město poslalo pro hladové policisty dodávku s občerstvením a on si vybral banán a snědl ho. Černá žena tvrdila, že tento policista – který nad tímto obviněním vyjádřil údiv – tím přirovnával černochy k opicím. Starosta Columbusu Bob Poydasheff napsal této ženě omluvný dopis.[464]

Kelly Tilghmanová byla reportérkou na Golf Channelu a přátelila se s černošským golfistou Tigerem Woodsem. Během vysílání její kolega v přímém přenosu vtipkoval, že pan Woods je tak dominantní, že jediným způsobem, jak ho zastavit, by bylo, kdyby se na něj mladí hráči „spolčili“ (gang up). „Lynčujte ho v nějaké zadní uličce,“ odpověděla slečna

[462] Mark Pratt, „Brandeis Professor Under Fire for Description of Racial Epithet“, Associated Press, 24. ledna 2008.
[463] „OHSU Board Nominee Bows Out After Joke Fa ls Flat“, Seattle Times, 21. prosince 2005.
[464] „Sorry About the Snacks“, Columbus Ledger-Enquirer (GA), 28. ledna 2005, str. L1.

Tilghmanová se smíchem. Pan Woods označil tuto kontroverzi za „nepodstatnou záležitost“, ale černošský aktivista Al Sharpton okamžitě požadoval, aby byla slečna Tilghmanová propuštěna. Golf Channel ji suspendoval na dva týdny bez nároku na mzdu.[465] Když časopis Golfweek uveřejnil článek o slečně Tilghmanové a na obálku umístil obrázek oprátky, byl šéfredaktor Dave Seanor okamžitě propuštěn, protože tento obrázek byl považován za necitlivý vůči černochům.[466]

Už samotné mluvení o oprátkách je nebezpečné. Travis Grigsby byl bubeníkem v pochodové kapele na střední škole Lee’s Summit High School v Lee’s Summitu ve státě Missouri. Probíral s kolegy nejlepší uzly pro upevnění bubenického vybavení, když se ho jeden z bubeníků zeptal, zda umí uvázat oprátku. Pan Grigsby, držitel titulu Eagle Scout, odpověděl, že ano. Černoch, který tento rozhovor zaslechl, se cítil uražen, a škola proto pana Grigsbyho na dva týdny vyloučila z kapely.[467]

Speedy Gonzales je kreslená myší postavička, která patřila k oblíbencům studia Warner Brothers téměř 50 let. Nosil sombrero, mluvil s mexickým přízvukem a přelstil nepřátele jako Sylvester, „Greengo Pussygato“. V roce 1999, když společnost Cartoon Network získala výhradní práva na postavu Speedyho, trvale ho zakázala v americké televizi kvůli „etnickým stereotypům“. Mluvčí nicméně připustil, že tato myš

---

[465] „Sharpton on Anchor’s ‘Lynch Tiger’ Comment: Same as Imus“, abcnews.go.com, 10. ledna 2008. Ed Sherman, „Zero Tolerance on the Air“, On Sports Media and Golf, 11. ledna 2008.

[466] „Golfweek Editor Fired for Noose Cover“, CBS News.com, 18. ledna 2008.

[467] Tess Koppelman, „Students Suspended for Talking About Nooses“, FOX 4 News (Kansas City), 19. listopadu 2007.

byla na Cartoon Network v Latinské Americe „nesmírně populární“.[468]

Sliby lze porušit, aby se potrestalo porušení etikety. V roce 2001 provedli představitelé regionální odborné školy Montachusett ve Fitchburgu v Massachusetts průzkum týkající se rasových vztahů ve škole. Studentům sdělili, že průzkum je důvěrný, a někteří běloši uvedli, že studenti z menšinových skupin jsou zvýhodňováni a vyvolávají rvačky. Školní vedení identifikovalo pět bílých studentů, kteří poskytli tyto odpovědi, a na tři dny je suspendovalo za „chování způsobující nebezpečnou situaci“ a za „rasistické poznámky“.[469]

Na zasedání komise okresu Dallas v Texasu v roce 2008 si Kenneth Mayfield, který je běloch, stěžoval na počet dopravních pokut, které se zřejmě ztratily v ústřední inkasní kanceláři, a přirovnal ji k černé díře. Člen komise John Wiley Price, který je černoch, ho hlasitě přerušil slovy „no dovolte!“ a trval na tom, že se jedná o „bílou díru“. Další černoch požadoval omluvu.[470] Pan Price se sice nedočkal omluvy, ale nevzdal se. Uvedl, že mezi další výrazy, které by běloši neměli používat, patří „angel food cake“ a „devil’s food cake“.[471]

Janet Clarková, předsedkyně školské rady okresu Pinellas na Floridě, se dostala do potíží, když označila chronicky rušivé žáky za „chuligány“. Černošské organizace ji obvinily z

[468] Michael Y. Park, „Speedy Gonzales Caged by Cartoon Network“, Associated Press, 28. března 2002.
[469] Audie N. Cornish, „Students Sue School Over Suspension“, Associated Press, 17. srpna 2001.
[470] Kevin Krause, „Dallas County Meeting Turns Racial“, Dallas News, 8. července 2008.
[471] „Commissioner Defends Position that ‘Black Hole’ is Racist Term“, KDFW-TV (Dallas–Fort Worth), 10. července 2008.

rasismu a Ray Tampa z organizace NAACP v St. Petersburgu uvedl, že byl „znechucen“, když se odmítla omluvit.[472]

Stejný osud potkal i newyorského starostu Michaela Bloomberga, když prohlásil, že vedoucí představitelé odborů veřejné dopravy „se chuligánským způsobem otočili zády k New Yorku“, když vyhlásili stávku. Černošský člen městské rady a další černošští představitelé si stěžovali, že vzhledem k tomu, že členové odborů veřejné dopravy jsou z většiny neběloši, je slovo „chuligánský“ rasistické.[473]

V roce 2003 nastupovaly Grace Fullerová a Louise Sawyerová, obě černošky, do letadla společnosti Southwest Airlines, když bílá letuška Jennifer Cundiffová vyzvala cestující, aby zaujali svá místa, a řekla: „Eenie, meenie, minie, moe; vyberte si místo, musíme letět.“ Druhá věta z této rýmovačky obvykle zní „catch a tiger by the toe“ (chyť tygra za prst na noze), ale slečny Fullerová a Sawyerová tvrdily, že tato rýmovačka byla namířena proti nim, protože mnohem starší verze zní „catch a nigger by the toe“ (chyť negra za prst na noze). Letuška, které bylo v době, kdy tyto verše recitovala, 22 let, uvedla, že verzi s výrazem „nigger“ nikdy neslyšela a že pouze vybízela cestující, aby se posadili. Okresní soud v Kansas City připustil žalobu na náhradu škody proti společnosti Southwest, porota však leteckou společnost shledala nevinnou.[474]

---

[472] Ron Matus a Jamal Thalji, „Pinellas School Board Chairwoman Under Fire for Calling Disruptive Students ‘Hoodlums’“, St. Petersburg Times, 11. března 2010.
[473] Sara Kugler, „Mayor’s ‘Thuggish’ Comment Rankles Some“, Associated Press, 21. prosince 2005.
[474] „Trial Set in Southwest Racist Rhyme Suit“, Associated Press, 10. února 2003. „Jury: Airline Not Liable for Racist Rhyme“, Miami Herald, 21. ledna 2004.

Protože si jsou vědomi podobných incidentů, mnoho bělochů si dává pozor na to, jak mluví, a to v pozoruhodné míře. Jedna žena popsala, jak platila za jídlo v drive-through restaurace Wendy's a zoufale se snažila chytit dolarovou bankovku, kterou jí poryv větru vyfoukl z auta. „Páni, to bylo zajímavé," řekla, když se jí podařilo bankovku přichytit k boku auta. „Cestou pryč jsem si to pořád vyčítala," dodala. Proč? Protože osoba, které bankovku podala, byl mladý černoch a ona použila slovo „chlapče".[475]

Běloši si tato pravidla ukládají sami, protože vědí, že zejména černoši se velmi snadno urazí. Rozhlasový moderátor Dennis Prager byl překvapen, když se dozvěděl, že firma, která organizuje fokusní skupiny v rámci rozhlasových talk show, z těchto skupin vylučuje černochy. Zjistila totiž, že téměř žádný běloch není ochoten nesouhlasit s černochem. Jakmile černoch vyjádřil svůj názor, běloši s ním souhlasili, ať už si ve skutečnosti mysleli cokoli. Když se pan Prager na toto téma zeptal svých posluchačů, volali mu běloši z celé země, aby mu sdělili, že se bojí nesouhlasit s černochem ze strachu, že by je považovali za rasisty.[476]

Snaha o ohleduplnost se může zvrtnout. V roce 2009 si zaměstnanci z menšinových skupin na Ministerstvu dopravy státu Delaware stěžovali na necitlivé vyjadřování, a tak vedoucí ministerstva Carolann Wicksová rozeslala informační bulletin, v němž popsala chování a výrazy, které považovala za nepřijatelné. Menšiny se cítily natolik uraženy tím, že bulletin

[475] Diane Stafford, „The Weight of Words is Heavy", Kansas City Star, 23. února 2006.
[476] Dennis Prager, „Stifling the 'Racists'", Jewish World Review, 11. července 2006.

výslovně uváděl slova, která by běloši neměli používat, že ministerstvo muselo bulletin stáhnout z oběhu a zničit.[477]

Úsilí, které běloši vynakládají na dodržování rasové etikety, bylo prokázáno v laboratorních podmínkách. V experimentech na Tufts University a Harvard Business School byl bílý účastník spárován s partnerem a každému z nich bylo rozdáno 30 fotografií tváří, které se lišily podle rasy, pohlaví a barvy pozadí. Poté měli za úkol identifikovat jednu z těchto 30 tváří tak, že kladli co nejméně otázek, na které lze odpovědět „ano“ nebo „ne“. Otázka na rasu byla zjevně dobrým způsobem, jak zúžit možnosti – běloši neváhali tuto strategii použít, pokud byl jejich partner bílý –, ale pouze 10 procent z nich se odvážilo zmínit rasu, pokud byl jejich partner černoch. Báli se přiznat, že si rasy vůbec všimli.

Když byl stejný experiment proveden s dětmi, i bílé děti ve věku 10 a 11 let se vyhýbaly zmínce o rase, ačkoli mladší děti byly méně zdrženlivé. Protože se starší děti bály identifikovat lidi podle rasy, pokud byl partner černoch, dopadly v testu hůře než mladší děti. „Tento výsledek je fascinující, protože ukazuje, že už děti ve věku 10 let pociťují potřebu snažit se nevypadat předsudečně, i když je to vede k horším výsledkům v základním kognitivním testu,“ uvedla Kristin Paukerová, doktorandka na Tuftsově univerzitě a spoluautorka studie.[478]

---

[477] Mike Chalmers, „DelDOT’s Diversity Coaching Backfires“, News Journal (Wilmington, DE), 1. května 2009.

[478] „Seeing Race and Seeming Racist? Whites Go out of Their Way to Avoid Talking About Race“, Americká psychologická asociace, tisková zpráva, 6. října 2008.

Během prezidentské kampaně Baracka Obamy požádal sociolog z Duke University Eduardo Bonilla-Silva bílé studenty ve své třídě, aby zvedli ruku, pokud mají na kampusu černošského kamaráda. Všichni tak učinili. V té době tvořili černoši asi 10 procent studentské populace, takže pokud měl každý běloch černošského kamaráda, musel mít každý černoch v průměru osm nebo devět bílých kamarádů. Když se však profesor Bonilla-Silva zeptal černochů ve třídě, zda mají bílé kamarády, nikdo z nich nezvedl ruku.[479] Člověk se zdráhá říci, že běloši lhali, ale na kohokoli, kdo by přiznal, že nemá žádné černošské přátele, by se snášela silná kritika, zatímco na černochy nebyl vyvíjen žádný tlak, aby tvrdili, že mají bílé přátele.

Stejný tlak na černochy neexistuje ani tehdy, když se o běloších vyjadřují urážlivě. Claire Macková je bývalá starostka a členka městské rady v San Mateu v Kalifornii. V novinovém rozhovoru z roku 2006 si stěžovala, že příliš mnoho hostů v televizních talk show jsou „vrásčití bílí muži“. Nikdo po ní nechtěl, aby se omluvila.[480]

Daisy Lynumová, černošská radní města Orlando na Floridě, rozhněvala místní policii, když si stěžovala, že jejího syna zastavil při dopravní kontrole policista, který byl „bílý chlapec“. Odmítla se omluvit se slovy: „Takhle mluvím a nemám v úmyslu to měnit.“[481]

---

[479] Jonathan Kaufman, „Beyond Obama, the Unity Stops“, Wall Street Journal, 3. května 2008, s. A1.

[480] Michael Manekin, „Ex-Mayor Still Keeps Community Tabs“, San Mateo County Times (San Mateo, Kalifornie), 3. listopadu 2006.

[481] Mark Schlueb, „Orlando Police Seek Apology for City Commissioner’s Remarks“, Orlando Sentinel, 20. června 2006.

Během své volební kampaně za znovuzvolení v roce 2002 označil Sharpe James, starosta města Newark v New Jersey, svého světlejšího černošského protikandidáta za „bílého chlapeckého buzíka“.[482] Toto prohlášení nevyvolalo žádné vlny a voliči, mezi nimiž tvořili většinu černošští občané, ho znovu zvolili do úřadu.[483]

Názvy sportovních týmů podléhají pravidlům ohledně diverzity, ale tato pravidla jsou matoucí. Tým s názvem „Rebels“ je nepřijatelný, protože oslavuje konfederační vojáky, kteří vlastnili otroky, ale název „Indians“ je nepřijatelný, protože uráží americké domorodce. Je těžké uvěřit, že armáda chtěla urazit indiány, když pojmenovala útočný vrtulník „Apache“, nebo že názvy týmů Atlanta Braves či Washington Redskins jsou urážlivé vůči indiánům. V každém případě byli rebelové z velké části vyhubeni a aktivisté se nyní intenzivně zaměřují na těch pár indiánů, kteří přežili. V roce 2009 se 17 let trvající soudní spor proti Redskins konečně uzavřel, a to pouze proto, že Nejvyšší soud USA odmítl případ projednat.[484] V Kalifornii přesvědčili aktivisté zákonodárný sbor, aby zakázal používání jakýchkoli názvů týmů odkazujících na indiány ve všech veřejných školách, s výjimkou těch, které se nacházejí v blízkosti rezervací.[485]

---

[482] Deroy Murdock, „Dems Need to Houseclean“, National Review Online, 6. ledna 2003.

[483] Další příklady postojů černochů vůči bělochům najdete v kapitole 5 (knihy White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century).

[484] Warren Richey, „Washington Redskins Can Keep Team Name; Supreme Court Refuses Native Americans’ Suit“, Christian Science Monitor, 16. listopadu 2009.

[485] David Yeagley, „Who Gets to Play Indian?“ FrontPageMagazine.com, 17. února 2004.

Baseballový tým IronPigs z Lehigh Valley, hrající v lize Triple-A, má za maskota velké chlupaté prase. Dva dny poté, co mu tým dal jméno „PorkChop“, musel ho změnit, protože hispánská komunita uvedla, že je to pro ni urážlivé. Majitelé týmu uvedli, že nikdy neslyšeli, že by se toto slovo používalo jako etnická urážka, ale vstřícně přejmenovali prase na „Ferrous“.[486]

Houston chtěl pojmenovat svůj fotbalový tým „Houston 1836“ podle roku založení města, ale komisařka okresu Harris Sylvia Garcia se spolu s dalšími hispánskými obyvateli postavila proti tomuto návrhu s tím, že je to nepřijatelné, protože právě v tomto roce Sam Houston porazil armádu Santa Anny u San Jacinta a zajistil tak nezávislost Texasu.[487] Pro většinu Američanů by to sotva mohl být důvod k odmítnutí tohoto názvu, ale majitel týmu se nakonec rozhodl pro název Houston Dynamo.

Historie je v této rozmanité zemi citlivou záležitostí. Krátce po pádu Alama – rovněž v roce 1836 – porazily mexické jednotky Texany v bitvě u Coleto Creeku nedaleko texaského Goliadu. Texané se vzdali v domnění, že s nimi bude zacházeno jako s válečnými zajatci. Místo toho Mexičané odvedli asi 300 přeživších do Goliadu a zastřelili je v události, která vešla ve známost jako goliadský masakr. Mexičané nesnášejí termín „masakr“. Vzhledem k tomu, že město Goliad je dnes z poloviny hispánské, trvají na označení „poprava“. Mnoho Anglů, jak uvedl Benny Martinez z goliadské pobočky Ligy

[486] „Baseball Mascot Gets New Name After ‘PorkChop’ is Deemed Offensive“, Associated Press, 4. prosince 2007.
[487] Elma Barrera, „Houston’s New Soccer Team to Change Their Name“, abc13.com (KTRK-TV, Houston), 14. února 2006.

sjednocených latinskoamerických občanů (LULAC), „stále nenávidí Mexičany a používání slova ‚masakr' je pro ně nenápadným způsobem, jak to vyjádřit."[488]

Ve městě Watertown v Massachusetts došlo k jinému sporu ohledně historie. V roce 2007 bylo více než 8 000 arménských Američanů žijících v tomto městě natolik rozhořčeno odmítnutím Ligy proti pomluvám (ADL) uznat turecké masakry Arménů během první světové války za genocidu, že přesvědčili městskou radu, aby přerušila spolupráci s programem ADL „No Place For Hate" (Žádné místo pro nenávist), jehož cílem je boj proti diskriminaci. Další města s početnou arménskou komunitou – Newton, Belmont, Somerville a Arlington – zvažovala přerušení spolupráce s ADL.[489]

Filmař Ken Burns si uvědomil, že diverzita komplikuje pohled na historii. Když natáčel dokument o druhé světové válce, latinskoamerické skupiny si stěžovaly, že v něm není dost Hispánců – a to i přesto, že ho nikdo z nich ještě neviděl. Pan Burns se proti myšlence změnit svůj film ostře ohradil, ale Hispánci vyvinuli na veřejnoprávní stanici PBS takový tlak, že ho k tomu donutili.[490]

I pravěk vyvolává spory. V roce 1996 objevili dva muži při procházce podél řeky Columbia ve státě Washington kostru, jejíž stáří bylo určeno na 9 200 let. „Kennewick Man", jak se

---

[488] Simon Romero, „War of Words Divides Residents of Texas Town", New York Times, 19. července 2003.
[489] Keith O'Brien, „Local Chapter Breaks With ADL Position", Boston Globe, 17. srpna 2007.
[490] Tim Goodman, „Burns Bends On 'War,' and Seems OK About it", San Francisco Gate, 13. července 2007.

této kosterní pozůstatky začaly nazývat, patřil k nejstarším téměř kompletním lidským kostrám, jaké kdy byly v Severní Americe objeveny, a vzbudil velký zájem vědců, protože jeho rysy připomínaly spíše bělocha než amerického indiána. Místní indiáni tvrdili, že se jedná o jejich předka, a trvali na tom, aby byl znovu pohřben. Trvalo více než osm let soudních sporů, než vědci získali plný přístup k ostatkům.[491]

Svátky jsou citlivá záležitost. Kalifornský zákonodárný sbor, v němž mají většinu demokraté, si v plénu připomíná určité svátky. Jeden zákonodárce si postěžoval, že se pravidelně slaví Cinco de Mayo a čínský Nový rok, ale když podal oficiální žádost o oslavu Dne nezávislosti, demokratické vedení jeho žádost zamítlo.[492]

Ve Fremontu v Kalifornii se strhla bouřlivá diskuse o tom, jak oslavit Den nezávislosti. Město sice vyvěsilo americké vlajky, to je pravda, ale místostarosta Steven Cho se domníval, že to není dostatečně inkluzivní, a tak se americká vlajka o čestné místo podělila s vlajkami dalších 25 zemí, včetně Kataru a Mongolska.[493]

San Francisco oslavuje diverzitu penězi. V roce 1999 obdržel karneval a průvod Cinco de Mayo 162 500 dolarů, japonský průvod k oslavě rozkvětu třešní 40 000 dolarů, festival amerických indiánů 27 000 dolarů, Den Martina Luthera Kinga 21 000 dolarů, Juneteenth 13 000 dolarů, Den samojské vlajky

---

[491] Matthew Daily, „Scientists Protest Senate Measure“, Associated Press, 3. října 2004. Eli Sanders, „An 8-Year Fight Ends Over a 9,200-Year-Old Man“, New York Times, 20. července 2004.

[492] John Campbell, „Campbell’s Capitol Communication“, FrontPage Magazine, 9. července 2004.

[493] Jim Herron Zamora, „A New Parade For Old Glory“, San Francisco Chronicle, SFGate.com, 5. července 2004.

12 000 dolarů a korejský festival Min Sok 7 500 dolarů. Veteráni byli rozhořčeni, že jim na Den veteránů vyhradili pouhých 1 000 dolarů.[494]

Kolumbus býval pro Američany hrdinou a v roce 1907 se Denver v Coloradu stal prvním městem, které zahájilo tradici každoročního průvodu k oslavě Kolumbova dne. Hispánci a američtí indiáni dnes tvrdí, že Kolumbus byl dobyvatelem, který se dopustil genocidy, a v roce 1991 začali proti denverskému průvodu protestovat. Policie v roce 1992 na poslední chvíli průvod zrušila kvůli hrozbám násilí. Přehlídky se obnovily v následujícím roce – za masivní policejní ochrany – a od té doby se tato událost stala terčem útoků sil, které jsou proti Kolumbovi. V roce 2006 plánovalo Hnutí amerických indiánů (American Indian Movement) bez povolení rozbít tábor v centru Denveru s tvrzením, že nepotřebuje svolení od „okupační moci“. Jižní Dakota stále slaví druhé pondělí v říjnu, ale nazývá tento den Dnem amerických domorodců. Alabama slaví to, co nazývá Kolumbovým dnem a Dnem dědictví amerických indiánů.[495]

V roce 2007 zaslal školní okrsek v Seattlu zaměstnancům dopis, v němž jim připomněl, že mnoho amerických indiánů vnímá Den díkůvzdání jako „období smutku“, a požádal učitele,

---

[494] Jonathan Curiel, „Veterans Say S.F. is Unfairly Stingy on Memorial Day Events“, San Francisco Chronicle, 27. května 2000, s. 1.

[495] Michael Janofsky, „A Columbus Day Parade Has Denver on Edge“, New York Times, 6. října 2000. Lou Kilzer, „Campers to Protest Columbus Day Parade“, Rocky Mountain News (Denver, CO), 3. října 2006. Betsy Lehndorff, „Protesters Hope Columbus Day Parade Draws Crowd“, Rocky Mountain News, pondělí 1. října 2007.

aby měli na paměti, že tento svátek může být „připomínkou 500 let zrady“.[496]

Snaha o diverzitu může vést k absurdním výsledkům. Transplantace kostní dřeně jsou úspěšné téměř výhradně v případě, že dárce a příjemce patří ke stejné rase, a proto trpí zejména nebílí pacienti, protože téměř všichni lidé, kteří se registrují jako dárci, jsou bílí. V roce 2008 Národní program dárců kostní dřeně oznámil, že všechny registry dárců kostní dřeně budou muset splnit kvóty pro dárce z menšin. Představitelé St. Luke’s Mountain States Tumor Institute v Boise v Idahu uvedli, že budou muset svůj registr dárců uzavřít, protože demografická situace v regionu znemožňuje najít více než hrstku nebělošských dárců.[497]

Stejně tak převážně bělošský školní okrsek Amity Regional School District, který spadá pod východní předměstí města New Haven v Connecticutu, měl přijít o desítky tisíc dolarů z federálních prostředků, protože neměl dostatek nebílých autistických žáků. Okres neměl žádnou kontrolu nad tím, komu byla tato porucha diagnostikována, ale federální úředníci prohlásili, že poměr 38 bělochů, jednoho černocha a jednoho Asiata je „výrazně nepřiměřený“, a pohrozili zadržením částky 67 000 dolarů.[498]

Někteří lidé považují autismus samotný za formu diverzity, kterou je třeba oslavovat. Ari Ne’eman, kterého

---

[496] Eric Wilkinson, „Seattle Schools Warn Staff About Thanksgiving ‘Mourning’“, KING5 News (Seattle), 14. listopadu 2007.

[497] „Idaho Facility to End Bone Marrow Program“, Associated Press, 7. srpna 2008.

[498] Brian McCready, „Face of Autism Too White?“ New Haven Register, 31. ledna 2010.

prezident Obama jmenoval členem Národní rady pro osoby se zdravotním postižením, je předním představitelem hnutí, které se zasazuje za přijetí autismu namísto jeho léčby. Nazývá jej formou „neurodiverzity“ a považuje jej za důležitou součást své identity.[499]

Islám v Americe

Spojené státy byly tradičně křesťanským národem s dlouhou historií judaismu v určitých oblastech. V důsledku imigrace od 60. let už však situace není tak jednoduchá a veřejné orgány čelí tlaku, aby uznávaly nové náboženské svátky. Například v okrese Hillsborough na Floridě byly veřejné školy tradičně zavřené na Velký pátek, Velikonoční pondělí a Jom Kippur. V roce 2005 požadovali muslimové volno na svátek Eid al-Fitr, který označuje konec měsíčního ramadánského půstu trvajícího po dobu denního světla, a okres se rozhodl, že jediné spravedlivé řešení je zrušit všechny náboženské svátky. Křesťané a Židé zaplavili školskou radu rozhořčenými e-maily a rada se vrátila k tradičním svátkům.[500]

Každý rok žádají muslimové v Baltimoru, aby byly veřejné školy uzavřeny během dvou významných muslimských svátků. Když školský obvod v roce 2007 opět oznámil, že školy zůstanou otevřené, vydala baltimorská pobočka Americko-arabského výboru proti diskriminaci tiskovou zprávu, v níž

[499] Amy Harmon, „Nominee to Disability Council is Lightning Rod for Dispute on Views of Autism“, New York Times, 27. března 2010.
[500] „No Holidays Added for Muslim Students“, Miami Herald, 20. ledna 2005. Cara Anna, „Equity and Race Relations“, Seattle Post-Intelligencer, 21. července 2006.

odsoudila „rasové a náboženské profilování muslimských žáků a učitelů“ ze strany školského obvodu.[501]

Školní okrsek Sycamore Community School District v Ohiu se rozhodl vyjít vstříc židovským žákům a zavřít školy během Velkých svátků, muslimští a hinduističtí rodiče si však stěžovali, že byli opomenuti, a Americká unie pro občanské svobody (ACLU) podala na školní okrsek žalobu. Velké svátky se tak opět staly školními dny.

V oblastech s vysokou koncentrací muslimského obyvatelstva v Michiganu a New Jersey se školy během muslimských svátků zavírají. To povzbuzuje muslimy v jiných oblastech, aby usilovali o stejné zacházení, což však vyvolává konkurenci ze strany jiných „netradičních“ náboženství. Když muslimové v oblasti Tampa Bay na Floridě začali žádat o volno na svátek Eid al-Fitr, hinduisté začali prosazovat své svátky, a ani jedna ze skupin nedosáhla toho, co chtěla. V mnoha oblastech je běžné, že školy zůstávají otevřené během netradičních svátků, ale žákům se uznává omluvená absence, pokud jejich rodiče zašlou písemnou žádost. New Jersey nyní uznává 76 takových omluvených náboženských svátků.

Střední škola Fordson High School se nachází v Dearbornu ve státě Michigan, kde žije početná arabská komunita. Když v roce 2010 připadl ramadánský půst na období předsezónních fotbalových tréninků, hlavní trenér Fouad Zaban se rozhodl pořádat tréninky v noci mezi západem a východem slunce, aby

[501] „Baltimore County Muslims: Calendar Decision is Nothing to Celebrate“, Baltimore Sun, 14. června 2007.

muslimští hráči mohli během tréninků jíst a pít a přesto dodržovat půst během dne.[502]

Po útocích z 11. září 2001 se Univerzita v Albany rozhodla podpořit muslimy tím, že zrušila výuku během islámských svátků. Tato praxe trvala čtyři roky, dokud hinduisté a buddhisté nezačali požadovat rovné zacházení. V roce 2005 univerzita zrušila islámské svátky.[503]

V roce 2007 oznámila Michiganská univerzita, že vynaloží 25 000 dolarů na vybudování umyvadel na nohy pro muslimské studenty, kteří si před modlitbou umývají nohy. Věřící si stěžovali, že se při mytí nohou v umyvadlech museli značně namáhat.[504] Studentské centrum Univerzity George Masona v severní Virginii rovněž zřídilo umyvadla na nohy a modlitebnu. V roce 2008 se Harvard rozhodl vyhradit v tělocvičně určité časy pro cvičení výhradně pro ženy, aby muslimky mohly být chráněny před pohledy mužů.[505] Jedna vysoká škola – Zaytuna College – nemá s těmito rozhodnutími žádné potíže. Zaytuna, založená v Berkeley v roce 2009, je první muslimskou vysokou školou v Americe.[506]

Islámská cudnost je v rozporu s pravidly plaveckých bazénů. Mnohé bazény vyžadují, aby rodiče při dohlížení na své děti nosili plavky. Důvodem je, aby v případě nutnosti mohli

---

[502] Jeff Karoub, „Holy Month, Hot Days Mean Football Nights in Mich.“ AOL News, 16. srpna 2010.
[503] Cara Anna, „Equity and Race Relations“, Seattle Post-Intelligencer, 21. července 2006.
[504] P. J. Huffstutter, „U. Of Michigan Wil Provide Muslim Footbaths“, New York Sun, 31. července 2007.
[505] Abbie Ruzicka, „To Accommodate Muslim Students, Harvard Tries Women-Only Gym Hours“, Daily Free Press (Harvard), 25. února 2008.
[506] Viz zaytuna.org.

snadněji skočit do vody a zachránit dítě, a také proto, že boty zanášejí do bazénu nečistoty. Muslimové z okolí Chicaga podali proti tomuto pravidlu oficiální protest[507] a v Lincolnu v Nebrasce podala Americká unie pro občanské svobody (ACLU) jménem muslimů podobnou žalobu.[508] Sportovní ligy, školy a sportovní zařízení po celé zemi se rozhodují, zda umožní muslimským dívkám účastnit se basketbalových, plaveckých a atletických soutěží v oblečení s dlouhými rukávy, kalhotách a šátcích na hlavě.[509]

Američané si možná budou muset zvyknout na polygamii. Teoreticky je sice stále nelegální, ale podle některých odhadů existují jen v samotném New Yorku tisíce muslimských polygamních svazků. „Naše matky to akceptovaly. Naše babičky to akceptovaly. Proč ne my?“ zeptala se Doussou Traoré z newyorské Asociace malijských žen.[510]

Na mezinárodním letišti Minneapolis-St. Paul se několik let vedla ostrá debata, protože mnoho taxikářů obsluhujících letiště – z nichž 80 procent tvořili Somálci – odmítalo vozit cestující se psy nebo s alkoholem. Spor se dostal až k soudu a dokonce k odvolacímu řízení. Nakonec v roce 2008 odvolací

[507] Art Golab, „Muslims Decry Pool’s Rule“, Chicago Sun-Times, 25. července 2000, s. 12.
[508] Kevin O’Hanlon, „Omaha, Neb., Sued Over Muslim Woman’s Garb“, Seattle Post-Intelligencer, 9. června 2004.
[509] Jeff Karoub, „More Muslim Girls Wear Scarf in Games“, Associated Press, 15. prosince 2007.
[510] Nina Bernstein, „In Secret, Polygamy Folows Africans to N.Y.“, New York Times, 23. března 2007.

soud rozhodl, že letištní komise má právo pozastavit licence řidičům, kteří odmítali vozit určité cestující.[511]

Náhlý příliv muslimských pracovníků může podkopat morálku na pracovišti. V roce 2006 nahradil masokombinát v Grand Islandu v Nebrasce, který vlastní společnost JBS U.S.A. Inc., 200 nelegálních přistěhovalců somálskými uprchlíky, kteří se v zemi zdržovali legálně. Okamžitě vzniklo napětí se zbývajícími hispánskými pracovníky, kteří si stěžovali, že musí převzít práci Somálců, když ti přestali pracovat, aby se modlili. Hispánci na protest odešli z práce a někteří Somálci podali žaloby za náboženskou diskriminaci, když byli propuštěni za to, že opustili pracoviště, aby se modlili.

O dva roky později deník New York Times zjistil, že ve městě, kde byl tento masokombinát největším zaměstnavatelem, panovala „všude nevraživost, nepříjemné pocity a nedůvěra“. Všechny skupiny – bílí rodilí obyvatelé, Hispánci, Somálci a súdánští uprchlíci – se navzájem nesnášely. „V současné době je to opravdový sud s prachem,“ řekl Daniel O. Hoppes, předseda místní pobočky odborového svazu United Food and Commercial Workers.

Somálští pracovníci vyvolali nepokoje v dalších šesti závodech. V říjnu 2008 asi 220 somálských muslimů v balírně společnosti JBS v Greeley v Coloradu opustilo pracoviště uprostřed směny s tvrzením, že jim společnost nedovolila se modlit, a společnost z nich propustila asi 100.[512] Ve stejném

[511] Katherine Kersten, „Airport Taxi Flap About Alcohol Has Deeper Significance“, Star Tribune (Minneapolis), 25. října 2006. „Appeals Court Backs MAC on Muslim Taxi Drivers“, Associated Press, 10. září 2008.

[512] Kirk Semple, „A Somali Influx Unsettles Latino Meatpackers“, New York Times, 16. října 2008.

roce se drůbežárna společnosti Tysons Foods v Tennessee pod tlakem muslimů rozhodla uzavřít provoz během svátku Eid al-Fatr namísto Dne práce. To vyvolalo u nemuslimských zaměstnanců takový hněv, že společnost musela obnovit volno v Den práce.

Počet žalob kvůli náboženské diskriminaci roste rychleji než jakýkoli jiný druh stížností na pracovišti. Na federální, státní i místní úrovni se jejich počet mezi lety 1992 a 2007 zdvojnásobil na 4 515 případů.[513]

Muslimové někdy zvítězí. V roce 2009 se minnesotský zpracovatel drůbeže Gold'n Plump zavázal vyplatit muslimským zaměstnancům, převážně Somálcům, 1,35 milionu dolarů, protože jim společnost neumožňovala přestávky na modlitbu během pracovní doby a odmítala přijímat muslimy, kteří nechtěli podepsat prohlášení, že budou zpracovávat vepřové maso.[514]

Malý, avšak rostoucí počet muslimských zaměstnavatelů si stanovuje vlastní pravidla. Společnost Rising Star, telekomunikační firma ze střední Floridy, zakázala v prostorách firmy vepřové maso. V roce 2004 společnost udělila Lině Moralesové napomenutí za to, že si během pracovní doby dala pizzu s klobásou, a později ji propustila, když si dala sendvič se slaninou.[515]

---

[513] Phred Dvorak, „Religious-Bias Filings Up", Wall Street Journal, 16. října 2008.

[514] Chris Serres, „Bias Suits Settled With Gold'n Plump, Job Agency", Star Tribune (Minneapolis), 31. března 2009.

[515] „Woman Fired For Eating 'Unclean' Meat", local6.com (Orlando, FL), 4. srpna 2004.

V Hamtramcku ve státě Michigan se islámskému centru Al-Islah podařilo přesvědčit městské úřady, aby změnily vyhlášky o hluku tak, aby bylo možné pětkrát denně mezi 6:00 a 22:00 vysílat z reproduktorů muslimské volání k modlitbě. To rozzuřilo nemuslimské obyvatele této čtvrti, která bývala polskou čtvrtí.[516]

Někteří muslimští občané vykazují znepokojující loajalitu. Mohammad Juniad, syn pákistánských přistěhovalců, je občanem USA. Jeho matka byla v době útoku z 11. září ve Světovém obchodním centru, ale hasiči ji dostali do bezpečí. O týden později si 26letý pan Juniad koupil jednosměrnou letenku do Pákistánu, kde se chystal jako dobrovolník bojovat po boku Talibanu. „Možná mám americký pas," řekl, „ale nejsem Američan. Jsem muslim… Zabiju každého Američana, kterého v Afghánistánu uvidím."[517]

Krátce po útocích z 11. září popsali své pocity žáci Muslim Community School v Potomacu ve státě Maryland. „Co to vlastně znamená být Američanem?" zeptala se Miriam ze sedmé třídy. „Být Američanem znamená prostě jen to, že se člověk narodil v této zemi." „Kdybych si měl vybrat, zůstal bych raději muslimem," řekl Ibrahim z osmé třídy. „Být Američanem pro mě nic neznamená."[518]

Někteří američtí muslimové podle těchto přesvědčení jednají. Desítky z nich, ať už narozených v USA, nebo

---

[516] „Will You Wake Up to Islamic Prayer Call?" WorldNetDaily, 15. dubna 2004. Ron French a Kim Kozlowski, „Cultures Collide in Diverse Hamtramck", Detroit News, 26. dubna 2004.

[517] Damon Johnston, „New York Survivor's Son Turns Traitor", Courier-Mail (Brisbane, Austrálie), 11. listopadu 2001.

[518] Marc Fisher, „Muslim Students Weigh Questions of A legiance", Washington Post, 16. října 2001, s. B1.

naturalizovaných, byly obviněny z podpory islámských teroristů a mnozí z nich se aktivně účastnili džihádu. Shirwa Ahmed, naturalizovaný občan somálského původu, který žil v Minneapolis, se stal prvním známým americkým sebevražedným atentátníkem, když se v roce 2008 při útoku v Etiopii odpálil a zabil 24 lidí. Do února 2010 zahynuli při boji za extremistickou organizaci Al-Shabaab v Somálsku nejméně další tři somálsko-američané.[519]

Mohamed Osman Mohamud, naturalizovaný občan somálského původu, byl v listopadu 2010 zatčen za pokus o odpálení toho, co považoval za obrovskou automobilovou bombu, během slavnostního rozsvícení vánočního stromku v Portlandu ve státě Oregon, kde se shromáždilo velké množství lidí. Uvedl, že chtěl zabít co nejvíce Američanů, včetně dětí.[520]

Nepřátelství může být oboustranné. V roce 2006 čelilo pět ortodoxních židovských teenagerů obvinění z trestného činu z nenávisti za napadení 24letého Shahida Ambera před obchodem s koblihami v New Yorku. „Všichni mě bili a kopali," řekl. „Křičeli: ‚Muslimský zmrde. Vy zasraní muslimští teroristi. Vraťte se do své země.'"[521]

Američané považují některé muslimské zvyky za podivné, ale žádný z nich není tak šokující jako „vražda ze cti", tedy přesvědčení, že členové rodiny mají právo zabít necudnou ženu. Vraždy ze cti se v Evropě vyskytují již delší dobu, ale zdá se, že rok 2008 byl rokem, kdy se dostaly i do Spojených států.

---

[519] „Al Shabaab's American Recruits", Anti-Defamation League, 1. února 2010.
[520] Tim Fought a Nedra Pickler, „Oregon Bomb-Plot Suspect Wanted 'Spectacular Show'", Associated Press, 27. listopadu 2010.
[521] Kerry Burke a Nancie L. Katz, „Muslim Beating", New York Daily News, 3. listopadu 2006.

Na Nový rok našla policie v texaském Irvingu těla dvou dospívajících sester, Sarah a Aminy Saidových, zasažená mnoha kulkami. Jejich otec, egyptský přistěhovalec Yaser Abdel Said, se obával, že by mohly začít mít pohlavní styk, a této možnosti zabránil tím, že je zabil.[522] V červenci obvinila policie v severní části státu New York Waheeda Allaha Mohammada, přistěhovalce z Afghánistánu, z pokusu o vraždu poté, co opakovaně pobodal svou 19letou sestru. Uvedl, že byla „špatnou muslimskou dívkou", která chodila do klubů a nosila nevhodné oblečení. Později téhož měsíce Chaudhry Rashid z Pákistánu sdělil policii v oblasti Atlanty, že uškrtil svou 25letou dceru, protože se chtěla rozvést se svým manželem, s nímž byla provdána na základě dohody rodičů, a měla poměr s jiným mužem. Uvedl, že rozvod a cizoložství jsou v islámu zakázány.[523]

V roce 2009 v Peorii v Arizoně Faleh Hassan Almaleki, původem z Iráku, srazil autem svou dvacetiletou dceru, protože porušovala tradiční rodinné hodnoty a příliš se přizpůsobovala západnímu způsobu života. Dcera byla s život ohrožujícími zraněními převezena do nemocnice.[524]

Diverzita v širším kontextu

Konflikty popsané v této i v předchozí kapitole – násilí ve školách a ve věznicích, rasové mocenské boje, soudní spory kvůli diskriminaci, jazykové bariéry, náboženské rozdíly, složitá a neúprosná rasová etiketa – jsou přímými důsledky

[522] „Slain Teen Girls' Brother Begs for Suspect Father to Turn Himself in", Foxnews.com, 5. ledna 2008.
[523] Jeff Jacoby, „‚Honor' Killing Comes to the US", Boston Globe, 10. srpna 2008.
[524] „Police: Man Ran Down 'Too Westernized' Daughter", CNN.com, 21. října 2009.

diverzity. Ať už jim jejich vůdci říkají cokoli, obyčejní Američané si toho nemohli nevšimnout. V průzkumu z roku 2007 byli neběloši dotázáni, zda jsou „rasová napětí“ ve Spojených státech „velmi důležitým problémem“, „poněkud důležitým problémem“ nebo vůbec žádným problémem. Až 93 procent Hispánců se domnívalo, že je to velmi nebo poněkud důležitý problém (79 procent uvedlo „velmi důležitý“), 92 procent černochů se domnívalo, že je to velmi nebo poněkud důležitý problém (65 procent uvedlo „velmi důležitý“), a 73 procent Asiatů se domnívalo, že je to velmi nebo poněkud důležitý problém (37 procent uvedlo „velmi důležitý“). Na otázku, zda souhlasí či nesouhlasí s tvrzením „Ve Spojených státech existuje značná diskriminace vůči mé komunitě“, odpovědělo kladně 92 procent černochů, 85 procent Hispánců a 57 procent Asiatů.[525]

Mnoho Američanů neočekává, že by se situace výrazně zlepšila. V průzkumu společnosti Gallup z roku 2004 byla položena otázka: „Myslíte si, že vztahy mezi černochy a bělochy budou pro Spojené státy vždy problémem, nebo že se nakonec podaří najít řešení?“ 57 procent černochů, 44 procent bělochů a 42 procent Hispánců uvedlo, že vztahy mezi černochy a bělochy budou vždy problémem.[526] V roce 2010 se pouze 36 procent voličů domnívalo, že se vztahy mezi černochy

[525] „Deep Divisions, Shared Destiny: A Pol of African Americans, Hispanics and Asian Americans on Race Relations Sponsored by New America Media and Nine Founding Ethnic Media Partners“, Bendixen & Associates, tisková zpráva, 12. prosince 2007.

[526] Lydia Saad, „Racial and Ethnic Harmony Detected in New Ratings“, Ga lup News Service, 8. července 2004.

a bělochy zlepšují; mezi černochy toto zlepšení zaznamenalo pouze 13 procent.[527]

Jak jsme viděli, špatné vztahy nepanují pouze mezi bělochy a nebělochy. Průzkum z roku 2007 ukázal, že 61 procent Hispánců, 54 procent Asiatů a 47 procent černochů by raději obchodovalo s bělochy než s příslušníky ostatních dvou skupin.[528] Podle průzkumu agentury Rasmussen z roku 2010 se 50 procent voličů domnívalo, že se vztahy mezi bělochy a Hispánci zhoršují; pouze 21 procent se domnívalo, že se zlepšují. Stejný průzkum ukázal, že 34 procent voličů se domnívalo, že se vztahy mezi černochy a Hispánci zhoršují, zatímco pouze 16 procent se domnívalo, že se zlepšují.[529]

Jaké jsou tedy výhody diverzity, které nejen vyvažují bolestivé konflikty, ale také ospravedlňují to, že je považujeme za „největší sílu“ Ameriky? Pokud čtenářům kromě etnických restaurací hned nic jiného nenapadne, nejsou v tom sami. Studie z roku 2007 provedená Univerzitou v Minnesotě zjistila, že Američané sice tvrdí, že k pojmu „diverzita“ zaujímají pozitivní a dokonce optimistický postoj, ale nejsou schopni vysvětlit její hodnotu ani uvést příklady jejích přínosů. Vědci zjistili, že i

[527] „Voters Are Much Less Optimistic About Black-White Relations“, Rasmussen Reports, 6. října 2010.
[528] „Deep Divisions, Shared Destiny—A Pol of Black, Hispanic, and Asian Americans on Race Relations“, New American Media, tisková zpráva, 12. prosince 2007.
[529] „Voters Are Much Less Optimistic About Black-White Relations“, Rasmussen Reports, 6. října 2010.

lidé, kteří pracují v oblasti rasových vztahů, tápou, když mají vyjmenovat její přínosy.[530]

V roce 2009 souhlasil sanfranciský rozhlasový moderátor Marty Nemko s tím, že bude moderovat živou rozhlasovou debatu na téma diverzity na pracovišti, v níž měl autor této knihy obhajovat názor, že diverzita je slabost, nikoli síla. Pan Nemko kontaktoval konzultanta v oblasti diverzity se sídlem v Georgii, jehož slogan zněl „Lepší výkon díky diverzitě“, a plně očekával, že ten bude rád hájit opačný názor. Konzultant však nabídku odmítl a přiznal, že sice nepovažuje diverzitu za silnou stránku, ale domnívá se, že lze dosáhnout jejích lepších výsledků pomocí „řízení diverzity“ takového typu, jaké sám nabízí.[531]

Téměř jediný vážný argument, který se kdokoli snaží předložit ve prospěch diverzity, se shoduje s názorem Jonathana Algera, právníka, který před Nejvyšším soudem obhajoval rasové preference: „Společnosti musí čelit mezinárodní konkurenci,“ říká, a „mezikulturní kompetence jsou klíčovou dovedností na trhu práce.“[532]

Tento argument vychází z předpokladu, že lidé nejlépe vycházejí s lidmi, kteří jsou jim podobní, a že například Korejci dokážou nejúčinněji obchodovat s jinými Korejci. Lze předpokládat, že pokud ve Spojených státech žije početná korejská komunita, budou její členové představovat most mezi

---

[530] „U of M Study Finds that Americans Couch Feelings About Race in the ‘Happy Talk’ of Diversity-Speak“ Univerzita v Minnesotě, tisková zpráva, 19. června 2007.

[531] Osobní komunikace, 16. dubna 2009.

[532] Jennifer Milman, „Ban Affirmative Action? Michigan Voters Say ‘No,’ New Pol Shows“, DiversityInc.com, 18. října 2006.

Koreou a Spojenými státy.[533] Aby to však fungovalo, neměli by se Korejci žijící v Americe zcela asimilovat, protože pokud tak učiní, ztratí vlastnosti, díky nimž jsou přínosem. Amerika by se měla vzdát ideálu amerikanizace, který během několika generací vedl k tomu, že Angličané, Holanďané, Němci, Švédové, Irové a všichni ostatní Evropané se stali v podstatě k nerozeznání. Opravdu se chceme vzdát myšlenky asimilace? Nebo by se asimilace měly vzdát pouze rasové menšiny?

A co je ještě důležitější: je rozmanitá populace skutečně výhodou v obchodě nebo v mezinárodních vztazích? Japonsko je jednou z rasově nejhomogennějších zemí. Těžko by se hledala země, která by tak zřetelně praktikovala opak amerického pojetí diverzity, a přesto patří k nejúspěšnějším obchodním národům na světě. Kdyby byla diverzita klíčovou výhodou, byly by Brazílie, Indonésie, Súdán, Malajsie a Libanon světovými lídry v obchodu.

Další velké obchodní národy – Tchaj-wan, Korea a Čína – jsou, pokud vůbec, ještě uzavřenější a exkluzivnější než Japonsko. Německo je rovněž úspěšným obchodním národem, ale jeho obchodní přebytky nelze připsat kulturní či rasové diverzitě. Teprve od 60. let 20. století zde žije početná menšina Turků, kteří přišli jako gastarbeitři, a neexistují žádné důkazy o tom, že by Turci pomohli Německu posílit jeho postavení na světové scéně nebo se stát lepším obchodním partnerem Turecka.

---

[533] Tento argument odhaluje jeden z rozporů v současném uvažování o diverzitě. Od Američanů se očekává, že se budou integrovat, protože všichni lidé jsou v podstatě stejní a rasové a národnostní rozdíly jsou čistě povrchní. Pokud jsou však všichni lidé v podstatě stejní, jak může přítomnost „rozmanité“ populace vést k „mezikulturní kompetenci“?

Spotřebitelé po celém světě se zajímají o cenu a kvalitu, nikoli o rasu či národnost továrního dělníka. Americké korporace se chlubí tím, že jejich pracovní síla „vypadá jako Amerika“, ale na svém vlastním trhu je často porážejí společnosti, jejichž pracovní síla vypadá jako Yokohama nebo Šanghaj.

Kdybychom opravdu brali vážně myšlenku, že „mezikulturní kompetence“ jsou zásadně důležité, přizpůsobili bychom tomu složení přistěhovalců. Mohli bychom například zpochybnit smysluplnost imigrace z Haiti, protože Haiti je malá, chudá země, která se pravděpodobně nikdy nestane významným obchodním partnerem. A pomáhají 32 milionů mexických Američanů našim obchodním vztahům se světem – nebo dokonce s Mexikem? Naším obchodním partnerem číslo jedna je Kanada. Měli bychom proto podporovat imigraci z Kanady? Nikdo o imigraci v těchto souvislostech nemluví, protože na určité úrovni každý chápe, že diverzita nemá nic společného s obchodem ani s vlivem ve světě. Argument „mezikulturní kompetence“ je umělý.

Přispívá přítomnost mnoha ras a národností k lepším mezinárodním vztahům? Naše historie naznačuje opak. V 50. letech minulého století byla populace Spojených států mnohem méně rozmanitá než dnes, a přesto v žádném jiném období nebyl americký vliv větší ani naše země oblíbenější. Právě od 70. let, kdy jsme se stali rozmanitějšími, naše relativní moc upadá a jsme stále méně oblíbení. Důvodů je samozřejmě mnoho, ale neexistují žádné důkazy o tom, že by nás diverzita činila lepšími diplomaty.

Kulturní obohacení

I kdyby mezi diverzitou a mezinárodním vlivem neexistovala žádná souvislost, někteří lidé by tvrdili, že imigrace přináší kulturní obohacení. To se může jevit jako lákavý argument, avšak kultura Američanů zůstává miliony hispánských a asijských imigrantů téměř zcela nedotčena. Možná už slyšeli o Cinco de Mayo nebo o čínském Novém roce, ale pokud nežili v zahraničí nebo nestudovali mezinárodní vztahy, mají bílí obyvatelé Los Angeles pravděpodobně jen velmi povrchní znalosti o Mexiku či Číně, a to i přes přítomnost mnoha cizinců.

Ani to nejsou imigranti, kdo nás seznamuje s Cervantesem, Puccinim, Alexandrem Dumasem nebo Octaviem Pazem. Skutečná vysoká kultura překračuje hranice sama od sebe, ne v zadních kapsách sběračů rajčat, uprchlíků nebo dokonce těch nejúspěšnějších přistěhovalců. Co naučil Yo-Yo Ma Američany o Číně? Co jsme se naučili od Seijiho Ozawy nebo Ichira o Japonsku? Imigrace a předávání kultury nejsou zdaleka totéž. Téměř každé větší americké město má operní soubor, ale k tomu nejsou zapotřebí italští přistěhovalci.

V Miami nyní tvoří Hispánci téměř 70 procent obyvatel, ale co to městu přineslo z hlediska skutečného kulturního obohacení? Zlepšila diverzita umělecké galerie, koncerty, muzea a literaturu v Los Angeles? Přinesla kultuře Detroitu prospěch převážně černošské obyvatelstvo? Pokud imigrace a diverzita přinášejí kulturní obohacení, proč se běloši stěhují právě z těch částí země, které jsou „obohacovány“?

Je pravda, že latinskoamerická imigrace inspirovala více amerických školáků ke studiu španělštiny, ale méně z nich nyní studuje francouzštinu, němčinu nebo latinu. Hispánská imigrace spíše snižuje tu malou jazykovou rozmanitost, která se

mezi rodilými Američany vyskytuje. Jak uvidíme v kapitole 9, mnoho lidí studuje španělštinu nikoli proto, že milují hispánskou kulturu nebo španělskou literaturu, ale ze strachu, že by v Americe nemohli pracovat, pokud nebudou mluvit jazykem Mexika.[534]

Dalším argumentem ve prospěch diverzity je, že je pro lidi – zejména pro mladé – prospěšné setkávat se s lidmi, kteří se od nich liší, protože tak mohou jeden druhého lépe pochopit a ocenit. Stereotypní a hanlivé názory na jiné rasy či kultury by se při takovém kontaktu měly rozpadnout. To je samozřejmě jen další verze „teorie kontaktu“, která měla ospravedlnit integraci ve školách. Získávají bývalí trestanci a absolventi – a četní ti, kteří předčasně ukončili studium – losangeleských středních škol hluboké porozumění pro lidi jiných ras? Již před více než půl stoletím George Orwell poznamenal, že:

> Během války v letech 1914–18 přišla anglická dělnická třída do styku s cizinci v míře, jaká se jen málokdy vyskytuje. Jediným výsledkem bylo, že si z toho odnesla nenávist ke všem Evropanům, s výjimkou Němců, jejichž odvahu obdivovala.[535]

Kontakt často vede k prohloubení nepřátelství, nikoli k odstranění bariér. Tento jev je v politice běžný. Když Jesse Jackson kandidoval na prezidentskou nominaci Demokratické strany, jeho podíl hlasů bílých voličů byl trvale nejvyšší v těch státech, kde žilo nejméně černochů. Bílí, kteří měli s černochy nejvíce přímého kontaktu, ho hlasovali nejméně. Totéž platilo i

---

[534] Mirta Ojita, „To Talk Like New York, Sign up for Spanish“, New York Times, 18. října 1999.

[535] „England Your England“ v knize George Orwella A Collection of Essays (New York: Doubleday & Co., 1954), s. 268.

v roce 2008 během kampaně Baracka Obamy v demokratických primárkách. Nejvyšší podíl hlasů bílých voličů získal ve státech, jako je Iowa, kde žije jen málo černochů, a nejnižší podíl ve státech s velkou černošskou populací. Bernard N. Grofman z Kalifornské univerzity v Irvine objevil spolehlivou politickou korelaci: s rostoucím počtem černochů hlasuje více bělochů pro republikány[536] – a je méně pravděpodobné, že budou volit černošské kandidáty.

Právě běloši, jejichž znalosti o černoších jsou filtrovány médii, a nikoli získány z první ruky, mají o nich nejpříznivější dojem. Údajné výhody diverzity se lidem, kteří ji skutečně zažívají, jeví jako iluzorní.

I to, co je považováno za úspěchy diverzity, je ve skutečnosti přiznáním jejího selhání. Po celé Americe si veřejné organizace, jako jsou hasičské sbory a policejní sbor, gratulují, když se jim podaří přijmout více než jen symbolický počet černochů či Hispánců. Slibují, že to výrazně zlepší kvalitu služeb.

A není to snad přiznání toho, jak obtížný je tento multirasový podnik ve skutečnosti? Pokud se po celé Americe ukázalo, že běloši nedokážou černochům ani Hispáncům poskytnout účinnou policejní ochranu, dokazuje to jen to, že diverzita je neřešitelný problém. Pokud černoši chtějí černošské policisty a Hispánci hispánské policisty, rozhodně tím nevyjadřují podporu diverzitě. Smíšená policejní jednotka – vychvalovaná jako příklad výhod diverzity – se stává nezbytnou pouze kvůli napětí, které vzniká mezi policisty jedné

[536] Alen G. Breed, „Minority Voting Power Takes Center Stage“, Associated Press, 12. ledna 2008.

rasy a občany jiné rasy. Diverzita, kterou oslavujeme, je nezbytná pouze kvůli neřešitelným problémům, které diverzita přináší.

Stejně tak, pokud je třeba do soudního systému přijímat hispánské soudce a státní zástupce, znamená to snad, že běloši nedokážou vynášet spravedlivé rozsudky bez osobních předsudků? Pokud jsou nebílí učitelé nezbytnými vzory pro nebílé děti, znamená to snad, že inspirace nemůže překračovat rasové hranice? Pokud musí noviny najímat nebílé novináře, aby uspokojily nebílé čtenáře, znamená to snad, že běloši nedokážou psát přijatelné zprávy pro nebílé? Pokud černí požadují černé moderátory zpráv a předpovědí počasí v televizi, znamená to snad, že dávají přednost získávání informací od lidí své vlastní rasy? Pokud je nutné zřizovat volební okrsky s převahou menšin, aby si nebílí mohli volit zástupce své vlastní rasy, znamená to snad, že samotná demokracie rozděluje Američany podle rasových hranic? Všechny tyto snahy o diverzitu nejsou projevem síly multiracialismu; jsou to zoufalé pokusy vyvážit jeho slabiny. Nepřeklenují propasti; institucionalizují je.

Podívejme se nyní, co nám o diverzitě říká věda.

Věda o lidské přirozenosti

Sestaveno z úryvků knih White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century od Jared Taylor, 2011 a The Perils of Diversity: Immigration and Human Nature od Byron Roth, 2017

Rasové konflikty a dobrovolná segregace popsané v předchozích kapitolách neodpovídají tomu, co bychom očekávali, pokud by byly pravdivé rozšířené předpoklady o výhodách diverzity. V médiích a v některých kruzích akademické obce převládá názor, že rasa není ani legitimní biologickou kategorií a že si ji vůbec všímáme pouze kvůli předsudkům, které v nás byly vštěpovány. Tento názor opomíjí rozsáhlou vědeckou literaturu, která naznačuje, že rasové a etnické vědomí je hluboce zakořeněno v lidské psychologii. Zdá se, že náš druh má instinkt, který mu umožňuje rozlišit, kdo patří do naší skupiny a kdo ne. Studie zaměřené na jednotlivce poukazují na nevědomé procesy v mozku, které odrážejí nedůvěru vůči lidem odlišným od nás, což vede některé výzkumníky k závěru, že etnocentrismus je součástí lidské přirozenosti.

Zároveň studie na úrovni skupin ukazují, že etnické konflikty jsou univerzálním jevem. Ve všech zemích vede diverzita náboženství, etnicity či rasy ke konfliktům. Po většinu poválečného období sociologové a politologové etnické konflikty bagatelizovali, vycházejíce z předpokladu, že se jedná o předmoderní pozůstatek, který bude nahrazen soutěží založenou na třídní nebo profesní příslušnosti. K tomu však nedošlo. Jak shrnul jeden z výzkumníků: „Etnicita založená na

společném původu bývá důležitější než třída založená na společných zájmech… Krev je silnější než peníze…“[537]

Vědci tedy ze dvou úhlů pohledu začali zpochybňovat názor, že etnické či rasové smíšení lze snadno dosáhnout. Laboratorní výzkumy jednotlivců odhalily něco, co by mohlo být kmenovými či etnocentrickými instinkty, zatímco analýza společností naznačuje, že diverzita nevyhnutelně vede ke konfliktům.

Teorie genetické podobnosti

Existuje teoretický rámec, který vysvětluje etnocentrismus. Jak před více než 25 lety uvedl belgický odborník na etnické vztahy Pierre L. van den Berghe: „Lze očekávat, že míra spolupráce mezi organismy bude přímou funkcí podílu genů, které sdílejí; naopak míra konfliktu mezi nimi je nepřímou funkcí podílu sdílených genů.“[538] Van den Berghe použil slovo „organismy“, protože zjistil, že tento princip platí jak u zvířat, tak u lidí. Pokud mezi cizími lidmi existuje velká genetická vzdálenost – v případě lidí jde o příslušníky různých ras –, jsou konflikty ostřejší.

První část van den Bergheho tvrzení je snadno pochopitelná. Lidé všude na světě přinášejí velké oběti pro své rodiny. Evoluční vysvětlení spočívá v tom, že každý sdílí více kopií svých charakteristických genů s blízkými příbuznými než s cizími lidmi. Všechny formy života lze vnímat jako snahu předat své geny budoucím generacím.

---

[537] Tatu Vanhanen, Ethnic Conflicts Explained by Ethnic Nepotism (Stamford, CT: JAI Press, 1999), s. 7.

[538] Pierre L. van den Berghe, The Ethnic Phenomenon (Westport, CT: Praeger Publishers, 1981), s. 7.

Každý jedinec má proto na svých blízkých příbuzných „genetický zájem“, což pomáhá vysvětlit solidaritu a spolupráci v rámci rodin.

Britský genetik J.B.S. Haldane ve 30. letech 20. století žertovně prohlásil: „Obětoval bych svůj život za dva bratry nebo osm bratranců.“[539] Oběť tohoto druhu by byla geneticky neutrální, protože každý bratr by sdílel polovinu svých charakteristických genů, zatímco každý bratranec by sdílel jednu osminu.

A co nepřátelství vůči cizincům? Velká část našeho vývoje jako samostatného druhu proběhla před vynálezem zemědělství, během milionů let, kdy naši lidští a předlidští předkové žili v lovecko-sběračských skupinách. Členové těchto malých skupin byli obvykle příbuzní a bylo pro ně důležité spolupracovat a dokonce se navzájem obětovat. Zároveň však cizinci představovali potenciálně nebezpečné konkurenty v boji o potravu a území. Jak vysvětlil Edward O. Wilson z Harvardu:

> Nejsilnějším podnětem k agresivní reakci u zvířat je pohled na cizince, zejména na vetřelce do jejich teritoria. Tento xenofobní princip byl zaznamenán prakticky u všech skupin zvířat, které vykazují vyšší formy sociální organizace.[540]

Skupiny, které nebránily své území před vetřelci, měly menší šanci na přežití. „Naše behaviorální predispozice k etnickému nepotismu se vyvinula v boji o přežití, protože byla

---

[539] Citováno v knize Kevina Connolyho a Margaret Martlewové Psychologically Speaking: A Book of Quotations (Leicester, Anglie: British Psychological Society, 1999), s. 10.

[540] Edward O. Wilson, Sociobiology: The New Synthesis (Cambridge: Harvard University Press, 1975), s. 249.

racionální a užitečná," vysvětluje finský vědec Tatu Vanhanen.[541] Dnes se naše životy výrazně liší od životů lovců a sběračů, ale výzkum lidského chování naznačuje, že mnoho základních instinktů zůstalo nezměněno.

Mnoho druhů zvířecího chování lze vysvětlit teorií genetické podobnosti. Zvířata upřednostňují blízké příbuzné a jedna studie za druhou dokazuje, že mají pozoruhodnou schopnost rozlišovat příbuzné od cizinců. Žáby kladou vajíčka ve shlucích, ale lze je oddělit a nechat se vylíhnout jednotlivě. Když se pak pulci umístí do nádrže, bratři a sestry se nějakým způsobem navzájem poznají a shlukují se dohromady, místo aby se mísili s pulci od jiných matek.[542]

Samice syslů Beldingových se mohou před porodem spářit s více než jedním samcem, takže vrh může být složen jak z plnohodnotných sourozenců, tak z polosourozenců. Stejně jako pulci se dokážou navzájem rozeznat. Plnohodnotní sourozenci mezi sebou více spolupracují než s polosourozenci, méně se perou a je méně pravděpodobné, že se navzájem vyženou z teritoria, až vyrostou.[543]

I včely vědí, kdo jsou jejich příbuzní. V jednom experimentu byly včely vyšlechtěny tak, aby vykazovaly 14 různých stupňů příbuznosti – sestry, sestřenice, sestřenice druhého stupně atd. – s včelami v konkrétním úlu. Když byly včely následně vypuštěny v blízkosti úlu, strážné včely musely rozhodnout, které z nich vpustí dovnitř. Rozlišovaly mezi

[541] Tatu Vanhanen, Ethnic Conflicts Explained by Ethnic Nepotism, s. 16.
[542] J. Philippe Rushton, „Ethnic Nationalism, Evolutionary Psychology and Genetic Similarity Theory", Nations and Nationalism, roč. 11, 2005, č. 4, s. 494.
[543] J. Philippe Rushton, Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective (New Brunswick, NJ: Transaction Publishers, 1995), s. 74.

stupni příbuznosti s téměř dokonalou přesností, vpouštěly nejbližší příbuzné a vzdálenější příbuzné zaháněly. Korelace mezi stupněm příbuznosti a pravděpodobností přijetí dosáhla pozoruhodné hodnoty 0,93.[544]

Mravenci jsou známí svou spoluprací a ochotou obětovat se pro kolonii. Je to dáno zvláštností jejich rozmnožování, díky níž jsou dělnice z 70 procent geneticky identické. I mezi mravenci však může existovat větší či menší genetická rozmanitost a zdá se, že nejlépe spolupracují ty skupiny mravenců, které jsou si geneticky nejblíže.

Linepithema humile je drobný druh mravence, který pochází z Argentiny, ale migroval do Spojených států. Během cesty mnoho mravenců uhynulo a druh ztratil velkou část své genetické rozmanitosti. Díky tomu se severní větev druhu Linepithema humile stala spolupracující více než ta, která zůstala v Argentině, kde se různé kolonie nepřátelí a navzájem si konkurují. Tato nová úroveň spolupráce pomohla vetřelcům propojit hnízda do superkolonií a převálcovat místní druhy mravenců. Američtí entomologové chtějí chránit americké mravence zavedením genetické rozmanitosti, aby se nově příchozí stali svárlivějšími.[545]

I rostliny spolupracují se svými blízkými příbuznými a soupeří s cizími jedinci. Obvykle, když se dvě rostliny zasadí do stejného květináče, vytvoří si rozsáhlejší kořenový systém, aby se navzájem vytlačily a získaly co nejvíce živin. Divoká květina zvaná Pomořanka, která roste na plážích, tak však nečiní, pokud obě rostliny pocházejí ze stejné „mateřské“

[544] Tamtéž, s. 73.
[545] „Science News“, Biologie, sv. 157, s. 346. Původní studie byla publikována v časopise Proceedings of the National Academy of Sciences dne 23. května 2000.

rostliny. Rozpoznávají kořenové sekrece té druhé a vyhýbají se tak zbytečné konkurenci.[546]

Stejné tendence vykazují i vyšší živočichové. Šimpanzi jsou našimi nejbližšími žijícími příbuznými a poskytují nám vodítka k tomu, jak se mohli chovat naši vzdálení předkové. Šimpanzi žijí ve skupinách na určitých územích a vykazují silné rozlišování mezi vlastní skupinou a cizími jedinci. Již dlouho je známo, že samci vyhánějí vetřelce z jiných skupin a pokud to jde, zabíjejí jejich mláďata. Psychologové, kteří pozorovali šimpanze v Ugandě, zjistili, že i samice jsou ve svém teritoriu kruté. Ve třech případech viděli, jak samice vyhnaly vetřelce a zabily jejich mláďata.[547]

Lidé se často chovají v souladu s teorií genetické podobnosti a vědcem, který se této oblasti pravděpodobně věnoval nejobsáhleji, je J. Philippe Rushton z University of Western Ontario. „Geneticky podobní lidé mají tendenci se navzájem vyhledávat a vytvářet prostředí, v němž se vzájemně podporují, jako je manželství, přátelství a sociální skupiny,“[548] napsal. Například manželé a manželky si bývají podobní, a to nejen co do věku, etnického původu a vzdělání (r = 0,6), ale i co do názorů a postojů (r = 0,5), inteligence (r = 0,4) a dokonce i v takových věcech, jako jsou osobnostní a fyzické rysy (r = 0,2). Jsou si podobní dokonce i v nežádoucích vlastnostech,

---

[546] James Owen, „Plants Can Recognize, Communicate With Relatives, Studies Find“, National Geographic News, 14. června 2007. „Plants Recognize Their Siblings, Biologists Discover“, tisková zpráva McMaster University, 13. června 2007. „Plants Can Recognize Rivals and Fight, Study Says“, MSNBC, 20. října 2009.

[547] „Female Chimps Can Become Killers“, BBC News, 15. května 2007.

[548] J. Philippe Rushton, Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective (New Brunswick, NJ: Transaction Publishers, 1995), s. 69.

jako je agresivita, kriminalita, alkoholismus a duševní onemocnění. Je možné předpovědět, jak šťastný je daný pár, pokud víme, jak moc jsou si podobní. Nejlepší přátelé jsou si navzájem podobní stejně jako manželé a ve stejných ohledech. Stejně tak ve smíšených rodinách s adoptovanými a biologickými dětmi se přátelé biologických sourozenců navzájem podobají více než přátelé sourozenců adoptovaných.[549]

Jedním z klasických příkladů upřednostňování příbuzných je riziko násilí, kterému jsou děti vystaveny, když žijí s mužem, který není jejich biologickým otcem. U dítěte v předškolním věku je 40krát vyšší pravděpodobnost, že se stane obětí násilí ze strany nevlastního rodiče než ze strany biologického rodiče.[550]

U lidí je nejzřetelnějším ukazatelem genetické podobnosti vzhled. Lidé stejné rasy jsou si geneticky vždy bližší než lidé různých ras[551], a dokonce i v rámci téže rasy platí, že větší fyzická podobnost obvykle znamená větší genetickou podobnost.

Malé děti si velmi brzy uvědomují, ke které rase patří, a dokonce i tříměsíční kojenci dávají přednost tvářím své vlastní rasy. V rámci společné britsko-izraelské studie byly dětem sedícím na klíně svých matek předkládány vedle sebe umístěné fotografie bílých a černých tváří, které byly vybrány tak, aby se

---

[549] Tamtéž, s. 75, 80, 81. J. Philippe Rushton, „Ethnic Nationalism, Evolutionary Psychology and Genetic Similarity Theory“, Nations and Nationalism, roč. 11, 2005, č. 4, s. 495.

[550] J. Philippe Rushton, Race, Evolution, and Behavior, s. 75.

[551] D. J. Witherspoon a kol., „Genetic Similarities Within and Between Populations“, Genetics, zveřejněno elektronicky před tiskem, 4. března 2007.

vyrovnaly co do atraktivity. Doba, po kterou se dítě na něco dívá, je považována za ukazatel preference, a bílé děti vychovávané v bílém prostředí se na bílé tváře dívaly v průměru o 63 procent déle než na černé tváře. Černé děti vychovávané v Africe se na černé tváře dívaly o 23 procent déle.[552]

Pro dospělé je snazší rozlišit osoby vlastní rasy než osoby jiných ras. Tento rozdíl je natolik známý, že ho psychologové nazvali „efektem jiné rasy“. V rámci studie z roku 2006, která tento efekt potvrdila, ukázali výzkumníci z Texaské univerzity v El Pasu účastníkům stejný počet fotografií tváří osob vlastní rasy i jiné rasy. O něco později jim ukázali dvakrát tolik fotografií lidí obou ras – včetně tváří, které již viděli – a zeptali se, které z nich již dříve viděli. Všichni účastníci, bez ohledu na svou rasu, udělali přibližně o 50 procent více chyb u tváří rasy, která nebyla jejich vlastní.[553]

Profesor Edward Seidensticker, který vyučoval japonštinu na Kolumbijské univerzitě, jednou zaslechl rozhovor, který naznačoval existenci efektu „jiné rasy“. Prohlížel si jeden z jižních ostrovů Japonska, kde ve volné přírodě žije asi 1 000 opic, které jsou však natolik krotké, že je mohou turisté pozorovat. Průvodce zmínil, že dokáže každou z opic rozeznat pouhým pohledem. Jeden skeptik z davu se zeptal, jak je možné rozeznat 1 000 opic. „Ach, to je velmi snadné,“ odpověděl průvodce. „Je to jako rozeznávat bílé lidi.“[554]

---

[552] „Race Matters to 3-Month-Olds, Studies Find“, World-science.net, 12. února 2006.

[553] Iris Kuo, „Racial Feature Similarity in Eye of Beholder“, Fort Worth Star-Telegram, 25. dubna 2006.

[554] Edward Seidensticker, This Country, Japan (Tokio: Kodansha International, 1979), s. 326.

Zdá se, že již tříměsíční a půl staré děti vykazují takzvaný „efekt jiné rasy“. Ve studii provedené na Univerzitě v Kentucky dokázaly bílé děti velmi dobře rozlišit tváře se 100 % kavkazoidními rysy od tváří, které byly graficky upraveny tak, aby obsahovaly 70 % bílých a 30 % asijských rysů. Opačný úkol však nezvládly: nedokázaly rozlišit tváře se 100 % asijskými rysy od těch, které byly graficky upraveny tak, aby obsahovaly 30 % bílých rysů. Jinými slovy, dokázaly rozpoznat drobné rozdíly mezi bílými a ne zcela bílými tvářemi, ale ne stejné rozdíly mezi asijskými a ne zcela asijskými tvářemi.[555]

Lawrence A. Hirschfeld z Michiganské univerzity provedl průkopnický výzkum toho, jak brzy v životě děti začínají chápat pojem rasy. Ukázal dětem ve věku tří, čtyř a sedmi let obrázek „Johnnyho“: baculatého černošského chlapce v policejní uniformě, vybaveného píšťalkou a hračkovou pistolí. Poté jim ukázal obrázky dospělých, kteří sdíleli dva ze tří hlavních rysů Johnnyho – rasu, tělesnou stavbu a uniformu. Profesor Hirschfeld připravil všechny možné kombinace – policisty, kteří byli tlustí, ale bílí, hubené černé policisty atd. – a zeptal se dětí, který z nich je Johnnyho táta nebo který z nich je Johnny, až vyroste. Dokonce i tříleté děti s výrazně větší pravděpodobností vybíraly černého muže než tlustého muže nebo policistu. Věděly, že váha a povolání se mohou změnit, ale rasa je neměnná.[556] V roce 1996, po 15 letech výzkumu dětí a rasové problematiky, profesor Hirschfeld dospěl k závěru: „Zdá se, že naše mysl je uspořádána tak, že rasové uvažování – tedy představa, že lidský svět lze rozdělit na oddělené rasové

[555] Angela Hayden a kol., „The Other-Race Effect in Infancy: Evidence Using a Morphing Technique“, Infancy, 2007, sv. 12, č. 1, str. 95–104.
[556] „Children as Young as 3 Have ‘Complex Understanding of Race’“, The University Record (Ann Arbor, MI), 29. března 1993.

skupiny – je téměř automatickou součástí našeho mentálního repertoáru.“[557]

Když se bílým předškolákům ukážou rasově neurčité tváře, které vypadají rozzlobeně, mají tendenci říkat, že se jedná o tváře černochů, zatímco veselé tváře zařazují mezi bílé. „Tyto filtry, skrze které lidé vnímají svět, se objevují již velmi brzy,“ vysvětlil Andrew Baron z Harvardu.[558]

Phyllis Katzová, tehdejší profesorka na Coloradské univerzitě, sledovala malé děti během prvních šesti let jejich života. Ve věku tří let jim ukazovala fotografie jiných dětí a ptala se jich, s kým by se chtěly kamarádit. Osmdesát šest procent bílých dětí si vybralo fotografie bílých dětí. Ve věku pěti a šesti let dala dětem obrázky lidí a řekla jim, aby je roztřídily do dvou hromádek podle libovolných kritérií. Šedesát osm procent dětí třídilo podle rasy a pouze 16 procent podle pohlaví. O celé své šestileté studii profesorka Katzová řekla: „Myslím, že lze spravedlivě říci, že v žádném okamžiku studie děti nevykazovaly ten typ ‚barvosleposti‘, jaký popisuje Rousseau a jaký mnoho dospělých očekává.“[559]

Australská studie zaměřená na čtyřleté a pětileté děti zjistila, že bílé děti, které neměly prakticky žádné zkušenosti s nebílými lidmi, si raději hrály s bílými panenkami a některé dokonce označovaly panenky představující Aboriginці za

[557] „Seeing Race“, Michigan Today (Ann Arbor, MI), červen 1996.
[558] Siri Carpenter, „Buried Prejudice: The Bigot in Your Brain“, Scientific American, květen 2008.
[559] Po Bronson a Ashley Merryman, „See Baby Discriminate“, Time, 14. září 2009.

„fuj“.[560] Děti sice mohly převzít předsudky od rodičů, ale jejich reakce mohly odrážet vrozené preference.

Dospělí dokážou rozlišit rasu i na základě velmi minimálních náznaků. Vědci ze Stanfordu ukázali účastníkům studie pouze přední části jednoduchých černých profilů – obličej od čela po bradu, bez vlasů. Účastníci dokázali určit rasu profilu (v 80 % případů) častěji, než dokázali určit pohlaví (70 %) nebo věk s přesností na 10 let (68 %). Rasa se obvykle ztotožňuje s barvou pleti, ale všechny profily byly černé. Pro dospělé je samozřejmě důležité rozlišovat pohlaví, ale v rozlišování ras byli ještě lepší.[561]

Pomocí magnetické rezonance (MRI) se zjistilo, že takzvaná fusiformní oblast mozku může souviset s efektem „jiné rasy“. Fusiformní oblast se podílí na odborném posuzování. Například v mozku pozorovatele ptáků se tato oblast aktivuje při pohledu na ptáka. Všichni lidé mají značnou odbornou znalost v rozpoznávání lidských tváří, ale snímky z MRI ukazují větší aktivitu fusiformní oblasti – aktivitu související s odborným posuzováním – když se dívají na tváře lidí své vlastní rasy.[562]

Teorie genetické podobnosti naznačuje, že i mezi lidmi stejné rasy existuje větší spřízněnost s těmi, kteří jsou si fyzicky podobní. Lisa DeBruine z Univerzity v Aberdeenu ve Skotsku nechala účastníky studie hrát počítačovou hru s neviditelným soupeřem, jehož tvář – jak bylo účastníkům řečeno – byla

[560] „Racism Comes Out to Play“, New Zealand Herald (Auckland), 2. dubna 2003.
[561] Corey Binns, „Humans Can See Race and Sex Even in Simple Outlines“, LiveScience.com, 30. března 2007.
[562] Emma Hitt, „Brain Reacts Differently to Faces Based on Race“, Reuters, 27. července 2001.

promítána na obrazovku. Hráči si mohli navzájem důvěřovat a spolupracovat, aby vyhráli velkou odměnu, nebo mohli soutěžit a vyhrát odměnu menší. Pokud byla tvář na obrazovce, kterou hráč viděl, upravenou verzí jeho vlastní tváře – s velmi podobnými rysy –, byl hráč spíše velkorysý a ochotný spolupracovat. Pokud tvář na obrazovce nevypadala jako on, byl hráč spíše podezíravý a neochotný spolupracovat. Prof. DeBruine dospěla k závěru, že hráči instinktivně důvěřují lidem s rysy, které naznačují, že mají blízké genetické vazby.[563]

V jiném experimentu požádala prof. DeBruine studenty, aby si z fotografií různých tváří vybrali osobu, kterou považovali za nejdůvěryhodnější. Opět, aniž by to studenti věděli, byla jedna z tváří upravenou verzí tváře dané osoby, a právě tuto tvář si většina studentů vybrala jako nejdůvěryhodnější. „Pro studenty to na určité úrovni znamená, že tato osoba patří do ‚rodiny', a proto jí více důvěřují," uvedla profesorka DeBruine.[564]

Steven Platek z Georgia Gwinnett College zjistil, že když byly tváře účastníků studie transformovány do podoby, která připomínala lidi jiných ras – ale stále byla velmi podobná tvářím samotných účastníků –, nevedlo to k vyššímu hodnocení důvěryhodnosti. Rasové rozdíly převážily nad přitažlivostí podobných rysů. Dr. Platek také zjistil, že když se účastníci dívali na tváře podobné těm svým, MRI skeny ukázaly, že se aktivovala centra odměny v mozku. Domnívá se, že objevil

[563] „Humans More Likely to Trust Those Who Look Like Themselves", Ananoma.com, 15. června 2002.
[564] „Same Face Builds Trust, Not Lust", BBC News, 23. března 2005.

neurologický základ pro preferenci příbuzných, sounáležitost ke skupině a rasovou identifikaci.[565]

Výzkum provedený na Univerzitě v Pécsi v Maďarsku zjistil, že ženy si obvykle vybírají manžely, kteří vypadají jako jejich otcové, a že muži si vybírají manželky, které vypadají jako jejich matky. Maďarský tým se při určování podobností nespoléhal pouze na subjektivní hodnocení, ale pečlivě změřil proporce obličeje.[566]

Majitelé domácích mazlíčků si vybírají psy, kteří se jim podobají. Vědci z Kalifornské univerzity v San Diegu zjistili, že studenti bakalářského studia dokázali v 64 procentech případů přiřadit fotografie čistokrevných psů k jejich majitelům. „Stejně jako při výběru partnera nebo přítele hledáte psy, kteří jsou vám podobní," uvedl Nicholas Christenfeld, který studii vedl.[567]

Stejně tak si běloši z útulku častěji vybírají světlé psy než tmavé. „Řekla bych, že alespoň 80 procent našich psů je v 98 procentech případů černých," říká Katherine Christensonová z organizace Atlanta Humane Society v Georgii. „Lidé si vždycky nejprve vybírají světlé psy."[568]

Důvěra v to, co je nám známé, se zdá být vyvážena opatrností vůči neznámému. Jennifer Richesonová z Northwestern University provedla experimenty, v nichž museli bílí účastníci před absolvováním kognitivního testu nějakým způsobem komunikovat s bílým nebo černým mužem. Ti, kteří

---

[565] „GGC Professor Says Our Brains Respond to Those Who Look Like Us", Georgia Gwinnett College, tisková zpráva, bez uvedení měsíce a dne, 2008.
[566] „Women Pick Men Who Look Like Dad", BBC News, 3. září 2008.
[567] Carol Kaufmann, „Who's Your Doggy?" National Geographic, květen 2005.
[568] Julia Szabo, „Adopt a Black Dog and Break the Trend", fetchdog.com.

komunikovali s černým mužem, dosáhli v testu nižších výsledků a jejich mozkové skeny ukázaly to, co prof. Richesonová nazvala „zvýšenou aktivitou v oblastech mozku spojených s regulací našich myšlenek a emocí“. Toto vyložila tak, že bílí účastníci se potýkali s „rozpačitostí“ nebo „vyčerpáním“ z kontaktu s černochem a že to narušilo jejich schopnost absolvovat kognitivní test.[569]

Vědci z Harvardu a Newyorské univerzity nechali bílé a černé účastníky opakovaně prohlížet sérii fotografií černých a bílých tváří, všechny s neutrálním výrazem. Pokaždé, když se účastníci podívali na jednu konkrétní černou tvář a jednu konkrétní bílou tvář, dostali mírný elektrický šok. Přístroje podobné detektorům lži ukázaly, že účastníci se potili – což je typická stresová reakce –, když viděli ty dvě tváře, které si spojovali s elektrickými šoky. Vědci účastníkům sérii fotografií ukázali ještě několikrát, tentokrát však bez elektrických šoků. Bílí účastníci se rychle přestali potit, když uviděli bílou tvář, kterou dříve spojovali s elektrickým šokem, ale nadále se potili, když uviděli černou tvář. Černí účastníci měli opačnou reakci – nadále se potili, když uviděli bílou tvář, ale ne když uviděli černou. Mahzarin Banaji, vedoucí studie, došla k závěru, že se jedná o projev přirozené lidské opatrnosti vůči neznámým skupinám.[570]

Psycholog z Yaleovy univerzity Adam R. Pearson zorganizoval videokonference mezi účastníky, z nichž některé

[569] Colin Alen, „Racism Brings Brain Drain“, Psychology Today, 21. listopadu 2003. Eric Herman, „Race Study Pays Off in Genius Grant“, Chicago Sun-Times, 19. září 2006.

[570] Benedict Carey, „Neurology Study Uncovers a Tendency to Learn Racial Bias“, New York Times, 2. srpna 2005.

proběhly mezi lidmi stejné rasy a jiné mezi lidmi různých ras. U poloviny těchto rozhovorů nastavil vždy, když někdo odpověděl, jednosekundové zpoždění. Účastníci si nemohli všimnout, že se jedná o umělé zpoždění; před odpovědí zaznamenali pouze nepatrnou pauzu.

Jak běloši, tak černoši, kteří vedli rozhovory přes rasové bariéry s tímto zpožděním, popsali sebe i své partnery jako výrazně úzkostnější než ti, kteří vedli rozhovory bez zpoždění. Rovněž projevili menší touhu setkat se s druhou osobou. Lidé, kteří vedli rozhovory s někým stejné rasy, uváděli menší úzkost, když došlo k zabudovanému zpoždění, a to nesnížilo jejich ochotu setkat se s druhou osobou. Dr. Pearson vyslovil teorii, že lidé přistupují k interakcím s lidmi jiné rasy s určitou opatrností a sebemenší odchylka v komunikaci zanechává špatný dojem.[571]

Vyšetření pomocí magnetické rezonance (MRI) opět ukazuje, jaký mechanismus v mozku za tím pravděpodobně stojí. Amygdaly jsou dva malé laloky v mozku spojené se strachem, vzrušením a emocemi. Jejich aktivita je považována za známku bdělosti, což znamená, že mozek je ostražitý a vyžaduje více informací. Studie provedená v Massachusetts General Hospital zjistila, že když se účastníci dívali na fotografie tváří – polovina z nich byly bílé, polovina černé –, snímky z MRI odhalily vysokou aktivitu amygdal. To bylo považováno za normální reakci na neznámé tváře. Když se účastníci na fotografie podívali podruhé, tváře jim již byly známější; pouze tváře příslušníků jiné rasy nadále vyvolávaly vysokou aktivitu amygdal. To platilo jak pro černochy, tak pro

[571] „Racial Tension in a ‘Split Second’“, Asociace pro psychologické vědy, tisková zpráva, 17. prosince 2008.

bělochy, což naznačuje, že setkání s lidmi jiné rasy udržují mozek ve stavu zvýšené bdělosti.[572]

Amygdaly vnímají rasu i tehdy, když si toho daná osoba není vědoma. William A. Cunningham z Ohio State University ukázal bílým účastníkům studie obrázky tváří pouze na 30 milisekund – což není dost dlouho na to, aby si jich účastníci uvědomili –, avšak černé tváře vyvolaly v amygdalách větší aktivitu než tváře bílé. Když jim ukázal tváře na půl sekundy – což je doba dostatečně dlouhá na to, aby si lidé všimli rasy –, zjistil, že černé tváře vyvolaly větší aktivitu v prefrontálních oblastech, části mozku spojené s rozpoznáváním vnitřních konfliktů a ovládáním vědomého chování. To naznačovalo, že se účastníci pokoušeli potlačit určité pocity vůči černochům.[573]

Steven Neuberg z Arizonské státní univerzity připisuje tuto instinktivní zaujatost evoluci v době, kdy jsme žili jako lovci a sběrači. „Lidé jsou ze své podstaty zvířata žijící ve skupinách – jde o strategii, která zvyšuje šanci na přežití jednotlivce a vede k tomu, co bychom mohli nazvat ‚kmenovou psychologií'," říká. „Pro naše předky bylo výhodné být ostražití vůči osobám mimo skupinu, které představovaly hrozbu, například pro fyzickou bezpečnost, zdraví nebo ekonomické zdroje."[574]

Wendy Berry Mendesová z Harvardu zjistila, že když účastníci studie hráli soutěžní hru s někým jiné rasy, vykazovali

---

[572] Sue McGreevey, „The Ins and Outs of Facial Processing", Massachusetts General Hospital (Boston, MA), tisková zpráva, 21. srpna 2000.

[573] Siri Carpenter, „Buried Prejudice: The Bigot in Your Brain", Scientific American, květen 2008.

[574] „Prejudice Is Hard-Wired Into The Human Brain, Says ASU Study", ScienceDaily.com, 25. května 2006.

fyzické příznaky stresu, jako je snížená srdeční výkonnost a zúžení tepen. Tyto příznaky se u nich neprojevovaly, když hráli s někým stejné rasy.[575]

Pokud člověk vidí, jak se někdo zraní, například na noze, jeho nervový systém reaguje, jako by se zranil na noze on sám, i když fyzickou bolest necítí. Italští vědci zjistili, že když běloušští účastníci sledovali krátké filmové ukázky, v nichž jehly píchaly do rukou lidí s černou nebo bílou pletí, byla sympatická reakce na bolest silnější v případě, že byla píchána bílá ruka. Došlo také k výraznějšímu zvýšení srdeční frekvence a aktivity potních žláz, což je běžný ukazatel emoční reakce. U černošských účastníků studie byla reakce opačná – silněji reagovali, když byla píchnuta černošská ruka.[576]

Výzkumníci z Harvardu vyvinuli počítačový test, který má odhalovat rasové předsudky. Začíná to velmi jednoduše. Když se na obrazovce objeví černá tvář, testovaná osoba stiskne klávesu vlevo, a když se objeví bílá tvář, stiskne klávesu vpravo. Stejným způsobem rozlišuje mezi řadou pozitivních slov, jako jsou „velkolepý“ a „úžasný“, a negativních slov, jako jsou „odporný“ a „hrozný“. Test poté spojí obě kategorie a testovaná osoba stiskne levou klávesu buď při zobrazení bílé tváře, nebo pozitivního slova, a pravou klávesu buď při zobrazení černé tváře, nebo negativního slova. Nakonec se kombinace obrátí a testovaná osoba musí stisknout jednu klávesu, když se objeví černé tváře nebo pozitivní slova, a druhou klávesu, když se objeví bílé tváře a negativní slova. Po desítkách tisíc testů analýza ukazuje, že 88 procent bělochů lépe

[575] Erica Goode, „Home Alone“, New York Times Magazine, 17. června 2007.
[576] Denise Mann, „Skin Color Affects Ability to Empathize With Pain“, Health.com, 27. května 2010.

spojuje bílé tváře než černé tváře s pozitivními slovy. Mnoho bělochů, kteří se považují za nestranné, jsou těmito výsledky zdrceni.[577]

Daniel Chirot, profesor mezinárodních studií na Washingtonské univerzitě v Seattlu, tvrdí, že výzkum tohoto druhu „vyvrací názory těch, kteří jsou natolik naivní, že věří, že kdyby nebylo špatné socializace, byli bychom všichni milí a tolerantní lidé, kteří snadno přijímají kulturní a etnické rozdíly.“[578]

Ve skutečnosti existují lidé, u nichž se neprojevuje vrozená preference pro vlastní rasu. Trpí takzvaným Williamsovým syndromem a postrádají obvyklý strach z cizích lidí a neznámého. Vědci z Ústředního ústavu duševního zdraví v německém Mannheimu zjistili, že normální bílé děti ve věku od pěti do sedmi let přiřazovaly kladné vlastnosti k fotografiím lidí své vlastní rasy a záporné vlastnosti k lidem jiných ras. Dvacet dětí s Williamsovým syndromem tak neučinilo a přiřazovalo vlastnosti bez ohledu na rasu.

Tento syndrom zřejmě mění způsob, jakým amygdaly komunikují s prefrontální kůrou, a odstraňuje sociální zábrany. Lidé s Williamsovým syndromem jsou „hypersociální“ a nevidí nebezpečí v tvářích lidí, kteří by pro ně mohli představovat hrozbu.[579] Často také trpí mírnou mentální retardací a dalšími zdravotními komplikacemi.

---

[577] Spanker Vedantam, „See No Bias“, Washington Post, 23. ledna 2005.
[578] Mark Buchanan, „Are We Born Prejudiced?“ New Scientist, 17. března 2007.
[579] Andy Coghlan, „Stranger Danger at Heart of Racial Bias“, New Scientist, 14. dubna 2010. Robin Nixon, „Individuals With Rare Disorder Have no Racial Biases“, LiveScience, 12. dubna 2010.

U nás ostatních je pocit sounáležitosti s kmenem hluboce zakořeněný a může se projevovat srdcervoucími způsoby. Lowri Turnerová je Britka, jejíž druhým manželem byl muž z Indie. „Jsem běloška a z prvního manželství mám dva syny, kteří mají oba mléčně bílou pleť a zlaté vlasy," napsala. Poté vysvětlila, jak nepřipravená byla na své pocity, když se jí s novým manželem narodilo smíšené dítě:

> [K]dyž se otočím k zrcadlu v ložnici, abych nás společně obdivovala, jsem v šoku. Připadá mi tak cizí. S těmi dlouhými, tmavými řasami a lesklými, tmavě hnědými vlasy se mi vůbec nepodobá…
>
> Neuvědomila jsem si, jak moc mi bude vadit, že vypadá jinak, a racionálně vím, že by to vadit nemělo. Ale vadí mi to.
>
> Evoluce od nás vyžaduje, abychom měli děti a předávali své geny, a proto pociťujeme hrdost a uspokojení, když vidíme, jak se naše rysy objevují v další generaci.
>
> U své dcery to tak nemám…
>
> I když si přiznávám, že mám smíšené pocity z toho, že není blondýnka s modrýma očima, cítím se nevěrná a neuvěřitelně provinile.[580]

Američanka, která si z Indie adoptovala miminko, popsala podobné pocity:

> Když jsem se snažila rozhodnout, koho a odkud si adoptovat, měla jsem spoustu otázek ohledně mezirasových adopcí a většina lidí na mou zvědavost

[580] Lowri Turner, „I Love My Mixed Race Baby—But Why Does She Feel So Alien?" London Daily Mail, 12. července 2007.

reagovala s nepatrným rozpakem. Cítila jsem se trapně, když jsem své možné obavy sdělovala svým liberálním přátelům, protože jsme všichni byli pevně přesvědčeni, že rasa nehraje žádnou roli při výběru přátel, milenců ani malých miminek určených k adopci.

Odletěla jsem do Bombaje a stala se matkou.

Po návratu domů, když už uplynulo pár týdnů, jsem zírala na Vaishaliiny nahé hýždě – její nejtmavší část – a snažila se ignorovat naléhavé šepoty strachu. Místo toho, abych byla plná hrdosti, cítila jsem se jako vetřelec, který provádí očistu na tomto intimním těle s barvou tak odlišnou od mé vlastní. Jak by to mohla být moje dcera? Dívala jsem se na ni a snažila se najít mezi námi podobnosti, ulevilo se mi, že má rovné vlasy a rty ne příliš plné. Jenom tyhle myšlenky ve mně vyvolávaly hrozný pocit studu. Snažila jsem se oddělit emoce od faktů: byla to tmavá barva její kůže, co mi způsobovalo nepříjemný pocit, nebo jen to, že nevypadala jako já?[581]

Existuje silná touha vidět ve svých dětech sám sebe. Alespoň několik klinik asistované reprodukce je ochotno pomoci neslyšícím lidem nebo trpaslíkům mít děti, které budou rovněž neslyšící nebo trpasličí. Technika známá jako screening embryí zahrnuje mimotělní oplodnění několika vajíček a následné porovnání genetických vlastností vzniklých embryí před rozhodnutím, které z nich bude implantováno. Pokud je k dispozici dostatek embryí, z nichž lze vybírat, může si rodič pořídit v podstatě dítě na míru, které může být neslyšící nebo

[581] Lisa Lerner, „A Mother Adopts, And Discovers Her Own Racism“, ColorLines.com, 21. srpna 2006.

trpasličí. Cara Reynoldsová, trpaslice, byla pobouřena lidmi, kteří kritizovali záměrný výběr toho, co většina lidí považuje za vadu. „Nemůžete mi říkat, že nemůžu mít dítě, které bude vypadat jako já," řekla slečna Reynoldsová. „To je prostě neuvěřitelně troufalé."[582]

Potřeba rasové identity

Často se předpokládá, že multiracialismus je nevyhnutelný a že rasová identita zmizí s tím, jak se rasy mísí. Američané raději věří, že „tragický mulat", který nebyl vítán v žádné z komunit, byl buď mýtem, nebo odrazem zastaralého rasistického myšlení. Výzkumy však naznačují, že situace nemusí být tak jednoduchá.

Studie z roku 2003, do které bylo zapojeno 90 000 žáků středních a vyšších středních škol, zjistila, že děti smíšeného černošsko-bílého původu měly více zdravotních a psychologických problémů než děti, které byly buď černé, nebo bílé. Častěji trpěly depresemi, špatně spaly, záškoláctvím, kouřením, pitím alkoholu, úvahami o sebevraždě a sexuální aktivitou. Podobné příznaky vykazovaly i děti smíšeného bělošsko-asijského původu. Hlavní autor studie došel k závěru, že příčinou je „boj s utvářením identity, který vede k nedostatku sebeúcty, sociální izolaci a problémům s rodinnou dynamikou ve smíšených domácnostech".[583]

Autoři studie z roku 2008 dospěli ke stejnému závěru: „Pokud však jde o rizikové či antisociální chování adolescentů,

[582] Mel Evans, „‚Designer' Babies With Made-to-Order Defects?" Associated Press, 21. prosince 2006.
[583] Connie Cass, „Study: Mixed-Race Youth Have Health Woes", Associated Press, 30. října 2003.

jsou adolescenti smíšeného původu ve srovnání s černochy i bělochy výraznou výjimkou… Adolescenti smíšeného původu – kteří nemají přirozenou skupinu vrstevníků – se musí chovat rizikověji, aby byli přijati.“[584] Studie zaměřená na děti bělošského a asijského původu zjistila, že u nich je dvakrát vyšší pravděpodobnost – 34 procent oproti 17 procentům – než u dětí jedné etnické skupiny, že budou trpět psychickými poruchami, jako jsou úzkost, deprese nebo zneužívání návykových látek.[585]

Yoonsun Choi z Chicagské univerzity zjistila, že na středních školách v Seattlu se zdálo, že jasná rasová identita chrání před určitými problémy. Děti smíšeného původu byly skupinou, u níž byla nejvyšší pravděpodobnost, že budou kouřit, brát drogy, rvát se, někomu ublížit nebo nosit zbraň. Prof. Choi se domnívá, že děti smíšeného původu trpí tím, že je žádná rasová skupina nepřijímá. „Existují určité náznaky, že silná etnická identita pomáhá chránit děti před těmito [nežádoucími] chováními,“ uvedla.

Profesorka Choiová rovněž tvrdila, že silná identita jakožto potomků přistěhovalců chrání děti před problémy. Podle jejího výzkumu se děti narozené v zahraničí, a to bez ohledu na rasu – černošské, bělošské, asijské i hispánské – dostávají do potíží méně často než děti ze stejných skupin narozené v Americe. Uvedla, že černošští imigranti si nejrychleji osvojili špatné návyky černošských rodilých

[584] Roland G. Fryer a kol., „The Plight of Mixed Race Adolescents“, Národní úřad pro ekonomický výzkum (NBER), pracovní dokument NBER č. 14192, červenec 2008.
[585] „Bi-Racial Asian Americans More Likely to Suffer Psychological Disorder“, smasHits.com (Indie), 18. srpna 2008.

Američanů, zatímco Asiatům trvalo nejdéle, než dosáhli úrovně nevhodného chování Asiatů narozených v Americe. Prof. Choi navrhla, že by imigranti neměli spěchat s asimilací.[586]

Lisa Kiang z Wake Forest University zjistila, že silná etnická identita souvisí s optimistickým pohledem na život: „Dospívající s vysokým pocitem sounáležitosti ke své etnické skupině si zachovávali obecně pozitivní a šťastný přístup… Zdá se tedy, že pozitivní vztah k vlastní etnické skupině přináší jednotlivcům v každodenním životě dodatečnou dávku pozitivní energie.“ Domnívala se, že společnost by měla podporovat silnou etnickou identitu, alespoň u Číňanů a Mexičanů, což byly dvě skupiny, které ve své studii zkoumala.[587]

Místo toho, aby se lidé smíšeného původu mohli volně pohybovat mezi oběma skupinami, mohou se v obou cítit nesví. Na Harvardu Paloma Zepeda, která je napůl Mexičanka a napůl Ruska, uvedla, že nebyla vítána v mexicko-americké skupině La Raza na kampusu, protože je napůl běloška. Yalun Tu, napůl běloška a napůl Číňanka, nezapadla na setkáních čínských studentů: „Mluvili o tom, jak jsou čínské matky panovačné a přísné. Moje matka je však běloška a má uvolněný přístup, takže jsem se s nimi nemohla ztotožnit… Prostě jsem necítila tu společenskou sounáležitost, která podle mě tyto skupiny často spojuje.“

[586] „Problem Behavior“, časopis University of Chicago Magazine, říjen 2006.
[587] „Ethnic Identity Gives Teens Daily Happiness Boost“, newswise.com, 22. října 2006. Lisa Kiang a kol., „Ethnic Identity and the Daily Psychological Well-Being of Adolescents From Mexican and Chinese Backgrounds“, Child Development, září/říjen 2006, s. 1338.

Někteří míšenci, kteří se sami označují za „vyvrhele“, zakládají vlastní skupiny. Na Harvardu, Brownově univerzitě, Kolumbijské univerzitě, Cornellově univerzitě, UCLA, Bryn Mawr a dalších univerzitách existují skupiny s názvy jako ReMixed, Half and Half a Mixed Student Union. Jeden novinář dospěl k závěru: „Zdá se, že se studenti neučí být tolerantnější k lidem, kteří se od nich liší. Požadují, aby byli obklopeni a chráněni lidmi, kteří jsou přesně jako oni.“[588]

Rozmanité společnosti

Jaké důsledky má etnická identita pro multirasové a multietnické společnosti? Tatu Vanhanen z Univerzity v Tampere ve Finsku pravděpodobně zkoumal dopady etnické diverzity systematičtěji než kdokoli jiný. V rozsáhlé studii o rozsahu celé knihy změřil etnickou diverzitu a míru konfliktů ve 148 zemích a zjistil korelace v rozmezí 0,5 až 0,9 mezi těmito dvěma proměnnými, v závislosti na tom, jak byly proměnné definovány a měřeny. Homogenní země, jako je Japonsko a Island, vykazují velmi nízkou míru konfliktů, zatímco vysoce rozmanité země, jako je Libanon a Súdán, jsou zmítány nepokoji.[589]

Profesor Vanhanen zjistil, že ve všech multietnických společnostech existují napětí: „Konflikty zájmů mezi etnickými skupinami jsou nevyhnutelné, protože etnické skupiny představují skupiny genetické příbuznosti a protože boj o existenci se týká přežití našich vlastních genů prostřednictvím

[588] Naomi Schaefer Riley, „The Risks of Multiracial Identification“, Chronicle of Higher Education, 10. listopadu 2006.
[589] Tatu Vanhanen, Ethnic Conflicts Explained by Ethnic Nepotism (Stamford, CT: JAI Press, 1999).

našich potomků a potomků našich příbuzných.“[590] Profesor Vanhanen rovněž zjistil, že ekonomické a politické instituce v tomto ohledu nehrají žádnou roli; bohaté demokratické země trpí sektářskými spory stejně jako chudé autoritářské státy: „Etnický nepotismus je součástí lidské přirozenosti a … je nezávislý na úrovni socioekonomického rozvoje (modernizace) i na míře demokratizace.“[591]

Jiní tvrdí, že demokracie je obzvláště náchylná k etnickým napětím, zatímco autoritářské režimy, jako byl Irák Saddáma Husajna nebo Titova Jugoslávie, mohou budit dojem, že tato napětí udržují pod kontrolou. Jeden odborník ve svém článku v časopise Foreign Affairs vysvětlil, že aby demokracie fungovala, „musí strana nebo skupina, která prohraje, důvěřovat nové většině a věřit, že její základní zájmy budou i nadále chráněny a že se nemusí obávat změny u moci“. Napsal, že k tomu dochází mnohem méně často, když protichůdné strany zastupují různé rasy nebo etnické skupiny.[592]

Organizace spojených národů zjistila, že v letech 1989 až 1992 došlo k 82 konfliktům, z nichž každý si vyžádal nejméně 1 000 obětí. Z toho nejméně 79, tedy 96 procent, představovaly etnické nebo náboženské konflikty, k nimž došlo v rámci hranic uznaných států. Pouze tři z nich byly přeshraniční konflikty.[593] Války mezi národy jsou obvykle zároveň i etnickými konflikty.

---

[590] Tamtéž, s. 16.
[591] Tamtéž, s. 77.
[592] Thomas Friedman, „Not Happening“, Foreign Affairs, 23. ledna 2001.
[593] Citováno v knize Milicy Zarkovic Bookmanové, The Demographic Struggle for Power: The Political Economy of Demographic Engineering in the Modern World (Portland, OR: Frank Cass, 1997), s. 1.

Vnitřní etnické konflikty mají velmi závažné důsledky. Jak tvrdí J. Philippe Rushton: „Politika etnické identity stále více nahrazuje politiku třídní jako hlavní hrozbu pro stabilitu národů.“[594]

Je třeba zpochybnit opodstatněnost vysvětlení tehdejšího prezidenta Billa Clintona ohledně bombardování Srbska ze strany NATO v roce 1999: „Princip, za který jsme my a naši spojenci na Balkáně bojovali, je princip multietnické, tolerantní a inkluzivní demokracie. Bojovali jsme proti myšlence, že státnost musí být založena výhradně na etnickém původu.“[595]

Ve stejném roce se americký vrchní velitel NATO Wesley Clark vyjádřil ještě přímočařeji: „V moderní Evropě není místo pro etnicky čisté státy. To je myšlenka z 19. století, my se však snažíme přejít do 21. století a uděláme to prostřednictvím multietnických států.“

Lidé jsou hluboce připoutáni k tomu, co považují za svou zemi, a často se odmítají o ni dělit s cizinci. Robert Pape, přední odborník na sebevražedné atentáty, vysvětluje, že jejich motivem je téměř vždy nacionalismus, nikoli náboženský fanatismus. Ať už jde o Srí Lanku, Libanon, Čečensko, Kašmír, Západní břeh, Irák nebo Afghánistán, jejich hlavním cílem je vyhnat okupačního nepřítele.[596]

Výzkumy poukazují na negativní dopady diverzity na Spojené státy. Robert Putnam z Harvardu zkoumal 41 různých

---

[594] J. Philippe Rushton, „Ethnic Nationalism, Evolutionary Psychology and Genetic Similarity Theory“, Nations and Nationalism, roč. 11, 2005, č. 4, s. 504.
[595] Rozhovor se Billem Clintonem, vedl Spencer Michels; přepis pořadu „News Hour With Jim Lehrer“, 15. dubna 1999.
[596] Scott McConnell, „The Logic of Suicide Terrorism“, American Conservative, 18. července 2005.

amerických komunit, od extrémně homogenních venkovských oblastí Jižní Dakoty až po velmi smíšené populace v Los Angeles. Zjistil silnou korelaci mezi homogenitou a úrovní důvěry, přičemž největší nedůvěra panovala v nejrozmanitějších oblastech. S těmito výsledky nebyl spokojen, a proto své závěry ověřil zohledněním všech dalších proměnných, které by mohly důvěru ovlivnit, jako je chudoba, věk, míra kriminality, hustota obyvatelstva, vzdělání, doba dojíždění, vlastnictví nemovitostí atd. Tyto faktory sice hrály určitou roli, ale byl nucen dojít k závěru, že „diverzita sama o sobě má zásadní vliv“.[597]

Profesor Putnam uvedl následující důsledky diverzity:

- Nižší důvěra v místní samosprávu, místní představitele a místní sdělovací prostředky.
- Nižší politická účinnost – tedy důvěra ve vlastní vliv.
- Nižší četnost registrace k volbám, avšak větší zájem a znalosti o politice a větší účast na protestních pochodech a v skupinách usilujících o sociální reformy.
- Menší očekávání, že ostatní budou spolupracovat na řešení dilemat kolektivního jednání (např. dobrovolné šetření vodou či energií za účelem zmírnění jejich nedostatku).
- Menší pravděpodobnost zapojení se do komunitního projektu.
- Nižší pravděpodobnost darování na charitu nebo dobrovolnické činnosti.
- Méně blízkých přátel a důvěrníků.
- Menší pocit štěstí a nižší vnímaná kvalita života.

[597] Robert D. Putnam, „E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-first Century,“, Scandinavian Political Studies, roč. 30, č. 2, 2007, s. 153.

- Více času stráveného sledováním televize a větší souhlas s tvrzením, že „televize je mou nejdůležitější formou zábavy“.[598]

Další výzkumy potvrzují, že lidé v „rozmanitých“ pracovních skupinách – a to nejen z hlediska rasy, ale i věku a profesního zázemí – jsou ke skupině méně loajální, častěji podávají výpověď a jsou obecně méně spokojení než lidé, kteří pracují s lidmi podobnými sobě. Společné dojíždění do práce je v rasově smíšených čtvrtích méně běžné, protože to znamená spoléhat se na sousedy, a lidé důvěřují spíše těm, kteří jsou jim podobní.

Ve všech zemích etnická diverzita snižuje důvěru. V peruánských družstvech pro sdílení úvěrů členové častěji nesplácejí půjčky, pokud mezi členy družstva panuje etnická diverzita. Stejně tak v keňských školních obvodech je získávání finančních prostředků snazší v oblastech s homogenním obyvatelstvem z hlediska kmenové příslušnosti.[599] Nizozemští vědci zjistili, že u přistěhovalců do Nizozemska byla vyšší pravděpodobnost rozvoje schizofrenie, pokud žili ve smíšených čtvrtích s Nizozemci, než když žili v čistě přistěhovaleckých oblastech. U Surinamců a Turků byla pravděpodobnost vzniku schizofrenie dvakrát vyšší, pokud museli vycházet s nizozemskými sousedy; u Maročanů se tato pravděpodobnost dokonce čtyřnásobně zvýšila.[600]

Dora Costa z Massachusetts Institute of Technology a Matthew Kahn z Tufts University analyzovali 15 nedávných

[598] Tamtéž, s. 149 a násl.
[599] Tamtéž, s. 142 a násl.
[600] „Dutch Study: Schizophrenia Risk Higher in Mixed Neighbourhoods“, Deutsche Presse-Agentur GmbH, 17. prosince 2007.

studií zabývajících se vlivem diverzity na sociální soudržnost. Zjistili, že všechny studie dospěly ke „stejnému závěru: heterogenita snižuje občanskou angažovanost“.[601]

James Poterba z MIT zjistil, že veřejné výdaje na vzdělávání klesají s tím, jak roste podíl starších lidí bez dětí. Poznamenává však, že tento efekt „je obzvláště výrazný, pokud patří starší obyvatelé a populace ve školním věku k různým rasovým skupinám.“[602] Tato neochota daňových poplatníků financovat veřejné projekty, pokud jsou jejich příjemci z jiné skupiny, je natolik běžná, že má dokonce svůj vlastní název – „floridský efekt“ – odvozený od skutečnosti, že starší bílí obyvatelé Floridy se zdráhají platit daně nebo hlasovat pro emisi dluhopisů na podporu škol, které navštěvují černošští a hispánští žáci. Maine, Vermont a Západní Virginie jsou rasově nejhomogennější státy a na veřejné školství vynakládají nejvyšší podíl hrubého státního produktu.[603]

Většina lidí se domnívá, že charita začíná u vlastního národa. Studie zabývající se žebráním v Moskvě například zjistila, že Rusové raději dávají peníze svým krajanům než lidem ze Střední Asie nebo jiným, kteří nevypadají jako oni.[604]

---

[601] Jonathan Tilove, „A Diversity Divide“, Newhouse News, 8. července 2007. Původní koncepce této knihy počítala s kapitolou, podobnou kapitolám 2 a 3, věnovanou konfliktům vyplývajícím z rasové a etnické diverzity v jiných zemích než ve Spojených státech. Takových konfliktů je však tolik, že by to znamenalo zdvojnásobit rozsah knihy.

[602] Eduardo Porter, „The Divisions That Tighten the Purse Strings“, New York Times, 29. dubna 2007.

[603] Sam Roberts, „New Demographic Racial Gap Emerges“, New York Times, 17. května 2007.

[604] J. Philippe Rushton, „Ethnic Nationalism, Evolutionary Psychology and Genetic Similarity Theory“, Nations and Nationalism, roč. 11, 2005, č. 4, s. 498.

Vědci v Austrálii zjistili, že přistěhovalci ze zemí, které jsou z rasového a kulturního hlediska podobné Austrálii – z Velké Británie, Spojených států, Nového Zélandu a Jižní Afriky – se začleňují do společnosti a zapojují se do dobrovolnické činnosti ve stejné míře jako rodilí Australané. Přistěhovalci z nebělošských zemí se do dobrovolnické činnosti zapojují jen o něco více než z poloviny. Zároveň platí, že čím je čtvrť, ve které přistěhovalci žijí, rasově rozmanitější, tím méně se do dobrovolnické činnosti zapojují samotní rodilí Australané.[605] Sydney se vyznačuje největší diverzitou ze všech australských měst – a zároveň nejnižší mírou dobrovolnictví.[606] Lidé chtějí, aby jejich úsilí pomáhalo lidem, jako jsou oni sami.

Již dlouho se předpokládá, že sociální programy jsou v Evropě štědřejší, protože evropské země jsou tradičně homogenější než Spojené státy a lidé mají menší výhrady k financování sociální podpory, pokud jsou její příjemci stejné rasy. Alberto Alesina a Edward Glaeser pomocí statistických regresních metod dospěli k závěru, že přibližně polovinu rozdílu v úrovni sociální podpory lze vysvětlit větší diverzitou americké společnosti a druhou polovinu slabším postavením levicových politických stran.[607]

Američané nejsou lakomí – na charitu přispívají více než Evropané[608] – ale raději podporují konkrétní skupiny. Mnoho Židů a Afroameričanů přispívá převážně nebo dokonce

---

[605] Stephen Lunn, „Voluntary Work Foreign to Migrants“, The Australian (Sydney), 11. února 2008.
[606] Peter Wilkinson, The Howard Legacy (Adelaide: Independent Australian Publications, 2007), s. 164.
[607] Eduardo Porter, „The Divisions That Tighten the Purse Strings“, New York Times, 29. dubna 2007.
[608] Tamtéž.

výhradně na etnické charitativní organizace. Neexistují žádné výslovně „bílé“ charitativní organizace, ale velká část církevních darů má v podstatě etnický charakter. Církevní sbory jsou obvykle homogenní, což znamená, že dary určené na pomoc v rámci sboru zůstávají uvnitř dané etnické skupiny.

Existuje obor zvaný „výzkum štěstí“, který se snaží analyzovat, co dělá lidi šťastnými. Prof. Michael Hagerty z Kalifornské univerzity v Davisu prozkoumal desítky let mezinárodního výzkumu štěstí a zjistil, že „většinou jsou nejlépe hodnocené země malé a homogenní“. Jak vysvětlil, takové země „mají podobný pohled na svět a podobné náboženství, takže je pro ně snazší komunikovat a rozumět motivům druhých“. Rovněž poznamenal, že „nemají rasové problémy“.[609]

V závěru svého průzkumu diverzity ve 148 zemích Tatu Vanhanen napsal: „V etnicky homogenních společnostech je snazší navázat harmonické sociální vztahy než ve společnostech etnicky rozdělených, protože lidé si v etnicky homogenních společnostech navzájem více pomáhají.“[610] V jedné zemi samozřejmě může existovat mnoho různých druhů rozdělení: jazykové, náboženské, rasové, třídní atd. Ze všech těchto rozdělení se však rasové jeví jako nejobtížnější překonat.[611]

Jak napsal bangladéšský právník zabývající se lidskými právy Zia Haider Rahman: „Každý, kdo se stejně jako já věnoval oblasti mezinárodního rozvoje, vám potvrdí, že

[609] Keay Davidson, „Science Tracks the Good Life“, San Francisco Chronicle, 24. prosince 2000, str. A1.
[610] Tatu Vanhanen, Ethnic Conflicts Explained by Ethnic Nepotism, s. 243.
[611] Tamtéž, s. 14.

budování národa ve státech, které jsou etnicky homogenní, je za jinak stejných podmínek snazší úkol než budování národa v prostředí, kde panuje diverzita.“[612]

Podle jednoho modelu konfliktů dochází k sektářskému násilí nejčastěji tehdy, když je jedna etnická skupina dostatečně početná na to, aby prosadila své kulturní normy ve veřejném prostoru, ale zároveň není dostatečně početná na to, aby zajistila, že je všichni budou dodržovat. Vědci z Brandeisovy univerzity dospěli k závěru, že pokud jsou skupiny odděleny na jasně vymezených územích, dochází k násilí jen zřídka, protože žádná ze skupin se nesnaží vnutit své pravidla jiné skupině.[613]

Milica Zarkovic Bookmanová, která se specializuje na etnické konflikty, zejména na Balkáně, zdůrazňuje význam rasy:

> Asimilace probíhá nejsnadněji v oblasti náboženství a jazyka a je nejúspěšnější u lidí, kteří jsou kulturně podobní dominantní skupině. Pokud je rozlišujícím znakem rasa, snahy o asimilaci ztrácejí smysl.[614]

Závěr, že rasa představuje závažnou a trvalou sociální rozporovou linii, není v sociálních vědách příliš oblíbený. Mnozí vědci její význam bagatelizují a trvají na tom, že skutečnou příčinou sociálních konfliktů jsou třídní rozdíly. Politolog

---

[612] Zia Haider Rahman, „Diversity Will Never Unite Us“, Daily Telegraph (Londýn), 30. ledna 2007.
[613] „Good Fences Make Good Neighbors, Scientists Find“, world-science.net, 13. září 2007.
[614] Milica Zarkovic Bookman, The Demographic Struggle for Power, s. 117.

Walker Connor, který vyučoval na Harvardu, v Dartmouthu a v Cambridge, ostře kritizoval své kolegy za to, že ignorují etnickou loajalitu, kterou nazývá etnonacionalismem. O „myšlenkovém proudu zvaném ‚budování národa', který dominoval literatuře o politickém vývoji, zejména ve Spojených státech po druhé světové válce", napsal:

> Téměř naprosté ignorování etnonacionalismu, které charakterizovalo tuto školu, z níž vzešlo tolik předních politologů té doby, dodnes vyvolává údiv. Opět se zde setkáváme s tím rozporem mezi intelektuální teorií a skutečným světem.[615]

Dále vysvětlil:

> Pokud je etnická identita vůbec uznávána, bývá to spíše jako poněkud bezvýznamná a pomíjivá překážka, která nepochybně ustoupí společné identitě… jelikož moderní komunikační a dopravní sítě stále těsněji propojují jednotlivé části státu.[616]

Nicméně: „Existuje jen málo důkazů o tom, že moderní komunikační prostředky ničí etnické povědomí, a naopak existuje mnoho důkazů o tom, že ho posilují."[617] Profesor Connor se téměř vyjádřil, že každý vědec, který ignoruje etnickou loajalitu, je nečestný:

> [V]nímá ty trendy, které považuje za žádoucí, jako skutečné, bez ohledu na faktickou situaci. Pokud je skutečnost etnického nacionalismu neslučitelná s jeho vizí,

---

[615] Walker Connor, Ethnonationalism: The Quest for Understanding (Princeton: Princeton University Press, 1994), s. 28.
[616] Tamtéž, s. 30.
[617] Tamtéž, s. 54.

> lze ji tedy prostě ignorovat… [T]ento přístup vyžaduje naprosté přehlížení nebo bezohledné odmítání nežádoucích skutečností.[618]

Tento přísný úsudek nemusí být neopodstatněný. Robert Putnam, o kterém jsme se již zmínili v souvislosti s jeho výzkumem toho, jak rasová diverzita snižuje důvěru v amerických sousedstvích, čekal s publikací svých údajů pět let. S výsledky nebyl spokojen a velmi usilovně se snažil najít jiné vysvětlení než rasovou diverzitu pro to, proč si lidé v Maine a Severní Dakotě důvěřovali více než lidé v Los Angeles.[619]

Pomineme-li případnou neochotu akademických pracovníků zveřejňovat údaje, které jsou v rozporu se současnými politickými ideály, profesor Connor napsal, že vědci nepřikládají rasové či etnické loajalitě velký význam kvůli „vlastním omezením racionálního zkoumání oblasti skupinové identity“.[620] Sociologové rádi analyzují politické a ekonomické zájmy, protože jsou jasné a racionální, zatímco profesor Connor tvrdí, že racionální úvahy „vůbec nenaznačují, jaké vášně pohánějí kurdské, tamilské a tigrské partyzány či baskické, korsické, irské a palestinské teroristy.“[621]

Jak již v 18. století poznamenal Chateaubriand: „Lidé se nenechají zabít kvůli svým zájmům; nechávají se zabít kvůli svým vášním.“[622] Profesor Connor dodává, že loajalita ke

---

[618] Tamtéž, s. 57.
[619] John Lloyd, „Study Paints Bleak Picture of Ethnic Diversity“, Financial Times (Londýn), 8. října 2006. William Goldsmith, „Prof. Disputes Paper’s Portrayal“, Harvard Crimson, 26. října 2006. John Leo, „Bowling With Our Own“, City Journal, 25. června 2007.
[620] Walker Connor, Ethnonationalism, s. xiii.
[621] Tamtéž, s. 74.
[622] Tamtéž, s. 206.

skupině se vyvolává „ne apelováním na rozum, ale apelováním na emoce (ne na mysl, ale na krev).“[623] Akademici nemají rádi to, co nelze kvantifikovat, to emocionální, to primitivní – i když právě tyto věci pohánějí člověka silněji než to praktické a racionální – a mají proto sklon je bagatelizovat nebo dokonce ignorovat.

Sigmund Freud založil prakticky celou psychoterapii na introspekci, takže by se dalo očekávat, že bude schopen vysvětlit své vlastní pocity, ať už jsou jakkoli primitivní. V jedné oblasti však sám sebe zmátl: nedokázal vysvětlit skupinovou loajalitu. Napsal, že byl „neodolatelně“ spjat s Židy a židovstvím „mnoha nejasnými a emocionálními silami, které byly tím silnější, čím méně se daly vyjádřit slovy, stejně jako jasným vědomím vnitřní identity a hlubokým uvědoměním si sdílení stejné psychické struktury.“[624]

Freud psal o silných pocitech sounáležitosti s celým národem. Jedná se o pocity nacionalistů a fanatiků – i obyčejných lidí –, které se nedají přesně analyzovat. Tím, že sociologové odmítají brát vážně to, co nedokážou analyzovat, nepochopili, jak fungují skutečné společnosti.

Profesor Connor definoval národ jako „největší skupinu, která si může získat loajalitu jednotlivce na základě pociťovaných příbuzenských vazeb; z tohoto úhlu pohledu se jedná o rozšířenou rodinu v nejširším smyslu.“[625] Rodiny jsou založeny na nejprimitivnějších emocích a genetických vazbách.

---

[623] Tamtéž, s. 204.
[624] Citováno v tamtéž, s. 203.
[625] Tamtéž, s. 202.

Tím, že profesor Connor označil národ, etnikum nebo rasu za „rozšířenou rodinu“, vystihl část jejich sugestivní síly.

Tento pohled na nacionalismus – jako na loajalitu k rozšířené rodině – pomáhá vysvětlit většinu nedávných změn v mezinárodních hranicích. Sovětský svaz, Jugoslávie i Československo se rozpadly na etnické národy. Kypr je rozdělen na řeckou a tureckou enklávu. Vlámové usilují o nezávislost na valonské části Belgie, stejně jako frankofonní Kvebečané na anglicky mluvící Kanadě. Existuje nespočet konfliktů – na Srí Lance, v Čečensku, Tibetu, Sin-ťiangu, Iráku, Súdánu –, které odrážejí touhu lidí samosprávně se řídit, oslavovat své vlastní dědictví a kulturu a žít v menších územích, kde mohou být mezi svými.

I ty vzácné případy sjednocení namísto odtržení jsou poháněny stejnými etnickými vášněmi. Znovusjednocení obou částí Německa a Vietnamu prokázalo sílu společného dědictví. V rámci obou Korejí existuje podobně hluboká touha po sjednocení, která bude nepochybně uspokojena, až se zhroutí aberantní režim na severu.

Jak bylo uvedeno v kapitole 2, mnoho lidí se domnívá, že diverzita – ať už rasová, jazyková či etnická – představuje pro danou zemi velkou výhodu. Tuto myšlenku zastává tolik lidí, že by se dalo očekávat, že ji podpoří rozsáhlý výzkum. Není tomu tak. Neexistuje žádný seriózní výzkum, který by naznačoval, že diverzita zvyšuje soudržnost společenství, že mozek ignoruje rasu nebo že rozmanité země jsou šťastnější a mírumilovnější než ty homogenní.

Zastánci diverzity někdy poukazují na knihu Scotta E. Pagea z Michiganské univerzity z roku 2007 jako na výzkum,

který podporuje jejich stanovisko. Má slibný název – The Difference: How the Power of Diversity Creates Better Groups, Firms, Schools, and Societies (Rozdíl: Jak síla diverzity vytváří lepší skupiny, firmy, školy a společnosti) –, ale Dr. Page píše o významu různých úhlů pohledu a strategií řešení problémů. Varuje, že míšení ras a etnik automaticky nevede k dosažení tohoto užitečného druhu diverzity. Naopak píše, že „v rozmanité skupině se může odehrát spousta podivných věcí, které by se mezi homogenními lidmi pravděpodobně nestaly – včetně fyzického a verbálního násilí.“[626] „Čím více se od sebe lišíme,“ poznamenává, „tím méně se shodneme na tom, co bychom chtěli dělat,“[627] a dodává, že v rozmanitých prostředích „může skupinová dynamika způsobit nekonečné množství problémů. Lidé raději tráví čas s těmi, kteří jsou jim podobní, a mají sklon ostatní stereotypizovat.“[628]

A co diverzita na pracovišti, na kterou jsou americké firmy tak hrdé? Již v roce 1997 zpráva vypracovaná na objednávku neziskové organizace Aspen Institute konstatovala, že „pracovní síla se mění tak, že to neuspokojuje téměř žádnou skupinu“, a dodala, že „s rostoucí diverzitou roste i počet amerických občanů ze všech společenských vrstev a všech rasových a etnických skupin, kteří se cítí ohroženi a navzájem se obviňují z toho, co vnímají jako stinné stránky změny.“ Studie s názvem „Lashes—Back, Front and Sideways“

[626] Scott E. Page, The Difference: How the Power of Diversity Creates Better Groups, Firms, Schools, and Societies, (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2007), s. 314.
[627] Tamtéž, s. 332.
[628] Tamtéž, s.14.

varovala, že s tím, jak populace stárne a stává se rozmanitější, lidé jsou ohledně rasových vztahů stále pesimističtější.[629]

Thomas A. Kochan, profesor na Sloan School of Management při MIT, se pravděpodobně věnoval výzkumu diverzity ve firmách důkladněji než kdokoli jiný. Jaký závěr vyvodil po pětiletém výzkumu? „Průmysl diverzity je postaven na písku.“ Profesor Kochan nejprve oslovil 20 velkých společností, které se veřejně zavázaly k diverzitě, a s údivem zjistil, že ani jedna z nich neprovedla seriózní studii o tom, jak diverzita zvyšuje zisky nebo zlepšuje provoz. Dozvěděl se, že manažeři se obávají, že výzkum týkající se rasy by mohl vést k soudním sporům, ale dalším důvodem, proč nehledají výsledky, je to, „že lidé prostě chtějí věřit, že diverzita funguje“.

Stejně jako jiní výzkumníci zjistil „negativní důsledky diverzity, jako je vyšší fluktuace a častější konflikty na pracovišti“, a došel k závěru, že i kdyby ti nejlepší manažeři dokázali tyto problémy překonat, neexistují žádné důkazy o tom, že diverzita vede k vyšším ziskům. „Rétorika o ekonomických přínosech diverzity je prostě naivní a přehnaná,“ říká a poukazuje na to, že odhadovaných 8 miliard dolarů ročně vynaložených na školení v oblasti diverzity podniky ani neochránilo před žalobami za diskriminaci, natož aby zvýšilo zisky.[630]

Zdravý rozum napovídá, že je obtížné přimět odlišné lidi, aby spolu spolupracovali. Rozsáhlý průzkum s názvem „National Study of the Changing Workforce“ skutečně odhalil,

---

[629] „Despite Growing Prosperity, U.S. Race Relations Mired in Misperception, New Report“, PRNewswire, 13. října 1997.
[630] Fay Hansen, „Diversity’s Business Case Doesn’t Add Up“, Workforce, duben 2003.

že více než polovina všech zaměstnanců uvedla, že dává přednost spolupráci s lidmi, kteří jsou nejen stejné rasy jako oni sami, ale mají také stejné vzdělání a jsou stejného pohlaví.[631]

Školení v oblasti diverzity ani nezvyšuje diverzitu. Studie z roku 2007 prozkoumala desítky let statistik o zaměstnanosti, které musí společnosti předkládat federální vládě, a zjistila, že školení nemělo vůbec žádný vliv na počet žen nebo příslušníků menšin ve vedoucích pozicích. „Společnosti utrácejí na tyto programy miliony dolarů ročně, aniž by vlastně věděly, zda se tato snaha vyplatí," vysvětlil Frank Dobbin z Harvardu. „V případě školení v oblasti diverzity je odpověď ne." Někdy se dokonce zdálo, že školení o diverzitě vyvolává u manažerů nelibost a ztěžuje menšinám kariérní postup.[632]

Další analýza údajů za 31 let z 830 středních a velkých podniků odhalila, že počet žen a příslušníků menšin ve vedoucích pozicích po absolvování školení o diverzitě poklesl o 7 až 12 procent. Vedoucí studie Alexandra Kalev z Arizonské univerzity došla k závěru, že problémem byla povinnost absolvovat školení. „Nucení lidí k absolvování školení vyvolává negativní reakci vůči diverzitě," uvedla.[633] Rozsáhlá studie univerzit v Princetonu a Yale, která se zabývala 800 společnostmi v průběhu tří desetiletí, nezjistila žádné důkazy o tom, že by školení v oblasti diverzity vedlo k lepším kariérním

[631] Shankar Vedantam, „Most Diversity Training Ineffective, Study Finds", Washington Post, 20. ledna 2008.
[632] Lisa Takeuchi Culen, „Employee Diversity Training Doesn't Work", Time, 26. dubna 2007.
[633] Shankar Vedantam, „Most Diversity Training Ineffective, Study Finds", Washington Post, 20. ledna 2008.

vyhlídkám pro menšiny a ženy; naopak, v mnoha případech se zdálo, že je naopak brzdí.[634]

A jak je to s diverzitou na univerzitních kampusech? Pokusy o zmapování jejích přínosů jsou rovněž ojedinělé a nepřesvědčivé. Stanley Rothman vedl tým, který na základě údajů z Národního centra pro statistiku vzdělávání zkoumal souvislost mezi spokojeností bílých studentů se svým vzděláním a počtem černošských studentů na kampusu. Jejich závěry:

> S rostoucím podílem černošských studentů klesala spokojenost studentů s jejich vysokoškolským studiem, stejně jako jejich hodnocení kvality vzdělání a pracovní morálky svých spolužáků. Čím větší byla navíc diverzita studentů, tím častěji studenti uváděli, že se osobně setkali s diskriminací.[635]

Přinejmenším se má za to, že větší zastoupení menšin přispívá k tomu, že se černošští studenti cítí pohodlněji, avšak autoři studie zjistili, že „diverzita zřejmě vede k nárůstu stížností na nespravedlivé zacházení ze strany bílých studentů, aniž by k současnému snížení těchto stížností u černošských studentů došlo.“[636]

Článek z roku 2008 v deníku Wall Street Journal s názvem „Americké univerzity žijí ve lži o diverzitě“ shrnul poznatky v této oblasti:

---

[634] Drake Bennett, „Who’s Still Biased?“ Boston Globe, 7. března 2010.
[635] Stanley Rothman, Seymour Martin Lipset, Neil Nevitte, „Racial Diversity Reconsidered“, Public Interest, jaro 2003, s. 34.
[636] Tamtéž, s. 36.

> Dodnes se jen málokterá vysoká škola vůbec pokusila prokázat, že její přijímací politika zohledňující rasu přináší široké vzdělávací přínosy. Výzkum je natolik nejasný a metodologicky slabý, že i někteří hlasití zastánci afirmativní akce přiznávají, že společenské vědy nejsou na jejich straně.
>
> Ve skutečnosti vysoké školy vyznávají hlubokou víru ve vzdělávací přínosy svých politik pozitivní diskriminace hlavně proto, aby si zachránily kůži. Vědí, že kdyby pravda vyšla najevo, soudy by je mohly shledat vinnými z nezákonné diskriminace vůči bílým a asijským Američanům.[637]

S tímto názorem souhlasí i deník The New York Times, který poukazuje na to, že ani po desetiletích prosazování diverzity se nepodařilo dosáhnout toho, aby se studenti navzájem mísili. Článek uzavírá:

> Nikdo nemá recept na úspěch; neexistuje ani shoda v tom, jak by úspěch měl vypadat. Odborníci tvrdí, že programy na podporu diverzity na univerzitních kampusech představují neustále se vyvíjející experiment, který v některých případech v minulosti možná přinesl více škody než užitku.[638]

Alexander Astin z UCLA se důrazně zasazoval o výhody rasové diverzity na univerzitách, avšak i on v roce 2001 připustil, že otázka, zda „rozmanitější kampusy lépe vzdělávají

---

[637] Peter Schmidt, „America's Universities are Living a Diversity Lie", Wall Street Journal, 28. června 2008.
[638] Sara Rimer, „Coleges Find Diversity is Not Just Numbers", New York Times, 12. listopadu 2002.

své studenty… zatím nebyla prokázána. Ještě je třeba provést výzkum, který by tuto souvislost prokázal.“[639]

Mnozí pozorovatelé poukazují na to, že snaha o diverzitu nezahrnuje různé názory. Jedna studie zabývající se politickou příslušností amerických univerzitních profesorů zjistila, že konzervativců, jako jsou republikáni nebo libertariáni, je velmi málo: Harvard – 4 procenta; Penn State – 17 procent; Stanford – 11 procent; UCLA – 6 procent; UC Santa Barbara – 1 procento; Brown – 5 procent; Cornell – 3 procenta. Zbytek tvořili levicoví zastánci. V prezidentských volbách v roce 2000, v nichž George Bush a Al Gore získali každý 48 procent hlasů voličů a Ralph Nader 3 procenta, hlasovalo 84 procent akademických pracovníků univerzit Ivy League pro Ala Gorea, 9 procent pro George Bushe a 6 procent pro Ralpha Nadera.[640]

V roce 2009 navrhla konzervativní nadace New Century Foundation několika vysokoškolským novinám jednoduchý textový inzerát: „Je diverzita silou? My si to nemyslíme.“ Inzerát vyzýval čtenáře, aby navštívili webovou stránku, kde najdou „alternativní pohled“. Všechny vysokoškolské noviny tento inzerát odmítly. Diverzita je téma, u kterého nejsou různé názory vítány.

Morální povinnost

Mělo by být již jasné, že ať už Američané o diverzitě říkají cokoli, není to žádná přednost. Kdyby to byla přednost, Američané by ji uplatňovali spontánně. Nevyžadovalo by to

[639] Steven Farron, The Affirmative Action Hoax (Oakton, VA: New Century Books, 2010), s. 189.
[640] Karl Zinsmeister, „The Shame of America’s One-Party Campuses“ American Enterprise, září 2002, str. 18–25.

„řízení diverzity“ ani antidiskriminační zákony. Stejně tak by to nevyžadovalo neustálé připomínání, jak je to úžasné. K tomu, abychom ocenili věci, které jsou skutečně žádoucí – jako je vodovod v bytě, dovolená, moderní medicína, přátelství nebo levnější benzín –, nepotřebujeme žádné nabádání.

Jak jsme viděli v 1. kapitole, většina lidí se diverzitě vyhýbá, pokud mají možnost. Vědecké důkazy naznačují proč: lidské bytosti mají zřejmě hluboce zakořeněné kmenové instinkty. Zdá se, že dávají přednost životu v homogenních komunitách před snášením napětí a konfliktů, které vyplývají z rozdílů. Pokud je cíl budování rozmanité společnosti v rozporu s nějakým aspektem naší přirozenosti, bude velmi obtížné jej dosáhnout. Jak napsal Horatius ve svých „Epistulách“: „I kdybys přírodu vyhnal vidlemi, vždy si najde cestu zpět.“ Někteří intelektuálové a bohémové tvrdí, že si diverzitu užívají, ale zdá se, že jsou v menšině. Proč trváme na tom, že diverzita je síla, když tomu tak není?

V 50. a 60. letech, kdy docházelo k rušení rasové segregace, mnoho lidí věřilo, že plné začlenění bude dosaženo během jedné generace. V té době zde žilo jen málo Hispánců či Asiatů, ale díky populaci černochů a bělochů bylo možné Spojené státy popsat jako „rozmanité“. Zdálo se mnohem progresivnější vnímat tuto skutečnost jako výhodu, kterou je třeba rozvíjet, než jako slabost, kterou je třeba snášet. Zdálo se také, že se naše země vydává na morálně nadřazenou cestu. Lidské dějiny jsou dějinami válek – mezi národy, kmeny a náboženstvími – a mnoho Američanů věřilo, že usmíření mezi černochy a bělochy povede k nové éře inkluzivity pro všechny národy světa.

Poté, co imigrační reformy z roku 1965 otevřely Spojené státy velkému počtu neevropanů, stala se naše země rozmanitější, než by si kdokoli v 50. letech dokázal představit. Diverzita často vedla ke konfliktům, ale vyvodit z toho závěr, že diverzita je slabostí, by znamenalo popření hnutí za občanská práva. Američané jsou na svou zemi hrdí a neradi si připouštějí, že by mohla udělat vážnou chybu. Jak se příklady etnického a rasového napětí stále hromadily a jak se vize hnutí za občanská práva o bezproblémové integraci vytrácela, existovaly silné ideologické a dokonce i vlastenecké důvody k bagatelizování či popírání toho, co se dělo, nebo alespoň k naději, že výzvy k „oslavování diverzity“ promění to, co se ukázalo jako problém, ve výhodu.

Kritika diverzity vyvolává nesnesitelnou možnost, že Spojené státy již půl století jednají na základě mylných předpokladů. Nadšeně hovořit o diverzitě se proto stalo jakousi formou povzbuzování Ameriky. Dokonce se stalo běžným tvrdit, že diverzita je naší největší silou – což by ohromilo každého Američana od koloniální éry až po 50. léta.

Do cílů éry boje za občanská práva, jimiž jsou rasová rovnost a harmonie, je vloženo tolik emocionálního kapitálu, že prakticky jakákoli kritika těchto předpokladů je nepřijatelná. Poukazovat na to, co je zřejmé – že diverzita přináší konflikty –, znamená zpochybňovat posvátné předpoklady o naprosté bezvýznamnosti rasy. Národy jsou nejcitlivější a nejiracionálnější tam, kde jsou nejslabší. Právě proto, že je tak snadné poukázat na slabiny diverzity, musí být jakýkoli pokus o to potlačen, a to nikoli zdůrazňováním silných stránek diverzity – což nikdo nedokáže –, ale obviněními z rasismu.

Toto je velmi účinný způsob, jak umlčet kritiku. Rasové vztahy jsou složité, někdy až mučivé. Harmonie, po které země touží, není na dosah a možná ji nikdy nedosáhneme. Protože se obecně obviňují běloši z toho, že z rasy udělali tak přetrvávající problém, stal se bílý rasismus nejen morálním selháním, ale tím nejhorším morálním selháním. Naše společnost odpouští sexuální přestupky, zneužití úřední moci, nepoctivost a neschopnost mnohem ochotněji než jakékoli jednání bělochů, které by se dalo označit jako „rasismus“.

Zároveň je prosazování diverzity pro bělochy způsobem, jak prokázat ctnost. Politika diverzity prospívá nebílým tím, že podporuje jejich imigraci, zaměstnávání, povýšení nebo přijetí na univerzitu, a podpora diverzity je nejviditelnějším způsobem, jak projevit odpor k rasismu. Pro bělochy má tedy diverzita spíše morální než praktické cíle, a proto nevyžaduje odůvodnění v běžných pojmech. Američané přisuzují diverzitě nereálné, přehnané výhody, protože ji podporují spíše z emocionálních než z racionálních důvodů. Nazývají ji „největší silou Ameriky“ ne proto, že by zvážili všechny silné stránky Ameriky a dospěli k racionálnímu závěru o tom, která z nich je největší. Vyjadřují tím emocionální oddanost něčemu, co cítí, že musí podporovat, aby dokázali, že nejsou rasisté.

Právě kvůli síle antirasismu – a nutnosti vyhnout se tomu, aby člověk působil rasisticky – téměř nikdo nezpochybňuje grandiózní tvrzení. Generální ředitel společnosti Verizon Communications tvrdí, že pokud firma není rozmanitá, je „irelevantní“. I když toto tvrzení není zcela nepravdivé, je přinejmenším velmi sporné, ale řekne mu to někdo z jeho společnosti? Stejná antirasistická konformita také vysvětluje, proč ani odborníci na diverzitu nedokážou uvést konkrétní

příklady jejích výhod; nikdo její výhody nezpochybňuje, takže je nikdo nemusí nikdy vyjmenovávat.

Imigrace výrazně přispěla k vytvoření prostředí, v němž je pro bělochy povinností prosazovat diverzitu. Téměř jako náhodný vedlejší produkt imigrační reformy se Spojené státy otevřely velkému počtu nebílých přistěhovalců, kteří jsou nyní hlavním zdrojem diverzity. Ačkoli imigrace pravděpodobně během pouhých několika desetiletí sníží počet bělochů na menšinu, rasová etiketa vyžaduje, aby běloši na to pohlíželi výhradně jako na vzrušující perspektivu. Logika antirasismu znamená, že diverzita musí být silnou stránkou, protože by bylo rasistické se proti ní stavět. Pokud by běloši vyjádřili pochybnosti o moudrosti politik, které zajišťují, že jejich děti budou patřit k rasovým menšinám, vystavili by se obvinění z bigotnosti. Aby se těmto obviněním vyhnuli, musí s nadšením hovořit o diverzitě, kterou imigrace přináší. Jejich chování však popírá jejich slova; utíkají před tou samou diverzitou, kterou se tak usilovně snaží chválit.

Neběloši prosazují diverzitu, protože z ní mají prospěch. Zvyšuje to jejich příležitosti na úkor bělochů. Oslavování diverzity jim také lichotí. Koneckonců, právě oni představují to, co je údajně „největší silou“ Ameriky. V tomto názoru je více než jen náznak arogance – že Spojené státy byly bez života a neúplné, než sem v hojném počtu přišli Hispánci nebo Asiaté –, ale dnes je běžné, že i samotní imigranti trvají na tom, že diverzita je ústředním prvkem naší identity. Běloši byli přesvědčeni, aby diverzitu podporovali – i když jim omezuje příležitosti a snižuje jejich počet i vliv –, protože jim bylo vštěpováno, že ji nepodporovat by bylo rasistické. To je

skutečně ohromující: Běloši podporují něco, co je nejen proti jejich vlastním zájmům, ale co je zjevně nepravdivé.

Americké nadšení pro diverzitu proto nelze vysvětlit hledáním jejích přínosů. Lze jej chápat pouze jako morální kampaň, která vychází z nepodložených, ale přísně prosazovaných předpokladů o rase. Za ortodoxním názorem stojí obrovská síla, ale i ortodoxní názory se hroutí, když jsou jednoznačně mylné.

J.B.S. Haldane s úsměvem poznamenal, že nové myšlenky procházejí čtyřmi fázemi, než jsou přijaty: 1. To je bezcenný nesmysl. 2. To je zajímavý, ale zvrácený názor. 3. To je pravda, ale zcela bezvýznamná. 4. To jsem vždycky říkal. Uvědomění si, že diverzita není předností, se nachází někde mezi první a druhou fází, ale důkazy pro to jsou tak silné, že nakonec dosáhne čtvrté fáze.

Až k tomu dojde, západní společnosti budou muset odpovědět na několik velmi nepříjemných otázek: Pokud naše snahy o zvýšení diverzity byly omylem, co budeme dělat teď? Lze diverzitu humánně zvrátit? Pokud ano, jak? Nebo prostě budeme pokračovat dál, ale skromněji a s nižšími očekáváními? To jsou některé z otázek, kterými se budeme zabývat v závěrečné kapitole.

***

Evoluční zdroje skupinové solidarity a konfliktu

Od přijetí historického imigračního zákona z roku 1965 se Spojené státy staly národem, jehož občané mají kořeny ve všech koutech světa; dnes jsme multirasovou společností se čtyřmi jasně identifikovatelnými rasovými skupinami, které se vyznačují odlišnými schopnostmi a sklony. Naproti tomu po

většinu své historie byla Amerika převážně tvořena bělochy evropského původu. Jednalo se však o rozmanitou skupinu, která se po svém příjezdu často usazovala v oddělených komunitách. To platilo zejména pro ty, kteří přišli v obrovských imigračních vlnách na konci devatenáctého a počátku dvacátého století. Do poloviny dvacátého století se však všechny tyto různé evropské skupiny vzájemně provdaly a splynuly do anglicky mluvících Spojených států. Amerika se ukázala být výjimečným národem, národem přistěhovalců a velkým tavícím kotlem. Taková zkušenost jakoby dokazovala, že Amerika dokáže snadno přijmout a asimilovat širokou škálu lidí velmi rozmanitého původu. Alespoň tak to vypadalo v 60. letech, kdy byl přijat imigrační zákon z roku 1965.

V tomto idylickém scénáři však chybí skutečnost, že k tomuto velkému splynutí došlo mezi lidmi, kteří byli všichni evropského původu. Situace v tomto raném období nebyla tak příznivá pro osoby afrického, asijského a severoamerického původu, které se lišily nejen etnicky a kulturně, ale i rasově. Asiaté byli považováni za neasimilovatelné a byli vyloučeni. Vztahy mezi evropskými osadníky a americkými indiány rozhodně nebyly vzorem mírového soužití. A samozřejmě vztahy mezi potomky afrických otroků, kteří byli až hluboko do dvacátého století zákonem i zvyky drženi odděleně od bělochů, byly a nadále zůstávají problematické. Během pěti desetiletí od přijetí zákonů o občanských právech se velké množství černochů plně asimilovalo do širší společnosti. Je však nepopiratelné, že většina černochů nadále žije v segregovaných komunitách s poměrně výraznými kulturními a sociálními vzory a smíšená manželství mezi černochy a bělochy zůstávají relativně vzácná.

To vše je dobře známo a sotva vyžaduje komentář. Co však vyžaduje vysvětlení, je otázka, proč byla asimilace evropských etnických skupin relativně tak snadná a proč právě vztahy mezi černochy a bělochy zůstávají i nadále tak obtížné a bolestivé? Odpověď na tuto otázku je nezbytná, pokud chceme pochopit pravděpodobné důsledky nedávných imigračních trendů, které přivedly na naše území velké počty lidí odlišných rasového původu. Část odpovědi na tuto otázku lze nepochybně najít ve velkých rozdílech v úspěších černochů a bělochů. Naše společnost vynaložila velké úsilí a obrovské prostředky na odstranění těchto rozdílů, a to na základě předpokladu, že pokud se tyto rozdíly podaří odstranit, rasové napětí, které je dnes tak zřejmé, se sníží do té míry, že bude zanedbatelné. Je však tento předpoklad rozumný? Bude vzájemné sblížení lidí hispánského, evropského, asijského a afrického původu obtížnější či snadnější než tomu bylo v případě černochů a bělochů? V této kapitole následuje zkoumání z evolučního hlediska toho, proč rasová harmonie, ačkoli je jistě dosažitelná, často zůstává nedosažitelná.

Sobecké geny

Všichni, kdo dnes žijeme, existujeme proto, že naši předkové disponovali vlastnostmi, které jim umožnily přežít a rozmnožovat se v prostředích, v nichž se ocitli. Kdyby jim některé z těchto vlastností chyběly nebo kdyby byli vystaveni odlišným prostředím, mohli by zahynout a nezanechat po sobě žádné potomky, a my bychom samozřejmě neexistovali. Dnes víme, i když Darwin to nevěděl, že vlastnosti organismu jsou utvářeny geny, které mají dvě funkce. Zaprvé jsou to miniaturní, automatizované továrny, které vytvářejí aminokyseliny v přesných sekvencích, díky nimž mohou být sestaveny do

složitých proteinových molekul, z nichž se skládají všechny známé organismy. Zadruhé geny také vytvářejí své kopie, které se předávají prostřednictvím rozmnožování. Ze skutečnosti, že motivace k rozmnožování je téměř univerzální, vyplývá, že se jedná o zděděnou vlastnost utvářenou geny. Tím, že nás naše geny podněcují k rozmnožování, podněcují nás k tomu, abychom vložili jejich kopie do našich potomků. Tím se stávají potenciálně soběstačnými a potenciálně nesmrtelnými. Jsou soběstačné pouze potenciálně, protože závisí na tom, zda „jejich" organismus přežije dostatečně dlouho, aby je předal dalším potomkům. O organismech, které přežijí a předají své geny, se říká, že jsou v darwinovském smyslu zdatné.

Tento pohled na evoluci popularizovali v 70. letech Richard Dawkins a Edward O. Wilson ve svých průkopnických knihách The Selfish Gene a Sociobiology: The New Synthesis.[641] Oba autoři vycházeli ze zásadní matematické práce Williama D. Hamiltona z roku 1964.[642] Podle Dawkinsova barvitého a poučného výkladu jsou to právě geny, které bojují o přežití – a možná i o nesmrtelnost – tím, že se snaží najít cestu do úspěšných „nosičů" či „strojů na přežití", které nabývají živé podoby. Ty genetické fragmenty, které mají to štěstí, že se spojí s jinými genetickými fragmenty a vytvoří úspěšné organismy, nakonec ovládnou živý svět.[643] Z tohoto úhlu pohledu jsou kuřata prostředkem, jímž si kuřecí geny

[641] Richard Dawkins, The Selfish Gene, nové vydání. (Oxford: Oxford University Press, 1989); Edward O. Wilson, Sociobiology: The New Synthesis, (Cambridge, MA: Belknap Press, 1975).
[642] William D. Hamilton, The Genetical Evolution of Social Behavior, I, II, Journal of Theoretical Biology 7 (1964) str. 1–52, přetištěno v: William D. Hamilton, Narrow Roads of Gene Land: The Collected Papers of W.D. Hamilton (Oxford: W. H. Freeman, 1995).
[643] Dawkins, The Selfish Gene, str. 21–44.

zajišťují přežití. V širším smyslu jsou tedy lidé mechanismy, jimiž si lidské geny zajišťují své přežití. Přizpůsobivost organismu z tohoto pohledu spočívá v tom, jak efektivně plní funkci zachování genových kombinací, které řídí jeho vznik. Organické formy, které dnes na světě existují, jsou ty, které si tuto přizpůsobivost zachovaly; velkému počtu potenciálně soběstačných organismů tato přizpůsobivost chyběla a dnes již neexistují. Proč některé organismy přežívají a rozmnožují se, zatímco jiné ne, je otázkou, kterou řeší teorie přirozené selekce.

Skutečnost, že se geny samy rozmnožují, vysvětluje přežití stávajících forem či „rodových linií“ živých organismů, nevysvětluje však evoluci široké rozmanitosti živých organismů. Tato rozmanitost vyplývá ze skutečnosti, že geny se při své replikaci někdy rozmnožují nedokonalým způsobem a vytvářejí tak své mutované formy. Většina mutací je obecně bezvýznamná, protože v genetickém kódu se zdá být značná míra redundance. Některé však mohou být vážně oslabující nebo smrtelné. Občas mutace vytvoří organismus, který je úspěšnější než jeho rodič, a o takové mutaci se říká, že zvyšuje zdatnost.

Stručně řečeno, evoluční teorie tvrdí, že rozmanitost současných forem života je výsledkem mutací, které vedou ke vzniku variantních forem s rozdílnou pravděpodobností přežití a rozmnožování. Tyto pravděpodobnosti zase závisí na podmínkách prostředí, v němž se tyto formy nacházejí. Organismy přizpůsobené svému prostředí prosperují, zatímco ty, které se přizpůsobit nedokážou, ubývají. V darwinovském pojetí funguje prostředí – příroda – jako filtr, který umožňuje některým genetickým kombinacím proniknout do budoucnosti, zatímco jiné zadržuje. Z nesčetných forem, které vznikají, si

příroda vybírá ty, které jsou předurčeny k přežití. A protože se prostředí mění, organismy, které si v určitém čase a místě získaly přízeň přírody, mohou v jiném čase a místě vyhynout. Příroda je vrtkavá milenka.

Inkluzivní zdatnost, altruistické chování a skupinové konflikty

Pro zdatnost je nezbytná jedna důležitá podmínka, a to, že organismus musí nejen přežít a rozmnožovat se, ale také zajistit, aby se jeho potomci dále rozmnožovali. Pokud by tak neučinil, genetická linie by zanikla. Většina organismů se rodí schopná přežít bez pomoci, ale mnohé, včetně lidí, toho nejsou schopny a potřebují rodičovskou péči. U zvířat, která takovou péči potřebují, jsou příslušná chování geneticky naprogramována; sobecké geny dbají na to, aby organismy chránily potomky, kteří je nesou. Zdá se, že k tomu není zapotřebí téměř žádné učení; posedlá oddanost mláďatům, tak zřetelná u ptáků, má svůj protějšek u mnoha dalších druhů. Lidé se v tom neliší a většina rodičů vynakládá velké úsilí na blaho svých dětí. Lidé to samozřejmě dělají z lásky a náklonnosti ke svým dětem. To však vyvolává otázku, proč své děti milují a proč tak bezvýhradně.

William D. Hamilton ve své průkopnické analýze poukázal na to, že geny podporující rodičovskou péči se, jsou-li předány potomkům, v těchto potomcích zachovávají. Jinými slovy, genový komplex, který programuje rodičovskou péči, chrání sám sebe, protože je pravděpodobné, že se usadí právě v těch potomcích, s nimiž každý rodič sdílí 50 % svých genů. Na základě této úvahy se Hamilton zeptal, zda by neměly vzniknout genové komplexy, které by nás vedly k projevování péče a zájmu o sourozence a rodiče, s nimiž rovněž sdílíme 50

% našich genů a k nimž jsme tedy stejně blízce příbuzní jako k našim dětem. Neměly by nás podle podobné logiky takové geny vést k tomu, abychom projevovali zájem o blaho, řekněme, vnoučat, neteří a synovců, a to v míře, v jaké i neteře a synovci nesou tytéž geny?[644]

Člověk je se svými neteřemi a synovci stejně blízce příbuzný jako se svými vnoučaty. V obou případech sdílí přibližně čtvrtinu genů, díky nimž je jedinečnou osobností. Z tohoto důvodu má každý konkrétní gen v těle člověka 25% šanci, že jej bude mít také vnouče, neteř nebo synovec. Genový komplex, který člověka vede k tomu, aby se o tyto blízké příbuzné staral a chránil je, pomáhá zachovat sám sebe v nich. Neměl by být organismus, podle Hamiltonova poznatku, naprogramován tak, aby projevoval zájem o blaho každého organismu, s nímž sdílí mnoho genů?

Hamiltonova odpověď zní, stručně řečeno, ano. Z pohledu toho, co Hamilton nazval „inkluzivní zdatností“ (inclusive fitness), je měření zdatnosti zvířete pouze na základě jeho vlastních potomků nedostatečné. Zdatnost jedince by se spíše měla měřit tak, aby zahrnovala všechny organismy, s nimiž sdílí podstatný počet genových kombinací, které jsou pro ně jako příbuzné jedince jedinečné. Pamatujte, že zachovány zůstávají geny, nikoli jedinci, kteří je nesou. Kombinace genů, která vás předurčuje k péči o blízké příbuzné, je zdatná, protože se zachovává právě v těchto příbuzných. Takové geny vás, obrazně řečeno, využívají pro své vlastní účely; podle Dawkinse jednáte jako zástupce svých sobeckých genů.

[644] Hamilton, Genetical Evolution of Social Behavior, str. 47–48.

Většinu příkladů altruistického chování u zvířat lze vysvětlit z hlediska inkluzivní zdatnosti. Dobrým příkladem je adopce, běžná u lidí a někdy praktikovaná i u jiných druhů. Adopce, pokud není výsledkem záměny identity, se jeví poněkud paradoxně. Jak by mohla taková tendence přežít selekci přírodní selekce, která by měla upřednostňovat ty, kdo věnují veškerou svou energii vlastním dětem, a nikoli dětem cizích lidí? Tento paradox se vyřeší, když si uvědomíme, že většina adopcí u zvířat i lidí, zejména v dřívějších dobách, nebyla adopcí cizích jedinců, ale spíše blízkých příbuzných, často vnoučat, neteří a synovců. Pokud zvířata, včetně lidí, žijí v endogamních skupinách, jak tomu často bývá, pak jsou si všichni blízce příbuzní a adopce by odrážela princip inkluzivní zdatnosti. V moderních společnostech, v nichž jsou lidé geograficky mobilní, věnuje většina lidí vnoučatům podstatně více péče než neteřím a synovcům, ale to může být důsledkem nedostatku častého kontaktu, který by za normálních okolností posiloval přirozenou náklonnost k blízkým příbuzným.

Existují i další příklady altruistického chování, které se jeví stejně paradoxní.

Primatolog Michael Ghiglieri uvádí, že šimpanz, který narazí na strom s hojným ovocem, na něj upozorní „houkáním“, které často přiláká na místo velké množství šimpanzů. Takové houkání „někdy vyvolá impozantní hluk, který trvá nejméně 10 minut.“[645] Proč by šimpanz měl vyvolávat takový rozruch, aby se poděl o potravu, když se tím vystavuje značnému nebezpečí ze strany dravců, aniž by z toho měl pro sebe zjevný prospěch? Podobně i zvířata žijící ve skupinách, která varovnými výkřiky

[645] Michael P. Ghiglieri, The Social Ecology of Chimpanzees, Scientific American, 252:6, (1985), s. 110.

signalizují přítomnost dravců, se vystavují většímu riziku než ta, která při prvním náznaku nebezpečí tiše utečou. Tyto příklady, stejně jako adopce, lze nejlépe pochopit jako projev fungování inkluzivní zdatnosti. Jelikož většina druhů žijících ve skupinách žije v příbuzenských skupinách s vysokým podílem příbuzenských sňatků, lze altruistické chování zaměřené na blízké příbuzné chápat jako chování, které zvířatům přináší inkluzivní zdatnost. Jejich altruistické chování prospívá genům, které nesou, protože je velmi pravděpodobné, že je nesou i jejich blízcí příbuzní.[646]

Inkluzivní zdatnost má své meze. Kdyby tomu tak nebylo, pak by se samozřejmě všechna stvoření, a zejména ta stejného druhu, měla o sebe navzájem stejně starat, protože sdílejí mnoho společných genů. Altruismus by měl být spíše pravidlem než výjimkou, což zjevně není pravda. Důvodem je to, že organismy, a v širším smyslu i geny, z nichž se skládají, mezi sebou neustále soupeří o omezené zdroje. To platí zejména pro jedince téhož druhu, protože ti obvykle obývají stejnou ekologickou niku a potřebují podobné zdroje. Kdy by tedy mělo zvíře jednat altruisticky a kdy soutěživě?

Hamilton naznačil, že toto lze nejlépe pochopit z hlediska poměru nákladů a přínosů. Naši vlastní potomci jsou například dvakrát tak blízce příbuzní jako naše neteře a synovci, a proto bychom se měli o své syny a dcery starat dvakrát tolik než o neteře a synovce. Pomoc neteřím a synovcům škodí našim

[646] John Maynard Smith, Theory of Evolution, (Cambridge, MA: Cambridge University Press, 1975), s. 195. Smith označoval inkluzivní zdatnost jako „příbuzenskou selekci“. Tento pojem se používá k vyjádření toho, že příbuzenský vztah hraje selektivní roli v přežití příbuzných i nepříbuzných jedinců, a to podobným způsobem, jakým příroda hraje selektivní roli v přirozené selekci.

vlastním synům a dcerám, protože bratranci a sestřenice mezi sebou do jisté míry často soutěží. Pomoc příbuznému, který je od nás dostatečně vzdálený, přinese větší potenciální ztrátu než zisk. Jakákoli pomoc, kterou poskytnu dětem bratranců a sestřenic třetího stupně, prospívá mým genům jen velmi málo, protože je méně pravděpodobné, že je tyto děti ponesou, a nepochybně budou soutěžit s mými vlastními dětmi o stejné zdroje a partnery, zejména pokud všichni žijeme v těsné blízkosti. Obecně bychom očekávali, že altruistické chování zvířete bude poměrně prudce klesat s tím, jak klesá příbuznost a s ní spojený poměr přínosů a nákladů altruistického chování.

Sourozenecká rivalita se jeví jako zvláštní případ tohoto vyvažování motivů. Sourozenci, kteří sdílejí v průměru 50 % svých genů, mají zjevně zájem si navzájem pomáhat a chránit se, a ve světě obecně tak také činí. V rámci rodiny však vyčnívají své ošklivé hlavy sobecké geny. Sourozenci mají sice jasný zájem o těch 50 % genů, které mezi sebou sdílejí, ale ještě o něco větší zájem mají o svých vlastních 100 %.

Je důležité zdůraznit, že ne veškeré altruistické chování lze vysvětlit pouhou příbuzností. Často je to výsledek toho, co Robert Trivers nazval „recipročním altruismem“.[647] Trivers tvrdil, že pro zvířata, a to i ta, která nejsou příbuzná, má často smysl pomáhat ostatním, pokud mohou rozumně očekávat pomoc na oplátku. Důvod je jednoduchý. Pokud je altruistický čin pro altruistu méně nákladný, než je prospěšný pro příjemce, pak v průběhu času ti, kteří se zapojují do vzájemné pomoci, získávají na celkové zdatnosti. Zvíře, které narazí na potravu,

[647] Robert L. Trivers, The Evolution of Reciprocal Altruism, Quarterly Review of Biology, 46, (1971) str. 35–57. Přetištěno v publikaci Selected Readings in Sociobiology, ed. James H. Hunt (New York: McGraw-Hill), 1980, str. 38–68.

kterou samo nemůže spotřebovat, tím, že se o ni podělí s jiným, téměř nic neztrácí a získá, pokud mu bude tento čin v budoucnu oplacen. Výhoda se znásobí, pokud žije ve skupině, kde je sdílení potravy běžné; jeden čin sdílení potravy mu bude mnohokrát oplacen ostatními členy skupiny. Jde o to, že altruismus může být založen na příbuzenském vztahu nebo na vzájemnosti, a často na obojím.

Lidské přátelství je vysoce propracovanou formou recipročního altruismu mezi muži, kteří potřebují vzájemnou obranu, a mezi ženami, jimž pomoc při výchově dětí může přinést prospěch. Problémem recipročního altruismu však je, že paraziti mohou altruisty zneužívat, pokud je nelze odhalit a vyloučit. Nemá smysl poškrábat na zádech cizince, pokud má člověk podezření, že on vám na zádech nepoškrábe. Vzájemný altruismus je proto nejvýraznější u lidí a jiných složitých živočichů, kteří mají mentální schopnost vzájemně se rozpoznávat a pamatovat si minulé chování, takže mohou parazity identifikovat a potrestat. U takových druhů by parazitování mělo postupně mizet, avšak ne úplně, zejména pokud je skupina poměrně velká, protože může chvíli trvat, než bude parazit široce rozpoznán a nějakým způsobem potrestán. Podvádění a krádeže jsou lidskými příklady parazitování a vyskytují se mnohem častěji ve velkých městech s anonymním obyvatelstvem než v malých městech a venkovských oblastech, kde se všichni dobře znají. Z tohoto pohledu je pochopitelné, proč lidé v malých komunitách pohlížejí na cizince s podezřením.

Inkluzivní zdatnost se jeví jako zvláštní případ recipročního altruismu, který funguje nezávisle na schopnosti zapamatovat si konkrétní případy podvádění nebo parazitování.

Organismus, který nese geny předurčující ho k pomoci příbuzným, si může být poměrně jistý, že blízcí příbuzní, jako jsou sourozenci, tyto geny také nesou. Z tohoto důvodu si může být při pomoci blízkým příbuzným přiměřeně jistý, že mu bude pomoc oplacena. Cizinci a ti, s nimiž není v blízkém příbuzenském vztahu, však mohou být parazity a pomoc jim by byla zbytečná a potenciálně nebezpečná. Tento bod ilustruje příklad hulákajících šimpanzů. Jejich altruismus vůči blízkým příbuzným se nevztahuje na nepříbuzné šimpanze. Ghiglieri uvádí, že šimpanzi hlídají hranice svého teritoria a zabijí šimpanze ze sousedních skupin, často mláďata s matkami, pokud je přistihnou, jak narušují jejich obvyklé loviště.[648] To poukazuje na temnou stránku inkluzivní zdatnosti; altruismus vůči příbuzným je často doprovázen nepřátelstvím vůči nepříbuzným, zejména potenciálním konkurentům.

Nápadným příkladem této temné stránky je infanticida. Brian C. R. Bertram uvádí, že infanticida je mezi africkými lvy poměrně běžnou praxí. Lví smečky se skládají ze dvou nebo tří dospělých samců, podobného počtu dospělých samic a jejich potomků. Jakmile se samci blíží dospělosti, jsou ze smečky vyhnáni staršími samci; samice zůstávají ve smečce. Tito mladí samci jsou si blízce příbuzní, protože jsou potomky bratrů a sester. Zůstávají pohromadě jako skupina a potulují se po savaně, dokud nejsou schopni přemoci a vyhnat dospělé samce ze stávající smečky a převzít ji pro sebe.[649] Bertram uvádí případy, kdy nově přibytí samci systematicky zabíjejí kojence nalezené ve smečce. Tímto jednáním urychlují nástup říje u

[648] Ghiglieri, Social Ecology of Chimpanzees, str. 111–112.
[649] Brian C. R. Bertram, The Social System of Lions, Scientific American, 232, (1975), str. 54–65.

samic v důsledku ukončení kojení a navíc eliminují konkurenci pro své vlastní potomky, kteří se pravděpodobně v dohledné době narodí. Takové zabíjení mláďat je běžné u celé řady živočišných druhů.[650] Jen málokterý z našich příbuzných mezi primáty je vůči takovému chování imunní; bylo pozorováno u paviánů, goril a našich nejbližších příbuzných, šimpanzů.[651] Diane Fossey shrnuje své pozorování goril takto: „Vzhledem k dlouhému období závislosti gorilího mláděte na matce a k násilným způsobům, jimiž si stříbrohřbetí samci [samci goril] získávají své harémy, se zdá pravděpodobné, že všichni pohlavně zralí samci v určitém období svého života páchají infanticidu.“[652]

Možná není překvapivé, že mezi lidmi je vražda novorozenců a úmrtí v důsledku nehody mnohem častější v rodinách s nevlastními otci než v těch, kde otcové žijí se svými biologickými dětmi. Výzkumníci Martin Daly a Margo Wilson uvádějí, že malé děti vychovávané v rodinách s nevlastními rodiči ve Spojených státech byly sedmkrát častěji vystaveny fyzickému týrání než děti vychovávané biologickými rodiči a, co je ještě pozoruhodnější, výskyt „smrtelného týrání byl až

[650] Glen Hausfater a Sara Blaffer Hrdy (eds.), Infanticide: Comparative and Evolutionary Perspectives (New York: Aldine, 1984).
[651] Carolyn M. Crockett a Ranka Sekulic, Infanticide in Red Howler Monkeys, in Hausfater a Hrdy, Infanticide, str. 173–192; Lysa Leland, Thomas T. Struhsaker a Thomas M. Butynski, Infanticide by Adult Males in Three Primate Species of Kibale Forest, Uganda: A Test of Hypotheses, in Hausfater a Hrdy, Infanticide, str. 151–172. D. Anthony Collins, Curt Busse a Jane Goodall, v: Hausfater a Hrdy, Infanticide, str. 193–216; Diane Fossey, Infanticide in Mountain Gorillas (Gorilla gorilla beringei) v: Hausfater a Hrdy, Infanticide, str. 217–236.
[652] Fossey, Infanticide in Mountain Gorillas, in Hausfater a Hrdy, Infanticide, s. 222.

stokrát vyšší“.[653] Dále uvádějí: „Kanadské a britské údaje ukazují v podstatě stejný obraz: mezi hlášenými oběťmi týrání dětí je výrazně vyšší podíl nevlastních dětí a mezi dětmi, které zemřely v důsledku týrání, je tento podíl ještě vyšší.“[654]

Válka a teritoriální chování

Primitivní lidské skupiny jsou obecně poměrně malé, čítají přibližně 50 až 100 jedinců a vždy se skládají z blízkých příbuzných – jakoby šlo o skupiny bratrů a bratranců – a vykazují vysokou míru altruismu, založenou jak na inkluzivní zdatnosti, tak na vzájemnosti. Jejich solidarita se projevuje obzvláště výrazně, když se zapojují do nepřátelských střetů, k čemuž dochází často. Krutost a genocidní povaha těchto konfliktů, stejně jako jejich pravidelnost mezi skupinami lovců a sběračů, jsou dobře zdokumentovány.[655]

Lawrence A. Keeley ve své knize War Before Civilization tvrdí, že zatímco většina antropologů zastává „mýtus o mírumilovném divochovi“, etnografické důkazy tento názor jasně vyvracejí. Předkládá pádné důkazy o tom, že lidé žijící před nástupem civilizace jsou mnohem častěji vystaveni negativním dopadům války. Smrt, zmrzačení a ničení klíčových zdrojů jsou mezi lovci a sběrači mnohem častější než mezi civilizovanými národy. Vysoká úmrtnost související s válkami u primitivních skupin je často přehlížena, protože absolutní počet obětí je relativně malý ve srovnání s válkami

---

[653] Martin Daly a Margo Wilson. Violence Against Stepchildren. Current Directions in Psychological Science, 5, (1996), s. 78.
[654] Tamtéž.
[655] Napolian A. Chagnon, Yanomamo: The Fierce People (New York: Holt, Rinehart and Winston, 1977). Lawrence H. Keeley, War Before Civilization: The Myth of the Peaceful Savage (Oxford: Oxford University Press, 1996). Mervyn Meggitt, Blood Is Their Argument. (Palo Alto, CA: Mayfield, 1977).

civilizovaných národů. Pokud však primitivní války posuzujeme z hlediska procenta postižených lidí, jsou tato čísla mnohem vyšší než u civilizovaných lidí. Malé skupiny lovců a sběračů se často zapojují do častých bitev, drobných nájezdů a přepadů, někdy i několikrát za rok. Navíc se těchto pravidelných bojů účastní mnohem větší podíl dospělých mužů, než je běžné v civilizovaných společnostech. V důsledku toho může počet obětí rychle narůstat.

K tomuto počtu obětí přispívá i skutečnost, že primitivní válečníci zřídka berou zajatce; muži jsou téměř vždy zabiti okamžitě nebo krátce po skončení boje. Milost se neuděluje ani se neočekává. Navíc, pokud se skupině podaří nepřítele rozhodujícím způsobem porazit, často zaútočí na nepřátelskou vesnici a povraždí všechny obyvatele, kteří tam zůstali, včetně žen a dětí. Ženy jsou často znásilněny předtím, než jsou zabity, ačkoli mladé ženy jsou často ušetřeny a odvedeny jako válečná kořist. Navíc jsou některé skupiny notoricky brutální a bez milosti mučí zajatce, než je zabijí, což se téměř vždy stane. Není neobvyklé, že jsou oběti zmrzačeny a části jejich těl jsou odneseny jako trofeje, které vítězný válečník vystavuje na odiv jako známky svých zásluh. Takové bezdůvodné projevy krutosti mají nepochybně za cíl vzbudit strach u potenciálních nepřátel, ale jinak jsou nevysvětlitelné, ledaže by šlo o důkaz naprostého nedostatku empatie a absolutního pohrdání nepřítelem.[656]

Z Keeleyho popisu vyplývá obraz malých, úzce spřízněných příbuzenských skupin, které vnímají jiné, podobné skupiny téměř jako ne-lidské, což možná vysvětluje jejich krutost při zacházení s zajatci. Je třeba zdůraznit, že takové

[656] Keeley, War Before Civilization, str. 83–94.

brutální genocidní chování je nejčastější u skupin, které mají jen málo příbuzenských vazeb. Skupiny s takovými vazbami, jako jsou například ty, které praktikují výměnu sňatků, pravděpodobně při boji projevují určitou zdrženlivost, i když k bojům přesto často dochází.[657] Příčiny těchto sporů jsou rozmanité a často zahrnují krádeže, únosy či znásilnění žen, porušení dohod, smrt či zranění jednotlivce nebo územní spory. Platí také, že boje bývají intenzivnější a častější v obdobích dočasného nedostatku nebo tam, kde populační růst začíná převyšovat únosnou kapacitu dané oblasti. Ačkoli Keeley sám evoluční vysvětlení neuplatňuje, vše výše uvedené, včetně genocidního vraždění nevinných, je zcela v souladu s teorií inkluzivní zdatnosti.[658]

Sigmund Freud je známý tím, že tvrdil, že veškeré lidské chování lze vysvětlit z hlediska sexuality a agresivity, lásky a nenávisti, tedy toho, co nazýval eros a thanatos. Co však Freud zřejmě nepochopil, bylo to, že oba tyto motivy jsou nezbytným důsledkem boje genů o vlastní zachování a o eliminaci skutečných i potenciálních rivalů. Brutální vražda konkurenčních cizinců je zrcadlovým obrazem sebeobětování pro vlastní rodinu a blízké příbuzné. Je třeba si uvědomit, že lovci a sběrači žijí na územích, z nichž získávají potravu nezbytnou pro své přežití. Skupiny, které jsou úspěšné, se zvětšují, potřebují více území a mohou začít zasahovat do území sousedních skupin. Pokud se jim podaří získat kontrolu nad tímto územím, nutně to omezí zdroje jejich sousedů, jejichž počet se časem sníží. Primitivní život je tedy v evolučním smyslu velmi skutečnou hrou s nulovým součtem. Pokud jedna

[657] Tamtéž, s. 65.
[658] Tamtéž, str. 138–141.

skupina roste na úkor jiné tak, že dokáže sestavit výrazně větší bojovou sílu, může klidně zaútočit na hlavní sídla sousedů a pokusit se vyvraždit všechny obyvatele. Ti, kterým se podaří uniknout, mohou být přijati do jiných kmenových skupin, ale genofond, z něhož pocházeli, doslova vyhynul a došlo k genocidě.[659]

Cizinci, kteří se odváží vstoupit na území obývané místním kmenem, jsou téměř vždy vnímáni s opatrností a strachem a často jsou rovnou zabiti. Cizince lze snadno identifikovat jako osoby, které nepatří do rodiny, podle fyziognomických rysů, jazyka nebo dialektu, oblečení a tělesných ozdob a mnoha dalších způsobů. Dichotomie „my – oni“ je mezi lovci a sběrači, a vlastně mezi všemi lidskými skupinami, tak všudypřítomná, že je těžké popřít, že se jedná o základní rys lidské přirozenosti.

Spontánní vznik gangů a války gangů mezi mladými muži v civilizovaných společnostech se skutečně jeví jako přirozený důsledek těchto silných impulsů. Skutečnost, že se tyto gangy často formují na základě etnické příslušnosti nebo rasy, tuto interpretaci posiluje. Navíc napodobují model lovců a sběračů v tom, o co bojují. Obdiv a držení mladých žen je primárním motivem, stejně jako u mnoha primitivních skupin a kmenů. Území, která gangy brání, jsou cenná tím, že představují místa, kde si mohou udržet monopol na vysoce lukrativní kriminální činnost, ať už jde o obchod s drogami, krádeže, vydírání nebo pašování lidí. Téměř všechna velká města v Americe jsou plná četných gangů, které často verbují členy podle etnického

[659] Tamtéž, str. 92–93.

původu. Věznice jsou obzvláště živnou půdou pro vznik gangů a konflikty, které téměř vždy nabývají rasového charakteru.

Anglický vědec a státník Enoch Powell se vyjádřil k významu rasového faktoru při upevňování skupinové solidarity:

> Diferenciace podle barvy, tam kde existuje, je nesmírně důležitá… Jedná se především o trvalou a nedobrovolnou uniformu, která plní všechny funkce vojenské uniformy a ještě více – odlišuje jednu stranu od druhé, přítele od nepřítele a umožňuje na první pohled rozpoznat, co se děje, kde poskytnout pomoc a kde zaútočit. Kromě toho se barevná uniforma stává neodolatelnou silou, která ovládá a disciplinuje ty, kdo ji nosí. Jsou to doslova označení lidé, od nichž se očekává, že se přidají k čemukoli, co je označeno za jejich věc, a pokud tak neučiní, jsou považováni za zjevné zrádce.[660]

Kmenový charakter velké části soupeření mezi gangy je obzvláště patrný v Los Angeles, kde nedávný příliv Latinoameričanů začal vytlačovat černochy z pozice dominantní menšinové skupiny. Podle Paula Harrise, který o tom píše v londýnském deníku Observer, je zde „odhadem 120 000 členů gangů v pěti okresech, kteří bojují o území, čest a drogy. Je to město násilí, kde eskaluje nová rasová válka mezi hispánskými gangy a staršími černošskými skupinami, přičemž každá strana se snaží provést etnické čistky na druhé straně.“[661]

---

[660] Enoch Powell, The Uniform of Colour, projev přednesený na setkání organizace Stretford Young Conservatives v divadle Civic Theatre ve Stretfordu v Manchesteru v pátek 21. ledna 1977.

[661] Harris, Paul (2007). Gang Mayhem Grips LA, Observer, Velká Británie, 18. března 2007.

Podobná forma územní obrany je běžná mezi dospívajícími přistěhovalci muslimského původu v mnoha evropských městech, kteří často brání své čtvrti před policií a útočí na rodilé obyvatele hostitelské země.[662] Fjordman, plodný a velmi důvěryhodný publicista, informuje o epidemii znásilňování místních žen ve velkých švédských a norských městech, k nimž dochází ze strany gangů mladých mužů severoafrického původu.[663] V Oslu byly v roce 1999 dva ze tří případů znásilnění spáchány muži nezápadního původu, ačkoli tato skupina tvořila pouze 14 % obyvatel Osla. Mezi oběťmi bylo 80 % žen norského původu.[664] Takové chování připomíná znásilňování žen z nepřátelských kmenů, které bylo mezi primitivními národy tak běžné. Zda toto chování odráží stejné evolučně podmíněné pohnutky, je otázkou značného zájmu a bude prozkoumáno v následující kapitole.

Národní stát a inkluzivní zdatnost

Většina jednoduchých společností je spojena mechanismem inkluzivní zdatnosti, jelikož se do značné míry jedná pouze o rozšířené rodiny. Společnosti se mohou na základě inkluzivní zdatnosti rozrůstat pouze tehdy, pokud dokážou své členy přesvědčit, že jsou součástí rozšířené příbuzenské skupiny či klanu a že jejich společné rysy vycházejí ze společného genofondu. V předmoderní době znemožňovaly vzdálenosti mezi různými skupinami sňatky mezi nimi a rozsáhlé mísení genů. Velké společnosti bývaly

[662] Bruce Bawer, While Europe Slept: How Radical Islam is Destroying the West from Within (New York: Doubleday, 2006), str. 37–40, 208–212.
[663] Fjordman: Norwegian Authorities Still Covering Up Muslim Rapes, Gates of Vienna, 27. července 2006.
[664] Aftenposten, Oslo Rape Statistics Shock, 5. září 2001.

spíše konfederacemi nepříbuzných lidí z různých regionů, které držely pohromadě díky vzájemné, často dočasné, výhodnosti nebo nátlaku. Jako příklad spojení založeného na výhodnosti lze uvést proměnlivá spojenectví řeckých městských států a jako příklad spojení založeného na nátlaku Římskou říši. Tyto konfederace velmi často posilovaly pocit společného původu prostřednictvím mýtů o vzniku a ság o hrdinských postavách z minulosti. Založení hebrejského národa v příběhu o Abrahamově setkání s Bohem naznačuje společný genetický původ, stejně jako hrdinské legendy Řeků a Vikingů. Většina světových náboženství se zabývá otázkami fyzického původu světa a propojením lidí prostřednictvím společných zakladatelských rodů.

Jednota velké společnosti založená na předpokládaném rozšířeném příbuzenství je však neustále ohrožována centripetálními silami lokálnějších loajalit, neboť příbuzenství, na které se velké společnosti odvolávají, je často spíše mýtické než skutečné. Takové konfederace jsou proto velmi nestabilní a stále častěji jsou udržovány pohromadě fyzickou silou, aniž by se předstíralo společné dědictví. To je samozřejmě to, co se rozumí pod pojmem „říše“, a co ji odlišuje od kmene nebo národa. Národ, zejména moderní národní stát, je do jisté míry kombinací kmene a říše v tom, že spojuje lidi jak na základě donucení, tak na základě společného původu. Do té míry, do jaké je pocit společného původu, genetické spřízněnosti, skutečný a nikoli fiktivní, může se společnost při sjednocování svého obyvatelstva více spoléhat na sílu inkluzivní zdatnosti a méně na holou sílu.

Je dobré mít na paměti, že historie evropských národů je historií stále většího sjednocování jednotlivých etnických

skupin, které bylo často provázeno velkým násilím. Tomu tak bylo i přesto, že západoevropské populace sdílejí společné předky s neolitickými lidmi, kteří tyto regiony obývali před tisíci lety. V podstatě tedy moderní Evropané pocházejí ze stejného charakteristického genofondu jako tito prehistorické národy. Genetické studie naznačují, že novější přistěhovalci, zejména ze Středního východu, přispěli k dnešnímu evropskému genofondu relativně málo (asi 20 %).[665]

Trvalo to však staletí a teprve v nedávné době se evropským státům podařilo vytvořit jednotné obyvatelstvo, v němž se sňatky přesahující etnické hranice staly běžnou záležitostí. Dokud dopravní prostředky nepřivedly lidi z různých regionů do pravidelného kontaktu, nebylo to možné. Ve Francii například došlo k úplnému přechodu loajality z regionu na národ až ve dvacátém století. Jakmile se promíchání regionálních populací dostalo do takové míry, že umožnilo téměř všeobecné sňatky mezi různými skupinami, mohl se národ proměnit v celek sdílející společný genofond a v podstatě založený na společném původu. To se zjevně stalo s různými národy Evropy a vlastně téměř se všemi národy s dostatečně dlouhou historií. Tyto národy se skládají z úzce příbuzných lidí a tvoří poměrně rozsáhlý, avšak přesto identifikovatelný genofond – jakoby rozšířený klan či kmen. Tam, kde k této genetické konsolidaci nedošlo, jako v Jugoslávii a

[665] Frank Salter, On Genetic Interests: Family, Ethnicity and Humanity in an Age of Mass Migration, (New Brunswick, NJ: Transaction Publishers, 2007), str. 52–53; Ornella Semeno a kol., The Genetic Legacy of Paleolithic Homo Sapiens in Extant Europeans: A Y Chromosome Perspective, Science, 290, (2000) 1155–1159; Brian Sykes, The seven daughters of Eve (New York: W. W. Norton and Company, 2001).

Československu, převážila etnická loajalita nad národní loajalitou s očekávaným výsledkem.

Moderní válka, jejíž hrůzy nejlépe ilustruje první světová válka, vyžadovala téměř všeobecnou účast většiny mladých mužů a opírala se zejména o tento pocit společného původu a solidarity, kterou vyvolávala. Když mladí muži odcházeli do války za národ (za otčinu či vlast), nebyl to pouhý propagandistický trik, co v nich vyvolávalo pocit bratrství. Geny, které u mladých mužů podporují loajalitu ke skupině a statečnost, vyvolávaly vroucí přesvědčení, že ztráty na bojišti jsou kompenzovány zachováním celistvosti národa. Často se uvádí, že strašlivé a nesmyslné ztráty této války znamenaly začátek úpadku národní loajality mezi evropskými národy, který je dnes tak zřejmý, zejména mezi elitami. Takový národní cit a loajalita dokázaly, téměř ze setrvačnosti, motivovat Evropany během druhé světové války.

Tato zkušenost však otřásla až do základů oddaností většiny Evropanů svým národům a vysvětluje odpor, který dnes u mnoha lidí vyvolává pouhá myšlenka na národní a vlastenecké city. Schopnost inkluzivní zdatnosti vyžadovat oběti má své meze. Člověk je nucen dojít k závěru, že alespoň u Evropanů ve dvacátém století byla tato schopnost posunuta daleko za své hranice. Připomínají se nám dojemná slova připisovaná vojákovi z Jižní Karolíny v Appomattoxu. Když přemýšlel o krveprolití a zničení, které postihlo jeho poraženou zemi, promluvil, jako by mluvil za všechny své kamarády, když poznamenal: „Milovat vlast je vážná věc.“ Pro miliony mladých mužů, kteří byli svědky hrůz první a druhé světové války, bylo milovat svou vlast skutečně vážnou a strašnou věcí.

Vznik Spojených států jako národního státu se výrazně liší od vzniku téměř všech ostatních. Zatímco na počátku se jejich historie a tradice jasně odvíjely od Anglie, následní angličtí a evropští osadníci pocházeli z tolika různých prostředí, že pro ně Amerika neměla žádnou společnou historii a nebyla pro nikoho zemí předků. To platilo i pro Angličany, kteří pocházeli z velmi odlišných regionů, přinesli s sebou zcela odlišné zvyky a usadili se v různých geografických oblastech Ameriky. Většina Evropanů však dorazila v době, kdy geografická mobilita umožňovala, aby se mísení a smíšená manželství stala běžnou záležitostí, a s růstem národa se stávala stále běžnější. Země nicméně prošla ničivou občanskou válkou mezi soupeřícími regiony, která do jisté míry odrážela etnické rozdíly.[666] Je třeba připomenout, že otcové zakladatelé Spojených států zůstali v první řadě věrní svým jednotlivým státům a ústavu vypracovali s jasným ohledem na tuto loajalitu. Po občanské válce, a do jisté míry právě kvůli ní, došlo k rozsáhlému smísení obyvatelstva, které během několika generací vytvořilo národní genofond pro osoby evropského původu. Toto smíšení však nezahrnovalo židovské evropské přistěhovalce, kteří přicházeli na konci devatenáctého a počátku dvacátého století a kteří si na základě vzájemné dohody zachovali genofond oddělený od ostatních Evropanů. Na konci dvacátého století, tedy tři nebo čtyři generace po jejich příchodu, se toto oddělení rozpadlo, k velkému zklamání židovských náboženských vůdců. Spojené státy jsou však stále rozděleny podle rasy a míra mezirasových sňatků, zejména mezi černochy a bělochy, zůstává poměrně nízká – příliš nízká na to, aby v dohledné době vznikl skutečně

[666] David Hacket Fischer, Albion's Seed: Four British Folkways in America (New York: Oxford University Press, 1989).

společný genofond. Není nijak nepřiměřené přisuzovat alespoň část napětí mezi bělochy a černochy právě tomuto selhání. Závěr, kterému se dá jen těžko vyhnout, zní: dokud se národ neformuje do populace společného původu, zůstává v neustálém nebezpečí rozkolu podél etnických a rasových linií.

Historické důkazy jasně ukazují, že klíčovým problémem při budování dobře fungujícího národního státu je nutnost sjednotit obyvatelstvo do soudržného celku, jehož primární loajalita patří státu. Obecně platí, že jakékoli vazby přesahující rámec nejbližší rodiny jsou v rozporu s tímto úsilím. V extrémním případě totalitních států jsou dokonce i rodinné vazby vnímány jako ohrožení loajality vůči státu. Kmenové a klanové vazby musí být omezeny, má-li stát účinně fungovat. Podobně je náboženství tolerováno, dokud nezpochybňuje autoritu státu. Historie Evropy a Číny, ba dokonce všech regionů světa, v nichž vznikl národní stát, je historií téměř neustálého konfliktu mezi centralizujícími vládci a rozštěpujícími silami klanové, kmenové a náboženské loajality.[667] Současné strašlivé krveprolití na Blízkém východě je jasným příkladem národů, kterým se nepodařilo sjednotit a jejichž ústřední vlády ztratily schopnost potlačit kmenovou loajalitu.

Říše, jelikož se rozprostírají na velmi rozsáhlých územích zahrnujících mnoho etnických skupin, mají větší potíže než geneticky homogenější národy s potlačováním etnických napětí a mohou tak činit pouze pomocí drtivé síly. Loajalitu v říších je obtížné udržet a téměř vždy je podmíněna tím, zda říše zajišťuje fyzickou a ekonomickou bezpečnost. Niall Ferguson ve své

[667] Hugh D. R. Baker, Chinese Family and Kinship, (New York: Columbia University Press, 1979), str. 107–161.

knize The War of the World dospěl k závěru, že nejintenzivnější a nejbrutálnější násilí v nedávné historii souviselo s etnickými střety mezi skupinami, které byly součástí říší uprostřed rozpadu a úpadku.[668] Tento výklad je zcela v souladu s výše nastíněnou teorií inkluzivní zdatnosti. Lidé se intenzivně zajímají o blaho svých příbuzných a těch, které mohou rozumně považovat za příbuzné, a zapojí se do genocidního konfliktu, pokud vnímají jiné skupiny jako hrozbu pro svou vlastní. V dobách ekonomických a politických nepokojů, a pokud nejsou omezovány silou nadřazenou, se tyto silné instinkty projevují v plné krutosti. Rozsáhlé sociální nepokoje a násilí v obrovských oblastech světa, které dříve ovládaly anglické a evropské impérium, jsou důkazem – pokud by snad nějaký byl zapotřebí – pravdivosti výše uvedeného tvrzení.

Odpověď na slavnou otázku, kterou položil Rodney King: „Proč spolu prostě nemůžeme vycházet?“, zní zcela jednoduše: nejsme naprogramováni k tomu, abychom spolu vycházeli, ale spíše k tomu, abychom na lidi odlišné od nás pohlíželi s různou mírou podezíravosti a nepřátelství. Harvardský politolog Robert Putnam ke svému zděšení zjistil, že multikulturní komunity v Americe jsou plné nedůvěry. V rozhovoru s reportérem deníku Financial Times uvedl, že jeho výzkum naznačuje, že „dopad diverzity je horší, než se předpokládalo.“[669] Putnam zjistil, že „čím více lidí různých ras žije ve stejné komunitě, tím větší je ztráta důvěry“. Vysvětluje: „Obyvatelé rozmanitých komunit mají tendenci se stahovat z veřejného života, nedůvěřovat svým sousedům bez ohledu na

[668] Niall Ferguson, The War of the World: Twentieth Century Conflict and the Descent of the West. (New York: The Penguin Press, 2006), xxxvii–xli.
[669] John Lloyd, Study Paints Bleak Picture of Ethnic Diversity, Financial Times, 8. října 2007.

barvu jejich pleti, distancovat se dokonce i od blízkých přátel a očekávat od své komunity a jejích představitelů to nejhorší.“[670]

Z pohledu inkluzivní zdatnosti jsou neznámí cizinci potenciálními parazity a z obavy, že budou ostatními zneužíváni, lidé v rozmanitějších komunitách obecně výrazně omezují své altruistické postoje a chování. Tato ztráta důvěry je příznakem rozpadu sociální soudržnosti a je jistě předzvěstí takového druhu etnického konfliktu, který s velkou pravděpodobností vypukne, pokud k tomu dojde. To je nepochybně důvod, proč multikulturní národní státy neustále prosazují toleranci a stále přísnější sankce za projevy etnického nepřátelství, a to dokonce do té míry, že odrazují od vyjadřování názorů na realitu etnických a rasových rozdílů. V současné době jsou tato opatření namířena proti hostitelskému obyvatelstvu, když vyjadřuje výhrady k rozumnosti masové imigrace, ale to se jistě změní, jakmile bude stále zřetelnější, že napětí vyvolává přítomnost soupeřících etnických skupin, a nikoli vyjádřené výhrady většinového obyvatelstva. Skutečným nebezpečím pro moderní demokracie je, že ve svém úsilí o prosazování multikulturních společností budou nuceny uchýlit se k prostředkům, které charakterizovaly všechna impéria snažící se udržet svou hegemonii nad různorodými národy.

Impéria nemohou být demokraciemi, neboť kdyby jimi byla, lidé by se rozhodli rozdělit se do etnicky odlišných jurisdikcí či států. K tomu došlo po rozpadu Habsburské říše v důsledku první světové války. Podobný vývoj nastal i po rozpadu SSSR, kdy jednotlivé národnosti, které byly dosud

[670] Robert D. Putnam, E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-First Century, přednáška u příležitosti udělení ceny Johana Skytteho za rok 2006. Scandinavian Political Studies, 30:2, (2007), str. 148–151.

potlačeny, znovuobnovily svou nezávislou identitu. Hrůzné kmenové konflikty na Blízkém východě jsou novějšími příklady téhož jevu. Demokratický multietnický národ nemůže přežít, pokud nedokáže drasticky oslabit etnickou identitu prostřednictvím rozsáhlé asimilace a s ní souvisejících smíšených sňatků. Tradiční národní stát založený na etnicitě tomuto problému nečelí a může přežít a zůstat demokratický s omezenou potřebou donucovacích prostředků. Tím nechci popírat, že stát může vyhovět malým, relativně bezmocným skupinám, které se nedokážou asimilovat, ale klíčové je, že musí být malé a bezmocné. Židé v západní Evropě jsou tragickým příkladem skupiny, která byla sice malá, ale vnímána jako mocná.

Stručně řečeno, moderní národní stát je relativně nový jev v tom smyslu, že může zahrnovat velmi početnou populaci v soudržné společnosti, která do značné míry vychází ze společného původu. Tento společný původ, podpořený společným kulturním dědictvím, znamená, že je méně závislý na donucení než jiné velké společnosti, kterým společný původ a dědictví chybí. Díky principu inkluzivní zdatnosti lidé stejného etnického původu obvykle projevují větší empatii a porozumění vůči sobě navzájem než vůči lidem z jiných skupin. Není náhodou, že nejúspěšnějšími sociálními státy jsou skandinávské země, které byly až donedávna velmi homogenní. V současné debatě o imigraci a jejích předpokladech o multikulturní společnosti založené spíše na ideologii než na společném původu a dědictví je dobré mít tyto skutečnosti na paměti.

V utopické vizi těch, kdo prosazují univerzální altruismus, by etnická a národní loajalita byla nahrazena loajalitou vůči

celému lidstvu. Lze však skutečně milovat a být loajální ke všem? Byl by svět lepším místem, kdyby rodiče chovali ke svým vlastním dětem stejnou náklonnost jako k dětem naprostých cizinců? Byl by svět lepším místem, kdyby se lidé starali o cizince stejně jako o své přátele a sousedy? Co by v takovém případě znamenalo být přítelem nebo sousedem? V takovém světě by se lidem dalo odpustit, kdyby se rozhodli nestarat se o nikoho. Konečným výsledkem by byla společnost, v níž by lidé projevovali lhostejnost k blahu svých sousedů a hluboký pocit odcizení od širšího společenství. To si již před více než 2000 lety uvědomil Aristoteles ve své kritice Platónovy „Republiky“ a její komunitní povahy. „To, co je společné největšímu počtu lidí, se těší nejmenší péči. Každý myslí především na své vlastní zájmy, téměř vůbec ne na společný zájem... každý má větší sklon zanedbávat povinnost, o které očekává, že ji splní někdo jiný.“ Dále odmítá Platónovu představu o kolektivním rodinném životě: „Každý občan bude mít tisíc synů, kteří nebudou jeho syny jako jednotlivci, ale každý bude stejně tak synem každého jiného a proto bude všemi stejně zanedbáván.“ Dále: „Co je lepší: říkat ‚můj‘ o každém… z ostatních občanů, nebo používat slovo ‚můj‘ v běžném a užším smyslu… O kolik lepší je být něčím skutečným bratrancem, než být synem podle Platónova pojetí!“[671]

Vize univerzálního altruismu je však zjevně utopická a naštěstí se nikdy nemůže uskutečnit. Lidé potřebují a chtějí rodiny, přátele a spojence, a to se nezmění, ani kdyby byla národní loajalita podkopávána v zájmu multikulturní tolerance. Co však může být podkopáno, je sdílený pocit národní

[671] Louise Ropes Loomis (ed.), Aristotle, On Man in the Universe (New York: Walter J. Black, 1943), s. 275.

sounáležitosti v rámci národů, jehož vytvoření si vyžádalo staletí lidského utrpení. Je opravdu moudré opustit takto vytvořené, relativně harmonické společenství jen kvůli módnímu rozmaru, abychom pak zjistili, že musíme celý bolestivý proces začít znovu od začátku?

Diverzita je krycí název pro genocidu bělochů

Úryvek z knihy Liberalism Unmasked od Richard Houck, 2018

Ve světové migraci se objevuje překvapivý trend: určitým národům je dovoleno zůstat suverénními domovskými zeměmi pro své původní obyvatele, zatímco západní národy, zejména západní Evropa a Spojené státy, jsou povinny držet své dveře, peníze a hranice dokořán otevřené pro všechny z celého světa. Na první pohled se myšlenky inkluze a otevřenosti jeví jako velmi hezké, ale mají neuvěřitelně vysoké náklady. Neodvolávám se však proti imigraci pouze z hlediska finančních nákladů. Vyzývám proti ničení kultur, odtrhávání vlasti od jejích právoplatných majitelů a ohrožování budoucích generací ztrátou kulturní identity, dědictví nebo budoucnosti.

Japonsko pro Japonce.

Alžírsko pro Alžířany.

Německo pro všechny.

Korea pro Korejce.

Indie pro Indy.

Francie pro všechny.

Čína pro Číňany.

Mexiko pro Mexičany.

Spojené státy pro všechny.

Pokud liberálům nevadí myšlenka, že Japonsko je pro Japonce, Izrael pro Židy a Mexiko pro Mexičany, ale vadí jim myšlenka, že Francie je pro Francouze a Itálie pro Italy, pak

liberálové ve skutečnosti projevují obrovský dvojí metr. V podstatě říkají, že některé rasy a etnické skupiny mají přirozené právo na existenci, na to, aby je nikdo neobtěžoval, aby si zachovaly svou vlast a zajistily budoucnost pro své děti – ale Evropané toto právo nemají. V podstatě obhajují invazi a nakonec genocidu bílé rasy a pouze bílé rasy. Když je určité skupině vnucována diverzita, multikulturalismus a otevřené hranice a členům této skupiny je dokonce zakázáno vyslovovat se proti invazi, jedná se o genocidu. Úmyslné vytváření nepřátelského prostředí pro skupinu lidí na základě rasy nebo etnického původu je doslova genocidou, jak ji definuje Organizace spojených národů v článku 2 Úmluvy o prevenci a trestání zločinu genocidy z roku 1948:

Organizace spojených národů právně definuje genocidu jako:

Jakýkoli z následujících činů spáchaných s úmyslem zničit, zcela nebo zčásti, národní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou: zabíjení členů skupiny; způsobování vážného tělesného nebo duševního utrpení členům skupiny; úmyslné vystavování skupiny životním podmínkám, které mají za cíl způsobit její fyzické zničení, zcela nebo zčásti; zavádění opatření, která mají zabránit porodnosti v rámci skupiny; [a] násilné přesouvání dětí ze skupiny jiné skupině.

Podle standardů přijatých samotnými Spojenými národy nejsou současné pogromy, které se odehrávají na nejvyšších úrovních světových vlád, od oligarchů až po policisty, pouze proti bělochům, ale jsou genocidní.

Pouze v bílých evropských zemích je tisíciletý zvyk upřednostňovat domorodé většiny před cizími menšinami

označován za nadřazenecký a považován za nepřirozený. Pouze v bílých evropských zemích je multikulturalismus chválen a prosazován. Pouze v bílých evropských zemích jsou hranice označovány za rasistické. Pouze v bílých evropských zemích jsou lidé nuceni asimilovat se s vetřelci ve své vlastní vlasti, a ne naopak. Pouze v bílých evropských zemích se od původního obyvatelstva očekává, že pozve zbytek světa do svých zemí. Pouze v bílých evropských zemích je nepřijatelné být hrdý na své dědictví. Liberalismus se posunul tak daleko doleva, že liberálové jsou nyní pobouřeni radikální myšlenkou, že i bílí lidé by mohli mít právo existovat ve svých vlastních zemích, které vytvořili naši předkové.

Pokud si myslíte, že je to trochu přehnané, zeptejte se sami sebe: můžete jmenovat jediný nebílý národ, který přijímá diverzitu a multikulturalismus? Hledal jsem. Není ani jeden. Pokud vás toto zjištění nepřiměje k zamyšlení, proč tomu tak je, nevím, co jiného k tomu dodat: možná vás globalismus a nahrazování populace příliš nezajímají, ale mohu vám slíbit, že globalismus a nahrazování populace se velmi zajímají o vás.

Pouze v bílých evropských zemích se propaguje pocit bílé viny a nenávist vůči bílým. Žádný jiný region na Zemi nemá školský systém, který by dětem vštěpoval, že jsou zlí utlačovatelé. Otroctví, války a kolonialismus nejsou výsadou bílých evropských národů. Každá skupina na Zemi je vinná tím, že se v určitém okamžiku podílela na obchodu s otroky, válkách a kolonialismu. Ve skutečnosti byly právě tyto „zlé bílé evropské“ národy prvními místy, kde bylo otroctví zrušeno, a dodnes patří k menšině regionů, které otroctví zrušily. Dnes je

na světě více otroků než v celé historii atlantického obchodu s otroky.[672]

Je zajímavé, že se dnes prakticky vůbec nemluví o Barbarském obchodu s otroky, který v průběhu několika staletí zotročil více než milion bílých Evropanů rukou muslimských a židovských obchodníků s otroky.[673]

Před rokem 1965 byly imigrační zákony USA navrženy tak, aby zachovaly relativní demografickou strukturu národa. Vycházely z jednoduché myšlenky, že lidé, kteří tuto zemi vybudovali a učinili ji velkou, mají právo vidět sebe a své potomky odrážet se v zemi, kterou vytvořili. Jednalo se o rozšíření přesvědčení, že národ má právo zachovat svou kulturu, dědictví, soudržnost a suverenitu: bez suverénní vlasti a sebeurčení totiž lidé nikdy nejsou skutečně svobodní.

Poté byl přijat zákon o imigraci z roku 1965. Tento zákon pevně stanovil antiamerickou, protibělošskou a globalistickou imigrační politiku. Zákon o imigraci se snažil změnit, a skutečně účinně změnil, složení našeho národa zcela nepřirozeným způsobem, tím, že umožnil lidem, kteří nemají žádnou spojitost s naší historií, hodnotami nebo přesvědčením, přijít do Ameriky, finančně podporováni americkými daňovými poplatníky. Tento zákon, známý také jako Hart-Cellerův zákon, nebyl ničím jiným než dalším pokusem o zničení naší kultury dovozem milionů lidí, kteří by se stali závislými na našem

---

[672] Annie Kelly. "Modern-day slavery: an explainer" The Guardian. 3. dubna 2013. https://www.theguardian.com/global-development/2013/apr/03/modern-day-slavery-explainer. [http://archive.li/HkbbN]

[673] Mikhail Kizilov. "Slaves, Money Lenders, and Prisoner Guards: The Jews and the Trade in Slaves and Captives in the Crimean Khanate." Journal of Jewish Studies, sv. 58, č. 2, leden 2007, str. 189–210., doi:10.18647/2730/jjs-2007.

štědrém systému sociálního zabezpečení a z nichž by většina volila demokraty, aby jim sociální dávky dál plynuly. Kritici předchozích imigračních zákonů, jako například Emanuel Celler, označovali předchozí zákony za rasistické, vylučující a diskriminační, což není nic jiného než typická taktika židovské levice, jak dosáhnout svého cíle tím, že se odvolává na nějakou tendenční morálku. Miliardy našich daňových dolarů byly utraceny na pomoc při obraně hranic jiných národů, ale my nemůžeme bránit své vlastní, aniž bychom byli nazýváni „rasisty“? Na tom, že chcete zachovat svou kulturu, není absolutně nic rasistického.

Naše potíže neskončily u imigračního zákona: Jimmy Carter brzy poté podepsal zákon o uprchlících z roku 1980, který zvýšil roční počet uprchlíků ze 17 400, jak bylo stanoveno v zákoně z roku 1965, na 50 000 ročně, z nichž většina volila demokraty a okamžitě začala pobírat sociální dávky. Zákon o uprchlících, stejně jako imigrační zákon z roku 1965, předložil Ted Kennedy a byl silně lobován a ovlivněn židovskými organizacemi.[674]

Nemůžeme mít zároveň sociální stát a otevřené hranice, které každoročně umožňují legální příchod více než milionu migrantů. To je sebevražda. Jak napsal historik Arnold Toynbee, velké civilizace málokdy umírají přirozenou smrtí nebo vraždou, umírají sebevraždou.[675] Naším sebevražedným činem bylo, že jsme do této země vpustili vetřelce, o kterých

[674] Fred A. Lazin. “Refugee Resettlement and ‘Freedom of Choice’: The Case of Soviet Jewry” CIS.org. 1. července 2005. https://cis.org/Report/Refugee-Resettlement-and-Freedom-Choice-Case-Soviet-Jewry. [http://archive.is/Ys84b]
[675] Arnold J. Toynbee. A study of history: zkrácená verze svazků 1–6. New York: Oxford Univ. Pr., 1948.

jsme od začátku věděli, že jsou to hadi. Naše sebevražda spočívá v tom, že nečinně přihlížíme a naivně bereme jako samozřejmost vše, co naši předkové obětovali, a pasivně necháváme ostatní pracovat na jejím zničení.

Tyto politiky otevřených hranic a masové migrace zjevně nejsou ve prospěch Američanů – ne když musíme financovat více než 50 procent vetřelců z našich daní.[676] Tyto politiky byly vytvořeny levicí s cílem zajistit si hlasy a moc do budoucna, přičemž ničí naši vlast a náš lid – což je možná jejich konečným cílem. Pokud se podíváte na imigrační vzorce před rokem 1965, uvidíte vysoký počet migrantů ze zemí západní a severní Evropy. Když pod záminkou diverzity a inkluze povolíte migraci z třetího světa, skončíte s více příjemci sociálních dávek, více kriminalitou, více sociální dysfunkcí a větším úpadkem společnosti. Stejný příběh se odehrává všude, kde to bylo vyzkoušeno.

Další podivný trend – mnoho migrantů do Spojených států je přesídlováno do amerického Středozápadu, takže Středozápad v důsledku toho zaznamenává nejvyšší míru demografických změn. To není přirozený jev. Nejde o somálskou rodinu, která se jednoho dne rozhodla přestěhovat do středu Ohia. Je to součást plánu, jak proměnit klíčové rozhodující státy ve státy volící demokraty; a ti, kdo tento plán prosazují, toho dosahují prostřednictvím nucené migrace a sociálních programů. Pro obyvatele těchto přesídleneckých měst nedochází k žádnému kulturnímu obohacení. Jediné, co z toho mají, jsou skupiny lidí, kteří se odmítají asimilovat do

[676] Steven A. Camarota. "Welfare Use by Immigrant and Native Households" Centrum pro imigrační studia. 10. září 2015. http://cis.org/Welfare-Use-Immigrant-Native-Households. [http://archive.li/5uouk]

našeho takzvaného „tavícího kotle“, lidé, kteří nás stojí mnohem více daňových dolarů, než kdy přispějí. Po celé Evropě jsou města, která již vypadají, jako by patřila někam na Blízký východ nebo do Afriky. Uvidíte mnohem více lidí, kteří nosí přesně stejnou „rozmanitou“ uniformu černého hidžábu a burky, než lidí, kteří nosí evropskou módu. Nikdo se obyvatelů těchto evropských měst ani amerických měst nezeptal, zda chtějí tyto lodě plné vetřelců. Neměli možnost hlasovat o tom, zda by jejich daňové dolary měly jít na financování programu přesídlení, který zajistí jejich vlastní demografické vyvraždění. Nikdo nás na tuto schůzku nepozval. Nikdy se nás nezeptali. Kdybych chtěl chodit po centru města a vidět většinu lidí od hlavy až k patě zahalených v černých pytlích na odpadky, už dávno bychom se přestěhovali z mé vlasti do nějaké slumové čtvrti ve třetím světě. Zvláštní je, že imigrace se zdá být vždy opačným směrem.

Toto násilné vnucování „diverzity“ je formou terorismu. Je to migrace jako zbraň. Už nemáme svobodu stýkat se s kým chceme. Toto právo nám bere politika otevřených hranic, masová migrace, zahraniční vetřelci a státem vynucené integrované bydlení. Nikdo se nás nikdy nezeptal, jestli nám nevadí, že se naše čtvrti mění v malé Mogadišo, severní Mexico City a východní Karáčí.

Ve skutečnosti, když se lidé obtěžují zeptat původních obyvatel Evropy a Ameriky, co si myslí o imigraci, většina z nich reaguje negativně. Více než polovina dotázaných v USA říká, že by imigraci snížila o polovinu nebo ji zcela zastavila.[677]

[677] Katie McHugh. “Poll: 54 Percent Want Immigration Halved — or Reduced to Zero.” Breitbart. 7. listopadu 2016. www.breitbart.com/big-

Z dotázaných v Evropě více než polovina tvrdí, že migrace snižuje bezpečnost jejich zemí a zhoršuje podmínky pro život v nich.[678] Bohužel, masová migrace je nám všem stejně vnucována. Nedávný průzkum Harvard-Harris odhalil, že 81 procent Američanů si přeje snížení počtu migrantů, přičemž 35 procent chce méně než 250 000 migrantů ročně.[679] USA v současné době přijímají více než milion migrantů ročně, kteří se přidávají k již zde žijícím imigrantům, kteří tvoří více než 13 procent současné populace USA.[680] Rozsáhlý průzkum veřejného mínění ve všech dvaceti osmi zemích Evropské unie ukázal, že téměř 80 procent občanů si přeje přísné hraniční kontroly, že Evropané považují masovou migraci za škodlivou pro své země a obávají se rostoucí vlny mimoevropské migrace.[681]

Drtivá většina z nás nechce masovou migraci a státem vynucovanou diverzitu. Nikdy jsme pro to nehlasovali. Přesto tuto okupační vládu nazývají „demokracií“ a říkají nám:

---

government/2016/11/08/poll-54-percent-want-immigration-halved-reduced-zero/. [http://archive.li/UiSSo]

[678] Jacob Poushter. “European opinions of the refugee crisis in 5 charts.” Pew Research Center. 16. září 2016. www.pewresearch.org/fact-tank/2016/09/16/european-opinions-of-the-refugee-crisis-in-5-charts/. [http://archive.li/apo2m]

[679] Charles Lehman. “Here’s How Americans Feel About People Immigrating to the US.” Washington Free Beacon. 23. ledna 2018. https://freebeacon.com/issues/4-5-americans-want-less-immigration/. [http://archive.li/ACNsQ]

[680] Steven A. Camarota and Karen Zeigler. “Immigrants in the United States.” CIS.org. 3. října 2016. https://cis.org/Report/Immigrants-United-States. [http://archive.li/GSLw0]

[681] Thomas D. Williams. “Survey: 78 Percent of Europeans Want Tighter Control of Borders” Breitbart. 29. března 2018. http://www.breitbart.com/london/2018/03/29/survey-78-percent-europeans-want-tighter-control-borders/. [http://archive.is/w1ozB]

„Takhle vypadá demokracie.“ Je to opravdu tak? Pokud ano, možná proto já a mnoho dalších považujeme moderní „demokracii“ za pouhou iluzi. V současné době, a již mnoho let, nemáme skutečnou demokracii. Znovu a znovu byly naše hlasy umlčeny, naše vůle zmařena a naše hlasy znehodnoceny. Bez ptaní otevřeli brány cizím rasám vetřelců, kteří by hlasovali proti nám, zatímco nám říkají, že takhle musí demokracie fungovat. Demokracie však existuje pouze tehdy, když je naplňována vůle lidu.

Za své názory jsem byl nazýván mnoha jmény – nejčastěji „netolerantní“. Nebudu se hádat. Netoleruji nucenou asimilaci. Netoleruji nucené zdanění za účelem financování nepřátelské invaze. Netoleruji import perverzních a barbarských ideálů do této velké země. Tato země není liberálům k dispozici, aby ji rozdávali. Nemají na to právo. Nikdy za ni nebojovali: byli to „lidé nepřátelští vůči svobodám Ameriky“, jak vlastenci nazývali torye.

Myslíte si, že kdyby všichni imigranti z Evropy volili demokraty, demokraté by se v roce 1965 zajímali o změnu zákona? Myslíte si, že by liberálové protestovali a nosili transparenty s nápisy „Muslimové sem patří“ a „Udělejte Ameriku znovu mexickou“, kdyby muslimové a Mexičané volili jednotně republikány?

Kdyby drtivá většina imigrantů volila republikány, nepotřebovala sociální dávky a podporovala ozbrojenou společnost, demokraté by už před desítkami let postavili jižní zeď, která by byla viditelná z vesmíru. Nebo si představte, že by republikáni začali zaplavovat New York a Kalifornii pravicovými Rusy a Východoevropany, kteří by všichni volili republikány, respektovali tradiční hodnoty a milovali svobodu

vlastnit pušky. Mám pocit, že v takovém scénáři by levice najednou projevila velký zájem o kontrolu hranic.

Ve skutečnosti to není tak špatný nápad.

Mýtus tavícího kotle

„Jsme národ přistěhovalců. Jsme tavící kotel. Imigrace je základním lidským právem.“ Slyšeli jste to už někdy? Tyto argumenty podporující masovou imigraci jsou špatné, opět špatné a naprosto špatné, v žádném konkrétním pořadí. Národy existují za účelem ochrany jedné věci, svého nejcennějšího majetku – svých obyvatel. Japonsko se oprávněně zajímá o ochranu a zachování své vlastní historie, hodnot, kultury a především svého lidu. Národy neexistují pro zlepšení života jednotlivců na druhé straně světa, kteří nesdílejí jejich historii, tradice ani kulturu. Ale někde po cestě se západní svět rozhodl pro opak. To je chyba, která by mohla zničit vše, co jsme kdy považovali za drahocenné.

Nejsme tavící kotel pravěkého bahna. Dokud nebyly hranice otevřeny imigračním zákonem z roku 1965, byly Spojené státy z téměř 90 procent kulturně a etnicky evropské.

„Jsme a vždy budeme národem přistěhovalců,“ prohlásil Barack Obama jako ospravedlnění amnestie pro nelegální migranty.[682] Je však třeba učinit důležité rozlišení ohledně tohoto všudypřítomného tvrzení, že „jsme národ přistěhovalců“, a to rozlišení spočívá v rozdílu mezi lidmi, kteří přišli do USA před New Dealem, a těmi, kteří přišli po něm.

[682] Paul Lewis. “Barack Obama: ‘We are and always will be a nation of immigrants’” The Guardian. 21. listopadu 2014. https://www.theguardian.com/us-news/2014/nov/20/obama-plan-shield-five-million-undocumented-migrants-deportation-speech. [http://archive.li/fYI5X]

Tradiční američtí přistěhovalci (ti, kteří přišli před New Dealem) byli docela výjimečnou skupinou lidí. Nepřišli sem s očekáváním, že jim bude něco dáno. Neměli žádnou sociální síť, neexistovala žádná finanční motivace, a přesto přišli do Spojených států. Před New Dealem každý, kdo přišel do Ameriky, věděl, že úspěch závisí na něm a jeho rodině. Výsledkem bylo, že Amerika v té době přitahovala ty nejvytrvalejší, nejtvrději pracující, nejbystřejší a nejnadějnější lidi. Americká výjimečnost není omyl. Otevřeli jsme dveře těm, kteří měli ve svých domovských zemích malou vyhlídku nebo naději; vše, co jsme jim nabídli, byla šance. A jsem rád, že se tyto odvážné duše rozhodly nastoupit na lodě a vydat se na dlouhou cestu do cizí země. Přestože neznali jazyk, neměli zde rodinu ani přátele a byli bez peněz, byli ochotni riskovat. A jejich risk pomohl učinit Ameriku velkou.

Každá skupina těchto přistěhovalců přinesla do Ameriky něco zásadního: zemědělství, kulinářské umění, dovednosti potřebné k výstavbě nádherných katedrál, ale především sen o lepším životě, kterého dosáhnou vlastní pílí. To je možná právě podstata americké výjimečnosti. Před vznikem sociálního státu existoval v podstatě proces sebevýběru, v němž pouze ti nejchtivější měli touhu přijít do nové země. To je daleko od sociálních turistů, jimiž jsou dnešní migranti.

Ti, kdo dnes prosazují otevřené hranice, využívají úspěch raných, převážně bílých evropských přistěhovalců k argumentaci pro zvýšení počtu afrických, arabských a latinskoamerických migrantů. Tyto dvě skupiny však nelze srovnávat. Raní přistěhovalci z Evropy měli průměrné IQ kolem 100, což jim umožňovalo naučit se jazyk a v krátké době přispívat k rozvoji své nové vlasti. Dnešní migranti pocházející

z třetího světa mají často podstatně nižší úroveň inteligence a nemohou dělat nic jiného, než být trvalou zátěží pro společnost.[683]

Koncept amerického tavícího kotle vznikl až v posledním století naší historie. Tento termín se stal populárním v roce 1908 díky divadelní hře Israela Zangwilla s názvem The Melting Pot (Tavící kotel). Hra zobrazovala Ameriku, kde již neexistovala žádná národní nebo etnická identita, pouze zmatená směsice bez jakéhokoli dědictví.

Zangwill se narodil židovským přistěhovalcům žijícím v Anglii a sám nikdy nežil jinde. Neměl k Americe žádný vztah ani žádné znalosti o naší zemi. Většina jeho děl se zabývala historií židovského národa, propagací židovské kultury a zájmů a také založením židovského státu. Myšlenka, že tento muž, který neměl žádné přímé znalosti o Americe ani o našich hodnotách, by mohl být nějakým způsobem nejlepším arbitrem naší imigrační politiky, je něco, co by mohl přijmout jen pomatený liberál.[684]

Liberálové také rádi citují Sochu svobody jako zřejmé ospravedlnění masové migrace. Socha svobody však byla darována Spojeným státům americkým jako dárek od francouzského lidu na oslavu naší nezávislosti: s imigrací nemá nic společného. Na tabulce, kterou drží Lady Liberty, je napsáno JULY IV MDCCLXXVI – 4. července 1776.

[683] Richard Lynn and Tatu Vanhanen. IQ and the Wealth of Nations. Praeger, 2002.
[684] "Israel Zangwill" Poetry Foundation. Přístup 15. července 2017. https://www.poetryfoundation.org/poems-and-poets/poets/detail/israel-zangwill. [http://archive.li/LuCrL]

Zobrazená žena je římská bohyně Libertas, která samozřejmě symbolizuje svobodu a nezávislost.

Socha Svobody byla postavena ještě před výstavbou Ellis Islandu. Slavná deska s básní Emmy Lazarusové, na které je napsáno: „Dejte mi své unavené, své chudé, své stísněné masy toužící po svobodě, ubohé zbytky vašich přeplněných břehů...“, byla přidána až sedmnáct let po odhalení sochy. Báseň Lazarusové byla přidána přítelem Lazarusové, který téměř jednostranně dohlédl na to, aby byla tato báseň umístěna pod sochou. Stejně jako Zangwill byla i Lazarusová židovského původu a také se velmi zajímala o založení židovské vlasti.[685] Zdá se, že oba měli velký zájem odklonit národní zájmy Ameriky, aby je více sladili se zájmy svého vlastního lidu, než se zájmy amerického lidu. V roce 1882 Lazarusová napsala: „Nyní patřím celý Izraeli. Nemám žádné myšlenky, žádnou vášeň, žádnou touhu kromě svého vlastního lidu.“[686]

Hra Melting Pot a báseň „The New Colossus“ nepředstavují myšlenky, na nichž jsme vybudovali naši zemi. Nejsou ničím jiným než propagandistickými díly. Obě se staly nesmrtelnými jako bojové pokřiky levice v jejím neustálém agitování za masovou migraci a erozi naší skutečné historie, dědictví a kultury. Zangwill i Lazarová byli zastánci židovské vlasti a relativně mladá Amerika se v té době zdála být ideálním místem. Možná není náhoda, že Emanuel Celler, kongresman, který strávil celou svou kariéru bojem za neomezenou masovou migraci do Spojených států, byl také Žid. Celler byl náhodou

[685] “Emma Lazarus” Jewish Women's Archive. Přístup 15. července 2017. https://jwa.org/womenofvalor/lazarus. [http://archive.li/M4tOh]Acc

[686] Emily Taitz, Sondra Henry a Cheryl Tallan. The JPS Guide to Jewish Women: 600 B.C.E.to 1900 C.E. Philadelphia: Jewish Publication Society, 2003. s. 253.

také vehementním kritikem amerického izolacionismu a kvót pro imigraci podle národnosti.[687] Celou svou kariéru bojoval za otevření hranic USA; připojil se k němu židovský senátor Jacob Javits a mnoho vlivných židovských organizací, jejichž počátky sahají do 20. let 20. století, jako například Americký židovský výbor, Liga proti hanobení B'nai B'rith a Americká federace Židů z východní Evropy.

Je ironií, že nyní, když mají Židé svůj vlastní etnostát, nepřijímají prakticky žádné uprchlíky ani nežidovské migranty a pravidelně deportují nežidy.[688]

Zakladatelé této země výslovně uvedli v preambuli, že Amerika je zemí „pro nás a naše potomky“. Otcové zakladatelé neměli v úmyslu vytvořit domovinu pro celý svět. Proto byla až do roku 1965 upřednostňována imigrace z Evropy a existoval kvótový systém založený na původu. Tento pojem „národ přistěhovalců“ vymysleli lidé, kteří se záměrně snažili změnit Ameriku z jejího původního evropského ideálu na národ bez jakékoli etnické, náboženské nebo kulturní identity.

Báseň na podstavci Sochy svobody je třeba vymazat. Podrývá skutečný význam sochy a je používána jako falešný bojový pokřik. Jako by naším největším úspěchem jako národa bylo stát se skládkou zahraničního odpadu. Je to podvratná báseň, která v podstatě obhajuje nepřátelskou invazi a povstání,

---

[687] James Krammar. “The Hart-Celler Immigration Act of 1965” CIS.org. 30. září 2015. https://cis.org/HartCeller-Immigration-Act-1965. [http://archive.li/NSFxv]
[688] Daniel Estrin. “Israel Gives African Asylum-Seekers A Choice: Deportation Or Jail.” NPR. 22. února 2018. www.npr.org/sections/parallels/2018/02/22/587858424/israel-gives-some-asylum-seekers-a-choice-deportation-or-jail. [http://archive.li/47SqA]

vytlačení právoplatných dědiců tohoto národa z naší vlastní vlasti.

Liberálové se snaží srovnávat přistěhovalce z doby před New Dealem s těmi dnešními. A tyto dvě skupiny prostě nelze srovnávat. Lidé se sem kdysi přistěhovali, protože se zamilovali do amerického snu. Nejen proto, aby dostali almužnu.

Do roku 1965 pocházela většina přistěhovalců do Spojených států ze západní a severní Evropy. Tito lidé nepotřebovali přílišnou asimilaci. Samozřejmě mezi nimi existovaly kulturní rozdíly, ale ty byly většinou jen malé. Vzhledem k tomu, že mnoho evropských národů bylo kdysi sjednoceno Římskou říší nebo Byzantskou říší, sdílely již podobné hodnoty. Mnoho raných evropských kmenů bojovalo bok po boku, aby odrazilo cizí útočníky. Byli jsme národem převážně evropské a křesťanské kultury. Ne národ Afričanů, Arabů, Asiatů, Hispánců, muslimů a Židů. Ti, kdo tvrdí, že jsme „národem přistěhovalců“, vždy záměrně opomíjejí skutečnost, že jsme byli ve skutečnosti národem téměř homogenních bílých evropských přistěhovalců; snaží se spojit jednu skupinu lidí s druhou, což má katastrofální důsledky.

Levice by vás ráda přesvědčila, že dnešní hordy migrantů vybudovaly Spojené státy americké. Ráda by vás přesvědčila, že muži a ženy, kteří vybudovali tuto velkou zemi z divočiny, jsou nějakým způsobem ze stejného těsta jako lidé z třetího světa, kteří do ní dnes proudí. Nic nemůže být dále od pravdy. Skutečnost, že již existoval Ellis Island a New York City, které byly postaveny před příchozími přistěhovalci, již dokazuje, že myšlenka, že „USA vybudovali přistěhovalci“, je logicky neplatná. Chronologicky to prostě nesedí.

Kromě toho, že se snaží spojit dvě zcela odlišné skupiny pod jediným zastřešujícím pojmem „imigranti“, argument „jsme národ imigrantů“ se snaží prosadit myšlenku, že protože imigranti kdysi přišli do Ameriky, měli by sem přicházet navždy. Ale to je směšné. Počet „Američanů“ narozených v zahraničí (tj. občanů pouze na papíře) je na historickém maximu, více než kdykoli předtím pobírá sociální dávky a my stále přijímáme lidi, kteří nemají vůbec žádnou spojitost s naší kulturou nebo historií.

V roce 2013 se v USA narodilo téměř 300 000 dětí nelegálním imigrantům, což představuje 8 procent z celkového počtu narozených dětí v USA v tom roce. Tento počet je poklesem oproti 370 000 dětem narozeným v USA v roce 2007.[689] Občanství na základě místa narození se stalo naprostou katastrofou a nepřináší Spojeným státům absolutně žádný prospěch. Je třeba s ním okamžitě skoncovat. Ministerstvo zemědělství Spojených států uvádí, že každý rok dostává potravinové lístky 1,5 milionu nelegálních přistěhovalců a 4 miliony dětí narozených v USA.[690] V průměru 254 dolarů měsíčně na domácnost, to Američany stojí miliardy dolarů – a to je jen jeden z mnoha vládních sociálních programů, z nichž těží cizinci. Vzhledem k tomu, že polovina všech legálních imigrantů také využívá sociální dávky, dostáváme se velmi rychle do mezosférických nákladů. Američtí daňoví poplatníci

[689] Jeffrey S. Passel a D’Vera Cohn. “Number of babies born in U.S. to unauthorized immigrants declines” Pew Research Center. 11. září 2015. http://www.pewresearch.org/fact-tank/2015/09/11/number-of-babies-born-in-u-s-to-unauthorized-immigrants-declines/. [http://archive.li/qZfQZ]

[690] Katherine Rodriguez. “Immigrants Canceling Their Food Stamps over Fears of Being Deported” Breitbart. 16. března 2017. http://www.breitbart.com/big-government/2017/03/16/immigrants-canceling-food-stamps-fears-being-deported/. [http://archive.li/aiOJU]

se v podstatě stali otroky migrantů využívajících sociální dávky. Chodíme do práce a umožňujeme vládě zabavit asi třetinu našich peněz, aby mohla pozvat a platit cizince. Je dost špatné, že máme mnoho Američanů, kteří se rozhodli žít na úkor daňových poplatníků; přidejte k tomu masovou migraci a výsledkem je zcela zkorumpovaná a neudržitelná situace.

Masová migrace pouze zvyšuje naše daňové zatížení a zvyšuje míru kriminality v našich čtvrtích. A i kdyby nám masová migrace nějakým způsobem prospívala, stále máme právo na svou vlastní vlast a právo být ponecháni na pokoji, žít v míru se svým vlastním lidem, v civilizacích, které vybudovali naši předkové. Jen proto, že levice chce rozdávat naše národy a naše peníze v souladu s nějakou nejasně definovanou morální autoritou, neznamená, že jejich „přání“ ospravedlňuje jakékoli z těchto urážek. I kdyby migranti nebyli takovou zátěží pro společnost a nezpůsobovali tolik dysfunkcí a ztrát sociálního kapitálu, stále máme právo zachovat si naši kulturu, aniž by cizí vetřelci přebudovávali naši zemi podle svého obrazu. Je nepřijatelné, aby daňoví poplatníci byli nuceni financovat veškeré životní náklady cizinců. Více než 90 procent migrantů ze Středního východu pobírá sociální dávky.[691] Jsou to lidé, kteří nepřispívají, lidé, kteří nevěří v naše hodnoty, a lidé, kteří nemají důvod se zajímat o naše tradice nebo naše zvyky. Lidé, kteří nakonec navždy změní naši zemi. Lidé, kteří v zemi nežijí alespoň několik desítek let, by neměli mít nárok na žádné sociální dávky.

[691] Caroline May. “More Than 90 Percent of Middle Eastern Refugees on Food Stamps” Breitbart. 10. září 2015. http://www.breitbart.com/big-government/2015/09/10/more-than-90-percent-of-middle-eastern-refugees-on-food-stamps/. [http://archive.li/3csoi]

Poutníci, průzkumníci, průkopníci a první osadníci přišli do drsného, nelítostného a nemilosrdného prostředí. Potřebovali zvláštní odvahu a nezdolnou odhodlanost, aby mohli pokračovat a uspět v budování národa v této divoké krajině. Dnešní migranti mají k dispozici veškerý možný luxus. Dostávají klimatizované byty, jídlo, peníze, vše, co potřebují, aniž by si to museli nějak zasloužit. Říkat, že lidé, kteří přišli do Ameriky v drsných a často zoufalých podmínkách s pouhým dolarem a snem, jsou stejní jako davy, které dnes volají po sociálních dávkách, je nejen urážlivé, ale i odporné. Naznačovat, že ti poutníci, průkopníci, objevitelé, osadníci a revolucionáři byli „imigranti“, je absurdní sofistika, kterou si může vymyslet jen pomatený levičák.

Levice nám tuto imigraci vnucuje pod záminkou „kulturního obohacení“. Jaká drzost! Západní tradice vytvořila nejrozsáhlejší a nejbohatší kultury, jaké svět kdy poznal. Největší literatura, hudba, umění, architektura, filozofie a vynálezy pocházejí od synů Evropy. A liberálové nám chtějí namluvit, že se musíme stát rozmanitějšími a bohatšími? Díky skupině lidí, kteří stále praktikují vraždy ze cti a ještě nepřišli na to, jak funguje tekoucí voda? Že se nějakým způsobem staneme bohatšími a světovějšími, když nás donutí sousedit se skupinami lidí, kteří se téměř všichni oblékají do burky a hidžábu?

My už máme obrovské množství vlastní „diverzity“. Návrh, že bychom potřebovali ještě více, je urážlivý. Pokud jste někdy cestovali po Spojených státech nebo Evropě, jistě znáte rozmanitost jedinečných kultur, které již máme. Evropa má více než dvě desítky národů, z nichž každý má své speciální jídlo, architekturu, tradice a dědictví. Kdybyste mě vysadili v Praze,

poznal bych, že jsem v Praze, jen podle vzhledu města. Totéž platí pro celou Evropu. Každá země je nezaměnitelná. To nejsou vlastnosti lidí, kterým chybí kultura nebo identita.

V Americe existuje přinejmenším stejně mnoho lokalizovaných subkultur jako v Evropě. Pacifický severozápad má zcela odlišný vzhled a atmosféru ve srovnání se severní nebo jižní Kalifornií. Okamžitě bych poznal, kdybych byl náhodně vysazen ve Francouzské čtvrti, na rozdíl od někde v Nové Anglii. Předpoklad, že potřebujeme hordy lidí z třetího světa, aby nás „obohatili“, jako bychom byli hordy bez kultury, je nesmírně ponižující.

Konečný výsledek nucené asimilace je vidět po celé Evropě: lidé z radikálně odlišných kultur nepřicházejí na Západ s úmyslem stát se občany své nové země, přicházejí, aby dominovali a přinesli s sebou své zaostalé a zvrácené tradice.

Linie v písku

Když cizinci zaplaví vaše ulice, zapálí budovy a auta, mávají cizími vlajkami, berou vaše zdroje, zabíjejí a znásilňují domorodé obyvatelstvo, kdysi to znamenalo, že vaše vlast byla napadena. A stále to tak je.

Levicoví aktivisté po celém světě tvrdí, že samotný koncept hranic, suverénních států a imigračních zákonů či kvót je v zásadě rasistický, bigotní, xenofobní a zbytečný. Nikde však není psáno, že lidé mají právo volně vstupovat do jiných zemí. Po celou dobu lidské historie byli lidé, kteří tak činili, označováni za vetřelce a obvykle byli postaveni před soud a popraveni.

Amerika nebyla stvořena, aby byla skládkou pro zbytek planety. Pokud nesdílíte naše základní dědictví, nemáte žádné

právo přijít do Ameriky nebo do evropských zemí, stejně jako já nemám žádné základní právo žít v Japonsku, Argentině nebo Somálsku. Nemám žádné právo jít a brát zdroje afrických národům, nemám žádné právo jít plenit diamanty nebo zlato. Nemám žádné právo na deštné pralesy Jižní a Střední Ameriky. Nemám žádné právo migrovat do Jižní Koreje, abych tam pak vnucoval Jihokorejcům své přesvědčení a kulturu.

Nedávný článek v časopise Salon měl název „Všichni se mýlí v otázce imigrace: Otevřené hranice jsou jediným způsobem, jak porazit Trumpa a vybudovat lepší svět.“[692] De facto úkolem levice je usnadňovat globalizaci a vytvářet svět, ve kterém na celé Zemi neexistuje ani jedna země s bílou většinou obyvatelstva. Myslím, že v tomto bodě je skutečný záměr jasný každému, kdo tomu věnuje pozornost. Název článku říká vše: „vytvořit lepší svět“ prostřednictvím „otevřených hranic“. Autor dále tvrdí, že rozdíly mezi legálním a nelegálním jsou bezvýznamné a že imigrace je lidským právem. Dále tvrdí, že byrokracie spojená s imigrací je příliš komplikovaná. A samozřejmě tvrdí, že imigrační zákony jsou rasistické a vylučující. Ti, kteří stejně jako tento autor prosazují „cestu k občanství“ pro nelegální imigranty, zdá se zapomínají, že již existuje velmi jasná cesta: více než milion lidí ročně ji bez problémů zvládá.

Tento článek napsal muž jménem Anis Shivani – což není zrovna západní jméno. Pár otázek pro liberály, kteří evidentně

[692] Anis Shivani. “Everyone’s wrong on immigration: Open borders are the only way to defeat Trump and build a better world” Salon. 15. března 2017. http://www.salon.com/2017/03/15/everyones-wrong-on-immigration-open-borders-are-the-only-way-to-defeat-trump-and-build-a-better-world/. [http://archive.li/7Z5pq]

vidí Evropu a Ameriku jako zlé bílé impérium, které musí být rozebráno: Pokud jsou bílí lidé tak strašní, rasističtí a utlačující, proč s nimi chce žít celá planeta? Pokud jsou bílí lidé takovým problémem, že jediným způsobem, jak vybudovat lepší svět, je zbavit je moci v zemích, které sami vybudovali, proč se sem lidé hrnou a snaží se sem dostat i všechny své příbuzné?

Představte si, že by se do Japonska přestěhovala skupina Francouzů, řekněme milion ročně. Pak si představte, že by si začali stěžovat, že je tam příliš mnoho Asiatů, že Japonci mají příliš velkou moc a že by neměli být většinovým národem ve své vlastní zemi. Představte si, že by Francouzi začali Japoncům říkat, že oslavování jejich svátků, které slaví po generace, je diskriminační a rasistické. V určitém okamžiku by Japonci pravděpodobně shromáždili všechny Francouze a buď je deportovali, nebo pohřbili, jakmile by jim nevyhnutelně došla trpělivost a tolerance. A nějak pochybuji, že by liberálové vyslovili jediný protest.

Myslíte si, že by Japonci byli v pohodě, kdyby každá čtvrť v Kjótu byla plná pouze bílých Texanů, kteří by vyvěšovali texaské vlajky a na každém rohu otevírali stánky s texaským barbecue? Je „rasistické“, že chtějí zůstat Japonci, místo aby se Kjóto proměnilo v texaskou kolonii? Kulturní rozdíly nemusí být tak velké jako mezi Japonci a Texasané: pokud by se do Japonska náhle nahrnuli Číňané nebo Korejci, kultura by se nevyhnutelně posunula od japonské k čínské a korejské.

Japonsko má velmi přísnou imigrační politiku, protože si uvědomuje, že ani Evropané, ani Afričané, ani nikdo jiný nemůže za ně zachovávat jejich dědictví a kulturu. To dokážou pouze Japonci. Manipulováním našeho obyvatelstva, vštěpováním nám pocitu kolektivní rasové viny a vymýváním

mozků, aby uvěřili, že na zachování našich národů je něco špatného, liberálové využili imigraci k rozšíření státu, dovozu milionů voličů a upevnění své moci. Představte si, kolik indoktrinace by bylo zapotřebí, aby národ jako Japonsko nebo Jižní Korea ztratil svou kulturu, zemi, historii a hodnoty. Je téměř nepochopitelné si představit, že by nebílý národ byl nucen obětovat samotnou podstatu své historie, aby uspokojil falešného boha diverzity.

Liberálové překračují hranice šílenství, když tvrdí, že slovo „nelegální“ je rasistické. Přešli jsme od nelegálních vetřelců k nelegálním imigrantům, k imigrantům bez dokladů, k pracovníkům s nesprávnými doklady, k Američanům s nesprávnými doklady, až k tak proslulému označení „snílci“. Zůstaňme raději u slova „vetřelci“, je to mnohem přesnější.

Pokud jde o migraci, je tu ještě něco, co mi připadá ironické a výmluvné: před volbami v roce 2016 všichni liberálové prohlašovali, že se přestěhují do jiné země, pokud vyhraje Trump, a oznámili, že se přestěhují – do Kanady! Ne do Mexika. Ne do Pákistánu. Ne do Somálska. Ne do žádné z těch zemí, které nás chtějí přinutit hromadně přijímat. Ale do Kanady. Do země, která je ještě bělejší než Amerika. Jak výmluvné.

Není nic zlověstnějšího

Na tom všem není nic nového. Celý plán masové migrace byl již delší dobu připravován nepřátelskou mezinárodní klikou globálních levičáků. To, co dnes vidíme v Evropě a Americe, je přímým výsledkem téměř 100 let trvajícího plánování, jehož cílem bylo podkopat evropskou civilizaci prostřednictvím masové migrace neevropanů. V roce 1923 byla vydána kniha s

názvem Pan-Europa od Richarda von Coudenhove-Kalergiho. Pan-Europa položila základy pro to, co se později stalo Evropskou unií.[693] Její program, často označovaný jako Kalergiho plán, volal po zničení suverénních národů v Evropě. Kalergi si představoval sjednocenou Evropu bez hranic, podléhající masové migraci neevropských národů. Deklarovaným cílem hnutí Pan-Europa bylo vytvořit jednotné evropské obyvatelstvo bez smyslu pro historii, identitu, kulturu nebo tradice, aby vládnoucí elita mohla snadněji ovládat obyvatelstvo. Kalergi napsal raný manifest toho, co dnes nazýváme demografickou genocidou.

Každé dva roky se uděluje cena politikům, kteří se nejvíce zasazují o globalizaci, ironicky nazvaná Charlemagne Prize. První cenu získal Coudenhove-Kalergi za svůj plán. Mezi významné vítěze patří George Marshall, Henry Kissinger, Tony Blair, Bill Clinton a Angela Merkelová. Všimli jste si určitého trendu? Všichni tito lidé pracují na zlověstném plánu vytvoření jedné světové vlády bez národů, hranic a identity. Když politici pronášejí frázi „diverzita je naší největší silou“, nelžou. Mají na mysli, že jejich největší silou je podkopávat hodnoty jednotlivých kultur a národů, vytvářet chaos a budovat slabou společnost, kterou lze snadno ovládat a manipulovat.

Kalergiho plán měl v nedávné historii své ozvěny. V roce 1941 napsal židovský podnikatel Theodore Kaufman knihu s názvem Germany Must Perish!, ve které prosazoval plán sterilizace všech německých mužů a rozdělení Německa. Ačkoli jeho kniha byla vydána během druhé světové války,

[693] “Pan-Europa — The parent idea of a united Europe” Internationale Paneuropa Union. Přístup 15. července 2017. http://www.paneuropa.org/gb_int/geschichte.html. [http://archive.li/z62Fc]

Kaufman prosazoval sterilizaci a zničení Němců i Američanů již ve 30. letech 20. století v sérii brožur, které vydával a distribuoval.[694]

Během druhé světové války vypracoval židovský antropolog Earnest Hooton plán na vyhubení Němců prostřednictvím masové migrace mimoevropských mužů, aby německé pokrevní linie vymřely.[695] Dědictví Hootonova plánu je dnes patrné v Německu, kde byly vytvořeny vládou financované webové stránky a brožury, které migranty učí, jak mít sex s německými ženami. Obrázky na vládou sponzorované stránce zobrazují hnědé muže, kteří mají sex s bílými ženami, a poskytují informace o tom, jak mít orální sex a sex s pannami.[696] Děti po celém Západě jsou indoktrinovány, aby přijaly své vyhlazení. Ve Francii například děti učí státní osnovy, že migrace je „lidským právem“, „podstatou lidskosti“ a že otevřené hranice jsou tím, co vytvořilo naše bezpečné a prosperující národy.[697] Každý případ propagandy proti bělochům a míšení ras v televizi, filmech a reklamách je projevem těchto stejných plánů. Tyto plány, které byly

[694] Theodore Kaufman. “WAR & PEACE: Slick Stuff.” Time. 23. října 1939. http://content.time.com/time/magazine/article/0,9171,772239,00.html.
[695] Mark Weber. “Germany must perish!” Institute for Historical Review. Přístup 15. července 2017. www.ihr.org/books/kaufman/perish.shtml. [http://archive.li/MBovU]
[696] Oliver JJ. Lane. “Government Funded Website Teaches Migrants How To Have Sex... In 13 Different Languages” Breitbart. 1. března 2016. http://www.breitbart.com/london/2016/03/11/government-funded-website-teaches-migrants-how-to-have-sex/. [http://archive.li/9TfWZ]
[697] Virginia Hale. “French Children Taught Migration Is a Human Right, Were All Africans.” Breitbart. 20. února 2018. www.breitbart.com/london/2018/02/20/french-children-migration-right/. [http://archive.li/ox3yq]

vypracovány před desítkami let, jsou ideologickým základem strategie OSN pro nahrazení populace.

Zvláštní zástupce OSN pro migraci Peter Sutherland při více než jedné příležitosti prohlásil, že Evropa musí „podkopat národní homogenitu“.[698]

Masová migrace z třetího světa byla nejprve ospravedlňována jako náhrada za stárnoucí populaci v Evropě, a to navzdory skutečnosti, že média po mnoho let Evropanům a Američanům radila, aby neměli děti kvůli přelidnění.[699] Myšlenka byla, že pokud do Evropy přijmete miliony nových lidí, kteří zde budou pracovat, budou platit daně, které budou financovat sociální programy. Bohužel se však stalo, že většina migrantů do Evropy a Ameriky pobírá sociální dávky a neplatí daně.[700] Jakmile byl odhalen podvod „migranti = noví daňoví poplatníci“, globalisté jednoduše přišli s novými důvody, které ospravedlňují masovou migraci, a to navzdory skutečnosti, že imigranti z daňového systému odebírají mnohem více, než do něj vkládají. Zprávy ze Švédska a Německa ukazují, že drtivá většina migrantů, přes 80 procent, nemá práci.[701] Většina evropských zemí tyto údaje ani nezveřejní ze strachu z

---

[698] Brian Wheeler. “EU should ‘undermine national homogeneity’ says UN migration chief” BBC News. 21. června 2012. http://www.bbc.com/news/uk-politics-18519395. [http://archive.li/LjoMO]

[699] Oli Smith. “Merkel’s open-door policy hits German economy as 99 percent of migrants STILL don’t have a job” Express.co.uk. 15. září 2016. http://www.express.co.uk/news/world/710927/million-migrants-Germany-unemployed-Merkel-open-door-policy. [http://archive.li/7JwIZ]

[700] Chris Tomlinson. “Fewer Than 500 of 163,000 Migrants Find Jobs In Sweden” Breitbart. 1. června 2016. http://www.breitbart.com/london/2016/06/01/less-500-163000-migrants-find-jobs-sweden/. [http://archive.li/M6X74]

[701] Michelle Martin. “Only 13 percent of recent refugees in Germany have found work: survey” Reuters. 15. listopadu 2016. http://www.reuters.com/article/us-europe-migrants-germany-survey-idUSKBN13A22F. [http://archive.li/xgUMW]

pobouření veřejnosti; vzhledem k jejich mlčení můžeme předpokládat, že míra zaměstnanosti migrantů v těchto zemích není o moc lepší.

Dnes nám média a liberální politici říkají, že musíme přijímat migranty jako „uprchlíky“, a to navzdory skutečnosti, že většina těchto migrantů neutíká před žádným pronásledováním ani válkou. Podle Pew Research tvoří více než 70 procent všech migrantů do Evropy muži, z nichž 60 procent jsou mladí muži ve věku do 35 let.[702] Těžko se dá mluvit o rodinách z válečných oblastí, kde ženy a děti prchají před nějakou násilnou katastrofou. Stovky tisíc těchto „uprchlíků“ prošly desítkami stabilních zemí, aby se dostaly do Anglie, Německa a Francie, kde jsou sociální dávky vyšší a policie jim dovoluje dělat, co se jim zlíbí. Jednoduše přijíždějí za sociálními dávkami. To, co bylo kdysi ospravedlňováno jako hospodářská politika, je nyní přetvářeno na „humanitární pomoc“ a „lidská práva“. Liberální příběh se nadále přepisuje, kdykoli je to nutné.

Evropa a Amerika nemohou udržet svou kulturu a identitu vedle vln migrantů z Afriky a Středního východu. Liberálové často uvádějí nízkou porodnost jako důvod, proč „potřebujeme“ migraci.[703] Evropské a americké rodiny jsou okrádány o své daně, aby platily za cizince a podporovaly jejich děti, místo aby mohly používat své těžce vydělané peníze na podporu svých

---

[702] Phillip Connor. “Asylum seeker demography: Young and male” Pew Research Center’s Global Attitudes Project. 2. srpna 2016. http://www.pewglobal.org/2016/08/02/4-asylum-seeker-demography-young-and-male/. [http://archive.li/KeR4z]

[703] Laurens Cerulus. “Europe’s (lack of) migration problem” POLITICO. 28. prosince 2016. http://www.politico.eu/article/europe-immigration-population-news-statistics-facts/. [http://archive.li/GygZy]

vlastních početných rodin – a pak mají naše vlády tu drzost nám tvrdit, že se tak děje za účelem podpory růstu populace. Takže odpovědí na nízkou porodnost je nás úplně nahradit? Ne podpořit reprodukci u původního obyvatelstva? Američané a Evropané jsou vystaveni represivnímu zdanění, které nutí mnoho párů odkládat početí dětí nebo mít méně dětí. Poté, zatímco životní náklady rostou, jsme nuceni financovat rodiny lidí, kteří jsou nám naprosto cizí, lidí s rozmnožovacími návyky hlodavců. Je rozčilující, že nikdo neodsoudil liberály za jejich šílený návrh, že první svět musí přestat mít děti, aby mohl místo toho použít své peníze na podporu lidí z třetího světa, kteří jen produkují další potomky s nízkým IQ. Liberální média a politici tuto agendu neustále prosazují, zatímco většina světa spí. Jedná se o největší dysgenický experiment, jaký kdy byl podniknut, o největší spiknutí proti celé civilizaci, jaké kdy bylo známo.

Argument „nízké porodnosti“ je rozčilující. Samozřejmě, že porodnost je nízká! Vždy je nízká v dobách sociálních nepokojů, konfliktů, válek a invazí. A nenechte se mýlit, jsme ve válce.

Myšlenka „namnožování“ třetího světa je sebenaplňujícím proroctvím. Tyto nepřátelské sociální podmínky vytvářejí na bílé rodiny obrovskou psychologickou zátěž. Lidé se vědomě či podvědomě cítí nejistě a mají obavy z toho, že přivedou děti do nepřátelského, protibělošského „multikulturního“ prostředí.

Toto je konkrétní příklad systematického rasismu, který liberálové často hlásají, skutečná a identifikovatelná vládní politika, která diskriminuje původní obyvatelstvo Evropy a Ameriky ve prospěch saracénských hord. Jediný systematický rasismus, který v současné době existuje, spočívá v tom, že bílí jsou nuceni financovat lidi, kteří nás pravidelně napadají a

zneužívají v zemích, které vybudovali naši předkové. Takovou míru organizovaného násilí proti nám již nemůžeme dále tolerovat.

Je třeba také říci, že nikde nebylo napsáno, že populace národa musí každou generací dále růst. To je samozřejmě absurdní. Pouze nezkreslená naivita by mohla předpokládat, že po největším dětském populačním rozmachu po druhé světové válce bude každá následující generace ještě početnější. Porodnost je vždy potlačena v dobách války a sociálních nepokojů – jako je tomu v současné době. Kdyby evropské a americké národy vyhnali všechny vetřelce, mohli by se opět bezpečně procházet venku a utrácet své peníze za své rodiny, místo aby je dávali svým vládám na dovoz hordy barevných, porodnost by možná opět vzrostla.

Ale i kdyby ne, bude to taková tragédie? Jiné národy, zejména Japonsko, nepřivážejí hromadně cizince, aby nahradili stárnoucí populaci; chápou, že v průběhu celé lidské historie populace rostla a klesala. Navíc v Japonsku Japonci zaznamenávají určité změny v kvalitě života v souvislosti s poklesem populace. Za posledních padesát let se průměrná velikost obytného prostoru, který si japonští občané mohou dovolit v Tokiu, více než zdvojnásobila.[704] Životní náklady klesají, znečištění se sníží, pracovních míst bude více, mzdy porostou a kriminalita poklesne. Jaká katastrofa Japonce čeká. Pokud jste někdy jeli po dálnici v dopravní špičce, osobně jste

[704] Steve Sailer. "Without immigration, Tokyo more than doubles housing space per person" The Unz Review. 26. června 2017. http://www.unz.com/isteve/without-immigration-tokyo-more-than-doubles-housing-space-per-person/. [http://archive.li/C7yS7]

zažili, proč zdvojnásobení počtu obyvatel USA nemusí být pro naši kvalitu života tak úžasnou představou.

Nezapomínejme: evropská renesance nastala poté, co černá smrt zabila 30 až 60 procent evropské populace. Evropa se několik set let nevrátila na úroveň před morem, ale mnoho lidí po přežití moru zažilo vyšší kvalitu života. Možná je vyšší počet obyvatel to poslední, co naše národy potřebují.

To samozřejmě nezabrání našim globalistickým přátelům, aby využili jakoukoli výmluvu, kterou mohou najít. Oddělení OSN pro populaci zveřejnilo na webových stránkách OSN zprávy, které podporují „nezbytnost“ a „výhody“ toho, co dokonce i OSN nazývá náhradní migrací. Své hanebné plány skrývají před zraky všech. Kalergi, Hooton, Kaufman, Organizace spojených národů, Evropská unie – všichni podporují globalistické plány na odstranění evropské a americké identity a nakonec i samotných lidí. Právě hodnoty, na nichž byla Evropa a Amerika vybudovány, představují zásadní hrozbu pro kosmopolitní sen vládnoucí elity o smíšené, bezkulturní, bezkořenové hordě, kterou lze snadno atomizovat, vykořenit, manipulovat a podmanit.

Jako záminku pro naše vysídlení použili stárnoucí populaci, nízkou porodnost, ekonomické potíže a humanitární důvody. Čas od času se stává, že se staré výmluvy přestanou hodit, a levice musí vymyslet nový důvod, proč musíme přijmout miliony vetřelců. Nejnovější z této řady absurdit pochází od německého ministra financí Wolfganga Schäubleho. Tvrdí, že uzavření hranic Evropské unie a Německa by vedlo k tomu, že by se Evropané stali incestními. Samozřejmě dále tvrdil, že „muslimové obohacují naši otevřenost a

rozmanitost“.[705] Tyto prohlášení činí, aniž by poskytl jediný důkaz pro kterékoli z těchto tvrzení – pravděpodobně proto, že obě tvrzení jsou zjevně absurdní. Evropa má přes 700 milionů obyvatel, Německo přes osmdesát milionů; ani v dobách nižšího počtu obyvatel nebyla příbuzenská plemenitba v Evropě nikdy problémem. Ve skutečnosti jsou místa s nejvyšší mírou příbuzenské plemenitby, kde v některých zemích dosahuje až 50 procent, výhradně severoafrické a arabské národy. Žádný jiný region na Zemi se ani zdaleka nepřibližuje míře příbuzenské plemenitby v Africe nebo na Blízkém východě.[706]

Nejsem přesvědčen, že musíme cenzurovat tvrzení nepřátel naší civilizace, že musíme být nahrazeni. Místo toho se snažím povzbudit muže mého vlastního druhu, aby pokaždé, když se objeví návrh, že Evropa musí zaniknout, hrdě prohlásili, že Evropa a její lid musí být věční!

Mýtus ekonomických výhod

Média samozřejmě milují myšlenku našeho vykořenění a nyní otevřeně vyjadřují svou nevraživost vůči bělochům. Bloomberg publikoval šokující rasistický článek s názvem „Americká prosperita závisí na budoucnosti bez bělochů“.[707] Z časopisu Newsweek: „Amerika je čím dál méně bílá, a to ji

[705] Harry Cockburn. “Closing EU borders will lead to inbreeding, German finance minister warns” The Independent. 12. června 2016. http://www.independent.co.uk/News/world/europe/closing-eu-borders-immigration-will-lead-to-incest-german-finance-minister-warns-a7077696.html. [http://archive.li/yEbLZ]

[706] Dr. Michael Black. “Global Prevalence of consanguinity” Global prevalence Consanguinity. Přístup 16. července 2017. http://consang.net/index.php/Global_prevalence. [http://archive.li/vc79r]

[707] Noah Smith. “American Prosperity Depends on a Nonwhite Future” Bloomberg. 24. května 2017. https://www.bloomberg.com/view/articles/2017-05-24/american-prosperity-depends-on-a-nonwhite-future. [http://archive.li/SbMIR]

zachrání.“[708] Podle levice může společnost prosperovat pouze tehdy, pokud zruší bílou rasu, která ji vytvořila. Tyto články v podstatě argumentují stejnými otřepanými argumenty, že ekonomický „růst“ je založen na růstu populace a že jediným způsobem, jak zachránit zemi, je masová migrace a míšení ras. To nás zjevně zachrání před jinak nevyhnutelným zánikem, a to navzdory skutečnosti, že migranti využívají více sociálních dávek než rodilí Američané a mají v průměru mnohem nižší IQ.

Tento levicový argument, že migranti „podporují růst ekonomiky“, jak je opět vidět v článcích jako „Imigranti jsou tvůrci, ne příjemci“, vždy obsahuje určitou míru sofistiky.[709] Ačkoli je technicky vzato pravda, že více lidí utrácejících peníze zvyšuje HDP, ignoruje se tím vysoká cena, kterou za to platí původní občané.[710] Více než polovina migrantských domácností v USA pobírá sociální dávky.[711] Celkové náklady na migraci pro americké daňové poplatníky činí přibližně 300 miliard dolarů ročně.[712] I když započítáme migranty, kteří platí daně z příjmu, migranti způsobují celkovou čistou ztrátu z

---

[708] William H. Frey. “America’s Getting Less White, and That Will Save It” Newsweek. 6. prosince 2014. http://www.newsweek.com/americas-getting-less-white-and-will-save-it-289862. [http://archive.li/EpcR8]

[709] Marshall Fitz, Phillip Wogan a Patrick Oakford. “Immigrants Are Makers, Not Takers” Center for American Progress. 8. února 2013. https://www.americanprogress.org/issues/immigration/news/2013/02/08/52377/immigrants-are-makers-not-takers/.

[710] Steven A. Camarota. “The High Cost of Cheap Labor” CIS.org. 25. srpna 2004. https://cis.org/Report/High-Cost-Cheap-Labor. [http://archive.li/EgWel]

[711] Steven A. Camarota. “Welfare Use by Immigrant and Native Households” Centrum pro imigrační studia. 10. září 2015. http://cis.org/Welfare-Use-Immigrant-Native-Households. [http://archive.li/5uouk]

[712] Stephen Dinan. “Mass immigration costs government $296 billion a year, depresses wages” The Washington Times. 21. září 2016. http://www.washingtontimes.com/news/2016/sep/21/mass-immigration-costs-govt-296-billion-year-natio/. [http://archive.li/C3Czs]

hlediska daní, což znamená, že „ekonomický růst“ způsobený migranty je financován a dotován domácími daňovými poplatníky. Související argument, že „imigranti vykonávají práci, kterou domácí obyvatelé nechtějí“, také není podložen údaji. Existuje téměř 500 civilních povolání; pouze šest z nich je zastoupeno převážně migranty, kteří tvoří 1 % pracovní síly.[713]

Pokud jde o práci, v časopise Národního úřadu pro ekonomický výzkum byla publikována zajímavá studie s názvem „Rasové/etnické rozdíly v nečinnosti v práci“. Studie zkoumala čas strávený nečinností v pracovní době u více než 35 000 zaměstnanců. Výsledky mezirasové analýzy byly statisticky významné a ukázaly, že bílí muži a ženy tráví nejméně času nečinností. Asijští muži byli další skupinou, která ztrácela nejméně času v práci, následováni asijskými ženami. Černé ženy, následované hispánskými ženami, poté černými muži a nakonec hispánskými muži, trávily nejvíce času v práci nečinností. Článek v časopise uvádí: „Tyto rozdíly jsou robustní i po zohlednění velkého počtu demografických, odvětvových, profesních, časových a geografických kontrolních proměnných. Neliší se podle členství v odborech, příslušnosti k veřejnému nebo soukromému sektoru, způsobu odměňování nebo věku; nevznikají ani v důsledku prosazování rovného zaměstnávání nebo geografických rozdílů v rasovém/etnickém zastoupení.“[714] Bez ohledu na věk, plat, úroveň dovedností a geografickou

[713] Steven A. Camarota. “The Fiscal and Economic Impact of Immigration on the United States” CIS.org. 17. května 2013. https://cis.org/Testimony/Fiscal-and-Economic-Impact-Immigration-United-States. [http://archive.li/vCU4r]
[714] Daniel Hamermesh, et al. “Racial/Ethnic Differences in Non-Work at Work.” National Bureau of Economic Research, leden 2017, doi:10.3386/w23096.

polohu jsou výsledky stejné. Běloši tráví nejvíce času prací v zaměstnání.

Další fascinující studie z roku 2007 zkoumala souvislost mezi diverzitou na pracovišti a produktivitou v průběhu šesti let. Zjistila, že s rostoucí diverzitou ve firmě klesala produktivita.[715]

Národní bohatství, spokojenost s životem a průměrná délka života klesají s rostoucí diverzitou národa.[716] Ve Spojených státech veřejná důvěra i mezilidská důvěra postupně klesají v poměru k tomu, jak se USA stávají etnicky rozmanitějšími. S nárůstem masové migrace klesá důvěra ve společnost i mezi jednotlivci. V globálním měřítku existuje velmi silná souvislost mezi důvěrou a HDP na obyvatele; země s nejvyšší mírou důvěry mají trvale vyšší HDP na obyvatele.[717] Význam je jasný: s rostoucí diverzitou národů, měst, čtvrtí a firem klesá produktivita, ekonomická stabilita a štěstí. Empiricky je prokázáno, že diverzita snižuje kvalitu našeho života, ničí důvěru, ničí sociální kapitál, vede k menším charitativním příspěvkům, způsobuje naši větší atomizaci a

[715] Orlando C. Richard, et al. "The impact of racial diversity on intermediate and long-Term performance: The moderating role of environmental context." Strategic Management Journal, sv. 28, č. 12, prosinec 2007, str. 1213–1233., doi:10.1002/smj.633.

[716] "What Diverse Countries Really Look Like." The Alternative Hypothesis. 30. listopadu 2016. https://thealternativehypothesis.org/index.php/2016/11/30/what-diverse-countries-really-look-like/. [http://archive.li/xsvah]

[717] Esteban Ortiz-Ospina a Max Roser. "Trust — Our World in Data." Our World in Data. Přístup 15. července 2017. https://ourworldindata.org/trust. [http://archive.li/uQmmF]

odcizení a dokonce zkracuje náš život.[718] Podle všech měřítek je naší silou podobnost a homogenita, nikoli diverzita.

Navzdory neustálým tvrzením o opaku neexistují žádné důkazy, které by naznačovaly, že hromadná migrace zvyšuje HDP na obyvatele. Opak je pravdou. Američtí občané by byli na tom mnohem lépe, kdyby si mohli ponechat několik tisíc dolarů ročně, které jsou nuceni věnovat na financování migrace. Každá domácnost legálních migrantů stojí v průměru 4 300 dolarů z fiskálního deficitu. V průměru každá z těchto domácností využívá o 4 300 dolarů více vládních služeb, než kolik přispívá.[719] Tento deficit samozřejmě tvoří rodilí Američané – především běloši.

Navíc vyšší HDP není automaticky přínosem pro Američany; přínosem je pro velké korporace, které touží po levné pracovní síle a větším počtu spotřebitelů. Zdraví národa nelze měřit pouze HDP a akciovými indexy. Jsme více než jen ekonomika; jsme lidé s kulturou, historií, tradicemi a máme právo na existenci, právo, které je mnohem podstatnější než „právo“ společností z žebříčku Fortune 500 vydělat o pár dolarů více. Ve skutečnosti je celkový HDP velmi špatným měřítkem kvality života. Indie má například vyšší celkový HDP než Švýcarsko. Čína má vyšší celkový HDP než Norsko. Tyto dvě

[718] Jared Taylor. “September Diversity Destroys Trust.” American Renaissance. Září 2007. www.amren.com/archives/back-issues/september-2007/. [http://archive.li/qmvyU]

[719] Jason Richwine a Robert Rector. “The Fiscal Cost of Unlawful Immigrants and Amnesty to the U.S. Taxpayer” The Heritage Foundation. 6. května 2013. http://www.heritage.org/immigration/report/the-fiscal-cost-unlawful-immigrants-and-amnesty-the-us-taxpayer. [http://archive.li/vOL81]

země mají však vyšší HDP na obyvatele a vyšší kvalitu života.[720]

Mediální příběh o „tvrdě pracujících imigrantech, kteří se snaží vybudovat si lepší život v Americe, zatímco čelí obrovským překážkám“ je směšný. Nedělají nic pro rodilé Američany, kromě toho, že nás stojí tisíce dolarů ročně. V průměru přináší imigrace jako celek bílým rodinám pouze chudobu a nižší kvalitu života v důsledku vyšších daní, vyšší kriminality a zničeného sociálního kapitálu.

Migrace jako zbraň

Jako přímý důsledek levicové politiky otevřených hranic se Západ v poslední době potýká s vypuknutím téměř vymýcených nemocí, jako je tuberkulóza, spalničky, spála a dokonce i dýmějový mor, které se všechny znovu objevily v USA a Evropě.[721]

Evropané a Američané jsou pravidelně vystavováni, ba dokonce obětováni násilným masakrům ze strany cizích vetřelců. Při útocích v Paříži v listopadu 2015 bylo zraněno 500 lidí a 130 jich bylo zabito. V divadle Bataclan bylo osmdesát devět rukojmích zmrzačeno a mučeno, než byli zabiti. Při útoku nákladním vozem v Nice v červenci 2016 přišlo o život dalších devadesát osm lidí a stovky dalších byly zraněny. Při útoku na vánoční trh v Berlíně v prosinci 2016 zemřelo dvanáct lidí a

[720] Mark Venezia. “AP Flunks Economics 101.” ImmigrationReform.com. 28. února 2018. https://immigrationreform.com/2018/02/28/ap-flunks-economics-101. [http://archive.li/d19Gh]

[721] Michael Patrick Leahy. “Six Diseases Return To US as Migration Advocates Celebrate ‘World Refugee Day’” Breitbart. 19. června 2016. http://www.breitbart.com/big-government/2016/06/19/diseases-thought-eradicated-world-refugee-day/. [http://archive.li/C8Sqk]

desítky dalších byly zraněny. Ačkoli počet obětí byl strašný, psychologický dopad na naše občany je ještě rozptýlenější.

V anglickém Rotherhamu působila rozsáhlá organizovaná gangová skupina, která se dopouštěla znásilňování. 1 400 a více žen a dětí bylo znásilněno a zneužito převážně pákistánskými muslimskými muži. Trvalo to roky a zdá se, že došlo k rozsáhlému utajování, aby se tato kauza nedostala do širokého povědomí. Proč? Protože anglické úřady se obávaly, že by tato zpráva mohla vyvolat pobouření, které by mohlo vést k nárůstu rasismu nebo netolerance vůči členům pákistánské nebo muslimské komunity. Podobně byly podrobnosti o mučení a mrzačení v divadle Bataclan potlačeny většinou médií, aby se zabránilo poškození pověsti muslimské komunity. Židovsko-liberální média se více obávají pohoršení než o oběti a pravdu.[722] Jsou plně spoluviníky těchto hrůzných zločinů proti našemu lidu. Nejsou ničím jiným než spoluviníky zločinů proti každé dívce, která byla zneužita rukou zahraničních vetřelců, a jsou o to opovrženíhodnější, že se zjevně více bojí být označeni za rasisty, než se bojí znásilňování a mučení mladých žen.

Jen v Londýně bylo za posledních několik let nahlášeno přes 1 500 útoků kyselinou. Zvláštní je, že k tomu nikdy nedocházelo před nástupem masové migrace. Levicová média se rozhodla tyto útoky ignorovat.[723] Evropané jsou denně terorizováni a jejich vlády jim zakázaly se k tomu vyjadřovat. Dokonce jim zakázaly se bránit. Dvěma otcům ve Velké Británii

[722] Katerina Nikolas. "Muslim gang-rapes across Europe under-reported in press" Digital Journal. 20. března 2013. http://www.digitaljournal.com/article/346059. [http://archive.li/BLs72]

[723] Saagar Enjeti. "1,500 Acid Attacks Hit London Since 2011" The Daily Caller. 16. března 2017. http://dailycaller.com/2017/03/16/1500-acid-attacks-hit-london-since-2011/. [http://archive.li/Zcdkj]

se podařilo vypátrat, kde se nacházejí jejich dcery, které byly uneseny gangy obchodujícími s lidmi za účelem sexuálního zneužívání. Když tito dva stateční muži dorazili k domu, kde byly jejich dcery drženy, byla přivolána policie, která okamžitě zatkla – otce.[724]

Odhady z Francie naznačují, že v zemi dochází každoročně k více než 5 000 případům hromadného znásilnění, které páchají převážně afričtí a arabští migranti.[725] V tuto chvíli se zdá, že život v multikulturní Francii okupované liberály je horší než život v Paříži okupované Němci.

Oběťmi organizovaných gangů muslimských, arabských a afrických vetřelců, kteří se dopouštějí hromadných znásilnění, jsou převážně běloši. Mezitím není znám žádný případ, kdy by běloši organizovali hromadná znásilnění v Evropě. Jen v Anglii bylo podle odhadů znásilněno více než milion žen a dětí migranty, především pákistánskými a muslimskými gangy.[726] Ačkoli je to na první pohled těžké uvěřit, děje se to již od 80. let – téměř čtyřicet let teroru. Jedná se o genocidní znásilňování, které by mělo být jako takové označeno. To by mělo být důvodem k vyhlášení války – ale bohužel jsou tyto zločiny zamlčovány a ignorovány, protože oběťmi jsou bílé děti. Jsou to oběti multikulturalismu, liberální tolerance a politiků, kteří

[724] "Rotherham Dads Were Arrested after Tracking down Abusers." The Star. 27. srpna 2014. www.thestar.co.uk/news/rotherham-dads-were-arrested-after-tracking-down-abusers-1-6807187. [http://archive.is/6wxA1]
[725] Katerina Nikolas. "Muslim gang-rapes across Europe under-reported in press" Digital Journal. 20. března 2013. http://www.digitaljournal.com/article/346059. [http://archive.li/BLs72]
[726] Dale Hurd. "'Easy Meat.' Britain's Muslim Rape Gang Cover-Up" CBN News. 29. října 2016. http://www1.cbn.com/cbnnews/world/2016/august/easy-meat-britains-muslim-rape-gang-cover-up. [http://archive.li/iUxqY]

věří, že „diverzita je naší největší silou“. Tyto zločiny nejsou ničím menším než rituální vraždy.

Pod rouškou diverzity je náš lid likvidován prostřednictvím nahrazování populace a genocidního znásilňování. Toto je konečné řešení bělošského problému. Pod rouškou diverzity a tolerance nás zabíjejí – zatímco většina lidí jen sedí a přihlíží.

Po soudním procesu ve Velké Británii za provozování sexuálního obchodování byla skupina mužů z Pákistánu, Bangladéše, Indie, Iráku, Íránu a Turecka shledána vinnou z 87 různých trestných činů souvisejících se sexuálními zločiny a drogami. Muži používali tvrdé drogy, aby udrželi dívky ve věku od třinácti let v bezvědomí, zatímco je hodiny znásilňovali. Během soudního řízení obžalovaní prohlásili, že policisté, kteří je zatkli, „byli rasisté“, že „bílé ženy jsou dobré jen na jednu věc – aby se s nimi zacházelo jako s odpadem“ a že oběti nejsou důležité, protože jsou „bílý odpad“.[727]

Aby toho nebylo málo, britští právní analytici uvádějí, že muslimští a cizinečtí muži dostali ve skutečnosti mírnější tresty, protože jejich oběti byly všechny bílé. Předsedající soudci se obávali, že by mohli vypadat jako „rasisté“, a proto udělili pachatelům mírné tresty. Členové gangu úmyslně unášeli bílé dívky a ženy, aby je prodali, a to pouze bílé. Žádný z procesů ani rozsudků však nezohlednil rasovou diskriminaci bělochů.[728]

---

[727] Liam Deacon. “Grooming Gang: ‘White Women Are Good for Only One Thing — for People Like Me to F*** and Use as Trash’” Breitbart. 10. srpna 2017. http://www.breitbart.com/london/2017/08/10/newcastle-groomers-white-women-are-trash-police-are-racist/. [http://archive.li/OkzAU]

[728] Zoie O’Brien. “Racist rapists handed lower sentences because their victims were WHITE” Express.co.uk. 12. srpna 2017.

Ve Velké Británii existují zákony proti rasové diskriminaci, ale tyto zákony nebyly uplatněny: jelikož oběti byly bílé, zřejmě na nich nezáleží. Jedná se o stejnou zemi, která zatkla a uvěznila lidi za „nenávistné komentáře“ o muslimech na internetu, což je trend, který se opakuje v mnoha částech Evropy. Levice nyní považuje zločin „ideozločinu“ za odpornější zločin než skupinové znásilnění.

Švédsko se stalo děsivým příkladem politiky otevřených dveří. Dokonce i když jsem psal tyto řádky, stále jsem viděl zprávy o skupinovém znásilnění mladé švédské ženy, které tři afghánští migranti živě vysílali na Facebooku. Většina zpravodajských zdrojů označila pachatele jednoduše jako „tři muže“ nebo „tři švédské muže“. Video zachycuje znásilnění a cizince, kteří se po celou dobu smějí a vysmívají se oběti. Za své zločiny dostali tři afghánští muži pouze dvacet sedm měsíců, dvanáct měsíců a šest měsíců vězení.[729]

Už nějakou dobu jsem slýchával, že Švédsko se vzdálilo od své kdysi bezpečné a nedotčené minulosti. Netušil jsem však, jak závažná je situace ve skutečnosti, dokud jsem se do toho nepustil hlouběji. Nejenže jsem narazil na šokující statistiky týkající se znásilnění a vražd, ale ještě mnohem znepokojivější bylo, do jaké míry švédská vláda tyto informace před vlastními občany tajila.

---

http://www.express.co.uk/news/uk/840325/Racism-Rape-victims-British-Newcastle. [http://archive.li/zwVNy]

[729] Mclaughlin, Kelly. “Two Afghan migrants are jailed for up to two years for raping a woman in Sweden as their friend broadcasted it over Facebook Live” Daily Mail Online. April 25, 2017. Přístup 15. července 2017. http://www.dailymail.co.uk/news/article-4444016/Migrants-jailed-years-raping-woman-Sweden.html.

Příběh začíná v polovině 60. let, kdy židovští migranti žijící ve Švédsku – mimo jiné David Schwarz a Inga Gottfarb – začali lobovat u švédské vlády, aby se stala „multikulturní“. Během deseti let se švédská vláda jednostranně rozhodla přijmout multikulturalismus a otevřít dveře masové migraci. Rodilí Švédové nebyli nikdy požádáni o svůj názor. Většina migrantů pochází z afrických a blízkovýchodních zemí. V posledním desetiletí přichází většina migrantů ze zemí jako Alžírsko, Somálsko a Irák, přičemž většina z nich žádá o status uprchlíka a pobírá státní sociální dávky.[730]

V posledních čtyřiceti letech se ve Švédsku stalo ještě něco jiného: počet znásilnění vzrostl z přibližně 400 ročně na více než 6 000 ročně, což představuje nárůst o více než 1 400 procent. Za posledních čtyřicet let se počet obyvatel Švédska zvýšil z něco málo přes 8 000 000 na necelých 10 000 000, což představuje nárůst o přibližně 25 procent; dalo by se očekávat, že kriminalita poroste podobným tempem. V tomto případě tomu tak není. Násilné trestné činy vzrostly o 300 procent. Švédská míra znásilnění patří nyní k nejvyšším na světě.[731] V roce 2002 bylo 85 procent osob odsouzených za znásilnění buď cizinců, nebo migrantů druhé generace. Nedávno se objevila snaha nahlédnout do nejnovějších údajů o kriminalitě, ale

[730] M. Eckehart. How Sweden Became Multicultural. Logik Forlag, 2017.
[731] Ingrid Carlqvist a Lars Hedegaard. “Sweden: Rape Capital of the West.” 14. února 2015. https://www.gatestoneinstitute.org/5195/sweden-rape. [http://archive.li/cRcwf]

švédský ministr spravedlnosti tuto žádost zamítl s tím, že nové šetření by nepřineslo žádné nové poznatky.[732]/[733]

Dánsko, blízký soused a země s restriktivnější imigrační politikou, přijalo přibližně desetinu zahraničních migrantů, které přijalo Švédsko. Dánsko má míru znásilnění 7,3 na 100 000 obyvatel – což není překvapivé, protože je to zlomek míry znásilnění ve Švédsku, která se blíží 60 na 100 000 obyvatel. Vzorec nemůže být jasnější: čím více škůdců z třetího světa pustíte do země, tím vyšší bude míra kriminality a znásilnění.

Švédská vláda se sama označuje za „první feministickou vládu na světě“. Švédští úředníci a jejich oficiální vládní web jasně dávají najevo, že se neúnavně zasazují o práva žen a rovnost. Jsou tak odhodlaní, že neúnavně pracují na tom, aby ženy ve Švédsku dosáhly parity, pokud jde o počet znásilnění, s ženami žijícími v zaostalých zemích třetího světa. Švédsko má nyní nejvyšší počet sexuálních útoků v západním světě, přičemž počty se blíží těm v Jižní Africe a Botswaně.

Během oslav Silvestra ve městech po celém Německu byly ženy vystaveny masovým sexuálním útokům a znásilněním. Ve městě Kolín nad Rýnem bylo během jedné noci zaznamenáno přibližně 1 200 obětí znásilnění a sexuálních útoků. Policejní zprávy uvádějí, že pachateli byli velké skupiny mužů arabského a severoafrického původu.[734] Levicová média v Německu se

---

[732] Virginia Hale. “Sweden Blocks Request for Data on Crime and Immigration” Breitbart. 18. ledna 2017. http://www.breitbart.com/london/2017/01/18/sweden-blocks-data-crime-immigration/. [http://archive.li/WbBqi]

[733] Tamtéž.

[734] Gareth Davies. “Revealed: 1,200 women were sexually assaulted by 2,000 men in German cities on New Year’s Eve” Daily Mail Online. 11. července 2016. http://www.dailymail.co.uk/news/article-3684302/1-200-German-women-

opět pokusila minimalizovat zprávy o útocích, dokud sociální pobouření nepřinutilo novinky vyjít na světlo. Ani Kolín nad Rýnem, ani Rotherham nejsou ojedinělými případy. Hromadné znásilnění, útoky a obchodování s lidmi za účelem sexuálního zneužívání byly zaznamenány ve stovkách evropských měst, vždy ze strany arabských a afrických vetřelců. Masové sexuální útoky nejsou v částech světa, odkud tito běsi pocházejí, ničím neobvyklým: je to přímý důsledek politiky „kulturního obohacování“ a politické korektnosti. Lidé si skutečně přinášejí svou kulturu s sebou do nových zemí – v dobrém i ve zlém.

Ve Francii oslavili migranti Nový rok zapálením více než 1 000 aut. Většina evropských médií trvala na tom, že oslavy proběhly v pořádku, a zapomněla zmínit rozsáhlé žhářství.[735] Možná je pálení aut v Alžírsku způsob, jakým lidé říkají „Šťastný nový rok!“.

Politika „kulturního obohacování“ není nic jiného než organizované násilí proti našim národům. Mezinárodní levice vyhlásila totální válku západní civilizaci a již desítky let ji úspěšně vede. Většina z nás ani neví, že byla vyhlášena.

Kamkoli se podíváte, vidíte, že liberální politika vede k znásilňování, smrti, chudobě a ztrátě svobody. Masová migrace je jen jednou z mnoha zbraní v liberálním arzenálu, které mají podkopat naše hodnoty, tradice a způsob života. Liberálové chytře manipulují občany, aby v nich vyvolali pocit kolektivní

---

sexually-assaulted-New-Year-s-Eve-Cologne-elsewhere.html. [http://archive.li/5b7My]

[735] Henry Samuel. “Almost 1,000 cars torched around France on New Year’s Eve but government insists it ‘went particularly well’” The Telegraph. 2. ledna 2017. http://www.telegraph.co.uk/news/2017/01/02/almost-1000-cars-torched-around-france-new-years-eve-government/. [http://archive.li/JRVdB]

viny, a tak zatížili Západ starostmi celého světa. Manipulují politikou a imigrací, aby je použili jako zbraně proti těm z nás, kteří cítí, že Západ má právo existovat, prosperovat a mít zajištěnou budoucnost.

Když je politická moc používána jako nástroj k tomu, aby vedla národ a jeho obyvatele do nebezpečí, jediným rozumným řešením je vzpoura. Ve skutečnosti se stává morální povinností.

Levice začala tím, že evropským národům řekla, že jejich kultura není dost dobrá. Že vše, čím tyto národy přispěly společnosti, nestačí. Že nějakým způsobem potřebují být „kulturně obohaceny“ migranty ze třetího světa. Že právě ta skupina lidí, která vytvořila moderní civilizaci, jak ji známe, by se měla naučit být více jako nekulturní barbaři pocházející ze zemí, které se stále chlubí zákony proti apostázi a rouhání. Nyní nám říkají, že kdo se staví proti těmto aktům genocidy, je nacista, fanatik, nenávistník. Skupina lidí, kteří nic nevytvářejí, nic neprodukují, nám říká, že jsme ignoranti, nevzdělaní, xenofobní a nekulturní.

Jako by toho všeho nebylo dost, levice nyní očekává, že se jim přizpůsobíme! Německo vysílá televizní reklamy, které povzbuzují německé ženy, aby nosily hidžáby, a říká dívkám školního věku, aby se „oblékaly skromně“, aby neprovokovaly „uprchlíky“ k znásilnění.[736]

Bohužel i Američané zažívají hrůzy masové migrace. V Idahu byla pětiletá postižená dívka znásilněna třemi muslimskými migranty. Soudce Thomas Borreson, který případ

[736] “Bavarian school warns girls should dress ‘modestly,’ due to Syrian refugees nearby” RT International. 28. června 2015. https://www.rt.com/news/270214-bavaria-muslim-school-clothes/. [http://archive.li/jGTbf]

předsedal, vydal zákaz zveřejňování informací, aby se případ nedostal do širokého mediálního zájmu, a pravděpodobně, podobně jako Borresonovi zbabělí evropští kolegové, aby ochránil pachatele.[737] Navzdory tomu, že se migrantští útočníci přiznali k znásilnění mladé postižené dívky, nebyli odsouzeni k žádnému trestu odnětí svobody.[738]/[739]

Kde je pobouření levice? Kde jsou všechny feministky, které obvykle tak rychle žvaní o „kultuře znásilnění“? Měly by být rády, že mají pravdu: kultura znásilnění bezpochyby existuje; v současné době je to největší evropský import. Kde jsou hrdí liberálové protestující proti těmto brutálním gangům znásilňovačů? Kde je výzva levice k ukončení násilí? Kde jsou liberálové, kteří tak rádi tvrdí, že musíme zakázat „útočné“ pušky v zájmu dětí? Proč se nekonají žádné ženské pochody proti znásilňování a obtěžování dětí po celé Evropě a Americe?

Jejich mlčení mluví za vše.

Ačkoli ve skutečnosti je to skoro horší, když promluví. Lživá média nám rychle sdělují, že se nemáme čeho bát, že vše jde podle plánu. Židovský bloger David Rosenberg napsal pro

---

[737] Leo Hohman. “Idaho girl’s refugee sex attackers walk free” WND. 6. června 2017. http://www.wnd.com/2017/06/news-blackout-on-refugee-boys-who-sexually-assaulted-idaho-girl/. [http://archive.li/1Kcni]

[738] Pamela Geller. “Muslim migrant rapists of 5-year-old Idaho girl, get no jail time, JUDGE issues gag order on ‘sentencing’” Geller Report. 7. června 2017. http://pamelageller.com/2017/06/no-justice-5-yearold-rape-victim-muslim-migrants.html/. [http://archive.li/N7jX0]

[739] John Sowell. “Boys sentenced in sexual abuse of Twin Falls girl; family upset with punishment.” Idaho Statesman. 7. června 2017. www.idahostatesman.com/news/state/idaho/article154650829.html. [http://archive.li/l5WsU]

Haaretz článek „Ignorujte hysterii: Evropa může žít s terorem“.[740]

A co říkají ti z levice o sobě a své politice, když se k tomu vyjádří? Sadiq Khan, první muslimský starosta Londýna, ujistil svět, že teroristické útoky jsou „nedílnou součástí života ve velkém městě“, a řekl: „Obávám se, že Londýn, New York a další velká města po celém světě se na takové věci musí připravit.“[741] Po dalším teroristickém útoku muslimů v Londýně Khan ujistil Londýňany, že navzdory zvýšenému počtu ozbrojených policistů „není důvod k panice“. Londýn se mění ve válečnou zónu, ale není důvod k panice. Koneckonců, podle Khana takhle mají velká města fungovat![742]

Bývalý francouzský premiér Manuel Valls, který byl ve funkci v době teroristického útoku nákladním vozem během oslav Dne Bastily ve francouzském Nice, k tomu řekl: „Časy se změnily a Francie se bude muset naučit žít s terorismem.“[743] Francouzský prezident Emmanuel Macron po dalším střeleckém útoku v Paříži dal jasně najevo, že nemá v úmyslu

---

[740] David Rosenberg. “Ignore the hysteria: Europe can live with terror” Haaretz.com. 24. března 2016. http://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.710671. [http://archive.li/Wf5ao]

[741] Gabriel Samuels. “Sadiq Khan: London mayor says being prepared for terror attacks ‘part and parcel’ of living in a major city” The Independent. 22. září 2016. http://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/sadiq-khan-london-mayor-terrorism-attacks-part-and-parcel-major-cities-new-york-bombing-a7322846.html. [http://archive.li/4VHsd]

[742] James Rothwell. “Donald Trump lashes out at Sadiq Khan over London terror attacks” The Telegraph. 4. června 2017. http://www.telegraph.co.uk/news/2017/06/04/donald-trump-lashes-sadiq-khan-london-terror-attacks/. [http://archive.li/NSjZE]

[743] Jonah Bennett. “French Prime Minister On Nice Terror Attack: ‘France Is Going To Have To Live With Terrorism’” The Daily Caller. 15. července 2016. http://dailycaller.com/2016/07/15/french-prime-minister-on-nice-terror-attack-france-is-going-to-have-to-live-with-terrorism/.[http://archive.li/rObum]

podniknout vůbec nic: „[Terorismus] bude v příštích letech součástí našeho každodenního života.“[744] Během pařížských útoků v listopadu 2015 nám Hillary Clintonová připomněla, že „nejsme ve válce s islámem ani muslimy... jsme ve válce s násilným extremismem“.[745]

Jsme zrazováni. A kvůli čemu? Aby se globální levice mohla cítit dobře se svými bezcennými hodnotami a naprosto zbytečnými frázemi? Levice zjevně nebude spokojená, dokud nebudeme odzbrojeni, umlčeni, chudí a naše ženy a děti znásilněny. Řadoví levicoví slizouni jsou bezpochyby duševně nemocní, o tom není pochyb. Hegemonie mezinárodních globálních elit je však zlá až do morku kostí. Tyto elity jednají z čisté nenávisti vůči nám. Osobnosti jako Tony Blair, Matteo Renzi, Manuel Valls, François Hollande, Hillary Clintonová a Angela Merkelová usilují o úplné zničení Západu. Jejich politika a výsledky této politiky to jasně dokazují každému, kdo tomu věnuje alespoň minimální pozornost. Nezajímají je oběti z Rotherhamu nebo Kolína nad Rýnem. Nestarají se o Bataclan ani o vánoční trhy. Ignorují skutečnost, že byli zvoleni, aby zastupovali a chránili svůj vlastní lid, a ne aby vydávali své národy divochům z národů, které stále mají zákony o rouhání a vraždy ze cti. Miliony Evropanů byly brutálně napadeny, znásilněny a zavražděny, a to vše ve jménu tolerance a diverzity.

---

[744] Jack Montgomery. “French Presidential Favourite Macron: Terrorism ‘Part of Our Daily Lives for Years to Come’ After Paris Shooting” Breitbart. 21. dubna 2017.]http://www.breitbart.com/london/2017/04/21/macron-terrorism-part-daily-lives-years-paris-shooting/. [http://archive.li/Ktnit]

[745] Ian Hanchett. “Hillary: ‘We Are At War With Violent Extremism,’ Refuses To Say ‘Radical Islam’” Breitbart. 14. listopadu 2015. http://www.breitbart.com/video/2015/11/14/hillary-we-are-at-war-with-violent-extremism-refuses-to-say-radical-islam/. [http://archive.li/Ej7CG]

Krveprolití neskončí, dokud nebudou ti, kdo jsou za to zodpovědní, odstraněni z moci.

Za své zločiny proti vlastnímu lidu si zrádci Blair, Renzi, Valls, Hollande, Clintonová a Merkelová nezaslouží nic jiného než veřejný soud za velezradu. Jak dlouho ještě můžeme nečinně přihlížet, zatímco cizinci znásilňují naše děti, matky, manželky, snoubenky a zabíjejí nás? Pacifismus není způsob, jakým ukončíme krveprolití. Zbabělost a poslušnost jsou ctnosti zotročených a poražených.

Článek s názvem „Proč je konec bílých mužů vlastně pro bílé muže dobrý“ od Huga Schwyzera argumentuje ve prospěch všech výhod, které přinese to, že se běloši stanou v Americe menšinou.[746] Toto je jen jeden příklad fenoménu „běloch jako já“, kdy ti, kteří tvrdí, že hájí naše zájmy, ve skutečnosti usilují pouze o náš zánik.

Liberalismus je zjevně spíše fanatickým náboženským kultem než politickou ideologií. Kultem, který čas od času vyžaduje rituální lidské oběti a rituální vraždy, aby jeho členové prokázali svou neochvějnou loajalitu falešným bohům pokroku a tolerance. Liberálové jsou duševně nemocní do nebezpečné míry; jejich neuróza nyní stojí životy. Jejich nekonečná křížová výprava za diverzitou vedla k znásilnění více než milionu dívek a žen v celé Evropě, žen, které už nikdy nebudou stejné, z nichž některé jsou nyní těhotné s dětmi svých násilníků. Měly právo vyrůstat ve svých vlastních zemích, aniž by byly mučeny. Ale kvůli násilně rovnostářské levici, která trvá na hromadném dovozu hord z třetího světa, máme miliony dívek a žen, které

[746] Hugo Schwyzer. “Why the ‘End’ of White Men Is Actually Good for White Men” Jezebel. 13. listopadu 2012. http://jezebel.com/5960099/why-the-end-of-white-men-is-good-for-actually-good-for-white-men. [http://archive.li/dg35a]

byly okradeny o své dětství, svobodu a štěstí. Máme rodiny a přátele, kteří se těžce vzpamatovávají, otce a bratry, kteří se cítí beznadějní a bezmocní je ochránit. Historie se opakuje.

Pokud nemáte v úmyslu pokračovat v plavání těmito řekami krve, navrhuji provést některé změny. Počínaje zrádci.

Podstata Ameriky spočívá v naší krvi, ne v naší půdě

Mezi liberály po celém světě panuje způsob uvažování, který naznačuje, že národ není nic víc než jeho půda a hranice. Nic víc než země, po které chodíme, a čáry nakreslené v písku. Ale Amerika se nestala velkou díky své půdě. Muži a ženy, kteří vytvořili náš národ, nenarazili na velikost náhodou. Obětovali pro ni nesmírně mnoho. Americká výjimečnost je výsledkem pečlivého studia tisíciletých civilizací, které vznikaly a zanikaly jako zimní pšenice, vzbouřily se proti tyranským monarchiím v Evropě a vsadily na zcela nový ideál. Naše území samo o sobě nám nepřineslo bezkonkurenční úspěch. To náš lid.

Levice zjevně věří, že můžete vzít jakoukoli osobu z jakéhokoli místa na světě, přivézt ji do Ameriky a ona se stane Američanem. Že v ní spontánně vyrostou americké hodnoty a tradice a najednou přijme americký způsob života. Není to tak dávno, co se v zoo v Minnesotě narodilo mládě sibiřského tygra. Ten tygr je stále sibiřský tygr, ne tygr z Minnesoty. Lidé jsou na tom stejně.

Tento mylný názor částečně pramení z toho, že liberálové sami jsou tak neameričtí, přestože se zde narodili. Liberálové tvrdí, že jsou globálními občany, a v důsledku toho nejsou občany nikde. Nejsou loajální k žádnému národu. Nejsou loajální k žádné vlasti, k žádné otčině. Jsou loajální pouze sami k sobě.

Prosazování otevřených hranic a masové migrace rozhodně vede k jednomu výsledku: k oslabení amerického národa a amerických hodnot. Přesídlení obyvatelstva třetího světa do Evropy nebo Ameriky vedlo pouze k vytvoření nepřátelského prostředí pro hostitelskou zemi: hostitelé málokdy těží ze svých parazitů. To nevytváří „rozmanitější“ prostředí, ale vyčerpává naši zemi a náš lid a v mnoha případech i naši svobodu a bezpečnost. Liberálové ve skutečnosti vytvářejí trvalou podtřídu lidí závislých na vládě, z nichž většina jsou samozřejmě voliči Demokratické strany. Ale to je základní princip komunismu: vytvořit trvalou skupinu lidí závislých na své vládě v každé své potřebě.

Abychom ilustrovali, jak absurdní je liberální teorie magické půdy, představte si na chvíli tento scénář. Předpokládejme, že bychom mohli magicky přenést všechny obyvatele Afriky do USA. A předpokládejme, že bychom zároveň magicky přenesli všechny občany USA do Afriky. Přesouvají se pouze lidé, budovy, infrastruktura a vybavení zůstávají v příslušné zemi.

Co si myslíte, že se stane za deset let? Můj nejlepší odhad je, že bývalé USA by vypadaly jako scéna z filmu Útěk z New Yorku a Afrika by se rychle stala světovou supervelmocí. Nová Amerika v subsaharské Africe by měla rozsáhlé zemědělství; všechna zvířata, která jsou v současné době ohrožena a čelí vyhynutí kvůli africkým pytlákům, by byla zachráněna; Madagaskar by byl nejoblíbenější turistickou destinací s krásnými hotely na plážích; a děti v mateřské školce by k narozeninám dostávaly jako dárek žirafy. Bohužel, žádná kouzelná půda neexistuje.

Pokud chcete pomoci lidem v jejich rozvoji, musíte jim jít na pomoc, vzdělávat je, pomáhat jim při budování infrastruktury a učit je lepším způsobům produkce potravin. Současný systém je zcela neudržitelný. Vzhledem k porodnosti ve třetím světě bude vždy existovat nekonečné množství Afričanů a Arabů, kteří budou čekat na to, až zaplaví naše země. „Migrační krize“ je nesprávný termín. Krize existuje pouze proto, že jsme si vynutili masovou migraci a protože jsme dotovali třetí svět, což umožnilo neomezený růst populace v této oblasti. Obě tyto politiky je třeba ukončit. Levice tuto katastrofu způsobila a poté ji označila za „krizi“. Žijeme v liberální fikci.

Země třetího světa jsou chudé, barbarské, zkorumpované a zaostalé z toho nejjednoduššího důvodu: protože lidé v těchto zemích jsou morálně a intelektuálně chudí, barbarští, zkorumpovaní a zaostalí. Přesídlením lidí ze slumů třetího světa na Západ jim nepomáháte, nepřispíváte ke kulturní rozmanitosti, ale pouze dovážíte tytéž barbarské názory a zvyky do vyspělých civilizací na úkor právoplatných občanů.

Liberálové zřejmě nechápou, že Amerika nebyla založena pro ně ani pro lidi, jako jsou oni. Po celém světě existují místa, kam mohou jít, aby byli s lidmi podobného smýšlení. Amerika byla založena revolucionáři a pro revolucionáře. Pro ty, kteří nechtěli být součástí feudálního systému nebo být ovládáni tyranem. Tato země nebyla vytvořena, aby se stala groteskním sociálním státem, byla založena tak, aby každý člověk mohl být pánem svého osudu. Pokud liberálové chtějí žít v „rozmanité“ společnosti, mohou se přestěhovat kamkoli do Afriky, Asie nebo Jižní Ameriky. Pokud chtějí žít v zemi plné muslimů, pokud chtějí nosit hidžáb a být ovládáni šaríou, mají na výběr z

asi padesáti zemí. Pokud chtějí přísnou kontrolu zbraní nebo žádné zbraně, mohou odejít do Tuniska, Etiopie nebo Venezuely.

Levice často omílá vymyšlené problémy, jako je „systematický rasismus“ a „privilegia bílých“, které nejsou podloženy žádnými údaji; pokud chtějí žít v místě, kde jsou bílí v menšině – hádejte co? Existuje více než 100 zemí, ve kterých se každý běloch může okamžitě stát menšinou! Pokud nevěříte v dobře ozbrojenou společnost, pokud jste pro to, aby ostatní platili za váš způsob života, pokud jste pro otevřené hranice, pokud už nechcete žít s těmi otravnými bílými lidmi a pokud vás příliš nezajímá drsný individualismus a soběstačnost – no, myslím, že je to skvělé a že byste měli odejít.

Když židovský zastánce války v Iráku Bill Kristol označil termín „Amerika na prvním místě“ za vulgární a depresivní, bylo to docela odhalující.[747] Pokud ne Amerika na prvním místě, tak co tedy? Neokonzervativci, liberálové a agresivní levicové organizace, jako je Anti-Defamation League, kteří považují termín „Amerika na prvním místě“ za problematický, znepokojivý a antisemitský, zrazují vše.[748] Liberálové, neokonzervativci a nesčetné množství vlivných organizací zahrály svou kartu. Dali nám jasně najevo, co si myslí: upřednostňování Ameriky a jejích občanů se neslučuje s jejich přesvědčením a agendou. Když ADL vystoupila s odsudkem

[747] Chris Buskirk. “Yes, America First” American Greatness. 21. ledna 2017. https://amgreatness.com/2017/01/21/yes-america-first/. [http://archive.li/LCKHx]

[748] “ADL Urges Donald Trump to Reconsider “America First” in Foreign Policy Approach” Anti Defamation League. 28. dubna 2016. https://www.adl.org/news/press-releases/adl-urges-donald-trump-to-reconsider-america-first-in-foreign-policy-approach. [http://archive.li/r6mCJ]

hesla „Amerika na prvním místě“ a jeho poselství, dala všem najevo, že jí nikdy nezáleželo na nejlepších zájmech amerického lidu. Ukázala, komu skutečně slouží. A rozhodně ne nám. Pokud vás heslo „Amerika na prvním místě“ jakkoli, byť jen nepatrně, rozčiluje, doporučuji vám, abyste se se svými podvratnými názory obrátili jinam.

Samozřejmě hájím právo lidí na negativní názor na Ameriku na prvním místě. Chcete Mexiko na prvním místě? Fajn. Jeďte na jih, hombre! Izrael na prvním místě? Žádný problém: shalom! Kdokoli může zastávat názor, že Amerika by neměla být na prvním místě – kdekoli kromě Ameriky. Na výběr je téměř 200 dalších národů. Vyberte si.

Problém je, že lidé jako já nemají kam jinam jít. Lidé jako my nevěří v rozsáhlou, příliš zasahující vládu. Nevěříme, že naše velká země je k mání a volně k dispozici. Neplánujeme v dohledné době odevzdat své zbraně. Ani si nemyslíme, že by někdo měl právo na náš majetek nebo svobodu. Přibližně před 240 lety dospěla malá skupina mužů k podobnému závěru a kvůli této víře vyhlásila válku největší říši, jakou svět kdy viděl. Liberálové si musí pamatovat, odkud pocházejí – nebo spíše z jakého bahna se vynořili: jsou to totiž loajalisté státu. Jsou to „osoby nepřátelské vůči svobodám Ameriky“. Jsou diametrálním protikladem svobody. A když byl jejich král poražen, revolucionáři mnoho loajalistů vyhnali. Nemuseli se vracet domů do Anglie, ale nemohli zde zůstat.

Pro nás, pravé Američany, nás revolucionáře, je přeměna základů Ameriky v něco jiného mnohem víc než jen podléhání falešnému bohu liberálního pokroku. Je to akt zrady.

Práva imigrantů

Podle liberálů je nejdůležitější hodnotou Ameriky přijímat miliony a miliony cizinců, kteří nikdy nebudou sdílet žádné z našich hodnot. A tak neztrácejí čas a mluví o „základním právu“ těchto cizinců na imigraci.

To není nic nového. Liberálové mají špatný zvyk zaměňovat to, co si pouze přejí, za nezcizitelná práva. Levice se marně snaží rozlišit mezi tím, co si člověk přeje, a tím, co mu náleží. Liberálové považují jídlo, bydlení, oblečení, vysokoškolské vzdělání, zdravotní péči, potraty, antikoncepci a imigraci za „základní lidská práva“. To vše zní velmi hezky a někdy si přeji, abych také žil v iluzorní pohádce, ve které žijí liberálové. Problém liberální fantazie samozřejmě spočívá v tom, že nikdo nemá právo na majetek někoho jiného. Liberálové však pomocí lží, soudních sporů a legislativy již delší dobu pošlapávají naše skutečná práva ve prospěch svých iluzorních. Ale i kdyby imigrace nezpůsobovala hostitelským obyvatelům dané země žádné zatížení, žádné finanční náklady, žádný nárůst kriminality a žádné nežádoucí účinky, ani tehdy by se nestala automatickým právem.

Národ lze považovat za rozšíření majetku lidu, možná za dědictví našich předků. A je právem našeho lidu mít vlast, zachovat si svou kulturu, udržovat své dědictví, chránit svůj národ a své potomky a zabránit tomu, aby tyto věci byly změněny cizími vetřelci. Pokud sem tito lidé chtějí přijít, musí nás nějakým způsobem skutečně obohatit.

Ale opakuji, podle Centra pro imigrační studia více než 50 procent imigrantských domácností využívá sociální dávky. I mezi imigranty, kteří zde žijí dvacet a více let, je tento podíl

stále téměř 50 procent.[749] Jak je možné tvrdit, že tito migranti mají základní právo nejen na naši půdu, ale i na naše těžce vydělané daňové dolary? Jaké výhody přinášejí nekonečné proudy migrantů z Mexika, Jižní Ameriky, Afriky a Blízkého východu? Kolik halal stánků ještě New York City vlastně potřebuje? Jakékoli potenciální výhody, které mohou z imigrace plynout, musí převážit náklady v podobě kriminality, násilí a čerpání sociálních dávek. Pozitivní přínosy, které z imigrace máme, však ani zdaleka nevyvažují negativa.

Hned po liberální banalitě, že „jsme národ imigrantů“, přichází novější klišé, že „žádný člověk není nelegální“. Podle tohoto principu je všech sedm miliard lidí na světě jen Američany, kteří čekají na příjezd. Pokud se tedy některým nebo všem z těchto sedmi miliard podaří dostat se na naše břehy, stanou se legálními. To je zřejmé, protože žádný člověk není nelegální. Ale šílenost tohoto tvrzení ani není třeba zdůrazňovat.

Pokud liberálové skutečně věří, že „žádný člověk není nelegální“, vyzývám je, aby tuto teorii vyzkoušeli. Přestaňte platit daně z nemovitostí, neobnovujte si řidičský průkaz a zrušte pojištění automobilu – a pak mi dejte vědět, jak to dopadlo.

Tato země není pro každého. Nikdy nebyla. Ve skutečnosti před zavedením New Dealu se značný počet imigrantů vrátil do

[749] Steven A. Camarota. “Welfare Use by Immigrant and Native Households” Centrum pro imigrační studia. 10. září 2015. http://cis.org/Welfare-Use-Immigrant-Native-Households. [http://archive.li/5uouk]

své domovské země.[750] Přesto je destruktivní levice naprosto odhodlána vzdát se všeho, za co naši předkové bojovali. Americká revoluce nebyla vedena proto, aby celý třetí svět mohl zaplavit naše břehy. Americká revoluce nebyla vedena proto, abychom se jednoho dne stali islámským národem nebo národem s mexickou většinou. Americkou revoluci nevedli ani muslimové, ani Mexičané.

Samozřejmě nejsem zcela proti myšlence imigrace do Spojených států nebo Evropy. Prostě jen věřím, že imigrace by měla být bezpečná, legální a vzácná. Migranti by z žádného důvodu neměli mít nárok na sociální dávky. Migranti by také neměli mít volební právo, dokud neuplyne určitá doba – řekněme čtyři nebo pět generací. Udělit lidem, kteří nemají žádnou kulturní ani rodovou vazbu k národu, pravomoc měnit zákony národa, je více než nezodpovědné. Levice velmi dobře chápe něco, co většina pravice stále nechápe: demografie je osud. Každý nový přistěhovalec činí hlasy zakladatelů naší země o to bezvýznamnějšími.

Liberální názor, že všechny kultury jsou si rovny, je otřesný. Rozhodně tomu tak není. Ani nejsou nutně vzájemně kompatibilní. Například právo šaría nelze sladit s americkou ústavou ani s žádnou z evropských právních tradic. Průzkum Centra pro bezpečnostní politiku z roku 2015 mezi muslimskými „Američany“ zjistil, že více než polovina dotázaných, 51 procent, se domnívá, že v Americe by měli mít možnost být řízeni podle šarií, práva založeného na učení

[750] Donna Przecha. “Immigrants Who Returned Home” Genealogy.com. Přístup 14. července 2017. http://www.genealogy.com/articles/research/96_donna.html. [http://archive.li/F6IzI]

islámu.[751] To nezní moc jako lidé, kteří se chtějí přizpůsobit americkému způsobu života.

Mnohem znepokojivější je skutečnost, že více než 20 procent všech dotazovaných muslimů souhlasilo s tím, že násilí je legitimním a spravedlivým trestem pro ty, kteří urážejí islám. Třetina dotazovaných se domnívá, že v případě konfliktu mezi šaríou a ústavou USA by měla být šaría považována za nejvyšší doktrínu.[752]

Situace v Evropě je ještě horší. V průzkumu Pew Research byla položena otázka: „Lze ospravedlnit sebevražedné atentáty na civilní cíle za účelem obrany islámu?“ Šokující počet muslimů ve věku od 18 do 29 let, kteří tvoří velkou část nedávných migrantů do Evropy, odpověděl, že ano, sebevražedné atentáty na civilní cíle jsou ospravedlnitelné za účelem obrany islámu: 35 procent ve Velké Británii, 42 procent ve Francii, 22 procent v Německu a 29 procent ve Španělsku. A v USA? 26 procent. Více než čtvrtina všech dotazovaných muslimů ve věku do třiceti let věří, že násilí proti civilistům lze ospravedlnit. Levice na to nemá žádnou logickou odpověď. To nejsou hodnoty, ve které věříme. Tato čísla představují tytéž lidi, které mainstreamová média denně označují jako „uprchlíky“. To je tolerantní náboženství míru. Mimochodem,

[751] “Poll of U.S. Muslims Reveals Ominous Levels Of Support For Islamic Supremacists’ Doctrine of Shariah, Jihad” Center for Security Policy. 23. června 2015. https://www.centerforsecuritypolicy.org/2015/06/23/nationwide-poll-of-us-muslims-shows-thousands-support-shariah-jihad/. [http://archive.li/rQUv7]
[752] Tamtéž.

název výzkumného dokumentu Pew je: „Muslim Americans: Middle Class and Mostly Mainstream.“[753]

Pokud více než čtvrtina mladých muslimů je ochotna přiznat, že věří, že smrt nevěřících je oprávněná za urážku islámu, kolik dalších je k této otázce zcela ambivalentních? Kolik procent dotázaných jednoduše lhalo? Kolik dotázaných spadá pod zaujatost sociální přijatelnosti, známý psychologický jev, při kterém jsou nežádoucí, negativní nebo stigmatizované odpovědi v průzkumech téměř vždy podhodnoceny?

Během studia na vysoké škole jsem navštěvoval velkou univerzitu; v téměř každé třídě byli alespoň dva muslimští studenti. Při přecházení mezi třídami jsem potkával několik muslimů na chodbách. Podle přiznání muslimů v Americe to znamená, že každý den jsem byl v těsné blízkosti osoby, která by mě ráda viděla popraveného za urážku jeho nebo jeho kultu. To by mělo být poněkud znepokojující.

Neměly by se tyto otázky týkající se toho, zda násilí a sebevražedné atentáty jsou přiměřenou reakcí na urážku islámu, položit ještě předtím, než USA udělily těmto lidem občanství? Plýtvat miliardami na zabíjení teroristů, kteří se skrývají v jeskyních někde na Středním východě, se jeví jako poněkud absurdní vzhledem k tomu, že mezi námi zjevně existují potenciální teroristé. Ti už tady jsou a zjevně byli „řádně prověřeni“. Tak důkladně prověřeni, že by jim nevadilo, kdybychom zemřeli za urážku jejich dogmat.

---

[753] “Muslim Americans: Middle Class and Mostly Mainstream” Pew Research Center. 22. května 2007. http://www.pewresearch.org/2007/05/22/muslim-americans-middle-class-and-mostly-mainstream/. [http://archive.li/qT0hi]

Je již šokující, že imigranti využívají sociální dávky téměř dvakrát častěji než rodilí občané. Ale z mnoha zemí, jako je Somálsko, jsou migranti první a druhé generace téměř výlučně závislí na sociálních dávkách. Existuje nejméně deset zemí, z nichž více než 90 procent migrantů první a druhé generace v USA využívá sociální dávky.[754] Z migrantů z Afghánistánu, Íránu, Iráku, Jordánska, Kuvajtu, Libanonu, Saúdské Arábie, Sýrie, Turecka a Jemenu dostává 91 procent potravinové lístky, 73 procent Medicaid a 68 procent sociální dávky v hotovosti.[755] A to nemluvě o dalších půl tuctu výhod tohoto programu. Každá osoba, kterou přesídlíme do Spojených států, stojí daňové poplatníky 64 000 dolarů za prvních pět let pobytu v naší zemi. Tato částka je podle odhadů asi dvanáctkrát vyšší než náklady na přesídlení stejných osob do jejich vlastní země nebo regionu.[756]

Zamyslete se nad tím: západní národy by mohly pomoci dvanáctkrát více lidem, než kolik jim pomáhají v současnosti, kdyby je jednoduše přesídlily na Blízký východ nebo do Afriky, místo do Evropy nebo Ameriky. Ale nikdy nešlo o pomoc lidem ze třetího světa. Šlo o další přerozdělování bohatství, o vytvoření národů bez hranic, o zajištění toho, aby nepřátelská elita po celém světě mohla vytvořit trvalou podtřídu, nad kterou

---

[754] Steven A. Camarota. "Welfare Use by Immigrant and Native Households" Center for Immigration Studies. 10. září 2015. http://cis.org/Welfare-Use-Immigrant-Native-Households. [http://archive.li/5uouk]

[755] Caroline May. "More Than 90 Percent of Middle Eastern Refugees on Food Stamps" Breitbart. 10. září 2015. http://www.breitbart.com/big-government/2015/09/10/more-than-90-percent-of-middle-eastern-refugees-on-food-stamps/. [http://archive.li/3csoi]

[756] Steven A. Camarota. "The High Cost of Resettling Middle Eastern Refugees" Center for Immigration Studies. 4. listopadu 2015. http://cis.org/High-Cost-of-Resettling-Middle-Eastern-Refugees. [http://archive.li/nj5Ia]

by mohla beztrestně vládnout. Mluvíme o genocidním spiknutí s cílem vymýtit budoucnost všech bílých Evropanů.

Při výzkumu dat pro tuto knihu jsem se znovu a znovu díval na fakta s naprostou nedůvěrou. Mohu jen znovu říci, že je to šílenství. Je to šílenství podle jakékoli rozumné definice. Ale to je moderní americká politika, jak ji prosazuje levice.

Pro srovnání, v USA je 30 procent domácností Amerindů nějakým způsobem závislých na sociálních dávkách. Asiaté je využívají nejméně, a to 21 procent, následují běloši s 23 procenty a pak černochy a Hispánci, kteří je využívají v 54 procentech.[757] Stejně jako existují rozdíly mezi domácnostmi Amerindů, ještě větší rozdíly panují mezi migranty. Migranti pocházející z jižní Asie využívají sociální programy nejméně, a to v 17 % případů. Evropští migranti je využívají v 26 % (včetně těch, kteří nejsou původem z Evropy), východní Asiaté v 32 %, Jihoameričané v 41 %, Afričané v 48 %, Karibci v 51 % a lidé ze Střední Ameriky a Mexika v 73 %.[758]

Jde přitom o legální přistěhovalce, prosím pěkně. Po celé zemi rušíme programy pro mentálně postižené, duševně nemocné, zdravotně postižené a bezdomovce, ale máme 64 000 dolarů volných prostředků, které můžeme věnovat každému Afričanovi, kterého přivedeme do této země, místo abychom pomáhali našim vlastním občanům? To je odporné a morálně zavrženíhodné. A je na nás, abychom tomuto šílenství učinili přítrž.

---

[757] F. Roger Devlin a Henry Wolff. "Welfare: Who's on It, Who's Not" American Renaissance. 14. října 2015. https://www.amren.com/features/2015/10/welfare-whos-on-it-whos-not/. [http://archive.li/UYqoJ]
[758] Tamtéž.

Zákon Hart-Celler z roku 1965 musí být okamžitě zrušen a sociální dávky musí být zastaveny. Daňové peníze vlády mají být použity na ochranu jejích občanů a jejich zájmů, nikoli na náhodné rozdávání těm, kteří nemají žádnou vazbu na kulturu, nemají zájem přispívat a nemají touhu asimilovat se.

Pokud se nerozhodneme jednat a učinit nezbytná rozhodnutí, levice a její hordy budou rozhodovat za nás. Anglie, Francie, Německo, Švédsko a dokonce i USA již nejsou seriózními zeměmi. Kdyby tu byli Karel Martel, Karel Veliký, Richard Lví srdce nebo kterýkoli z otců zakladatelů USA, nařídili by pověsit všechny odpovědné osoby.

Celou tuto multikulturní záležitost jsme důkladně vyzkoušeli. Selhala. Je čas přijmout něco jiného. Musíme dát přednost potřebám a blahu vlastního lidu, nikoli těm, kteří přicházejí z míst, která většina z nás nedokáže najít na mapě. Pokud národ nedokáže rozhodnout, koho pustit dovnitř, odkud a v jakém počtu, není to vůbec národ. Pokud národ nedokáže chránit své vlastní hranice, aniž by se ze všech stran ozývaly výkřiky o rasismu a bigotnosti, nejedná se již o suverénní národ, ale o kus země, který je k mání, a o obyvatelstvo, které zve jiné, silné národy, aby jej dobyly.

Nebudeme svobodní, dokud nebudeme mít právo na sebeurčení, abychom mohli zachovat naše kultury a vlasti, které pro nás vybudovali naši předkové.

Rozumná kontrola hranic

Levice miluje myšlenku „zdravého rozumu“ v oblasti kontroly zbraní. Co takhle zaujmout stejný přístup k naší šílené imigrační politice? Co takhle žádná sociální podpora po dobu alespoň třiceti let po přistěhování? Pokud do systému

nepřispíváte, proč byste měli dostávat dávky? A novým imigrantům by neměla být udělena ani volební práva. Koneckonců, nechtěli bychom „zahraniční zásahy“ do našich voleb, že?

Jaký smysl má vlastně přijímat do USA byť jediného migranta, dokud nemáme nulovou nezaměstnanost, nulový státní dluh a jasnou a zjevnou potřebu více lidí? Proč bychom měli přijímat další lidi, kteří budou soutěžit o pracovní místa s rodilými Američany, kteří jsou bez práce? Proč bychom měli i nadále utrácet téměř 300 miliard dolarů ročně na legální i nelegální migranty, když už tak trpíme pod tíhou obrovského státního dluhu a vysokých daní? Mějte na paměti, že těch 300 miliard dolarů nezačalo teprve loni. Masovou migrací jsme sužováni již více než půl století. Představte si, jaký svět bychom mohli vybudovat, kdybychom všechny ty peníze použili na zlepšení našeho vlastního národa.

Pokud přijedete do této země, měli byste být schopni se sami živit, pracovat nebo mít sponzora. Dost už těch dávek. Amerika tvoří 4,5 % světové populace a pouze asi polovina Američanů platí daně. Nelze rozumně žádat 2 až 3 % světové populace, aby platili za zbytek, aniž by se dalo očekávat, že se nevyhnutelně dostaneme do bodu zlomu.

Když na to přijde, nepodporuji ani takzvanou „imigraci vysoce kvalifikovaných pracovníků“. Nečiní nic jiného, než že podkopává „vysoce kvalifikované“ americké pracovníky a snižuje mzdy rodilých občanů. Vysoce kvalifikovaní a vzdělaní pracovníci z jiných zemí mohou být velkým přínosem pro své vlastní vlasti a pomáhat svým lidem budovat lepší civilizaci. Bez nich se obejdeme, stejně jako jsme se obešli více než 200 let.

Jednou jsem slyšel profesora říkat, že imigrace je rasistický konstrukt, protože jediný rozdíl mezi legálním migrantem a „občanem bez dokladů“ je „kus papíru“. Kromě zjevné absurdity tohoto postoje mi vadilo, že tento profesor měl za to, že imigranti by neměli potřebovat žádný „kus papíru“. Jako americký občan nemohu bez „kusu papíru“ stavět dům, řídit auto, vdát se, založit firmu, opustit zemi, vrátit se do země nebo dokonce pracovat. Vláda ode mě očekává, že si před téměř každým krokem, který v životě podniknu, vyřídím povolení, ale liberálové mají pocit, že uplatňovat stejná pravidla na cizince je nějak rasistické a neetické. Je jistou charakteristickou liberální pokrytectvím požadovat stále přísnější prověřování amerických občanů, kteří chtějí uplatnit své právo na držení zbraně, a zároveň tvrdit, že pouhé prověřování migrantů do Spojených států je rasistické a bigotní.

Imigranti přicházející do Ameriky se samozřejmě s touto liberální rozporuplností ztotožní. Nemají téměř žádné ponětí o tom, co učinilo tuto zemi velkou. Hlasují pro stejný druh komunistické a totalitní politiky, která je původně donutila opustit svou domovinu.

Liberálové se zdají být přesvědčeni, že se jedná o problém „vzdělání“. Představte si, že jste tak naivní, že si myslíte, že k civilizaci a kulturu lze lidi jednoduše naučit, nebo že migranti nějak „přejmou“ naše hodnoty, morálku a způsob života, pokud s námi budou žít dostatečně dlouho.

Náhodou si myslím téměř přesně opak toho, co ten profesor. Vláda, která se vědomě rozhodne otevřít své hranice, je ze své podstaty nelegitimní. Vlády Evropy a USA místo toho používají peníze, které by mohly utratit na ochranu našich hranic, k financování invaze cizinců. V tuto chvíli neexistuje

nic jako legální migrant do USA nebo Evropy. Legální migrace je globalistická fikce. Jedná se o nepřátelské vetřelce s nelegitimními doklady, kterým nelegitimní vlády udělily vstup a nelegitimní zákony jim povolily žít mezi námi, kteří kolonizují naše vlasti a ohrožují náš způsob života.

Otevřená mysl s uzavřenými hranicemi

„Otevřená mysl“ je jedním z oblíbených výrazů zejména starších liberálů. Ale mít otevřenou mysl neznamená slepě přijímat každou absurdní ideologii, která se vám naskytne, jak to dělají liberálové. Lidské přesvědčení a ideologie nejsou nějakým způsobem osvobozeny od kritického zkoumání. Liberálové věří, že každá pokřivená a zvrácená ideologie je nějakým způsobem zcela rovnocenná všem ostatním. Ale mít skutečně otevřenou mysl znamená mít nějakou objektivní normu. Nějaké základní morální principy. Nějaký zlatý standard, podle kterého se měří všechno ostatní. A když se vám naskytne nová myšlenka, můžete ji pečlivě zvážit, zvážit její logické důsledky, kriticky posoudit základní principy i uplatnění této myšlenky v reálném světě a na základě toho učinit hodnotový soud. Liberálové tento akt kritického myšlení nazývají odsuzujícím a bigotním.

Příklady tohoto liberálního přijímání jakékoli náhodné myšlenky lze najít prakticky v každé liberální frázi a sloganu na nálepkách na náraznících: „Diverzita je naše největší síla“, „Muslimové sem patří“, „Udělejme Ameriku znovu hnědou“, „Jsme národ přistěhovalců“, „Koexistujme“, „Stavějme mosty, ne zdi“, „Žádný člověk není nelegální“ a podobně. To vše může znít na první pohled hezky. Ale jak jsme viděli, když každý z nich skutečně zhodnotíte z hlediska historie, objektivních výsledků a morálních imperativů, všechny se rozpadnou.

Celá myšlenka multikulturalismu, která nám je vnucována, je ve své podstatě absurdní. Snižuje se na pojem imigrace bez asimilace, na myšlenku, že do našich zemí pustíme každého, doslova bez jakýchkoli standardů. Navíc je premisa multikulturalismu dále chybná v tom smyslu, že nesprávně předpokládá, že všechny kultury jsou stejně dobré a hodnotné. Nikdo tomu ale ve skutečnosti nevěří, což dokazuje fakt, že existují určité části světa, které by žádný z našich drahých liberálů nikdy nenavštívil, natož aby tam žil. Některé kultury a lidé jsou opravdu dost hrozní. Jiné jsou neuvěřitelné, až to nelze slovy popsat.

Když vycházíte z myšlenky založené na tak masivně chybných předpokladech, vždy to jde z kopce. V tomto případě je na konci dlouhého úpadku spektakulární požár popelnic.

Liberálové neustále tlačí na větší a větší diverzitu. Ale kdy je společnost dostatečně rozmanitá? Poslal jsem dopisy několika liberálním autorům, kteří napsali články volající po větší diverzitě. Zeptal jsem se konkrétně, jaký je optimální počet halal stánků v městě, než přestanou žvanit o větší „inkluzivitě“ a „diverzitě“. Kolik žen nosících přesně stejnou černou burku potřebujeme, abychom se stali oficiálně „kulturně obohaceni“? Existuje někde ideální poměr, nějaká metrika, kterou můžeme použít? Možná počet zapálených aut za noc? Nebo snad až se počet znásilnění zvýší o 800 procent? Zvláštní je, že jsem nikdy nedostal odpověď.

Imigranti ze Středního východu a Afriky mají průměrné IQ 85 nebo nižší. To je výrazně pod průměrem USA a Evropy.[759]

[759] Richard Lynn a Tatu Vanhanen. IQ and global inequality. Augusta, GA: Washington Summit Publishers, 2006.

Je absurdní očekávat, že budou našim zemím prospěšní nebo že je dokonce budou chápat.

Lidé mají přirozeně tendenci preferovat společnost těch, kteří jsou jim podobní. Nikde na světě se nesetkání náhodných skupin lidí neukázalo jako prospěšné z hlediska kriminality, konfliktů, pocitu bezpečí, prosperity, kultury nebo jakýchkoli jiných hodnot. Historie, stejně jako všechny relevantní vědecké studie a prostý zdravý rozum, to dokazují nade vší pochybnost.

Ameriku vybudovali převážně Evropané, kteří byli nábožensky a kulturně křesťané s protestantskou pracovní etikou. Ameriku nevybudovali muslimové. Ameriku nevybudovali Židé. Ameriku nevybudovali Arabové. Ameriku nevybudovali Mexičané. Nikdy se neslyší o islámské, africké, židovské, hispánské nebo arabské pracovní etice. Amerika není výsledkem masové migrace z Jižní Ameriky, Afriky nebo Středního východu. To je tvrdá pravda. Levice, otevřená levice, tuto pravdu tak nenávidí, že se aktivně snaží změnit rasovou a kulturní strukturu našeho národa.

Země po celé Evropě na vlastní kůži zažívají, co se stane, když se pokusíte „koexistovat“ se skupinami lidí, které ve skutečnosti chtějí dominovat, nikoli asimilovat. Nesnesitelný počet znásilnění a násilných trestných činů páchaných na rodilých Evropanech hordami migrantů je výsledkem našeho „budování mostů, nikoli zdí“. Skutečně otevření lidé to dříve či později pochopí. Většina liberálů je mezitím jen užitečnými idioty, kteří slepě uctívají Velkého bratra a věří všemu, co jim ministerstvo pravdy řekne. Jsou jen pěšáky v probíhající, často skryté válce mezi globalismem a nacionalismem, nebo možná přesněji řečeno, v boji mezi zlem a dobrem.

Zrušení imigračního zákona z roku 1965

I legální imigrace končí katastrofou.

Mnoho zemí po celém světě, jako například Mexiko, má ve svých ústavách zakotveny zásady, podle nichž se demografická struktura země nesmí měnit. Tyto země zásadně chápou něco, co mnozí stále nechápou: pokud nahradíte původní obyvatelstvo národa zcela odlišnou skupinou lidí, národ jako takový se stane radikálně cizím. Kamkoli Mexičané přijdou, vždy budou budovat Mexiko.

Přijmete, že se stanete menšinou ve své vlastní zemi, pokud to bude provedeno legálně? Nevadí vám cítit se jako cizinec ve svých vlastních ulicích, tak jako se nyní cítí rodilí Angličané v převážně muslimském Londýně? Vyhovuje vám představa, že Evropané nebudou mít nikde na Zemi svou vlast? Jsme dědici Západu. V našich žilách koluje krev těch, kteří Západ vybudovali, a nikoli krev někoho jiného.

Bylo by pro vás přijatelné, kdyby se změnila imigrační politika a do USA by bylo povoleno vstoupit ne jen milion migrantů ročně, ale deset milionů ročně? Padesát milionů? Předpokládejme, že by měli řádně vyplněné dokumenty, opravdu byste povolili nekonečný příliv lidí do naší země? Budeme v tom pokračovat, až dosáhneme miliardy nebo více a USA se nebudou lišit od žádné země třetího světa? To je to, co ve skutečnosti říkají všichni, kteří tvrdí, že jim imigrace nevadí, pokud je legální. Jako by byrokratická korektnost byla nějakým způsobem spásou civilizace.

Co tito lidé nechápou, je to, že levicoví politici budou i nadále tlačit na stále vyšší limity imigrace, a to i přesto, že papírování bude stále jednodušší, až do bodu, kdy se imigrant

po příjezdu bude muset pouze podepsat na podpisovou čáru a může začít pobírat sociální dávky. Kdyby naše imigrační politika od roku 1965 nepřijala více než 59 milionů lidí, z nichž většina volí demokraty, demokratická strana by nikdy nemohla vyhrát volby. Úplně prohráli válku idejí, a tak přešli k demografické válce. Republikáni, kteří byli zvoleni, aby je zastavili, si tuto novou taktiku ani neuvědomili, nebo o ní vědí a tiše ji schvalují. Nadále to umožňovali: hlasovali pro amnestii a rádi inkasovali šeky od sponzorů z řad firem, které byly pro více spotřebitelů a levnější pracovní sílu. Výsledky voleb v roce 2016 ukazují, že kdyby většinu tvořila jakákoli jiná skupina než běloši, Clintonová by snadno zvítězila.[760] Ve skutečnosti demokraté od roku 1964 ani jednou nezískali většinu hlasů bílých voličů v prezidentských volbách.[761]

Podle údajů Úřadu pro sčítání lidu bylo v červenci 2015 většina amerických dětí mladších jednoho roku jiné než bílé rasy nebo etnického původu.[762] Pouhých padesát let poté, co se naše brány otevřely, se podíl bělochů na populaci snížil z téměř 90 procent a dnes jsou ve své vlastní zemi vytlačováni. Pew Research publikoval článek s názvem „Vysvětlení, proč počet

---

[760] Dave Gilson. “These maps and charts show where Clinton’s essential voters are” Mother Jones. 1. listopadu 2016. http://www.motherjones.com/politics/2016/11/maps-presidential-election-race-gender-age/. [http://archive.li/oVVwn]

[761] Stephen Nelson. “A List -- Why A Majority of Whites No Longer Vote Democratic at the Presidential Level” Daily Kos. 6. března 2013. https://www.dailykos.com/stories/2013/3/6/1192132/-A-List-Why-A-Majority-of-Whites-No-Longer-Vote-Democratic-at-the-Presidential-Level. [http://archive.li/WVMyr]

[762] Kendra Yoshinaga a Bill Chappell. “Babies Of Color Are Now The Majority, Census Says” NPR. 1. července 2016. http://www.npr.org/sections/ed/2016/07/01/484325664/babies-of-color-are-now-the-majority-census-says. [http://archive.li/r7Npp]

narozených dětí z menšinových skupin nyní převyšuje počet narozených dětí bělochů“.[763] V článku opomněli zmínit míru masové migrace do USA a daňové vzorce. Poznamenávají, že téměř 92 procent veškerého populačního růstu tvoří nebílé obyvatelstvo. Nejenže většina migrantů jsou nebílí, ale daňový systém je nastaven tak, aby nutil bílé obyvatele podporovat nebílé rodiny.[764] Průměrný dopad daňových příjmů generovaných každým bílým obyvatelem na rozpočet činí 2 795 dolarů. Průměrný dopad každého hispánského obyvatele na rozpočet v USA činí -7 298 dolarů a u černochů je to -10 016 dolarů na osobu.[765] To znamená, že v průměru je potřeba 3,5 bělocha, aby uživil jednoho černocha, a 2,5 bělocha, aby uživil jednoho Hispánce. Kdyby byla ukončena jak legální, tak nelegální migrace, každá americká domácnost by ušetřila v průměru 3 000 dolarů ročně na daních. Migrace nás doslova ochuzuje.

Běloši mají menší rodiny, částečně proto, že si nemohou dovolit mít větší. Jejich peníze jsou kradeny vládou, aby mohla vyplácet sociální dávky Hispáncům, muslimům a černochům, kteří díky penězům bělochů mohou mít větší rodiny. Totéž platí pro migranty; jsou čistě negativní, jsou zátěží pro systém a jsou

---

[763] Jeffrey S. Passel, Gretchen Livingston a D’Vera Cohn. “Explaining Why Minority Births Now Outnumber White Births” Pew Research Center’s Social & Demographic Trends Project. 17. května 2012. http://www.pewsocialtrends.org/2012/05/17/explaining-why-minority-births-now-outnumber-white-births/. [http://archive.li/5GcQQ]

[764] F. Roger Devlin a Henry Wolff. “Welfare: Who’s on It, Who’s Not” American Renaissance. 14. října 2015. https://www.amren.com/features/2015/10/welfare-whos-on-it-whos-not/. [http://archive.li/UYqoJ]

[765] Ryan Faulk. “Fiscal Impact of Whites, Blacks and Hispanics” The Alternative Hypothesis. 11. května 2016. http://thealternativehypothesis.org/index.php/2016/05/11/fiscal-impact-of-whites-blacks-and-hispanics/. [http://archive.li/b7zRw]

téměř výhradně financováni bělochy. Domnívám se, že toto je další příklad našeho „privilegia“; možná to můžeme považovat za „daň z obohacení“. Lepším termínem by však bylo „otroctví bílých“. Bílí nesou finanční břemeno a ostatní používají jejich peníze, přičemž požadují stále více.

Každý, kdo má oči otevřené, vidí, že současný model je odsouzen k zániku. Je zcela neudržitelný. Pokud se současné migrační trendy nezastaví a neobrátí, Evropané již nebudou mít svou vlast. Američané již nebudou mít svou vlast. Za padesát let bude Mexiko stále převážně mexické, Somálsko bude stále převážně somálské a Alžírsko bude stále převážně alžírské. Amerika bude také převážně mexická; Francie, Německo a Itálie budou také převážně somálské, alžírské a pákistánské.

Evropa je téměř nevyvratitelným argumentem pro hrůzy a úskalí masové legální migrace. Evropané nechtěli, aby se jejich kultura stala podobnější té v Africe nebo na Středním východě; kdyby ano, jistě by se do těchto míst přestěhovali. Legální migranti proměnili Evropu v něco, čím není, a nevidím ani jediný důkaz, který by naznačoval, že nárůst kriminality, využívání sociálních dávek a mešit jakýmkoli způsobem zlepšuje Evropu nebo životy Evropanů.

Londýn, kde jsou rodilí Britové v menšině, je typickým příkladem. Muži, kteří v Londýně vyrostli a bojovali za jeho záchranu, už nepoznávají město, které kdysi nazývali domovem. V některých částech Londýna je nyní více mešit než kostelů, více halal obchodů než prodejen fish & chips. Každý týden zavírá desítka hospod a kostelů téměř stejně často. To vše se stalo díky legální imigraci. Londýňané jsou legálně vytlačováni ze své vlastní vlasti. Totéž se děje po celém Západě. Washington D.C. má nyní bílou menšinu, Paříž ji brzy bude mít

také. Vše díky „legální“ migraci. Zamyslete se nad tou absurditou. Bílé národy, bílá hlavní města, bez bílé většiny, v mnoha našich největších městech. Představte si, že jedete do Tokia nebo Soulu a vidíte více hnědých davů než Japonců nebo Korejců.

Představte si, že se vám stýská po místě, které již neexistuje. Že chcete navštívit místo, které vypadá jako vzdálená vzpomínka, kterou si téměř pamatujete, ale nyní vám připadá zcela neznámé. Čelíme jakémusi kolektivnímu pařížskému syndromu.

Kromě zaplavení ulic cizími vetřelci evropské vlády také přijaly přísné zákony o zbraních a omezily svobodu projevu. Aby se usnadnila masová migrace a nahrazení původního obyvatelstva, je nejprve nutné zajistit, aby bylo bezbranné a nemohlo se veřejně postavit proti politikám, které jsou tak zjevně proti jeho zájmům. Pouhých dvacet let po přijetí přísné regulace střelných zbraní ve Velké Británii po masakru v Dunblane nyní britská policie vykopává dveře lidem, kteří zveřejňují „nenávistné projevy“ na internetu. Zakazují nám mluvit a bránit se, právě když na nás tvrdě útočí. Umělé umlčování a odzbrojování prostřednictvím zákonů, ochuzování prostřednictvím daně z diverzity a nucení žít s násilnými divochy, kteří je brutálně týrají – to vše jsou znaky totální okupační vlády vedené nepřátelskou cizí klikou.

Totéž se stane Americe a zbytku Evropy, o tom není pochyb. Amerika je velká díky hodnotám a ideálům, na nichž byla založena, a lidem, kteří hodlají pokračovat v těchto bohatých tradicích – dětem těch, kteří tuto zemi vytvořili. Migranti, kteří tyto hodnoty nesdílejí, jednoduše využijí náš demokratický proces k podkopání téměř 250 let naší kultury a

tisíců let kultury evropských národů. Změní svou hostitelskou zemi tak, aby odpovídala jejich vlastnímu pohledu na svět. Nemělo by se jim dovolit, aby podvraceli a kazili náš způsob života a měnili naše národy v prázdné skořápky, pouhé stíny toho, čím kdysi byly.

Liberální narativ neustále opakuje, jak „menšiny“ po celé planetě potřebují naši pomoc. Ale Američané a Evropané jsou menšinou. Na Zemi žije 7 miliard lidí a méně než miliarda z nich je evropského původu. Označovat nebílé jako „menšinovou“ skupinu, a to i v zemích s převahou bílého obyvatelstva, není nic jiného než lež, taktika psychologické manipulace. Není to nic jiného než chytrý způsob, jak oklamat bezmezně věřící masy, aby přijaly masovou migraci, nahrazení obyvatelstva a vlastní vyvlastnění v podobě decimace zakladatelů jejich národů a vyhubení samotné bílé rasy.

Jsme nejtolerantnější a nejvstřícnější skupinou lidí v celé lidské historii. Žádný jiný národ, který není bílý, nikdy nepřijal tak odlišné obyvatelstvo, neposkytl mu přístřeší, jídlo a vzdělání, a přitom nebyl zároveň označován za rasistický a napadán za svou pohostinnost a laskavost. Až se konečně rozhodneme, že to zašlo příliš daleko, až konečně řekneme „dost“, celý svět se bude třást pod našimi společnými kroky.

Demografie je osud

Na základě výsledků nejnovějších údajů indexu lidského rozvoje Organizace spojených národů oznámila, že do roku 2030 se Švédsko stane zemí třetího světa.[766] Zatímco Švédsko

[766] “Sweden to become a Third World Country by 2030, according to UN” Speisa. Přístup 15. července 2017.

pokračuje v úpadku, sousední země, které nepřijaly miliony migrantů, si stále vedou relativně dobře.

Švýcarsko, které není členem Evropské unie, přísně reguluje jak zahraniční imigraci, tak cestování. Není překvapením, že Švýcarsko má jednu z nejnižších kriminalit na světě. Švýcarsko má také mnohem nižší daně, žádné rozsáhlé sociální programy a svobodu vlastnit střelné zbraně. Švédsko má mezitím hodnocení v globálním indexu terorismu čtrnáctkrát vyšší než Švýcarsko.[767]

Tyto rozdíly nejsou náhodné. Jsou přímým důsledkem zákonů a politiky jednotlivých států. Nemůžete mít stát prvního světa s populací třetího světa.

Kalifornie byla kdysi státem, ve kterém republikáni mohli vyhrát prezidentské volby a také vyhráli. Vzhledem k migraci a amnestii je pravděpodobné, že od nynějška zůstane baštou liberálních demokratů. Vzhledem k tomu, že Florida, Texas a další jižní státy přijímají více migrantů, brzy také padnou do rukou invazních hord, zatímco mexická hranice se pomalu posouvá na sever.

Státy, které byly v minulosti bojištěm volebních bitev, jsou zaplavovány vlnou za vlnou migrantů ze Středního východu a Afriky, z nichž většina bude volit demokraty, jak dokazují všechny relevantní statistiky. Pokud se tomu nezabrání, rozhodující státy a historické bašty republikánů se všechny přikloní k demokratům. Ne proto, že by liberálové dokázali

---

http://speisa.com/modules/articles/index.php/item.454/sweden-to-become-a-third-world-country-by-2030-according-to-un.html. [https://archive.li/21b3k]

[767] "Terrorism Index 2016 — Vision of Humanity" Vision of Humanity. Přístup 15. července 2017. http://visionofhumanity.org/indexes/terrorism-index/.

přesvědčit původní obyvatelstvo, že politika jejich strany je pro občany lepší, ale proto, že dokázali pokračovat v importu zahraničních voličů, osob závislých na masivním sociálním státě, který demokraté slibují zachovat.

Liberální politici uzavřeli faustovskou dohodu ohledně imigrace. Doslova ničí naši civilizaci a nutí daňové poplatníky, aby tuto destrukci financovali, aby získali více moci. A liberální proletáři, kteří volí tyto skřety, jsou příliš hloupí, nemocní a naivní, aby to viděli. Prodali jim lež o diverzitě jako síle a oni volí na základě svých křehkých emocí, bez ohledu na cenu.

Ve velmi zajímavém průzkumu Pew Research týkajícího se vládní politiky byla položena otázka: „Preferujete menší vládu s méně službami nebo větší vládu s více službami?“ Pouze 27 procent bílých Američanů bylo pro větší vládu. Více než 71 procent hispánských a 59 procent černošských občanů podporovalo větší vládu s více službami.[768] Koho by to mohlo překvapit? Černoši a Hispánci využívají sociální programy dvakrát častěji než běloši a Asiaté. Chtějí více vládních služeb, zatímco běloši jsou nuceni financovat jejich neschopnost. V roce 2014 zaplatili běloši 76 procent individuálních daní za daný rok.[769]

Demografické volební trendy v amerických volbách v roce 2016 ukazují, proč se levice tak zoufale snaží nahradit bílé

---

[768] “General opinions about the federal government” Pew Research Center for the People and the Press. 23. listopadu 2015. http://www.people-press.org/2015/11/23/2-general-opinions-about-the-federal-government/. [http://archive.li/wLWRO]

[769] Ryan Faulk. “Fiscal Impact of Whites, Blacks and Hispanics” The Alternative Hypothesis. 11. května 2016. http://thealternativehypothesis.org/index.php/2016/05/11/fiscal-impact-of-whites-blacks-and-hispanics/. [http://archive.li/b7zRw]

Evropany v našich vlastních zemích. Výstupní průzkumy a volební mapy odhalily, jak by dopadly výsledky, kdyby byly vyloučeny hlasy bílých voličů: Clintonová by vyhrála ve všech padesáti státech.[770] Bez ohledu na to, jak rozdělíte bílou populaci podle pohlaví nebo vzdělání, bez nich Clintonová vyhraje.[771] Bez ohledu na to, jak rozdělíte hlasy nebílých voličů, Clintonová vyhraje. Bílí lidé, zejména bílí muži, byli jedinou silou, která bránila Clintonové v jejím úsilí o Bílý dům. Právě proto jsou bílí muži levicí opovrhovanou skupinou. Brzy po volbách se k nim přidaly bílé ženy, které se staly nejnovějším terčem vitriolické levice:

> Bílé ženy, přiznejte si to: Vy jste důvodem, proč Hillary Clintonová prohrála — Chicago Tribune[772]
>
> Bílé ženy pomohly zvolit Donalda Trumpa — The New York Times[773]

---

[770] Dave Gilson. "These maps and charts show where Clinton's essential voters are" Mother Jones. 1. listopadu 2016. http://www.motherjones.com/politics/2016/11/maps-presidential-election-race-gender-age/. [http://archive.li/oVVwn]

[771] Jon Huang, Samuel Jacoby, Michael Strickland a K.K. Rebecca Lai. "Election 2016: Exit Polls" The New York Times. 8. listopadu 2016. https://www.nytimes.com/interactive/2016/11/08/us/politics/election-exit-polls.html. [http://archive.li/0qJst]

[772] Dahleen Glanton. "White women, own up to it: You're the reason Hillary Clinton lost" Chicago Tribune. 18. listopadu 2016. http://www.chicagotribune.com/news/columnists/glanton/ct-white-women-glanton-20161118-column.html. [https://archive.li/bSa40]

[773] Katie Rogers. "White Women Helped Elect Donald Trump" The New York Times. 9. listopadu 2016. https://www.nytimes.com/2016/12/01/us/politics/white-women-helped-elect-donald-trump.html. [http://archive.li/1gwZl]

Bílé ženy zradily sesterskou solidaritu a celý svět tím, že volily Trumpa — Slate[774]

Obviňujte bílé ženy za to, že se zemi nepodařilo prolomit skleněný strop — NY Daily News[775]

Jakmile demografický vývoj překročí bod zlomu, není cesty zpět. Většina všech nebílých obyvatel podporuje otevřené hranice, zákony proti nenávistným projevům, omezení držení zbraní, cenzuru, vyšší daně a větší roli vlády. Jakmile budou mít možnost zcela přehlasovat bílé obyvatelstvo, naše země už nikdy nebude stejná.

Masová migrace je skutečně problém. Ale hordy byly vždy za našimi hradbami a nesmíme zapomínat, že brány byly otevřeny zevnitř. Ti, kdo invaze způsobili, jsou kořenem problému. Věčná levice a nepřátelská mezinárodní klika byli vždy cizinci uvnitř našich bran.

Pokud odejdeme, odejde i západní civilizace

Republikánský kongresman Steve King z Iowy byl napaden médii a sociálními sítěmi obviněním z rasismu a bílého nadřazenectví. Obvinění přišlo ihned poté, co King pochválil nizozemského politika Geerta Wilderse za jeho postoj k imigraci do Evropy. King napsal, že Wilders chápe význam kultury a demografie v souvislosti s osudem národa, a prohlásil,

---

[774] L.V. Anderson. "White Women Sold Out the Sisterhood and the World by Voting for Trump" Slate Magazine. 9. listopadu 2016. http://www.slate.com/blogs/xx_factor/2016/11/09/white_women_sold_out_the_sisterhood_and_the_world_by_voting_for_trump.html. [https://archive.li/mxqsS]

[775] Leonard Greene. "Blame white women for country's failure to shatter glass ceiling" NY Daily News. 9. listopadu 2016. http://www.nydailynews.com/news/election/blame-white-women-country-failure-shatter-glass-ceiling-article-1.2866025. [http://archive.li/Q2AX7]

že naši civilizaci nemůžeme obnovit pomocí lidí z cizích zemí nebo dětí jiných lidí.[776] King a Wilders říkají přesně to, co jsem psal: že nejdůležitějším a nenahraditelným aspektem národa budou navždy jeho lidé. Pokud nahradíte obyvatelstvo národa obyvatelstvem cizího národa, původní národ přestane existovat.

Jiní lidé a jejich děti nemohou pokračovat v našich kulturách, to platí zásadně pro všechny kultury. Kdyby jednoho dne všichni Japonci zmizeli a do Japonska se přestěhovala skupina Texanů, japonská kultura by přestala existovat. Nahradila by ji texaská kultura. Kultura se totiž nepřenáší pouze prostřednictvím země, po které chodíte. Lidé vytvářejí a udržují kulturu, ať už je to k lepšímu, nebo k horšímu.

Amerika je národ sjednocený kulturou a historií. Nikdy neměla být nějakou noclehárnou pro chudé z celého světa. Amerika není jen nějakým náhodným ideálem, který si může přivlastnit kdokoli, třebaže si národ přetváří podle svého obrazu. „Ideálem“ amerického experimentu bylo udělit nejvyšší moc jednotlivci, jeho soběstačnosti, jeho svobodě. Z tohoto důvodu je Amerika domovem původních obyvatel této země a dětí lidí, kteří tento národ vybudovali. Nikomu jinému právem nenáleží.

Národ není nějaká abstraktní soustava ideálů. Národ tvoří lidé, kteří jej vybudovali, a jejich potomci, kteří nesou jejich krev a tradice. Západní hodnoty a americké hodnoty nejsou něco, co se dá naučit nebo osvojit. Jsou fyzickým projevem

[776] Philip Bump. “Rep. Steve King warns that ‘our civilization’ can’t be restored with ‘somebody else’s babies’” The Washington Post. 12. března 2017. https://www.washingtonpost.com/news/politics/wp/2017/03/12/rep-steve-king-warns-that-our-civilization-cant-be-restored-with-somebody-elses-babies/. [https://archive.li/DEVWh]

krve, která proudí v našich žilách, a proto je nikdo jiný nemůže napodobit. Všechny kultury, které Evropané vybudovali, lze chápat pouze jako fyzický projev naší DNA. „My sami a naše potomstvo“, jak je napsáno v preambuli Ústavy, jistě nikdy neznamenalo jen tak někoho z miliard obyvatel planety.

Ve skutečnosti byla po většinu historie našeho národa imigrace omezena kvótami nebo vzorcem národnostního původu, který výrazně upřednostňoval Evropany a zajišťoval, že se demografie národa nezmění ve prospěch lidí, kteří tuto zemi vybudovali. Po více než 100 let byla naturalizace v USA omezena na „svobodné bílé osoby ... s dobrým charakterem“. Až do roku 1965 byly všechny imigrační zákony specificky navrženy tak, aby zachovaly WASP, evropskou křesťanskou kulturu země. Kvóta národnostního původu musí být obnovena, aby byla zachována západní tradice našeho národa.

Ustanovení, že je vyžadován „dobrý charakter“, znamenalo, že jsme mohli odmítnout ty, jejichž názory byly v jasném rozporu s našimi. Myšlenka existence dvou politických stran, z nichž jedna nás neustále podkopává, je relativně nová; náš národ byl navržen bílými nacionalisty, aby se těmto problémům vyhnul. Kdybychom byli schopni udělovat občanství tak, jak bylo zamýšleno, neměli bychom lidi, kteří by se zasazovali o odebrání našich práv na držení zbraní, vlastnických práv a útočili na naši svobodu projevu. Zakladatelé této země předvídali již před více než 240 lety přesně ten problém, kterému dnes čelíme. Věděli, jaké nebezpečí představuje přijímání lidí do naší země, jejichž názory se příliš radikálně liší od našich oprávněných ideálů. Zakladatelé této země by nikdy neudělili občanství studentům genderových studií s fialovými vlasy, žádným komunistům,

turistům přijíždějícím za sociálními dávkami ani těm, kteří se snaží podkopávat naše práva.

Být Američanem není jen právní označení. Je to o tom mít odvahu bojovat za svobodu za každých okolností a za každou cenu. Je to o tom mít v žilách krev revolucionářů, v kostech rebely a divoké srdce. Sebedůvěra je podstatou americké identity. Být hrdý na své dědictví, rozumět nejen své minulosti, ale také tomu, proč byla Amerika majákem světla v temnotě tyranie a útlaku. Existují lidé, kteří se narodili v této spravedlivé zemi, ale jsou věrně neameričtí. Existují lidé, kteří sem přicházejí a nemají žádný důvod být v této zemi. Po revoluci bylo mnoho toryů a loajalistů vyhnáno z nově vytvořené země. Revolucionáři věděli, že lidé jako oni zde již nemají místo. Tento názor platí dnes stejně jako kdysi. Polovina našeho národa je pro omezení držení zbraní, pro sociální stát, pro zákony omezující svobodu projevu, pro otevřené hranice a pro vysoké daně. Plná polovina našeho národa nemá co dělat v zemi založené muži, kteří byli ochotni zaplatit doslova jakoukoli cenu za to, aby se osvobodili od příliš zasahující vlády.

Mluvčí Paul Ryan v rozhovoru prohlásil, že omezování muslimské migrace je neamerické a „neodpovídá tomu, kým jsme“.[777] Naopak, přesně to jsme. Imigrační zákon z roku 1907, podepsaný Teddy Rooseveltem, zakazoval „polygamistům nebo osobám, které se hlásí k polygamii“, imigrovat do USA, čímž fakticky zakazoval vstup do Spojených států všem muslimům.

[777] Jay Newton-Small. “Speaker Paul Ryan Condemns Donald Trump’s Ban on Muslims” Time. Time. 8. prosince 2015. http://time.com/4140558/paul-ryan-donald-trump-muslims/. [http://archive.li/MNJKU]

Během projevu o stavu Unie v roce 1905 Theodore Roosevelt řekl, že je třeba „zabránit vstupu všem imigrantům, kteří se nestanou dobrými americkými občany“. Později napsal, že muslimové „jsou nepřátelé civilizace“ a že „civilizace Evropy, Ameriky a Austrálie dnes existuje pouze díky vítězstvím civilizovaného člověka nad nepřáteli civilizace“. Teddy Roosevelt chválil Karla Martela za to, že odrazil hordy muslimských dobyvatelů, a poznamenal, že bez Martelových činů a statečnosti by křesťanství zmizelo a Evropa by byla dobyta.[778]/[779]

Ve Federalist Paper č. 2 John Jay napsal, že silný národ vytvoří jednotný a homogenní lid, nikoli rozmanitost:

S neméně velkou radostí jsem si často všímal, že Prozřetelnost se rozhodla darovat tuto souvislou zemi jednomu sjednocenému národu – národu, který pochází ze stejných předků, mluví stejným jazykem, vyznává stejné náboženství, vyznává stejné principy vlády, má velmi podobné zvyky a obyčeje a který díky společným radám, zbraním a úsilí, bojem bok po boku během dlouhé a krvavé války, ušlechtile dosáhl své obecné svobody a nezávislosti. Tato země a tento lid se zdají být stvořeni jeden pro druhého.[780]

---

[778] Daniel Greenfield. “When Teddy Roosevelt Banned Muslims from America” Frontpage Mag. 18. srpna 2016. http://www.frontpagemag.com/fpm/263879/when-teddy-roosevelt-banned-muslims america-daniel-greenfield. [https://archive.li/OsLRH]

[779] Theodore Roosevelt. Fear God and Take Your Own Part. Hardpress Publishing, 2012.

[780] John Jay. “The Federalists Papers No. 2” Congress.gov. Přístup 15. července 2017. https://www.congress.gov/resources/display/content/The%20Federalist%20Papers#TheFederalistPapers-2.

Ve stejném roce, kdy Teddy Roosevelt podepsal imigrační zákon z roku 1907, promluvil o imigraci a o tom, jak se stát Američanem:

V první řadě bychom měli trvat na tom, že pokud se imigrant, který sem přijde v dobré víře, stane Američanem a asimiluje se mezi nás, bude s ním zacházeno naprosto stejně jako s každým jiným, protože je pobuřující diskriminovat takového člověka kvůli jeho vyznání, místu narození nebo původu. To však předpokládá, že se daná osoba stane ve všech ohledech Američanem a ničím jiným než Američanem... Zde nemůže existovat rozdělená loajalita. Kdokoli, kdo říká, že je Američan, ale také něco jiného, není vůbec Američan. Máme místo jen pro jednu vlajku, americkou vlajku... Máme místo jen pro jeden jazyk, a tím je angličtina... a máme místo jen pro jednu loajalitu, a tou je loajalita k americkému lidu.[781]

Migranti se mají integrovat; my nemáme tolerovat jejich normy a hodnoty, ať už jsou jakékoli. Pokud migranti očekávají, že jejich nová země změní zákony, zvyky a kulturu, aby se jim přizpůsobila, a to jakýmkoli způsobem, byť sebemenším, musí se vrátit tam, odkud přišli.

Liberálové se zapojují do hanebného experimentu s Théseovou lodí, nahrazují Evropany a Američany hordami z třetího světa v naději, že se nějakým zázrakem stanou podobnými nám a budou pokračovat v našich kulturách.

Pokud se Američanem může stát kdokoli, pak je být Američanem zcela bezvýznamné. Americký experiment je skutečně poslední baštou svobody na Zemi; Amerika sama o

[781] "Broken Borders: Teddy Roosevelt's words to live by" CNN. 27. března 2006. http://www.cnn.com/2006/US/03/27/quote.roosevelt/. [http://archive.li/LcXKN]

sobě nebyla ničím menším než výzvou k nebi. Ti z nás, kteří jsou vlastenci, snílci, revolucionáři a stále divocí v srdci, nemají kam jinam jít. Tato spravedlivá země je poslední hranicí. A patří pouze nám.

Růže pro Evropu

Nevzpomínám si přesně, kdy jsem se začal zajímat o evropskou politiku. Určitě bylo období v mém životě, kdy mi bylo všechno, co se dělo mimo mé vlastní malé starosti, celkem lhostejné. Před několika lety jsem však začal pociťovat sounáležitost s národy Evropy. Zpočátku mě zajímala hlavně společná kultura a hodnoty mých předků. Poté jsem se začal více zajímat o jejich blaho, přibližně ve stejné době, kdy jsem začal pociťovat rostoucí obavy o své americké příbuzné. Vždy jsem to do jisté míry pociťoval, ale ne v takové míře.

Při studiu kultury a politiky jsem si všiml podobných trendů. Neustále jsem byl veden k tomu, abych viděl nemoc a hnilobu liberalismu, která způsobuje úpadek našich civilizací, a to všude na Západě. Každá destruktivní liberální politika, která sužovala Evropu, se nakonec objevila i v USA. Levicová klika dokázala prosadit svou agendu agresivněji v Evropě, ale Amerika není daleko pozadu.

Cítím hlubokou beznaděj za národy Evropy, z nichž mnohé volí volby za volbami pravicové a nacionalistické kandidáty v zoufalé naději na změnu kurzu. Jejich hlasy byly umlčeny, jsou bezbranní a nyní, kvůli liberální nemoci a dovozu smíšených hord, byly jejich hlasy zneplatněny. Jejich země jsou ničeny, jejich rodiny pronásledovány, zatímco jejich „vůdci“ jim říkají, aby si užili svůj zánik a radovali se z Kali Yugy.

Liberální vůdci v Americe pravidelně chválí politiku Evropy. Hillary Clintonová velebí Angel Merkelovou[782] a Barack Obama chválí Austrálii a Velkou Británii za jejich omezení držení střelných zbraní.[783] Zatímco evropská levice mění Evropu v Jižní Afriku, americká levice si přeje totéž pro nás.

Současný stav geopolitické situace mi velmi připomíná klasický román Růže pro Algernona.[784] Evropa je velmi podobná myši Algernonovi. Amerika zase připomíná Charlieho Gordona. „Osudovou chybou" je samozřejmě ideologie a politické projekty mezinárodní levice.

S Charliem se dokážu hluboce ztotožnit. Zoufale se snaží uchopit a zachránit něco, cokoliv, ze svého prchavého setkání s genialitou. I já se snažím uchopit něco, co lze zachránit před kolapsem naší kultury.

Stejně jako byli Algernon a Charlie neoddělitelně spojeni, tak i my jsme spojeni s Evropou prostřednictvím nemoci zvané liberalismus. Tato nemoc již proměnila velkou část Evropy v peklo na Zemi, zatímco my sledujeme její zánik. Cítím se jako Charlie, který sleduje pomalý, nevyhnutelný zánik svého malého myšího přítele Algernona. Vím, že já můžu být další na řadě.

---

[782] Nolan D. McCaskill. "In swipe at Trump, Clinton names Merkel as her favorite world leader" POLITICO. 29. září 2016. http://www.politico.com/story/2016/09/hillary-clinton-angela-merkel-228926. [https://archive.li/eegkt]

[783] Josh Butler. "Obama Praised Australia's Gun Laws After Oregon Shooting" Huffington Post Australia. 2. října 2015. http://www.huffingtonpost.com.au/2015/10/02/obama-australia-gun-law_n_8230240.html. [http://archive.li/0QSVc]

[784] Daniel Keyes. Flowers for Algernon. Harcourt; 1. vydání, 1966.

Ačkoli příběh Algernona a Charlieho poskytuje ohromující alegorii toho, jak můžeme nahlížet na Evropu, abychom viděli budoucnost nespoutaného liberalismu, stále máme čas změnit cestu, po které kráčíme. Ale ten čas se nám rychle krátí a kdokoli chce vědět, co nás čeká, pokud nezměníme kurz, měl by se podívat na Afriku.

Mugabe, prezident Zimbabwe, prohlásil, že nikdo z těch, kteří se podíleli na etnických čistkách bělochů v bývalé Rhodésii, nikdo z těch, kteří jsou zodpovědní za mučení, znásilňování a vraždění bílých farmářů, nebude stíhán.[785] Jihoafričtí běloši jsou podobně etnicky čistěni v rámci genocidy podporované státem. Prezident Jihoafrické republiky Ramaphosa slíbil zabavit pozemky bělochů bez náhrady a vláda zahájila proces změny ústavy, aby tak mohla učinit „legálně“.[786] Bílí osadníci obdělávají tuto půdu již více než 400 let; půda byla osídlena, ne ukradena. Nic z toho nyní nemá význam, protože vládu ovládají černoši. Další jihoafrický politik, Julius Malema, chválil plány na konfiskaci půdy; dokonce se zasazuje o odstranění všech bělochů z politických funkcí a navrhuje pokračovat v „podřezávání krku bělochům“. Malema dodal: „Nebudeme poslouchat žádnou Británii, nebudeme poslouchat Evropský parlament, nebudeme poslouchat OSN – budeme poslouchat lid Jižní Afriky.“[787]

---

[785] Conor Gaffey. “Robert Mugabe says that the killers of Zimbabwe’s white farmers will not be prosecuted” 16. srpna 2017. http://www.newsweek.com/zimbabwe-president-robert-mugabe-white-farmers-651326. [https://archive.li/NcN8k]

[786] “New South African president wants to seize land from white farmers without compensation.” RT International. 22. února 2018. www.rt.com/business/419543-south-africa-land-compensation whites/. [https://archive.li/NJuEa]

[787] Julian Robinson. “‘We are cutting the throat of whiteness’: South Africa politician vows to target white mayor as he praises plan to hand land to black

Náš příběh nemusí skončit zoufalstvím a zkázou. Svými zvrácenými machinacemi nás liberálové dovedli až na samý okraj propasti. Se zády ke zdi, ubývajícím časem a málo co ztratit, nikdy nebyl lepší okamžik na to, abychom si vše vzali zpět. Nebudu mít čas pokládat květiny na hroby ani se účastnit zádušní mše. Budu zuřit proti umírajícímu světlu. Budu pracovat celou noc, abych zachoval náš prométheovský plamen.

Jejich hra skončila. A plamen stoupá.

Zabíjení kultury

Hordy migrantů z třetího světa brání Evropanům a Američanům v tom, aby si užívali společnost, kterou vytvořili naši předkové a předali nám. Naše kultury jsou napadány ze všech stran. Co je ještě horší, levicoví politici nečinně přihlížejí a odmítají dokonce vyslovit slovo „terorismus“. Teroristické útoky označují jako útoky nožem, mačetou, zbraní, autem, vlakem, autobusem, nákladním autem – cokoli, jen aby nemuseli nazývat věci pravými jmény. A ještě více se bojí identifikovat samotné teroristy.

Když byl berlínský vánoční trh napaden, přičemž bylo zabito dvanáct lidí a desítky dalších zraněny, šlo o útok přímo na německou kulturu. Francouzi slavili Den Bastily, když byly desítky lidí zavražděny a stovky zraněny. Poselství nemohlo být jasnější. Migranti nemají zájem o asimilaci. Mají zájem proměnit Evropu v muslimské národy a vytvořit prostředí, ve

people and vows: ‘Angry white people can go to hell’.” Daily Mail Online. 6. března 2018. www.dailymail.co.uk/news/article-5460177/S-Africa-firebrand-Malema-launches-bid-presidency.html. [http://archive.li/yX05b]

kterém se rodilí Evropané již nebudou moci účastnit svých dlouho udržovaných tradic.

Liberálové tvrdí, že jde o svobodu migrace do a z jakékoli země, která se vám zlíbí. A co svoboda evropských národů, aby jim nebyly odebírány daně na financování násilí proti nim? A co svoboda dětí vyrůstat ve své vlastní zemi, aniž by jejich sny byly zničeny tragédií? Nebo co svoboda opustit svůj dům bez strachu? Nedávná studie ve Francii uvádí, že 60 procent Francouzů se kvůli teroru a kriminalitě necítí bezpečně nikde mimo svůj domov.[788] Podobné studie ve Švédsku a Německu odhalily, že polovina všech žen se bojí opustit dům po setmění a necítí se bezpečně ve svém vlastním sousedství.[789]/[790]

Obama, který kategoricky odmítal odsoudit muslimské migranty za násilí, kterého se dopouštějí, nám rychle připomněl násilí páchané křesťany na muslimech během křížových výprav ve jménu Krista.[791] Buď nikdo Obamovi neřekl, co bylo příčinou křížových výprav, nebo to věděl a sázel na to, že

---

[788] Virginia Hale. "Six out of 10 People in France 'Don't Feel Safe Anywhere'" Breitbart. 17. března 2017. http://www.breitbart.com/london/2017/03/17/six-ten-france-dont-feel-safe-anywhere/. [https://archive.li/HZ75H]

[789] Donna Rachel Edmunds. "Half Of German Women Feel Unsafe In Their Own Neighbourhoods" Breitbart. 9. ledna 2017. http://www.breitbart.com/london/2017/01/09/half-german-women-feel-unsafe-neighbourhoods/. [http://archive.li/gijRx]

[790] Oliver JJ. Lane. "Scared Sweden: Almost Half Of Women 'Afraid' To Be Out After Dark In Europe's Rape Capital" Breitbart. 4. března 2016. http://www.breitbart.com/london/2016/03/04/scaredsweden-almost-half-of-women-afraid-to-be-out-after-dark-in-europes-rape-capital/. [http://archive.li/LqrsJ]

[791] Juliet Eilperin. "Critics pounce as Obama again shows he isn't easy on America" The Washington Post. 5. února 2015. https://www.washingtonpost.com/politics/obamas-speech-at-prayer-breakfast-called-offensive-to-christians/2015/02/05/6a15a240-ad50-11e4-ad71-7b9eba0f87d6_story.html. [http://archive.li/J7ZA9]

většina lidí neví, co přimělo papeže Urbana II. k rozhodnutí, že už toho bylo dost.

Před zahájením první křížové výpravy muslimové obsadili Konstantinopol, zaútočili na Řím a vtrhli do Španělska, Itálie a Francie. V dobytých zemích muslimové znásilňovali, zotročovali a vraždili původní obyvatele, a to vše ve jménu islámu. Před zahájením první křížové výpravy byla více než polovina křesťanského světa téměř čtyři století vypleněna a drancována.[792] Nakonec, po staletích, evropští křesťané podrobil útočníky ohni a meči. Moderní levičáci však nějak ignorují tento klíčový moment v dějinách. Nejenže chtějí vinu za křížové výpravy přičíst výhradně křesťanům, ale také chtějí nějakým způsobem využít konflikty staré 1000 let jako ospravedlnění pronásledování moderních Evropanů muslimy.

Téměř stejně patetické jako reakce levicových politiků je i mediální vykreslení těchto útoků. Migranti zabijí 100 lidí a první věc, o kterou se média starají, je ochrana migrantů před potenciálními zločiny z nenávisti a islamofobií. Média tvrdí, že terorismus nemá nikdy nic společného s islámem nebo migrací; pokud toto tvrzení popřete, jste okamžitě považováni za rasisty. Všichni si změní profilovou fotku na sociálních sítích na fotku s vlajkou země, která byla napadena, a přidají k ní sebeuspokojivý příspěvek „Modlete se za [vložte název města, které bylo nedávno napadeno]“. A pak nezmění vůbec nic a čekají na další masakr. A tak pořád dokola.

[792] Dan McLaughlin. “A Timeline of Islamic Expansion In The Dark Ages” RedState. 22. května 2013. http://www.redstate.com/dan_mclaughlin/2013/05/22/a-timeline-of-islamic-expansion-in-the-dark-ages/. [http://archive.is/0nUz7]

Německé ministerstvo vnitra, které dohlíží na celou řadu oblastí, od civilní ochrany přes vysídlené osoby až po státní správu, nedávno zveřejnilo studii o kriminalitě. Ministerstvo zjistilo, že ačkoli žadatelé o azyl a nelegální migranti tvoří pouze 2,5 % populace, jsou zodpovědní za 5,7 % všech trestných činů a ve srovnání s rodilými Němci jsou výrazně nadprůměrně zastoupeni ve všech typech trestných činů.[793] Cizinci, kteří nejsou německé národnosti, spáchali téměř polovinu všech krádeží, čtvrtinu útoků a více než třetinu všech loupeží. Kdyby byli dnes všichni cizinci deportováni, kriminalita by klesla o třetinu.[794] Německá média se místo toho soustředila na „extrémní nárůst“ pravicových trestných činů z nenávisti a uvedla, že v roce 2015 došlo k 1 485 případům pravicových trestných činů z nenávisti proti migrantům – z nichž většina byly mimochodem „projevy nenávisti“ nebo vandalismus.[795] Zpráva ministerstva zároveň ukazuje, že ve stejném roce bylo migranty spácháno přes 400 000 trestných činů, což lživá média většinou ignorovala, protože to neodpovídalo jejich narativu.[796] Zde je ukázka toho, co německý tisk nechce, aby jeho občané věděli:

---

[793] Raheem Kassam a Chris Tomlinson. “Report: Migrants Committing Disproportionately High Crime In Germany, Media/Govt Focus on ‘Far Right’ Thought Crimes” Breitbart. 23. května 2016. http://www.breitbart.com/london/2016/05/23/germany-registers-surge-crimes-right-wing-radicals/. [http://archive.li/L6Kwz]

[794] Tamtéž.

[795] “Right wing violence surges in Germany” The Guardian. May 23, 2016. https://www.theguardian.com/world/2016/may/23/germany-rightwing-violence-surges-asylum-seekers. [http://archive.li/m3kBG]

[796] Tamtéž.

Na Štědrý večer byl na berlínském nádraží sedmi „uprchlíky“ zapálen bezdomovec.[797]

V malém městečku Neuenhaus v Německu se somálský „uprchlík“ vloupal do domova pro seniory, znásilnil dva nemohoucí muže a poté zavraždil manželku jedné z obětí.[798]

Ve Vídni byla na Silvestra unesena žena z baru a několik hodin znásilňována skupinou devíti irácký ch „uprchlíků“.[799]

Starší žena, která v neděli brzy ráno navštívila hrob své sestry, byla na hřbitově znásilněna africkým „uprchlíkem“.[800]

Během kempování nedaleko německého Bonnu „uprchlík“ z Ghany napadl mladou ženu mačetou a znásilnil ji před očima jejího přítele.[801]

---

[797] “Berlin migrants on trial for fire attack on homeless man” BBC News. 9. května 2017. http://www.bbc.com/news/world-europe-39855824. [http://archive.li/koV52]

[798] Gareth Davies. “Somalian asylum seeker ‘rapes two elderly disabled men in a care home before murdering one of the victims’ wives’ in Germany” Daily Mail Online. 3. dubna 2017. http://www.dailymail.co.uk/news/article-4374836/Somalian-asylum-seeker-rapes-two-elderly-disabled-men.html. [http://archive.li/MZLG8]

[799] Allan Hall. “Family of nine Iraqi asylum seekers ‘gang-raped drunk woman in Austria for two hours as she pleaded “No, I don’t want this“ after luring her from her friends on New Year’s Eve’” Daily Mail Online. 23. února 2017. http://www.dailymail.co.uk/news/article-4248492/Family-Iraq- asylum-seekers-gang-raped-drunk-woman.html. [http://archive.li/sZ3XI]

[800] Nick Enoch. “Eritrean refugee ‘rapes a 79-year-old woman in a CEMETERY in Germany while she was visiting her sister’s grave’” Daily Mail Online. 27. července 2016. http://www.dailymail.co.uk/news/article-3710209/Eritrean-refugee-rapes-79-year-old-woman-cemetery-visiting-sister-s-grave.html. [http://archive.li/ddH5s]

[801] Alan Hall. “Boyfriend forced to watch as refugee rapes his girlfriend at knifepoint during camping trip in Germany” Daily Mail Online. 9. dubna 2017. http://www.dailymail.co.uk/news/article-4395310/Boyfriend-forced-watch-refugee-rapes-girlfriend.html. [http://archive.li/HhMGZ]

Toto není v žádném případě vyčerpávající seznam zločinů, ale pouze výběr z každodenních událostí. Němci si nemohou užít dovolenou nebo výlet do kempu, aniž by byli terorizováni vetřelci.

Tyto příběhy se v levicově orientovaných médiích v Evropě málokdy dostanou na titulní stránky. Americký tisk se jimi také nikdy nezabývá. Místo toho se soustředí na skutečnou hrozbu pravicových zločinů z nenávisti a nárůst islamofobie a antisemitismu. Pokud skutečně dochází k nárůstu „islamofobie“ a „antisemitismu“, zdá se, že by to byla normální reakce na množství teroru a zločinů, kterým jsme vystaveni v důsledku masové migrace muslimů a politiky nuceného kulturního obohacování, kterou silně prosazují Židé v Evropě a USA.[802]

Stejné téma se opakuje již po staletí, od počátku muslimského dobývání pod vedením Mohameda v 7. století n. l. Hijrah, správný termín pro šíření islámu prostřednictvím dobývání území, je to, co nyní pozorujeme.[803] Předseda Evropského parlamentu Antonio Tajani prohlásil, že v příštích deseti letech přijde do Evropy pouze z Afriky třicet milionů nových „uprchlíků“.[804] Tajani poté prohlásil, že Evropané by mohli zabránit přílivu desítek milionů muslimských mužů do svých zemí, pokud by investovali miliardy dolarů do Afriky,

---

[802] Kevin MacDonald. “Jewish Involvement in Shaping American Immigration Policy, 1881-1965: A Historical Review.” Population and Environment: A Journal of Interdisciplinary Studies, sv. 19, č. 4, březen 1998, str. 295–356.

[803] Robert Spencer. “The Hijrah Into Europe” Frontpage Mag. 4. září 2015. http://www.frontpagemag.com/fpm/260019/hijrah-europe-robert-spencer. [http://archive.li/MJEis]

[804] “30mn Africans may come to Europe within next 10 years — EU parliament chief” RT International. 29. března 2017. https://www.rt.com/news/382706-african-migrants-millions-europe/. [http://archive.li/CDYqv]

aby pro ně vytvořili udržitelnější prostředí. To je to, za co jsou lidé placeni na summitech o imigraci: vyhrožují svým občanům invazí desítek milionů cizinců, pokud nezaplatí obrovské sumy peněz na financování přelidněné populace třetího světa, která tuto invazi vůbec umožňuje. Nejenže se Hijrah zjevně děje, ale jsme také zrazeni lidmi, kteří by za nás měli bojovat, protože je evidentně více zajímá vytvoření manažerského státu a vyhubení našeho národa. V určitém okamžiku bude nutné tyto politiky zbavit moci.

Německý ministr pro rozvoj Gerd Müller tvrdí, že v příštích letech přijde do Evropy více než 100 milionů afrických migrantů jako „ekonomičtí a klimatičtí uprchlíci“. Kancléřka Angela Merkelová na to reagovala tím, že rozdala stovky milionů dolarů z peněz daňových poplatníků na financování migrantů přicházejících do Evropy.[805]

Politici v Evropě a Americe využívají migranty k terorizování a upevňování své moci. Migranti jsou pouhými základními kameny jejich velkého pyramidového schématu. Dokud budou migranti potřebovat sociální dávky, vlády mohou pokračovat ve zdanění domácích občanů, tisknout peníze a předstírat, že ekonomika roste, a to vše při současném vyhubení nás.

To, co vidíme, není nic jiného než migrace jako zbraň. Liberálové využívají tyto barbary jako nástroje psychologické války, aby udrželi obyvatelstvo ve strachu a pod kontrolou, aby přijalo vše, co od něj politici chtějí. Ať už jde o vyšší daně nebo

[805] Jacob Bojesson. “Germany Says 100 Million African Refugees Could Head North” The Daily Caller. 18. června 2017. http://dailycaller.com/2017/06/18/germany-says-100-million-african-refugees-could-head-north/. [http://archive.li/PAwAv]

vytvoření policejního státu s totální kontrolou, vlny teroru a kriminality, které jsou důsledkem masové migrace, velmi prospívají politické elitě. Když nám média a vůdci levice po každém teroristickém útoku říkají, že „diverzita je stále naší silou“ a že se musíme vyrovnat s tímto novým „způsobem života“, otupují společnost vůči násilí a abnormálnosti dysfunkce a uvádějí ji do stavu podmíněné bezmocnosti a apatie. A v duchu SPLC a ADL tvrdí, že kdokoli, kdo má divokou představu, že jakmile se muslimové stanou v západních zemích většinou, budou se snažit zásadně změnit právní systém a kulturu tak, aby odrážely jejich vlastní, musí být bigotním protimuslimským konspiračním teoretikem.[806]/[807]

Když už mluvíme o myšlence, že muslimská většina by se mohla stát radikálně netolerantní vůči jiným náboženstvím a národům – zajímalo by mě, kde někdo mohl přijít na tak směšnou představu? Možná proto, že přesně to muslimové dělali ve více než 50 různých zemích během posledních 1400 let? Muslimští politici v Kanadě přijali zákony, které zakazují kritizovat islám nebo muslimy.[808] Většina muslimů v Americe a Evropě otevřeně přiznává, že chce být řízena zákonem šaría. Ale všechny tyto historické i moderní příklady jsou evidentně jen bláznivými konspiračními teoriemi rasistických šílenců.

---

[806] “Anti-Muslim Ideology” Southern Poverty Law Center. Přístup 16. července 2017. https://www.splcenter.org/fighting-hate/extremist-files/ideology/anti-muslim.

[807] “Anti-Muslim Bigotry” Anti-Defamation League. Přístup 16. července 2017. https://www.adl.org/education/resources/backgrounders/anti-muslim-bigotry.

[808] Ryan Maloney. “M-103: Anti-Islamophobia Motion Easily Passes House Of Commons” HuffPost Canada. 23. března 2017. http://www.huffingtonpost.ca/2017/03/23/m-103-anti-islamophobia-motion-house-passes_n_15567120.html. [http://archive.li/tC0Po]

Jsem rád, že máme SPLC a ADL, které neúnavně propagují a vyjasňují nám tato malá nedorozumění.

Během návštěvy Evropy dalajláma poznamenal, že do Evropy přichází příliš mnoho „uprchlíků“. Dále uvedl, že uprchlíci by měli být do Evropy přijímáni pouze dočasně. „Německo se nemůže stát arabskou zemí. Německo je Německo,“ prohlásil dalajláma.[809] Možná je i dalajláma nacista. Nebo možná mu desetiletí osamělé meditace v exilu v himálajských horách dalo poněkud hlubší pochopení geopolitiky, než jaké mají většina liberálů.

Polsku a Maďarsku hrozily sankce ze strany Evropské unie poté, co odmítly přijmout do svých zemí další migranty. Polský ministr vnitra Mariusz Błaszczak na to odpověděl, že přijetí dalších migrantů by bylo „mnohem horší“ než jakékoli sankce EU. Ministr Błaszczak uvedl, že za prudký nárůst kriminality a terorismu v celé Evropě je zodpovědná současná demografická změna.[810]

Polská premiérka Beata Szydło poznamenala, že je nemožné přehlédnout, jak je nárůst terorismu v Evropě přímo spojen s migrační politikou.[811] Polsko má nižší hodnocení v

---

[809] “Dalai Lama says Europe has accepted ‘too many’ refugees” RT International. 31. května 2016. https://www.rt.com/news/344983-dalai-lama-refugee-crisis/. [http://archive.li/k689y]

[810] Virginia Hale. “Poland Says Taking Migrants ‘Much Worse’ Than EU Sanctions” Breitbart. 17. května 2017. http://www.breitbart.com/london/2017/05/17/poland-migrants-worse-sanctions-eu-threatens-june-deadline/. [http://archive.li/XEwjB]

[811] Harriet Agerholm. “Polish PM: London terror attack is about Britain’s refugee policy” The Independent. 24. března 2017. http://www.independent.co.uk/news/world/europe/polish-primeminister-london-terror-attack-szydlo-uk-refugee-policy-britain-immigration-a7648391.html. [http://archive.li/m4U9m]

globálním indexu terorismu než jakákoli jiná země Evropské unie. To není náhoda. Je to přímý důsledek toho, že u kormidla stojí lídři jako Błaszczak a Szydło.

Zajímavé je, že Polsko zažívá velký nárůst porodnosti, v příštím roce se očekává narození více než 400 000 dětí, což je nejvyšší počet za posledních sedm let. Možná to nějakým nevysvětlitelným způsobem souvisí s tím, že polská vláda se rozhodla použít peníze z daní na podporu těch svých občanů, kteří se rozhodli založit rodinu, místo aby je rozdávala vetřelcům.[812]

Centrum pro strategická a mezinárodní studia sleduje globální teroristické incidenty po celém světě. Od roku 2012 nedošlo v Polsku k žádnému útoku, ve Švýcarsku ke dvěma.[813] Tyto dvě země dbají na nejlepší zájmy svých občanů, a je to vidět.[814]

Při výzkumu evropských národů, srovnávání a kontrastování politik s výsledky, jsem si nemohl pomoci a přemýšlel jsem – cítil se tak Charles Dickens, když psal Příběh dvou měst? Jak je možné, že dvě země, které jsou si tak blízké co do vzdálenosti a kultury, se tak liší v kvalitě života? Lidé v jedné zemi se bojí opustit své domovy, zatímco v druhé zemi se těší nízké kriminalitě, absenci terorismu a vyšší kvalitě života.

---

[812] Silvia Elena Ionita. "Poland is experiencing a baby boom" New Europe. 17. března 2017. https://www.neweurope.eu/article/poland-experiencing-baby-boom/. [http://archive.li/E6Tpv]

[813] "Global Terrorist Attacks 2012 — 2015" CSIS. Přístup 16. července 2017. https://csis.carto.com/builder/60931f8e-9bcb-11e6-98fa-0e05a8b3e3d7/embed.

[814] Rachel Marsden. "Why does terrorism spare Switzerland" Chicago Tribune. 21. března 2017. http://www.chicagotribune.com/news/columnists/sns-201703211400--tms--amvoicesctnav-b20170321-20170321-column.html. [http://archive.li/UKOzU]

Vzhledem k tomuto šokujícímu rozdílu, proč je pro lidi tak těžké vidět destrukci, kterou způsobily levicové politiky?

Opakovaně nám je řečeno, že změny v demografii, kultuře a terorismu jsou nevyhnutelné. Barack Obama během rozhovoru pro NPR řekl, že demografické změny v USA jsou nevyhnutelné a že se stane „hnědší zemí“.[815] Francouzský premiér Emmanuel Macron prohlásil, že masová migrace je nezastavitelná, nevyhnutelná a že Evropané „si na masovou imigraci musí zvyknout“.[816]

Levicové zpravodajské organizace po celém světě se shodují. Titulky jako „Masová imigrace je nezastavitelná“[817] „Města vyzývána, aby ‚přijala novou realitu‘ masové migrace“[818] „Masová migrace z EU do Británie je ve skutečnosti dobrou zprávou pro britskou ekonomiku.“[819] a

---

[815] Justin Caruso. “Obama: It’s ‘Inevitable’ That America Is Getting ‘Browner’” The Daily Caller. 19. prosince 2016. http://dailycaller.com/2016/12/19/obama-its-inevitable-that-america-is-getting-browner-video/. [http://archive.li/sDJVa]

[816] Belinda Robinson. “Emmanuel Macron: Europe faces ‘unstoppable mass migration’ says French PM hopeful” Express.co.uk. 26. února 2017. http://www.express.co.uk/news/world/772288/Emmanuel-Macron-Europe-faces-unstoppable-mass-migration-says-French-PM-hopeful. [http://archive.li/fgV7Q]

[817] Donna Rachel Edmunds. “Financial Times: Mass Immigration Is Unstoppable” Breitbart. 12. ledna 2016. http://www.breitbart.com/london/2016/01/12/financial-times-mass-immigration-is-here-to-stay-we-should-learn-to-accept-it/. [http://archive.li/k4h8x]

[818] Sophie Hares. “Cities urged to ‘embrace new reality’ of mass migration” Thomson Reuters. 11. května 2017. http://news.trust.org/item/20170511113358-bgt2e/. [http://archive.li/7gKIe]

[819] Alan Travis. “Mass EU migration into Britain is actually good news for UK economy” The Guardian. 18. února 2016. https://www.theguardian.com/uk-news/2016/feb/18/mass-eu-migration-into-britain-is-actually-good-news-for-uk-economy. [http://archive.li/uVvZ1]

„Velká Británie potřebuje více imigrantů, aby se vyhnula katastrofě brexitu,“[820] jsou jen několika příklady širšího trendu.

Proč? Proč politici v celém západním světě předstírají, že demografické změny a zvýšená teroristická aktivita jsou nějakým způsobem nevyhnutelné? Důvod by však měl být jasný. Tyto změny jsou ve skutečnosti zcela záměrné a jsou poháněny stejnou politikou, kterou tito politici sami vytvořili. Bejrút byl kdysi nazýván Paříží Východu. Nyní se Paříž stala Karáčí Západu. To se nemuselo stát; bylo to záměrné. Ti samí lidé, kteří nás v televizi znovu a znovu ujišťují, že nelze nic udělat, aby se změnil náš kurz, jsou ti samí, kteří jej aktivně řídí. Když nás nabádají k toleranci, mají na mysli: „Buďte prosím klidní a tolerantní, zatímco my vraždíme vaši civilizaci.“

Největším městem světa je Tokio. Japonsko má za sebou roky, kdy byl globální index terorismu přesně nulový. Japonsko má pravidelně jeden z nejnižších indexů terorismu na světě.[821] Japonsko: země s největším městem na světě, obrovskou hustotou obyvatelstva a bez obav z terorismu. Je to náhoda, že Japonsko nepřijímá žádné uprchlíky, žadatele o azyl ani ekonomické migranty a uplatňuje velmi přísnou imigrační politiku? Japonští politici neříkají japonskému lidu, že za několik desítek let se stanou menšinou ve své vlastní zemi. Japonští úředníci jim neříkají, že se musí naučit žít s násilím,

[820] Patrick Wintour. “UK needs more immigrants to ‘avoid Brexit catastrophe’” The Guardian. 19. května 2017. https://www.theguardian.com/uk-news/2017/may/19/uk-needs-more-immigrants-to-avoid-brexit-catastrophe. [http://archive.li/517hM]

[821] “Japan Terrorism Index.” Trading Economics. Přístup 27. května 2018. https://tradingeconomics.com/japan/terrorism-index. [http://archive.is/184y1]

pálením aut, únosy, vraždami a teroristickými útoky. Proč tedy dovolujeme, aby se to dělo v Evropě a ve Spojených státech?

Politické postoje japonských vůdců by naše média označila za „radikální“ a „extremistické“ a samotné vůdce za „nadřazence“ a „pravicové extremisty“, kdyby byli v některé ze západních zemí. Japonský premiér Šinzó Abe se o migrantech v Japonsku vyjádřil takto: „Z demografického hlediska bych řekl, že před přijetím imigrantů nebo uprchlíků potřebujeme více aktivit žen a seniorů a musíme zvýšit porodnost. Je mnoho věcí, které bychom měli udělat, než přistoupíme k přijímání imigrantů.“[822] Přesně stejný postoj by měli zaujmout politici po celé Evropě a Americe.

Vlády by se neměly zabývat globálním blahobytem nebo patologickým altruismem. Měly by se starat pouze o blahobyt a bezpečnost svých vlastních občanů. Ale ptám se, zda nás naši volení představitelé vůbec považují za svůj vlastní kmen? Zdá se, že jsou mnohem podobnější bolševikům, kteří pohlíželi s hlubokým opovržením na ortodoxní Rusy a Ukrajince. Ve skutečnosti by mohli být přesně tou samou skupinou, která kdysi dávno vedla bolševickou stranu.

Jakmile demografická změna převáží misky vah příliš, bude konec. Západní civilizace, jak ji známe, bude vymazána. Tisíce let práce budou smeteny. Proč? Aby se někteří z nás mohli cítit dobře díky „inkluzivitě“? Jakmile se staneme menšinou ve svých vlastních zemích, nikdy už nebudeme schopni vyhrát další volby. Každý úředník se bude zajímat o to,

[822] “Japan not taking in refugees; says it must look after its citizens first” Fox News. 30. září 2015. http://www.foxnews.com/world/2015/09/30/japan-not-taking-in-refugees-says-it-must-look-after-its-citizens-first.html. [http://archive.li/4SZWT]

co chtějí černoši, Hispánci a muslimové: omezení svobody slova, více sociálních dávek, otevřené hranice, masovou migraci a jejich pokřivený způsob života, který nám bude vnucován.

Podle Gatestone Institute se jen v Německu předpokládá, že do roku 2020 se muslimská populace čtyřnásobně zvýší. Během diskuse o politice otevřených hranic Německa a EU německý politik Walter Lübcke řekl německým občanům, že pokud se jim tato politika nelíbí, nebo se jim nelíbí nově přicházející hordy muslimů, mohou „svobodně opustit Německo“.[823]

Nejenže je nyní nelegální vyjadřovat se proti masové migraci po celé Evropě, ale vládní úředníci také říkají lidem, aby opustili svou vlast, pokud se jim nelíbí „kulturní obohacení“. Ale kam mají jít? Muslimové již mají více než padesát zemí, ve kterých tvoří většinu. Kam má jít Němec, až se jeho země promění v muslimskou zemi? Kam mají jít Američané, až se i my staneme cizinci ve své vlastní zemi? Názory Waltera Lübckeho jsou stále častější, dokonce i v USA. Liberálové chtějí otevřené hranice a amnestii, Hillary chce desetinásobně zvýšit počet legálních „uprchlíků“ do USA. Nápisy „deportujte rasisty“ – což samozřejmě znamená kohokoli, kdo nesouhlasí s masovou migrací – najdeme na každé liberální demonstraci v USA. Levice nám doslova říká, že pokud nesouhlasíme s tím, jak ničí naše země, měli bychom být nuceni odejít.

---

[823] Kern Soeren. “Germans Opposed to Mass Migration are “Free to Leave” Gatestone Institute. 24. listopadu 2015. https://www.gatestoneinstitute.org/6944/germans-oppose-mass-migration. [http://archive.li/XpUun]

Až budou Texas a Arizona zcela mexické a Ohio, Idaho a Missouri zaplavené Somálci, co pak? Nikdy už nebudeme schopni vyhrát ani volby. Stejně jako je dnes Londýn muslimským městem s muslimským vůdcem, i my budeme ve své vlastní zemi vytlačeni cizími vetřelci.

Co si myslíte, že se stane se svobodou slova a naším právem na držení zbraní? Hillary Clintonová chtěla legalizovat možnost žalovat výrobce zbraní a střeliva za jakékoli „zneužití“. Jakmile k tomu dojde, budou výrobci zbraní a střeliva žalováni, až zkrachují a nezůstane ani jeden. To je to, pro co v roce 2016 hlasovala většina černochů, Hispánců, Asiatů, Arabů a Židů. Muslimové po celé Evropě již dokázali prosadit zákony, které zakazují kritizovat jejich masovou migraci nebo jejich náboženství. Většina muslimů, černochů a Hispánců – kdo ví proč – podporuje rozšiřování našich systémů sociální péče. Co si myslíte, že se stane, až tyto skupiny narostou do takové velikosti, že nás začnou přehlasovávat? Myslíte si, že se jednoho dne nějak probudí a rozhodnou se začít chovat jako Američané? To ani náhodou. Budou i nadále prosazovat zákony proti „nenávistným projevům“, aby nás mohli zavírat za to, že je urážíme, budou volit politiky, kteří nás odzbrojí a budou nás těžce zdaňovat, aby mohli mít více vládních služeb, které je budou hýčkat.

Studie Pew Research Center o právu na držení zbraní a kontrole zbraní zjistila, že 73 procent černochů a 69 procent Hispánců považuje kontrolu držení zbraní za důležitější než ochranu práva Američanů na držení zbraní. 42 procent bělochů zároveň souhlasilo s tím, že kontrola vlastnictví zbraní je důležitější než právo na jejich vlastnictví. 78 procent demokratů, oproti pouhým 18 procentům republikánů, se

domnívalo, že kontrola vlastnictví zbraní je důležitější než právo Američanů na jejich vlastnictví.[824] Kvantifikovatelné údaje dokazují, že většina černochů a Hispánců by upřednostňovala zákony, které by „urážlivé“ výroky zakazovaly.[825] Výzkum také ukazuje, že více než polovina černochů, Hispánců, muslimů a bílých demokratů podporuje zákony zakazující „nenávistné projevy“ a „urážlivá vyjádření“.[826] Ústava Spojených států a Listina práv nepřežijí převahu nebílých obyvatel. Během několika desítek let – možná více, možná méně – se běloši stanou demografickou menšinou ve Spojených státech. První dva dodatky jsou pouze dodatky. Krátké připomenutí občanské nauky: stačí dvě třetiny Kongresu a třicet osm států, aby bylo možné zrušit jedno (nebo obě) z našich nejcennějších práv.

Listina práv byla ratifikována v roce 1791. O rok dříve byl přijat zákon o naturalizaci, který omezoval americké občanství na svobodné bílé osoby. Omezení týkající se toho, kdo se mohl stát Američanem, přišla ještě předtím, než USA ratifikovaly práva, která dnes považujeme za samozřejmá; neměli bychom zapomínat na tuto chronologickou souvislost. Bílá národnost je předpokladem pro tak rozsáhlé svobody. Popírat to a věřit, že

---

[824] “Opinions on Gun Policy and the 2016 Campaign” Pew Research Center for the People and the Press. 26. srpna 2016. http://www.people-press.org/2016/08/26/opinions-on-gun-policy-and-the-2016-campaign/. [http://archive.li/W0wFN]

[825] Sean Last. “Political Ideology in America by Race” The Alternative Hypothesis. 28. dubna 2016. http://thealternativehypothesis.org/index.php/2016/04/28/political-ideology-in-america-by-race/. [http://archive.li/BIo6L]

[826] Peter Moore. “Half of Democrats support a ban on hate speech” YouGov. 20. května 2015. https://today.yougov.com/news/2015/05/20/hate-speech/. [http://archive.li/KKrgL]

bychom se neměli zabývat skutečností, že mexická hranice se stále posouvá na sever, je velmi nebezpečná hra – hra, ve které sázíme budoucnost naší civilizace na mylnou naději, že můžeme přesvědčit cizí rasu, aby se nějak stala „stejnou jako my“. Prostě nemůžeme mít společnost s vysokou důvěrou, pokud v ní žijí nebílí lidé nebo je v ní přílišná diverzita. Asiaté jsou obecně považováni za „vzorovou menšinu“ a v této knize jsem o nich hovořil velmi kladně; přesto však nejsou skvělými Američany. Asiaté jsou opravdu skvělí v tom, že jsou Asiaty. Budují pěkné národy, starají se o své vlastní, páchají málo zločinů a využívají málo sociálních dávek. Jako celek však Asiaté v USA podporují větší vlády, omezení držení zbraní, migraci a jako diaspora volí většinou levici. Asiaté mohou být „vzorovými občany“, ale nejsou dobrými Američany.

Plán liberálů je neuvěřitelně jednoduchý. Převálcovat nás početní převahou a pak „legálně“ hlasovat o omezení našich práv. Nikdy nezapomenu a nikdy neodpustím tyto přestupky proti nám ani jejich pokus o státní převrat v listopadu 2016. Nikdy nezapomenu na jejich škodolibost, když se přibližovali k mému lidu jako smečka hladových kanibalů. Myslíte si, že když ztratíme naše národy ve prospěch těchto lidí, naše historie zůstane zachována? Myslíte si, že až se staneme naprostou menšinou ve svých vlastních zemích, zachovají naše dědictví tyhle barevné hordy? Nebo že budou zachovány alespoň fyzické artefakty naší civilizace?

Nebílí studenti na amerických univerzitách již požadují zákaz Shakespeara, protože jeho dílo není dostatečně „rozmanité“; anglická literatura je podle nich příliš ovládána bílými mužskými autory. Dodávají, že bílí mužští autoři vytvářejí „nepřátelské“ prostředí pro studenty jiné barvy

pleti.[827] Univerzity již vyučují revizionistickou historii Západu bez účasti Západu. Univerzitní kurzy jako „Islám ve Spojených státech“ vyprávějí „příběh“ o tom, jak muslimové od 16. století hráli zásadní roli při formování Ameriky.[828]

Již nyní jsme svědky toho, jak jsou po celé zemi odstraňovány nebo ničeny historické památky, protože jsou považovány za „rasistické“ a „urážlivé“.[829]/[830] Ty, které zůstaly, jsou často poničené; historické památky byly pokryty graffiti, včetně tolerantních multikulturních prohlášení jako „zemřete běloši, zemřete“.[831] A nezastaví se ani u soch konfederačních vojáků. To je pouze začátek. Zatímco naše kultura je ničena, levice a organizace jako SPLC to plně podporují.[832] Chtějí nás

---

[827] Alison Flood. “Yale English students call for end of focus on white male writers” The Guardian. 1. června 2016. https://www.theguardian.com/books/2016/jun/01/yale-english-students-call-for-end-of-focus-on-white-male-writers. [http://archive.li/dtBcE]

[828] Amanda Tidwell. “New Ohio State course extols Muslims’ role in America from its founding to present day” The College Fix. 3. února 2017. https://www.thecollegefix.com/post/31030/. [http://archive.li/qU9R9]

[829] Ilya Somin. “The case for taking down Confederate monuments” The Washington Post. 17. května 2017. https://www.washingtonpost.com/news/volokh-conspiracy/wp/2017/05/17/the-case-for taking-down-confederate-monuments/. [http://archive.li/7xNwX]

[830] Jess Bidgood, et al. “Confederate Monuments Are Coming Down Across the Country. Here’s a List.” The New York Times. 16. srpna 2017. www.nytimes.com/interactive/2017/08/16/us/confederate-monuments-removed.html. [http://archive.li/53GRi]

[831] John Binder. “‘Die Whites Die’: Anti-Trump Rioters Vandalize NOLA Monuments” Breitbart. 10. listopadu 2016. http://www.breitbart.com/texas/2016/11/10/die-whites-die-anti-trump-rioters-vandalize-nola-monuments/. [http://archive.li/rHJud]

[832] “Send a letter: It’s time to take down Confederate monuments.” Southern Poverty Law Center. Přístup 26. srpna 2017. www.splcenter.org/news/2017/08/15/send-letter-its-time-take-down-confederate-monuments.

vymazat. Proměnit nás v exulanty ve vlastní zemi. Ale naše historie je důležitější než jejich ubohé city.

Ačkoliv jsem předložil mnoho argumentů a vyvrátil mnoho lží týkajících se ekonomických a morálních ospravedlnění demograficky nahrazující migrace, nakonec na tom vůbec nezáleží. Po celých Spojených státech a Evropě existují celé čtvrti a celá města, která vypadají a působí zcela cizí. Tyto zahraniční enklávy nemají nic společného s našimi vzpomínkami na tato místa v našich kdysi velkých zemích. Žádné množství peněz, žádný morální imperativ, žádná humanitární příčina nemůže převážit ztrátu našich domovů. Jakmile jednou padnou do rukou nepřátelských cizích kmenů, jsou navždy ztraceny. Naše kořeny budou odříznuty a my budeme nuceni žít zbytek našich dnů v exilu, v těch samých zemích, které kdysi vytvořili, bránili a předali svým potomkům – nám – naši předkové.

Další památky budou zbourány, města a silnice přejmenovány. Stejně jako byl Tsaritsyn přejmenován na Stalingrad a Petrohrad na Leningrad, i my budeme vymazáni z naší vlastní historie. Pokud tomu nezabráníme, vše, co levice považuje za nežádoucí, bude zničeno. Liberálové budou pokračovat, dokud nebudou odstraněny všechny zbytky naší kultury a existence. A s vymazáním našeho dědictví a historie to bude, jako bychom nikdy neexistovali.

Na Oxfordské univerzitě studenti požadují odstranění sochy Cecila Rhodese, protože představuje britský imperialismus. King's College London odstraňuje portréty mnoha zakladatelů univerzity poté, co se objevily stížnosti, že jsou příliš bílí. Portréty mužů, kteří univerzitu založili, budou

nahrazeny portréty nebílých a žen.[833] Profesor na Univerzitě v Iowě tvrdí, že bílý mramor použitý v mnoha slavných sochách, jako je Michelangelova Pietà, přispívá k nadřazenosti bílé rasy.[834]

Pro studenty historie to nebude žádným překvapením. Po dobytí území cizí dobyvatelé ničí předchozí historii a kulturu a všechny stopy po lidech, kteří tam kdysi žili. ISIS zničil umělecká díla, svatyně, chrámy a památky na všech územích, která dobyl.[835] Stejně jako to udělali bolševici v Rusku poté, co mučili a povraždili Romanovce. Stejně jako levice ve Španělsku znesvětila národ během rudého teroru během španělské občanské války, než Franco zajistil bezpečnost národa. A stejně jako maoisté zničili kulturní památky po celé Číně.

Vyhození Mount Rushmore do vzduchu, zbourání historických budov nebo přemalování Sixtinské kaple, protože postrádají diverzitu a byly vytvořeny bílými muži, bude jistě dříve či později aspirací levice. Jejich touha zničit vše krásné a jejich nenávist k nám jsou neomezené. Přijde den, kdy se jejich nenávistný pohled zaměří také na ničení gotických katedrál, mramorových soch a vysoké kultury. Nikdy nešlo o rasismus; jde o útok na umění a krásu. Na vše, co naši milovaní předkové

---

[833] Luke Mintz a Harry Yorke. "Top UK university to swap portraits of bearded white scholars with wall of diversity" The Telegraph. 14. července 2017. ttp://www.telegraph.co.uk/education/2017/07/14/top-uk-university-replaces-busts-portraits-bearded-white-scholars/. [http://archive.li/twhZm]

[834] Dan Jackson. "Prof: 'white marble' in artwork contributes to white supremacy" Campus Reform. 8. června 2017. http://www.campusreform.org/?ID=9285. [http://archive.li/dj3gV]

[835] Sturt Manning. "Why ISIS destroys antiquities" CNN. 6. března 2015. http://www.cnn.com/2015/03/06/opinions/manning-isis-antiquities/index.html. [http://archive.li/ChijA]

vytvořili a zanechali nám, abychom se z toho mohli těšit. Levice je plná chaosu a ošklivosti, a proto přirozeně nenávidí náš druh za to, že je vším, čím oni nejsou. Nenávidí nás za to, že jsme vším, čím oni nikdy nemohou být.

Slyšel jsem studenty na vysoké škole stěžovat si, že v učebnicích je „příliš mnoho starých bílých mužů“ a že je třeba je více diverzifikovat. Články jako „The Unbearable Whiteness of History“ (Nesnesitelné bělošství historie) vyjadřují stejný názor.[836] To, co se děje na univerzitních kampusech, je jako kanárek v uhelném dole.

Evropa je také v čele těchto změn. Situace v Evropě je tak vážná, že Evropané již nemohou bez obav z muslimského násilí prožívat dovolenou, koncert nebo večer venku. Islám již Evropanům neumožňuje zachovávat jejich kulturu a předávat tradice svým dětem. Naše vlasti jsou v obležení. Není naší tradicí jednat ukvapeně, ale ještě méně je naší tradicí složit zbraně a nechat se přemoci a ovládnout hordami.

Není v naší povaze sedět a čekat, až nás někdo ovládne. Staří Řekové odrazili invazi Peršanů a bránili tak celou Evropu. Římané se nepodrobili Kartáginské říši – vedli tři brutální války, aby ochránili Evropu. Když Hunové pochodovali přes Katalánskou planinu, složili Římané a Vizigóti své zbraně? O tom se jim ani nesnilo. A když Osmané obléhali brány Vídně, byli přivítáni nápisy „Uprchlíci vítáni!“? Byli přivítáni tak, jak by měl být přivítán každý útočník – štíty a meči.

[836] Jendella Benson. “The unbearable whiteness of history” Media Diversified. 27. ledna 2017. https://mediadiversified.org/2017/01/27/the-unbearable-whiteness-of-history/. [http://archive.li/rNzB7]

Zdraví a budoucnost západní civilizace jsou neoddělitelně spjaty s námi, potomky těch, kteří tyto velkolepé civilizace vybudovali. Žádná skupina lidí nemůže pokračovat v bohaté historii a kultuře západní civilizace, kromě potomků těch, kteří ji vybudovali. Kdysi velkolepé Římské impérium padlo, protože vpustilo do své vlasti vetřelce. Když Řím již nebyl schopen chránit své hranice, následovala masová migrace barbarů. Korupce vlády, plýtvání penězi a oslabená měna urychlily úpadek velkého impéria.[837] A konečně, ztráta tradičních hodnot mezi Římany, spojená s apatickou lhostejností vůči jejich zániku. To vše už tu jednou bylo; můžete to vidět v celé historii i v literatuře. Paralely jsou děsivé.

T.S. Elliot měl pravdu. Takhle končí svět. Ne s velkým třeskem. Ale s tichým nářkem.

Pokud zabijí Západ, zničí naše vlasti, připraví náš lid o majetek; pokud nám řeknou, abychom byli „tolerantní“ a „neohlíželi se zpět s hněvem“, když jsou naše děti vražděny a znásilňovány;[838] pokud nás označí za „nacisty“ za to, že chceme chránit náš lid před hromadnými znásilněními, zneužíváním, vydíráním a terorem – co nám pak zbude? Pokud se Západ rozpadne, nezůstane nám nic, za co bychom mohli bojovat. Stane se z nás generace pomsty. V tu chvíli bude jejich rada správná. Souhlasím: v takovém okamžiku bychom se neměli ohlížet zpět s hněvem – měli bychom se dívat dopředu. S

---

[837] Evan Andrews. “8 Reasons Why Rome Fell” History.com. 14. ledna 2014. http://www.history.com/news/history-lists/8-reasons-why-rome-fell. [http://archive.li/JBTgA]

[838] Frances Perraudin a Josh Halliday. “Don’t Look Back in Anger becomes symbol of Manchester’s spirit” The Guardian. 25. května 2017. https://www.theguardian.com/uk-news/2017/may/25/dont-look-back-in-anger-becomes-symbol-of-manchester-spirit. [http://archive.li/y6cGY]

pevným pohledem, tichým hlasem a nenávistí v srdcích. Jakmile nebude co zachraňovat, jakmile bude naše civilizace v troskách, nebudeme mít co ztratit. A pak nebude žádný důvod, proč je všechny neposlat rovnou do pekla, zatímco my vystoupáme do Valhally.

Bez nenávisti ke všemu, co ohrožuje to, co milujeme, se láska sama stává bezcenným klišé pro zbabělce a degeneráty.

Nacházíme se na křižovatce, jakou jsme za staletí nezažili. Až se mě moje děti a vnoučata zeptají, co se stalo s našimi kdysi velkými civilizacemi, nebudu jim s hanbou v očích říkat, že jsem nic neudělal. Protože jsem se příliš bál ztratit pár přátel a příliš se bál, že mě liberální hordy nazvou rasistou a xenofobem. Budu jim moci říct, že jsem obětoval část svého mládí bojem za záchranu naší kultury před smrtelnými křečemi.

Když se mě zeptají, proč byla taková brutalita nutná, povím jim o Rotherhamu, vánočním trhu, Bataclanu, o Reaganovi Tokesovi, Patu Mahaneym a o malé Reese Bowmanové. A nezapomenu jim povědět o vyšinutých zločineckých škůdcích, kteří se postarali o to, aby k těmto zvěrstvům došlo.

Levice se nám vysmívá. Posmívá se nám. Dokonce nás provokuje. Dali jsme levici i migrantům všechny příležitosti, aby mohli žít v míru v zemích, které vybudovali naši předkové. Oni však naši laskavost považovali za slabost a využili ji jako příležitost, aby nás zneužívali. Byli jsme chladní a ochotni čekat. Až se konečně rozhodneme, že levice zašla příliš daleko, nebude cesty zpět. Globální levice proti nám vede totální válku už téměř 100 let a my se teprve teď probouzíme. Je pozdě, noc je temná, ale ještě není vše ztraceno. Buď se rozhodneme, že už

toho bylo dost, a zajistíme budoucnost našich národů pro naše lidi. Nebo jako Nero budeme přihlížet, jak kolem nás vše hoří. To, co uděláme v příštích několika letech, bude rezonovat po celou věčnost. Tyto ozvěny nás budou buď pronásledovat, nebo nás definovat. Pokud selžeme, pokud budeme muset opustit scénu dějin, otřeseme touto historií v samém jádru, aby generace našich nepřátel mluvily o hrůze a vzteku posledních bílých mužů.

> Kdybych měl jen jednu kulku a čelil nepříteli i zrádci, vypálil bych ji na zrádce. — Corneliu Zelea Codreanu

Vynucování diverzity

Sestaveno z úryvků knih The God That Failed: Liberalism and the Destruction of the West od John Publius, 2020 a The Perils of Diversity: Immigration and Human Nature od Byron Roth, 2017

> „Vzhledem k zásadním změnám, které se valí přes Evropu, už není možné držet se v pozadí a jen si plnit bankovní účet. Závěrečná fáze už skutečně začala a Nepřítel je tu, aby nás všechny dostal."
>
> Tomislav Sunić

Vzhledem k tomu, že multikulturalismus se v mnoha západních zemích stává stále více realitou, identitární politika zaměřená na všechny kromě bělochů, akademickým prostředím podporovaný kulturní marxismus a průmysl založený na rasových křivdách přispívají k toxické atmosféře veřejné debaty a mimořádně ztěžují produktivní dialog zaměřený na prozkoumání složitých otázek – a to vše ještě předtím, než vezmeme v úvahu železnou pěst cenzury podpořenou velmi reálnou hrozbou uvěznění. Jen v roce 2016 bylo ve Velké Británii zatčeno a zadrženo téměř 3 400 lidí za porušení § 127 zákona o komunikaci[839]; v podstatě tito lidé neudělali nic jiného, než že vyjádřili své názory na sociálních médiích. Za to jsou vinni z „nenávistných projevů". Tresty za kacířství empirismu jsou každým dnem přísnější. Jak píše Andrew Joyce:

> [Ve Velké Británii] na každý žert teenagerů inspirovaný vepřovým masem připadalo pravděpodobně několik

[839] Parker, Charlie, „Police arresting nine people a day in fight against web trolls", 12. října 2017. The Times. Dostupné na: www.thetimes.co.uk/article/police-arresting-nine-people-a-day-in-fight-against-web-tro ls-b8nkpgp2d.

znásilnění spáchaných muslimy, ke kterým docházelo ve stejnou dobu. Vím, který zločin beru nejvážněji. I když se na situaci podíváme spíše z rasového než z náboženského hlediska, údaje Státní prokuratury ukazují, že běloši jsou v počtu odsouzených za znásilnění zastoupeni méně, než je jejich podíl na populaci, zatímco černoši, „Asiaté“ (označení nejčastěji používané pro Pákistánce atd.) a osoby smíšeného etnického původu výrazně převyšují svůj podíl na populaci. Média tedy upřednostňují falešný poplach ohledně trestných činů z nenávisti před skutečným poplachem, který je třeba vyhlásit kvůli epidemii znásilnění spáchaných příslušníky jiných etnických skupin.[840]

Nedávno byl předložen návrh, aby za odsouzení za „online rouhání“ hrozil šestiletý trest odnětí svobody. Mezitím organizace Quilliam zjistila, že 84 % osob odsouzených za hromadné znásilnění a groomování nezletilých britských dívek je „jihoasijského“ původu; sedm z deseti odsouzených jsou podle odhadů pákistánští muslimové. „Asiaté“ mimochodem tvoří pouze asi 7 % britské populace. I tváří v tvář tak zjevným důkazům, že se zde zjevně něco děje, bude opakování těchto faktů s největší pravděpodobností vést k obvinění z „rasismu“ nebo „islamofobie“ v nejlepším případě, k uvěznění, ztrátě živobytí a/nebo k tomu, že se na vás spikne dav a zabije vás, což je stále pravděpodobnější. Můžete se na to zeptat Kevina Crehana – nebo raději ne, protože je nyní mrtvý poté, co byl nalezen v bezvědomí ve své vězeňské cele poté, co byl

[840] Joyce, Andrew, „On Muslim Crime, Genetics and the Rape of Europe“, 2015. Dostupné na: https://gazetawarszawska.net/judaizm-islam/1184-rape-of-europe.

odsouzen za to, že položil slaninu na práh mešity a přivázal anglickou vlajku k zábradlí.

Ať už vaše ideologické sympatie směřují k hnutí National Action či nikoli, samotná skutečnost, že každému z nich hrozí nejméně půl dekády vězení pouze za členství v této skupině, zatímco Anjem Choudary (nemluvě o potenciálně tisících známých podezřelých z terorismu) se dnes v Británii volně pohybuje – přičemž Choudaryho policejní ochrana stojí daňové poplatníky dva miliony liber ročně –, by vám měla napovědět, jaká je současná situace. Choudary si odpykal méně než polovinu svého pět a půl letého trestu za vyzývání k podpoře ISIS; vedl také síť zakázanou podle protiteroristických zákonů a spojenou s vraždou Lee Rigbyho, útokem na London Bridge a bombovými útoky v Londýně ze 7. července. Mnozí bojovali v zahraničí za al-Káidu, Talibán a ISIS. Útočník s kbelíkem výbušnin z Parsons Greenu ze září 2017 výslovně sdělil úředníkům při azylovém pohovoru v lednu 2016, že prošel výcvikem u ISIS a že viní Spojené království ze smrti svého otce v Iráku – přesto mu byl povolen pobyt a byl umístěn do pěstounské rodiny, která nebyla o jeho minulosti nijak informována.

Jakmile se tito žadatelé o azyl dostanou na Západ, vyčerpávají zdroje hostitelské země a zároveň terorizují místní obyvatelstvo, což se skvěle hodí pro spotřebitelskou ekonomiku a pro udržování lidí v strachu a demoralizaci. V Německu mají tito „migranti“ míru kriminality výrazně vyšší než rodilí Němci. Míra kriminality žadatelů o azyl je 7,3krát vyšší než u rodilých Němců. Cizinci mají přibližně 4,8krát vyšší pravděpodobnost spáchání vraždy než rodilí Němci a zejména žadatelé o azyl mají tuto pravděpodobnost 10,6krát vyšší. V případě násilných

trestných činů je u cizinců pětkrát vyšší pravděpodobnost spáchání takových činů než u rodilých Němců a u žadatelů o azyl je tato pravděpodobnost více než patnáctkrát vyšší. U cizinců je asi 5,2krát vyšší pravděpodobnost spáchání sexuálního napadení a znásilnění než u rodilých Němců a u žadatelů o azyl je tato pravděpodobnost asi 15,2krát vyšší; hromadná znásilnění jsou 10,3krát častěji páchána cizinci a 42,7krát častěji žadateli o azyl![841]

V roce 2018 tvořili cizinci 54,7 % vězeňské populace v Rakousku. V belgickém vězeňském systému tvořili cizinci 44,2 % vězňů; v Lichtenštejnsku to bylo 75 %, v Lucembursku 74,7 % (za rok 2019), v Andoře 88,5 % a v Monaku dokonce 100 %! U posledních čtyř zemí to však pravděpodobně souvisí spíše s velikostí země a dalšími specifickými faktory než s čímkoli jiným. Podobně dramatické nadměrné zastoupení zahraničních pachatelů lze však pozorovat i jinde, například v Řecku (v roce 2018 tvořili cizinci 52,7 % vězeňské populace), na Kypru (41,1 %), Estonsku (35,5 %), Norsku (30,9 %), Dánsku (28,6 %), Islandu (26,7 %) a Finsku (17,1 %). Cizinci tvořili 21,7 % vězeňské populace ve Francii v roce 2014, 19,7 % v Nizozemsku v roce 2015, 22,1 % ve Švédsku v roce 2016, 71,5 % ve Švýcarsku a 24 % v Německu v roce 2017 a 41,4 % na Maltě, 32,7 % v Itálii, 29,8 % ve Slovinsku, 28 % ve Španělsku a 15,5 % v Portugalsku v roce 2019.[842] V roce 2019 se 17,1 % vězňů v Austrálii narodilo mimo tuto zemi.[843] Podle údajů ministerstva spravedlnosti z října 2017 tvořili muslimové 15,2

[841] Lemoine, Philippe, „A quick look at immigration and crime in Germany“, 25. července 2017. Dostupné na: https://necpluribusimpar.net/quick-look-immigration-crime-germany/; údaje z https://archive.ph/BXc3W.
[842] K dispozici na adrese: www.prisonstudies.org/map/europe.
[843] K dispozici na adrese: www.prisonstudies.org/country/australia.

% vězeňské populace v Anglii a Walesu – což představuje ohromující nadměrné zastoupení v porovnání s jejich podílem na celkové populaci a vzhledem k tomu, že policie se zdá být tak neochotná je vůbec zatýkat. Počet muslimů ve věznicích s vysokým stupněm zabezpečení byl ještě vyšší, a to jeden z pěti.

Evropský bezpečnostní aparát v podstatě neexistuje: 90 % všech muslimských teroristů bylo úřadům známo již předem. V Evropské unii se v současné době nachází podle konzervativních odhadů 5 000 aktivních džihádistů, podle liberálnějších odhadů je tento počet 50 000. Spojené království má na svém seznamu osob podezřelých z terorismu obrovských 30 000 osob, ale obavy se soustředí méně na tyto podezřelé z terorismu a gangy zneužívající nezletilé a více na zatýkání lidí za příspěvky na sociálních médiích a účast na průvodech Pride. Jakmile se jejich kontrola nad tokem informací začne uvolňovat, jakmile se v jejich narativu začnou objevovat vážné trhliny, musí se „liberální demokracie“ uchýlit k drakoničtějším opatřením, jako je uvěznění politických disidentů, avšak tím nejzbabělejším a nejslabším možným způsobem, aniž by je otevřeně nazvaly disidenty. Stejně tak postupuje i jejich cenzura a stejně tak i ta zničená společnost, kterou samy vytvořily.

A přesto jsme jen v průběhu několika měsíců od konce roku 2018 do začátku roku 2019 byli svědky následujících událostí: James Fields byl odsouzen k 419 letům vězení za zločin, který nespáchal; zatčení „Chemnitzské sedmičky“ v Německu na základě obvinění z terorismu pouze za to, že se postavili proti demografické výměně německého obyvatelstva; vynesení rozsudku nad již zmíněnou „National Action Six“; zatčení tří španělských „neonacistických“ spisovatelů díky koordinované akci španělské a švýcarské policie a Europolu;

zatčení organizátora hnutí Žlutých vest Jamese Goddarda; a zatčení newyorského teenagera a jeho obvinění z trestného činu z nenávisti za vyvěšení plakátů na univerzitním kampusu, nemluvě o pokusech zničit životy a živobytí Tuckera Carlsona (jehož dům také navštívil dav Antify), záchranáře z Virginie Alexe McNabba a studenta Kolumbijské univerzity Juliana Von Abeleho. Muž z Marylandu byl policií doslova popraven za to, že zákonně uplatňoval svá práva vyplývající z druhého dodatku Ústavy. A nezapomeňme ani na to, že francouzská vláda zvažuje použití chemických látek proti vlastním občanům, aby potlačila protesty „Žlutých vest“, zatímco dovoleným přistěhovalcům dovoluje celé dny zapalovat vozy značky Citroën, aniž by se k tomu úřady jakkoli vyjádřily (Jean Raspail by si těžko dokázal představit lepší scénář). Postmoderní antirealita je taková, že britská policie nemá ani prostředky, ani vůli zastavit groomování a znásilňování nezletilých dívek v průmyslovém měřítku, ale nějak se jí podaří přes noc vyslat dva policisty ze severu Anglie, aby vyslechli Posie Parkerovou ohledně billboardu, na kterém je uvedena slovníková definice slova „žena“.

Navzdory všem důkazům o opaku je projekt diverzity z jakéhokoli racionálního hlediska naprostým neúspěchem – tedy pro všechny kromě hrstky vyvolených. Ale i pro tolik z těch, kterým je ublíženo, je to právě ono – již se nenacházíme v mezích racionality, naši groteskní sentimentalitu bezohledně vykořisťují nadnárodní korporace, které neustále hledají stále levnější pracovní sílu, mocní zprostředkovatelé, kteří je vykořisťují, a nositelé našeho soucitu, kteří chamtivě vysávají naši štědrost, zatímco nás s úsměvem bodají do zad. To, co bylo kdysi profánní, je nyní posvátné; nejsme pouhou civilizací v

úpadku, ale spíše anticivilizací, která se rychle stává přesným opakem toho, čím kdysi byla.

Je opravdu odporné sledovat, jak se běloši neustále ponižují ve jménu časované bomby jménem „diverzita“. Mám na mysli rodinu Marie Ladenburgerové, devatenáctileté německé studentky medicíny, kterou znásilnil a zavraždil afghánský „migrant“ (který byl kupodivu klasifikován jako „nezletilý bez doprovodu“, ačkoli mu bylo třiatřicet let), jejíž rodina požádala sympatizanty, aby v jejím jménu přispěli na nevládní organizaci, která aktivně brání vyhoštění zmíněných „migrantů“ z Evropské unie. Nebo Amandu Kijeru, aktivistku, která za své znásilnění na Haiti černochem vinila bělošský kolonialismus (také zmínila, že je „vděčná za tuto zkušenost“). Nebo Amy Biehlovou, bílou aktivistku, která odjela do Jižní Afriky, aby „projevila solidaritu“ s černochy, a byla brutálně zavražděna davem vykřikujícím protibělošské nadávky. Jihoafrická vláda vrahům udělila milost s tvrzením, že násilí bylo „politicky motivované“, a jak vzpomíná Rex van Schalkwyk, během procesu „se příznivci… mužů obviněných z vraždy [Biehlové]… rozesmáli v galerii pro veřejnost Nejvyššího soudu… když svědek vyprávěl, jak zbitá žena sténala bolestí.“ Po zproštění viny si Biehlové otec potřásl rukou s vrahy a nakonec několik z nich zaměstnal prostřednictvím nadace, kterou Biehlovy rodiče založili na její památku, aby se zasazovala o „mládež z chudinských čtvrtí“. Nebo ten norský muž, Karsten Nordal Hauken, který řekl, že se cítil provinile poté, co byl somálský muž, který ho znásilnil, deportován. Nebo… no, chápete, o co jde.

V Evropě je však v podstatě neslýchané, aby byl „migrant“ skutečně vyhoštěn, bez ohledu na to, jak závažný trestný čin

spáchal, nebo zda má vůbec nějaké oprávněné důvody k pobytu v dané zemi. Je mnohem pravděpodobnější, že úřady nad tím přimhouří oko; pachatel může dostat podmínku nebo v nejhorším případě pár let vězení za znásilnění či vraždu, případně za vedení teroristické buňky. Vše je totiž „kulturní nedorozumění“, jak vidíte. A přesto byly zveřejněny výsledky nedávného průzkumu YouGov, v němž devět z jedenácti dotazovaných zemí – Itálie, Švédsko, Německo, Litva, Finsko, Řecko, Dánsko, Francie a Velká Británie – uvedlo „imigraci“ jako svou největší obavu (Španělsko a Polsko ji uvedly jako druhou) a osm zemí označilo „terorismus“ za svou druhou největší obavu (v Polsku to byla první); Není překvapením, že nezaměstnanost těžce doléhala na Italy, Řeky a Španěly – 84 % Řeků, 80 % Italů a 77 % španělských respondentů uvedlo, že se cítí nejistě ohledně pracovních příležitostí ve svém regionu. Více než polovina dotázaných Britů, Francouzů, Italů a Řeků a téměř polovina dotázaných Švédů se k budoucnosti Evropské unie stavěla „zcela pesimisticky“. 69 % Řeků, 63 % Litevců a 60 % Švédů se cítilo nejistě ohledně schopnosti své země bojovat proti terorismu a s výjimkou Dánů a Finů, u nichž se tento podíl blížil polovině, měla většina respondentů výhrady k tomu, zda jejich země dokáže účinně bojovat proti kriminalitě. Jedná se zjevně o velmi oprávněné výhrady, a to je ještě mírně řečeno.

Deportace v USA se čím dál více podobají muži v potápějící se lodi, který vylévá vodu malým kbelíkem. Je něco vážně patologického na způsobu, jakým se Západ chová, a na tom, jak daleko je ochoten zajít, aby ochránil právě ty lidi, kteří ho chtějí znásilnit a vyplenit. A přesně to dělají, přičemž západní vlády jsou jejich tichými a často i výslovnými

spolupachateli. Jak uvedl Viktor Orbán v nedávném projevu: „Liberální demokracie nejsou ani liberální, ani demokracie.“ To je bezpochyby orwellovské. Orbán dále uvedl:

> Argumentem, který můžeme uvést na podporu našeho tvrzení, že zde chybí demokracie, je skutečnost, že v západní Evropě se cenzura a omezení svobody projevu staly běžným jevem. Politici a technologičtí giganti ve vzájemné spolupráci filtrují zprávy, které jsou pro liberální elitu nepříjemné. Pokud tomu nevěříte, stačí navštívit tyto webové stránky, podívat se na sociální sítě a uvidíte, jak důmyslnými a lstivými prostředky omezují přístup k negativním zprávám o migrantech, přistěhovalcích a souvisejících tématech a jak brání evropským občanům v tom, aby se vyrovnali s realitou. Liberální pojetí svobody názoru zašlo tak daleko, že liberálové považují rozmanitost názorů za důležitou až do okamžiku, kdy s šokem zjistí, že existují názory odlišné od těch jejich. Liberální vize svobody tisku nám připomíná starý sovětský vtip: „Ať se snažím sestavit díly z továrny na jízdní kola jakkoli, vždycky mi z toho vyjde kulomet.“ Ať se snažím sestavit díly této liberální svobody tisku jakkoli, výsledkem je cenzura a politická korektnost.[844]

Vidíme tedy výsledek činnosti zmanipulovaných médií, která plní své úkoly: soustředí se na nepodstatné záležitosti, manipulují s lidmi a diskreditují jakékoli odpůrce. Oligopol

[844] Orbán, Viktor, „Prime Minister Viktor Orbán’s speech at the 29th Balvanyos Summer Open University and Student Camp“, 28. července 2018. Dostupné na: www.kormany.hu/en/the-prime-minister/the-prime-minister-s-speeches/prime-minister-viktor-orban-s-speech-at-the-29th-balvanyos-summer-open-university-and-student-camp.

postupně vytlačuje všechny protichůdné názory, až nakonec slyšíme jen ty samé hlasy, které unisono křičí o „privilegiích“ a „osobách bez dokladů“ – nebo, pokud je nepovažují za lidi, o „antropoidních dvounožcích“. Konečný výsledek, o který usiluje ten, kdo podvrací, jak uvádí bývalý agent KGB a sovětský přeběhlík Jurij Bezmenov: neinformovaná krátkozrakost. Dvojí metr, realita obrácená vzhůru nohama. Kultura zaměřená na falešné modly, konzum, módní výstřelky, masový vkus, závislost, hédonismus a nihilistickou excesivitu. Jsme touto hroznou modernitou odcizeni a nevidíme v ní sami sebe, protože není produktem našeho lidu; abych citoval Revila P. Olivera:

> Základní myšlenka prostě není typická pro západního člověka. Nemá nic společného s logikou Aristotela či Descarta, a pokud je – jak se zdá – systematická, pak se jedná o systém světa, v němž, pokud nevíme nic, co by tomu odporovalo, může být poloměr trojúhelníku roven kosinu jeho Electra komplexu. Cítíme se konfrontováni s nepochopitelnými záměry cizí rasy a s hrůzou si klademe otázku, zda Marťané či Neptuniané, ve svém nitru ještě podivnější než ti, jaké si představovali H. G. Wells nebo Clark Ashton Smith, již možná nenapadli naši nešťastnou planetu.[845]

Ideologie bolševismu, která usiluje o vyrovnání, je bezpochyby připoutána k naší civilizaci jako olověné závaží, podobně jako v povídce „Harrison Bergeron“. Jak dlouho ještě potrvá, než budou lidé doslova zatíženi nebo jinak znevýhodněni? Mozky lidí jsou již nyní značně zmatené. Stejně

[845] Oliver, Revilo P. America’s Decline. Historical Review Press: Sussex. 2006 (dotisk). s. 155.

jako v povídce „Harrison Bergeron“ byly krása a objektivita odsunuty stranou ve prospěch všeho, co je profánní, idiotské a ohavné.

V této pomatené antirealitě, kde státní náboženství egalitarismu káže „rovnost s výjimkami“, kde jsou si všechny kultury rovny kromě té naší, zatížené dědičným hříchem, je Evropan poslední mezi rovnými, obrácený král Artuš, zatížený břemenem viny za staletí kolonialismu a (často smyšlené) genocidy. Jako pokání se nám říká, že evropské národy a národy osídlené Evropany si musí obléci žíněné roucho a sypat si popel na hlavu a – v rozporu s jednou linií levicové propagandy, že „diverzita je naše síla“ – dovolit, aby naše vlasti zaplavili často nepřátelští cizinci z kultur zcela odlišných od té naší, kteří nám ukládají strašlivou cenu, cenu, kterou musíme zaplatit nejen ztrátou našich vlastí, ale i naší samotné existence. Jak vysvětluje Douglas Murray:

> A tak politika, která již dříve učinila rodilé Brity menšinou ve vlastním hlavním městě, nevyhnutelně urychlila demografickou změnu na celém kontinentu. „Temná specializace“ Francouzů se ukázala být temným objevem Evropy. Evropané, kterým po celý život slibovali, že tyto změny jsou dočasné, že nejsou skutečné nebo že nic neznamenají, zjistili, že ještě za života těch, kteří dnes žijí, se stanou menšinami ve svých vlastních zemích… Navíc se to vše dělo na základě směšného předpokladu, že zatímco všechny kultury jsou si rovny, evropské kultury jsou méně rovné než ostatní.[846]

[846] Murray, Douglas, The Strange Death of Europe: Immigration, Identity, Islam. Bloomsbury: Londýn. 2017. s. 312.

Migranti tedy nejsou příčinou, ale příznakem uměle vyvolaného pocitu viny a západní nudy, blahobytu a apatie. Politici, kteří to dopustili, nás zradili, ale zdá se, že navzdory pokračujícímu odporu původního obyvatelstva proti zrychlené imigraci a bez rozdílu udělovanému azylu ze strany mnoha vlád se mnozí ostatní prostě vzdali. Přestali mít děti, přijali za svůj postmoderní komplex viny a odvrátili se od základní velikosti své civilizace. Hledají uspokojení v pomíjivých radostech a své ambice si kladou nanejvýš na úrovni pasu. Abychom znovu citovali Murraye:

> Když se dnes procházíte galerií, jako je například londýnská Tate Modern, jediné, co vás zaujme ještě více než nedostatek technické zručnosti, je nedostatek ambicí. Odvážnější díla sice možná předstírají, že nám vyprávějí o smrti, utrpení, krutosti či bolesti, ale jen málokterá z nich k těmto tématům skutečně něco říkají – kromě toho, že poukazují na to, že existují. K problému, který nastolují, rozhodně nepřinášejí žádné odpovědi.[847]

Jediným „řešením“ bylo hledat zapomnění v hédonismu, „uniknout“ drsnosti a tragédii života prostřednictvím materiálního pohodlí a povrchností. Raději se nezabývat podstatou existence – právě tento čin totiž naplnil předky západní civilizace faustovským duchem, který nyní zanechává moderního člověka, jak ho popisuje Douglas Murray, roztaženého a těžce zraněného, jako Ikara, jenž přežil pád. Zotaví se, nebo zemře, a temné odhalení Evropy se stane věčnou temnotou?

[847] Tamtéž, s. 272.

Iluze demokracie vyprchala a konečně se odhalila odporná stvůra podobná Glumovi, která žárlivě svírá svůj drahocenný zlatý prsten. Vládnou zbabělost a chamtivost. Vzhledem k tomu, že řada křesel v Senátu a Sněmovně reprezentantů i guvernérských sídel byla po amerických volbách v polovině volebního období v roce 2018 ukradena v důsledku závažného a do očí bijícího volebního podvodu, vzhledem k tomu, že námitky lidí proti masové imigraci jsou přehlušeny tsunami nekonečných invazí přistěhovalců z třetího světa, a vzhledem k tomu, že disidenti jsou ve skutečnosti pronásledováni a stíháni (a utlačováni) za své přesvědčení, nelze dojít k jinému závěru, než že celý systém je navržen tak, aby působil proti těm samým lidem, kterým měl původně sloužit.

Jak trefně poznamenala Ann Coulter: „Kéž by se naše hranice hlídaly stejně dobře jako naše projevy.“ Německá vláda odsoudila muže k třem letům vězení za prodej pistolí střílejících gumovými projektily, jejichž cílem bylo vyzbrojit občany k sebeobraně proti bující kriminalitě „migrantů“. Bůh chraň, abyste se pokusili bránit, nebo protestovali proti svému nahrazení: německá policie pravidelně provádí razie v domácnostech kvůli „nenávistným příspěvkům“ na internetu. Ve Velké Británii je každý den zatčeno devět lidí za „nenávistné komentáře“ na sociálních sítích. Západ je obrovský Panoptikon, jehož vlády využijí veškerou sílu své moci k potlačení disidentů, ale to je jen část příběhu. S ochotnou pomocí velkých technologických firem se již delší dobu nacházíme v Orwellově dystopii a bude to jen horší. Mnohem horší. Pro tento problém neexistuje demokratické řešení, protože hra je zmanipulovaná. Přístup k moci je omezen a kontrola informací se stále více stává výsadou establishmentu. Dokonce i během doby, kterou

zabralo napsání této knihy, byla z internetu odstraněna řada potenciálních zdrojů, zejména těch z první ruky.

Současná situace v západním světě se vyznačuje rostoucí centralizací moci na institucionální úrovni, avšak decentralizací přístupu k osobám zastávajícím vedoucí pozice. Vzpomeňte si na poslední případ, kdy jste volali na linku zákaznického servisu velké společnosti, a na to, jaká byla pravděpodobně vaše zkušenost – přepojovali vás od jednoho pracovníka zákaznického servisu k druhému, celá záležitost se táhla hodiny či dny a nějak se vám nikdy nepodařilo promluvit s manažerem, a to navzdory skutečnosti, že téměř každý úředník na střední úrovni má někde ve svém titulu slovo „manažer“.

Západní diskurz se stal diskurzem vyhýbání se, kdy se věci nenazývají pravým jménem. Celia Duggerová z deníku The New York Times trvá na tom, abychom o ženské genitální mutilaci hovořili jako o „genitálním řezání“, protože první termín je příliš „kulturně zatížený“. Jistě znáte celou řadu dalších termínů, jejichž účelem je zakódovat, zmást nebo zamlžit: migranti, osoby bez dokladů, alternativní standardy krásy, pozitivní vnímání vlastního těla, genderově neutrální zájmena, „na spektru“… a tak by se dalo pokračovat donekonečna. Tato ideologie je natolik sebereferenční a zaplétá se do tak hustých jazykových uzlů, že je nesmírně obtížné je vůbec začít rozplétat. To však neznamená, že se napětí mezi příliš zjednodušenými řešeními a jazykovou akrobacií nevyřeší samo od sebe. Barack Obama může pronášet své fráze – „Laskavost zahrnuje všechna moje politická přesvědčení“ –, ale to prostě nestačí. Prázdné nádoby jako Justin Trudeau a Angela Merkelová papouškují klišé o imigraci, diverzitě a otevřených hranicích jako o něčem přirozeně pozitivním, ale proč je to

považováno za normu? A jakou cenu má tento bezmyšlenkovitý soucit?

V roce 2017 se 34,4 % švédských žen ve věku 16–24 let stalo obětí sexuálních trestných činů[848], a to převážně ze strany „nových Švédů“. Švédská Strana zelených se nyní rozhodla, že chce, aby stát nařídil Švédům, kteří mají ve svých domovech „příliš mnoho místa“, aby kromě toho, že již poskytují finanční podporu, také ubytovali svoje etnické náhradníky. Švédové se ve své vlastní zemi stali občany druhé kategorie. Možná se domníváte, že je na Švédech něco přirozeně zákeřného a že země skupiny ABBA a Ace of Base by měla být vymazána příchozími davy Afghánců, Somálců a Turků. Při současném tempu se brzy stanou menšinou ve své vlasti, možná už během několika desítek let. Když budou zbaveni svého jediného domova, spravedlnosti bude učiněno zadost. Otázkou však je: čím si to zasloužili?

Jejich skandinávští soukmenovci v Minnesotě nedávno utratili pět milionů dolarů na potlačení epidemie spalniček mezi neočkovanou somálskou populací. Nemoci a kriminalita rostou přímo úměrně s koncentrací přistěhovalců z třetího světa v dané komunitě. Nelegální přistěhovalci znásilňují školáky po celých Spojených státech a hlavní zpravodajské agentury to zamlčují. Muslimští migranti činí celá evropská města téměř neobyvatelnými a znásilňují evropské ženy a děti v ohromujícím počtu. Na amerických univerzitních kampusech se šíří protiústavní pravidla týkající se projevů a zákony proti nenávistným projevům, jako jsou kanadské C-16 a M-103, které se zabývají „transfobií“ a „islamofobií“, jsou

[848] Dostupné na: https://bra.se/statistik/statistiska-undersokningar/nationella-trygghetsundersokningen.html.

podporovány mnoha západními vládami. Mír, láska a harmonie, které levicoví aktivisté tak vychvalují, jsou v přímém rozporu se všemi skutečnostmi. Předstírají, že jim záleží na každé formě diverzity, ale to zjevně není pravda. „Diverzita“ vyžaduje „rozebírání“, ale když dokážete jen cítit a už nedokážete myslet, jste jako tito vysokoškoláci skandující slogany, kteří umlčují svobodu projevu, nebo jako fundamentalisté, kteří zastřelili karikaturisty z Charlie Hebdo.

Právě v tomto prostředí pokročilého úpadku a groteskních rozporů, jen jeden blok od policejní stanice, jejíž příslušníci se mezi tím, co se naparují v duhových kostýmech na různých průvodech Pride, zabývají výhradně „diverzitou“ a bojem proti „nenávisti na internetu“, podporuje mešita s oddělenými modlitebními prostory pro muže a ženy beztrestně ženskou obřízku, polygamii, incest a násilný džihád. Rozporů je nespočet a místo toho, aby dokázaly ztroskotání „liberální“ ideologie, mají paradoxní účinek v tom, že ji naopak posilují. Je to skutečně hysterická, šílená doba, věčný Rok nula, který vyžaduje bezmyšlenkovitou poslušnost vůči příkazům, které se zdají měnit každou hodinu.

Naše společná kultura a zavedený kodex chování se v současné době rozpadají v podobě sociální dezintegrace. Čím více je člověk izolovaný, tím méně má vazeb a tím snáze se dá ovládat. Udržení moderního superstátu závisí na stále se zostřujícím potlačování pravdy a na záměrném, koordinovaném úsilí o přetržení všech komunitních, rodinných a nacionalistických vazeb prostřednictvím intenzivního vystavování propagandě šířené médii a státem podporovaným politikám, jejichž cílem je atomizovat lidi. Tento superstát je řízen korporacemi a finančními institucemi a slouží jejich

zájmům podle modelu soukromého kapitálu; pojem „občanství“ se tak stává v nejlepším případě kuriózním anachronismem. Je překážkou pro vytvoření poddajnější populace spotřebitelů a levné, pohotové pracovní síly, která bude plnit příkazy svých pánů, aniž by se ptala „proč?“

Jakmile se obyvatelstvo nechá unést sentimentem, je mnohem snazší totalitarismus zahalit do emocionálních pojmů. Pojem „nenávisti“ se opírá o představu, že zákonodárce, soudce či komisař může určit váš motiv. Jedná se o právní mechanismus postavený na logickém klamu, ale obyvatelstvo je na absenci logiky natolik zvyklé, že přijímá nutnost zákonů proti nenávistným projevům za účelem ochrany pachatelů trestných činů, nikoli obětí. Emoce jsou subjektivní a v řádně fungující společnosti by neměly tvořit základ pro jakoukoli tvorbu zákonů, natož pro věci tak vágně nebo nedostatečně definované, jako je svět nesčetných genderů či „islamofobie“. I tyto pojmy – transfobie, islamofobie, homofobie, xenofobie – mají za cíl zatlačit obviněného do kouta nevědomosti, jako by byl posedlý iracionálním strachem z daného tématu. Cílem je zmařit jakékoli rozumné námitky proti, řekněme, transformativní imigraci. Jakkoli to může znít šokující, není nic iracionálního na námitce proti tomu, že je vaše vlast zaplavována cizinci a rozpouštěna v tom, co Jim Goad nazývá „očistnou vlnou mírně genocidní imigrace“.

Genocida, ať už se nazývá jakkoli, však zůstává genocidou. Levnější spotřební zboží nepředstavuje „pokrok“ a sebevražedné iluze o „rovnosti“ je k realitě nijak nepřibližují. Je-li organismus ohrožen, nerozmnožuje se. Plodnost závisí na stabilitě a bezpečnosti, případně na odolnosti vůči nebezpečí a plánování budoucnosti, což je jednoznačně nasvědčuje o

dysgenickém charakteru naší doby. Jelikož u nás působí oba tyto faktory společně, není divu, že se vše hroutí.

Žádná racionální ani funkční společnost by nezvyšovala imigraci ani hromadně nepřivítala miliony neznámých a neprověřených lidí ze zemí a kultur, které se otevřeně snaží je zabít. Jedna věc je, když vám je masová migrace vnucena shora a/nebo zvenčí, ale zcela jiná věc je, když značná část vaší populace volá po vlastní zkáze a vymazání. K tomu dochází zcela přirozeně, když je populace v tomto směru dostatečně podkopána, když jsou vyřazeny přirozené obranné mechanismy a když lid přestal chápat skutečnou podstatu toho, kým je. Jak napsal český spisovatel Milan Kundera, jemuž totalitarismus není cizí: „Prvním krokem k likvidaci národa je vymazání jeho paměti. Zničte jeho knihy, jeho kulturu, jeho historii. Potom nechte někoho napsat nové knihy, vytvořte novou kulturu, vymyslete novou historii. Za nedlouho ten národ začne zapomínat, čím je a čím byl.“

Je to temná ironie, že – jak sarkasticky poznamenal Bertolt Brecht ve své básni „Řešení“ – vládnoucí třída se prostě rozhodla zvolit si nový lid. Důvody jsou ve skutečnosti velmi jednoduché: zisk, moc a nepřátelství založené na rasovém a společenském původu. Navzdory verbálnímu vyznávání demokracie zůstává motor neoliberalismu nastaven tak, aby oligarchie vyhrávala a nespočetné miliardy lidí prohrávaly. Ne že by samozřejmě vládnoucí třída byla volána k zodpovědnosti podle svých vlastních standardů nebo rétoriky. To je prostě něco, čeho se musíte držet vy. A navzdory své proklamované lásce k „naší demokracii“ a „našim hodnotám“ nerespektují žádný výsledek, který by neupřednostňoval větší bohatství, moc

a kontrolu pro jejich stále exkluzivnější kruh. Pokud chtějí diverzitu, dostanete diverzitu!

Samotná idea demokracie byla zkorumpována, její definice byla rozšířena do absurdní míry „inkluzivity“, přičemž obsahuje několik sebevyvracejících se rozporů. Demokracie ve svém jádru nemůže být rasově ani etnicky pluralistická. Než půjdeme dál, je zásadní nejprve pochopit etymologii slova „demokracie“ a to, jak přesně měla skutečná demokracie vypadat a fungovat. Christopher W. Blackwell to objasňuje:

> Pro Athéňany znamenala „demokracie“ (demokratia) předání moci (kratos) lidu (demos). Slovo „demos“ (vyslovuje se „day-moss“) má několik významů, z nichž všechny jsou pro athénskou demokracii důležité. Demos je řecký výraz pro „vesnici“ nebo, jak se často překládá, „deme“. Deme byl nejmenší správní jednotkou athénského státu, podobně jako volební okrsek nebo školní obvod. Mladí muži, kteří dosáhli věku 18 let, se dostavili k úředníkům svého deme a poté, co prokázali, že nejsou otroky, že jejich rodiče jsou Athéňané a že jim je 18 let, byli zapsáni do „seznamu shromáždění“ (pinax ekklesiastikos). Dalším významem slova „demos“ byl pro Athéňany „lid“, tedy athénský lid, souhrn všech občanů. Mladý muž byl tedy zapsán do svého „demosu“ (deme) a stal se tak členem „demosu“ (lidu). Jako člen „demosu“ se tento mladý muž mohl účastnit shromáždění občanů, které bylo ústřední institucí demokracie. Řecké slovo pro „shromáždění“ je ekklesia, ale Athéňané jej obecně označovali jako „demos“. Usnesení shromáždění začínala frází „Demos se domníval, že je nejlepší…“, velmi podobně jako fráze „My, lid…“, kterou začíná Ústava

Spojených států. V tomto kontextu se pojem „Demos“ používal k rozlišení mezi shromážděním všech občanů a Radou 500 občanů, což byla další instituce demokracie.[849]

Aby mohla existovat demokracie, je třeba mít „demos“ – politický celek, lid, kulturu a hierarchickou strukturu, která se zhruba řídí přirozeným řádem. I v athénské demokracii existovala významná omezení týkající se volebního práva a jasné vymezení pravomocí. Polis byla určující politickou a územní jednotkou řecké klasické antiky – jednalo se o městský stát a okolní venkov. Je však nesporné, že navzdory roztříštěné povaze toho, co dnes známe jako národní stát Řecko, byly různé městské státy jako Sparta, Athény, Korint, Théby atd. (a Makedonské království na severu) všechny variantami helénistické kultury a všechny byly etnicky řecké. Představa o athénském Nubijci byla – a je – absurdní. Chápeme, kdo jsou Řekové a jak vypadají. Pouhá skutečnost, že se někdo narodil v rámci hranic určitého národa, ještě neznamená, že k tomuto národu patří.

Co je však národ? Stanfordská encyklopedie filozofie nejprve rozlišuje mezi národem a státem – „zatímco národ často tvoří etnické nebo kulturní společenství, stát je politický subjekt s vysokou mírou suverenity“ – a poté upřesňuje, že nacionalismus „v zásadě zahrnuje dva jevy… (1) postoj, který zaujímají členové národa, když jim záleží na jejich identitě jako členů tohoto národa, a (2) činy, které členové národa podnikají

[849] Blackwell, Christopher W., Athenian Democracy: a brief overview,“, v publikaci „Athenian Law in its Democratic Context“, ed. Adriaan Lanni, Online diskusní série Centra pro helénská studia, 28. února 2003. Dostupné na: http://www.stoa.org/demos/article_democracy_overview@page=3&greekEncoding=UnicodeC.html.

ve snaze dosáhnout (nebo udržet) určitou formu politické suverenity.“ Slovo „národ“ je odvozeno z latinského natio, které se překládá jako: „rodné místo“, narození, lid, rasa a třída. Jedná se o mimořádně obsáhlé slovo s tolika konotacemi, že není divu, že jeho podstata zůstává sporná dodnes.

Pochopení toho, co přesně národ – náš národ – vlastně je, je však naprosto zásadní pro vymezení v podstatě všech existenciálních debat týkajících se jeho účelu, funkce a samotné existence. Montserrat Guibernau definuje národ jako „lidskou skupinu, která si uvědomuje, že tvoří společenství, sdílí společnou kulturu, je spjata s jasně vymezeným územím, má společnou minulost a společný plán do budoucna a uplatňuje právo na samosprávu.“[850] Národ je tedy stejně tak odrazem svého lidu jako kouskem země – ve skutečnosti dokonce mnohem více. Můžeme národ považovat za živý organismus, podobně jako lidské tělo, kde i něco zdánlivě tak nepodstatného, jako je změna složení střevních bakterií, může mít významný vliv na zdraví a pohodu těla, a dokonce i na psychický stav. Anthony Smith charakterizuje národ takto:

> „Forma kultury – ideologie, jazyk, mytologie, symbolika a vědomí“ se čtyřmi cíli: (1) přeměna pasivní etnické kategorie či skupiny na aktivní etnopolitické společenství, na „subjekt dějin“, (2) uspořádání kultury společenství a vytvoření standardní, oficiální a „vysoké“ kultury, pokud taková dosud neexistuje, (3) formování společenství do „kulturně homogenního ‚organického‘ národa“ a (4)

[850] Guibernau, Montserrat, Nationalisms: the Nation-State and Nationalism in the Twentieth Century. Polity Press. 1996. s. 47.

získání vlastního území či dokonce státu pro tento národ.[851]

Šel bych ještě dál a tvrdil, že etnická soudržnost národa musí být homogenní nebo téměř homogenní; s určitými vybranými výjimkami se může stát, že se do struktury národa začlení malý počet etnicky či rasově odlišných skupin, ale jedná se o velmi složitý proces, který předpokládá existenci etnické nadvlády, silný smysl pro občanskou povinnost a jak občanské, tak rodinné závazky, komunitní vazby, živou vysokou kulturu a soulad ducha dotyčné osoby (osob) s hostitelskou kulturou. Podle Revila P. Olivera:

> „Populisté“ si musí především uvědomit, že jeffersonovská demokracie nebyla určena pro Timbuktu, Fidži ani Erewhon. Byla navržena pro třináct kolonií, které právě získaly nezávislost, pro konkrétní lid v historicky jedinečné situaci. Tyto kolonie se blížily k tomu, aby se staly národem v původním smyslu tohoto slova, národem… tvořeným lidmi spojenými společným původem a narozením, tj. rasově homogenním lidem.[852]

Evropa je sice rasově homogenní, ale vzhledem k historickým, kulturním, genetickým a dalším kontextovým skutečnostem se i zde potýkali s vážnými důsledky toho, co se zvenčí jeví jako nepatrné rozdíly (napadá mě Severní Irsko, ale i Švýcarsko mělo své komplikace a muselo přijmout určité

---

[851] Eller, Jack David, „Ethnicity, Culture, and ‘The Past’“, podzim 1997. Michigan Quarterly Review, roč. 36, č. 4. Dostupné na: https://quod.lib.umich.edu/cgi/t/text/text-idx?cc=mqr;c=mqr;c=mqrarchive;idno=act2080.0036.411;view=text;rgn=main;xc=1;g=mqrg.

[852] Oliver, Revilo P., „Who’s for Democracy?“ z knihy „Populism and Elitism“, 1982.

ústupky); rasová soudržnost, nikoli etnická, byla do jisté míry možná ve Spojených státech, což z nich činí extrémní výjimku v lidských dějinách; avšak jen proto, že USA byly do značné míry schopny začlenit geneticky podobné (při zvážení všech okolností) národy z jednoho kontinentu, neznamená to, že mohou přijmout kohokoli a všechny, zejména pokud jde o dovoz radikálně odlišných ras a kulturních dispozic, jejichž příslušníkům se říká, aby se neasimilovali do americké kultury – a navíc v době, kdy je samotná americká kultura zbavována legitimity a průmysl země je současně drancován, zatímco průměrná délka života obyvatel klesá. Tomu by se dalo říkat „recept na katastrofu“, a když už mluvíme o receptech, jelikož „jídlo“ je takřka jediným konkrétním přínosem diverzity, který kdy někomu u moci napadne, no… my ty recepty máme. Najdete je na té věci zvané „internet“. Nepotřebujeme dovážet miliony lidí, abychom se naučili připravovat pokrmy z jiných kultur. Pokud byste je chtěli ochutnat na vlastní kůži, je to jeden z důvodů, proč lidé cestují.

Národní stát je z pochopitelných důvodů mnohem složitější útvar než městský stát, avšak odráží ideál sebeurčení národa, který zahrnuje jak etnickou jednotu, tak schopnost nasadit sílu k ochraně své suverenity, zatímco městský stát je příliš slabý a vede ke zbytečným rozporům. Národní stát nemusí být čistě demokratický – a vzhledem ke své nestabilitě a nepraktičnosti by ani neměl být –, ale měl by odrážet nejlepší zájmy lidu, i když tato rozhodnutí nejsou vždy oblíbená. Podle Petera Altera:

> [Nacionalismus] je jak ideologií, tak politickým hnutím, které považuje národ a suverénní národní stát za zásadní vnitřní hodnoty a které dokáže mobilizovat politickou vůli

> národa nebo velké části obyvatelstva; existuje především tehdy, když mají jednotlivci pocit, že patří především k národu, a když citová sounáležitost a loajalita k tomuto národu převažují nad všemi ostatními vazbami a loajalitami.[853]

To se jasně liší od pojmu „země“, který je pouhým označením pro politickou jednotku spravující dané území. Jedním z takových příkladů je Nigérie, protože na jejím území žije nespočet kmenů a etnických skupin s různou mírou moci a autonomie. To také vede k nestabilitě a často k násilí; jak dokládají hrůzy v Biafře v 60. letech nebo na druhé straně kontinentu ve Rwandě v 90. letech, může se toto násilí rychle proměnit v genocidu. Tato nestabilita se projevuje v rozhádaných, typicky multietnických, multirasových a/nebo multikulturních zemích a v postkoloniálním světě jí často předchází „politika identity“ prostřednictvím demokracie. Jak píše Jack David Eller:

> Paradoxně snahy o dosažení určité míry demokracie – ať už v pozdních fázích kolonialismu, nebo v období nezávislosti – měly často, ne-li dokonce obvykle, za následek zesílení meziskupinové rivality a identifikace; v rámci praxe „komunálního zastoupení“, která byla v některých koloniích v určitých obdobích považována za nejlepší způsob, jak zastupovat celý lid a vyvážit zájmy jednotlivých skupin, byly rozdíly mezi skupinami

[853] Eller, Jack David, „Ethnicity, Culture, and ‘The Past’“, podzim 1997. Michigan Quarterly Review, roč. 36, č. 4. Dostupné na: https://quod.lib.umich.edu/cgi/t/text/text-idx?cc=mqr;c=mqr;c=mqrarchive;idno=act2080.0036.411;view=text;rgn=main;xc=1;g=mqrg.

> zvěcněny, institucionalizovány a politizovány bezprecedentním způsobem, aby bylo skupinám jako takovým zajištěno sdílení moci. Demokracie po získání nezávislosti v rivalitě mezi skupinami pokračovala, odstranila však zahraniční překážky bránící soutěži a konfliktům; potenciál pro třenice, ba dokonce konflikty a války, je imanentní, když počet a velikost populace rozhodují o moci. Skupiny – etnické, nacionalistické, třídní, kastovní, rasové či jakékoli jiné – představují volební bloky nebo potenciální volební bloky, a mobilizace voličů na základě etnicity či identity, ačkoli je v jistém smyslu „přirozená“, představuje pro kandidáty a budoucí vůdce také silné lákadlo.[854]

Tyto společnosti nemusí být vždy nutně postkoloniální, ačkoli jejich předurčení k neúspěchu je záměrné, aby zůstaly závislé na globalistickém systému, ať už prostřednictvím půjček, nebo smrtícího vojensko-průmyslového komplexu. Neustálý konflikt také umožňuje vytváření nekonečné vlny „vysídlených osob“, které lze ve velkém počtu nahrnout na Západ.

Národ stojí v ostrém kontrastu s multikulturalismem, který v podstatě umožňuje existenci paralelních společností v rámci jedné větší, kde se široká shoda na tom, kým jako národ jsme, ztrácí kvůli kmenovým zájmům. Hlasování se stává svým vlastním druhem vzájemného boje a každá skupina má pocit, že si z nutnosti musí udržovat nože nabroušené, aby si vybojovala svůj podíl na koláči a při tom bránila sebe i své zájmy. To nebyl

[854] Tamtéž.

problém, s nímž se například musel potýkat Island, protože Island je harmonický a homogenní národ… alespoň prozatím.

Neustálá masová imigrace stávající problémy jen zhoršuje a přilívá olej do ohně – ta samá imigrace, o které se nám říká, že je zároveň obohacením i trestem. To je ale podivné tvrzení. Douglas Murray trefně poznamenává:

> Neboť i když se domníváte, že určitá míra imigrace je prospěšná a činí zemi zajímavějším místem, neznamená to, že čím více imigrace, tím lépe. Ani to neznamená – ať už má imigrace jakékoli kladné stránky –, že neexistují i stinné stránky, které by se daly snadno uvést, aniž by to vyvolalo obvinění ze zlého úmyslu. Masová imigrace totiž nepřináší společnosti stále stejnou míru přínosů s tím, jak přibývá počet přistěhovalců.[855]

Globalistická nadstavba a její vazalové jednostranně rozhodli, že Evropa a její odnože musí i nadále přijímat obrovské počty lidí, kteří – řečeno mírně – svým novým zemím nemají co nabídnout a ke svému novému okolí se často chovají vyloženě nepřátelsky. V tom všem je zvláštní paradox; západní vůdci jsou přecitlivělí na jakékoli ztráty vojáků v zahraničí, ale zdá se, že jsou naprosto ochotni nechat neomezený počet civilistů znásilňovat, mrzačit nebo zabíjet cizími, nepřátelskými skupinami obyvatelstva. Naši vládci vědomě přijali vůči svému vlastnímu obyvatelstvu to, co nazývám „strategií Longshanks“ (anglický král Edward Longshanks z filmu Statečné srdce o své politice dobývání Skotska prohlásil: „Jestli je nemůžeme vyhnat, vyhubíme je rozmnožováním“). Na jedné straně

[855] Murray, Douglas, The Strange Death of Europe: Immigration, Identity, Islam, Bloomsbury: Londýn. 2017. s. 28.

vládnoucí třída usnadňuje masovou imigraci cizích národů a na druhé straně samotné cizí národy tento proces vnímají jako dobývání.

Turecký diktátor Recep Erdogan veřejně vyzývá všechny muslimy zapojené do hidžry v Evropě, aby měli alespoň pět dětí, čímž se připojuje k názoru imáma Mulláha Krekara žijícího v Norsku, že klíč k vítězství leží v lůnech muslimských žen a že mohamedáni se musí „množit jako komáři“.

Nenechte se mýlit, tyto miliony „migrantů“ to považují za invazi, byť takovou, jakou jsme dosud nezažili. Victor Leman uvádí, že „turecká vláda strany AKP prodává pasy a rodné listy za dostupné ceny. Mnozí migranti nemají pas ani průkaz totožnosti a odmítají poskytnout otisky prstů.“ „Migranti“, z nichž většinu tvoří muslimové, plně využívají patologický altruismus Evropy, aby ji úplně vykrváceli. „Britský“ imám Anjem Choudary (Wikipedia ho označuje za „sociálního aktivistu“) prosazoval, aby muslimové využívali britský sociální stát jako způsob, jak, lidově řečeno, hostitelskou zemi úplně vydojit – jde o jakousi ekonomickou válku vedenou zneužíváním nafouklého systému sociálních dávek, který je poskytován ještě více nafouklým státním aparátem.

V roce 1990 žilo ve Španělsku 100 000 muslimů. Do roku 2010 se jejich počet zvýšil na 1,5 milionu. V roce 2017 činil jejich počet téměř dva miliony, což představuje nárůst o 1 900 % za 27 let. Dnes je ve Španělsku 1 400 mešit, což podle Observatoře náboženského pluralismu představuje 21 % všech modliteben v zemi. Projekt islamizace byl potvrzen v listopadu 2000 v dokumentu „Strategie islámské kulturní činnosti mimo islámský svět“ (The Strategy for Islamic Cultural Action Outside the Islamic World):

> Demografické složení západních zemí… se změní a dojde k jeho restrukturalizaci do podoby multietnické a multikulturní společnosti. Západní země tak již nebudou tou harmonickou a monolitickou společností, která byla utvářena na základě specifické historické, ekonomické, sociální a kulturní tradice… Uvědomění si významu islámských komunit a menšin na Západě… chrání druhou, třetí a dokonce i čtvrtou generaci těchto komunit, které se usadily mimo islámský svět, před kulturní asimilací a ztrátou jejich islámské identity.[856]

A my si lámeme hlavu nad tím, proč jsou děti, vnoučata a dokonce i pravnoučata těchto „migrantů“ radikálnější než jejich předkové. Tyto enklávy jsou rakovinnými nádory protizápadní zášti, která se vybíjí na lidech na Západě, zatímco tamní vlády nečinně přihlížejí a nejenže to dopouštějí, ale dokonce tomu napomáhají. Ve skutečnosti vás za odpor proti násilnému chování migrantů mohou dokonce stíhat: nedávno použila sedmnáctiletá dánská dívka pepřový sprej, aby se ubránila v blízkosti azylového centra pro migranty, a sama byla stíhána za držení zbraně.

Podle prognózy „Zero Migration“ (nulová migrace) od Pew Research vzroste muslimská populace na kontinentu do roku 2050 o 39 %, zatímco nemuslimská populace kontinentu poklesne o 10 %; tento scénář by měl dalekosáhlé důsledky pro život a kulturu kontinentu, jak jej známe – a to za předpokladu, že na kontinent nevstoupí ani jediný další „migrant“. Všichni

[856] „The Strategy for Islamic Cultural Action outside the Islamic World“, listopad 2000. Přijato na 9. islámském summitu (Dauhá, Katar). Dostupné na: culturalanalysis.net/wp-content/uploads/2018/04/Strategy-for-Islamic-Cultural-Action-ISECO.pdf.

víme, že k tomu nedojde. Ve scénáři „Střední migrace“ od Pew Research by podíl muslimů na populaci vzrostl o 125 % a ve scénáři „Vysoká migrace“ o 193 %.

I kdyby se většina těchto „migrantů“ nestala džihádisty, ale „pouze“ vykořeněnými hyperkonzumenty typu homo globicus, jedná se stále o obrovský problém. Ačkoli je v této souvislosti z různých důvodů nejvýraznější islámský konflikt s Evropou a křesťanstvím, transformativní imigrace z rovníkových oblastí v širším smyslu představuje závažný, ba dokonce existenční problém. Od roku 2010 došlo v Sýrii k 536% nárůstu emigrace; v Jižním Súdánu je to 334 %, ve Středoafrické republice 204 %, na Svatém Tomáši a Princově 167 %, v Eritreji 119 %, v Namibii 90 %, ve Rwandě 73 %, v Botswaně 70 %, v Súdánu 63 % a v Burundi 55 %. V roce 2017 žilo v zemích EU, Norsku a Švýcarsku přibližně 5,2 milionu severoafrických přistěhovalců. Celkový počet emigrantů ze všech subsaharských afrických zemí dohromady vzrostl v letech 2010 až 2017 o 31 %; region Blízkého východu a severní Afriky zaznamenal ve stejném období ještě větší nárůst (39 %) počtu lidí žijících mimo svou rodnou zemi. Nejděsivější na tom je, že z hlediska globální populační exploze v zemích třetího světa je to všechno jen kapka v moři.

Ze čtyřiceti zemí s nejvyšší porodností se pouze tři – Irák, Afghánistán a Východní Timor – nenacházejí v subsaharské Africe, přičemž většina ostatních populací s vysokou porodností se nachází buď v Latinské Americe, nebo v muslimském světě. Zde je jen několik zemí, jejichž počet obyvatel se do konce století ztrojnásobí nebo zčtyřnásobí: Niger (v čele s 7,3 živě narozenými dětmi na ženu), Somálsko, Čad, Mali, Angola, Demokratická republika Kongo, Nigérie,

Mozambik, Tanzanie, Malawi a mnoho dalších. Naproti tomu většina zemí s nejnižšími porodnostmi se nachází v Evropě nebo ve východní Asii. Zvláštní pozornost si zaslouží průměrný věk obyvatel v některých z těchto zemí:

- Niger: 15,3 let
- Uganda: 15,7 let
- Mali: 16,2 let
- Malawi: 16,5 let
- Zambie: 16,7 let
- Burundi: 17
- Jižní Súdán: 17,1
- Burkina Faso: 17,2
- Čad: 17,6
- Tanzanie: 17,6
- Etiopie: 17,8
- Somálsko: 17,9

Porovnejte to s vyspělým světem:

- Japonsko: 46,9 let
- Německo: 46,8 let
- Itálie: 45,1 let
- Španělsko: 42,3 let
- Kanada: 42 let
- Jižní Korea: 41,2
- Francie: 41,2
- Spojené království: 40,5
- Tchaj-wan: 40,2
- Austrálie: 38,6
- Spojené státy americké: 37,9

- Nový Zéland: 37,8

Situace v současné Evropě je obzvláště zoufalá. V únoru 2018 Silvio Berlusconi prohlásil, že pokud jeho strana zvítězí v nadcházejících volbách, bude muset homogenní středomořský ostrovní stát Malta „podílet se na břemenu“ přijímání migrantů – což je trvalým předmětem vážných sporů mezi Maltou a Itálií na severu – zřejmě proto, že stát, jehož obyvatelstvo tvoří z 95 % Malťané, představuje v této multikulturní éře nesnesitelnou nespravedlnost.

Na druhém konci Evropy využila islandská vláda záminku „nedostatku pracovních sil“ k narušení křehké demografické rovnováhy země; podíl původního obyvatelstva, který činí 91 %, by při současném tempu měl do roku 2030 klesnout o dalších šest procentních bodů. Nejedná se o státy s velkou populací; s počtem obyvatel 450 000, respektive 350 000, by se maltská a islandská společnost mohly dramaticky proměnit i díky relativně malému počtu migrantů. Žádný člověk není ostrov a žádný ostrov není v bezpečí.

Profesor John O’Hagan z Trinity College v Dublinu se obecnými demografickými změnami nezabývá a důrazně prohlašuje: „Je zřejmé, že [Irsko] by zvládlo třeba i dvojnásobný nárůst počtu obyvatel.“ To by znamenalo příliv přibližně pěti milionů přistěhovalců na Smaragdový ostrov. Na jihu chce politik Luigi Arru zaplavit italský ostrov Sardinii migranty, aby jej „znovu osídlil“, a to navzdory silnému místnímu odporu proti rozšíření trasy migračního toku z Alžírska na Sardinii. Oba muži sdílejí „obavy“ o své stárnoucí obyvatelstvo, ačkoli nikdy nevysvětlili, proč je řízený pokles počtu obyvatel nebo – mnohem lepší – podpora plodnosti vlastního obyvatelstva tak odpudivá ve srovnání s proměnou

Sardinie v Alžírsko nebo skotského ostrova Bute v Sýrii. Lampedusa, Lesbos, Kos – všechny se stávají k nepoznání, což je důsledkem vládních a nadvládních přesídlovacích programů, nevládních organizací prosazujících otevřené hranice, oportunistických obchodníků s lidmi a velkých korporací a finančních institucí, které se snaží vměstnat co nejvíce biomasy do dostupného prostoru. Copak se nikdo nikdy nezastaví a nezeptá se, proč?

Zdá se, že ani výhoda geografického oddělení nedokáže ochránit národ před nákazou multikulturalismu. Evropa nečinně přihlížela, když Turecko obsadilo severní část Kypru a zničilo všechny tamní kostely, a nyní se chová stejně, zatímco na její břehy proudí stále větší počet migrantů a Turecko pokračuje ve své územní agresi. Ministr zahraničí Ioannis Kasoulides v reakci na nečinnost OSN vůči turecké blokádě označil tuto organizaci za „Pontia Piláta“ a za svou nečinnost kritizoval zejména Velkou Británii. Zatímco poslankyně Evropského parlamentu Eleni Theocharous bije na poplach ohledně ekonomických a sociálních dopadů „dramatického nárůstu“ migrantů zaplavujících ostrov, vedení EU zůstává hluché.

Možná by Island byl ochoten převzít část tohoto přílivu od Kypřanů. Multikulturalismus je stejně tak myšlenkovou nákazou jako cokoli jiného. Navzdory všem empirickým důkazům, že imigrace ve velkém měřítku vede k zásadním změnám – což by již mělo být samozřejmostí –, zdá se, že z toho vyplývající dysfunkce, neshody a škody nijak neoslabují pozitivní postoje mnoha evropských zemí a národů evropské diaspory, které nadále velmi vřele vítají perspektivu demografické výměny. Podle průzkumu Gallup z roku 2017 byl

Island ze 138 zkoumaných zemí podle indexu přijímání migrantů (Migrant Acceptance Index) s hodnocením 8,26 z 9 nejvstřícnější zemí vůči imigrantům na světě, když těsně „porazil“ Nový Zéland s hodnocením 8,25. Mezi další západní země v první desítce patřily Austrálie se skóre 7,98, Švédsko se skóre 7,92 a Irsko se skóre 7,74. Mezi nejméně vstřícné země, což je z hlediska zachování jejich existence povzbudivé, patřily Makedonie, Černá Hora, Maďarsko, Slovensko, Srbsko, Lotyšsko, Česká republika, Estonsko a Chorvatsko.

Evropská unie však bude v koncích, pokud její členské státy nezačnou přijímat kvóty pro migranty; Visegrádské skupině (Polsko, Česká republika, Slovensko a Maďarsko) hrozí právní kroky a ekonomické sankce za to, že odmítají přijmout svůj „spravedlivý podíl“ migrantů. Soudní dvůr označil tyto kvóty za „nezbytné“, zatímco země V4 správně uznávají, že podvolit se těmto kvótám znamená vzdát se svého práva na sebeurčení i národní suverenity a ohrozit bezpečnost svých občanů, nemluvě o tom, že by to nevyhnutelně vedlo k erozi jedinečné kulturní a sociální struktury jejich národů. Autoři z New York Times Steven Erlanger a Marc Santora však zděšeně reagují na představu, že evropský národ má právo prosazovat své vlastní zájmy, aniž by k sobě zval celý třetí svět, zejména pokud je tento národ výslovně křesťanský (kdyby šlo o Izrael, byl by tento příběh jistě poněkud odlišný): „Polský nacionalismus ohrožuje evropské hodnoty a soudržnost.“ Národ, který se snaží zachovat svou soudržnost a hodnoty, ohrožuje soudržnost a hodnoty Evropy. Jasně.

Podle Redouaneho Ahroucha, předsedy belgické strany Partij Islam („Islámská strana“), se Belgie do roku 2030 stane zemí s islámskou většinou. V roce 2017 do Belgie přišlo

nejméně 13 000 zdokumentovaných žadatelů o azyl, z nichž největší podíl tvořili lidé ze Sýrie, následovaní Afghánci a Palestinci. Zaprvé, skuteční uprchlíci by podle mezinárodního práva měli požádat o azyl v prvním bezpečném vstupním bodě, a těch je mezi Sýrií, Afghánistánem, Palestinou a Belgií poměrně dost. Je pravda, že stát nemusí – a ani by neměl – dodržovat „mezinárodní právo“, pokud to není v jeho nejlepším zájmu, ale jde zde o to, že kdyby tito lidé skutečně měli strach o svůj život, hledali by útočiště kdekoli, kde by ho mohli najít. Jsem v této věci trochu skeptický.

Čistě z hlediska počtu, vzhledem k dovozu obrovského množství „migrantů“ a jejich velmi vysoké porodnosti (u muslimů v Evropě je průměr kolem 3,5 dítěte na ženu a mnoho manželství je polygamních), spolu s belgickou porodností, která je přibližně poloviční, má Ahrouch možná pravdu v tom, že do roku 2030 bude v Belgii islámská většina. Situace je stejně ponurá i jinde.

Řecko, které se potýká s katastrofálně nízkou porodností, v roce 2017 „přijalo“ 16 345 Syřanů (nebo lidí, kteří se za Syřany vydávají), 8 350 Pákistánců, 7 875 Iráčanů, 7 485 Afghánců a 17 000 dalších žadatelů o azyl. Opět se jedná o údaje bez zohlednění legální i nelegální imigrace. Navíc, jak nás informuje Maria Polizoidou, „řecká koalice Syriza zřejmě přijímá strategii získávání hlasů od přistěhovalců tím, že urychluje jejich naturalizační proces. Získat řecké občanství bude snazší než rybářský průkaz. Celkem 800 000 imigrantů – téměř desetina původního řeckého obyvatelstva – se brzy stane občany. V přepočtu na Spojené státy by to odpovídalo 32

milionům nových voličů.“[857] Itálie, jejíž porodnost klesla na dno, přijala jen v roce 2017 126 550 žadatelů o azyl a na svém území má téměř půl milionu nelegálních přistěhovalců; Španělsko, jehož porodnost rovněž klesla na dno, přijalo 30 485 žadatelů a Německo s extrémně nízkou porodností přijalo 198 255 žadatelů. Je vám to jasné. „Migrantská krize“ zdaleka neskončila. Ve skutečnosti teprve začíná. Rozsáhlá demografická a kulturní transformace Evropy pokračuje nezměněným tempem a je naší povinností vůči našim předkům i budoucím generacím bránit se proti ní ze všech sil, protože jakmile jednou zmizí, bude navždy pryč.

Maďaři si to uvědomují, a proto byl v maďarském parlamentu předložen návrh zákona „Stop Soros“, jehož cílem je zakázat nevládní organizace prosazující otevřené hranice a financované ze zahraničí, stejně jako ty, které jsou považovány za hrozbu pro národní bezpečnost; mluvčí vlády Zoltán Kovács uvádí: „Tyto organizace (nevládní organizace) rozhodně nemají demokratický mandát, protože o nich nikdo nehlasoval, nikdo je nezvolil.“ Podle maďarského premiéra Viktora Orbána je cílem Sorose „smést vlády, které zastupují národní zájmy, včetně těch našich“. Porovnejme to se situací v sousedním Německu, kde novinářka Anabel Schunke uvádí: „Otázka již nezní: Jak chceme v budoucnu žít jako Němci a bránit své postavení ve světě, ale jak můžeme ve jménu tolerance co nejvíce usnadnit život muslimům?“

Mnohem zdravější je postoj zemí V4 a mnoha dalších východoevropských států, které se brání tyranii EU a národům

[857] Polizoidou, Maria, „Flooding the Voter Rols in US and Greece“, 30. dubna 2018. Gatestone Institute. Dostupné na: www.gatestoneinstitute.org/12227/voter-rols-greece.

škodlivým nevládním organizacím, zastáncům otevřených hranic a globalistům, kteří dělají vše, co je v jejich silách, aby prostřednictvím těchto davů neasimilovatelných a násilných migrantů připravili rodilé Evropany o jejich vlast. Michaela Paulenová, mluvčí slovenského ministerstva vnitra, uvedla: „Na základě dosud dohodnuté dohody mezi EU a Tureckem nepřijmeme žádné uprchlíky," a český prezident Miloš Zeman označil Evropou si sama způsobenou „migrační krizi" za islámskou invazi. Orbán říká: „To, co jsme netolerovali od sovětského impéria, nebudeme tolerovat ani od Sorosova impéria. Budeme bránit naše hranice, zastavíme Sorosův plán a nakonec zvítězíme."

Polské ministerstvo zdravotnictví zveřejnilo v roce 2017 video, jehož cílem bylo povzbudit občany, aby se začali „množit jako králíci". Polsko má jednu z nejnižších porodností v Evropě, což v kombinaci s rozsáhlou emigrací vede k výraznému úbytku obyvatelstva. V roce 2015 činila porodnost 1,32 dítěte na ženu; z členských států EU mělo nižší hodnotu pouze Portugalsko, zatímco Španělsko a Řecko vykazovaly téměř stejné hodnoty. Dánská cestovní kancelář zveřejnila inzerát, v němž vyzvala budoucí prarodiče, aby zaplatili dovolenou svým dětem, aby měli větší šanci na vnoučata; této kampani se připisuje narození dalších 1 200 dětí. Podobná snaha v Itálii v rámci vládní reklamní kampaně na „den plodnosti" však byla, jak se dalo očekávat, obvyklými kritiky označena za sexistickou a rasistickou. V Rusku je úbytek obyvatelstva akutním problémem již od rozpadu Sovětského svazu. V letech 1992 až 2009 ztratila země přibližně šest milionů obyvatel, což představuje 4 % její populace. Ve snaze tomuto jevu čelit zavedl Vladimir Putin programy, v rámci

nichž dostávají lidé, kteří mají druhé a třetí dítě, finanční podporu, a pokud máte sedm nebo více dětí, jste pozváni do Kremlu, kde obdržíte medaili!

Dvě třetiny běloruských párů mají pouze jedno dítě a stejně jako jeho sousedé i Bělorusko rychle ztrácí obyvatelstvo v důsledku kombinace nízké porodnosti a vysoké emigrace; navíc existuje desetiletý rozdíl v průměrné délce života mezi muži (67 let) a ženami (77 let). Očekává se, že v roce 2030 bude počet obyvatel o celý milion nižší než nyní, což představuje úbytek jedné osoby každých třicet sedm minut. Rusko a Ukrajina čelí podobným problémům, přičemž ženy se dožívají v průměru o deset let více než muži; zejména v Rusku je tento rozdíl tak extrémní, že je tam o 10,5 milionu žen více než mužů. Navíc mají obě země vyšší úmrtnost než porodnost, a pokud opět zohledníme emigraci, Rusko zaznamenává čistý úbytek jednoho člověka každých dvacet šest minut a Ukrajina dokonce ohromující čistý úbytek jednoho člověka každé dvě minuty.

Rumunsko zaznamenává čistý úbytek obyvatelstva o jednu osobu každých pět minut a Bulharsko o jednu osobu každých jedenáct minut. Rumunsko má v současné době 19,4 milionu obyvatel, ale podle prognóz jich v roce 2060 bude již jen 15,3 milionu. Bulharsko mělo v roce 1986 devět milionů obyvatel, dnes jich má méně než šest. Spolu s Lotyšskem je to jediná země na světě, která má dnes méně obyvatel než v roce 1950. Aldis Austers, předseda Evropského sdružení Lotyšů, řekl: „Máme vtip, že v roce 2030 budou poslední Lotyši zhasínat světla na letišti v Rize.“ Pobaltský region ztratil od rozpadu Sovětského svazu pětinu svého obyvatelstva, což z něj činí jednu z nejrychleji se vylidňujících oblastí světa. Lotyšsko ztrácí ročně asi 30 000 obyvatel, většinou mladých lidí, kteří

emigrují, a v kombinaci s nerovnováhou mezi počtem narozených a zemřelých to znamená čistý úbytek jednoho člověka každou půlhodinu. Populace Estonska byla druhou světovou válkou a sovětskou okupací tak zdecimována, že teprve nedávno dosáhla předválečného počtu etnických Estonců; celkový počet obyvatel od rozpadu SSSR klesá a očekává se, že se sníží z nynějších něco přes 1,3 milionu na 1,1 milionu v roce 2030 a na 860 000 v roce 2060. Počet obyvatel Litvy klesl z 3,7 milionu v roce 1992 na dnešních 2,9 milionu a podle prognóz dosáhne v roce 2060 2,5 milionu. Podle World Population Review platí pro Srbsko:

> Od počátku 90. let se země potýká s demografickou krizí, přičemž úmrtnost stále převyšuje porodnost. Srbsko má spolu s Bulharskem jednu z nejnižších hodnot populačního růstu na světě a patří mezi země s nejnižší mírou plodnosti (pouze 1,44 dítěte na ženu). Pětina všech domácností je tvořena pouze jednou osobou a Srbsko patří mezi deset zemí s nejstarším obyvatelstvem na světě. Ještě před dvaceti lety mělo Srbsko největší počet uprchlíků v Evropě, kteří tvořili 7,5 % jeho obyvatelstva. V 90. letech opustilo zemi 300 000 lidí, z nichž pětina měla vysokoškolské vzdělání… Srbsko se snaží překonat úbytek obyvatelstva, a to i prostřednictvím organizování večírků pro svobodné, štědré mateřské dovolené a peněžních bonusů pro nové rodiče v některých městech. Navzdory maximálnímu úsilí se Srbsku nepodařilo tento trend zvrátit a očekává se, že počet obyvatel bude i nadále klesat ještě mnoho let.[858]

[858] „Srbsko“, World Population Review. Dostupné na: http://worldpopulationreview.com/countries/serbia-population/.

V Chorvatsku převyšuje úmrtnost porodnost již od roku 1991 a počet obyvatel klesl z 4,7 milionu v tomtéž roce na 4,1 milionu; do roku 2050 se očekává pokles na 3,1 milionu. Očekává se, že současný počet obyvatel Moldavska, který činí něco přes čtyři miliony, klesne do roku 2060 pod tři miliony; odhady se pohybují od jedné pětiny až po jednu čtvrtinu moldavské populace, která v současné době žije v zahraničí, a stejně jako ve většině ostatních evropských zemí počet živě narozených dětí nedosahuje počtu úmrtí a emigrace. Počet obyvatel Slovenska by měl do poloviny století klesnout přibližně o půl milionu a podobný osud čeká i Bosnu a Hercegovinu, která má již o 800 000 obyvatel méně než v roce 1991.

Ačkoli v celé Evropě je porodnost nižší než úroveň reprodukce, ideálem zůstávají alespoň dvě děti; například ve všech zemích, které OECD oslovila v rámci průzkumu – Itálie, Estonsko, Finsko, Irsko, Lotyšsko, Dánsko, Kypr, Švédsko, Řecko, Litva, Slovinsko, Francie, Polsko, Belgie, Lucembursko, Spojené království, Nizozemsko, Maďarsko, Slovensko, Španělsko, Německo, Rakousko, Portugalsko, Malta, Rumunsko, Bulharsko a Česká republika – uváděla jako ideální velikost rodiny alespoň dvě děti. Více než 50 % dotazovaných Estonců a 46 % Finů považovalo za ideální velikost rodiny tři děti. Je zřejmé, že něco lidem brání mít více dětí. 40 % švýcarských a německých žen s alespoň vysokoškolským vzděláním je v současné době bezdětných a současný počet žen v plodném věku v Rakousku směřuje k poklesu o 70 %. Tyto výsledky, spojené s masovou imigrací, by měly doslova katastrofální důsledky.

Ještě horší je, že právě ty skupiny obyvatelstva, které jsou určeny k nahrazení, samy financují své vlastní vytlačení a pokusy o zničení. 50 % z 1,7 milionu „uprchlíků“ přijatých do Spojených států od roku 2008 jsou lidé, kteří nedokončili střední školu, a 56 % z nich pobírá potravinové lístky. Konkrétně u uprchlíků ze Středního východu pobíralo potravinové lístky 84 % v roce 2009 a 91,4 % v roce 2013. Přibližně třetina z nich nemá žádné pojištění. Steven A. Camarota jde ještě dál:

> V roce 2012 uvedlo 51 % domácností, v jejichž čele stál přistěhovalec (legální či nelegální), že v průběhu roku využily alespoň jeden program sociální podpory, zatímco u domácností rodilých obyvatel to bylo 30 %… Využití sociální podpory je vysoké jak u nově příchozích, tak u přistěhovalců, kteří se již v zemi dobře usadili. Z domácností, v jejichž čele stojí přistěhovalci, kteří v zemi žijí déle než dvě desetiletí, využívá sociální podporu 48 %… Využití sociální podpory se liší podle jednotlivých skupin přistěhovalců. Domácnosti, v jejichž čele stojí imigranti ze Střední Ameriky a Mexika (73 procent), z Karibiku (51 procent) a z Afriky (48 procent), vykazují celkově nejvyšší míru využívání sociálních dávek. Nejnižší míru využívání mají domácnosti pocházející z východní Asie (32 procent), Evropy (26 procent) a jižní Asie (17 procent).[859]

Takto tedy vláda využívá „bezpečnostní síť“, kterou představuje sociální péče – považuje vaši zemi a vaši práci za

[859] Camarota, Steven A., „Welfare Use by Immigrant and Native Households“, 10. září 2015. Centrum pro imigrační studia. Dostupné na: https://cis.org/Report/Welfare-Use-Immigrant-and-Native-Households.

největší charitativní organizaci na světě, a to proti vaší vůli. Jenže to není charita, je to systém přerozdělování bohatství v bezprecedentním měřítku.

I kdyby se státy řídily výhradně ekonomickými hledisky – což je v rozporu se samotnou podstatou národa –, ekonomické argumenty pro imigraci, zejména té, která je v současné době vnucována hostitelským obyvatelstvům v Evropě a na celém Západě, jsou v nejlepším případě nepřesvědčivé. Japonsko má třetí největší ekonomiku na planetě s minimální až neexistující imigrací. Polská ekonomika roste o neuvěřitelných 4 % – s minimální až neexistující imigrací. Ekonomika Spojených států v 50. letech minulého století rostla rovněž o 4 %, a to při nízké imigraci po desetiletích omezení.

I kdybychom potřebovali více pracovních sil (mějme na paměti ohromující míru nezaměstnanosti mladých lidí, zejména ve středomořských zemích), proč nemotivovat vlastní obyvatelstvo k tomu, aby mělo více dětí, a to tím, že to zlevníme? Proč nepodpořit manželství a snahu o plození dětí velkými daňovými úlevami, zejména když existuje rozpor mezi počtem dětí, které západní ženy skutečně mají, a počtem, který si ve skutečnosti přejí? Nedávný průzkum Eurobarometru zjistil, že imigrace je hlavní obavou 40 % obyvatel Evropské unie, přičemž dalších 20 % uvádí jako svou hlavní obavu terorismus – což je v podstatě totéž. Jinými slovy, 60 % obyvatel EU přiznává, že imigrace a její důsledky jsou jejich hlavní obavou, a vzhledem k tomu, že ne všichni obyvatelé jsou Evropané a že mnoho respondentů se pravděpodobně stydělo přiznat své oprávněné obavy, je toto procento jistě ještě vyšší.

Nemusí to tak být. Po dokončení stavby zdi Maďarsko zaznamenalo, že počet migrantů nelegálně překračujících

hranice klesl za jediný týden z více než šesti tisíc na dvacet devět. Bulharsko si pořídilo úhlednou zeď dlouhou 167 mil na hranici s Tureckem, aby odradilo migranty od vstupu do země, která je s islámskými intrikami na svém území dobře obeznámena, nemluvě o staleté osmanské/turecké okupaci. Jak správně uvedl maďarský premiér Viktor Orbán: „Maďarsko nepotřebuje ani jediného migranta, aby fungovala ekonomika, aby se populace udržela, ani aby země měla budoucnost.“ Orbán zakázal ve své zemi podvratné nevládní organizace a zavázal se bojovat proti kulturnímu marxismu ve vzdělávání. Národy, které pokračují v této sebevražedné praxi přijímání kohokoli, kdo se vyplaví na břeh – nebo je přes Středozemní moře přepraven těmito podvratnými nevládními organizacemi – a umožňují, aby byly jejich národy podkopávány zevnitř, skutečně nebudou mít budoucnost. Evropu dělí jen velmi málo od afrického kontinentu, kde podle prognóz OSN z roku 2017 o vývoji světové populace bude v roce 2050 žít 2,5 miliardy obyvatel, přičemž populace mnoha zemí se do konce století ztrojnásobí či zčtyřnásobí, nemluvě o více než pěti stech milionech potenciálních migrantů z Blízkého východu.

Nyní stojíme před volbou: buď strčit hlavu do písku, zatímco demografické převratné změny, cenzura, násilí a korupce proměňují naše drahocenné země v neoliberální dystopie, což by nakonec mohlo vést k našemu zániku, anebo znovu prosadit nejen naše právo na existenci, ale i na rozkvět.

Právo vládnout výstižně shrnul Plinius Mladší: „Má-li vládnout nad všemi, musí být vybrán ze všech.“ „Všichni“ neznamená celou planetu – vůdci odvozují své právo vládnout od obyvatel polis a jsou to právě tito lidé, kdo jim toto právo mohou odejmout. „Nikoho nezajímá, co Donna Brazileová

napsala ve své knize [o zmanipulování demokratických primárek a o kultovní kampani Clintonové]. Nikoho," říká bývalý guvernér Virginie Terry „Každý den umírá 93 milionů Američanů v důsledku násilí spáchaného střelnými zbraněmi" McAuliffe. Ve své straně – Uni-Party – má pravdu. Nezajímá je Ústava, nezajímá je řádný soudní proces a rozhodně jim nezáleží na této zemi. Jejich veřejně projevovaný falešný soucit zdánlivě nezná hranic, ledaže by šlo o zdevastovanou bílou dělnickou a střední třídu; v takovém případě není žádné opovržení příliš velké pro tuto sužovanou základnu Ameriky či jakékoli jiné západní země.

Zásadním střetem naší doby je souboj neoliberalismu a globalismu proti nacionalismu, lokalismu a partikularismu. Stejně jako po celých předchozích zhruba 8 000 let existovalo napětí mezi říšemi a jejich různými kmenovými či etnickými složkami – vždy ovládanými jednou vládnoucí skupinou, často relativně malou menšinou –, tak i kataklyzmy první poloviny dvacátého století ohlašovaly éru „neviditelného" či nadnárodního impéria. Zde samozřejmě dochází k významnému překrývání a nadále existují říše, které jsou jak finanční, tak tradičně územně expanzivní, jako je Čína, ale já mluvím o převládajícím způsobu projevu moci a o tom, jak se moc organizuje a udržuje. Povaha impéria se v průběhu času poněkud změnila, ale její podstata zůstává stejná – shora dolů vnucování společenských mravů a ekonomických podmínek vládnoucí menšinou.

Pro optimální správu věcí veřejných musí být u moci vždy menšina, ale zde je třeba rozlišit dvě zásadní věci: zaprvé jde o rozdíl mezi impériem a národem, a zadruhé o rozdíl mezi menšinou jedinců pocházejících z původního obyvatelstva,

která vládne jménem původního obyvatelstva na základě zásluh (optimální), a cizí menšinou, která původnímu obyvatelstvu diktuje (suboptimální a nemorální). Tato druhá menšina, neboli „elita“, může sice alespoň částečně pocházet z domorodé většiny, ale jak vysvětluje Greg Johnson:

> Každé společnosti vládnou elity. Jedinou otázkou je, zda vládnou v zájmu všech, nebo ve vlastním zájmu. V současné době vládne bílým národům nejbohatší, nejmocnější a nejďábelštější elita v dějinách lidstva. Když Platón a Aristoteles sestavovali své seznamy špatných forem vlády, ani jeden z nich si nedokázal představit režim tak zlý, že by se věnoval nahrazování vlastního obyvatelstva cizinci.[860]

Jsme svědky záměrné přeměny společenské smlouvy a, co je ještě zásadnější, demografické struktury Západu. Současný autoritarismus se zpočátku projevoval pod záštitou jakési formy státem řízeného liberalismu v Evropě (a ve většině zemí s evropskou většinou), který ustoupil panevropskému byrokratickému řádu a tyranii. Evropská unie je nadnárodní řídící orgán, který se proměnil v globalistickou obludu, vědomě podkopávající vůli lidu a prosazující politiku, zejména v oblasti imigrace, která oslabuje suverenitu jednotlivých národů.

Ve Spojených státech převzaly vedoucí úlohu korporace a finanční instituce, ačkoli jejich role zůstává klíčová i jinde, jen je skrytější. Je zřejmé, že byrokratičtí úředníci a nadnárodní tahouni za nitky se rozhodli brát Bertolta Brechta vážně a zvolit si nové občanstvo. Pokud vláda nechrání svůj lid – ba co víc,

[860] Johnson, Greg, „A Winning Ethos“, srpen 2018. Counter-Currents. Dostupné na: https://www.counter-currents.com/2018/08/a-winning-ethos/.

snaží se mu ublížit a dokonce ho nahradit –, pak ztratila veškerou legitimitu a měla by být nahrazena takovou, která to udělá.

***

Kriminalizace nesouhlasu s imigrační politikou

V Americe je sociální výzkum, který je v rozporu s politicky korektním myšlením, potlačován; v Evropě je kriminalizován. Zatímco američtí výzkumníci čelí společenským sankcím a institucionálním omezením, pokud zpochybňují doktrínu rovnosti skupin nebo pozitivní hodnotu diverzity, v evropských zemích, kde neexistují ústavní záruky svobody projevu, hrozí porušovatelům právní, ba dokonce trestní sankce. Místo toho, aby evropské vlády reagovaly na kritiky multikulturalismu a masové imigrace, uchylují se k čím dál agresivnějším pokusům o jejich umlčení. Činí tak pomocí zcela neopodstatněných a hanlivých tvrzení, že kritici vlády jsou motivováni zlomyslnými, rasistickými a xenofobními pohnutkami. EU zahájila rozsáhlou propagandistickou kampaň s cílem vymýtit „islamofobii“. Pod záminkou snahy omezit předsudky a rasismus přijaly některé evropské vlády stále přísnější předpisy proti nenávistným projevům, které jsou řízeny komisemi pro lidská práva, jež kritiky obtěžují a vyhrožují jim trestními sankcemi. Tyto komise aktivně podporují organizace zabývající se občanskými právy a „antirasistické“ organizace, které vyhrožují trestními a občanskými žalobami proti jednotlivcům, kteří kritizují imigrační politiku.

Vůdci Britské národní strany, strany, která se stavěla proti rozsáhlé imigraci, byli například postaveni před soud pouze za

to, že vedli kampaň v souladu s programem své strany. Záměrným důvodem pro jejich stíhání bylo tvrzení, že se snažili podněcovat nenávist vůči imigrantům a rasovým menšinám, avšak jakýkoli nestranný výklad jejich výroků jasně ukázal, že tato obvinění byla pouhými pokusy o umlčení a postavení strany mimo zákon.[861] Podobně byla separatistická a protiimigrační strana v Belgii, Vlaams Blok (Vlámský blok) – největší strana v Belgii – zakázána, protože podle názoru belgické volební komise je odpor proti imigraci ze své podstaty trestně rasistický a tudíž mimo rámec legitimní politiky.[862] Strana se přejmenovala na Vlaams Belang (Vlámský zájem) a zůstává jednou z největších stran v Belgii, přičemž je i nadále terčem právních útoků. V roce 2000 rakouští voliči udělili Straně svobody Jörga Haidera 27 % hlasů, a to především kvůli jejímu protiimigračnímu postoji, a ta následně vytvořila vládní koalici se Sociálnědemokratickou stranou, která získala 33 % hlasů. Všechny členské státy EU vydaly prohlášení, v nichž odsoudily podporu xenofobní a rasistické strany ze strany rakouských voličů; uvedly, že „nebudou podporovat ani akceptovat žádné bilaterální oficiální kontakty na politické úrovni“ s žádnou rakouskou vládou, jejíž součástí bude Strana svobody.[863] Jinými slovy, pokud si lidé svobodně zvolí představitele, kteří se staví proti masové imigraci, mohou očekávat, že jejich země bude členskými státy EU hanobena a bojkotována. Takové kroky zcela znemožňují demokratickou debatu o imigrační politice.

[861] A. Miller, The New British McCarthyism, Taki’s Magazine, 4. února 2007.
[862] Court Rules Vlaams Blok is Racist, BBC News, 11. září 2004.
[863] David Pryce-Jones, Heil Haider?, National Review, č. 52, 6. května 2000.

Geert Wilders, předseda nizozemské Strany svobody (PVV), která prosazuje omezení imigrace, byl stíhán za „podněcování nenávisti vůči muslimům“ poté, co amsterdamský odvolací soud rozhodl, že jeho stíhání má pokračovat; v případě uznání viny mu hrozilo vězení. Obvinění vycházelo ze skutečnosti, že natočil patnáctiminutový film s názvem Fitna, který obsahuje záběry provokativních projevů muslimských duchovních, citáty z Koránu proložené záběry teroristických činů, jako je zničení Světového obchodního centra, smrtící bombový útok na autobus v Anglii a stejně smrtící bombový útok na vlak ve Španělsku.[864] Ačkoli varuje před hrozbou fanatického islámu, v žádném případě neobhajuje násilné činy proti jednotlivým muslimům. Čtenář si může utvořit vlastní názor tím, že si ho pustí online na stránkách Google a jinde.[865] Průzkum veřejného mínění provedený koncem února 2009 ukázal, že kdyby se v té době konaly volby, stala by se jeho strana největší stranou v Nizozemsku, a to z velké části kvůli nesouhlasu veřejnosti s jeho trestním stíháním. V nedávné době, v prosinci 2016, „byl shledán vinným z porušení zákonů o podněcování k diskriminaci a urážce skupiny, když v době komunálních voleb v Haagu vedl dav na politickém shromáždění a skandoval „Méně, méně“ v reakci na otázku „Chcete v tomto městě a v Nizozemsku více nebo méně Maročanů?“ Dnes je předním kandidátem na post předsedy vlády a podle deníku New York Times jeho trestní stíhání

[864] Cnaan Lipshitz, Dutch MP behind film on Radical Islam: Decision to Prosecute Me is Political, Haaretz, 23. ledna 2009.
[865] Google Video: Film „Fitna“: Film Geerta Wilderse o Koránu (anglicky), dostupný online na adrese video.google.com.

posílilo šance jeho strany ve volbách, které se budou konat v březnu 2017.[866]

Podobné útoky na méně známé osobnosti představují neustálou hrozbu pro lidi, kteří nesouhlasí s politikou EU v oblasti imigrace. Kromě toho probíhá totalitní kampaň zaměřená na trestání disidentů ztrátou zaměstnání. Velké množství lidí přišlo o práci pouze proto, že byli členy Britské národní strany (BNP), což je zcela legitimní a legální politická strana. Nejznámějším příkladem byla primabalerína Anglického národního baletu Simone Clarkeová. Když vyšlo najevo její členství ve straně, její vystoupení narušovali „antifašističtí" demonstranti a ona byla donucena baletní soubor opustit. Místo toho, aby baletní soubor nechal demonstranty násilně vyvést a v případě, že by v tom pokračovali, je zatkli, a tím podpořil politickou svobodu své talentované hvězdy, jednoduše se jí zřekl. Je těžké si představit, že by začínající umělec nebo akademik riskoval svou kariéru tím, že by vyslovil nesprávné názory na imigraci nebo se připojil k jakékoli skupině, která se staví proti vládní politice v této oblasti.[867]

Když konzervativní poslankyně, baronka Warsiová, vyjádřila obavy ohledně imigrace, byla obviněna z toho, že „podléhá BNP". Toto obvinění bylo zjevně absurdní. Warsiová je muslimka západoasijského původu a zakládající členka hnutí Operation Black Vote. Jak správně poznamenává A. Miller: „Tím, že nastolila otázku, která je důležitá pro většinu britských občanů (včetně nebílých občanů), se zařadila do řady ‚fašistů'." Tento útok představoval „jasnou hrozbu pro její postavení. A v

[866] Nina Siegel, Geert Wilders, Dutch Far-Right Leader Is Convicted of Inciting Discrimination. New York Times, 9. prosince 2016.
[867] A. Miller, The New British McCarthyism.

širším smyslu to byla hrozba pro živobytí každého, kdo nesouhlasí s převládající a stále více dusivou politickou ideologií.“ Takové kroky, aktivně podporované vládou, vytvářejí „atmosféru strachu a zášti mezi širokou veřejností.“[868]

Ale právě o to zřejmě jde. Imigrační politika je ve všech západních zemích pozoruhodně podobná v tom, že podporuje rozsáhlou imigraci z třetího světa; zatímco ve všech těchto zemích se domorodé obyvatelstvo drtivou většinou proti této politice staví. V Anglii například asi 75 % obyvatelstva zastává názor, že imigrační zákony by měly být mnohem přísnější nebo že by imigrace měla být zcela zastavena. Pouze 6 % se domnívalo, že zákony by měly být mírnější. Navíc na otázku, zda má jejich vláda imigraci pod kontrolou, plných 82 % odpovědělo, že ne. Dále 80 % respondentů mělo za to, že je jejich představitelé klamou ohledně rozsahu a nákladů imigrace.[869]

I uznávaní vědci, kteří publikují o genetice rasových rozdílů, mohou čelit trestnímu stíhání v zemích, jako je Kanada, kde chybí ochrana svobody projevu. J. Philippe Rushton byl vyšetřován ontarijskou policií kvůli možnému trestnímu stíhání za příspěvek o rasových rozdílech, který přednesl na akademické konferenci v roce 1989. Podle Jonathana Raucha, který píše v časopise Reason, policie „zahájila šestiměsíční vyšetřování Rushtona na základě kanadského zákazu nenávistných projevů. Vyslechla jeho kolegy, požadovala nahrávky jeho debat a vystoupení v médiích a tak dále.“ Kdyby byl Rushton stíhán a odsouzen, mohl by být uvězněn na dva

[868] Tamtéž.
[869] Public Wants Much Harsher Immigration Policy, vyplývá z průzkumu, Times Online, 20. srpna 2006.

roky za „použití sporných zdrojových dat“. Rauch vysvětluje: „Nakonec se generální prokurátor rozhodl Rushtona nestíhat a spokojil se s tím, že jeho myšlenky označil za ‚bláznivé‘.“[870]

Podobná represivní opatření jsou běžná i v jiných zemích, kde autoři vyjadřující neschválené názory čelí potlačování ze strany vládních komisí pro lidská práva a navíc mohou být uraženými stranami žalováni za pomluvu. Zvláště známý je případ Marka Steyna (kanadského autora žijícího ve Spojených státech), který vydal bestseller America Alone, v němž zpochybňoval smysluplnost rozsáhlé muslimské imigrace do západních zemí. Úryvek z této knihy byl otištěn v časopise Maclean’s, nejčtenějším zpravodajském časopise v Kanadě, v důsledku čehož ho řada kanadských komisí pro lidská práva obvinila z používání jazyka, „který by mohl vystavit osobu či osoby nenávisti nebo pohrdání“, a vyzvala k cenzuře jeho díla. Steyn a časopis Maclean’s byli nuceni buď nést náklady na svou obhajobu, které dosáhly stovek tisíc dolarů, nebo se smířit s tím, co byly zjevné pokusy o potlačení svobody projevu v otázce imigrace.[871]

Takových případů je nespočet. Než slavná novinářka Oriana Fallaci zemřela v exilu v New Yorku, čelila žalobám ve Francii, Itálii, Švýcarsku a dalších zemích ze strany skupin, které se snažily potlačit její kritický pohled na islám na Západě.[872] Bývalá filmová hvězda a aktivistka za práva zvířat Brigitte Bardotová byla v roce 2004 pokutována částkou 5 000

[870] Jonathan Rauch, The Truth Hurts: The Humanitarian Threat to Free Speech, Reason, duben 1993.
[871] Mark Steyn, The Lamps are Going Out. The New Criterion, speciální brožura Free Speech in an Age of Jihad, léto 2008, str. 32–33.
[872] Kurtz, Not Without a Fight, The New Criterion, speciální brožura, s. 13.

eur za výroky proti islamizaci Francie, které uvedla ve svém bestselleru A Cry in Silence. Obvinění proti ní vznesla francouzská protirasistická organizace a Liga pro lidská práva. Podle BBC měla „již dříve záznam v trestním rejstříku za podněcování k rasovému násilí poté, co v tisku kritizovala muslimský způsob porážky ovcí“.[873] V červnu 2008 byla opět odsouzena za rasismus, dostala pokutu 15 000 eur a byla povinna zaplatit 1 000 eur antirasistickým skupinám, které proti ní vznesly obvinění. Jejím přestupkem bylo, že v dopise z roku 2006 adresovaném ministrovi vnitra Nicolasovi Sarkozymu uvedla, že je „unavená tím, jak ji tahá za nos tato skupina obyvatel, která se nás snaží zničit a ničí naši zemi tím, že nám vnucuje své činy“. Činy, o nichž mluvila, se týkaly porážky ovcí během muslimského svátku Aid el-Kebir, proti čemuž se jako významná osobnost hnutí za práva zvířat stavěla.[874]

Mnohé z těchto zákonů proti trestným činům z nenávisti byly původně navrženy s cílem umlčet ty, kdo zpochybňovali rozsah holocaustu, jako například Davida Irvinga, jenž byl v Rakousku uvězněn za své tvrzení, že počet židovských obětí byl značně zveličen. Důsledkem kriminalizace popírání holocaustu bylo to, že se různým skupinám otevřela cesta k tomu, aby zabránily urážkám svých přesvědčení. Totální omezení svobody projevu, které v současné době brzdí veřejnou debatu ve většině evropských zemí, se jeví jako velmi vysoká cena za umlčení jednoho historika zabývajícího se druhou světovou válkou, kterého stejně málokdo vnímal za vlivného.[875]

---

[873] Bardot Fined for “Race Hate” Book, BBC News, 10. června 2004.
[874] Brigitte Bardot Fined for Racism, The Independent, 3. června 2008.
[875] Mark Steyn, The Lamps are Going Out, The New Criterion, speciální brožura, str. 32–33.

Absurdita trestního stíhání Bardotové za vyjádření názoru, který je ve skutečnosti mezi Francouzi velmi rozšířený, svádí k tomu, aby se vážnost takových obvinění bagatelizovala, avšak jak ukazují předchozí případy, výrazně omezují svobodu kritizovat vládní politiku, zejména pokud jde o imigraci velkého počtu lidí z mimoevropských etnických skupin, kultur a ras.

Tyto útoky na kritiky imigrace, kteří jsou obviňováni z podněcování „nenávisti“, jsou směšně pokrytecké. Zatímco významná evropská média pravidelně informují o plamenných kázáních muslimských imámů, kteří odsuzují homosexuály, křesťany a Židy a prohlašují oprávněnost násilného džihádu proti nemuslimským nevěřícím, téměř všechna tato kázání jsou úřady ignorována, ačkoli jasně porušují evropské zákony proti nenávistným projevům.

Pozoruhodným příkladem je případ britské televizní stanice Channel 4, která v lednu 2007 odvysílala dokument s názvem Undercover Mosque. V pořadu byli zachyceni kazatelé a učitelé, kteří hlásali extrémní muslimské doktríny, jako je zabíjení homosexuálů a odpadlíků, kteří opouštějí muslimskou víru a přijímají jiné náboženství. Mezi jejich výroky zazněly například: „Vezměte toho homosexuála a shoďte ho z hory“ a „Kdokoli změní své náboženství z islámu na cokoli jiného – zabijte ho!“[876] Zároveň bylo zachyceno, jak jeden z učitelů obhajuje podřízenost žen a nutnost přinutit je nosit tradiční závoj, a to v případě potřeby i za použití násilí. Policie regionu West Midlands, v jejíž jurisdikci byly mešity natočeny, se pustila do kritiky televizní stanice Channel 4, která pořad

[876] John Plunkett, Ofcom Backs Channel 4 over Mosque probe, The Guardian, 19. listopadu 2007.

odvysílala, místo aby se zaměřila na duchovní, kteří kázali násilí proti nevinným Britům. Policie a Státní zastupitelství vydaly tiskovou zprávu, v níž tvrdily, že pořad zkreslil názory duchovních rozsáhlými střihy, které jim vtiskly zlověstnější význam, a nahlásily televizní stanici regulačnímu úřadu pro vysílání Ofcom za účelem možných sankcí. Když Channel 4 zažaloval policii za pomluvu, byla policie nucena vydat veřejnou omluvu, v níž přiznala, že se mýlila. Zdá se, že policie utratila 14 000 britských liber na vyšetřování, které se zpočátku týkalo zobrazených duchovních, ale poté i samotné televizní stanice, aby zjistila, zda by měli být režiséři pořadu stíháni za podněcování rasové nenávisti. V rámci mimosoudního vyrovnání s Channel 4 se policie zavázala zaplatit 100 000 britských liber jako náhradu škody a soudní náklady. Co to vypovídá o prioritách britských úřadů, není třeba dále rozvádět.[877] Je zřejmé, že úřady se více soustředily na umlčení kritických hlasů ohledně přínosů diverzity než na „nenávistné projevy“.

Imigrace: Demokratický deficit

To vše vyvolává otázku, která musí zmást každého přemýšlivého pozorovatele. Proč vlády zaujaly postoj, který je v takovém rozporu s vyjádřenými přáními drtivé většiny svých občanů, a pustily se do zjevně nedemokratických útoků na své kritiky – a to vše na obranu politiky, která přináší tak málo výhod a tolik hmatatelných nákladů? Míra kriminality v téměř všech západních zemích v posledních letech dramaticky vzrostla, a to z velké části kvůli neasimilovaným dětem a vnoučatům přistěhovalců. V mnoha mimoevropských

[877] Leigh Holmwood, Dispatches Damages to Go To Charity, The Guardian, 15. května 2008.

etnických komunitách je závislost na sociálních dávkách, nezaměstnanost a školní neúspěšnost výrazně vyšší než u rodilých Evropanů. K zátěži způsobené imigrací se přidávají stále nákladnější opatření přijímaná k prevenci teroristických útoků, které jsou prakticky všechny páchány muslimskými imigranty nebo jejich dětmi narozenými v Evropě.

Aby vlády rozptýlily obavy občanů ohledně těchto skutečných nákladů, tvrdí, že imigrace je nezbytná k zajištění sociálního zabezpečení stárnoucího evropského obyvatelstva. Ukázalo se však, že toto tvrzení je nepravdivé, jelikož mnoho imigrantů tvoří starší osoby přijaté na základě ustanovení o sloučení rodiny. Navíc značná část imigrantů patří do nejnižších ekonomických vrstev a vykazuje vysokou míru nezaměstnanosti a závislosti na sociálních dávkách. Výsledkem je, že imigrace relativně jen v malé míře zvyšuje počet pracovníků, kteří přispívají do důchodových fondů, což však stěží kompenzuje vládní výdaje, které imigranti vyžadují. Na okraj je poněkud ironické, že levicové skupiny, které nejhlasitěji požadují úplný a neomezený přístup k potratům, zároveň požadují prakticky neomezenou imigraci, aby se vypořádaly s důsledky této politiky, tedy se stárnoucí populací.

Institut C. D. Howe, vysoce uznávaný kanadský think tank, zveřejnil analýzu toho, do jaké míry může imigrace změnit věkovou strukturu kanadské populace. Autoři zprávy, Yvan Guillemette a William Robson, docházejí k závěru, že „žádný představitelný objem imigrace s věkovým profilem, jaký v současné době v Kanadě panuje, nemůže významně ovlivnit nadcházející posun v poměru starších Kanaďanů ke Kanaďanům v produktivním věku.“ Ani přijímání výhradně mnohem mladší imigrantské populace by nebylo účinné,

protože „počet mladých lidí, které by Kanada musela přilákat, je absurdně vysoký…“. Autoři docházejí k závěru, že „imigrace nemůže Kanadu zbavit výzev spojených se stárnutím populace“.[878]

Neschopnost vlád reagovat soudržným způsobem na oprávněné obavy svých občanů vyvolává oprávněnou skepsi, že za jejich imigrační politikou mohou stát zákeřnější důvody, než jaké uvádějí. Mohlo by se samozřejmě jednat o prostou aroganci elitní třídy, která zcela ztratila kontakt s obyčejnými lidmi a považuje se za natolik nadřazenou, že si dovolí jejich obavy zcela ignorovat. Nebo jim možná prostě nezáleží na tom, jaký dopad má jejich politika na lidi a společnosti, které ovládají. Jak jinak vysvětlit skutečnost, že všechny západní společnosti odmítly zpřísnit imigrační kontroly a tím umožnily vstup velkému počtu potenciálně nepřátelských muslimů do svých řad? Přes veškeré údajné obavy z terorismu a všechna ponížení, která jsou běžným občanům z bezpečnostních důvodů ukládána, úřady odmítají učinit jediný krok, který by výrazně snížil hrozbu teroristických útoků, a to zavést selektivnější imigrační politiku se zvláštním zaměřením proti muslimským mužům ze zemí, o nichž je známo, že v nich žijí občané nepřátelští vůči Západu.

Ve většině evropských zemí a v mnoha oblastech Spojených států prošly celé komunity proměnou a v mnoha případech přistěhovalci s velmi odlišnými zvyky a sociálními vzory vytlačili původní obyvatelstvo. Téměř všechny průzkumy veřejného mínění ukazují, že tyto změny lidem

[878] Yvan Guillemette a William B. P. Robson, No Elixir of Youth: Immigration Cannot Keep Canada Young (Backgrounder, č. 96, září 2006), Ottawa, Kanada: Institut C. D. Howe, 2006, s. 2.

způsobují úzkost. Průzkum provedený nadací Pew ve 47 zemích, v jehož rámci bylo dotazováno více než 45 000 lidí, odhalil, že drtivá většina respondentů je pro další omezení a kontrolu imigrace. Tyto názory se neomezují pouze na obyvatele Západu, ale jsou stejně silné, a v mnoha případech dokonce silnější, v zemích Asie, Afriky, Jižní Ameriky a Blízkého východu než v Evropě a Severní Americe. Tyto názory jsou více ovlivněny obavami o zachování původních kultur než postoji vůči přistěhovalcům. Významná většina občanů Anglie a Francie například vyjadřuje kladný postoj k přistěhovalcům ze zemí třetího světa. Podobně i v Kanadě a Spojených státech většina občanů vyjadřuje kladný postoj k přistěhovalcům z Latinské Ameriky a Asie. Přesto jsou občané těchto zemí pro další omezení imigrace, a to v 75 % v Anglii, 68 % ve Francii, 62 % v Kanadě a 75 % ve Spojených státech. Ve většině západních zemí tedy tyto výsledky naznačují, že obavy z imigrace nevycházejí, jak se tak často tvrdí, z xenofobie, ale spíše z obavy, že tempo imigrace představuje hrozbu pro tradiční zvyky místního obyvatelstva.[879]

Stojí za zmínku, že prakticky každá válka, kterou Amerika vedla v průběhu dvacátého století, byla částečně ospravedlňována „zachováním amerického způsobu života“. Jednali snad prezidenti a generálové, kteří tyto války řídili, z malicherné xenofobie? Byli vojáci, kteří v těchto bojích padli, rovněž motivováni strachem a nenávistí vůči cizincům? Tyto otázky si odpověď nevyžadují. Přesto jsou obyčejní občané, kteří věří, že příliv velkého počtu přistěhovalců do jejich

[879] Richard Wike a Juliana Menasce Horowitz, World Publics Welcome Global Trade—But Not Immigration: 47–Nation Pew Global Attitudes Survey, The Pew Global Attitudes Project, 4. října 2007.

komunity ohrožuje jejich tradiční způsob života – což je naprosto racionální přesvědčení –, hanobeni za svou „netoleranci“.

Na základě těchto falešných obvinění jsou nepřekonatelné touhy obyvatelstva Západu ignorovány a nemají vůbec žádný vliv na názor elit, které podporují ještě rozsáhlejší imigraci, ani na politické vůdce, kteří provádějí imigrační politiku zcela v rozporu s přáním svých obyvatel. Proč se to děje a proč se to děje právě teď?

Důvod je poměrně zřejmý, ale přesto skličující; konkrétně to, že politická uskupení, která po většinu americké historie určovala její politiku, již nejsou relevantní. V podstatě se institucionální levice a pravice spojily v podporu monolitického centristického státu, který slouží intelektuálním a finančním zájmům elitních skupin jak zleva, tak zprava. Výsledkem je, že běžní občané, kteří by v demokratické společnosti měli mít významný vliv na veřejné záležitosti, nemají téměř žádný. Martin Gilens a Benjamin Page z Princetonské, respektive Northwesternské univerzity analyzovali hlasování o 1 779 politických otázkách a zjistili, že „ekonomické elity a organizované skupiny zastupující obchodní zájmy mají podstatný nezávislý vliv na politiku vlády USA, zatímco běžní občané a masové zájmové skupiny mají malý nebo žádný nezávislý vliv.“ Jinými slovy, skupiny jako Národní asociace výrobců, Kongresová komora a velké ropné společnosti – abychom jmenovali jen některé – a ti, jejichž příjmy se nacházejí na vrcholu příjmové hierarchie, mají na politiku velký vliv; zatímco velmi viditelné organizace s velkým počtem příznivců, jako je Národní střelecká asociace, Americká legie a Americká asociace důchodců, měly vliv velmi omezený a

průměrný občan neměl téměř žádný. Gilens a Page poukazují na to, že se to může zdát v rozporu se skutečností, že „politika je v souladu s preferencemi většiny zhruba ve dvou třetinách případů, ale tento vztah může být ve skutečnosti z velké části nebo zcela falešný“. Jinými slovy, autoři zjistili, že když veřejnost souhlasí s vlivnými jednotlivci a skupinami, což je často běžné, dosáhne toho, co chce. Když se však široká veřejnost a elity neshodnou, což se stává asi v jedné třetině případů, elity od vlády prosadí to, co chtějí. Autoři dospěli k závěru: „Naše zjištění naznačují, že ve Spojených státech většina nevládne – alespoň v kauzálním smyslu, tedy pokud jde o skutečné určování výsledků politiky.“[880]

[880] Martin Gilens a Benjamin I. Page, Testing Theories of American Politics: Elites, Interest Groups, and the Average Citizen, Perspectives on Politics, září 2014, roč. 12, č. 3, str. 564–581.

Židovské podtexty při prosazování diverzity

Sestaveno ze série úryvků z knih a článků jako „The Jewish Interest in Multiethnic Immigration and Multiculturalism“ od Pierre Simon, 2025; Culture of Critique od Kevin MacDonald, 2025; „The War on White Australia: A Case Study in the Culture of Critique“ od Brenton Sanderson, 2018; „Jewish Involvement in Contemporary Refugee and Migrant Organizations“ od Andrew Joyce, 2018, jakož i ze soudobých tiskovin dokumentujících konkrétní příklady židovské spoluúčasti na přijímání migrantů v západních zemích

> „Myslím, že antisemitismus se znovu objevuje, protože Evropa se zatím nenaučila být multikulturní. A myslím, že se budeme podílet na porodních bolestech této transformace, která musí proběhnout. V Evropě monolitické společnosti minulého století nevydrží. Židé budou v jejím středu. Je to obrovská transformace, kterou musí Evropa projít. Oni [Evropané] nyní směřují k multikulturnímu stádiu a Židé budou nenáviděni kvůli své vedoucí roli. Ale bez této vedoucí role a bez této transformace Evropa nepřežije.“
>
> Barbara Lerner-Spectre

Zájem Židů na multietnické imigraci a multikulturalismu

Útoky na bělochy přicházejí ze všech stran a imigrace vedoucí k nahrazení původního obyvatelstva, multikulturalismus, feminismus, pornografie, propagace LGBT+, diskriminace bělochů ve školství a na trhu práce a zákony proti nenávistným projevům jsou jen některými z

aspektů nekonečného pronásledování rasy, která stvořila největší civilizaci, jakou lidstvo zná.[881]

Etnický a náboženský pluralismus slouží také vnějším židovským zájmům, protože Židé se tak stávají pouze jednou z mnoha etnických skupin. To vede k rozptýlení politického a kulturního vlivu mezi různé etnické a náboženské skupiny, a stává se tak obtížným či nemožným vytvořit jednotné a soudržné skupiny nežidů sjednocené ve svém odporu vůči židovství. Historicky vzato, významná antisemitská hnutí měla tendenci propuknout ve společnostech, které byly, kromě Židů, nábožensky nebo etnicky homogenní (viz Separation and Its Discontents). Naopak, jedním z důvodů relativního nedostatku antisemitismu ve Spojených státech ve srovnání s Evropou bylo to, že „Židé nevynikali jako osamocená skupina [náboženských] nonkonformistů“ (Higham 1984, 156). Ačkoli etnický a kulturní pluralismus rozhodně nezaručuje uspokojení židovských zájmů, je nicméně pravdou, že etnicky a nábožensky pluralitní společnosti jsou Židy vnímány jako společnosti, které s větší pravděpodobností uspokojí židovské zájmy, než společnosti charakterizované etnickou a náboženskou homogenitou mezi nežidy.

V zásadě je totiž motivace veškeré židovské intelektuální a politické činnosti, jíž se tato práce zabývá, úzce spjata s obavami z antisemitismu. Svonkin (1997, s. 8 a násl.) dokládá, že americké židovské společenství po druhé světové válce ovládal pocit „neklidu“ a nejistoty, a to i navzdory důkazům, že antisemitismus ustoupil natolik, že se stal okrajovým jevem. Jako přímý důsledek toho „byl hlavním cílem židovských

[881] Dr. Ricardo Duchenes, Greatness and Ruin: Self-Reflection and Universalism within European Civilization, Antelope Hill, 2025.

organizací zabývajících se meziskupinovými vztahy [tj. AJCommittee, AJCongress a ADL] po roce 1945 […] zabránit vzniku antisemitského reakčního hnutí mas ve Spojených státech“ (Svonkin 1997, 8).

Isaacs (1974, s. 14 a násl.) ve svých spisech ze 70. let popisuje všudypřítomnou nejistotu amerických Židů a jejich přehnanou citlivost na cokoli, co by mohlo být považováno za antisemitské. Při rozhovorech s „významnými osobnostmi veřejného života“ na téma antisemitismu na počátku 70. let se Isaacs ptal: „Myslíte si, že by se to mohlo stát i tady?“ „Nikdy nebylo nutné definovat ‚to‘. Téměř ve všech případech byla odpověď přibližně stejná: ‚Pokud znáte historii, musíte předpokládat ne to, že by se to mohlo stát, ale že se to pravděpodobně stane‘, nebo ‚Není to otázka jestli, ale kdy‘“ (s. 15). Isaacs, podle mého názoru správně, připisuje intenzitu židovského zapojení do politiky právě tomuto strachu z antisemitismu. Židovský aktivismus v oblasti imigrace je pouze jedním z aspektů mnohostranného hnutí zaměřeného na prevenci vzniku masového antisemitského hnutí v západních společnostech. Další aspekty tohoto programu jsou stručně popsány níže.

Mezi významnými židovskými sociology a politickými aktivisty lze nalézt jasná prohlášení, která spojují imigrační politiku se zájmem židovské komunity o kulturní pluralismus. Ve své recenzi knihy Horace Kallena (1956) Cultural Pluralism and the American Idea, která vyšla v Congress Weekly (vydávaném AJCongress), Joseph L. Blau (1958, 15) poznamenal, že „Kallenův názor je potřebný k prosazování zájmů menšinových skupin a menšinových kultur v této zemi bez trvalé většiny“ – z čehož vyplývá, že Kallenova ideologie

multikulturalismu je v rozporu se zájmy jakékoli etnické skupiny na dominanci ve Spojených státech. Známý autor a prominentní sionista Maurice Samuel (1924, 215), píšící částečně jako negativní reakci na imigrační zákon z roku 1924, napsal: „Pokud se tedy má boj mezi námi [tj. Židy a nežidy] někdy povznést nad fyzickou rovinu, vaše demokracie budou muset změnit své požadavky na rasovou, duchovní a kulturní homogenitu uvnitř státu. Bylo by však pošetilé považovat to za možnost, neboť tendence této civilizace směřuje opačným směrem. Dochází k neustálému přibližování k ztotožňování vlády s rasou namísto s politickým státem."

Samuel odsoudil zákon z roku 1924 jako porušení své představy o Spojených státech jako o čistě politickém celku bez jakýchkoli etnických konotací:

> Právě jsme byli v Americe svědky opakování té zlé frašky – v podivné podobě přizpůsobené této zemi –, na niž nás ani zkušenost mnoha století dosud zcela nepřipravila. Měla-li Amerika vůbec nějaký smysl, spočíval v jedinečném pokusu povznést se nad trend naší současné civilizace – nad ztotožňování rasy se státem... Amerika byla tedy Novým světem v tomto zásadním ohledu – že stát byl čistě ideálem a národnost byla totožná pouze s přijetím tohoto ideálu. Nyní se však zdá, že celý tento pohled byl mylný, že Amerika nebyla schopna povznést se nad své kořeny a že zdání ideálního nacionalismu bylo pouze etapou ve správném vývoji univerzálního nežidovského ducha. . . . Dnes, kdy rasa triumfuje nad ideálem, antisemitismus odhaluje své tesáky a k bezcitnému odepření nejzákladnějšího lidského práva, práva na azyl, se přidává zbabělá urážka. Nejenže jsme

> vyloučeni, ale je nám řečeno, v nezaměnitelném jazyce imigračních zákonů, že jsme „podřadný“ lid. Bez morální odvahy postavit se čelem svým zlým instinktům se země prostřednictvím svých novinářů připravila dlouhou kampaní hanobení Židů a poté, co byla dostatečně inspirována lidovými a „vědeckými“ lektvary, spáchala tento čin. (str. 218–220)

Stejný názor zastává i významný židovský sociolog a aktivista v oblasti etnických otázek Earl Raab, který velmi kladně hodnotí úspěch americké imigrační politiky při proměně etnického složení Spojených států od roku 1965.[882] Raab poukazuje na to, že židovská komunita převzala vedoucí úlohu při změně severozápadněevropské zaujatosti americké imigrační politiky (1993a, 17), a rovněž tvrdí, že jedním z faktorů bránících antisemitismu v současných Spojených státech je to, že „rostoucí etnická rozmanitost v důsledku imigrace ještě více ztěžuje vznik politické strany nebo masového hnutí založeného na fanatismu“ (1995, 91). Nebo obrazněji řečeno:

> Úřad pro sčítání lidu právě oznámil, že přibližně polovina americké populace bude brzy tvořena lidmi jiné než bílé nebo evropské rasy. A všichni budou americkými občany. Překročili jsme bod, kdy by v této zemi mohla zvítězit

[882] Raab působil v organizaci ADL a je čestným výkonným ředitelem institutu Perlmutter Institute for Jewish Advocacy na Brandeisově univerzitě. Píše také sloupky pro San Francisco Jewish Bulletin. Spolu se Seymourem Martinem Lipsetem je mimo jiné spoluautorem knihy The Politics of Unreason: Right-Wing Extremism in America, 1790–1970 (Lipset & Raab 1970), svazek ze série knih o antisemitismu ve Spojených státech sponzorované organizací ADL, o které se pojednává v kapitole 6 [knihy Culture of Critique]. Lipset je považován za člena skupiny New York Intellectuals, o které se pojednává v kapitole 7 [knihy Culture of Critique].

> nacisticko-árijská strana. My [Židé] již asi půl století žijeme americkou atmosféru odporu proti fanatismu. Tato atmosféra ještě není dokonalá, ale heterogenní povaha naší populace ji činí nezvratnou – a naše ústavní omezení proti fanatismu jsou díky tomu praktičtější než kdy jindy. (Raab 1993b, 23)

A novinářka z Boston Globe, S. I. Rosenbaumová, která v roce 2019 tvrdila, že hlavním ponaučením z „holocaustu" je, „že se bílá nadvláda může kdykoli obrátit proti nám", a že strategie apelování na bílou většinu „nám nikdy nefungovala. Neochránila nás ve Španělsku, ani v Anglii, ani ve Francii, ani v Německu. Není důvod se domnívat, že by to fungovalo teď." Ústřední otázkou židovského politického angažmá v západních společnostech je podle ní „jak přežít jako menšinová populace", přičemž jedinou velkou výhodou amerických Židů je to, že „na rozdíl od jiných míst, kde vzkvétá etnonacionalismus, se USA rychle blíží k pluralitě menšin". Vedení koalice skupin nebílých za účelem aktivního odporu proti zájmům bělochů je novým židovským etno-politickým imperativem: „Pokud mají Židé v budoucnu přežít, budeme muset stát po boku barevných lidí v zájmu našeho společného prospěchu."[883]

Argument, že „diverzita znamená bezpečnost", přednesl Leonard S. Glickman, předseda a generální ředitel organizace Hebrew Immigrant Aid Society, židovské skupiny, která již více než sto let prosazuje otevřenou imigraci do Spojených států. Glickman prohlásil: „Čím rozmanitější je americká společnost,

[883] S. I. Rosenberg, „A Shocking Number of Jews Have Become Willing Collaborators in White Supremacy", The Boston Globe (1. března 2019). https://www.bostonglobe.com/ideas/2019/03/01/the-last-temptation-michael-cohen/1d1163vl6NuUpSndJ7wOpO/story.html

tím jsou [Židé] více v bezpečí.“[884] V současné době se organizace HIAS intenzivně věnuje náboru uprchlíků z Afriky k emigraci do USA.

Pozitivní postoje ke kulturní rozmanitosti se objevily i v dalších prohlášeních o imigraci od židovských autorů a vůdců. Charles Silberman (1985, 350) poznamenává: „Američtí Židé se zasazují o kulturní toleranci kvůli své víře – pevně zakořeněné v historii – že Židé jsou v bezpečí pouze ve společnosti, která akceptuje širokou škálu postojů a chování, stejně jako rozmanitost náboženských a etnických skupin. Je to právě toto přesvědčení, a nikoli například schvalování homosexuality, které vede drtivou většinu amerických Židů k podpoře ‚práv homosexuálů‘ a k liberálnímu postoji k většině ostatních takzvaných ‚sociálních‘ otázek.“[885]

Podobně i při výčtu pozitivních přínosů imigrace uvedl ředitel Washington Action Office Rady židovských federací, že imigrace „znamená diverzitu, kulturní obohacení a ekonomické příležitosti pro imigranty“ (v deníku Forward, 8. března 1996, s. 5). A při shrnutí židovského zapojení do legislativních sporů o imigraci v roce 1996 se v novinovém článku uvádělo:

---

[884] Cattan, N. (2002). „Community Questioning ‘Open Door’: Debate Raging on Immigration.“ Forward, 29. listopadu.

[885] Navíc lze v Silbermanových (1985, 347–348) komentářích k přitažlivosti, kterou Židé pociťují vůči „Demokratické straně… s její tradiční vstřícností vůči etnickým skupinám mimo WASP…“ spatřit hluboké obavy, že etnicky a kulturně homogenní Amerika by mohla ohrozit židovské zájmy. Významný ekonom, který s Mondaleovou hospodářskou politikou zásadně nesouhlasil, ho přesto volil. ‚Sledoval jsem sjezdy v televizi,‘ vysvětlil, ‚a republikáni nevypadali jako lidé mého ražení.‘ Stejná reakce vedla mnoho Židů k tomu, že v roce 1980 hlasovali pro Cartera, přestože ho neměli v oblibě; ‚Raději bych žil v zemi, kterou vládnou tváře, které jsem viděl na sjezdu Demokratické strany, než ty, které jsem viděl na sjezdu Republikánské strany,‘ řekl mi jeden známý autor.“

„Židovským skupinám se nepodařilo zablokovat řadu ustanovení, která odrážejí druh politické účelnosti, kterou považují za přímý útok na americký pluralismus“ (Detroit Jewish News, 10. května 1996).

Vzhledem k tomu, že liberální imigrační politika je pro židovskou komunitu zásadním zájmem, není překvapivé, že ji podporují zástupci napříč celým židovským politickým spektrem. Sidney Hook, kterého lze spolu s dalšími newyorskými intelektuály považovat za intelektuálního předchůdce neokonzervatismu, ztotožňoval demokracii s rovností v diverzitě a s maximalizací kulturní diverzity (viz kap. 6 knihy Culture of Critique). Neokonzervativci jsou silnými zastánci liberální imigrační politiky a mezi převážně židovskými neokonzervativci a převážně nežidovskými paleokonzervativci dochází ke konfliktům ohledně imigrace z třetího světa do Spojených států. Neokonzervativci Norman Podhoretz a Richard John Neuhaus reagovali velmi negativně na článek jednoho paleokonzervativce, který se obával, že taková imigrace nakonec povede k tomu, že Spojené státy budou ovládány těmito imigranty (viz Judis 1990, 33). Dalšími příklady jsou neokonzervativci Julian Simon (1990) a Ben Wattenberg (1991), kteří oba prosazují velmi vysokou úroveň imigrace ze všech částí světa, aby se Spojené státy staly tím, co Wattenberg popisuje jako první „univerzální národ“ na světě. Na základě nejnovějších údajů uvádí Fetzer (1996), že Židé zůstávají vůči imigraci do Spojených států mnohem příznivěji nakloněni než jakákoli jiná etnická skupina nebo náboženství.

Jak poznamenal židovský novinář Charles E. Silberman, američtí Židé se angažují v těchto aktivitách, „protože historicky vyznávají přesvědčení, že Židé jsou v bezpečí pouze

ve společnosti, která akceptuje širokou škálu postojů a chování, stejně jako diverzitu náboženských a etnických skupin.“[886]

Ve stejném duchu je židovský komentátor deníku New York Times a držitel Pulitzerovy ceny, neokonzervativec Bret Stephens, přesvědčen, že:

> Židé mohou ve světě prosperovat a být v bezpečí pouze tehdy, jsou-li dominantními hodnotami liberální hodnoty. Pod pojmem „liberální“ nemám na mysli Kamalu Harrisovou a Elizabeth Warrenovou, ale liberální v klasickém smyslu – respekt k pluralismu, důraz na toleranci, zdůrazňování individuálních svobod, tedy ten hodnotový rámec, který tvoří DNA toho, čemu říkáme liberálně demokratická společnost. Trumpova administrativa představuje podstatný a nebezpečný ústup od těchto hodnot. Myslím si, že komentáře a postoj této administrativy k imigraci, mexické imigraci a imigraci z Latinské Ameriky, jsou skandální. Být proti imigrantům se mi jeví jako v rozporu s étosem liberálních hodnot, které byly pro nás Židy tak prospěšné. Tento obrat od liberalismu, a to nejen ve vztahu k imigrantům, ale také ve vztahu k médiím, hrubost a útoky na základní vládní instituce, je z dlouhodobého hlediska podle mého názoru nebezpečné pro Židy, protože se mi těžko vybavují neliberální režimy v minulosti, které by se nevzbouřily proti Židům, a těžko si vybavuji populistické režimy v

[886] Charles E. Silberman, A Certain People: American Jews and Their Lives Today, Simon and Schuster, 1985. Citováno Scottem Howardem v knize The Transgender-Industrial Complex, Antelope Hill Publishing, s. 116.

minulosti, které by neskončily vzpourou proti Židům […].[887]

Jako Žid se George Soros, jeden z nejoddanějších zastánců multikulturalismu a sexuální rozmanitosti, cítí dobře a svobodně jednat podle svého uvážení pouze v multirasových, multietnických a pluralitních zemích. V zemích rozdrobených na několik sexuálních, etnických a rasových enkláv, kde mohou menšiny svobodně žít podle svých specifických zvyků a kde jsou povoleny i ty nejdekadentnější mravy, se Židé v tomto chaosu cítí jako ryby ve vodě. „Můj otec," vysvětluje Alex Soros, „je přesvědčen, že Žid se může cítit v bezpečí pouze ve světě, kde jsou chráněny všechny menšiny. Bojujete za otevřenou společnost, protože jako Žid můžete žít pouze v takové společnosti, pokud se nestanete nacionalistou a nebudete bojovat pouze za svá vlastní práva ve své vlastní zemi,"[888] jako například v Izraeli…

Tuto myšlenku velmi výstižně vyjádřil Elie Wiesel ve svých pamětech, jak poznamenává francouzský spisovatel Hervé Ryssen ve své knize Le fanatisme juif (Židovský fanatismus):

> „Strávil jsem šabat u jedné židovské rodiny v Bombaji," píše. „Šel jsem do synagogy. Židé mi s hrdostí vyprávěli o svém úspěchu. Sassoonovi a Kadouriovi jsou bohaté rodiny, dynastie, ale nikoho by nikdy nenapadlo je nenávidět kvůli jejich původu nebo židovským vazbám; v této obrovské zemi je tolik etnických skupin, tolik jazyků,

[887] Bret Stephens, World Values Network: „Jews are Only Safe When Liberal Values are the Dominant Values", altCensored, 29. prosince 2018.
[888] Michael Steinberger, „George Soros Bet Big on Liberal Democracy: Now He Fears He Is Losing", The New York Times Magazine, 17. července 2018.

tolik kultur, tolik tradic, že Židé nevynikají jako zvláštní skupina.“[889]

Takto je třeba interpretovat prohlášení Anthonyho Blinkena o významu prosazování práv LGBTQ+ na celosvětové úrovni. Aby židovské etnikum zvítězilo a dosáhlo svých hegemonistických cílů, musí vytvořit svět příznivý pro Židy. V následující citaci jsme v závorkách uvedli skutečný význam tohoto prohlášení. Jedná se o dokonalý příklad dvojího myšlení. Židé, jako jsou výše citovaní Charles E. Silberman, Bret Stephens, George Soros a Elie Wiesel, se v zemích popsaných níže cítí jako ryby ve vodě, s mými doplňky:

> Obhajovat a prosazovat práva LGBTQI+ po celém světě je správná věc, ale kromě toho je to také moudré a nezbytné pro naši zemi [pro Židy], pro naši národní bezpečnost [národní bezpečnost Židů] a pro naše blaho [blaho Židů]. A proč tomu tak je? Je to celkem jednoduché. Pokud se rozhlédnete po světě a podíváte se na země, které respektují práva komunity LGBTQI+, jsou stabilnější [nestabilní], jsou zdravější [morálně a fyzicky zchátralé], jsou prosperující [chudé, zadlužené], jsou demokratičtější [jsou zranitelnější, oslabené a v důsledku toho více filosemitské]. Ty, které tak nečiní, nejsou [ty, které tak nečiní, jsou příliš silné a antisemitské]. A to je docela zásadní věc, protože svět stabilních [nestabilních], zdravých [nezdravých], prosperujících [ochuzených], demokratických zemí [zranitelnějších, oslabených a v důsledku toho více filosemitských] je svět, který je dobrý pro Spojené státy [Židy]. Svět, který představuje opak

[889] Elie Wiesel, Mémoires, svazek I, Le Seuil, 1994, s. 287.

[silný a morálně zdravý], není [dobrý pro Židy]. A existuje přímá souvislost – přímá souvislost – mezi zeměmi, které respektují tato práva, a zdravím jejich společností [zdravím židovské společnosti], jak vidíme každý den.

Britský aristokrat Anthony M. Ludovici:

[…] neexistují žádné důvody, ať už antropologické či historické, proč by se Židé měli považovat za něco jiného než za specifický, vysoce specializovaný typ lidstva. Od svých beduínských předků zdědili určité vlastnosti, z nichž některé se do značné míry zachovaly beze změny až do dnešních dnů. Zachování těchto dědičných rysů napomohly částečně okolnosti jejich dějin jako národa a částečně původní dynamika, kterou tyto rysy samy o sobě měly. Mezi nejvýraznější z těchto rysů patří: skrytá tendence k demokratickému a liberálnímu smýšlení, která se stává aktivní a bojovnou, když Židé čelí problému, jak se etablovat mezi konzervativním národem. Tato demokratická a liberální tendence má dva možné kořeny – zvyk individuální svobody a neposlušnosti vůči nikomu v kočovném stavu; a uznání ze strany Židů, když se ocitnou tváří v tvář konzervativnímu národu nebo národu organizovanému podle aristokratických zásad, že je užitečné se připojit a podporovat všechny ty prvky v zemi, které podkopávají konzervativní a aristokratické tradice.[890]

Reference

[890] Anthony M. Ludovici, Jews, and the Jews of England, Boswell Publishing Co. Ltd., 1938, s. 179.

Higham, J. (1984). Send These to Me: Immigrants in Urban America, rev. ed. Baltimore: Johns Hopkins University Press.

Isaacs, S. D. (1974). Jews and American Politics. Garden City, NY: Doubleday.

Judis, J. (1990). The conservative crack-up. The American Prospect (podzim): str. 30–42.

Kallen, H. M. (1915). Democracy versus the melting pot. Nation 100 (18. a 25. února): str. 190–194, 217–220.

——— (1924). Culture and Democracy in the United States. New York: Arno Press.

Raab, E. (1993a). Jewish Bulletin (23. července).

——— (1993b). Jewish Bulletin (19. února).

——— (1995). Can antisemitism disappear? In Antisemitism in America Today: Outspoken Experts Explode the Myths, ed. J. A. Chanes. New York: Birch Lane Press.

Samuel, M. (2022). You Gentiles; předmluva Kevin MacDonald. Antelope Hill; původní vydání: Harcourt, Brace, 1924.

Simon, J. (1990). Population Matters: People, Resources, Environment, and Immigration. New Brunswick, NJ: Transaction Press.

Svonkin, S. (1997). Jews Against Prejudice: American Jews and the Fight for Civil Liberties. New York: Columbia University Press.

Wattenberg, B. (1991). The First Universal Nation: Leading Indicators and Ideas about the Surge of America in the 1990s. New York: Free Press.

***

Činnost Židů při rušení imigračních opatření

Hlavním tématem knihy Culture of Critique je vzestup nové, levicově orientované a převážně židovské elity v poválečném období, která se soustředila v médiích, akademickém světě a politické kultuře – přičemž ta byla ovlivňována nejen mediálním a akademickým konsensem, ale také politickými dary umožněnými rostoucím židovským bohatstvím. Zánik bývalé elity bílých anglosaských protestantů (WASP) je tématem knihy Erica Kaufmanna (2004) The Rise and Fall of Anglo-America (kritizované MacDonaldem, 2015, v podstatě za nevhodné bagatelizování židovského vlivu). Jak bylo uvedeno výše, Hollinger (1996) poukazuje na „transformaci etnicko-náboženské demografie amerického akademického života Židy“ v období od 30. do 60. let 20. století (s. 4), stejně jako na židovský vliv na trendy směřující k sekularizaci americké společnosti a prosazování ideálu kosmopolitismu (s. 11); dále uvádí, že „Jednou z hnacích sil této [kulturní války 40. let] byla sekulární, stále více židovská, rozhodně levicová inteligence, která se soustředila převážně... v oborových komunitách filozofie a společenských věd“ (s. 160). Jak je uvedeno v předmluvě, Lipset a Ladd (1971) na základě údajů z průzkumu mezi šedesáti tisíci akademiky z roku 1969 ukazují, že 60. léta byla kritickým obdobím pro vzestup židovských akademiků na elitních univerzitách, kteří byli obecně výrazně nalevo od nežidovských profesorů.

Vzestup této nové elity znamená, že analýza se nemůže omezovat pouze na jednu otázku, jako je například imigrační politika, aniž by se zabývala širším kontextem. Znamená to spíše, že zásadní otázky veřejné politiky, včetně imigrace, občanských práv Afroameričanů, práv žen, náboženství na veřejnosti (Hollingerova „sekularizace americké společnosti“), legitimity bílé rasové identity a zájmů, kosmopolitismu, zahraniční politiky na Blízkém východě a mnoha dalších, budou ovlivněny postoji a zájmy této nové elity. Zákon o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965 a hnutí za občanská práva tedy nelze diskutovat odděleně od akademických a mediálních pohledů na rasu. CofC [Culture of Critique] se zabývá rolí židovských intelektuálů v zásadní změně akademických názorů týkajících se rasy (kap. 2) a tato kapitola se zabývá tím, jak se boasovská ideologie stala dominantní v kongresových debatách o imigraci v roce 1965; jak je uvedeno níže, tato rasová ideologie se v tomto období stala dominantní v médiích (Joyce, 2019c, viz kap. 6) – v době, kdy všechny televizní sítě a hollywoodská studia vlastnili Židé, což znamenalo obrovský posun oproti 20. letům 20. století, kdy se v předních časopisech objevovaly restriktivní argumenty založené na rase a byly publikovány mainstreamovými knižními vydavateli. Židovský vliv byl navíc významnou silou v hnutí za občanská práva během klíčových let 1954 až 1968 a, jak již bylo zmíněno, také v sekularizaci americké kultury: „Židovské organizace bojující za občanská práva sehrály historickou roli v poválečném vývoji amerického práva a politiky týkající se vztahu církve a státu“ (Ivers, 1995, s. 2).

Jediným tvrzením, které by, pokud by bylo pravdivé, vážně ohrozilo důležitý aspekt toho, co Nathan Cofnas (2021)

označuje jako „protižidovský narativ“, je tvrzení týkající se židovské role při změně imigrační politiky USA. Je jistě legitimní, že Cofnas zmiňuje širší kontext komentářů Hugha Davise Grahama (2002/2003) k zákonu o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965 (Immigration and Nationality Act of 1965), ale jak bylo podrobněji vysvětleno výše, širší kontext tohoto zákona byl zásadně ovlivněn i jinými aspekty židovského aktivismu. Navíc je podstatné Grahamovo (s. 57) tvrzení:

> Z hlediska obsahu imigrační reformy bylo nejdůležitější, že hnací silou tohoto hnutí, jehož kořeny sahají až do 20. let 20. století, byly židovské organizace, které se dlouhodobě angažovaly v boji proti rasovým a etnickým kvótám. Židovští političtí představitelé v New Yorku, zejména guvernér Herbert Lehman, se v 40. letech zasloužili o přijetí státních antidiskriminačních zákonů. Důležité je [vzhledem k ustanovením zákona z roku 1924 o národním původu, která upřednostňovala imigraci ze severozápadní Evropy], že tyto zákony a výkonné příkazy přidaly „národní původ“ k rase, barvě pleti a náboženství jako nepřípustné důvody pro diskriminaci.

Podobně Otis Graham (2004, s. 67) poznamenal:

> Politické jádro koalice, která usilovala o nový, „liberálnější“ politický režim, tvořili zástupci etnických menšin, kteří tvrdili, že zastupují národnosti přistěhovalé před přijetím zákona o národním původu z roku 1924. Nejvlivnější z nich byli Židé ze střední a východní Evropy, kteří byli hluboce znepokojeni vzestupem fašismu a antisemitismu na kontinentu a trvale hledali útočiště.

Jakákoli kritika mého přístupu k otázce imigrace proto musí zohlednit, zda Židé měli významný vliv na širší kontext, o němž hovoří Hugh Davis Graham. Cofnas opomíjí roli židovských intelektuálů při zásadním obratu v akademických názorech na rasu (viz kap. 2) a to, jak se boasovská ideologie stala dominantní v imigračních debatách v Kongresu v roce 1965. Ignoruje také materiály o židovském proimigračním aktivismu od 90. let 19. století do roku 1965 a ignoruje mé shrnutí židovského zapojení do hnutí za občanská práva v 50. a 60. letech, kde měl židovský aktivismus zásadní význam. Jak je podrobně popsáno v kapitole 2, Židé a židovské organizace vedly intelektuální úsilí o popření významu rasových a etnických rozdílů v lidských záležitostech tím, že od 20. let 20. století dominovaly Americké antropologické asociaci. Jak je zde popsáno, Boasovy myšlenky o rase byly prominentní v debatách o imigraci v letech 1945 až 1965.

A konečně, jak bylo popsáno v kapitole 6, Joyce (2019c) popisuje kampaň zaměřenou na Samuela H. Flowermana, výzkumného ředitele AJCommittee a spolupracovníka Institutu pro sociální výzkum Frankfurtské školy, jejímž cílem bylo ovlivnit veřejné mínění v amerických médiích po druhé světové válce. Flowerman spolu s Maxem Horkheimerem (ředitelem Institutu pro sociální výzkum) spolueditoval velmi vlivnou sérii Studies in Prejudice, kterou vydávalo AJCommittee. Flowerman vytvořil síť židovských intelektuálů a sociálních vědců, z nichž mnozí zastávali významné pozice na univerzitách a v médiích (v době, kdy hollywoodská studia, všechny americké televizní sítě a vlivné noviny – např. The New York Times a The Washington Post – vlastnili Židé). Toto úsilí bylo zaměřeno na ovládnutí amerických masových

sdělovacích prostředků s cílem „aktivně přetvořit normy vlastní skupiny – a tím reformovat tlaky vrstevnické skupiny tak, aby se staly nepřátelskými vůči etnocentrismu vlastní skupiny“; šlo o „rozsáhlý společný židovský podnik, jehož cílem bylo odemknout a změnit veřejné mínění bílých Američanů“ (s. 11; viz např. Flowerman, 1947).

V poválečném období časopis Congress Weekly pravidelně poukazoval na úlohu židovských organizací jako průkopníků liberalizace imigračních zákonů. Například v úvodníku z 20. února 1956 (s. 3) poblahopřál prezidentu Eisenhowerovi k jeho

> jednoznačnému odporu proti kvótnímu systému, který více než jakýkoli jiný prvek naší imigrační politiky vyvolal mezi Američany nejrozsáhlejší a nejintenzivnější odpor. Tím, že předložil tento návrh „nových pokynů a standardů“ pro rozhodování o přijímání imigrantů, zaujal prezident Eisenhower odvážný postoj, kterým předběhl dokonce i mnohé zastánce liberální imigrační politiky, a přijal stanovisko, které zpočátku prosazoval Americký židovský kongres a další židovské organizace.

Organizace bojující proti imigračním omezením. Židé a židovské organizace organizovaly, vedly, financovaly a vykonávaly většinu práce v nejvýznamnějších organizacích bojujících proti imigračním omezením, které působily v letech 1945 až 1965, včetně Národní liberální imigrační ligy, Občanského výboru pro vysídlené osoby, Národní komise pro imigraci a občanství, Společné konference o legislativě týkající se cizinců, Americké imigrační konference a PCIN.

> Všechny tyto skupiny se zabývaly analýzou imigračních zákonů, šířily informace mezi veřejností, předkládaly svědectví před Kongresem a plánovaly další vhodné aktivity....Okamžité ani dramatické výsledky se nedostavily, avšak vytrvalá kampaň [AJCommittee] ve spolupráci s podobně smýšlejícími organizacemi nakonec přiměla vlády prezidentů Kennedyho a Johnsona k činu. (N. W. Cohen, 1972, s. 373)

Pokud jde o PCIN, zřízenou prezidentem Trumanem, je třeba připomenout, že se na jejích jednáních významně podílel také AJCommittee, a to mimo jiné poskytováním svědeckých výpovědí a distribucí údajů a dalších materiálů jednotlivcům a organizacím, které před PCIN vypovídaly, přičemž všechna jeho doporučení byla zahrnuta do závěrečné zprávy (N. W. Cohen, 1972, s. 371).

Zapojování nežidů do těchto aktivit

Součástí těchto snah bylo získávání sympatizujících nežidů, zejména těch prominentních, do těchto organizací. Vzhledem k tomu, že Židé představují v západních společnostech malou menšinu, byla od počátku 20. století pro židovskou aktivistickou komunitu běžnou taktikou snaha zapojovat do svých aktivit mocné a vlivné nežidy (SAID, kap. 6; viz také zde kap. 3–4). Například v roce 1955 zorganizoval AJCommittee skupinu vlivných občanů pod názvem Národní komise pro imigraci a občanství, jejíž většina členů byli nežidé, „aby dodala kampani prestiž“ (N. W. Cohen, 1972, s. 373). „Na podporu změny politiky zahájily americké židovské skupiny ambiciózní kampaň zaměřenou na vydávání a široké šíření knih a brožur a na získávání prominentních politiků podporujících rozsáhlou imigraci“ (Tichenor, 2002, s. 205). Důležitou

součástí tohoto úsilí bylo podle Tichenora získání tehdejšího senátora a budoucího prezidenta Johna F. Kennedyho, aby propůjčil své jméno knize A Nation of Immigrants (1958), a senátora, budoucího viceprezidenta a demokratického prezidentského kandidáta z roku 1968 Huberta Humphreyho pro jeho knihu Stranger at Our Gate (1954). Kennedyho oslovil bývalý národní ředitel ADL Ben Epstein (Greenblatt, 2018); knihu vydala ADL, která pro tento projekt poskytla také historika – Arthura Manna, doktoranda Oscara Handlina na Harvardu (Ngai, 2013) (O. Graham, 2004, s. 82), a jejím ghostwriterem byl Myer Feldman, který měl velký vliv v administrativě Kennedyho a Johnsona (Tichenor, s. 205).

Přestože měl tento zákon pro aktivistickou židovskou komunitu nepochybný význam, jeho nejvýznamnější iniciátoři se

> snažili jeho důležitost ve veřejné diskusi co nejvíce bagatelizovat. Národní politici si byli dobře vědomi toho, že široká veřejnost byla proti nárůstu jak objemu, tak rozmanitosti imigrace do Spojených států.... [Avšak] ve skutečnosti politické změny v polovině 60. let dramaticky přetvořily imigrační vzorce a tím i samotnou zemi. Roční počet přijatých imigrantů v letech po přijetí zákona prudce vzrostl. (Tichenor, 2002, s. 218)

Tichenor poukazuje na to, že řetězová migrace (migrace rodinných příslušníků, který probíhá mimo stanovené imigrační kvóty viz níže) a etnická diverzita přistěhovalců zásadně změnily Spojené státy.

Odmítnutí etnického status quo zavedeného imigračními zákony z let 1924 a 1952

Již v době sporů o imigrační zákon z roku 1924 se židovští aktivisté během slyšení v Kongresu výslovně postavili proti zachování etnického status quo. Jak již bylo uvedeno, v době, kdy počet obyvatel Spojených států přesahoval sto milionů, Louis Marshall, vlivný právník spojený s AJCommittee a vůdce lobistických sil bojujících proti restrikcím, prohlásil: „V této zemi máme místo pro desetkrát větší počet obyvatel, než máme nyní“; prosazoval přijímání všech lidí z celého světa bez kvót, s výjimkou těch, kteří „byli duševně, morálně a fyzicky nezpůsobilí, kteří jsou nepřáteli organizované vlády a kteří by se mohli stát veřejnou zátěží“ (Restriction of Immigration, 1924, s. 309, 303). Podobně rabín Stephen S. Wise, zastupující AJCongress a řadu dalších židovských organizací při slyšeních Sněmovny reprezentantů o imigračním zákoně z roku 1924, prosazoval „právo každého člověka mimo Ameriku na spravedlivé a rovné zacházení bez diskriminace“ (s. 341).

O. Graham (2004, s. 80) poznamenává, že židovská lobby v otázce imigrace „neměla za cíl pouze otevřít dveře Židům, ale také zajistit dostatečnou diverzifikaci imigračního toku, aby se eliminoval většinový status západních Evropanů a tím se snížila pravděpodobnost vzniku fašistického režimu v Americe.“

Strach a nejistota americké židovské komunity po druhé světové válce, popsané výše, byly tedy hlavní motivací pro židovský přístup k imigrační legislativě.

Motivační role strachu a nejistoty ze strany aktivistické židovské komunity byla tedy jedinečná a lišila se od jiných skupin a jednotlivců prosazujících zrušení ustanovení o národním původu v imigračních zákonech z let 1924 a 1952; takový názor s sebou nesl změnu etnické rovnováhy v USA.

Jak bylo uvedeno výše, poslanec Emanuel Celler se podílel na vydání zprávy Whom We Shall Welcome (Koho přivítáme), která považovala změnu etnické rovnováhy v USA za žádoucí cíl. Cofnas (2021) proti tomu namítá:

> I samotní autoři zákona byli překvapeni některými jeho bezprostředními důsledky. Podle [H. D.] Grahama [2003, str. 94–95]: „Sám Emanuel Celler, znepokojen prudkým poklesem evropské imigrace, předložil návrh zákona, který měl umožnit vyšší imigraci z Irska, Británie a skandinávských zemí, které podle něj trpěly ‚neúmyslnou diskriminací' v důsledku jeho vlastního zákona."

Vzhledem k obsahu zprávy PCIN a Cellerově podílu na jejím vydání je však těžké uvěřit, že Celler neusiloval o změnu etnického poměru obyvatelstva v USA. Skutečnost, že Celler chtěl zvýšit imigraci z některých částí Evropy, s tím rozhodně není v rozporu. Bylo by mnohem přesvědčivější, kdyby Celler prosazoval zákon výslovně potvrzující etnický status quo, jak tomu bylo v případě imigračních zákonů z let 1924 a 1952, ale spolu se všemi ostatními významnými židovskými organizacemi se proti etnickému status quo energicky stavěl. Zrušení vzorce založeného na národním původu bylo nezbytnou podmínkou pro změnu etnického status quo, čehož si byl Celler dobře vědom. Zbývalo už jen zvýšit absolutní počet imigrantů, jak prosazovala PCIN, a to se nakonec také stalo.

Postupné narušování etnického status quo zakotveného v imigračních zákonech z let 1924 a 1952. Pokud jde o „postupné narušování", které doporučil Handlin a na něž upozornil H. D. Graham (2003) v souvislosti se zákonem o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965, většinu imigrantů přijatých mimo

kvóty před rokem 1965 tvořili uprchlíci před komunismem. Tito migranti byli v drtivé většině nežidé z Ruska, Polska a Československa (s. 54), etnicky evropské skupiny, které využily „zákona z 20. let, který dal etnicky napjaté zemi potřebný prostor k nadechnutí“ (s. 48), aby se asimilovaly do americké kultury. V 50. letech již tyto asimilované evropské skupiny nebyly vnímány jako faktory měnící demografickou rovnováhu země, ani tito uprchlíci před komunismem nebyli levicovými radikály – což byla hlavní obava během 20. let a mccarthyovské éry 50. let, zejména pokud jde o židovské přistěhovalce (kap. 3 a výše). Američané je také vítali, protože byli vnímáni jako potvrzení nadřazenosti americké kultury nad komunismem během studené války; např. mučení a pronásledování maďarského kardinála Józsefa Mindszentyho (který před svým exilem žil patnáct let na americkém velvyslanectví v Budapešti) bylo pro Američany, zejména katolíky, velmi významné. (Velmi jasně si pamatuji, že o zacházení s kardinálem Mindszentym často hovořily jeptišky v mé katolické základní škole.)

Migrace, k níž skutečně docházelo v 50. letech, se tedy výrazně lišila od charakteru imigrace po roce 1965. Ačkoli tato imigrace rozhodně neodrážela postoje, které převládaly ve 20. letech, její odůvodnění se výrazně lišilo od imigrace po roce 1965, kdy v podstatě žádné odůvodnění nebylo zapotřebí – dokonce i poptávka po dovednostech, které by byly pro zemi přínosem, měla nízkou prioritu. Jednou z hlavních taktik, jak postupně oslabovat imigrační omezení, bylo umožnit členům rodiny imigrovat mimo kvóty. Sjednocení rodiny bylo ústředním bodem židovských snah o imigraci již od debat v roce 1924 (Neuringer, 1971/1980, s. 191), což zdůraznil i

poslanec Francis Walter, vůdce restriktivních sil ve Sněmovně reprezentantů během debat v roce 1952, když poukázal na zvláštní roli, kterou židovské organizace sehrály při snaze prosadit jako základ imigrační politiky USA spíše sjednocení rodin než speciální dovednosti (98 Cong. Rec., 1952, s. 2284).

V souvislosti s aspekty sjednocení rodin v imigračním zákoně z roku 1961 M. T. Bennett (1963, s. 244) poznamenal, že „pokrevní nebo manželské vztahy a princip sjednocení rodin se staly ‚heslem Sezame, otevři se!' k imigračním branám". Bennett (s. 257) dále uvedl:

> Opakované a trvalé udělování statusu „mimo kvótu" přistěhovalcům ze zemí, jejichž kvóty jsou přeplněné a kteří jsou [zákonem McCarran-Walter z roku 1952] jednoznačně diskriminováni, spolu s administrativními výjimkami z nepřípustnosti, změnami statusu a soukromými návrhy zákonů, přispívá k urychlení změny etnického složení národa a činí ji zjevně nevyhnutelnou.

Zákon o přistěhovalectví a státní příslušnosti z roku 1965 byl vytvořen přímo za účelem zvýšení počtu přistěhovalců, neboť umožňoval „řetězovou migraci" rodinných příslušníků (sloučení rodin) mimo kvótní limity. „Preference rodin představovala páku pro nově příchozí a dlouhodobým obyvatelům zbavila vlivu na přistěhovalecké toky, které utvářely budoucnost národa" (O. Graham, 2004, s. 91) (tj. protože občané s rodinou sahající více než jednu či dvě generace zpět – a jistě i Američané z původních osadníků – měli pravděpodobně jen málo blízkých příbuzných žijících v zahraničí). Jeden imigrant tak mohl přivést svou nejbližší rodinu a když se stali občany, mohli přivést své bratry a sestry

mimo kvótní limity, kteří mohli následně přivést své manžele a děti atd.

Vedení Kongresu a výkonné moci

Židovští politici stáli v čele boje proti restrikcím v Kongresu a zaujímali významné pozice ve výkonné moci. V Kongresu patřili k nejvýznamnějším osobnostem poslanec Celler (který byl také vůdčí postavou sil bojujících proti restrikcím v kongresových debatách v roce 1924) a senátoři Jacob Javits a Herbert Lehman, všichni významní členové ADL. Poté, co poukázal na vedoucí úlohu Židů v Kongresu, H. D. Graham (2003, s. 57) poznamenává:

> [M]éně na očích, ale neméně důležité, byly snahy klíčových poradců v prezidentském týmu a ve vedení jednotlivých úřadů. Mezi ně patřili vysoce postavení političtí poradci, jako byli Julius Edelson a Harry Rosenfield v Trumanově administrativě, Maxwell Rabb v Bílém domě za Eisenhowera a prezidentský poradce Myer Feldman [který, jak již bylo zmíněno, byl ghostwriterem knihy Johna F. Kennedyho A Nation of Immigrants], náměstek ministra zahraničí Abba Schwartz a náměstek ministra spravedlnosti Norbert Schlei v administrativě Kennedyho a Johnsona.

Schlei byl v letech 1962 až 1966 vedoucím Úřadu generálního poradce Ministerstva spravedlnosti a klíčovou osobností při přípravě návrhu imigračního zákona z roku 1965 (Saxon, 2003). H. D. Graham (2003, s. 88) rovněž zmiňuje Feldmana, Schleie a Schwarze jako významné osobnosti zapojené do otázek souvisejících s imigrací během vlád Kennedyho a Johnsona.

Židovský konsenzus ohledně imigrační politiky

V tomto období zastávala drtivá většina organizované židovské komunity postoje proti imigračním omezením – „celé spektrum náboženských i sekulárních názorů v rámci židovské skupiny, z náboženského hlediska od krajní pravice až po krajní levici“, jak to vyjádřil soudce Simon Rifkind, který v roce 1948 vypovídal před Kongresem jménem dlouhého seznamu celostátních i místních židovských organizací (Revision of Immigration, 1951, str. 562–595). Cofnas (2021, 2023) zastává „výchozí hypotézu“, že kvůli své intelektuální zdatnosti byli Židé vždy výrazně nadreprezentováni na obou stranách různých otázek. To rozhodně neplatilo v případě imigrace během kritického období až do roku 1965, kdy byla zrušena ustanovení o národním původu v imigračních zákonech z let 1924 a 1952 – a dlouho poté. Nikdy jsem nenašel žádnou židovskou organizaci ani významné Židy, kteří by stáli v čele sil podporujících imigrační zákony z let 1924 a 1952 – nebo těch, kteří se stavěli proti imigračnímu a národnostnímu zákonu z roku 1965 v době jeho přijetí. Andrew Joyce (2021a) ukazuje pokračující silnou roli Židů v proimigračním aktivismu v současných Spojených státech, ke kterým se nyní přidávají dobře organizované skupiny přistěhovalců oddané svým skupinovým zájmům v liberální imigrační politice – zájmům, které v konečném důsledku vyplývají z úspěchu zákona o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965 při vytváření multietnické a multikulturní Ameriky.

Židovští intelektuálové podporující imigraci

Dalším důkazem židovského konsensu v otázce imigrace bylo to, že významní židovští intelektuálové, jako například harvardský historik a veřejný intelektuál Oscar Handlin,

vydávali knihy podporující imigraci – např. The Uprooted (1951/1973) – a psali články. Handlinův (1952) článek „The Immigration Fight Has Only Begun“ (Boj o imigraci teprve začal) vyšel v časopise Commentary (vydávaném AJCommittee) krátce poté, co Kongres ovládaný demokraty přehlasoval veto prezidenta Trumana k restriktivnímu imigračnímu zákonu z roku 1952, a dvacet osm let poté, co židovské organizace prohrály bitvu o imigrační zákon z roku 1924. Ve výmluvném komentáři, který poukazuje na židovské vedení proimigračních sil a odráží nezájem jiných imigrantských skupin z počátku století (Neuringer, 1971/1980, s. 83), si Handlin stěžoval na apatii ostatních „Američanů s pomlčkou“ při zapojení se do boje za imigraci. „Mnohé skupiny nepochopily význam zákona McCarran-Walter pro svou vlastní pozici.“ Naznačuje, že tyto skupiny by měly vystupovat jako skupiny, aby prosadily své zájmy: „Italský Američan má právo být v těchto otázkách vyslechnut právě jako italský Američan“. Implicitním předpokladem je, že Spojené státy by měly být složeny ze soudržných podskupin s jasným povědomím o svých skupinových zájmech, které jsou v opozici k lidem pocházejícím ze severní a západní Evropy nebo ke Spojeným státům jako celku – což je zjevně v zájmu Židů jako menšiny se silným odhodláním prosazovat své skupinové zájmy. Dále z toho vyplývá, že Italoameričané mají zájem na podpoře imigrace Afričanů a Asiatů a na vytvoření takové multirasové a multikulturní společnosti.

Handlin (1952) opakovaně používal výraz „my“ – například ve větě „pokud nedokážeme porazit [senátora Pata] McCarrana a jeho stoupence jejich vlastními zbraněmi, můžeme hodně udělat pro to, abychom zničili účinnost těchto

zbraní“ – což naznačuje Handlinovo přesvědčení o jednotném židovském zájmu na liberální imigrační politice a předznamenává dlouhodobé „oslabování“ Zákona o imigraci a státní příslušnosti z roku 1952 v následujících letech, o čemž se zmiňuje H. D. Graham (2003) v kontextu zákona o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965 a na což upozornil Cofnas.

Handlin (1952) se pokouší formulovat tento argument v univerzálním duchu jako prospěšný pro všechny Američany a v souladu s americkými ideály, podle nichž „všichni lidé, jakožto bratři, jsou rovnocenně způsobilí být Američany“. Tvrdí, že současný imigrační zákon odráží „rasistickou xenofobii“ svými symbolickými kvótami pro Asiaty a odepřením práva černochům z Karibiku využít britské kvóty. Handlin připisuje restriktivní postoje Pata McCarrana „nenávisti k cizincům, která ho obklopovala v mládí, a matnému, vzpomínkovému strachu, že by mohl být sám zařazen mezi ně“ – což je psychoanalytický argument identifikace s agresorem (McCarran byl irského katolického původu).

Handlinova (1952) strategie namířená proti restrikcionismu zahrnovala změnu názorů sociálních vědců v tom smyslu, „že bylo možné a nutné rozlišovat mezi ‚rasami‘ přistěhovalců, kteří se dožadovali vstupu do Spojených států“. Handlinův návrh zapojit sociální vědce do sporů o imigraci je v souladu s politickou agendou boasovské antropologické školy, o níž jsme hovořili výše a v kapitole 2. Jak poznamenává Higham (1984), vzestup těchto názorů byl důležitou složkou konečného vítězství nad restrikcionismem.

Handlin (1952) představil následující vysoce tendenční interpretaci logiky zachování etnického status quo, která byla základem argumentů pro restrikce v letech 1921 až 1952:

> Tyto zákony jsou špatné, protože vycházejí z rasistického předpokladu, že lidstvo je rozděleno na neměnné rasy, které jsou od sebe biologicky i kulturně odděleny, a protože v tomto rámci předpokládají, že Američané jsou původem Anglosasové a měli by jimi i zůstat. Všem ostatním národům tyto zákony říkají, že Spojené státy je řadí podle jejich rasové blízkosti k našemu vlastnímu „nadřazenému“ rodu; a na mnoho, mnoho milionů Američanů, kteří nepocházejí z Anglosasů, tyto zákony vrhají zřetelný stín podřadnosti.

Handlin tento pohled dále rozvinul ve své knize Race and Nationality in American Life, která vyšla v roce 1957. Tato kniha představuje souhrn psychoanalytických „vysvětlení“ etnických a třídních konfliktů vycházejících ze studií The Authoritarian Personality v kombinaci s Boasovou teorií, podle níž neexistují žádné biologické rozdíly mezi rasami, které by ovlivňovaly chování. Silně v ní také rezonuje přesvědčení, že člověka lze zdokonalit změnou nedokonalých lidských institucí. Handlin prosazuje imigraci ze všech koutů světa jako morální imperativ. Ve své diskusi o Izraeli v kapitole XII však nezmiňuje, že by Izrael měl být podobně nakloněn vnímání otevřené imigrace z celého světa jako morálního imperativu, ani že by se Židé neměli zabývat udržováním politické kontroly nad Izraelem. Místo toho se diskuse zaměřuje na morální slučitelnost dvojí loajality amerických Židů vůči Spojeným státům i Izraeli. Handlinovu morální slepotu ohledně židovských otázek lze vidět také v komentáři Alberta Lindemanna (1997, s. xx), že Handlinova kniha Three Hundred Years of Jewish Life in America nezmínila židovské obchodníky s otroky a vlastníky otroků, „i když jmenovitě

zmiňuje ‚velké židovské obchodníky', kteří zbohatli na obchodu s otroky".

Handlin (1947) jednoznačně odmítl zachování stávajícího etnického statu quo a tvrdil, že je „iluzorní [očekávat], že složení amerického obyvatelstva zůstane beze změny". Nikdy se však nezabýval odůvodněním, které zastánci restriktivní imigrační politiky uváděli v debatách v roce 1924, a jejich postoje popsal následovně (1951/1973, s. 257):

> Hordy podřadných ras, které i tehdy volně proudily do země bez jakéhokoli ohledu na zásady nové rasové nauky [odkaz na teorie rasových rozdílů, běžné mezi elitami a šířené v populárních médiích ve 20. letech 20. století], se budou bez rozdílu mísit s Anglosasy a nevyhnutelně povedou ke zhoršení kvality druhu.

Handlin tak přehlédl skutečný argument, který zastánci restriktivní imigrační politiky používali během kongresových debat v roce 1924, a sice že vzorec založený na národním původu byl spravedlivý vůči všem etnickým skupinám v zemi, protože vytvářel etnický status quo, a to s implicitním a z evolučního hlediska zcela obhajitelným předpokladem, že různé etnické skupiny mají v otázce imigrace protichůdné zájmy (např. konflikty mezi Palestinci a Židy v Izraeli ohledně práva Palestinců na návrat).

Handlin byl klíčovou postavou v desetiletích, která předcházela přijetí zákona o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965. Ngai (2013, s. 62, 65) okomentoval jeho význam:

> Handlinovo uvažování o imigrační politice odráželo a zároveň formovalo směřování reforem v poválečném období. Lze mu připsat zásluhu za popularizaci nového

> výkladu amerických dějin – výkladu, který imigraci pojímal jako jádro amerického hospodářského a demokratického rozvoje. Vytvořením tohoto rámce pro bezprostřední politickou reformu založil normativní teorii imigrační historie – kterou obecně známe jako „národ imigrantů“ –, která přetrvala několik generací jak v akademické, tak v populární diskuzi a pravděpodobně přetrvává až do dnešní doby…
>
> Jeho přínos k dlouhodobému reformnímu úsilí o zrušení systému kvót založeného na národním původu nelze podceňovat. Jeho spisy, ať už odborné či publicistické, poskytly reformě epistemologický základ, rámec a logiku pro kritiku staré politiky a pro vymezení kontur nové. Handlin nejenže dal euroamerickým etnickým skupinám hlas a legitimitu jako etnikům. Také jim dal ústřední místo v hlavním narativu americké historie a tvrdil, že pluralismus a skupinový život jsou pilíři americké demokracie. Reformní agenda tedy nebyla jen otázkou bezprostředních politických zájmů; byla také historickým posláním v rámci vnímaného telosu americké demokracie a při budování amerického nacionalismu po druhé světové válce.

Krátce po Handlinově článku William Petersen (1955), rovněž v časopise Commentary, tvrdil, že zastánci imigrace by měli otevřeně prosazovat multikulturní společnost a že význam tohoto cíle převyšuje význam dosažení jakéhokoli vlastního zájmu Spojených států, jako je získání potřebných dovedností či zlepšení zahraničních vztahů. Na podporu svého tvrzení citoval skupinu převážně židovských sociálních vědců, jejichž práce, počínaje Horace Kallenem prosbou o multikulturní,

pluralitní společnost, „představují počátek vědecké legitimizace odlišné imigrační politiky, která se snad jednoho dne stane zákonem“ (s. 86), mezi nimiž byli kromě Kallena Melville Herskovits (boasovský antropolog; viz kap. 2), Geoffrey Gorer, Samuel Lubell, David Riesman (newyorský intelektuál; viz kap. 7), Thorsten Sellin a Milton Konvitz.

Tito sociální vědci skutečně přispěli k sporům o imigraci. Například následující citát z odborné knihy o imigrační politice od Miltona Konvitze z Cornellovy univerzity (vydané nakladatelstvím Cornell University Press) odráží odmítnutí národního zájmu jako prvku imigrační politiky USA – což je charakteristickým rysem židovského přístupu k imigraci:

> Klademe-li tak velký důraz na technologické a odborné kvalifikace, zbavujeme tím naši imigrační politiku veškerých stop humanismu. Zasloužíme si jen malou vděčnost od těch, kteří sem přicházejí, pokud jsou přijati proto, že shledáme, že jsou „naléhavě“ potřební – díky svému vzdělání a zkušenostem – k prosazování našich národních zájmů. To se dá stěží nazvat imigrací; jde o dovoz speciálních dovedností nebo know-how, který se příliš neliší od dovozu kávy nebo kaučuku. Není v duchu amerických ideálů přehlížet charakter a potenciál člověka a dívat se pouze na jeho vzdělání a profesní příležitosti, které měl to štěstí využít. (Konvitz, 1953, s. 26)

Všimněte si odkazu na „americké ideály“ – což je taktika, kterou používali i Zangwill a Handlin – namísto národních zájmů, natož pak etnických zájmů bílých Američanů.

Dalšími významnými sociálními vědci, kteří ve svých spisech zastávali protiregulační pohled, byli Richard Hofstadter

a Max Lerner. Historik z Kolumbijské univerzity Hofstadter (1955, s. 34), který se velkou měrou zasloužil o vytvoření obrazu populistů ze Západu a Jihu jako iracionálních antisemitů (viz kap. 6), také odsoudil populisty za jejich touhu „udržet homogenní yankeeskou civilizaci“. Populismus také spojoval s otázkou imigrace: podle Hofstadtera byl populismus „ze značné části ovlivněn reakcí na tento příliv imigrantů mezi původními obyvateli“ (s. 11).

Ve své vysoce ceněné knize „America as a Civilization“ historik Max Lerner, který působil na několika univerzitách včetně Harvardu, jasně propojuje značnou část intelektuální tradice, jíž se zabývaly předchozí kapitoly, s otázkou imigrace. Lerner (1957, s. 502) považuje Spojené státy za kmenový národ s „vášnivým odmítáním ‚cizinců‘“ a tvrdí, že „s přijetím kvótových zákonů [Imigračního zákona z roku 1924] dosáhl rasismus v Americe plnoletosti“ (s. 504). Lerner lituje skutečnosti, že tyto „rasistické“ zákony jsou stále v platnosti kvůli náladám veřejnosti, „ať si intelektuálové myslí cokoli“. Jedná se zjevně o stížnost, že pokud jde o imigrační politiku, Američané nenásledovali příklad převážně židovské urbanizované intelektuální elity, kterou Lerner reprezentoval. Tento komentář odráží antidemokratický a antipopulistický prvek židovské intelektuální činnosti, o kterém se hovoří v kapitole 7.

Lerner (1957) uvádí práci Horace Kallena jako vzor pro multikulturní a pluralitní Ameriku (s. 93) a uvádí například, že on (Lerner) schvaluje „existenci etnických komunit v rámci širší americké společnosti, z nichž každá se snaží uchovat prvky skupinové identity a tímto způsobem obohacuje celkovou kulturní strukturu“ (s. 506). V souladu s tím, ačkoli uznává, že

Židé se aktivně bránili exogamii (s. 510), Lerner považuje imigraci a míšení ras za jevy, které mají výhradně pozitivní účinky (s. 82):

> Ačkoli někteří kulturní historici tvrdí, že po smíšení původního obyvatelstva následuje kulturní úpadek, příklady italských městských států, Španělska, Nizozemska, Británie a dnes také Ruska, Indie a Ameriky naznačují, že nejživější fáze může nastat právě v době, kdy dochází k nejintenzivnějšímu míšení různých etnik. Větší nebezpečí spočívá v uzavření bran.

M. Lerner (1957, s. 83) s uznáním cituje práci Franze Boase o plasticitě velikosti lebky jako důkaz všudypřítomnosti vlivů prostředí a na tomto základě tvrdí, že intelektuální a biologické rozdíly mezi etnickými skupinami jsou výlučně výsledkem rozdílů v prostředí. Takto (s. 506):

> Lze pochopit obavy z vyšší porodnosti menšin, avšak jelikož je tato porodnost z velké části důsledkem nižší životní úrovně, zdá se strategie udržovat životní úroveň na nízké úrovni tím, že se menšiny uzavřou za zdi kastovního systému, kontraproduktivní.

A nakonec M. Lerner (1957, s. 509) využívá knihu The Authoritarian Personality jako analytický nástroj k pochopení etnických konfliktů a antisemitismu.

Závěr

Dospěl jsem k závěru, že Židé a organizovaná židovská komunita byli nezbytnou podmínkou pro přijetí zákona o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965 (Immigration and Nationality Act of 1965). Jak bylo obvyklé, židovský aktivismus se zaměřoval na elitní instituce a politické

osobnosti, přičemž ke změnám nakonec docházelo shora dolů, což neodráželo postoje většiny Američanů. Jak poznamenává O. Graham (2004, s. 88):

> V otázce imigrace se ve veřejné debatě začala rýsovat tendence, kterou bylo možné pozorovat u mnoha témat: elita tvořící veřejné mínění si vybrala určitý problém a liberální politické řešení, zatímco názor široké veřejnosti, který postrádal jasné zaměření a byl odsouván na okraj, směřoval zcela opačným směrem.

Handlin napsal, že McCarran-Walterův zákon byl pouze dočasnou překážkou, a měl pravdu. Třicet let po triumfu restrikcionismu zůstaly jako vytrvalé a neústupné zastánkyně multikulturní Ameriky pouze židovské skupiny. Čtyřicet jedna let po triumfu restrikcionismu a ustanovení o národním původu v roce 1924 a pouhých třináct let po jeho potvrzení zákonem McCarran-Walter z roku 1952 se židovským organizacím podařilo prosadit zrušení geograficky založeného principu národního původu v imigraci, jehož cílem bylo zachovat etnický status quo v tehdejším radikálně změněném intelektuálním a politickém klimatu.

Hlavním úspěchem zastánců omezení imigrace v roce 1965 bylo to, že do nového kvótového systému byly zahrnuty země západní polokoule, čímž se ukončila možnost neomezené imigrace z těchto regionů. Ve svých projevech před Senátem se senátor Javits (111 Cong. Rec., 1965, s. 24469) ostře postavil proti tomuto rozšíření kvótového systému s argumentem, že jakékoli omezení imigrace všech obyvatel západní polokoule by mělo závažné negativní dopady na zahraniční politiku USA. Ve velmi odhalující diskusi o návrhu zákona před Senátem senátor Sam Ervin (str. 24446–24451) poznamenal, že

ti, kteří se mnou nesouhlasí, nevyjadřují žádné překvapení nad tím, že nám Británie v budoucnu může poslat o 10 000 imigrantů méně, než kolik nám posílala v průměru ročně v minulosti. Jsou překvapeni pouze tím, že Britská Guyana nám nemůže poslat každého občana této země, který si to přeje.

Je zřejmé, že zastánci liberální imigrační politiky skutečně usilovali o neomezený příliv imigrantů do Spojených států.

Zastáncům imigrace se v roce 1965 rovněž nepodařilo zabránit zavedení požadavku, aby ministr práce potvrdil, že není dostatek Američanů schopných a ochotných vykonávat práci, kterou hodlají vykonávat cizinci, a že zaměstnávání těchto cizinců nebude mít negativní dopad na mzdy a pracovní podmínky amerických pracovníků. Liskofsky (1966, s. 174) v American Jewish Year Book poznamenal, že proimigrační skupiny se proti těmto předpisům stavěly, ale nakonec s nimi souhlasily, aby dosáhly přijetí zákona, který by zrušil ustanovení o národním původu. Po schválení „začali mít velké obavy. Veřejně vyjádřili strach, že nový, administrativně těžkopádný postup by mohl snadno vést k ochromení většiny imigrace kvalifikovaných i nekvalifikovaných pracovníků, stejně jako imigrantů bez preferenčního statusu.“ V souladu s dlouholetým židovským odporem proti myšlence, že imigrační politika by měla být v národním zájmu, bylo ekonomické blaho amerických občanů považováno za irelevantní; zajištění vysoké úrovně imigrace se stalo cílem samo o sobě.

Zákon o přistěhovalectví a státní příslušnosti z roku 1965 má takový dopad, jaký se zdá být logickým předpokladem toho, co jeho židovští zastánci od počátku zamýšleli: Úřad pro sčítání lidu odhaduje, že do roku 2050 již nebudou lidé evropského

původu tvořit většinu obyvatel Spojených států. Navíc se multikulturalismus již stal silnou ideologickou a politickou realitou. Ačkoli zastánci legislativy z roku 1965 nadále trvali na tom, že návrh zákona neovlivní etnické složení Spojených států ani jejich kulturu, je těžké uvěřit, že si alespoň někteří z nich nebyli vědomi jeho případných důsledků. Odpůrci samozřejmě zcela jasně věřili, že zákon skutečně ovlivní etnickou rovnováhu Spojených států. Vzhledem k jejich intenzivnímu zapojení do detailů imigrační legislativy, jejich velmi negativnímu postoji k severozápadnímu evropskému zaměření imigrační politiky USA před rokem 1965 a jejich velmi negativnímu postoji k myšlence etnického status quo, ztělesněné například v dokumentu PCIN „Whom We Shall Welcome“, se jeví jako nepravděpodobné, že by organizace jako AJCommittee a AJCongress si nebyly vědomy nepřesnosti prognóz dopadů tohoto zákona, které vypracovali jeho zastánci. Vzhledem k jasně vyjádřenému zájmu o změnu etnického status quo, který je patrný v argumentech odpůrců imigračních omezení v letech 1924 až 1965, by zákon o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965 nebyl jeho zastánci vnímán jako vítězství, pokud by jej nepovažovali za krok, který v konečném důsledku změní etnický status quo. Jak již bylo zmíněno, bezprostředně po přijetí zákona panovala mezi zastánci imigrace obava, aby se zmírnily restriktivní dopady správních postupů na počet imigrantů. Je příznačné, že odpůrci restrikcí vnímali zákon o imigraci a státní příslušnosti z roku 1965 jako vítězství. Poté, co pravidelně odsuzoval americký imigrační zákon a prosazoval zrušení vzorce národního původu právě proto, že vedl k etnickému status quo, přestal časopis Congress Bi-Weekly publikovat články na toto téma.

Lawrence Auster (1990, s. 31 a násl.) navíc ukazuje, že zastánci těchto zákonů opakovaně zamlčovali rozdíl mezi imigrací v rámci kvót a mimo kvóty a opomíjeli zmínit dopad, jaký by tyto zákony měly na imigraci mimo kvóty. Odhady počtu nových imigrantů nezohledňovaly dobře známou a často komentovanou skutečnost, že staré kvóty upřednostňující západoevropské země nebyly naplňovány. V návaznosti na více než čtyřicetiletou tradici prezentovala proimigrační rétorika imigrační zákony z let 1924 a 1952 jako založené na teoriích rasové nadřazenosti a zahrnující rasovou diskriminaci, nikoli jako pokus o zachování etnického status quo.

Závěrem je třeba poznamenat, že mezi židovskými aktivisty byly běžné argumenty týkající se morálky imigrace pro všechny rasové a etnické skupiny. Zastánci omezení imigrace byli běžně označováni za „rasisty“ a popisováni jako lidé, kteří nesplňují „americké ideály“ – a to i přesto, že Američané v letech 1924 a 1952 velmi jasně dali najevo, že si přejí zůstat západoevropskou civilizací, a i přesto, že velká část Američanů zůstala proti transformativní imigraci ještě dlouho po roce 1965. Tato situace přetrvává dodnes a alespoň částečně vysvětluje úspěch prezidentských kampaní Donalda Trumpa v letech 2016 a 2024.

Tyto argumenty, které prezentovaly to, co mělo být masivní a transformativní imigrací, jako morální imperativ a odraz „židovských hodnot“ (MacDonald, 2014), nikdy nebyly jejich židovskými zastánci chápány tak, že by Izrael měl mít imigrační politiku otevřenou všem národům světa. Jak však argumentuje kniha Individualism and the Western Liberal Tradition, tato moralistická rétorika rezonuje u individualistických národů západní Evropy, kde sociální

soudržnost těchto společností není založena na příbuzenských vazbách, ale na vytváření morálních komunit založených na individuální reputaci a důvěře. Jakmile si mainstreamová židovská komunita zajistila dominantní postavení v médiích a akademickém světě, byli obyvatelé Západu zaplavováni poselstvími o morálnosti imigrace a zlu rasismu či jakéhokoli prosazování bílé identity nebo zájmů. Na základě této kapitoly je zřejmé, že tento projekt byl nesmírně úspěšný.

Již v roce 1952 si senátor McCarran uvědomoval, co je v sázce v oblasti imigrační politiky. Ve svém prohlášení, které připomíná výše citované vyjádření poslance Williama N. Vaileho z debat ve 20. letech minulého století, McCarran uvedl:

> Věřím, že tato země je poslední nadějí západní civilizace, a pokud bude tato oáza světa zaplavena, zkažena, znečištěna či zničena, pak zhasne i poslední blikající plamínek lidskosti. Nemám nic proti těm, kdo chválí přínos, který naší společnosti poskytli lidé mnoha ras, různých vyznání a barev pleti. Amerika je skutečně spojením mnoha proudů, které společně tvoří mohutnou řeku, jíž říkáme americký způsob života. V dnešních Spojených státech však máme tvrdé, nestravitelné bloky, které se neintegrovaly do amerického způsobu života, ale které jsou naopak jeho smrtelnými nepřáteli. Dnes, jako nikdy předtím, miliony lidí bouří u našich bran, aby byli vpuštěni, a ty brány praskají pod náporem. Řešení problémů Evropy a Asie nepřijde přesunem těchto problémů hromadně do Spojených států. Nechci se stavět do role proroka, ale pokud se nepřátelům tohoto zákona podaří jej rozmetat na kusy nebo jej pozměnit k nepoznání, přispějí k pádu této země více než jakákoli jiná

skupina od doby, kdy jsme jako národ dosáhli nezávislosti. (Senátor Pat McCarran, 99 Cong. Rec., 1953, s. 1518)

Příloha: Židovské iniciativy na podporu imigrace v dalších západních zemích

Vydání CofC z let 1998–2002 v části věnované imigraci v jiných západních zemích zdůrazňovalo několik bodů:

(1) K zásadním změnám v imigrační politice došlo přibližně ve stejném období ve Spojených státech, Velké Británii, Francii, Německu a Austrálii (1962–1973).

(2) Tyto změny odrážely spíše postoje elit než široké masy občanů. Ve Spojených státech, Británii, Kanadě a Austrálii průzkumy veřejného mínění mezi lidmi evropského původu důsledně ukazovaly drtivé odmítání imigrace lidí neevropského původu (Betts, 1988; Brimelow, 1995; F. Hawkins, 1989; Layton-Henry, 1992).

(3) Společným tématem těchto změn bylo, že imigrační politiky formulovaly elity s vlivem v médiích a akademické sféře.

(4) Politici všech hlavních stran se snažili udržet strach z imigrace mimo politickou agendu (např. Betts; Layton-Henry, s. 82).

(5) Židovské organizace a jednotlivci se na těchto změnách významně podíleli.

Tyto rysy lze i nadále pozorovat v celém západním světě, ačkoli vzestup Donalda Trumpa posunul imigraci přímo do centra pozornosti veřejnosti, a to jak v Evropě, tak v Americe. Zde uvádím pouze část mé předchozí úvahy, zaměřenou na Kanadu a Austrálii, zejména na Austrálii kvůli nedávno vydané

knize Harryho Richardsona a Franka Saltera (2023) s názvem Anglophobia.

Je pozoruhodné, že k zásadní změně imigrační politiky v západním světě došlo přibližně ve stejném období (1962–1973) a ve všech zemích tyto změny odrážely spíše postoje elit než široké masy občanů. Ve Spojených státech, Británii, Kanadě a Austrálii ukazovaly průzkumy veřejného mínění mezi lidmi evropského původu v období, kdy byly tyto zákony přijaty, a dlouho poté, drtivé odmítání imigrace ze strany lidí neevropského původu (Betts, 1988; Brimelow, 1995; F. Hawkins, 1989; Layton-Henry, 1992). Stálým tématem bylo, že imigrační politiku formulovaly elity ovládající média a že političtí lídři všech hlavních stran vyvíjeli úsilí, aby strach z imigrace zůstal mimo politickou agendu (např. Betts; Layton-Henry, s. 82).

Například v Kanadě vzešlo rozhodnutí opustit politiku „bílé Kanady“ od vládních úředníků, nikoli od volených politiků. Politika bílé Kanady byla fakticky ukončena nařízeními oznámenými v roce 1962 a F. Hawkins (1989, s. 39) k tomu poznamenává:

> K této velmi důležité změně politiky nedošlo v důsledku požadavků parlamentu či veřejnosti, ale proto, že někteří vysoce postavení kanadští úředníci, včetně Dr. [George] Davidsona [náměstka ministra pro občanství a imigraci a později vysokého úředníka v Organizaci spojených národů], správně usoudili, že Kanada nemůže účinně fungovat v rámci OSN ani v multietnickém Společenství národů, pokud jí na krku visí břemeno rasově diskriminační imigrační politiky.

Ani v Austrálii, ani v Kanadě se nikdy neobjevila snaha veřejnosti skoncovat se staršími evropskými předsudky v imigrační politice.

> Hlavním a shodným motivem kanadských a australských politiků při snaze vyloučit nejprve Číňany, poté další asijské přistěhovalce a nakonec všechny potenciální nebílé přistěhovalce byla touha vybudovat a zachovat ve svých těžce dobytých, vzdálených zemích společnosti a politické systémy velmi podobné těm ve Spojeném království. Chtěli také bez jakýchkoli námitek upevnit primární roli tamních zakladatelských národů evropského původu... Nesporné vlastnictví těchto území o velikosti kontinentu bylo vnímáno jako navždy potvrzené, a to nejen skutečností, že je měli v držení, ale také útrapami a nebezpečími, kterým čelili první průzkumníci a osadníci; lety vyčerpávající práce na budování základů městského a venkovského života... Myšlenka, že by se tam mohli jednoduše ve velkém počtu dostavit jiní lidé, kteří se na těchto průkopnických snahách nijak nepodíleli, aby vykořisťovali důležité místní zdroje nebo těžili z těchto dřívějších osadnických snah, byla nepřijatelná. (F. Hawkins, 1989, str. 22–23)

Vzhledem k tomu, že politika přistěhovalectví osob z mimoevropských zemí, která se v tomto období v celém západním světě prosadila navzdory odporu veřejnosti, měla elitní původ, je velmi zajímavé, že určitým klíčovým událostem byla věnována jen minimální pozornost. V Kanadě byla zpráva Zvláštního společného výboru z roku 1975 klíčovou událostí při formování imigrační politiky vůči neevropským přistěhovalcům v rámci imigračního zákona z roku 1978, ale

„bohužel, jelikož tisk tuto zprávu nekomentoval a elektronická média se do ní nezapojila, kanadská veřejnost o ní téměř neslyšela“ (F. Hawkins, 1989, str. 59–60). Dále (s. 63):

> Při zpětném pohledu na tuto celostátní debatu o imigraci a obyvatelstvu, která trvala nanejvýš šest měsíců, lze dnes říci, že šlo o velmi účinnou jednorázovou konzultaci s imigračními kruhy a s těmi kanadskými institucemi a organizacemi, pro které je imigrace důležitou záležitostí. K „průměrnému Kanaďanovi“ se však nedostala z jednoho prostého důvodu: ministr a vláda nevěřili, že by průměrný Kanaďan na tuto otázku reagoval kladně, a domnívali se, že by to přineslo více potíží, než by to stálo za to. V důsledku tohoto názoru nechtěli vynaložit prostředky na organizaci rozsáhlé účasti veřejnosti a vynaložili jen minimální úsilí na mobilizaci médií ve prospěch skutečně celonárodní debaty. Hlavním přínosem tohoto přístupu bylo, že tolik potřebný nový imigrační zákon byl přijat jen o něco později, než původně předpokládal pan [Robert] Andras [ministr práce a imigrace] a jeho kolegové [Hawkins zdůrazňuje, že druhým hlavním iniciátorem tohoto zákona byl Andrasův náměstek Alan Gotlieb]. Hlavní ztrátou bylo to, co by někteří považovali za jedinečnou příležitost sjednotit velké množství jednotlivých Kanaďanů, aby diskutovali o budoucnosti své rozsáhlé, málo osídlené země.

Teprve po vstupu zákona z roku 1978 v platnost zahájila vláda informační kampaň, jejímž cílem bylo seznámit Kanaďany s novou imigrační politikou (F. Hawkins, 1989, s. 79). F. Hawkins a Betts (1988) uvádějí podobné poznatky ohledně změn v australské imigrační politice. V Austrálii vzešel

podnět ke změně imigrační politiky od malých skupin reformátorů, které se začaly objevovat na některých australských univerzitách v 60. letech (F. Hawkins, s. 22). Zejména Betts (s. 99 a násl.) zdůrazňuje myšlenku, že intelektuální, akademická a mediální elita „vzdělaná v humanitních a společenských vědách“ (s. 100) si vyvinula pocit sounáležitosti s morálně a intelektuálně nadřazenou vnitřní skupinou, která bojuje proti australským úzkoprsým neintelektuálům jako vnější skupině. Stejně jako ve Spojených státech panuje mezi Židy představa, že multikulturní společnost bude oporou proti antisemitismu. Miriam Faine, členka redakční rady časopisu Australian Jewish Democrat, uvedla: „Posílení multikulturní nebo rozmanité Austrálie je také naší nejúčinnější pojistkou proti antisemitismu. V den, kdy bude mít Austrálie čínsko-australského generálního guvernéra, budu mít větší jistotu, že mohu žít jako židovská Australanka“ (v McCormack, 1994, s. 11).

Stejně jako ve Spojených státech se i v Kanadě a Austrálii stalo sjednocení rodin ústředním bodem imigrační politiky, což vedlo k výše zmíněnému jevu „řetězové imigrace“, jenž byl základním kamenem židovské imigrace do Spojených států. F. Hawkins (1989, s. 87) dokládá, že v Kanadě bylo sjednocení rodin politikou liberálních poslanců, kteří usilovali o vyšší úroveň imigrace z třetího světa. V Austrálii nabývalo sjednocení rodin na významu v průběhu 80. let, kdy zároveň klesal význam australského rozvoje jako kritéria imigrační politiky (s. 150). V souladu s těmito trendy přijala Výkonná rada australských Židů (ECAJ) na svém zasedání 1. prosince 1996 usnesení, v němž vyjádřila „svou podporu návrhu, že dlouhodobým zájmům Austrálie nejlépe poslouží

nediskriminační imigrační politika, která zaujímá benevolentní postoj k uprchlíkům a sloučení rodin a upřednostňuje humanitární hlediska.“ Publikace ECAJ s názvem Australia/Israel Review se ve svých úvodnících důsledně vyslovovala pro vysokou úroveň imigrace všech rasových a etnických skupin. Zveřejňoval nelichotivé portréty zastánců restriktivní imigrační politiky (např. Kapel, 1997) a v rámci snahy o potrestání a zastrašování zveřejnil seznam dvou tisíc osob spojených s protiimigrační stranou One Nation Pauline Hansonové (The Australia/Israel Review, 1998).

Kniha Anglophobia (2023) od Harryho Richardsona a Franka Saltera přináší aktuální pohled na židovský aktivismus v Austrálii. Článek 18C australského zákona o rasové diskriminaci byl v roce 1996 novelizován v důsledku aktivismu čínské a židovské komunity s cílem kriminalizovat projevy, které někoho urážejí. „Svoboda projevu byla první obětí multikulturalismu“ (s. 145) – tvrzení, které platí stejně tak pro celý západní svět (viz Předmluva). Článek 18C, původně zamýšlený hlavně k boji proti antisemitismu, se brzy začal používat k trestnímu stíhání Anglosasů, jako je Andrew Bolt, kteří kritizovali osoby s bílým vzhledem, které se pochybně dovolávaly svého aboriginního původu, aby získaly sociální dávky. „Bolt si stěžoval, že při svém soudním řízení čelil židovskému žalobci, který židovskému soudci řekl, že Bolt je jako neonacista, a opakovaně odkazoval na nacistické Německo a holocaust“ (s. 107). Podobně, když byl prof. Andrew Fraser stíhán za své názory na kriminalitu černochů,

> v týmu žalobců byl i předseda NSW Jewish Board of Deputies, vrcholné židovské obhajovací agentury v Novém Jižním Walesu, tedy organizace,

> která...zastupovala mnoho dalších židovských organizací...Symbolika nemohla být jasnější. Vůdce vrcholné židovské organizace se spojil s dalšími židovskými právníky, aby žaloval anglosaského profesora za to, že vznesl oprávněné obavy o etnické a národní blaho. (Richardson & Salter, 2023, s. 110)

Autoři se zabývají také podobnými jevy v Americe a poukazují na roli Noela Ignatieva při vzniku kritické rasové teorie, na definici rasismu podle ADL, v níž se tento pojem vztahuje pouze na bělochy, a na úzké vztahy mezi FBI a ADL, přičemž citují šéfa ADL Jonathana Greenblatta:

> Mimochodem spolupracujeme se všemi platformami – s Googlem, YouTube, Meta, Twitterem, Redditem, Steamem, Amazonem a všemi těmito společnostmi. To je důležité, protože s Twitterem spolupracujeme už od jeho založení. Spolupracovali jsme s předchozím vedením a spolupracujeme i s novým vedením po nástupu Elona Muska. (Richardson & Salter, 2023, s. 116)

(1) Autoři poukazují na podobné jevy ve Švédsku a ve Velké Británii a konstatují, že židovská komunita obecně zaujímá vedoucí úlohu v prosazování multikulturalismu a imigrace a zároveň navazuje spojenectví s hůře organizovanými a méně motivovanými etnickými skupinami.

> Příklady židovského aktivismu namířeného proti zájmům anglosaské menšiny svědčí o mimořádně silné motivaci....V Austrálii fungují židovské organizace někdy jako de facto vrcholné orgány celého multikulturního sektoru, přičemž sjednocují, organizují, koordinují a

> podporují aktivity dalších zastánců menšin. (Richardson & Salter, 2023, s. 117)

Tento fenomén vedení se vyskytuje i ve Spojených státech, kde židovské organizace uzavřely spojenectví s aktivistickými organizacemi nebílých etnik. Například skupiny jako AJCommittee, Jewish Community Council of Greater Washington a Foundation for Ethnic Understanding rabína Marca Schneira vytvořily koalice s organizacemi, jako jsou National Council of La Raza, League of United Latin American Citizens, Congressional Black Caucus, Congressional Hispanic Caucus, Jewish Congressional Delegation a Congressional Asian Pacific American Caucus; setkání spolupořádal Světový židovský kongres (MacDonald, 2006).

(2) Při snaze pochopit motivy Židů v této věci autoři poukazují na to, jak Židé vnímali špatné zacházení v minulosti (např. v USA vnímali Židé imigrační zákon z roku 1924, který omezil imigraci a upřednostňoval obyvatele severozápadní Evropy, jako nepřátelský vůči židovské imigraci). Vzhledem k tomu, že antisemitismus po druhé světové válce prudce poklesl, se však často objevovaly obavy, že se homogenní bílá společnost nakonec obrátí proti Židům, jak se stalo v Německu ve 30. letech – tato obava byla ústředním bodem, který vedl k tomu, že se Frankfurtská škola odklonila od ortodoxního marxismu k teorii, že základním problémem pro Židy je bílý etnocentrismus (kap. 6). Autoři se podrobně zabývají Miriam Faineovou, vůdkyní židovské komunity a redaktorkou časopisu The Australian Jewish Democrat, která v roce 1992 psala o židovské strategii dovážet více nebělochů a povzbuzovat je k zachování jejich etnické identity jako strategii boje proti antisemitismu, ale také k získání moci nad Anglosasy:

„Faineovy nenávistná slova nám poskytují vhled do explicitního multikulturního strategického plánování. Nevyjadřovala vágní, nevědomé a implicitní poselství. Jednalo se o někoho, kdo usiloval o skupinovou dominanci a nahrazení anglosaské Austrálie velmi vědomým a záměrným způsobem“ (Richardson & Salter, 2023, s. 125). Dávala přednost čínské hlavě státu, protože teprve tehdy by se v Austrálii cítila v bezpečí, což je zcela zjevně vyjádřením „preference, aby byli Anglosasové nahrazeni ve vedoucích pozicích, a zbavení moci bílých anglosaských Australanů“ (s. 127).

(3) Židé samozřejmě nejsou jedinou dlouhodobě usazenou etnickou skupinou v Austrálii, která chová vůči Anglosasům jistou nevraživost. Irové mají dlouhou historii nepřátelství vůči Anglosasům, která pramení z anglické koloniální nadvlády nad Irskem; toto nepřátelství se po irské imigraci přeneslo i do Austrálie. Diskuse se zaměřuje hlavně na Grega Sheridana, novináře, který od konce 70. let píše pro The Australian, Murdochův deník. Stejně jako mnoho zastánců multikulturalismu na Západě chválil jiné země, jako Indii a Čínu, za to, že podnikly kroky k zajištění své kulturní homogenity. Pod vlivem svého otce jako dítě odmítal stát při hymně „God Save the Queen“ nebo při jakémkoli jiném projevu britské suverenity. Stejně jako v Americe, kde je takový multikulturní aktivismus motivovaný irským nepřátelstvím vůči Britům v nejlepším případě zbytkový, je však židovský aktivismus a jeho organizační vliv na jiné přistěhovalecké menšiny zcela zjevně mnohem větší než zbytkové antianglosaské nálady některých současných Australanů irského původu. „Příklady anglofobie lze nalézt mezi irskými katolíky, ale tento sentiment nebyl obecný ani nevyhnutelný“

(Richardson & Salter, 2023, s. 141). Příklady lze nalézt, ale organizační struktura, nadměrné zastoupení elity a vliv prostě neexistují.

Zdá se oprávněné konstatovat, že židovské organizace se jednotně zasazovaly o vysokou míru imigrace všech rasových a etnických skupin do západních společností a zároveň prosazovaly multikulturní model těchto společností.

Shrnutí

Mezi židovské organizace a iniciativy, které vyvíjely soustavný nátlak na zrušení či liberalizaci imigračních opatření, patřily především American Jewish Congress (AJCongress), American Jewish Committee (AJCommittee), Anti-Defamation League (ADL), Hebrew Sheltering and Immigrant Society (HIAS), National Liberal Immigration League a Citizens Committee for Displaced Persons. Významnou roli v těchto snahách sehrály také Synagogue Council of America, Jewish Labor Committee, Jewish War Veterans of the United States, National Council of Jewish Women, Jewish Peoples Fraternal Order (JPFO) a mezinárodní instituce jako Joint Distribution Committee či Baron de Hirsch Fund. V rámci akademického a intelektuálního vlivu se angažovala Frankfurtská škola prostřednictvím svého Institute for Social Research, vládní komise President's Commission on Immigration and Naturalization (PCIN) a uskupení jako National Commission on Immigration and Citizenship, Joint Conference on Alien Legislation či American Immigration Conference. V Austrálii byly aktivní Executive Council of Australian Jewry (ECAJ) a NSW Jewish Board of Deputies, zatímco v USA se do koalic zapojovaly i Jewish Community Council of Greater Washington a Foundation for Ethnic Understanding.

Z řad jednotlivců byli v legislativním procesu nejviditelnější židovští kongresmani a senátoři Adolph Sabath, Samuel Dickstein, Emanuel Celler, Herbert H. Lehman, Jacob Javits a zákonodárci Jacobstein, Perlman a Isaac Siegel. Ideové základy pro multikulturalismus a pluralismus položili intelektuálové jako Horace Kallen, Sidney Hook, Richard Hofstadter, Max Lerner, Oscar Handlin a Milton Konvitz. Mezi další vlivné postavy patřili aktivisté, právníci a poradci Israel Zangwill, Louis Marshall, Stephen S. Wise, Will Maslow, Simon H. Rifkind, Israel Goldstein, Samuel H. Flowerman, Max Horkheimer, Philip B. Perlman, Harry N. Rosenfield, Elliot Shirk, Abner Green, Julius Edelson, Maxwell Rabb, Myer Feldman, Abba Schwartz, Norbert Schlei, William Petersen, Melville Herskovits, Samuel Lubell, David Riesman, Miriam Faine, Marc Schneir, Noel Ignatiev a Jonathan Greenblatt.

Motivace těchto aktérů vycházely z přesvědčení, že transformace Spojených států a dalších západních zemí v multikulturní společnosti je hlavním židovským cílem, který má sloužit jako strategická pojistka proti antisemitismu:

> „Posílení multikulturní nebo rozmanité Austrálie je také naší nejúčinnější pojistkou proti antisemitismu. V den, kdy bude mít Austrálie čínsko-australského generálního guvernéra, budu mít větší jistotu, že mohu žít jako židovská Australanka“ (Miriam Faine).
>
> „Amerika má dostatek místa pro všech šest milionů obyvatel Pásma osídlení [tj. Pásma osídlení, kde žije většina ruských Židů]; kterýkoli z jejích padesáti států by je dokázal pojmout. A kromě toho, že by žili ve vlastní zemi, nemohl by pro ně existovat lepší osud, než žít společně v zemi občanské a náboženské svobody, v níž

křesťanství není součástí ústavy a kde by jim jejich společné hlasy prakticky zaručily ochranu před budoucím pronásledováním. Židé mají proto na imigrační politice velký zájem: odtud pramení snaha Židů ovládat imigrační politiku Spojených států. Ačkoli tvoří pouze sedminu naší čisté imigrace, vedli boj proti návrhu zákona Imigrační komise. Síla milionu Židů v metropoli sjednotila kongresovou delegaci z New Yorku v pevném odporu proti testu gramotnosti. Systematická kampaň v novinách a časopisech, jejímž cílem je vyvrátit všechny argumenty pro omezení a uklidnit obavy nativistů, je vedena jednou rasou a v jejím zájmu. Za Národní liberální imigrační ligou a jejími četnými publikacemi stojí hebrejské peníze. Od dokumentů předkládaných obchodním orgánům nebo vědeckým asociacím až po obsáhlé pojednání vytvořené s pomocí fondu barona de Hirscha – literatura, která dokazuje přínosy imigrace pro všechny třídy v Americe, vychází z rafinovaných hebrejských mozků.“ (Israel Zangwill).

„O. Graham (2004, s. 80) poznamenává, že židovská lobby v otázce imigrace ‚neměla za cíl pouze otevřít dveře Židům, ale také zajistit dostatečnou diverzifikaci imigračního toku, aby se eliminoval většinový status západních Evropanů a tím se snížila pravděpodobnost vzniku fašistického režimu v Americe.‘“

Diverzifikace populace měla oslabit vliv homogenních skupin evropského původu, a tím zabránit vzniku masových hnutí, která by mohla ohrozit židovskou bezpečnost, podobně jako se tomu stalo v Evropě ve 20. a 30. letech 20. století. Organizace jako AJCommittee a AJCongress systematicky

odmítaly etnický status quo a prosazovaly imigraci ze všech částí světa bez ohledu na rasu či profesní dovednosti, přičemž upřednostňovaly sjednocování rodin (chain migration) jako nástroj k postupné demografické změně. Nátlakové skupiny také usilovaly o delegitimizaci národních zájmů a hospodářských potřeb jako kritérií pro imigrační politiku a nahrazovaly je univerzalistickými humanistickými ideály, které často sloužily jako taktické krytí pro specifické židovské etnické zájmy. V intelektuální rovině se židovští vědci snažili prosadit teorii, že odpor k imigraci je projevem individuální psychopatologie, a bojovali proti asimilaci Židů, zatímco u majoritní populace prosazovali multikulturní diverzitu.

***

Walter Lippmann – židovský tvůrce australského multikulturalismu

Zatímco ministr pro imigraci ve Whitlamově vládě (1972–1975) Al Grassby je v politicky korektních australských kruzích všeobecně znám jako „otec australského multikulturalismu“, skutečným strůjcem této jedovaté protibělošskéé ideologie a politiky v Austrálii byl Walter Lippmann, německo-židovský uprchlík, který se v roce 1938 usadil v Melbourne. Lippmann byl podnikatel a prominentní člen melbournské židovské komunity, který se v roce 1960 stal předsedou Australské židovské společnosti pro sociální péči a pomoc (Australian Jewish Welfare and Relief Society).

Ve svém prosazování multikulturalismu v Austrálii se Lippmann inspiroval spisy průkopníka židovsko-amerického multikulturalismu Horace Kallena. Lippmann hluboce nesnášel asimilovanou kulturu Austrálie, do které přišel v roce 1938, a

věřil, že židovští imigranti opustili jeden druh útlaku, jen aby byli vystaveni jinému: australskému očekávání, že se asimilují. Kallen popsal odpovídající očekávání ve Spojených státech na počátku dvacátého století jako „hysterii amerikanizace“ nebo „psychózu amerikanizace“.[891] Multikulturalismus, za který se v Austrálii zasazoval Walter Lippmann – jedovatá směs postmodernismu a marxismu – znamenal „odmítnutí nejen snah o prosazování směsice kultur, ale také jakýchkoli předpokladů o anglosaské nadřazenosti a nutnosti přizpůsobit se anglicky orientovaným kulturním vzorcům.“

V článku s názvem „Australské židovstvo – může přežít?“ (Australian Jewry – Can It Survive?), který vyšel v lednu 1973 v novinách židovské komunity The Bridge, Lippmann tvrdil, že „pozitivní hodnota multikulturní společnosti potřebuje v australském prostředí podporu“. Svou argumentaci rozvinul na pozadí zprávy, kterou Lippmann shledal hluboce znepokojivou, a sice že „poprvé v historii australských Židů odhalilo sčítání lidu Commonwealthu z roku 1971 pokles počtu Židů, kteří se jako takoví identifikují“.[892] Lippmann identifikoval tři hlavní příčiny tohoto úbytku: poválečná migrace Židů se týkala převážně lidí středního věku, relativně nízká porodnost australských Židů a relativně vysoký podíl smíšených sňatků.

Lippmann navrhl, že k zajištění dlouhodobého přežití australských Židů je třeba, aby došlo ke dvěma vzájemně propojeným změnám. Jednou z nich bylo zorganizování židovské komunity relevantní pro australský politický kontext. Druhou bylo uznání ze strany vlády, že australská společnost „trpí ambivalencí ohledně zásadního aspektu budování národa,

[891] Kallen, s. 165 a 167.
[892] Stratton, s. 225.

jímž je ‚jednota skrze diverzitu'", a že „vyvíjí na přistěhovalce tlak, aby se přizpůsobili, aby se mohli etablovat". Stratton poznamenává, že právě v tomto kontextu Lippmann argumentoval pro změnu vládní politiky. Lippmann tvrdil, že „aby židovská komunita v australském prostředí přežila, je nutné, aby byla židovská odlišnost definována a osvojena budoucími generacemi". Etnická a kulturní odlišnost australských Židů měla být posílena a normalizována prostřednictvím moci vlády. Židovská etnická identita měla být potvrzena a měly být vytvořeny ekvivalence například mezi židovskou a řeckou etnickou diasporou. Pro Lippmanna závisela budoucnost australské židovské komunity na „uznání kulturního pluralismu v Austrálii".[893]

Jak poznamenává Kevin MacDonald, multikulturalismus je ve skutečnosti, stejně jako neoortodoxie a sionismus, pouze další židovskou reakcí „na rozkladné účinky osvícenství na židovství", která rovněž spočívá ve vytvoření „obranné struktury postavené proti destruktivnímu vlivu evropské civilizace".[894] Jedná se o pokus vyřešit „zásadní a neřešitelný rozpor mezi židovstvím a typickou západní politickou a společenskou strukturou".[895]

Lippmannovým cílem bylo proměnit Austrálii z rasově a kulturně asimilované bílé společnosti v multirasovou a multikulturní společnost s širokou škálou náboženství, kultur a jazykových skupin, které by se rozprostíraly po celé zemi a kterým by vláda přiznávala rovnocenné postavení. Podle židovského australského akademika Andrewa Markuse znělo

[893] Tamtéž, s. 225 a 234.
[894] MacDonald, s. 316.
[895] Tamtéž, s. 320.

Lippmannovo základní poselství takto: „Žádné konkrétní skupině neposkytujete výhody, dokud neposkytujete výhody celé společnosti. Obohacujete celou společnost. Uvolňujete potenciál, uvolňujete lidský potenciál. Místo toho, aby byli lidé uzavřeni a zbaveni příležitostí, všichni těží z otevření příležitostí a z přijímání a uznávání diverzity.“ Tato vize nového multikulturního ráje, kde všechny druhy rasových, etnických a kulturních skupin žijí v míru a harmonii, byla směšně utopická a nebrala v úvahu dlouhý seznam neúspěšných multikulturních experimentů po celém světě.

MacDonald poukazuje na to, že problém tohoto multikulturního scénáře z evolučního hlediska (či dokonce z hlediska zdravého rozumu) spočívá v tom, že „nebere v úvahu důsledky soupeření o zdroje a reprodukční úspěch v rámci dané společnosti“.[896] Nevyhnutelný rasový, náboženský a kulturní konflikt, který by „kulturní pluralismus“ nevyhnutelně vyvolal, považoval Lippmann zjevně za přijatelnou cenu za zajištění etnické kontinuity Židů. A tak i kdyby se multikulturní utopie nikdy nenaplnila a Austrálie se stala národem válčících kmenů, tato politika by alespoň ukončila nenáviděnou „hegemonii“ staré „bílé Austrálie“ a zajistila přežití australských Židů. Lippmann, stejně jako Kallen, byl silně identifikovaným Židem a sionistou, a nebylo tedy nijak překvapivé, že jeho ideálem pro Austrálii byla forma společenské organizace, která odpovídá židovským zájmům a ohrožuje zájmy bílých Australanů; přičemž multikulturalismus je ve své podstatě „společenskou formou, která zaručuje další existenci judaismu jako společenské kategorie a soudržné etnické skupiny a zároveň, vzhledem k charakteristikám Židů [vysoké IQ, vysoká úroveň

[896] MacDonald, s. 307.

vzdělání atd.], zaručuje Židům ekonomickou a kulturní převahu.“[897]

Etnopolitická angažovanost Waltera Lippmanna

Díky svému členství a kontaktům v Australské labouristické straně byl Lippmann jmenován předsedou vlivného Výboru pro vztahy s komunitami při Federálním ministerstvu práce a imigrace, který byl zřízen v roce 1974 Whitlamovou vládou. Lippmann si rovněž zajistil místa v představenstvech Poradního výboru pro imigraci Commonwealthu, Australské rady sociálních služeb (ACOSS), Viktoriánské komise pro etnické záležitosti a řady dalších orgánů podílejících se na utváření vládní politiky.

Po jeho jmenování předsedou Výboru pro vztahy s komunitami panovalo v Ministerstvu práce a imigrace značné znepokojení. Úředník ministerstva Andy Watson vzpomíná: „Ministerstvo považovalo Lippmanna za ‚budovatele impéria‘ ve prospěch židovské komunity. Ministerstvo bylo skeptické vůči Lippmannovým osobním ambicím.“[898] Lopez poznamenává, že „Lippmann považoval své jmenování ze strategického hlediska za významný průlom v prosazování své pluralistické věci. Jeho jmenování poskytlo průkopníkům multikulturalismu první oficiální přístup k systému ministerstva [pro imigraci], v jehož rámci se vypracovávají politická doporučení. Měl v úmyslu využít svého vlivného postavení k prosazení ideologické změny v politice osídlování a sociální péče.“[899]

---

[897] Tamtéž, s. 328.
[898] Lopez, s. 103.
[899] Tamtéž, s. 102.

Lippmann využil svého souběžného členství v četných organizacích a výborech, které předkládaly podněty Výboru pro vztahy s komunitami, k tomu, aby zajistil, že se v závěrečné zprávě výboru prosadily jeho vlastní názory (a názory židovské komunity). Lippmann v podstatě využíval loutkové organizace k předkládání podnětů vládnímu výboru, kterému sám předsedal. V rámci tohoto uspořádání doporučení výboru nevyhnutelně odrážela názory Lippmanna a australské židovské komunity. Lopez poznamenává, že:

> Lippmann byl z multikulturalistů nejzručnější v tom, jak využívat své četné členství v různých výborech, ať už vládních či nevládních, k získání taktických výhod při snaze ovlivňovat vládní politiku. … Někdy Lippmann využil své pozice v několika výborech v rámci koordinované kampaně, jako byla například jeho kampaň za uzavřený seminář, jehož cílem bylo formulovat ideologii multikulturalismu. Kampaň zahájil v ACOSS (Australian Council of Social Services), kde využil své pozice předsedy Společného výboru ACOSS pro sociální péči o migranty k předložení návrhu Imigračnímu poradnímu výboru. Tento návrh nebyl předložen jako návrh Lippmanna, ale jako návrh „ACOSS“. Poté využil své pozice v Imigrační poradní radě k prosazení přijetí návrhu ACOSS. Jakmile byl návrh formálně projednán v Imigrační poradní radě, byl předložen ministrovi jako návrh Imigrační poradní rady.
>
> Když byl návrh zamítnut kvůli lhostejnosti ministerstva a odporu vedoucích úředníků resortu, využil Lippmann své členství v různých výborech k tomu, aby se zasadil o prosazení multikulturního manifestu v rámci ministerstva.

> Když se z Národního populačního průzkumu, kterému předsedal profesor Borrie, stalo veřejné šetření, využil své pozice v ACOSS k předložení multikulturního manifestu jako podnětu ACOSS. Nepodařilo se mu ovlivnit Borrieho výbor, a tak to Lippmann zkusil znovu a využil své pozice předsedy Výboru IAC pro komunitní vztahy k pokusu o vložení prohlášení o multikulturní ideologii do zprávy tohoto výboru. Historikům, kteří nejsou obeznámeni s manévry předního multikulturního aktivisty, jakým byl Lippmann, se dokumenty, které po sobě Lippmann zanechal, mohou jevit jako důkaz konsensu mezi ACOSS a několika výbory IAC ohledně konkrétní multikulturní myšlenky. To, co se může jevit jako konsensus, je ve skutečnosti stopa zanechaná několika málo lidmi, nebo jedním aktivistou, který využil členství v několika výborech jako výhodnou pozici k získání vlivu.[900]

Multikulturní ideologie, kterou Lippmann tak horlivě a rafinovaně vnucoval obecně neochotným bílým úředníkům a politikům, a následně i australskému národu, znamenala podporu všeho, co si organizovaná židovská komunita v Austrálii přála – konkrétně oficiální přijetí myšlenky, že etnické skupiny v Austrálii by měly vytvářet vlastní komunity, zachovávat si své charakteristické kulturní přesvědčení, jazyky a zvyky a že vláda i daňoví poplatníci by je v tom všem měli podporovat.

Navíc, místo aby se od migrantů očekávalo, že se přizpůsobí Austrálii, měla by se australská společnost přizpůsobit migrantům. Markus poznamenává, že pro

[900] Lopez, str. 326–327.

Lippmanna „bylo chybou zakládat politiku na předpokladu, který se nikdy nemohl naplnit, a to na předpokladu, že etnická identita bude vymazána a nahrazena takzvanými australskými kulturními normami.“[901] Místo toho se Lippmann odvolal na Horace Kallenův „polycentrický“ ideál amerických etnických vztahů a „vyzval k přijetí vícerozměrné identity, k uznání kultury přistěhovalců a aboriginních obyvatel a k otevřenému přijetí kulturního pluralismu. … Australská společnost by z toho měla prospěch a posunula by se vpřed na základě ‚kulturní mozaiky, jejíž síla a krása spočívají v její diverzitě‘.“[902] MacDonald poznamenává, že „stálým motivem intelektuálního zdůvodnění tohoto proudu etnického aktivismu bylo zdůrazňování přínosů, které lze získat díky větší meziskupinové harmonii – což je aspekt idealismu vlastní Horace Kallenově koncepci multikulturalismu –, aniž by se však zmínilo, že některé skupiny, zejména skupiny evropského původu, které nejsou židovské, by ztratily ekonomickou a politickou moc a jejich kulturní vliv by upadl.“[903]

Pod vedením Waltera Lippmanna a díky jeho vlivu v zákulisí doporučila závěrečná zpráva Výboru pro vztahy v rámci komunity z roku 1975, aby byla sociální politika australské vlády nadále formulována na základě čtyř klíčových prvků.

> Za prvé, úkolem politických představitelů bylo podporovat porozumění a respekt k odlišnostem i k naší společné lidskosti. Za druhé, bylo zapotřebí přijmout právní předpisy, které by zakázaly rasovou diskriminaci a

[901] Markus, s. 94.
[902] Tamtéž, str. 94–95.
[903] MacDonald, s. 258.

> prosazovaly a podporovaly práva prostřednictvím zřízení komise pro lidská práva. … Státní služby měly být citlivé ke kulturním odlišnostem a poskytovány v jazycích komunit. Za třetí, školy měly učit své žáky respektovat kulturu druhých a poskytovat jim znalosti o tradicích, historii, literatuře a geografii zemí hlavních imigrantských skupin. … Za čtvrté, hromadné sdělovací prostředky měly za úkol prohlubovat porozumění kulturám a zajišťovat smysluplnou komunikaci mezi různými skupinami, které tvořily australskou společnost.[904]

V reakci na doporučení výboru (která v podstatě vycházela z Lippmannových myšlenek) byl v 70. letech v Austrálii přijat „multikulturalismus“ jako oficiální vládní politika a v 80. letech byl dále rozvíjen za vlád Frasera [1975–1983] a Hawkeho [1983–1991]. Vycházejíc z předpokladu, že problémy migrantů pramení z nízkého sebevědomí, kterým trpí ve společnosti nepřátelské vůči rasovým a kulturním odlišnostem, multikulturalismus spustil nespočet vládních programů zaměřených na etnické komunity, přičemž využíval peníze daňových poplatníků k tomu, aby jim pomohl zachovat jejich kulturní zvyky a bránit se asimilaci. Nejdražším z těchto programů byla australská multikulturní rozhlasová a televizní stanice SBS.

Historik James Jupp poznamenává, že labouristický premiér Bob Hawke „byl silným zastáncem multikulturalismu, což neplatilo nutně pro všechny jeho ministry. Byl obzvláště blízký židovské komunitě a osobně zasáhl, aby liberalizoval sovětskou politiku vůči židovské emigraci. … Vlivné

[904] Markus, s. 95.

osobnosti, jako byli Walter Lippmann, James Gobbo a Peter Abeles [který byl také Žid], měly přímý přístup k premiérovi.“[905] Bronwyn Hinz rovněž poznamenává, že:

> Zavedení multikulturních principů a rétoriky do Whitlamovy vlády prostřednictvím premiéra a jeho spolupracovníků a jejich institucionalizace za vlády Frasera byly zřejmě klíčovým momentem při budování rámce australské multikulturní politiky. V 80. letech minulého století spolupracovala ECCV [Rada etnických komunit ve Victorii] úzce s premiérem Bobem Hawkem, který byl osobním přítelem zakládajícího předsedy ECCV Waltera Lippmanna. Jako zástupce etnicky nejrozmanitějšího volebního obvodu v Melbourne si Hawke obzvláště uvědomoval hodnotu úzkých vazeb s vrcholnou radou, jejími aktivisty a členskými skupinami, přijímal většinu pozvánek na jejich akce a poskytoval Lippmannovi a dalším aktivistům ECCV přímý přístup do své kanceláře. V prvním roce vlády Boba Hawkeho vyvrcholilo lobování ECCV zkrácením čekací doby na získání občanství na dva roky, nahrazením pojmu „cizinec“ pojmem „neobčan“ v zákoně o migraci z roku 1983 a zvýšením počtu přijímaných uprchlíků.[906]

Jakmile ideologie multikulturalismu inspirovaná židovskými myšlenkami získala vládní podporu, stala se obrovským hitem mezi odcizenou australskou liberální inteligencí, jejíž členové se stali horlivými misionáři „diverzity“. Konzervativní historik Keith Windschuttle poznamenává: „Každý akademik, jehož záměrem bylo změnit

[905] Jupp, str. 46-47.
[906] Hinz.

názory Australanů na určitý aspekt rasy nebo migrace, měl k dispozici výzkumné granty. Vydavatelé knih, filmaři a různí další tvůrci v oblasti kultury našli vládní úřady ochotné dotovat je i jejich tvorbu.“ V 80. letech se multikulturalismus stal „významným odvětvím pro bílé límečky. … Aspirující členové této uzavřené skupiny si brzy uvědomili, že správné názory na rasu a složení přijímaných migrantů byly nezbytnou vstupní bariérou. Zpochybňovat imigraci znamenalo vystoupit z kruhu přijatelnosti.“[907]

Ideologie multikulturalismu vytvořila hlubokou propast mezi intelektuální třídou a většinou australského obyvatelstva, a intelektuálové podporující multikulturalismus rychle „vytvořili terminologii, která se brzy stala jediným veřejně přijatelným diskurzem na toto téma. Ačkoli prohlašovali, že jejich motivy jsou sociální spravedlnost a politický pokrok, tito intelektuálové chovali zjevné opovržení vůči většině bílých Australanů, o nichž se domnívali, že zůstávají uvězněni v materialismu a zahaleni xenofobií…“[908] Aby bylo možné dosáhnout cílů multikulturalismu, cítili se jeho zastánci nuceni zakázat a trestat projevy kritizující hodnoty či zvyklosti menšinových nebělošských skupin. Nový kodex politicky korektního projevu byl brzy prosazen silou zákona prostřednictvím přijetí zákonů proti rasovému a náboženskému hanobení, které kriminalizovaly nesouhlasné projevy. Australská liberální inteligence vyzvala Australany, aby se nově definovali tím, že naváží úzké vztahy s východní Asií, otevřou své dveře migrantům ze všech zemí a vytvoří multikulturní společnost. Windschuttle poznamenává, jak:

[907] Windschuttle, s. 338 a 336.
[908] Tamtéž, str. 332–333.

> Generace šedesátých let podporovala takovou verzi multikulturalismu, která se snažila prostřednictvím imigrace změnit samotnou hostitelskou společnost. Tím, že radikální multikulturalisté prosazovali zachování vlastních kultur v nezměněné podobě, povzbuzovali imigranty, aby se zdrželi loajality a sounáležitosti s hostitelskou zemí. Usilovali také o destabilizaci australských tradic, hodnot a institucí tím, že kritizovali původní charakter národa. Ačkoli prosazovali relativistickou doktrínu, že všechny kultury jsou si rovny a žádnou nelze hodnotit jako lepší než ostatní, pouze jako odlišnou, jejich postoj byl vždy pokrytecký. Jedinou kulturou, která nebyla považována za rovnocennou, byla tradiční australská kultura. Ve verzi historie prosazované multikulturalisty v posledních třiceti letech je Austrálie hluboce a hanebně poskvrněna svým rasismem vůči neevropským imigrantům a aboriginnímu obyvatelstvu.[909]

Kdyby byly rasy a kultury skutečně tak rovnocenné, jak to multikulturalisté pokrytecky prohlašují, nebylo by třeba měnit bílou australskou společnost a kulturu zaváděním jiných ras a kultur. Skutečnost, že bílou Austrálii a její tradiční kulturu neustále ponižují, zcela vyvrací jejich tvrzení, že všechny rasy a kultury jsou si rovny. Realita je samozřejmě taková, že právě lidé evropského původu (tak nenávidění židovskou intelektuální elitou) učinili Austrálii a další západní národy tak úspěšnými. A právě tyto lidi a jejich kulturu se zastánci multikulturalismu snaží zničit.

Výhody multikulturalismu pro australské Židy

[909] Tamtéž, s. 9.

To, že australští Židé vnímají rozsáhlou imigraci nebělošského obyvatelstva a multikulturalismus jako něco, co jim přineslo obrovský prospěch, dokládá mimořádný projev, který pronesla šéfredaktorka listu Australian Jewish Times Susan Buresová při slavnostním otevření Centra pro mezikulturní studia v Sydney v tamějším Židovském muzeu v roce 1997. Buresová se radovala z výsadního postavení, které si Židé nyní mohli v nové multikulturní Austrálii vydobýt, a poznamenala, že:

> Být dnes Židem v Austrálii znamená, že takováto skupina dokáže přilákat guvernéra státu, aby toto centrum slavnostně otevřel. Být dnes Židem v Austrálii znamená, že guvernér státu není jen hostem – je také Židem. Být dnes Židem v Austrálii znamená, že premiér státu vyslal svého zástupce, aby tuto událost uctil. Být dnes Židem v Austrálii znamená, že se tato akce koná v muzeu za několik milionů dolarů, které založil a financoval muž, který sem před padesáti lety přišel jako uprchlík bez haléře. Znamená to setkání v muzeu, které přitahuje tisíce školáků, jejichž učitelé vědí, že židovská zkušenost je poučením pro všechny Australany. Být dnes Židem v Austrálii znamená, že toto centrum vzniklo, protože dostatečný počet australských vědců a studentů vyučuje a studuje židovskou historii, filozofii, jazyk a kulturu; a znamená to, že ne všichni tito vědci a studenti jsou Židé. Být dnes Židem v Austrálii znamená, že jak státní, tak federální vlády uvítaly službu mnoha Židů, jako jsem já, ve svých orgánech, komisích a radách. Být dnes Židem v Austrálii znamená, že můžeme veřejně přivítat zástupce prvního židovského státu za téměř 2000 let. … V celé historii židovského

> národa mimo jeho rodnou zemi Izrael nikdy předtím Židé neměli takové svobody, ochranu, práva a povinnosti k účasti, jaké mají v Austrálii.[910]

Při vysvětlování bezprecedentního nárůstu bohatství, moci a vlivu australských Židů Buresová zdůraznila význam multikulturalismu podporovaného státem a legislativy zakazující rasovou diskriminaci. Andrew Markus s hrdostí poznamenává, že „Židé patřili k hlavním zastáncům přijetí a rozšíření zákonů proti rasovému hanobení a diskriminaci ze strany federálního i státních parlamentů.“[911] Ve skutečnosti se podařilo dosáhnout obou hlavních cílů židovské komunity, jimiž bylo zrušení politiky „bílé Austrálie“ a zavedení státem podporovaného multikulturalismu, a to přijetím zákona o rasové diskriminaci z roku 1975, který stanovil: „Je protiprávní, aby se osoba dopustila jakéhokoli jednání spočívajícího v rozlišování, vyloučení, omezení nebo upřednostňování na základě rasy, barvy pleti, původu nebo národnosti či etnického původu.“[912] Novinář Paul Kelly poznamenává, že zrušení politiky „bílé Austrálie“ bylo „reformou, která se tvářila, že žádnou reformou není“. Podle Kellyho: „Důvod je zřejmý: jakékoli prohlášení o zrušení politiky bílé Austrálie by vyvolalo veřejný rozruch. Tato otázka nebyla nikdy předložena lidu.“ Místo toho Kelly poukazuje na to, že „politika bílé Austrálie byla zrušena potají“ prostřednictvím manévrů, které se rovnaly „manipulaci a klamání“.[913]

---

[910] Markus, s. 96.
[911] Tamtéž, s. 101.
[912] Stratton, s. 224.
[913] Kelly, str. 73–74.

Z praktického hlediska bylo přijetí zákona proti rasové diskriminaci v roce 1975 australským ekvivalentem radikální revize amerického imigračního práva v roce 1965. V obou případech se otevřely brány pro nebělošské přistěhovalce z třetího světa, jejichž rasové a kulturní zázemí se výrazně lišilo od většinové populace evropského původu. Ve své knize Ideology and Immigration australská socioložka Katharine Betts uvádí, že zrušení politiky „bílé Austrálie“ bylo výsledkem spiknutí elit: „Veřejný odpor,“ poznamenává, „byl oběhnut pomocí administrativních postupů a utajení, nikoli otevřenou debatou.“ Závěrečná fáze zrušení, která zahrnovala přijetí zákona o rasové diskriminaci (Racial Discrimination Act) Whitlamovou vládou, byla „politickým vítězstvím“ pro kosmopolitní elitu, která sice nedokázala přesvědčit příznivce politiky „bílé Austrálie“ „rozumem a důkazy“, ale zanechala je „nepresvědčené, avšak přelstěné“.[914]

V roce 1976 vedl neúnavný Walter Lippmann delegaci do Canberry, která úspěšně prosadila zavedení první specializované australské politiky v oblasti uprchlíků. Bronwyn Hinz k tomu poznamenává:

> Při setkání se senátory a vysokými vládními úředníky delegace důrazně doporučila federální vládě, aby navýšila počet přijímaných osob z humanitárních důvodů a aby tento program byl oddělen od běžného imigračního systému, což by umožnilo přijímat uprchlíky z humanitárních důvodů i v případě, že nesplňují imigrační kritéria nebo že byly naplněny imigrační kvóty. Během několika měsíců od Lippmannova lobování Společný stálý

[914] Tavan, s. 3.

> výbor pro zahraniční věci a obranu uznal „úplný nedostatek politiky pro přijímání lidí do Austrálie jako uprchlíků, nikoli jako migrantů“, a s využitím Lippmannových argumentů doporučil jako naléhavou záležitost „komplexní soubor politických pokynů a zřízení vhodného mechanismu“, který by se uplatňoval na situace uprchlíků, včetně těch, které se právě odehrávají.[915]

První indočínští a vietnamští uprchlíci na člunech začali do Austrálie přicházet v roce 1976 a v 80. letech začali přicházet čínští přistěhovalci v reakci na diskriminační politiku vůči Číňanům v Malajsii (tj. neúspěšný multikulturalismus). Podle sčítání lidu z roku 2001 žilo v Austrálii přibližně 170 000 Indočíňanů a Asiaté tvořili přibližně čtyři procenta populace. O deset let později odhalilo sčítání lidu z roku 2011 rychle rostoucí asijskou populaci, která včetně těch, kteří se narodili v Austrálii, nyní snadno přesahuje 10 procent australské populace.

Důsledky multikulturalismu pro bílou Austrálii

Stejně jako v jiných západních zemích migranti z Asie (především z Číny) a jejich potomci stále častěji vytlačují bílé Australany v přijímacím řízení na nejlepší školy a univerzity, a v důsledku toho i při získávání prestižních a dobře placených pracovních míst. Dlouhodobým důsledkem tohoto trendu bude nevyhnutelně to, „že celá bílá populace (s výjimkou Židů) pravděpodobně utrpí pokles společenského postavení, jakmile se počet těchto nových přistěhovalců zvýší.“[916] Stejně jako Spojené státy a Kanada je i Austrálie na dobré cestě k tomu, aby

[915] Hinz.
[916] MacDonald, s. 321

„byla ovládána asijskou technokratickou elitou a židovskou elitou z řad podnikatelů, odborníků a médií“.[917]

Tato australská židovská elita z řad podnikatelů, profesionálů a médií se v posledních dvou desetiletích rozrostla o tisíce Židů, kteří uprchli z Jižní Afriky po skončení apartheidu, o jehož zrušení se mnozí z nich zasazovali – včetně dcery aktivisty Afrického národního kongresu (ANC) Joea Slova. V roce 2001 tvořili Jihoafričané 12,5 procenta všech Židů žijících v Austrálii. Suzanne Rutlandová poznamenává, že tito jihoafričtí Židé „přišli se silným pocitem židovské identity a velmi nízkou mírou smíšených sňatků“ a že „mnozí stále přicházejí, hlavně kvůli vysoké kriminalitě a pocitu nejistoty“ (další selhání multikulturalismu). Tato zkušenost bohužel nezabránila mnoha nově příchozím jihoafrickým Židům, aby se v Austrálii aktivně zapojili do protibělošského aktivismu a agitace – což dokazuje, že jejich atavistická nenávist vůči Evropanům je rozhodně hluboce zakořeněná.

Na opačném konci spektra než Židé a Číňané se v posledních letech objevilo značné množství uprchlíků z Afriky (především Súdánců a Somálců) s nízkým IQ. Jsou téměř zcela závislí na sociálních dávkách a spolu se skupinami obyvatel z tichomořských ostrovů jsou výrazně nadprůměrně zastoupeni v počtu odsouzených za násilné trestné činy. Aktivisté za multikulturalismus běžně připisují sociální patologie těchto skupin „rasismu“ bělochů. V posledních letech se také rozšířila muslimská imigrace a australské bezpečnostní služby vyžadují stále rostoucí rozpočty na sledování aktivit potenciálních teroristů z této skupiny, která je odcizená a silně závislá na

[917] Tamtéž.

sociálních dávkách. Zločiny spáchané střelnými zbraněmi mezi gangy ze Středního východu se staly velkým problémem v některých částech Sydney a Melbourne.

V důsledku oslabení australských zákonů na ochranu hranic ze strany současné labouristické vlády čelí Austrálie také rostoucímu problému nelegální imigrace po moři. Lodě plné „žadatelů o azyl“ z Pákistánu, Afghánistánu, Íránu a Srí Lanky využívají fakticky otevřenou uprchlickou politiku, aby získaly přístup k velkorysému australskému systému sociální podpory. Pašování lidí z Indonésie (v úzké spolupráci s etnickými komunitami a zastánci uprchlíků v Austrálii) se stalo prosperujícím odvětvím. Nedávný pokus australské vlády odradit nelegální přistěhovalce sjednáním dohody o výměně uprchlíků s Malajsií byl zmařen Nejvyšším soudem po námitce židovského „obhájce uprchlíků“ Davida Manneho (synovce Roberta; viz část 2 tohoto článku). Od Waltera Lippmanna po Davida Manneho hráli a nadále hrají Židé klíčovou roli v pohánění sociální a demografické transformace australského národa.

Shrnutí

V čele kampaně za zrušení politiky „Bílé Austrálie“ a prosazování multikulturalismu byly židovské intelektuální pohyby a jejich etnopolitický aktivismus. Mezi klíčové organizace vyvíjející nátlak na zrušení imigračních omezení patřily Australian Jewish Welfare and Relief Society, Executive Council of Australian Jewry (ECAJ), NSW Jewish Board of Deputies, Australia/Israel and Jewish Affairs Council (AIJAC) a nátlaková skupina People for Racial Equality. Významnou roli sehrály také B’nai B’rith Anti-Defamation Commission, Jewish Council to Combat Fascism and Anti-Semitism,

Australian Jewish Council, National Council of Jewish Women a sionistické mládežnické hnutí Netzer. V rámci vládních a poradních struktur působily vlivné iniciativy jako Výbor pro komunitní vztahy (Committee on Community Relations), Commonwealth Immigration Advisory Council, Victorian Ethnic Affairs Commission a Ethnic Communities Council of Victoria (ECCV). Mediální a intelektuální nátlak vyvíjely instituce jako Sydney Centre for Intercultural Studies, Rabbinical Council of Victoria a vydavatelské impérium Morrieho Schwartze zahrnující Black Inc. a časopisy The Monthly a The Saturday Paper. K ochraně židovských zájmů a monitorování bezpečnosti vznikla iniciativa J-Safe.

Z řad jednotlivců je skutečným architektem australského multikulturalismu německo-židovský uprchlík Walter Lippmann, který strategicky využíval své členství v četných vládních výborech k prosazování ideologických změn. Mezi další vlivné akademiky a intelektuály patřili Andrew Markus, Jon Stratton, Danny Ben Moshe, Robert Manne, Henry Reynolds a Jared Diamond. Významnými aktivisty, právníky a autory byli Dan Goldberg, Marcus Einfeld, Mark Aarons, Ron Castan, David Manne, Susan Bures, Peta Jones-Pellach a Mark Leibler. Legislativní a politický nátlak vyvíjeli zejména Mark Dreyfus, Peter Wertheim, Colin Rubinstein, George Newhouse, David Knoll, Anna Katzmann, Ruth Barson, Walt Secord a David Southwick. Do soudních procesů omezujících kritiku imigrace se zapojili soudce Mordy Bromberg a advokáti Herman Borenstein a Ron Merkel. V oblasti vzdělávání a prosazování multikulturní výuky se angažovali Dvir Abramovich, Konrad Kwiet a rabín Jonathan Keren-Black. Mezi vlivné zákulisní postavy a poradce patřili Morrie

Schwartz, Albert Dadon, Vic Alhadeff, Robin Margo a podnikatel Peter Abeles. Ideovým předobrazem byl americký židovský filozof Horace Kallen.

Hlavní motivací těchto aktérů byla snaha o vytvoření multikulturní a etnicky rozmanité společnosti, kterou vnímali jako nejúčinnější pojistku proti antisemitismu (stejně jako v případě USA), příkladmo Andrew Markus: „Z židovského pohledu existují dva vzájemně propojené důvody pro pokračující angažovanost v multikulturalismu. Prvním je nutnost usilovat o lepší svět, o nápravu a uzdravení [tikkun olam]. Druhým je vlastní zájem. Jak historie opakovaně dokazuje, stavění bariér a ukončení dialogu působí jako jed. Vůdci židovské komunity si toto nebezpečí uvědomili s příchodem hnutí Hansonové. Stejné nebezpečí je patrné i v nepřátelství vůči australským muslimům.“ Rubinstein rovněž poznamenává, že „dosud žádné vážné zpochybňování multikulturalismu nevyvolalo antisemitskou reakci; nicméně židovská komunita by byla jistě nesmírně znepokojena jakýmkoli zásadním zvratem v závazku k multikulturalismu ze strany následujících vlád.“

Židovští aktivisté věřili, že oslabení homogenity bílé populace zabrání vzniku masových nacionalistických hnutí, která by mohla ohrozit židovskou bezpečnost, což bylo silně ovlivněno traumatem z holocaustu a dřívějším odmítnutím židovských uprchlíků australskou vládou. Dalším cílem byla transformace západní kultury, aby byla zrušena hegemonie Anglo-Australanů a jejich nárok na vlastnictví kontinentu, přičemž multikulturalismus měl zajistit židovské komunitě ekonomické a kulturní prvenství. Strategie zahrnovala prosazování pluralismu pro hostitelskou zemi při současném

úsilí o zachování židovské etnické separace, potlačování asimilace a podporu Izraele jako etnicky homogenního státu. Významnou motivací bylo také budování strategických aliancí s aboriginci a dalšími menšinami k oslabení bílé většiny a využívání legislativy k umlčení a trestání kritických hlasů pod rouškou boje proti rasové diskriminaci. Etnopolitické zájmy byly často prezentovány skrze rétoriku univerzálních humanistických ideálů a koncept tikkun olam (oprava světa).

Reference

Fagenblat, M., Landau, M. & Wolski, N. (2006) „Will the Centre Hold?," In: New Under the Sun – Jewish Australians on Religion, Politics & Culture, Ed. Michael Fagenblat, Melanie Landau & Nathan Wolski, Black Inc., Melbourne. str. 3-16.

Hinz, B. (2010) „Ethnic associations, networks and the construction of Australian multiculturalism", příspěvek přednesený na výroční konferenci Kanadské asociace politologů, Concordia University, Montreal, 1.–3. června. http://www.bronwynhinz.com/wp-content/uploads/2009/06/Hinz-2010-Australian-multiculturalism-paper-for-CPSA-v4.pdf

Jupp, J. (2002) From White Australia to Woomera – The Story of Australian Immigration, Cambridge University Press, Melbourne.

Kallen, H. (1924; reprint 1970) Culture and Democracy in the United States, Arno Press, New York.

Kelly, P. (2001) 100 Years: The Australian Story, Allen & Unwin, Sydney.

Lopez, M. (2000) The Origins of Multiculturalism in Australian Politics 1945-1975, Melbourne University Press, Melbourne.

MacDonald, K. B. (1998/2001) The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements, Westport, CT: Praeger. Revised Paperback edition, 2001, Bloomington, IN: 1stbooks Library.

Markus, A. (2006) „Multiculturalism and the Jews," In: New Under the Sun – Jewish Australians on Religion, Politics & Culture, Ed. Michael Fagenblat, Melanie Landau & Nathan Wolski, Black Inc., Melbourne. str. 93-107.

Rutland, S.D. (2005) The Jews in Australia, Cambridge University Press, Melbourne.

Stratton, J. (2000) Coming Out Jewish – Constructing Ambivalent Identities, Routledge, Londýn.

Tavan, G. (2005) The long, slow death of White Australia, Scribe Publications, Melbourne.

Windschuttle K. (2004) The White Australia Policy, MacLeay Press, Sydney

***

Účast Židů v současných uprchlických a migračních organizacích

„Oběti ze synagogy Tree of Life zemřely, aby uprchlíci mohli žít."

Rob Eshman, Jewish Journal

„Snažíme se získat výhodu prostřednictvím našich mrtvých. Děláme z našich mrtvých váš problém. Smysl, který nacházíme v našich zesnulých, vám poskytujeme jako laskavost, abychom vám pomohli a změnili vaše společnosti k ‚lepšímu‘.“

David Cole, Takimag

Úvod

Legislativa týkající se uprchlíků a azylu je dnes klíčovou oblastí politiky mnoha významných zemí přijímajících přistěhovalce. Agentura OSN pro uprchlíky odhaduje, že na světě je v současné době 28,5 milionu uprchlíků a žadatelů o azyl, z nichž většina pochází z Jižního Súdánu, Afghánistánu a Sýrie. Největší země přijímající uprchlíky se nacházejí v blízkosti epicenter těchto zemí, které se potýkají s obtížemi, a

patří mezi ně Turecko (3,5 milionu), Uganda (1,4 milionu), Pákistán (1,4 milionu), Libanon (1 milion) a Íránská islámská republika (979 400). Ještě více však zaráží skutečnost, že počet uprchlíků a žadatelů o azyl z těchto stejných problémových oblastí prudce vzrostl na Západě, v zemích, které jsou jak geograficky, tak kulturně velmi vzdálené od zemí původu. Od roku 1990 vzrostl počet nových uprchlíků v Rakousku z 34 948 na 115 197; v Belgii z 25 911 na 42 128; ve Finsku z 2 348 na 20 713; ve Francii ze193 000 na 337 143; v Německu z 816 000 na 970 302; v Irsku z 360 na 6 324; v Itálii z 10 840 na 167 260; v Lucembursku z 687 na 1 995; v Nizozemsku ze 17 337 na 103 818; v Norsku z 19 581 na 59 160; ve Švédsku ze 109 663 na 240 889; ve Švýcarsku ze 40 943 na 92 995; a ve Spojeném království ze 43 632 na 121 766. Zvýšený lobbing ve prospěch uprchlíků a zvýšené kvóty pro přijímání uprchlíků jsou nyní velmi významnou součástí celkového přístupu Západu k migraci. Jedinými významnými výjimkami z těchto trendů jsou v současnosti Maďarsko, kde počet nových uprchlíků klesl z 45 123 na 5 641, a Spojené státy a Kanada, které v roce 2017 přijaly zhruba polovinu počtu nových uprchlíků oproti roku 1990.

HAARETZ
Israel News
Opinion
U.S. News
World News
Middle East News
Jewish World
Opinion // Why We American Jews Must Relentlessly Oppose Trump's Refugee Ban
We have been both beneficiaries and victims of American refugee policies: We've seen America at its best and its worst. We can't let Trump betray our nation's values.
Rabbi Jennie Rosenn | Feb 04, 2017 9:29 AM
Share
Tweet
0
Zen
Subscribe now
NEVER AGAIN!!
#JEWSAGAINSTTRUMP
HERE

Ve Spojených státech lze nižší počty přičíst ustanovením zákona o uprchlících z roku 1980, který jednak definoval pojem uprchlík a jednak udělil prezidentovi (po konzultaci s Kongresem) pravomoc stanovit počet uprchlíků přijímaných do Spojených států každý rok. Tento počet v současné době činí 45 000. Historie zákona o uprchlících sahá až do roku 1975 na ministerstvo zahraničí, kde Lionel Rosenblatt, židovský diplomat a budoucí prezident organizace Refugees International, pracoval na přesvědčování Teda Kennedyho, aby podpořil legislativu zajišťující vízový program pro uprchlíky z Indočíny v důsledku války ve Vietnamu a masových poprav v Kambodži. Stephen Young, tehdy čerstvě kvalifikovaný

právník z Washingtonu, D.C., který s Rosenblattem spolupracoval, vzpomíná, že „v roce 1975 neměl nikdo nárok na vstup do USA jako uprchlík“, ačkoli od zavedení zákona McCarran-Walter z roku 1952 mohli být někteří cizinci do země „propuštěni na podmínku“ podle uvážení ministra spravedlnosti. Jen v roce 1975 pomohl Rosenblatt v rámci stávajícího systému přesídlit do Spojených států přibližně 140 000 Indočíňanů.

S rostoucím počtem žádostí podaných na základě zákona McCarran-Walter se rozhodovací pravomoc stále více přesouvala na Podvýbor pro imigraci, občanství a mezinárodní právo, jemuž v letech 1967–1979 předsedal židovský demokrat Joshua Eilberg. Když se osobnosti jako Rosenblatt a Eilberg začaly zasazovat o pružnější, avšak formální legislativní přístup k otázce uprchlíků, Young vzpomíná na jeden rozhovor, v němž Kennedy informoval Rosenblatta, že bude ochoten podpořit pouze legislativu, která přijme maximálně 150 000 indočínských uprchlíků. Kennedy si byl zřejmě až příliš dobře vědom toho, že jak Kongres, tak americká veřejnost byli proti přijetí významného počtu indočínských migrantů. Nakonec však zákon o uprchlících, který vypracovala židovská kongresmanka Elizabeth Holtzmanová a jehož tváří se stal Ted Kennedy – ten samý Ted Kennedy, který se stal tváří imigračního zákona z roku 1965 – zajistil v letech 1980 až 1989 víza pro více než 1,7 milionu Indočíňanů.

V červenci 2018 se Holtzmanová podepsala pod ostře formulovaný rezignační dopis, v němž opouštěla svou tehdejší funkci na Ministerstvu vnitřní bezpečnosti. V dopise vyjádřila znechucení nad imigrační, uprchlickou a azylovou politikou Donalda Trumpa a tvrdila – v naprostém rozporu se všemi

dostupnými důkazy –, že Spojené státy v roce 1980 „uvítaly uprchlíky“ a že je „ochotně přijaly a začlenily“. Ve skutečnosti však indočínští uprchlíci v oblastech, kde se usadili, představovali značnou zátěž pro sociální systém a další formy veřejné pomoci, sotva se asimilovali a „přetěžovali veřejné školy a zdravotnická zařízení a byli obviňováni ze zvýšení výskytu tuberkulózy a dalších nemocí“.[918]

Výrazná účast vlivných židovských diplomatů a politiků na vypracování zákona o uprchlících z roku 1980, spolu s evidentním rozporem mezi tím, jak tento zákon prezentovala Elizabeth Holtzmanová, a skutečným dopadem zákona, by měla být zasazena do širšího kontextu otázky etnických konfliktů v imigrační politice. Zejména by měla být zasazena do kontextu diskuse Kevina MacDonalda o židovském zapojení do utváření imigrační politiky USA, v jejímž průběhu MacDonald dochází k závěru, že „židovské organizace jednotně prosazovaly vysokou úroveň imigrace všech rasových a etnických skupin do západních společností a také prosazovaly multikulturní model pro tyto společnosti.“[919] Mezi uváděné důvody této jednoty patří historický zájem Židů o zajištění imigračních práv pro Židy a skutečnost, že pluralismus přispívá k posílení pocitu židovské bezpečnosti – tedy k situaci, v níž se Židé stávají pouze jednou z mnoha etnických skupin namísto jediné vnější skupiny v převážně bělošském, křesťanském národu. Tato teorie připouští výjimky z pravidla v případech, kdy jsou židovské zájmy menšinou Židů interpretovány odlišně. Dále se

[918] Viz Gee, H. „The Refugee Burden: A Closer Look at the Refugee Act of 1980“, 26 N.C. J. Int’l L. & Com. Reg. 559 (2000).
[919] MacDonald, K. „Jewish Involvement in Shaping American Immigration Policy, 1881–1965: A Historical Review“, Population and Environment (1998) 19: s. 295.

uvádí, že úspěch Židů při prosazování pluralistických cílů má kořeny v řadě židovských rysů, zejména ve vysoké verbální inteligenci a sklonu k vytváření sítí uvnitř skupiny. Tento teoretický rámec by podle všeho předpovídal, že Židé budou nadměrně zastoupeni na vlivných pozicích v současných organizacích zabývajících se uprchlíky, azylem a podobnými proimigračními záležitostmi nebo „právy přistěhovalců“. Následující studie řady takových organizací silně potvrzuje všechny aspekty MacDonaldova teoretického rámce a nabízí odpověď na některé nedávné kritiky tohoto rámce.

Teoretické otázky

Snad nejvýraznější nedávnou kritikou MacDonaldovy teorie o zapojení Židů do utváření americké imigrační politiky je kritika Nathana Cofnase, doktoranda v oboru filozofie biologie na Oxfordské univerzitě. Cofnas předkládá alternativní teorii v podobě své „výchozí hypotézy“. Ve svém vlastním shrnutí výchozí hypotézy Cofnas uvádí: „Vzhledem ke své nadprůměrné inteligenci a koncentraci ve vlivných městských oblastech budou Židé nadměrně zastoupeni ve všech intelektuálních hnutích a aktivitách, které nejsou otevřeně antisemitské.“ Ačkoli tedy mohou být Židé nadměrně zastoupeni v organizacích a hnutích podporujících imigraci a pluralismus, výchozí hypotéza trvá na tom, že budou nadměrně zastoupeni také v hnutích proti imigraci nebo omezujících imigraci (která nejsou antisemitská). Z toho implicitně vyplývá, že tato nadměrná zastoupení budou víceméně ve stejné míře.

Než se pustíme do rozboru zjištění týkajících se zapojení Židů v současných organizacích na podporu uprchlíků a migrantů, je nejprve nutné ověřit výchozí hypotézu tím, že prozkoumáme rozsah a povahu zapojení Židů v současných

protiimigračních organizacích, které nejsou antisemitské. Jediným důkazem, který Cofnas dosud v souvislosti s tímto ověřením předložil, je seznam přednášejících na jediné konferenci American Renaissance z roku 1994 (kde byli čtyři z deseti přednášejících Židé).[920] Ačkoli se jedná o zajímavý, byť zcela pochopitelný statistický údaj, lze Cofnasovu reakci – ve srovnání s rozsáhlou diskusí o zapojení židovské komunity do utváření americké imigrační politiky před rokem 1965 a v širším současném kontextu rozšířeného a intenzivního židovského aktivismu ve prospěch pluralitních a proimigračních zájmů – v nejlepším případě označit za zcela nedostatečnou. Pro účely této studie byly konzultovány seznamy vedoucích pracovníků tří nejvýznamnějších protiimigračních think tanků, které v současné době působí ve Spojených státech. Třemi hlavními protiimigračnícmi organizacemi jsou Center for Immigration Studies (CIS), NumbersUSA a Federation for American Immigration Reform (FAIR). Následující stručné charakteristiky těchto organizací poskytl dlouholetý aktivista proti přistěhovalectví s vnitřním vhledem; údaje o zastoupení Židů jsou moje.

> FAIR: Bývalí členové správní rady popisují organizaci FAIR jako „penzijní plán 401(k) Dana Steina“. Organizace shrábne většinu dostupných finančních prostředků od zastánců přísné imigrační politiky, zejména od opatrných nadací establishmentu, v podstatě nic nedělá a většinu času věnuje podkopávání a blokování potenciálních konkurentů. Stein vede FAIR od roku 1988, tedy v období, kdy hnutí zastánců přísné imigrační politiky utrpělo jednu

[920] Viz Cofnas, N. „Judaism as a Group Evolutionary Strategy: A Critical Analysis of Kevin MacDonald’s Theory“, Human Nature (2018) 29: s. 134.

porážku za druhou. Aktivisté vážně diskutují o tom, zda není špiónem. Ve FAIR jsou čtyři z 52 vedoucích pracovníků Židé, včetně prezidenta Dana Steina, mediálního ředitele Iry Mehlmana a členů představenstva Sarah G. Epsteinové a Paula Nachmana. To představuje židovské zastoupení přibližně 7,7 %. Ve všech třech hlavních protiimigračních organizacích zaujímají Židé 5,13 % vedoucích pozic. Jedná se ve skutečnosti o velkorysý odhad, který lze použít jako přibližný širší pracovní údaj, protože ve vedoucích pozicích všech menších organizací, které byly konzultovány, Židé zcela chyběli.[921]

CIS: CIS provádí mnoho hodnotných studií, ale je vytrvale politicky korektní, pravděpodobně proto, aby si udrželo vliv v hlavních médiích a ve washingtonských kruzích, což omezuje jeho schopnost oslovit širší publikum. Organizace SPLC jej před pár lety přesto označila za nenávistnou skupinu (stejně jako organizaci FAIR, a to bez zjevného důvodu), načež se její hlavní mluvčí Mark Krikorian stal o něco odvážnější, zejména na Twitteru. Vedoucí pozice v CIS jsou uvedeny v sekcích Zaměstnanci centra, Správní rada a Členové centra, celkem se jedná o 37 osob. Z těchto osob jsou dvě židovského původu: hlavní právní poradkyně Julie Axelrodová a vedoucí analytik Stephen Steinlight, ačkoli jejich hlavním veřejným mluvčím je Mark Krikorian. To představuje 5,41% zastoupení Židů.

[921] Mezi zaměstnanci podobných, avšak menších organizací, jako jsou American Immigration Control Foundation, California Coalition for Immigration Reform, ProjectUSA nebo American Patrol, nebyli a nejsou uvedeni žádní Židé.

NumbersUSA: NumbersUSA je uznávaná organizace a její systém hodnocení členů Kongresu je vynikající. Její zakladatel Roy Beck však zřejmě plánuje odejít do důchodu, takže budoucnost je nejistá. Mezi zaměstnanci NumbersUSA nejsou uvedeni žádní židovští pracovníci. Předpokládáme však, že Židé mají v protiimigrační politice průměrné zastoupení kolem 5 %.

Vzhledem k tomu, že se podíl židovského obyvatelstva ve Spojených státech odhaduje na přibližně 2,2–2,5 %, představuje těchto šest jednotlivců z organizací CIS a FAIR technicky vzato nadprůměrné zastoupení na nejvyšší úrovni, byť spíše skromné ve srovnání se zastoupením Židů působících v právnických a souvisejících profesích obecně, nemluvě o Cofnasově okázalé chvále židovského intelektuálního a organizačního talentu. S přihlédnutím k případnému zastoupení Židů v protiimigrační politice na základě alternativního vnímání specificky židovských zájmů, o kterém pojednává MacDonaldova práce, bylo provedeno vyhledávání komentářů k imigraci, které tito představitelé vydali, nebo jiných náznaků jejich ideologického směřování, které by mohly být patrné v jejich širší práci.

Vycházíme-li z MacDonaldova teoretického rámce, podle něhož budou obavy z antisemitismu u Židů všech politických směrů na prvním místě, lze rozumně předpokládat, že zastoupení Židů v protiimigračních hnutích bude v širším kontextu imigrační debaty výjimečné a že se nebude zabývat tradiční Amerikou jako celkem, ale zaměří se téměř výlučně na vyloučení těch imigrantů či uprchlíků, kteří jsou vnímáni jako antisemitští, zejména muslimů ze Středního východu. Jinými slovy, takové zastoupení bude vycházet z toho, co by se dalo nazvat odpadlickým, menšinovým nebo abnormálním

vnímáním židovských zájmů, spíše než ze sdílených obav nebo upřímné solidarity s větší částí původního obyvatelstva.

V tomto ohledu jsou obzvláště zajímavými osobnostmi Ira Mehlman a Stephen Steinlight. V rozhovoru s Peterem Beinartem z roku 2012 Mehlman svému tazateli jednoznačně sděluje: „Současná politika masové imigrace poškozuje zájmy amerických Židů… Masová imigrace přivádí do americké společnosti velké množství nových lidí, kteří mají na Židy mnohem méně příznivý názor.“[922] Podobně Steinlight v roce 2001 napsal pro Center for Immigration Studies esej s bezprostředním názvem „Židovský podíl na měnící se demografii Ameriky“.[923] V průběhu eseje Steinlight odsuzuje dřívější období nativismu a restrikcionismu ve Spojených státech a silně prosazuje pluralistické a multikulturní ideály. Ve skutečnosti je Steinlightovou jedinou zjevnou výtkou vůči stávajícím imigračním strukturám to, že vedly k tomu, že

> v příštích dvaceti letech muslimové početně převýší Židy a že muslimové s „islámskou agendou“ se politicky aktivizují prostřednictvím rozsáhlé sítě národních organizací. K tomu dochází v době, kdy je islámské náboženství v mnoha zemích, z nichž pocházejí islámští imigranti, nahrazováno totalitní ideologií islamismu, jejíž ústředními principy jsou prudký antisemitismus a antisionismus.

Takové názory jsou v podstatě neokonzervativní – přičemž neokonzervatismus je samozřejmě ideologické hnutí s převážně židovským charakterem, které je v rozporu se zájmy původního

[922] https://www.thedailybeast.com/on-jews-and-immigration-heres-what-gives/
[923] https://cis.org/Report/Jewish-Stake-Americas-Changing-Demography

obyvatelstva – a jsou zcela předvídatelné v rámci základního teoretického rámce, který nabízí MacDonald, přičemž k potvrzení výchozí hypotézy předložené Cofnasem přispívají jen velmi málo, pokud vůbec. Steinlight a Mehlman se zabývají především možným nárůstem antisemitismu a úpadkem politického vlivu Židů, nikoli širšími důsledky pluralismu, multikulturalismu či demografického úbytku bílého obyvatelstva.

Podobné problémy se objevují i při zvážení dalšího argumentu, který Cofnas předkládá údajně na podporu své výchozí hypotézy. Jedná se o přítomnost židovských akademických pracovníků působících v oblasti, kterou by bylo možné nazvat „rasovým realismem“ či genetickým determinismem, a o zjevnou skutečnost, že Židé jsou mezi významnými zastánci hereditárního přístupu výrazně nadreprezentováni. Cofnas píše, že „dva ze sedmi nejvýznamnějších zastánců hereditárního determinismu byli Židé (Hans Eysenck a Richard Herrnstein), což znamená, že Židé jsou v této skupině extrémně nadreprezentováni v poměru k jejich počtu v celkové populaci.“ Eysenck byl napůl Žid a Herrnstein se oženil mimo svou skupinu. Ani jeden z nich zřejmě nežil v nějakém trvalém židovském prostředí a Eysenck výslovně popíral jakoukoli spřízněnost nebo spojení s židovstvím.[924] Je zajímavé, že Cofnas své tvrzení nezasazuje do žádného kontextu ani se nesnaží dokázat svou teorii přibližné rovnováhy v nadměrném zastoupení tím, že by nabídl srovnání s nadměrným zastoupením mezi vědci odmítajícími vliv dědičnosti.

[924] „Hans Eysenck’s Controversial Career“, The Lancet, sv. 376, 7. srpna 2010, s. 407.

Dalším tématem je samozřejmě zřejmý problém, který spočívá v tom, že se z kariéry akademika vyvozují širší otázky týkající se politiky a identity. Vynikajícím příkladem z oblasti humanitních věd je v tomto ohledu židovský literární kritik a yalský vědec Harold Bloom, jenž v sobě spojuje zjevnou lásku a úctu k západnímu kánonu s jasnou nenávistí vůči kulturním marxistickým či dekonstruktivistickým přístupům v literární vědě. V rámci Cofnasova přístupu by byl Bloom pravděpodobně uváděn jako příklad fungování výchozí hypotézy. A přece je Bloom jinak oddaným pluralistou, který považoval Bushovu administrativu za hraničící s teokratickým fašistickým režimem a Trumpovu administrativu vnímá jako katastrofu. Bloom píše: „Trump vyhrál volby, protože 62 milionů Američanů žije ve stavu virtuální reality. Už nevědí, co jsou fakta. Jsou také pohlceni záští, rasovými předsudky a hlubokým strachem, že jejich Amerika navždy mizí. A tak se také stane.“ Dalším příkladem, tentokrát z oblasti vědy, je genetik David Reich, který významně přispěl k pochopení genetických rozdílů mezi rasami, ale zároveň opakovaně trval na tom, že rasa je z velké části „sociální konstrukt“.

Jde zde o to, že MacDonaldova teze nevyžaduje, aby každý židovský akademik cynicky využíval svůj obor k prosazování židovských zájmů, ale prosazuje myšlenku, že Židé budou podporu pluralismu a masové imigrace v drtivé většině vnímat jako něco, co je v jejich zájmu. Ne každý židovský vědec zabývající se rasovými rozdíly se tedy nutně bude stavět proti multikulturalismu, rasovému pluralismu nebo masové imigraci, a ve skutečnosti tak učiní jen velmi málo z nich.

Zatímco tyto body mohou poukázat na některé z více zjevných problémů s výchozí hypotézou, kterou nabízí Cofnas,

navrhuje se důkladnější testování prostřednictvím zkoumání rozsahu židovského zastoupení v současných organizacích pro uprchlíky a migranty.

Židovské zastoupení v současných sekulárních organizacích pro uprchlíky a migranty

Na rozdíl od mírného nadprůměrného zastoupení Židů v protiimigračních skupinách (kolem 5 %) jsou Židé doslova všudypřítomní ve vlivných vedoucích pozicích v současných organizacích zabývajících se uprchlíky, azylem a podporou migrace. Je příznačné, že Židé zastávají vedoucí pozice ve všech čtyřech největších a nejvlivnějších (a nominálně sekulárních) organizacích působících dnes v Americe: v International Rescue Committee (prezident a generální ředitel David Miliband), Refugees International (prezident Eric P. Schwartz, dříve z HIAS), International Refugee Assistance Project (ředitelka Becca Heller) a Human Rights Watch (výkonný ředitel Kenneth Roth a zástupci ředitele Iain Levine a Fred Abrahams).

International Rescue Committee (IRC) je jednou z nejvýznamnějších organizací, které zajišťují přesun migrantů do Spojených států. V zemích původu pomáhá IRC uprchlíkům a jejich rodinám s přípravou žádostí pro Ministerstvo vnitřní bezpečnosti (DHS) a shromažďuje osobní údaje a informace o jejich minulosti pro účely bezpečnostní prověrky. Jakmile jsou jejich žádosti schváleny, uprchlíky obvykle na letišti přivítají sociální pracovníci z IRC. IRC poté těmto migrantům poskytne bydlení, vybavení, jídlo a jakoukoli další pomoc, která by mohla být potřebná. IRC provozuje 27 kanceláří po celých Spojených státech, z nichž každá nabízí jídlo, ubytování, vzdělávací a lékařskou pomoc. Úzce také spolupracuje s

Oddělením pomoci uprchlíkům Úřadu pro přesídlení uprchlíků (ORR), o kterém se v srpnu 2018 objevily zprávy, že tiše odstranilo stránku se seznamem svých zaměstnanců. Prohlídka Internetového archivu (Wayback Machine) odhalila, že ředitelem Úřadu pro přesídlení uprchlíků je Carl Rubenstein, absolvent Právnické fakulty v Tel Avivu. V roce 2017 IRC ve spolupráci s Rubensteinovým ORR přesídlilo do Spojených států více než 51 000 migrantů a v současné době je odhodlaným lobbistou proti současným omezením uvaleným prezidentem Trumpem.[925]

(Ve směru hodinových ručiček) Eric P. Schwartz, David Miliband, Iain Levine, Becca Heller, Kenneth Roth, Fred Abrahams)

[925] https://wcc.isc76.org/speaker/carl-rubenstein/

Židé zaujímají ve vedení IRC velmi významné postavení. Kromě prezidenta a generálního ředitele Davida Milibanda působí v organizaci na vedoucích pozicích nejméně 30 Židů, mezi nimiž jsou Morton I. Abramowitz (člen dozorčí rady), Madeleine Albrightová (členka dozorčí rady), Laurent Alpert (člen správní rady), Clifford Asness (člen představenstva), Betsy Blumenthal (dozorčí), Alan Batkin (čestný předseda a člen představenstva), Michael W. Blumenthal (dozorčí), Susan Dentzer (členka představenstva), Evan G. Greenberg (dozorčí), Morton I. Hamburg (dozorčí), Leila Heckman (dozorčí), Karen Hein (dozorčí), Marvin Josephson (dozorčí), Alton Kastner (dozorčí a bývalý zástupce ředitele), Henry Kissinger (dozorčí), David A. Levine (člen představenstva), Reynold Levy (dozorčí), Robert E. Marks (dozorčí), Sara Moss (dozorčí), Thomas Nides (člen správní rady), Susan Petricof (dozorčí), Gideon Rose (dozorčí), Thomas Schick (čestný předseda a člen správní rady), James Strickler (dozorčí), Sally Susman (členka představenstva), Mona Sutphen (členka představenstva), Merryl Tisch (členka představenstva), Maureen White (členka představenstva), Jonathan Wiesner (čestný předseda a člen představenstva), William Winters (dozorčí) a James D. Wolfensohn (dozorčí).

Správní rada IRC se skládá z 30 členů, z nichž 12 jsou Židé, což představuje 40% zastoupení Židů na úrovni vrcholového vedení. Dozorčí rada se skládá ze 78 členů, z nichž je nejméně 25 Židů, což představuje na této úrovni zastoupení Židů o něco přes 32 %. Vzhledem k tomu, že Židé zastávají pozici generálního ředitele IRC, stejně jako 40 % členů vrcholného vedení a 32 % členů nižšího vedení, bylo by

rozumné tvrdit, že v organizaci hrají dominantní roli.[926] To zcela zastíní jakékoli zastoupení Židů v protiimigračních skupinách.

Organizace International Refugee Assistance Project (IRAP) se dostala do celostátního povědomí, když její ředitelka Becca Hellerová podala hromadnou žalobu proti Trumpovu zákazu cestování z ledna 2017, který se týkal osob z určitých muslimských zemí. Hellerová, která sama sebe popsala jako „velmi neurotickou Židovku“[927], byla aktivní již od prvních zadržení na letištích a pomáhala jí bývalá profesorka práva na Yale Michael Wishnie, rovněž Židovka a bývalá členka organizace Jews for Economic and Social Justice. Wishnie sestavila „skupinu studentů, aby vypracovali návrh hromadné žaloby, která by zastupovala nejen dva klienty IRAP, ale kohokoli, kdo byl zadržen“. Případ později podpořila a převzala také divize pro práva přistěhovalců Americké unie pro občanské svobody (ACLU) na pokyn svých dvou zástupců ředitele, Lee Gelernta a Judy Rabinowitzové, kteří jsou oba židovského původu. V IRAP zasedají v představenstvu Mezinárodního projektu na pomoc uprchlíkům (International Refugee Assistance Project) tři Židé: Jon Finer, David Nierenberg a Carl Reisner. Správní rada se skládá z 12 členů, což představuje 25% zastoupení Židů. Kromě správní rady zastávají Židé i další vlivné pozice v organizaci, včetně zástupkyně právního ředitele (Lara Finkbeiner) a právní

[926] Dalším zajímavým kvalitativním aspektem členství ve správní radě IRC je vysoký podíl Židů s praxí v oblasti podnikových financí a bankovnictví.

[927] https://www.timesofisrael.com/meet-the-intensely-neurotic-jew-saving-the-worlds-refugees/

asistentky (Julie Kornfeld). I v tomto případě se jedná o výrazně vyšší zastoupení než v jakékoli protiimigrační skupině.

Lee Gelernt a Judy Rabinowitzová

Záležitost Hellerové se zcela nedávno ujala skupina, kterou deník New York Times eufemisticky nazývá „Big Law“, avšak ve skutečnosti se jedná o celou řadu židovských právnických konglomerátů se sídlem v New Yorku. Z nich nejvýznamnější je kancelář Paul Weiss na Manhattanu, kterou vede Brad S. Karp, člen správní rady organizace American Friends of The Hebrew University a držitel ocenění Židovského teologického semináře. Karp, jehož předchozí politické aktivity zahrnovaly aktivismus za manželství homosexuálů[928], nabídl prostřednictvím svých poradců Emily Goldbergové a Stevena

928 https://www.leadersmag.com/issues/2018.4_Oct/NYC/LEADERS-Brad-Karp-Paul-Weiss.html

C. Herzoga Gelerntovi a Rabinowitzové bezplatné služby své společnosti s cílem zmařit Trumpova protiimigrační opatření, přičemž Gelernt pro New York Times uvedl, že Karpova pomoc byla „nepostradatelná“.

Organizace na pomoc uprchlíkům jsou rovněž do značné míry závislé na právní pomoci poskytované organizacemi zabývajícími se „právy přistěhovalců“. I zde se zdá, že Židé jsou výrazně nadprůměrně zastoupeni. Například Židé tvoří něco přes 14 % celkového počtu zaměstnanců uvedených v seznamu National Immigrant Justice Center (Národního centra pro spravedlnost pro imigranty) a dominují na nejvyšších pozicích. Patří mezi ně ředitelka pro politiku (Heidi Altman, bývalá právní ředitelka Capital Area Immigrants' Rights Coalition), zástupkyně ředitele pro právní služby (Ashley Huebner), ředitel pro soudní spory (Charles Roth) a zástupkyně ředitele pro soudní spory (Keren Zwick). Maria Blumenfeld, bývalá vedoucí právnička NIJC, odešla z této skupiny do jiné, téměř identické organizace s názvem Equal Justice Works, jejímž ředitelem je David Stern, rovněž Žid. Další zajímavou organizací je The Immigrant Defense Project. Z 15 uvedených vedoucích pracovníků jsou alespoň čtyři prokazatelně židovského původu (ředitelka pro rozvoj Ariadna Rodenstein, vedoucí právnička Genia Blaser, vedoucí právnička Marie Mark a vedoucí právník Andrew Wachtenheim). To představuje zastoupení Židů na vedoucích pozicích ve výši přes 26 % – což je výrazně více než jakékoli zastoupení Židů v protiimigračních skupinách. Z pěti členů poradního výboru organizace Immigrant Defense Project je jeden, Peter Markowitz, židovského vyznání. Markowitz je rovněž uveden jako zakladatel a ředitel Kathryn O. Greenberg Immigration Justice

Clinic a jako „George Soros Justice Fellow a právní zástupce v organizaci Bronx Defenders v letech 2002 až 2005“, kde „vyvinul první interní projekt v zemi poskytující komplexní služby v oblasti imigrace, který byl umístěn v kanceláři veřejného obhájce“. „Nejlepším imigračním právníkem“ v New Hampshire je Žid Ron Abramson.

V National Immigration Law Center je prokazatelně 18,5 % právníků židovského původu a Florence Immigrant and Refugee Rights Project vede židovský předseda (Ty Frankel), přičemž 26 % členů jeho správní rady tvoří Židé (Frankel, Ira Feldman, David Androff, Nathan Fidel a Andrew Silverman). Immigrant Legal Resource Center bylo založeno především díky úsilí židovského právníka Marka Silvermana, který je popsán jako „jeden z prvních právníků hnutí pomáhajících DREAMerům“. Jeho správní radu vede židovská předsedkyně (Lisa Spiegel) a výkonným ředitelem je Eric Cohen, rovněž Žid. Jedním ze zajímavých členů jejího vedoucího personálu je Rose Cahn, rovněž Židovka, která je bývalou Senior George Soros Justice Fellow v Lawyers' Committee for Civil Rights of the San Francisco Bay Area. Cahn se specializuje na to, co nazývá „pomoc imigrantům po odsouzení“, což je poněkud květnatý způsob, jak říci, že se specializuje na pomoc zahraničním zločincům dostat se do Spojených států a zůstat tam. Mezi další členy vedoucího personálu patří Donna Goolub a Sara Feldman, Židovka, které se přesto podařilo stát se poradkyní pro migrační politiku Americké konference katolických biskupů, což vrhá určité světlo na to, jak se tato organizace stala fanaticky proimigrační.

Další organizací poskytující právní podporu proimigrační lobby je Výbor právníků za občanská práva podle zákona

(Lawyer's Committee for Civil Rights Under the Law). Ze šesti nejvýše postavených členů jejího vedení jsou tři židovského původu (Jon M. Greenbaum, Lisa Bornstein a Samuel Weiss). Jedním z nejvýše postavených právníků je Ezra Rosenberg, veterán v oblasti multikulturního hnutí, který se různými způsoby zasazoval proti rasovému profilování ze strany policie, proti požadavkům na předložení průkazu totožnosti při volbách u určitých etnických skupin v Texasu a za zrušení rasové segregace ve školách v Severní Karolíně. Další zajímavou organizací je Northwest Immigrants Rights Project, kde lze ověřit, že dva členové dvanáctičlenné rady jsou židovského původu (Dave Heiner a Sara Litt), což představuje 16 %, a mezi právníky v týmu jsou Židé Elizabeth Eisenbergová, Jenna Golan-Streibová, Rachel Rubinsteinová a Jordan Wasserman. V organizaci Asylum Advocacy Project jsou dva z pěti členů poradního výboru židovského původu (Dani Isaacsohn a výše zmíněný Michael Wishnie) a seznam dárců se zdá být z nejméně 40 % židovský.[929]

Ředitelkou Refugee Council USA je Naomi Steinbergová. Výkonnou ředitelkou New York Civil Liberties Union je židovská feministka Donna Liebermanová, která mezi své aktuální aktivity řadí „odpor proti útokům Trumpovy vlády na děti přistěhovalců a uprchlíky", zatímco jejím právním ředitelem je Arthur Eisenberg. American Immigration Council je pod židovským vedením Beth Werlin, jeho výzkumným ředitelem je argentinský Žid Guillermo Cantor a ředitelem pro politiku a média je Royce Bernstein Murray. Oblastní

929

https://web.archive.org/web/20240522165849/https://asylumadvocacy.org/wp-content/uploads/2017/10/2016-2017-ASAP-Annual-Report-10.23.pdf

ředitelkou Refugee Services of Texas v Austinu je Židovka Erica Schmidt-Portnoy. Schmidt-Portnoy popsala nedávný 80% pokles počtu uprchlíků přesídlených do Texasu jako „těžko snesitelný“. Mezitím další Portnoyová, Diane Portnoy, židovská zakladatelka a generální ředitelka The Immigrant Learning Center, požadovala, aby Massachusetts přijalo více syrských uprchlíků. Podobnou organizací je Open Avenues Foundation, jejíž deklarovaným cílem je „pomáhat cizincům budovat si jejich jedinečnou cestu k prosperitě ve Spojených státech“. Zakladatelkou a výkonnou ředitelkou Open Avenues je Danielle Goldman, rovněž židovského původu.

Židovští právníci, kteří občas působí samostatně nebo v rámci malých kanceláří, jsou rovněž nadprůměrně zastoupeni mezi předními obhájci v oblasti imigrace a azylu. Dobrým příkladem v tomto ohledu je Susan J. Cohenová, zakladatelka a předsedkyně imigrační praxe v advokátní kanceláři Mintz Law. Cohen se podílela na tvorbě předpisů Úřadu pro občanství a imigraci Spojených států (USCIS) provádějících imigrační zákon z roku 1990 a za svou práci v oblasti politického azylu získala ocenění od Nejvyššího soudního dvora státu Massachusetts a od projektu Political Asylum/Immigration Representation (PAIR) (jehož je nyní prezidentkou). PAIR „poskytuje bezplatné imigrační služby nemajetným žadatelům o azyl a zadrženým imigrantům“. V roce 2017 vedla Cohenová tým Mintz, který ve spolupráci s organizací ACLU v Massachusetts a dalšími subjekty dosáhl vydání dočasného soudního příkazu proti cestovnímu zákazu prezidenta Trumpa.

Cohen rovněž poskytoval poradenství státu Massachusetts při přípravě legislativy, z níž vzešel program Massachusetts Global Entrepreneur in Residence (GEIR), který umožňuje

desítkám tisíc zahraničních nebílých studentů zůstat v Massachusetts, pokud pouze naznačí, že by mohli založit firmu. Cohen tento projekt vypracoval společně s dalším židovským právníkem, Jeffem Goldmanem. Goldman se označuje za „předního odborníka na imigrační politiku“ a „předsedá Poradnímu výboru guvernéra Charlieho Bakera pro uprchlíky a imigranty“. Goldman a Cohen, stejně jako Carl Rubenstein z Office of Refugee Resettlement, jsou příkladem pozoruhodného židovského talentu pro získávání klíčových vládních pozic v oblastech imigrace a přesídlování uprchlíků. Dalším užitečným příkladem je Mark Greenberg, vedoucí pracovník Migration Policy Institute a bývalý vedoucí úředník v Rubensteinově Office of Refugee Resettlement. Dalším velmi významným židovským právníkem je Michael Kagan. Kagan vedl kampaň za zajištění změn v postupech určování statusu uprchlíka (RSD) ze strany Agentury OSN pro uprchlíky (UNHCR), které by vedly k tomu, že více migrantů by získalo oficiální status uprchlíka, čímž by se zvýšily jejich šance na získání azylu nebo víz na Západě. Kagan je spoludirektorem Imigrační kliniky na Právnické fakultě Boyda Univerzity v Nevadě v Las Vegas, která nabízí bezplatnou právní pomoc všem imigrantům.

Výsledky Židů působících jako imigrační soudci jsou rovněž pozoruhodné. Podrobné statistiky týkající se většiny vedoucích imigračních soudců jsou k dispozici online. Jedním z příkladů je soudkyně Raisa Cohenová z newyorského imigračního soudu. Ministryně spravedlnosti Loretta E. Lynchová jmenovala Cohenovou, aby v březnu 2016 začala projednávat případy u tohoto soudu, avšak Cohenová již dříve rozhodovala o azylových případech jako zástupkyně hlavního

právního poradce Úřadu pro imigraci a celní kontrolu (ICE) Ministerstva vnitřní bezpečnosti USA v New Yorku. V období 2013–2018 Cohenová podle záznamů rozhodla o 572 případech. Z nich 470 schválila a 102 zamítla. V procentním vyjádření Cohenová zamítla 17,8 % a schválila 82,2 %. Ve srovnání s Cohenové mírou zamítnutí 17,8 % zamítli soudci imigračních soudů v celostátním měřítku během stejného období 57,6 % žádostí o azyl. Mnoho žadatelů o azyl v New Yorku využívá bezplatnou právní pomoc organizací, jako je Central American Legal Assistance (CALA). CALA má desetičlennou radu, z nichž pět lze potvrdit jako Židy (Lisa Reiner, Anne Isaak, Zachary Sanders, Harry Shulman a Ellen Wachtel).

Dalším příkladem, který je stejně výmluvný, je soudce Leonard Shapiro z Bostonu. Shapiro byl jmenován imigračním soudcem v prosinci 1990 a byl spoluautorem učebnice Americké asociace imigračních právníků (The American Immigration Lawyers Association Textbook) z roku 1988 a příručky pro imigrační soudce (The Immigration Judge Benchbook) z roku 1995. Před svým jmenováním byl Shapiro v roce 1990 také předsedou sekce imigračního práva Advokátní komory státu Massachusetts. V období 2013–2018 Shapiro podle záznamů rozhodl o 160 žádostech o azyl. Z nich 113 schválil a 47 zamítl. V procentech to znamená, že Shapiro zamítl 29,4 % a schválil 70,6 %. Opět platí, že na celostátní úrovni v tomtéž období imigrační soudci zamítli 57,6 % žádostí o azyl.

Kanada

Mezi předními kanadskými právníky specializujícími se na imigrační právo zaujímají Židé významné místo. V Novém

Skotsku se Lee Cohen „stal předním odborníkem v oblasti imigračního práva a lidských práv“ od doby, kdy „zastupoval 174 sikhů, kteří v létě roku 1987 přistáli v Shelburne“. Cohen dnes vzpomíná: „Nikdo nebyl pro imigraci,“ říká. „Nikdo nechtěl uprchlíky. Cítil jsem, že jsem jedním z mála lidí, kteří se snaží otevřít oči naší komunitě pro něco, o čem je třeba mluvit. Měli jsme příležitost přivést do Kanady lidi – lidi, kteří by pomohli budovat naši prosperitu a naši zemi, ale kteří také potřebovali být tady. Proto jsem se věnoval právu v oblasti uprchlíků a imigrace.“ Cohen následně založil Halifax Refugee Clinic a „působil jako mentor nové generace odborníků na imigrační právo, kteří mu pomáhají prosazovat změny v systému.“ Halifax Magazine popsal Cohena jako „tvář imigračního práva v Novém Skotsku.“

Halifax
MAGAZINE
halifaxmag.com
WELCOMING NEWCOMERS
WHY LEE COHEN SAYS TEA AND CAKE ARE IMPORTANT FOR ATTRACTING MORE PEOPLE TO NOVA SCOTIA

Nejvýznamnějším montrealským právníkem specializujícím se na imigrační právo je David Cohen. Cohen je zakladatelem webu CanadaVisa.com a zasedá v rámci Leaders' Roundtable on Immigration při organizaci Conference Board of Canada. Vystupoval před řadou parlamentních výborů kanadské vlády v otázkách imigrace, kde „aktivně spolupracoval s vládními orgány na informování zainteresovaných stran o jemných nuancích zákona o imigraci a ochraně uprchlíků

(IRPA)“. To se projevilo v podobě hlasitého odporu proti legislativním změnám navrhovaným konzervativní vládou, které by omezily migraci. Mezitím je jedním z „předních“ imigračních právníků v Torontu Žid Shelley Levine, který zastupoval tisíce uprchlíků a žadatelů o azyl u kanadských imigračních soudů a pravidelně připravuje odvolání k Odvolacímu senátu pro uprchlíky a vystupuje před Soudním senátem Federálního soudu, kde obhajuje případy soudního přezkumu negativních imigračních rozhodnutí.

Kanadská advokátní komora (CBA) zavedla v roce 2009 cenu za vynikající přínos v oblasti imigračního práva a od té doby ji udělila již sedmkrát. Z toho třikrát ji získali Židé (v roce 2009 David Matas, hlavní právní poradce organizace B’nai Brith Canada; v roce 2011 Gary Segal a v roce 2015 Lorne Waldman). Waldman, který často lyricky hovoří o svém židovském původu, byl časopisem Canadian Lawyer označen za jednoho z 25 nejvlivnějších právníků v Kanadě a za nejvlivnějšího právníka v oblasti uprchlictví a imigrace v zemi. V roce 2013 byla cena udělena zakladatelům sekce imigračního práva CBA – Mendelovi Greenovi, Cecilu Rotenbergovi, Barbaře Jackmanové, Marshallovi Drukarshovi, Charlesovi Roachovi, Garymu Segalovi, Carteru Hoppemu, Stevu Abrahamsovi a Donaldovi Greenbaumovi. Je zřejmé, že většina, ne-li všichni z těchto osob jsou Židé. Židovští právníci jsou také velmi dobře zastoupeni v Kanadské imigrační a uprchlické komisi, včetně Edwarda E. Aronoffa, Gregoryho Cohena, Jeffreyho Kushnera, Shereen Benzvy Millerové – místopředsedkyně organizace, Jonathana Rozensteina, Jaclyn Wassermanové, Claire Wittenbergové a Marie-Claude Yaacovové.

Dva z nejznámějších kanadských akademických propagátorů zvýšené imigrace jsou Hugh Segal, absolvent United Talmud Torah Academy, a Maureen Silcoffová. Segal je čestným členem Munk School of Global Affairs na Torontské univerzitě a rektorem Massey College. Působil také v kanadském Senátu jako konzervativec za Ontario, což dokazuje přinejmenším to, že pojem „konzervativec“ dnes prakticky ztratil svůj význam. Silcoffová je právnička specializující se na imigraci a uprchlíky, bývalá členka Imigrační a uprchlické komise a spolupředsedkyně výboru pro soudní spory Kanadské asociace právníků pro uprchlíky. V červenci 2018 se Segal a Silcoffová spolu s jistým Chenem z východní Asie spojili a napsali pro deník National Post článek s názvem: „Budoucí prosperita Kanady závisí na otevření – nikoli uzavření – našich hranic: Potřebujeme vyšší úroveň imigrace.“

Vzhledem k tomu, že Židé tvoří odhadem 1,2 % kanadské populace, opět vidíme nejen nadměrné zastoupení, ale mimořádné nadměrné zastoupení Židů v oblastech imigrace, pomoci uprchlíkům a podpory multikulturalismu.

Velká Británie

Ve Velké Británii jsou Židé rovněž výrazně nadprůměrně zastoupeni při tvorbě proimigrační politiky. V roce 2000 sepsal Tom Steinberg, britský Žid, který sice zjevně nemá odborné znalosti v žádné oblasti, ale mimořádně úspěšně si získal vliv u britské i americké vlády, pro Institut pro ekonomické záležitosti (Institute of Economic Affairs) strategický dokument s názvem „Reforma britské migrační politiky“.[930] Mezi jeho argumenty patří následující:

[930] https://iea.org.uk/publications/research/reforming-british-migration-policy

Druhým přínosem přijímání ekonomických migrantů do Spojeného království jsou kulturní hodnoty, které s sebou přinášejí, ať už jde o kuchyni, hudbu, vědu, literaturu, formy společenské organizace nebo konkrétní předměty a zdroje. Británie získala z dovezených zvyků nezměrný prospěch, od kuřete tikka masala až po samotnou demokracii. Nebylo by třeba znovu připomínat nebezpečí, která představují národy, které přijímají zákony k prosazování kulturní čistoty. Británie se touto cestou vydat nehodlá, ale nedostatek otevřených migračních kanálů znamená nevyhnutelné zpomalení kulturní asimilace, což s sebou nese potenciální sociální a ekonomické náklady. Samotné promarněné příležitosti nelze vyčíslit, ale stačí si uvědomit, že zakladatel společnosti Intel byl maďarský přistěhovalec do USA nebo že Picasso čerpal inspiraci z afrických masek, abychom viděli, jaké rozmanité a potenciálně obrovské náklady příležitosti by mohlo mít bránění kulturní interakci. Kdybychom v minulosti měli tak přísnou migrační politiku, jakou máme dnes, můžeme si být jisti, že by Británie byla méně bohatým místem, než je nyní. Naše hlavní náboženství, velká část našeho jazyka, naše pivo a oblíbená jídla – to vše má silné zahraniční prvky, které by mohly být naší současnou migrační politikou vyloučeny.

V celém dokumentu se objevuje řada odkazů na projevy Barbary Rocheové, britské státní ministryně pro azyl a imigraci v letech 1999–2001. Rocheová je rovněž židovského původu. V únoru 2016 popsala biografie Tonyho Blaira Broken Vows: Tony Blair — The Tragedy of Power (publikovaná na pokračování v deníku Daily Mail) roli Rocheové při záměrném

podporování masové imigrace do Velké Británie během Blairova působení v úřadu premiéra. Deník Daily Mail ve svém seriálu uvedl: „Nejneuvěřitelnější odhalení se týkají Barbary Rocheové, málo známé poslankyně, která byla v letech 1999 až 2001 ministryní pro imigraci. Během tohoto období tiše přijala opatření, která změnila tvář Spojeného království … Změnila pravidla tak, aby bylo možné vydávat více pracovních povolení, zejména lidem, kteří by dříve byli považováni za žadatele o azyl.“ Stephen Boys Smith, který byl tehdy vedoucím imigračního ředitelství Ministerstva vnitra, dodal: „Bylo jasné, že Rocheová chtěla, aby do Británie přicházelo více imigrantů. Svou práci nevnímala jako kontrolu vstupu do Británie, ale tím, že se na situaci dívala ‚holisticky‘, chtěla, abychom viděli výhody multikulturní společnosti.“

Tom Steinberg a Barbara Roche

Jedním z nejvýznamnějších britských aktivistů podporujících přistěhovalce v době před Rocheovým působením byl Steve Cohen, židovský právník zabývající se lidskými právy z Manchesteru. Cohen založil organizaci

Immigration Aid Unit a „politicky se stavěl proti imigračním kontrolám jako takovým a účastnil se mnoha kampaní proti deportacím a za imigraci, a to jak v roli právníka, tak jako aktivista“. V září 2003 založil skupinu „No One is Illegal“ (Nikdo není nelegální) a napsal řadu brožur s názvy jako „Imagine There’s No Countries“ (Představte si, že neexistují žádné země) a „From the Jews to the Tamils: Britain’s mistreatment of refugees“ (Od Židů k Tamilům: Britské špatné zacházení s uprchlíky). Cohen se označoval za socialistu, ale jeho ideologii „otevřených hranic“ dobře odráží Bryan Caplan, židovský americký kapitalistický ekonom, kterého časopisy The Atlantic i Vox popisují jako jednoho z předních světových zastánců otevřených hranic. Jedna z Caplanových brožur nese název Why Should We Restrict Immigration? (Proč bychom měli omezovat imigraci?), což je něco, co by klidně mohlo pocházet z Cohenova kánonu. Ačkoli se jejich ekonomické názory zjevně značně liší, jejich společný etnický původ se jeví jako jediné podstatné spojení. Britská Refugee Law Initiative se sídlem na Londýnské univerzitě byla založena a je vedena Židem, ředitelem Davidem Cantorem. Cantor dříve pracoval v Refugee Legal Centre, londýnském centru veřejného práva, které poskytuje bezplatné právní poradenství a zastupování žadatelům o azyl.

Diskuse

Žádný z výše uvedených bodů nezohledňuje neméně významnou přítomnost Židů v takzvaných „propagandistických“ prvcích nastupující éry masové migrace, ani v oblastech aktivismu, v nichž Židé vystupují výslovně jako Židé (např. HIAS). Tato témata si vyžádají samostatné zpracování a budou předmětem pozdějšího doplnění k sérii,

která se nepochybně rozroste a bude zkoumat překvapivé podobnosti v židovském aktivismu na podporu migrantů a uprchlíků. Záměrem tohoto eseje je pouze sloužit jako úvod do těchto témat a k některým z dotčených osob a skupin a jako korekce Cofnasovy výchozí hypotézy, která končí až příliš náhle a úhledně tvrzením, že Židé jsou prostě náchylní k nadměrnému zastoupení. Po prozkoumání situace můžeme odpovědět, že existují různé druhy nadměrného zastoupení. Židovské zapojení do protiimigrační politiky se opravdu nedá srovnávat se zapojením do proimigrační politiky. Ve skutečnosti je jediným místem na světě, kde lze najít dostatek důkazů o prvním z nich, Izrael – což je skutečnost, která Cofnasovu hypotézu spíše vyvrací, než podporuje.

Parafrázujeme-li Hamleta, mohli bychom při pohledu na Izrael říci: „Ano, v tom je ten háček!“ Neboť pokud je zájem Židů o imigraci a uprchlíky vyvolán, jak se nám tak často říká, historickými zkušenostmi Židů, pak by se zdálo, že Židé jsou ochotni oddávat se této pokřivené, sebelítostivé nostalgii pouze v zemích jiných než ve své vlastní. Pokud je pro-uprchlická a pro-migrační mánie fenoménem diaspory, pak mají země diaspory problém. Praktická realita tohoto problému je taková, že protiimigrační politika postrádající antisemitské prvky je odsouzena k neúspěchu. Židé prokazatelně poskytují vedení, organizační kapacity, peníze a právní agresivitu, které pohánějí stroj masové migrace. Nejedná se o konspirační teorii. Jména a skupiny zde uvedené lze ověřit a znovu ověřit – nezmizí a procenta se nezmění.

Je čas se probudit.

***

Židovská účast na přijímání migrantů do západních zemí

Abychom si udělali jasný obraz o zcela konkrétních případech židovské podpory imigrace v západních zemích, citujme několik článků:

- **„Nejvýznamnější evropský rabín vyzývá k solidaritě s muslimy“**: „Židé a muslimové v Evropě mají společný cíl, a to bránit se útokům na náboženské menšiny a hájit náboženskou svobodu, uvedl nejvyšší evropský rabín. V předvečer svátku Pesach, který začíná v pondělí, varoval vrchní rabín Pinchas Goldschmidt, že vzestup ultranacionalistických stran a škody způsobené Evropské unii brexitem ohrožují bezpečnost židovských a muslimských menšin. ‚Když panuje tolerance k jiným jazykům, kulturám, náboženstvím a tradicím, cítíme se my Židé více přijímáni,‘ řekl Goldschmidt, předseda Konference evropských rabínů a vrchní rabín Moskvy, deníku Observer. ‚Židé se vždy cítili lépe na místech, kde se respektovaly jiné kultury a náboženství. V okamžiku, kdy začne vanout ultranacionalistický vítr, se Židé jako menšina cítí nepříjemně.‘“[931]
- **„Izrael se s OSN dohodl, že bude žadatele o azyl deportovat na Západ, nikoli do Afriky“**: „Netanyahu uvedl, že mezi zeměmi, které přijmou žadatele o azyl, jsou

[931] https://www.theguardian.com/world/2017/apr/08/rabbi-calls-on-muslims-to-join-fight-for-religious-freedoms

Kanada, Německo a Itálie; Izrael vyhostí 16 250 uprchlíků na Západ…“[932]

- **„Organizace IsraAID vysílá tým na pomoc uprchlíkům v Evropě“**: „‚Vzhledem k tomu, co jsme před 70 lety zažili během holocaustu, jak bychom mohli nepomoci desítkám tisíc lidí, kteří hledají útočiště před válkami na Blízkém východě a v Africe?‘ Proudy zoufalých uprchlíků zaplavujících Evropu ze Středního východu, Asie a Afriky dostávají pomocnou ruku od IsraAID, neziskové nevládní organizace založené v Izraeli v roce 2001 s cílem poskytovat život zachraňující pomoc při katastrofách a dlouhodobou podporu všude tam, kde je to potřeba. ‚Provádíme kampaň s cílem inspirovat židovský lid a Izrael, aby pomohli stovkám tisíců uprchlíků, kteří se ocitli na březích Evropy,‘ říká ředitel IsraAID Shachar Zahavi.“[933]
- **„Pro syrské uprchlíky v Řecku již Izrael není nepřítelem“:** „Řecká centra pro pomoc uprchlíkům provozují převážně Izraelci; na ostrově Lesbos funguje izraelská škola pro syrské, íránské, irácké a afghánské uprchlíky; to vše je součástí společného plánu, jehož cílem je revolucionalizovat koncept ‚Tikkun Olam‘ a židovské dobrovolnictví po celém světě [...] Cílem je dostat se do severní a západní Evropy. Jejich hlavní vstupní branou je Řecko, kam se snaží dostat z tureckého pobřeží na

---

932 https://www.haaretz.com/israel-news/2018-04-02/ty-article/israel-cancels-forced-asylum-seeker-deportations-after-deal-with-un/0000017f-db0e-d856-a37f-ffceb5ac0000

933 https://web.archive.org/web/20220226113702/https://www.israel21c.org/israaid-sending-team-to-help-refugees-in-europe/

vratkých člunech. Více než milion uprchlíků překročilo moře tímto způsobem v roce 2015 a na začátku roku 2016 – směřovali z Řecka přes Balkán a Maďarsko do bohatých zemí Evropské unie.“[934]

- **„Eritrejští migranti přesídlení z Izraele do Švédska“:** „V úterý vyšlo najevo, že v posledních týdnech se do Švédska přestěhovaly desítky eritrejských migrantů na základě dohody zprostředkované mezi švédskou vládou a Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v Izraeli.“[935]
- **„Izraelská humanitární organizace získala německé ocenění za práci s uprchlíky“:** „Izraelská humanitární organizace IsraAID získala německé ocenění za svou práci se syrskými, iráckými a afghánskými uprchlíky po celém Německu; ocenění jí v pondělí předá německá kancléřka Angela Merkelová. [...] Organizace působí v Německu od roku 2015, tedy v době vrcholící uprchlické krize, kdy do země dorazilo nejméně milion uprchlíků a žadatelů o azyl.“[936]
- **„Židé se sjednotili v úsilí o reformu imigrační politiky“:** „Rabín Mark Diamond stál jednoho chladného únorového dne na hranicích s Mexikem po boku reverenda Alexeje Smithe z katolické arcidiecéze, reverendky Mary Glasspoolové z episkopální diecéze a řady duchovních z presbyteriánské, metodistické a sjednocené církve Kristovy. [...] Diamond, ředitel Amerického židovského výboru v Los Angeles, který zorganizoval 25člennou vyšetřovací misi duchovních, doufá, že pomůže

[934] https://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-5473381,00.html
[935] https://www.jpost.com/national-news/eritrean-migrants-resettled-from-israel-to-sweden-337414
[936] https://nocamels.com/2018/10/israaid-german-award-refugees/

překlenout podobnou propast – mezi životem plným naděje a životem plným nejistoty – pro miliony lidí bez občanství ve Spojených státech. Klíčová role, kterou Diamond sehrál při organizaci tohoto setkání, nebyla ojedinělým společenským počinem. Po měsících odkladů se americký Senát chystá hlasovat o nejkomplexnějším návrhu zákona o imigrační reformě za posledních 27 let. A židovské organizace po celé zemi jednají společně způsobem, který je pro tuto komunitu typický jen u málokterých témat kromě Izraele. […] Mezi organizace, které se aktivně zasazují o tento návrh zákona, jenž nabídne cestu k občanství pro část z 11 milionů cizinců bez dokladů v zemi, patří Hebrew Immigrant Aid Society, American Jewish Committee, Anti-Defamation League, Jewish Council for Public Affairs, Bend the Arc a National Council of Jewish Women. [...] ‚Je to etické,' řekl prezident a generální ředitel HIAS Mark Hetfield o aktivismu komunity v oblasti imigrační reformy. Rychle však dodal: ‚Je to v našem strategickém zájmu.'"[937]

- **„Izraelská nezisková organizace vysílá tým na pomoc uprchlíkům v Evropě":** „Šéf organizace IsraAid říká, že ‚jako národ, který zažil hrůzy holocaustu, prostě musíme podat pomocnou ruku'."[938]
- **„Britští Židé připravují půdu pro příliv syrských uprchlíků":** „Britská židovská komunita slibuje, že nebude nečinně přihlížet, zatímco restriktivní britská azylová politika brání všem dnešním uprchlíkům – s

[937] https://forward.com/news/179296/jews-unite-behind-push-for-immigration-reform/

[938] https://www.timesofisrael.com/israeli-ngo-sending-team-to-help-refugees-in-europe/

výjimkou nepatrného zlomku – legálně se dostat na území Spojeného království. ‚Jednou z věcí, která zdejší židovské komunity sjednotila, je uprchlická krize.‘“[939]

- **„Britští Židé přicházejí na pomoc uprchlíkům v Calais“:** „S tím, jak se uprchlická krize v Evropě prohlubuje, zapojují se britští Židé do nesčetných iniciativ, které vznikají s cílem pomoci těm, kdo hledají útočiště. [...] Některé židovské organizace se této problematice věnují již dlouho, například JCore, Jewish Council for Racial Equality, která 12. srpna zaslala premiérovi Cameronovi otevřený dopis, v němž ho vyzvala, aby v řešení krize podnikl více kroků. [...] Na krizi nyní reagují i některé větší komunitní organizace – World Jewish Relief, anglo-židovská charitativní organizace reagující na mezinárodní katastrofy, vyhlásila sbírku –, ale většina reakcí pochází od organizací na nejnižší úrovni. Synagogy a mládežnická hnutí sbírají pomoc a radikální diaspora Jewdas organizuje sérii návštěv, při nichž dopravuje pomoc lidem tábořícím v Calais, a plánuje přivést dobrovolníky, kteří tam budou pomáhat s výukou v provizorních jazykových školách.“[940]
- **„Američtí rabíni závidí svým kanadským kolegům možnost přijímat uprchlíky“:** „Když na začátku tohoto měsíce přistály v Montrealu a Torontu první letouny s očekávanými 25 000 syrskými uprchlíky, byli tam, aby je

[939] https://www.timesofisrael.com/british-jews-prepare-groundwork-for-influx-of-syrian-refugees/

[940] https://web.archive.org/web/20220925154457/https://www.haaretz.com/jewish/2015-09-10/ty-article/.premium/british-jews-aid-of-refugees-in-calais/0000017f-db3d-db22-a17f-ffbd4c5c0000

přivítali kanadští Židé. Vzhledem k tomu, že přibližně třetina větších židovských obcí v zemi se ujala jedné nebo více rodin syrských uprchlíků, je zřejmé, že se kanadští Židé aktivně podílejí na přesunu syrských uprchlíků z táborů v Jordánsku a Libanonu do Kanady. Několik dalších židovských komunitních organizací – a dokonce i jedna židovská škola – rovněž podalo vládě žádosti o soukromé sponzorství. Zatímco kanadští rabíni pilně spolupracují s členy svých kongregací na přípravách na příjezd ‚svých' syrských rodin, jejich kolegové na jih od hranic v USA popisují rostoucí frustraci, jak se vyhrocuje protimuslimská rétorika a Kongres i guvernéři jednotlivých států se snaží zablokovat vstup syrských uprchlíků."[941]

- **„Kanadští Židé se mobilizují, aby pomohli syrským uprchlíkům dostat se do Kanady":** „Tíživá situace syrských uprchlíků se dotkla milionů Kanaďanů všech sociálních vrstev – obzvláště silný dopad však má pravděpodobně na kanadské Židy, z nichž mnozí v přílivu převážně muslimských uprchlíků prchajících před válkou a pronásledováním v Evropě a na Blízkém východě vidí odraz své vlastní historie. [...] Ačkoli Farber uvedl, že širší židovská komunita vždy stála v čele snah o pomoc syrským uprchlíkům, souhlasí s tím, že komunita jako celek v této otázce není jednotná. Říká, že někteří zpochybňují, zda je vzhledem k dlouhodobým nepřátelstvím mezi Sýrií a Izraelem dobré přijímat tolik

[941] https://www.timesofisrael.com/us-rabbis-envy-canadian-counterparts-chance-to-welcome-refugees/

Syřanů. Jiní se obávají, že by mezi nimi mohli být agenti provokatéři.“[942]

- **„Židé a muslimové z Montrealu spojili síly, aby pomohli syrským uprchlíkům“:** „Židé a muslimové mohou najít společnou řeč v pomoci syrským uprchlíkům a díky tomu si uvědomit podobnost svých náboženských hodnot.“[943]
- **„Židé z Vancouveru se spojili, aby pomohli syrským uprchlíkům“:** „Vancouverská židovská komunita se zapojila do pomoci syrským uprchlíkům. Probíhají sbírky, jejichž cílem je přivést uprchlické rodiny do Britské Kolumbie na počátku roku 2016.“[944]
- **„Britští rabíni vyzývají Camerona, aby přijal více syrských uprchlíků“:** „Více než 100 britských rabínů a kantorů podepsalo dopis adresovaný britskému premiérovi Davidu Cameronovi, v němž naléhají, aby Spojené království rozšířilo své plány na přijímání uprchlíků prchajících před občanskou válkou v Sýrii [...] Dopis rovněž vyzývá britskou vládu, aby přehodnotila svou azylovou politiku, zejména s ohledem na to, aby uprchlíkům bylo umožněno pracovat ve Velké Británii.“[945]
- **„Deset židovských organizací vyzývá Kongres, aby umožnil syrským uprchlíkům vstup do USA“:**

---

[942] https://www.ipolitics.ca/2015/09/10/jewish-canadians-mobilize-to-help-syrian-refugees-come-to-canada/

[943] https://thecjn.ca/news/montreal-jews-and-muslims-unite-to-help-syrian-refugees/

[944] https://thecjn.ca/news/vancouver-jews-rally-to-help-syrian-refugees/

[945] https://web.archive.org/web/20230129100751/https://www.haaretz.com/jewish/2015-09-22/ty-article/british-rabbis-urge-cameron-to-admit-more-syrian-refugees/0000017f-e145-df7c-a5ff-e37f7af30000

„Zatímco členové Kongresu po pařížských útocích zvažují, že syrským uprchlíkům neudělí azyl, židovské organizace tvrdí, že ‚otočit se k uprchlíkům zády by znamenalo zradit základní hodnoty našeho národa'. [...] Mezi židovskými organizacemi, které se k prohlášení připojily, jsou Union for Reform Judaism, Hebrew Immigrant Aid Society, National Council of Jewish Women, Anti-Defamation League a American Jewish Committee."[946]

- **„Jak se můžeme nazývat Židy a přitom bránit syrským uprchlíkům?":** „Židé chápou, že heslo ‚Nikdy více!' není jen kmenovým prohlášením. Je to modlitba za bezpečnost všech lidí, kdekoli na světě. Doufám, že se židovští představitelé ozvou a budou bránit ty, kteří to potřebují. Doufám, že se všechny židovské organizace spojí v ochraně zranitelných lidí, kteří u nás potřebují najít útočiště. Doufám, že v této krizi budeme morálními vůdci. A doufám – ne, očekávám –, že naše soucitnost zvítězí nad naším strachem. V sázce není jen osud syrských uprchlíků, ale také smysl samotné židovské identity."[947]
- **„Evropští Židé připomínají šoa a vyzývají k pomoci uprchlíkům":** „Na nedělní vzpomínkové akci k holocaustu v Paříži vyzval francouzský vrchní rabín Haim Korsia evropské představitele, aby následovali příkladu nežidů, kteří zachraňovali Židy před nacisty, a přijali

946 https://web.archive.org/web/20220813153324/https://www.haaretz.com/jewish/2015-11-18/ty-article/jewish-groups-urge-congress-to-allow-syrians-in/0000017f-e222-d568-ad7f-f36bd0bf0000

947 https://forward.com/opinion/325046/how-can-we-call-ourselves-jews-and-bar-syrian-refugees/

syrské uprchlíky. [...] V Maďarsku, které je hlavním vstupním bodem pro vlnu uprchlíků, kterou úřady od jejího začátku minulý měsíc dokázaly zkontrolovat jen částečně, se přibližně 150 Židů zapojilo do humanitární akce zorganizované místními židovskými komunitami. V pátek zřídila organizace Mazsihisz v budapešťských židovských institucích tři sběrná místa, odkud migrantům doručila přibližně půl tuny potravin, oblečení a dalších nezbytných potřeb. Komunita také vybrala 5 000 dolarů na nákup plen, léků a vody. V Itálii otevřela minulý měsíc židovská komunita v Miláně dveře svého muzea holocaustu, aby poskytla útočiště bezdomovcům z Blízkého východu a Afriky. A v Bruselu se Menachen Margolin, rabín z hnutí Chabad a ředitel lobbistické skupiny Evropské židovské asociace, chystá tento týden vést delegaci rabínů, která dodá uprchlíkům potraviny a trvanlivé zboží.“[948]

- **„Nizozemská vesnice pro židovské uprchlíky by mohla poskytnout útočiště Syřanům“:** „Nizozemský majitel pozemku, na kterém kdysi stála vesnice pro Židy prchající před nacisty, nabídl, že zde ubytuje uprchlíky ze Sýrie a Iráku. Joep Karel, majitel pozemku ve Slootdorpu, 56 kilometrů severně od Amsterdamu, předložil tuto nabídku počátkem tohoto měsíce vládní Ústřední agentuře pro přijímání žadatelů o azyl, jak minulý týden informoval deník Noordhollands Dagblad. Nabídka přišla uprostřed bouřlivé debaty o příjezdu nejméně 26 000 migrantů ze Středního východu v tomto roce. V Geldermalsenu

[948] https://forward.com/fast-forward/320588/recalling-shoah-european-jews-urge-aid-to-refugees/

nedaleko Rotterdamu policie vystřelila varovné výstřely během nepokojů, které vyvolaly tisíce demonstrantů protestujících proti otevření uprchlického centra. Hlavní orgány nizozemských Židů vyjádřily svůj nesouhlas s plány na otevření takového centra v obci Amstelveen s vysokým podílem židovského obyvatelstva, a to z bezpečnostních důvodů.“[949]

- **„Židovské organizace kritizují Bílý dům za ‚malé kroky‘ v otázce syrských uprchlíků“:** „Dvě americké židovské organizace označily nabídku Obamovy vlády přijmout v příštím roce nejméně 10 000 syrských uprchlíků za nedostatečnou. ‚Zvýšení celkového počtu uprchlíků ze 70 000 na 85 000 pro příští rok a na 100 000 pro rok následující je hezkým symbolickým gestem,‘ uvedl v neděli ve svém prohlášení Mark Hetfield, prezident HIAS, židovské organizace, která pomáhá s přesídlováním uprchlíků a prosazuje reformu imigrační politiky. ‚Je to malý krůček správným směrem. Ale není to projev vůdcovství.‘ [...] HIAS se připojila k řadě bývalých úředníků Obamovy administrativy a vyzvala Spojené státy, aby přijaly 100 000 syrských uprchlíků nad rámec stávajícího limitu. ‚Pokud Německo dokáže otevřít své dveře 800 000 žadatelům o azyl, Spojené státy, s populací čtyřikrát větší než Německo a historií jako národ přistěhovalců a uprchlíků, mohou v roce 2016 přijmout 100 000 syrských uprchlíků, a to navíc k 70 000 uprchlíkům prchajícím z jiných zemí během této globální uprchlické krize, největší od druhé světové války,‘ řekl

[949] https://forward.com/fast-forward/327495/dutch-jewish-refugee-village-may-shelter-syrians/

Hetfield. [...] American Jewish Committee samostatně oznámilo, že poskytuje finanční prostředky a personál na podporu organizací KIS (Ústřední rada židovských obcí v Řecku) a IsraAID (zastřešující organizace izraelských humanitárních skupin), které se starají o syrské uprchlíky v Řecku. Izraelský výrobce sodovky SodaStream podle zpravodajského webu i24 nabídl, že ve své továrně na jihu Izraele přijme 1 000 syrských uprchlíků. Izraelský premiér Benjamin Netanjahu odmítl přijmout jakékoli uprchlíky z války v Sýrii.“[950]

- **„Židé tlačí na Washington, aby přijal více syrských uprchlíků, i když někteří se obávají negativní reakce“:** „Na závěr svého kázání k svátku Roš ha-šana se rabínka Elyse Frishmanová obrátila na věřící a požádala je, aby vytáhli své mobilní telefony a začali vyťukávat čísla. Neobvyklá scéna v synagoze, a to zejména během bohoslužby o svátcích, ale Frishmanová vysvětlila, že v tento den budou mobilní telefony sloužit jako šofar a budou směřovat prosby komunity – nikoli k Bohu, ale k Bílému domu. Hovory, které vedly stovky členů Barnert Temple ve Franklin Lakes v New Jersey, obsahovaly jasnou žádost adresovanou prezidentu Obamovi: Přijměte okamžitá opatření na pomoc syrským uprchlíkům prchajícím ze své válkou zmítané země. […] HIAS, největší organizace židovské komunity zabývající se přesídlováním uprchlíků, již několik měsíců oslovuje představitele komunity ve snaze vzbudit jejich zájem o osud syrských uprchlíků, vysvětlila Rosennová. Dodává

[950] https://forward.com/fast-forward/321320/jewish-groups-slam-white-house-for-baby-step-on-syrian-refugees/

však, že situace se nyní změnila: „Židovská komunita se na nás obrací a hledá způsoby, jak se zapojit.“ [...] Klíčovým bodem těchto snah je organizovaná výzva k přijetí 100 000 syrských uprchlíků do Spojených států v příštím roce. Toto číslo převyšuje nabídku, kterou předložil Obama, a to přijmout v příštím roce dalších 15 000 syrských uprchlíků a v roce 2017 dalších 15 000, což by znamenalo celkem o 45 000 syrských uprchlíků více, než by bylo přijato během dvou let. HIAS tuto nabídku označila za pouhé „pěkné symbolické gesto“. [...] Židovské skupiny doufají, že petice a výzvy adresované Bílému domu přesvědčí vládu, aby schválila větší navýšení. [...] Někteří židovští aktivisté zvolili při pomoci syrským uprchlíkům jinou cestu, která se vyhýbá kontroverzím a politickým kampaním. Americký Židovský společný distribuční výbor (JDC) již více než dva roky spolupracuje s nevládními organizacemi přímo v Jordánsku ve snaze pomoci syrským uprchlíkům, kteří byli vyhnáni ze své země. Ve spolupráci s koalicí židovských organizací a s počátečním rozpočtem 500 000 dolarů spolupracuje JDC s desítkou mezinárodních, židovských a izraelských skupin na poskytování pomoci uprchlíkům v táborech. V návaznosti na příliv Syřanů do Evropy a zvýšenou pozornost věnovanou této problematice se JDC na začátku září rozhodlo rozšířit svou činnost i na další oblasti s vysokou koncentrací uprchlíků mimo Jordánsko, včetně Evropy.“[951]

[951] https://forward.com/news/321478/give-me-your-tired-your-poor-your-syrian-masses/

- **„Francouzští Židé plánují koordinovanou iniciativu na pomoc syrským uprchlíkům“:** „Francouzské židovské organizace, včetně největší západoevropské charitativní organizace pro Židy, podepsaly prohlášení o zásadách koordinované pomoci syrským uprchlíkům. [...] Mnozí z nich jsou uprchlíky před občanskou válkou v Sýrii. Jiní pocházejí ze zemí na Blízkém východě a v Africe, které se potýkají s politickým kolapsem nebo chudobou. Signatáři deklarace organizace Korsia – včetně Fonds Social Juif Unifie, která má roční rozpočet přibližně 10 milionů dolarů, a Unie židovských studentů Francie (UEJF) – uvedli, že jejich iniciativa byla ‚vedena myšlenkou tikkun olam – nápravy světa – v židovské filozofii a z povědomí o morálním boji, který se odehrává ve společnosti, která je někdy příliš charakterizována individualismem.‘“[952]
- **„Více než 1 000 amerických rabínů vyzývá zákonodárce, aby přijali uprchlíky“:** „Více než 1 000 amerických rabínů podepsalo dopis, v němž vyzývají volené představitele, aby přijímali uprchlíky. V dopise, jehož iniciátorem je HIAS, přední židovská organizace zabývající se imigračními otázkami, se uvádí, že rabíni jsou ‚znepokojeni tím, že tolik politiků se vyslovuje proti přijímání uprchlíků‘. Mezi signatáři jsou rabíni ze 46 států i z Washingtonu, D.C. Zkrácená verze dopisu a úplný seznam rabínů, kteří jej podepsali, se ve čtvrtek objeví v tištěných vydáních Politico a deníku Forward.“[953]

[952] https://forward.com/fast-forward/320814/french-jews-plan-coordinated-push-to-help-syrian-refugees/

[953] https://forward.com/fast-forward/325883/over-1-000-us-rabbis-petition-lawmakers-to-welcome-refugees/

- **„Švýcarští Židé s odvoláním na holocaust požadují otevření hranic pro migranty“:** „S odkazem na to, že Švýcarsko během holocaustu odmítlo přijmout větší počet Židů, vyzval předseda Federace židovských obcí svou vládu, aby přijímala migranty z Blízkého východu. Výzva předsedy Federace Herberta Wintera s názvem ‚Uprchlíci: Ne, loď není plná‘ byla v úterý zveřejněna v deníku Les Temps. [...] Švýcaři jsou ‚privilegovaní‘, protože mají dobré ekonomické podmínky, a ‚morálně povinni jednat ve prospěch těch méně šťastných‘, napsal Winter, který uvedl integraci švýcarských Židů do společnosti jako důkaz toho, že hostitelské země těží z imigrace stejně jako nově příchozí. [...] Evropské židovské organizace, včetně Ústřední židovské organizace Nizozemska, vyzvaly evropské vlády, aby se chovaly velkoryse k uprchlíkům ze Sýrie a Iráku, kteří tvoří velkou část migrantů. Některé z těchto organizací zároveň apelovaly na ostražitost, aby se předešlo terorismu a nárůstu antisemitského násilí v důsledku přílivu imigrantů. Jen v Maďarsku se podle zastřešující organizace židovských obcí Mazsihisz na humanitárních akcích pro uprchlíky podílí asi 150 Židů. A v Británii se minulý týden asi 150 mladých Židů zúčastnilo pochodu v Londýně na podporu uprchlíků. Samostatně v Nizozemsku židovský majitel hotelu Benoit Wesly tento týden prohlásil, že ubytuje uprchlíky ve dvou pokojích v každém ze svých dvou hotelů v jižním městě Maastricht, kde budou také dostávat jídlo zdarma.“[954]

[954] https://forward.com/fast-forward/321174/citing-holocaust-swiss-jews-demand-open-door-for-migrants/

- **„Židovské organizace stojí v čele snah o otevření dveří syrským uprchlíkům“:** „Jak uvedl rabín Eric J. Greenberg, ředitel pro komunikaci, programy a mezináboženské vztahy organizace Multifaith Alliance, tato aliance vznikla jako reakce židovské komunity na syrskou krizi. Před rokem a půl se skupina obrátila na další náboženské organizace a humanitární organizace s výzvou, aby se k této iniciativě připojily. Alianci tvoří 40 skupin všech vyznání, avšak židovské organizace v ní stále hrají významnou roli. […] Zatímco v Americe se židovská komunita snaží vyřešit krizi syrských uprchlíků mimo jiné prostřednictvím lobování na nejvyšší úrovni, jehož cílem je pomoci více Syřanům usadit se zde. [...] Židovské organizace pracují na modelu, který by mohl odstranit některé zdvojené kontroly a zefektivnit celý proces. [...] Advokační skupiny také zkoumají možnost dočasného přesídlení do třetí země, zatímco probíhá schvalovací proces v USA. [...] Ačkoli židovské a mezikonfesní skupiny jsou odhodlány prosazovat vstřícnější přístup k syrským uprchlíkům, záměrně se vyhýbají jakémukoli stanovisku k dlouhodobé budoucnosti Sýrie. Návrhy na poválečnou Sýrii sahají od sjednoceného multietnického státu až po rozdělení země na autonomní regiony pro jednotlivé skupiny. Členové koalice však tuto otázku považují za předčasnou – a také za takovou, která by mohla vést k rozpadu jejich spojenectví.“[955]
- **„Židé se sjednotili na obranu politiky vůči syrským uprchlíkům – až na pár výjimek“:** „Pro většinu

[955] https://forward.com/news/310825/jewish-groups-lead-push-to-open-doors-to-syrian-refugees/

židovských zákonodárců však žádné dilema neexistovalo. Spíše naopak panoval hněv vůči těm, kteří se pokoušeli spojovat pařížské útoky s plánem prezidenta Obamy usídlit v Americe v příštích dvou letech 30 000 syrských uprchlíků.“[956]

- **„V Německu pomáhají židovské nadace udržet záchranné operace pro migranty ve Středozemním moři v chodu“:** „Zatímco tisíce lidí prchají z Afriky na chatrných člunech, v oblasti mezi Libyí a Itálií operuje pouze jedna loď. Židovská humanitární organizace se spojila s dalšími subjekty, aby pomohla jejím provozovatelům. […] Podle provozovatelů v současné době ve středomořském prostoru operuje jediná záchranná loď, která pomáhá tisícům uprchlíků a migrantů pokoušejících se na vlastní pěst přeplout ze severní Afriky do Evropy. Záchranná loď s názvem Ocean Viking vyplula na začátku minulého měsíce z Marseille. Provozuje ji nezisková humanitární organizace SOS Méditerranée a Ústřední rada pro sociální péči o Židy v Německu se připojila k řadě dalších humanitárních organizací, které její úsilí podporují.“[957]
- **„„Moji největší nepřátelé jsou mými největšími pomocníky““:** „Izraelská organizace pomáhá traumatizovaným uprchlíkům, a to i na ostrově Lesbos. Chce tak odstranit bariéru mezi nepřátelskými zeměmi Sýrií a Izraelem. Další zastávka: Německo. Ženy a muži z organizace IsraAid stojí na pobřeží ostrova Lesbos. Na

[956] https://forward.com/news/325397/push-to-defend-policy-on-refugees-unites-jews-with-a-few-exception/

[957] https://www.timesofisrael.com/in-germany-jewish-funds-help-keep-mediterranean-migrant-rescue-missions-afloat/

tom řeckém ostrově, na kterém přistávají tisíce uprchlíků. Když pracovníci izraelské humanitární organizace jako první přijímají syrské uprchlíky v Řecku, setkávají se vždy se stejnou reakcí: nově příchozí jsou překvapeni, že při příjezdu do Evropy potkávají Izraelce.“[958]

- **„Američtí Židé požadují, aby Izrael dodržel plán na deportaci Afričanů do bělošských zemí“:** „Všechny významné americké židovské organizace – pod záštitou Anti-Defamation League, Hebrew Immigrant Aid Society, Jewish Council for Public Affairs, J Street, National Council of Jewish Women, New Israel Fund, Rabbinical Assembly a Union for Reform Judaism – společně požadují, aby se Izrael držel plánu Organizace spojených národů, podle něhož by měli být afričtí vetřelci v Izraeli deportováni do bílých zemí, namísto toho, aby byli posíláni zpět do Afriky. […] ‚Vážený pane premiére Netanyahu. Vyzýváme Izrael, aby se znovu zavázal k dodržování dohody s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a zajistil tak bezpečnost 39 000 žadatelů o azyl, kteří se v současné době nacházejí na jeho území. Vyzýváme Izrael, aby se řídil zásadami zakotvenými v této dohodě a našel pro uprchlíky řešení tím, že jim zajistí plnohodnotné a spravedlivé azylové řízení a bude aktivně hledat možnosti přesídlení do třetích zemí.‘“[959]
- **„Židovské organizace vyzývají Trumpovu vládu, aby obnovila vyšší kvóty pro přijímání uprchlíků“:** „Zhruba

[958] https://www.welt.de/politik/deutschland/article151325289/Israelische-Organisation-IsraAid-hilft-Fluechtlingen-auf-Lesbos.html
[959] https://archive.vn/C1BzD

167 celostátních, regionálních a místních židovských organizací, včetně hlavních zastřešujících organizací ortodoxního, konzervativního a reformního proudu, vyzvalo americkou vládu, aby splnila letošní cíl v oblasti přijímání uprchlíků.“[960]

- **„Izrael posílá do Řecka léky pro syrské a afghánské uprchlíky“:** „Izrael poslal do Řecka lékařskou pomoc, aby pomohl zvládnout příliv migrantů a uprchlíků, kteří přicházejí na řecké ostrovy, z nichž většina pochází ze Sýrie, Afghánistánu, Iráku a Pákistánu. Izrael letecky dopravil 1,5 tuny léků řeckému ministerstvu zdravotnictví, které je rozdělí do různých center pomoci uprchlíkům, uvedla izraelská ambasáda v Aténách. Minulý měsíc dorazilo do Řecka více než 50 000 uprchlíků a migrantů. Řecko, které již trpí masivní ekonomickou recesí, se potýká s problémem, jak se s tímto přílivem lidí vypořádat. Od září v Řecku působí také týmy izraelské nevládní humanitární organizace IsraAid, které poskytují uprchlíkům lékařskou a psychologickou pomoc. Minulý měsíc Izrael oznámil, že nepřijme syrské uprchlíky prchající před zuřící občanskou válkou ve své zemi.“[961]
- **„George Soros slíbil až 500 milionů dolarů na pomoc uprchlíkům“:** „Židovský miliardář hledá ‚dobré investiční nápady‘, které „skutečně prospějí migrantům i hostitelským komunitám.“[962]

---

[960] https://www.timesofisrael.com/jewish-groups-urge-trump-administration-to-restore-higher-refugee-quotas/

[961] https://www.timesofisrael.com/israel-sends-medicine-to-greece-for-syrian-afghan-refugees/

[962] https://www.timesofisrael.com/george-soros-pledges-up-to-500-million-to-help-refugees/

- **„Organizace IsraAID pomáhá ‚zapomenutým uprchlíkům' v severní Francii":** „Izraelští dobrovolníci poskytující humanitární pomoc dorazili do ‚zapomenutých uprchlických táborů' v Calais a Dunkerque v severní Francii v reakci na mezinárodní výzvy k pomoci tisícům migrantů žijících v otřesných podmínkách. Organizace IsraAID vyslala profesionální tým, jehož součástí jsou odborníci na psychosociální péči a léčbu traumat, aby se setkal s místními a mezinárodními organizacemi a představiteli místních komunit a pomohl zajistit potřebné podporu jak pro uprchlíky, tak pro dlouhodobé pracovníky v těchto těžce zasažených táborech."[963]
- **„Izraelští dobrovolníci pomáhají syrským uprchlíkům v Evropě":** „Migranti pocházejí ze zemí, které jsou s Izraelem technicky ve válce. […] Ačkoli má organizace IsraAid bohaté zkušenosti s humanitární pomocí při katastrofách ve 31 zemích – od zemětřesení a tsunami v Japonsku v roce 2011 až po epidemii eboly v západní Africe –, tato mise představuje jedinečnou výzvu: příjemci pomoci pocházejí ze zemí, které jsou vůči Izraeli tradičně nepřátelské, nebo s ním dokonce stále oficiálně vedou válku. [...] Tato nevládní organizace má také dobrovolníky, kteří poskytují pomoc na chorvatsko-maďarské hranici. IsraAid nakonec plánuje působit v zemích konečného určení, jako je Německo, kde doufá, že pomůže s rehabilitací uprchlíků. [...] American Jewish Committee oznámil, že zvyšuje finanční podporu pro IsraAid, kterou

963 https://web.archive.org/web/20220509182352/https://www.israel21c.org/israaid-helps-forgotten-refugees-in-northern-france/

podporují i další americké židovské skupiny a izraelská vláda.“[964]

- **„Synagogy se mobilizují na pomoc syrským uprchlíkům“:** „Reakce židovské komunity byla velmi silná, zejména poté, co se v mezinárodních médiích objevila fotografie utonulého syrského batolete Alana Kurdiho...“[965]
- **„2 000 rabínů podporuje přijímání uprchlíků“:** „My, rabíni z různých koutů Spojených států, vyzýváme naše volené zástupce, aby Americe zůstaly dveře otevřené pro uprchlíky. [...] Apelujeme na naše volené zástupce, aby zajistili zachování a posílení programu pro uprchlíky ze všech etnických a náboženských skupin – nikoli jeho zastavení, přerušení nebo omezení.“[966]/[967]

Takto lze pokračovat do nekonečna, avšak na závěr poukažme na do očí bijící dvojí standard a pokrytectví Židů v otázce migrace a multikulturalismu v jejich vlastní zemi. V glosáři „antisemitských“ hesel židovské organizace Anti-Defamation League se jako jedno z hesel uvádí „Open borders for Israel“ (Otevřené hranice pro Izrael).[968] David Duke v tomto ohledu na svém již nefunkčním webu uvádí článek **„Přední**

---

964 https://www.jta.org/2015/09/22/united-states/how-israeli-volunteers-on-the-ground-in-europe-are-helping-syrian-refugees

965 https://thecjn.ca/news/synagogues-mobilize-to-help-syrian-refugees/

966 https://web.archive.org/web/20221003014323/https://www.hias.org/2000rabbis

967 https://web.archive.org/web/20220124114935/https://www.hias.org/sites/default/files/hias-rabbiletter18x24_updated.pdf

968 https://web.archive.org/web/20220120075454/https://extremismterms.adl.org/glossary/open-borders-israel

evropští rabíni požadují právo na zachování čistoty židovského národa – a zároveň podporují ‚otevřené hranice' pro Evropany"[969]. Menachem Rosensaft je židovský publicista s protibělošskými názory, který má přístup do mainstreamových médií. Na jeho příkladě lze nejlépe ilustrovat tento opakovaný dvojí metr. V jednom ze svých článků píše **„Židovská podstata Izraele je neoddiskutovatelná"**[970], zatímco v jiném píše **„Bílý nacionalismus: Metla, která nezmizí"**.[971] A v článku Jerusalem Post: „**Netanyahu varuje před ‚návalem' vetřelců do Izraele":** „Ministr vnitra Yishai tvrdí, že afričtí migranti by měli být uvězněni nebo vyhoštěni; Aharonovich požádá o mimořádné zasedání. Premiér Benjamin Netanyahu v neděli varoval před nutností zabránit ‚nelegálním přistěhovalcům, aby zaplavili zemi', informovalo Armádní rádio. ‚Pokud nezastavíme jejich vstup, problém, který v současné době představuje 60 000 lidí, by se mohl zvětšit na 600 000, a to ohrožuje naši existenci jako židovského a demokratického státu,' řekl na týdenním zasedání vlády, které se tento týden konalo na Ammunition Hill na počest Dne Jeruzaléma."[972] Toto zjevné pokrytectví Židů, kteří jsou silnými zastánci Izraele jako etnostátu, ale zároveň se staví proti jakémukoli projevu etnonacionalismu ze strany bělochů by mělo být každému jasné.

[969] https://archive.vn/TstmG
[970] https://www.huffpost.com/entry/israels-jewish-essence-is_b_995736
[971] https://www.huffpost.com/entry/peter-brimelow_b_1338565
[972] https://www.jpost.com/national-news/netanyahu-warns-of-infiltrators-flooding-israel-270682

Krize, které čelíme

Úryvek z knihy White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century od Jared Taylor, 2011

Tato kniha bude považována za úspěšnou, pokud se alespoň několik čtenářů otevře možnosti, že následující tvrzení jsou pravdivá: Lidé všech ras obecně upřednostňují společnost lidí, kteří jsou jim podobní. Rasová diverzita je zdrojem konfliktů, nikoli síly.[973] Nebílí, zejména černoši a Hispánci, chovají silný pocit rasové hrdosti a solidarity. Běloši mají jen malý smysl pro rasovou solidaritu a většina z nich jakékoli její projevy důrazně odsuzuje. Imigrace z mimoevropských zemí zásadním způsobem mění Spojené státy, a to v mnoha ohledech, které běloši považují za nepříjemné. Pokud jsou tato tvrzení pravdivá, mají závažné důsledky jak pro zemi jako celek, tak pro bělochy jako skupinu.

Je zřejmé, že bychom měli přehodnotit naši imigrační politiku. Již z čistě ekologických důvodů lze přesvědčivě argumentovat, že země s 300 000 000 obyvateli nepotřebuje další lidi, zejména proto, že by i v případě zítřejšího uzavření hranic dosahovala přirozeného růstu. Jak můžeme vůbec tvrdit, že bojujeme proti zhoršování životního prostředí, nebo doufat v energetickou nezávislost, když každý rok dovážíme milion či více lidí? Jak můžeme tvrdit, že bojujeme proti chudobě,

[973] Je to zdroj napětí v rámci jedné země nebo jurisdikce. Na globální úrovni je diverzita neocenitelným zdrojem různých kultur, lidových zvyků a způsobů života. Většina pozorovatelů si neuvědomuje, že masové migrace lidí mají tendenci učinit všechny země a regiony navzájem podobnějšími, čímž diverzitu ničí.

kriminalitě, školnímu neúspěchu nebo nemocem, když dovážíme lidi, u nichž je větší pravděpodobnost, že budou chudí, páchat trestnou činnost, neuspějí ve škole nebo budou trpět neobvyklými nemocemi, než u rodilých obyvatel? Imigraci je ještě těžší ospravedlnit, když mnoho nově příchozích nemluví anglicky, zůstává loajální ke své původní zemi nebo vyznává znepokojující náboženství. Je naprosto nerozumné přidávat ještě více nesourodých prvků k populaci, která je již rozdělena diverzitou.

Jak již bylo zmíněno, demografové a ekonomové předkládají pesimistické prognózy založené na nižší pravděpodobnosti, že se z černochů a Hispánců stanou produktivní pracovníci. Tito lidé dále trvají na tom, že řešením je zlepšení vzdělávání černochů a Hispánců, avšak Spojené státy již v tomto směru vynaložily obrovské úsilí. Neexistuje žádný důvod domnívat se, že by se nějaký průlom blížil.[974] Je zřejmé, že řešením problémů, které přináší rostoucí hispánská populace, je zastavení hispánské imigrace. Jak jsme však viděli

[974] Různé skupiny dosahují v standardních testech inteligence odlišných průměrných výsledků a pořadí podle ras – s Asiaty na prvním místě, následovanými bělochy, Hispánci a černochy – odráží rozdíly mezi těmito skupinami v průměrných akademických výsledcích i v celé řadě dalších ukazatelů. Někteří autoři, jako například Arthur Jensen, J. Philippe Rushton, Michael Levin, Richard Lynn, Charles Murray a Linda Gottfredson, tvrdí, že genetické faktory mají podstatný vliv na rasové rozdíly v IQ a ve výsledcích. Jiní, jako například Richard Nisbett, Steven Jay Gould, Robert Sternberg, Richard Lewontin a Leon Kamin, s tím nesouhlasí. Člověk nemusí v této otázce zaujmout žádné stanovisko, aby byl pesimistický ohledně šancí černochů a Hispánců v dohledné době dohnat bělochy a Asiaty. I kdyby se prokázalo, že rozdíly ve výsledcích jsou způsobeny výhradně prostředím, nikdo dosud nenašel účinné environmentální intervence, které by zvýšily skupinové IQ.

v kapitole 6, naši politici se příliš bojí obvinění z rasismu, než aby vyvodili tak zřejmý závěr.

Američané si musí uvědomit, že měnící se složení obyvatelstva může změnit v Americe úplně všechno. Spojené státy by se mohly začít podobat spíše rozvojovému světu než Evropě – na některých místech tomu tak již je. Podobné varování zaznělo i v jedné nedávno vydané knize o imigraci do Evropy, když se autor zeptal: „Může existovat stejná Evropa s jinými lidmi?“ Jeho odpověď byla jednoznačné „ne“.[975] Ze změn, k nimž již došlo ve Spojených státech, by mělo být zřejmé, že ani s jinými lidmi nemůžeme mít stejnou Ameriku.

Různé populace vytvářejí různé společnosti. Principy evropských a z Evropy vycházejících společností – svoboda projevu, vláda zákona, úcta k ženám, zastupitelská vláda, nízká míra korupce – se jinde neusazují snadno. Vznikly na základě staletí bojů, neúspěšných pokusů a neúspěchů a nelze je brát jako samozřejmost. Chudší, zoufalejší Amerika, rozpolcená rasovými rivalitami a stále více obývaná lidmi pocházejícími z nezápadních tradic, by se mohla k těmto principům otočit zády.

Mnoho lidí tvrdí, že všichni lidé mohou pochopit a osvojit si západní způsob uvažování – a přece jsou kultury velmi odlišné. Dokážete si vy, čtenáři, představit, že byste emigrovali do Kambodže, Saúdské Arábie nebo Tanzanie a dokonale se tam přizpůsobili? Pravděpodobně ne; přesto se má za to, že každý na světě je potenciálním Američanem. I kdyby existovala

[975] Christopher Caldwell, Reflections on the Revolution in Europe: Immigration, Islam, and the West (New York: Doubleday, 2009), s. 24.

jen malá šance, že nezápadní imigranti zavedou cizí a znepokojivé zvyky, proč podstupovat toto riziko? Imigrace do Spojených států, stejně jako imigrace do jakékoli jiné země, je laskavost, kterou občané prokazují cizincům. Není to právo.

Zastánci imigrace často poukazují na námitky, které angloameričané vznesli vůči přistěhovalcům z Itálie, Irska, Maďarska a dalších „nenordických“ zemí na přelomu století. Zdůrazňují, že tito přistěhovalci se asimilovali, a trvají na tom, že totéž udělají i Mexičané a Haiťané. Tito zastánci však přehlížejí zásadní význam rasy. Zapomínají, že Spojené státy měly již dlouho před příchodem evropských etnických skupin dvě špatně asimilované rasové skupiny – černochy a americké indiány – a že tyto skupiny jsou v americké společnosti dodnes nepříjemně odlišnými prvky. Různé evropské skupiny se po několika generacích asimilovaly napříč etnickými hranicemi, protože patřily ke stejné rase. V „rozmanitých“ společnostech existuje mnoho společenských rozporů – jazyk, náboženství, etnicita –, ale rasový rozpor je nejhlubší.

Mnozí zastánci imigrace budou i nadále tvrdit, že pokud se určitým nově příchozím nedaří, je to výhradně kvůli rasismu a že zlovolnost bílých je příčinou vysoké míry kriminality, nemocnosti, školního neúspěchu, mimomanželských dětí atd. I kdyby to byla pravda – a existují velmi pádné důvody o tom pochybovat[976] – neospravedlňovalo by to imigraci. Kdyby byli

[976] Viz například Jared Taylor, Paved With Good Intentions: The Failure of Race Relations in Contemporary America (New York: Carol & Graf Publishers, 1992). Abigail Thernstrom a Stephan Thernstrom, No Excuses: Closing the Racial Gap in Learning (New York: Simon and Schuster, 2003). Dinesh D’Souza, The End of Racism: Principles for a Multiracial Society (New York: The Free Press, 1995).

běloši skutečně krutí utlačovatelé, bylo by absurdní přivádět ještě více nebílých lidí, kteří by jen zvětšili řady obětí a vyvolali v běloších to nejhorší. Účelem imigrace není podrobit domorodce morální zkoušce.

Naše současná imigrační politika udělá ze Spojených států chudší, ponuřejší a nebezpečnější zemi pro všechny. Hispánci očekávají, že zvýšením svého počtu získají větší vliv, ale zjistí, že tento vliv získali v zemi, která se stále více podobá těm selhávajícím státům, z nichž si mysleli, že unikli. Je v zájmu všech omezit imigraci téměř na nulu.

Imigrace není výlučně americkým problémem. Kromě bývalých komunistických zemí přijaly téměř všechny bílé země velké počty imigrantů, takže dochází k obrovskému přílivu obyvatel z nebělošských do bílých zemí. Existují pro to dva důvody. Zaprvé, běloši vybudovali nejúspěšnější země v dějinách světa a ostatní se chtějí na tomto úspěchu podílet. Zadruhé, pouze bílé země povolují imigraci ve velkém měřítku; ostatní si svá území vyhrazují výlučně pro svůj vlastní lid.

Rozdílné národní postoje k imigraci tedy odrážejí projevy rasového vědomí ve Spojených státech. Běloši – jediní lidé, kteří se neodvažují vyjádřit rasovou hrdost – vpouštějí velké počty imigrantů, kteří mění jejich společnosti. Neběloši, kteří mají silné rasové vědomí, si udržují své hranice.

Žádný nebělošský národ nechválí diverzitu, ani přistěhovalci nepřicházejí na Západ s úmyslem sdílet s námi tento „dar“. Většina z nich o diverzitě před příjezdem sem nikdy neslyšela. Přicházejí proto, že jejich země neprosperují. Jakmile

se sem dostanou, většina z nich pravděpodobně chce žít v podstatě stejně jako dříve, avšak s příjmem typickým pro první svět namísto třetího světa. Chtějí si zachovat své jazyky, náboženství, lidové zvyky a loajalitu, místo aby odhodili svou cizí identitu a stali se Američany.

Prosperující nebělošské národy, jako je Japonsko, Tchaj-wan a Jižní Korea, by byly pro přistěhovalce z třetího světa velmi žádanými destinacemi, a pokud by tyto země otevřely své hranice, rychle by se zaplnily cizinci. Udržují své hranice uzavřené, protože vědí, že s jinými lidmi nemohou mít stejné Japonsko nebo Tchaj-wan. Izrael je rovněž odhodlán zůstat židovským státem, protože Izraelci vědí, že s jinými lidmi nemohou mít stejný Izrael. V roce 2010 schválil premiér Benjamin Netanjahu tvrdá opatření k deportaci nelegálních přistěhovalců, které označil za „hrozbu pro charakter země“.[977]

Z jazykového, kulturního i rasového hlediska je Japonsko homogenní. To znamená, že Japonci ani nepřemýšlejí o celé řadě problémů, které trápí Američany. Jelikož v Japonsku existuje pouze jedna rasa, nikdo se nemusí obávat rasismu. Neexistovalo zde žádné hnutí za občanská práva, žádný boj za integraci ani soudně nařízené rozdělení žáků do autobusů. Neexistuje zde dvojjazyčné vzdělávání ani pozitivní diskriminace. Neexistuje zde tyranie „politické korektnosti“ a nikdo nevolá po „multikulturním učebním plánu“. Když společnost potřebuje někoho přijmout, nepřemýšlí o „etnické vyváženosti“; prostě přijme toho nejlepšího kandidáta. Žádný

[977] Ori Lewis, „Israel to Crack Down on Ilegal Migrant Workers“, Reuters, 28. listopadu 2010.

Japonec není posílán na převýchovné semináře kvůli „necitlivosti“.

Japonsko nemá Komisi pro občanská práva ani Komisi pro rovné příležitosti v zaměstnání. Nemá zákon o rovném přístupu k bydlení ani zákon o volebním právu. Nikdo se nezabývá vymezováním volebních obvodů tak, aby zajistil zvolení zástupců menšin. Neexistují žádné hlučné etnické skupiny, které by se snažily ovlivňovat zahraniční politiku. Japonci nevědí, co je to „trestný čin z nenávisti“.[978] A vědí, že imigrační politika po americkém vzoru by všechno změnila. Chtějí, aby Japonsko zůstalo japonské.

Tento názor je mezi nebílými lidmi všeobecně rozšířený. Země, které do Spojených států vysílají nejvíce emigrantů – Mexiko, Indie, Čína –, v podstatě vůbec žádnou imigraci nepovolují. Pro ně jsou jejich národy výlučnou vlastí pro jejich vlastní lid.

Většina lidí se odmítá o svou vlast dělit. Robert Pape, přední odborník na sebevražedné atentáty, vysvětluje, že jejich motivem je téměř vždy nacionalismus, nikoli náboženský fanatismus. Ať už jde o Srí Lanku, Libanon, Čečensko, Kašmír, Západní břeh, Irák nebo Afghánistán, jejich hlavním cílem je vyhnat okupující cizince.[979]

---

[978] V Japonsku žije malá skupina bývalých vyvrhelů známá jako burakumin. V jejich jménu vzniklo „osvobozenecké“ hnutí, které však zdaleka nehraje takovou roli, jakou hrají etnická hnutí ve Spojených státech. Stejně okrajová jsou i hnutí zastupující korejské Japonce a domorodé Ainu.

[979] Scott McConnell, „The Logic of Suicide Terrorism“, American Conservative, 18. července 2005.

Pouze západní národy – a to teprve v posledních několika desetiletích – kdy dobrovolně přijaly rozsáhlou imigraci, která by mohla vést k tomu, že se původní obyvatelé stanou rasovou menšinou. To, co dělají Spojené státy a další národy evropského původu, nemá v historii obdoby.[980]

Abychom toto bezprecedentní chování uvedli do správné perspektivy, představme si zrcadlový obraz toho, co se dnes děje. Co kdyby miliony bílých Američanů proudily přes hranici do Mexika, zabíraly části měst, mluvily anglicky místo španělsky, oslavovaly 4. červenec místo Cinco de Mayo, spaly po dvaceti v jednom domě, požadovaly dvojjazyčnou výuku a sociální dávky pro přistěhovalce, stavěly se proti hraničním kontrolám a požadovaly volební lístky v angličtině? Co kdyby k tomu navíc měli vysokou míru kriminality, chudoby a nemanželských dětí? Dokážeme si představit, jak by se Mexičané radovali ze své nově nabyté diverzity?

A přesto se právě to od Američanů očekává. Pro bělochy znamená oslavovat diverzitu oslavovat vlastní klesající počet a vliv a proměnu své společnosti. Pro všechny ostatní skupiny znamená oslavovat diverzitu oslavovat rostoucí počet a vliv. Co je skutečná oslava a co je sebeklam?

Běloši – ale pouze běloši – se nikdy nesmí pyšnit svým vlastním národem. Pouze běloši musí předstírat, že nemají raději společnost lidí, kteří jsou jim podobní. Pouze běloši musí

[980] Historik Tenney Frank vyslovil domněnku, byť s značnou nejistotou, že úpadek Římské říše byl částečně způsoben „důkladným vytlačováním Římanů neřímany“. [Tenney Frank, A History of Rome (New York: Henry Holt and Company, 1923), s. 574. Viz také s. 566 a násl.]

předstírat, že jsou rádi, když se vzdávají svých čtvrtí, svých institucí a své země ve prospěch lidí, kteří se od nich liší. Pouze běloši musí vždy jednat jako jednotlivci a nikdy jako členové skupiny prosazující společné zájmy.

Rasová identita je pro všechny nebělošské skupiny přirozená. Je přirozená, protože je dobré, normální a zdravé cítit spřízněnost s lidmi, kteří jsou nám podobní. Navzdory módnímu názoru, že rasa je společensky vytvořená iluze, je rasa biologickou realitou. Všichni lidé stejné rasy jsou si geneticky bližší než kýmkoli z jiné rasy[981], a to pomáhá vysvětlit rasovou solidaritu.

Rodiny jsou si blízké ze stejného důvodu. Rodiče milují své děti ne proto, že by to byly nejchytřejší, nejkrásnější nebo nejtalentovanější děti na světě. Milují je proto, že jsou s nimi geneticky spřízněné. Milují je proto, že tvoří rodinu.

Většina lidí má podobné pocity, pokud jde o rasu. Jejich rasa je tou největší rozšířenou rodinou, k níž cítí instinktivní spřízněnost. Stejně jako členové rodiny nepotřebují ani členové jedné rasy objektivní důvody, aby upřednostňovali svou vlastní skupinu; upřednostňují ji proto, že je jejich (i když si možná rádi představují, že mají mnoho skvělých, částečně imaginárních vlastností).

Tyto mystické preference nemusí nutně znamenat nepřátelství vůči ostatním. Rodiče mohou chovat velkou náklonnost k cizím dětem, ale jejich vlastní děti jsou pro ně na

[981] D. J. Witherspoon a kol., „Genetic Similarities Within and Between Populations“, Genetics, zveřejněno elektronicky před tiskem, 4. března 2007.

prvním místě. Stejně tak náklonnost často překračuje rasové hranice, ale hlubší loajalita většiny lidí patří jejich vlastní skupině – jejich rozšířené rodině.

Nebílí to chápou. Černoši si navzájem říkají „bratře“ a „sestro“. Hispánci nazývají své lidi „la raza“. Běloši to kdysi chápali. Ve skutečnosti to na určité úrovni chápou dodnes – prozrazují je jejich činy. Jak jsme viděli v kapitole 2, běloši dávají přednost bílým institucím, čtvrtím, kultuře a životnímu stylu. Běloši opouštějí dlouho zavedené čtvrti a instituce, když jejich počet klesne pod určitou úroveň, která jim vyhovuje. Lidé, kteří vyrostli v tom, co považovali za Ameriku, nechtějí žít v předpolích Mexika nebo Haiti. Stěhují se do částí země, které jsou stále převážně bílé. To je téměř všeobecné a ani běloši, kteří kritizují „útěk bílých“, obecně nenaplňují svůj vlastní život „rozmanitostí“.

Pokud se bílých Američanů zeptáte, v jaké čtvrti by chtěli žít, téměř všichni uvedou takovou, kde tvoří bílí velkou většinu; většina z nich nedokáže jmenovat ani jednu žádoucí čtvrť, kde by většinu tvořili nebělochové. Pokračující imigrace nebělochů proto z bílých dělá uprchlíky ve vlastní zemi, kteří se již necítí pohodlně ani nejsou vítáni tam, kde kdysi tvořili většinu. Přesto odmítají uznat, že pokračující demografické změny promění stále větší části země v místa, kde sami odmítají žít.

Jeden autor zabývající se městskými záležitostmi poznamenal, že města, která média, akademici a urbanisté bez výjimky označují za nejžádanější místa k životu – jako například Portland, Seattle, Austin, Minneapolis a Denver – mají něco společného: jsou převážně bílá. Portland, který je

často oslavován jako jedna z nejúspěšnějších a nejprogresivnějších komunit v Americe, nazval „nejtypičtějším bílým městem Ameriky“. „Kontrast s jinými, údajně méně vyspělými městy je markantní,“ dodal.[982]

Autor se nedokázal přimět k dalšímu kroku: Tato místa jsou atraktivní právě proto, že jsou bílá, a přestanou být atraktivní, jakmile přestanou být bílá. Žádné „dokonalé bílé město“ navíc nemůže zůstat takové, jakým je, protože by přitahovalo všechny, nejen bílé. Žádná „bílá utopie“ ani „bílá Mekka“ nemůže přežít v zemi, která podporuje imigraci z mimoevropských zdrojů a oficiálně oslavuje diverzitu.[983]

Podle současných pravidel americké společnosti nemají běloši žádný morální důvod k zachování rasové většiny v jakémkoli kontextu, ať už jde o klub, sousedství, školu, region, celou zemi, nebo dokonce o jejich vlastní rodiny. Někde hluboko v duši touží běloši po pohodlí, klidu a radosti ze života mezi svými lidmi ve společnostech, které odrážejí hodnoty

---

[982] Aaron M. Renn, „The White City“, New Geography, 18. října 2009.

[983] Čtenáři si jistě všimli, že podle mnoha měřítek – míry kriminality, počtu nemanželských dětí, chudoby, školních výsledků – lze Asiaty považovat za lepší občany než bělochy. Znamená to snad, že Spojené státy by měly podporovat asijskou imigraci, i kdyby to znamenalo omezit imigraci černochů či Hispánců? Ve srovnání s tím, jakou budoucnost nám nyní předpovídají demografové, by stále více asijská Amerika byla z téměř jakéhokoli hlediska žádoucí. Přesto však běloši opakovaně dávají přednost své vlastní kultuře a institucím před těmi, které zakládají Asiaté. Není v zájmu bělochů, aby byli vytlačeni lidmi, kteří se od nich geneticky i kulturně liší, i kdyby byli Asiaté v každém ohledu nadřazení bělochům. To lze snadno pochopit, když se role obrátí. Běloši budují společnosti, které jsou podle mnoha měřítek lepší než ty, které budují Konžané nebo Papuánci. To však neznamená, že by Konžané nebo Papuánci uvítali, kdyby je běloši vytlačili. Všichni lidé – dokonce i běloši – mají právo budovat a upřednostňovat společnosti, které odrážejí jejich specifickou povahu a dědictví.

jejich předků. Této touze vyhovují pokaždé, když se stěhují z jižní Kalifornie na sever, z města na předměstí, z diverzity do homogenity. Podle dnešního rasového dogmatu je však tato touha zlá.

Vždy budou existovat „bílé Mekky“, enklávy pro bohaté bělochy, kteří si je mohou dovolit, ale bez morálního, právního či praktického způsobu, jak zachovat většinové postavení, se většina bělochů nakonec dostane na konec cesty. Zjistí, že Amerika, po které touží, zmizela.

V jakém okamžiku by bylo oprávněné, aby běloši jednali ve prospěch zájmů své vlastní skupiny? Až se stanou menšinou? Až budou tvořit ne více než 30 procent populace? Deset procent? Nebo jim nikdy nesmí být dovoleno podniknout jakékoli kroky k zajištění toho, aby země, v níž žijí, odrážela jejich hodnoty, jejich kulturu, jejich zvyky, jejich tradice a ctila úspěchy jejich předků? Pokud si běloši tyto věci nebudou vážit a bránit je, nikdo jiný to za ně neudělá. Pokud běloši znovu neprobudí smysl pro své kolektivní zájmy, budou odsunuti stranou lidmi, kteří mají velmi jasnou představu o svých zájmech. Nakonec běloši pochopí, že rozebírání a dokonce démonizování bílého rasového uvědomění, zatímco jiné rasy své rasové uvědomění pěstují, je osudovou formou jednostranného odzbrojení.

Aby běloši mohli vůbec přežít jako samostatný národ s vlastní kulturou, musí si uvědomit něco, co všichni ostatní považují za samozřejmost: že rasa je zásadní součástí individuální i skupinové identity. Jakákoli společnost založená na předpokladu, že rasu lze odstranit pouhým přáním nebo

zákonem, si sama zajišťuje nekonečné utrpení plné přetvářky, konfliktů a neúspěchů. Již 60 let marně doufáme a přijímáme zákony. Tím, že jsme Spojené státy otevřeli lidem ze všech koutů světa, jsme tak vytvořili mučivé problémy pro budoucí generace. Stejně jistě, jako se mýlili komunisté ve svých nadějích na přetvoření lidské přirozenosti, mýlili se i zastánci diverzity a multikulturalismu.

Jaké cíle by mohli běloši sledovat, kdyby měli rasovou identitu podobnou té, kterou mají jiné skupiny? Je zřejmé, že by ukončili imigraci; není v zájmu bělochů, aby byli vytlačováni jinými. Uznali by také, že když běloši dávají přednost tomu, aby žili, pracovali a chodili do školy s lidmi své vlastní rasy, není to nic jiného než to, co chtějí dělat všichni ostatní. Běloši – a ostatní – by měli mít k dispozici právní prostředky k zachování místní většiny, pokud je to jejich přáním. Toto přání by nemělo být vnucováno nikomu, kdo si přeje žít volnějším způsobem, ale je nesprávné odsuzovat bělochy – a pouze bělochy – za instinkty, o nichž věda naznačuje, že jsou součástí lidské přirozenosti.

Dalším cílem bělochů by mělo být ukončení současné propagandy o výhodách diverzity, neboť ta pouze ospravedlňuje jejich zbavování práv. Běloši by také měli mít svobodu – opět, stejně jako všechny ostatní skupiny – vyjadřovat hrdost na úspěchy svého národa.

Je nemožné předpovědět každý detail Ameriky, v níž by běloši uznávali realitu rasy a bránili své legitimní zájmy, ale máme dobrou představu o tom, jaká Amerika bude, pokud se tak nestane. Budoucnost již nastala v těch částech země, kde

běloši odmítají žít. Není ani možné předpovědět každý detail toho, jak by neběloši uplatňovali moc, jakmile by jim ji demografická změna nezvratně vložila do rukou. Je však možné to odhadnout.

Multirasová společnost by byla dost obtížná na řízení, i kdyby si všechny skupiny rovnoměrně dělily bohatství. Společnost s tak výraznými rozdíly, jako je ta naše, je otrávena závistí a záští, a černoši i Hispánci mají k této zášti závažné důvody, které vůbec nesouvisejí s rozdíly v bohatství a moci. Běloši vybudovali moderní svět. Pojmenovali prvky a kontinenty a objevili vědecké zákony. Během posledních několika století vynalézali, objevovali a dobývali závratným tempem. Vybudovali tolik věcí podle svého obrazu, že téměř nikdo na Zemi není osvobozen od technologie a kultury bílého člověka. Pro skupiny, které k budování moderního světa přispěly jen málo, je snadné chovat vůči bělochům zášť.

Mnozí běloši tuto zášť přijali a obrátili ji proti sobě samým. Zatímco ještě měli moc a početní převahu k tomu, aby určovali kulturní a intelektuální směr země, vytvořili předpoklady o vině bělochů a obviňovali sami sebe za neúspěchy nebělochů. Přiznali se ke svému rasismu a omluvili se za hříchy svých předků. Možná si mysleli, že je neběloši za tato přiznání budou obdivovat, odpustí jim a budou je milovat.

Jak jsme však viděli v kapitolách 5, 6 a 7, ať už k bělochům cítí neběloši cokoli, rozhodně to není láska ani odpuštění. Jiné skupiny si vyložily přiznání a omluvy jako důkaz, že běloši jsou výjimečně vinni a zaslouží si spíše nepřátelství než odpuštění.

Zatímco běloši ještě tvořili většinu, zavedli preferenční opatření ve prospěch černochů a Hispánců, která se zakořenila tak hluboko, že Kongres ani státní zákonodárné sbory nebyly schopny je zrušit. Tyto programy by vyvolaly pobouření, kdyby byly uplatňovány ve prospěch bělochů, ale byly částečně omezeny pouze díky státním referendům a nejednoznačným rozhodnutím Nejvyššího soudu.

Demografický vývoj by to změnil. V roce 2006 hlasoval stát Michigan za zrušení rasových preferencí při přijímání na vysoké školy a při zadávání státních zakázek, ale opatření prošlo pouze proto, že běloši stále tvořili většinu. Osmdesát pět procent černochů a 69 procent Hispánců hlasovalo za zachování rasových preferencí ve svůj prospěch.[984] Jakmile budou mít hlasovací většinu, nic nezabrání nebělochům v tom, aby znovu zavedli a rozšířili preferenční zacházení.

Jsou v činech Erica Holdera, prvního černošského ministra spravedlnosti jmenovaného prvním černošským prezidentem, nějaké předzvěsti? J. Christian Adams, bílý právník ministerstva spravedlnosti, rezignoval na protest, když ministerstvo stáhlo případ zastrašování voličů, který předchozí administrativa již vyhrála kontumačně proti New Black Panther Party. V tomto případu z roku 2008 mávali černí muži v uniformách obušky na bílé voliče a křičeli například: „Brzy nad tebou bude vládnout černoch, bělochu!“ Pan Adams to označil za „nejjednodušší a nejzjevnější porušení federálního zákona, jaké jsem za svou kariéru na ministerstvu spravedlnosti viděl“.

[984] Peter Schmidt, „Michigan Overwhelmingly Adopts Ban on Affirmative-Action Preferences“, The Chronicle of Higher Education, 17. listopadu 2006.

Domníval se, že rozhodnutí o zastavení řízení odráželo nepřátelství vůči právům bělochů. Uvedl, že někteří z jeho kolegů označovali selektivní stíhání za „čas odplaty“, a dodal, že „občané by byli šokováni, kdyby se dozvěděli o otevřeném a všudypřítomném nepřátelství uvnitř ministerstva spravedlnosti vůči podávání žalob v oblasti občanských práv proti nebělošským obžalovaným jménem bílých obětí.“[985]

Christopher Coates, který stál v čele sekce pro volební právo v rámci Oddělení pro občanská práva, s tímto hodnocením souhlasil. Ve své přísežné výpovědi před Kongresem označil zamítnutí případu Black Panthers za „parodii na spravedlnost“ a popsal „nepřátelskou atmosféru“ vůči „rasově neutrálnímu prosazování“ zákona o volebních právech. Uvedl, že ministerstvo mělo „hluboce zakořeněný odpor proti rovnému prosazování zákona o volebních právech vůči rasovým menšinám a na ochranu bílých voličů, kteří byli diskriminováni.“[986]

Jak se bude toto ministerstvo chovat, až se běloši stanou menšinou?

Běloši vynaložili mimořádné úsilí, aby prosazovali zájmy menšin, respektovali jejich kultury, chránili jejich city – a k čemu to bylo? Kolik menšin kdy projevilo vděčnost za rasové preference, za veřejné oslavy jejich historie a kultury, za imigrační a uprchlickou politiku, která je vyvedla z bídy? Místo

[985] J. Christian Adams, „Inside the Black Panther Case“, Washington Times, 25. června 2010.
[986] „Voting Rights Official Calls Dismissal of Black Panther Case a ‘Travesty of Justice’“, Fox News, 24. září 2010.

toho chovají vůči Americe zášť a stěžují si, že běloši nikdy nedělají dost. Nic nenasvědčuje tomu, že až jim početní převaha vloží moc do rukou, budou s bělochy zacházet jinak než s opovržením.

Dopady demografických změn si jistě všimli. Bývalý moderátor CNN Bernard Shaw obdržel v roce 2007 cenu za celoživotní dílo od Národní asociace černých novinářů. Ve svém děkovném projevu řekl: „Za hranicemi tohoto sálu se dnes v noci probouzejí bílí muži. V globálním měřítku jste jen zrnkem písku v oceánu barev. Otěže moci oslabí a s nimi i váš vliv – pokud nebudete věrně podporovat největší sílu naší země: diverzitu.“[987] Je to hrubé zkreslení, pokud jeho slova přeformulujeme takto: „Odejdi v tichosti, než tě vyhodíme“?

Černošský právník Mark Lloyd, který později působil jako vedoucí pro diverzitu ve Federální komisi pro komunikace za prezidenta Obamy, na konferenci v roce 2005 poznamenal, že ve vládě je omezený počet mocenských pozic. „Pokud si neuvědomíme, že je třeba, aby na těchto pozicích bylo více barevných lidí, homosexuálů a dalších skupin, tento problém nevyřešíme,“ dodal. „Jsme v situaci, kdy je třeba určit, kdo odstoupí, aby moc mohl převzít někdo jiný.“[988]

Roberto Suro, který působil v časopise Newsweek a deníku Washington Post a byl zakládajícím ředitelem Pew

[987] David Paulin, „Former CNN Anchor Bernard Shaw has a ‘Don Imus’ Moment at a Convention of Black Journalists“, www.BigCarnival.Blogspot.com, 28. srpna 2007.
[988] Amanda Carpenter, „‘Diversity Czar’ Takes Heat Over Remarks“, Washington Times, 23. září 2009.

Hispanic Center, nám nabízí volbu. Uvádí seznam ukazatelů sociálního selhání mezi hispánským obyvatelstvem a varuje, že by běloši měli zlepšit podmínky, v nichž tito lidé žijí. „Výsledek," píše, „rozhodne o tom, zda města v této zemi budou fungovat, nebo zda shoří."[989]

Alvaro Huerta, doktorand na univerzitě v Berkeley, varuje kongresmany, kteří v roce 2010 zamítli zákon DREAM Act, jenž představoval balíček výhod pro děti nelegálních přistěhovalců. Tvrdí, že jejich hlasování je bude „pronásledovat", a dodává, že „zhnědnutí Ameriky je realitou, se kterou se stárnoucí bílá populace musí smířit".[990] Jinými slovy: „My jsme budoucí většina, takže byste měli raději dělat to, co vám řekneme."

Kent Wong vyučuje asijsko-americká studia na UCLA a je ředitelem Centra pro výzkum a vzdělávání v oblasti práce. V roce 2010 pronesl projev, v němž vyzval k zavedení školného pro nelegální přistěhovalce na veřejných univerzitách ve výši platné pro místní studenty. „Stanete se právníky, učiteli, lékaři a členy Kongresu Spojených států, abyste nahradili ty staré bílé muže," zvolal, zatímco jeho převážně hispánské publikum tleskalo a jásalo.[991]

---

[989] Roberto Suro, Strangers Among Us: How Latino Immigration is Transforming America (New York: Alfred A. Knopf, 1998), s. 242.
[990] Alvaro Huerta, „In Time, Opponents Wil Pay for Rejecting DREAM Act", Press of Atlantic City (Pleasantville, NJ), 29. prosince 2010.
[991] Jerome R. Corsi, „Prof: Hispanics Should Replace 'Old White Men'", WorldNetDaily.com, 15. prosince 2010.

Tito lidé nemluví jazykem všeobecného bratrství. Ačkoli skupiny, které zastupují, jsou stále menšinami, mluví jazykem vyvlastňování.

E. Raymond Hall, profesor biologie na Kansaské univerzitě, je autorem autoritativní práce o americké divoké přírodě s názvem Mammals of North America. Jako biologický zákon uvedl, že „dva poddruhy téhož druhu se nevyskytují ve stejné geografické oblasti“. Profesor Hall vysvětluje, že lidské rasy jsou biologickými poddruhy a že tento zákon platí i pro ně: „Představa, že by jeden poddruh člověka žil po dlouhou dobu na rovnocenném základě s jiným poddruhem, je pouhým přáním a vede pouze ke katastrofě a zániku jednoho z nich.“[992]

V posledních desetiletích jsme byli svědky toho, o čem psal prof. Hall, a to na Balkáně, v Súdánu, ve Rwandě, v Burundi a ve východním Kongu. Říkáme tomu „etnické čistky“. V Zimbabwe probíhá systematická snaha zbavit zemi bělochů a někteří pozorovatelé nevylučují podobné snahy v Jižní Africe a Namibii. Je naprosto nereálné představit si etnické čistky ve Spojených státech? Prof. Hallovy předtuchy se v některých našich školách, věznicích a čtvrtích nezdají být tak přehnané.

Demografické síly, které jsme uvedli do pohybu, vytvořily podmínky, které jsou ze své podstaty nestabilní a potenciálně násilné. Všechny ostatní skupiny početně rostou a mají výraznou rasovou identitu. Pouze běloši nemají žádnou

[992] Citováno v knize Brenta Nelsona America Balkanized (Monterey, Virginie: American Immigration Control Foundation, 1994), str. 94–95.

rasovou identitu, jsou neustále v defenzivě a neustále ustupují. Mají na výběr: znovu získat pocit identity a odhodlání udržet si svůj počet, své tradice a svůj způsob života – nebo čelit zkáze.

Rasové příčiny neslučitelnosti s diverzitou

Sestaveno z úryvku knihy March of the Titans od Arthur Kemp, 2012 a článku, Der Rassengedanke des Nationalsozialismus od Walther Groß, 1934

Při přehledu historického vývoje všech národů se často hovoří o „vzestupu a pádu“ určité civilizace. To vyvolává zásadní otázku: Proč některé civilizace přetrvaly tisíc a více let, zatímco jiné vznikly a zanikly během několika set let? Proč například národy jako Japonsko, Švédsko a Anglie - všechny národy s omezenými přírodními zdroji - mohly mít progresivní aktivní kulturu po více než tisíc let, zatímco mocné civilizace, jako byl mimo jiné klasický Řím, Řecko nebo Persie, se zhroutily již po několika staletích? Politicky korektní historici svádějí vzestup a pád velkých národů minulosti na politiku, ekonomiku, morálku, bezpráví, zadlužení, životní prostředí a řadu dalších povrchních důvodů. Japonsko, Anglie a Švédsko však podobnými krizemi prošly desítkykrát, aniž by tyto země upadly do rozkladu. Je zřejmé, že zde musí působit nějaký jiný faktor - něco mnohem zásadnějšího než pouhé rozdíly v politice, morálce, bezpráví nebo některý z dalších stovek důvodů, které historici vyfabrikovali ve snaze vysvětlit kolapsy civilizací.

Každá společnost je pro každý národ jedinečná

V tomto bodě spočívá klíč k pochopení vzestupu a pádu všech civilizací. Lidé tvořící společnost na daném území vytvářejí kulturu, která je pro ně jedinečná. Společnost nebo civilizace je pouze odrazem obyvatelstva daného území. Například čínská civilizace je produktem čínského lidu a je odrazem složení obyvatelstva žijícího v Číně. Čínská civilizace

je jedinečná pro čínský lid; vytvořil ji a odráží jeho hodnoty a normy. Jelikož čínský lid vytvořil čínskou civilizaci, logicky z toho vyplývá, že čínská kultura by zanikla, kdyby čínský lid zanikl. V současné době žije převážná většina Číňanů v Číně a vytváří čínskou civilizaci v této zemi. Pokud by však do Číny museli emigrovat australští Aboriginci v milionových počtech a počet čínského obyvatelstva by se dramaticky snížil, pak by se během několika let charakter čínské civilizace změnil - aby odrážel charakter nových obyvatel tohoto území. Jinými slovy, společnost nebo civilizace na tomto území by pak odrážela skutečnost, že většinu obyvatel nyní tvoří Aboriginci, nikoli Číňané. Pokud by se Čína musela zaplnit Aboriginci, znamenalo by to konec čínské civilizace. Aboriginci by vytvořili novou civilizaci, která by odrážela je samotné, a nikoliv civilizaci čínského lidu. To, že by k tomu mělo dojít, je naprosto logické. Nemá to nic společného s tím, která kultura je vyspělejší, ani s nějakými představami o nadřazenosti či podřazenosti. Je to pouze odraz skutečnosti, že civilizace je produktem povahy lidí tvořících obyvatelstvo na daném území.

Bez Číňanů není čínské civilizace

Vraťme se k čínskému příkladu: Kdyby zítra zmizel veškerý čínský lid na Zemi, pak by s ním zcela zjevně zmizela i čínská civilizace a kultura. Právě tento překvapivě zřejmý princip určuje vznik a zánik civilizací - jakmile zmizí lidé, kteří vytvořili určitou společnost nebo civilizaci, pak tato společnost nebo civilizace zmizí s nimi. Pokud zmizelé obyvatelstvo nahradí jiné národy, pak se vytvoří nová společnost nebo kultura, která odráží kulturu a civilizaci nových obyvatel daného regionu.

Příchod bělochů změnil americkou civilizaci

Existuje mnoho příkladů, jak tento proces funguje. Jedním z nich, který je všem známý, je posun, k němuž došlo v Severní Americe. Na tomto kontinentu žili po tisíce let Indiáni, kteří vytvořili civilizaci, jež tomuto kontinentu dominovala. Jinými slovy, civilizace a kultura, která ovládla Severní Ameriku, odrážela skutečnost, že tam žili Amerindové a tvořili většinovou populaci. Po roce 1500 n. l. se tento kontinent zaplnil bílými přistěhovalci z Evropy. Tito bílí přistěhovalci vytlačili Amerindy tím, že je vytěsnili z držení Severní Ameriky. Tehdy došlo k velkému posunu v severoamerické civilizaci. Zatímco indiánská kultura dominovala po tisíce let, během několika set let se dominantní civilizací na tomto kontinentu stala bílá evropská. Tento posun odrážel skutečnost, že většinu obyvatel Severní Ameriky tvořili bílí Evropané - a civilizace Amerindů prakticky zanikla. Amerindská civilizace v Severní Americe „padla“, protože se změnilo obyvatelstvo Severní Ameriky.

Důležitý rasový posun

Tento efekt - vysídlení národů a následný zánik jejich civilizace - má přímé důsledky z rasového hlediska. Vzestup a pád jakékoli konkrétní civilizace lze sledovat nikoli podle ekonomiky, politiky, morálky atd., ale spíše podle skutečné rasové přítomnosti samotných lidí. Pokud společnost, která vytvořila určitou civilizaci, zůstane nedotčena jako rasově homogenní jednotka, pak tato civilizace zůstává aktivní. Pokud se však společnost v určité oblasti změní ve svém rasovém složení - v důsledku invaze, přistěhovalectví nebo jakéhokoli poklesu počtu obyvatel -, pak civilizace, kterou tato společnost vytvořila, zanikne spolu s nimi a bude nahrazena novou civilizací odrážející nové obyvatele daného území.

Zmizení bělochů vedlo ke kolapsu jejich civilizací

Bílé civilizace na Blízkém východě, které původně vytvořili proto-nordici, alpinci a mediteránci a které pak ovlivnily vlny indoevropských nájezdníků, vzkvétaly a vytvořily divy starověkého světa. Tyto oblasti byly buď napadeny, nebo jinak obsazeny (prostřednictvím dělníků, přistěhovalectví nebo ve vzácných případech dobytím) nebílými národy různých ras. Když původní bílé národy, které tyto civilizace vytvořily, zmizely nebo se staly bezvýznamnou menšinou (v důsledku smrti a pohlcení jinými rasami), jejich civilizace „padly“ přesně stejným způsobem, jakým „padla“ civilizace Amerindů v Severní Americe. […]

Míšení s nebílými otroky způsobilo úpadek Egypta

Od dob Staré říše využívali původní bílí Egypťané Núbijce, černochy a Semity (nebo Araby) k práci na mnoha svých stavbách nebo jako otroky. V různých fázích faraoni zaměstnávali také núbijské žoldáky a nakonec Núbii a Súdán fyzicky obsadili a začlenili do egyptské říše. Přestože stavby starověkého Egypta jsou velmi působivé - mnohé z nich se dochovaly až do dnešních dnů - jejich výstavba závisela na schopnosti Egypťanů zorganizovat nebývalé množství lidské práce. Pod vedením písaře a architekta pracovaly tisíce otroků a regimenty vojáků po celá desetiletí na vytvoření velkých staveb, a to pouze za použití pák, saní a mohutných ramp z hlíny. Je nemožné si myslet, že by takové masivní využití otrocké a cizí práce nezanechalo na obyvatelstvu země nějaké stopy.

Docházelo tak k míšení, což v kombinaci s přirozeným růstem a reprodukcí otroků a dělníků znamenalo, že v relativně

krátké době tvořili významnou část populace. Bylo učiněno několik pokusů zabránit tomu, aby se v Egyptě usadilo velké množství Núbijců. Jeden z prvních zaznamenaných zákonů o rasovém oddělení byl vyryt na kámen na břehu jižního Nilu, který zakazoval Núbijcům postupovat na sever od tohoto bodu. Přesto neustálé využívání Núbijců jako pracovní síly nakonec vedlo k tomu, že se v Egyptě vytvořila početná nebílá populace, jejíž počet se zvyšoval přirozenou reprodukcí a pokračujícím přistěhovalectvím. Oblast byla také po dvě stě let obsazena semitskými Hyksósy, kteří se smísili s místním obyvatelstvem, a následovalo další semitsko-arabské přistěhovalectví, podporované dlouho existujícím černošským osídlením na nejjižnějším toku Nilu.

V Egyptě se opět projevily faktory, které vedly k zániku Árijců v Indii: místní nebílé obyvatelstvo, které vykonávalo práci, přirozený nárůst počtu nebílých, fyzická integrace a pokles původní bělošské porodnosti. Všechny tyto faktory se sečetly a vytvořily dnešní složení egyptské populace, které se velmi liší od mužů a žen, kteří založili Egypt a projektovali pyramidy. S tím, jak se měnilo složení obyvatelstva, měnily se i kulturní projevy nebo civilizace tohoto regionu, a to až do té míry, že dnešní obyvatelstvo Blízkého východu nelze ani náhodou označit za bělochy. To vysvětluje, proč současní obyvatelé Egypta nejsou ti samí lidé, kteří navrhli pyramidy. Dnešní Egypťané jsou rasově i kulturně zcela odlišní lidé, kteří žijí mezi ruinami civilizace jiné rasy.

Stejné důvody úpadku na Blízkém východě

Úpadek a nakonec i vymření bílé populace na Blízkém východě znamenal konec původních civilizací v těchto oblastech. Ve všech zemích Blízkého východu se semitské

(arabské) a černošské obyvatelstvo rozrůstalo, protože je vládnoucí běloši využívali jako pracovní sílu. V případě Sumeru byli bílí vládci fyzicky vytlačeni vojenským dobytím ze strany semitských nájezdníků. Tento proces pokračoval, dokud téměř všechny zbytky původních bělochů ve větším regionu nebyly asimilovány do tmavšího obyvatelstva. Pouze občasný výskyt světlých vlasů nebo očí u dnešních Iráčanů, Íránců, Syřanů a Palestinců připomíná původní vládce těchto území.

Lekce - role rasově cizí pracovní síly v úpadku civilizace

Poučení je jasné: civilizace zůstane neporušená tak dlouho, dokud bude existovat její tvůrčí rasa. To platí pro všechny rasy stejně - bílou, černou, mongolskou nebo jakoukoli jinou. Dokud si rasa, která civilizaci založila, zachová svou územní celistvost a nebude využívat k práci velké množství cizích ras, bude tato civilizace existovat. Pokud civilizace vpustí do svého středu velké množství cizích ras (nejčastěji jako dělníky) a poté se s těmito nově příchozími integruje, tato civilizace se změní tak, aby odrážela nové rasové složení obyvatelstva. Každá civilizace - ať už je bílá, černá, asijská nebo domorodá - stojí a padá na homogenitě svého obyvatelstva a na ničem jiném. Jakmile společnost ztratí svou homogenitu, změní se její povaha. Tento jednoduchý fakt, který historici často ignorují, je klíčem k pochopení vzestupu a pádu všech civilizací bez ohledu na rasu.

Dějiny jsou závislé na rase

Tomuto procesu podlehly i rané bílé civilizace v Řecku a Římě. Poslední velký řecký vůdce Periklés skutečně v roce 451

př. n. l. vydal zákon, který omezoval státní občanství podle rasového původu. Přibližně o čtyři sta let později byl však tento zákon změněn, protože se stále více projevovaly populační posuny. Někteří římští vůdci se pokusili vrátit zpět rasový posun, ale jejich snaha byla marná. Samotná rozloha Římské říše znamenala, že do jejích hranic byly zahrnuty nejrůznější rasy, a tento var nakonec vedl k rozpadu původního římského obyvatelstva. Ti, kdo obývají určité území, určují charakter společnosti na tomto území. To je neměnný přírodní zákon. Je to železné pravidlo, na němž je postaveno veškeré lidské snažení - že dějiny jsou závislé na rase.

Vysvětlení vzestupu a pádu civilizací

- Každá společnost a kultura je souhrnem a jedinečným produktem lidí, kteří ji tvoří;
- Například: Čínská civilizace je produktem čínského lidu, australská aboriginní kultura je produktem aboriginského lidu a bělošská společnost je produktem bělochů;
- To nemá nic společného se subjektivními představami o nadřazenosti či podřazenosti;
- Pokud se změní rasové složení lidí ve společnosti, je logické, že se změní i kultura této společnosti, aby odrážela tuto změnu ve společnosti;
- Tomu se říká „vzestup a pád“ civilizací - kdy je jedna kultura nahrazena kulturou jinou;
- Příčinou této výměny kultur je výměna národa v dané společnosti;

- Tímto způsobem „padla“ kultura amerických indiánů, protože byli nahrazeni bělochy jako dominantní rasou na severoamerickém kontinentu;
- Civilizace pak „nepadají“ - jsou pouze nahrazeny jinou kulturou, která je produktem nové populace.

Civilizace „vzestupuje a padá“ na základě své rasové homogenity a ničeho jiného. Dokud si udržuje svou rasovou homogenitu, vydrží - pokud svou rasovou homogenitu ztratí a změní své rasové složení, „padne“ nebo bude nahrazena novou kulturou. […]

Západní civilizace v ohrožení

Civilizace vzniká a zaniká v závislosti na tom, zda je homogenní – či nikoli – a zda její původní obyvatelstvo zůstává dominantní většinovou složkou společnosti. Historie opakovaně dokazuje, že když se původní obyvatelstvo jakékoli společnosti změní nebo ztratí své dominantní většinové postavení, změní se podle toho i kultura a povaha této společnosti.

Existují čtyři způsoby, jak může obyvatelstvo národa zaniknout:

- Zničení ve válce;
- Zahlcení jeho území imigrací za účelem získání pracovní síly;
- Fyzické smíšení s nově příchozími; a
- Klesající porodnost v kombinaci s výše uvedenými faktory č. 2 a 3.

Starověká Mezopotámie, Egypt, Řecko a Řím zanikly, protože tyto civilizace dopustily, aby jejich území zaplavili přistěhovalci, a stejný scénář se odehrává i v dnešních západních zemích. Pokud se demografický vývoj nezastaví, stanou se běloši v Severní Americe, Evropě, Austrálii a na Novém Zélandu menšinou ještě před koncem 21. století. Poté bude jen otázkou času, než bílá rasa zcela zanikne.

***

Od té doby, co se lidé zabývají dějinami minulých dob a národů, je vždy zajímala velká otázka příčin úpadku a zániku států a kultur. To je koneckonců otřesný a skličující obraz, který zůstává ze všech pozorování dějin: Po vzestupu a rozkvětu přišlo období stagnace, po němž brzy následovaly první známky rozpadu a úpadku. Moc státu ochabla, umění upadlo, duch a víra klesly ze svých hrdých výšin, až nakonec kdysi tak hrdý národ vedl jen stín své existence a nakonec jeho dějiny vymazal vzestup jiného. Tak se velké říše árijské Indie, Peršanů, Řeků nebo Římanů ponořily do propadliště dějin a často jen rozpadající se ruiny, nad nimiž roste džungle nebo vane písek pouště, připomínají velké činy dávných národů, nad nimiž se dějiny přenesly.

Lidský duch znovu a znovu hledá příčiny těchto procesů a tyto otázky nejsou v žádném případě neplodné nebo plané, naopak: zejména politici si je musí klást na začátku svého působení, protože na jejich zodpovězení závisí povaha a smysl celé jejich práce.

Pokusy vysvětlit úpadek velkých civilizovaných národů politickými nebo ekonomickými příčinami byly dlouho marné. Žádná z těchto odpovědí nebyla uspokojivá a nakonec je

nahradila unavená víra rezignované doby, která v našich dnech začala úpadek národů považovat nikoli za důsledek nějaké jediné příčiny, ale za osudovou nutnost života národů samotných. Přesvědčení, že životnost a vitalita národů a jejich výtvorů je stejně omezená jako životnost a vitalita jednotlivých lidských bytostí, a že tedy vzestup a rozkvět musí osudově následovat úpadek, mládí a tvůrčí činorodost zastarání a pád, vedlo k učení o úpadku Západu a stalo se tak vnitřním předpokladem úpadku charakteru a morálky poválečného období, které jsme všichni s hrůzou prožívali. Je-li totiž konec a pád i našeho národa osudový a nevyhnutelný, pak samozřejmě už nestojí za oběti a odříkání, které všechny boje o budoucnost vyžadují, a bezohlednost, sobectví a bezuzdné uspokojování všech vlastních tužeb jsou ospravedlněny marností všech vyšších cílů pro budoucnost.

Německo by nikdy nemohlo zažít zlomový okamžik posledního roku, kdyby se obecně věřilo unavené doktríně o odříkání osudového konce našeho národa. Byla však otřesena, ba v podstatě již překonána, když našla své nejhlasitější zastánce navenek - byla překonána poznatky rasového pohledu na dějiny, který veden zdravým rozumem a potvrzen nejnovějšími vědeckými poznatky odpovídá na otázky o příčinách úpadku národů v životě dějin zásadně jinak. Učí nás, že to není ekonomika a politika, ani přírodní katastrofy či vnitřní konflikty, které jsou schopny dlouhodobě zničit národy, ale že konečnou příčinou každého úpadku národů v dějinách, kterou dokážeme postihnout, je biologická příčina, která zlomila sílu a zdraví rasy.

O osudu národů nerozhoduje přízeň či nepřízeň prostředí, ani klima, ekonomika či politika jako takové, ale pouze síla rasy

a zdraví její krve, v níž se rozhoduje o vzestupu a pádu. A dokud národy země bděly nad těmito základy svého bytí a chránily a uchovávaly je, jejich díla vydržela a každá porážka ve válce nebo každá neúroda se svými důsledky mohla být překonána a přetrvána. Pouze národ, jehož rasa je zničena, navždy zaniká. Neboť síla a zdraví krve jsou národům dány jen jednou, a jakmile se rozpadnou, nemohou být nikdy obnoveny jako zničená města nebo zpustošená pole. Podíváme-li se zpět do historie s tímto pohledem, který nás naučila a potvrdila moderní věda, pak se před námi náhle rozvine zcela nový obraz a na nesčetných jednotlivých příkladech je náhle jasné, jak počátek úpadku velkých národů měl vždy a všude své příčiny ve zničení rasové podstaty. A při bližším zkoumání si uvědomíme, že takový biologický úpadek, po němž následuje úpadek politický, je možný třemi různými způsoby, které samozřejmě v realitě historických událostí probíhají vždy současně, ale které je třeba pro přehlednost v této úvaze na chvíli oddělit.

Prvním procesem biologického rozpadu je početní úbytek. Veškerý život na zemi je ohrožován nekonečnými nebezpečími a těžkostmi a lidé a národy nejsou výjimkou. Války připravují o život nespočet mužů v nejlepším věku, epidemie vylidňují celé země, přírodní katastrofy a hladomory často vylidňují rozsáhlé oblasti země. Život v tomto světě plném bojů a nebezpečí by byl již dávno zničen, kdyby příroda nenašla ochranu v plodnosti svých tvorů. Každý podzim rozptýlí po zemi miliardy semen; miliony a miliony z nich mohou být zničeny, ale stále jich je dost, aby zakořenily a vyrostly v nové nositele života.

A tak byla do lidí vložena i vůle žít nad rámec sebe sama, snaha rozmnožovat se a množit se, aby přes všechna nebezpečí,

přes všechny těžkosti a katastrofy života národů mohly nové generace vždy převzít dílo svých předků a předat je do vzdálené budoucnosti. Ať byl osud národů na zemi jakkoli těžký, ať byla v jednom okamžiku zničena jakkoli velká část žijícího lidského pokolení, za několik generací se vzpamatovaly, aby znovu povstaly, pokud byla jejich vůle k životu zdravá a jejich plodnost neochabovala. Z lůna poraženého pokolení vyrůstali mstitelé a osvoboditelé v zástupech zdravých dětí a zároveň právě zde vytryskl pramen, který dal sílu nové velikosti a rozkvětu civilizace.

Běda však lidem, kteří zapomínají, že jedinou cestou do budoucnosti jsou děti. Tam, kde se rodina stává malou, kde pouze počet dětí nahrazuje ztrátu umírajících, je každá válečná ztráta nebo každé období hospodářských potíží katastrofou, která se dotýká krve tohoto národa. Nyní totiž vede k poklesu počtu obyvatel, a tím k oslabení sil a vyvolává nové hrozby ze strany silnějších sousedů, které až příliš snadno vedou ke konečnému pádu. Dějiny totiž nesnášejí prázdná místa, a tam, kde ochabla vůle národa žít a jeho národní síla byla zlomena, nastoupí podle věčných zákonů na jeho místo jiný, silnější, a smete ho, protože síla a činorodost jsou Bohem dané životní hodnoty.

Jakkoli je však počet obyvatel důležitý, o biologickém osudu národa v žádném případě nerozhoduje jeho zachování. O hodnotě života totiž nerozhoduje počet jako takový, ale pouze počet nositelů síly a schopností, zdraví a výkonnosti. A právě z tohoto důvodu příroda vytvořila takovou hojnost a nadbytek živých tvorů, protože ze své nekonečné nabídky může díky drsnému zákonu selekce neustále zvyšovat a zlepšovat hodnotu a výkonnost svých tvorů.

V životě národů vždy hrozí nebezpečí obrácené, inverzní selekce. Spočívá v tom, že místo nejlepších a nejschopnějších se zvláštní péče dostává právě slabým a nemocným. Národ je koneckonců mnohost dědičných linií, z nichž každá v sobě skrývá jinou hodnotu a jinou schopnost. A pro historický osud národa musí být rozhodující, zda se v průběhu staletí zvýší počet dědičných linií, které jsou nositeli nejvyšších a nejschopnějších hodnot, a tím pozvednou národ, nebo zda budou naopak zničeny a přerušeny a na jejich místě převládnou ty dědičné linie, které v sobě skrývají horší a neschopné dispozice. A lékařská stránka této otázky není zdaleka nejdůležitější; ve starověku ještě neexistovala ona přehnaná lidskost, která v dnešní době uchovává i to nejzávažnější dědičné zatížení k rozmnožení, a tím i opakování ve stále nových generacích. Tehdy dědičné kmeny s těžkými degeneracemi dříve či později vymíraly, a přesto se hodnota a výkonnost národa v důsledku špatné selekce posouvala na nepříznivou stranu. Ani v říši normálních a zdravých lidí totiž neexistuje rovnost mezi lidmi. Jednotlivci převyšují průměr v síle ducha nebo těla, zatímco jiní za nimi zaostávají, aniž by byli patologičtí nebo nenormální. Běda národu, který v průběhu svých dějin vyčerpá ty vzácné generace, jejichž dědictví má výjimečnou hodnotu, místo toho, aby je žárlivě chránil! Výsledkem je, že postupně chybějí výjimečné talenty a na druhé straně nabývají na významu ty méně hodnotné. A to dříve či později nevyhnutelně znamená úpadek státu a kultury. Počet lidí zůstává stejný, nebo se dokonce může zvyšovat, jazyk je stejný, hranice země se nemění, ale lidé, kteří je naplňují, se vnitřně změnili, už nevytvářejí nové hodnoty z nevyčerpatelného pramene rasové zdatnosti, jako to dělaly generace před nimi, ale spokojují se s udržováním toho, co bylo

předáno, dokud na to už není dost sil a pochopení, a nakonec dekadentní generace epigonů nechá dědictví předků zchátrat, protože v jejich krvi už nežije síla jejich tvůrců.

Všechna tato nebezpečí početního úbytku a dědičného zhoršení národa v důsledku špatné selekce však nabývají svého konečného a nejhlubšího významu teprve tehdy, když si uvědomíme, jakou roli hraje rasa v užším slova smyslu v dějinách národů.

Slovo rasa se dnes používá ve dvou různých významech, což vysvětluje mnohá nedorozumění mezi lidmi. Dosud jsme o rase jako takové hovořili ve smyslu všech těch dispozic, které jsou u lidí, a vlastně u všech lidí, dědičné, tj. nejsou způsobeny vlivy prostředí, ale pouze dědičností krve. Věda zde zavedla termín „vitální rasa“. Vedle toho však existuje pojem rasy v pravém slova smyslu, vědcova soustavná rasa, kterou označujeme skupinu lidí, kteří se shodují v podstatných fyzických a duševních dědičných vlastnostech. Mluvíme tedy o různých velkých rasách lidstva a stavíme je proti sobě jako skupiny, které k sobě patří samy o sobě. A podíváme-li se nyní na národy, které sehrály určitou roli v průběhu dějin, vidíme, že většinou obsahovaly lidi různého rasového původu. Nebyla to však rasová směsice, která utvářela způsob, jakým se tato různorodost srostla v jeden národ, ale vždy nejprve rasové rozvrstvení. Starověké civilizované státy totiž vděčí za svůj původ árijskému člověku nordické krve, který je všechny a jejich kultury stvořil. A tam, kde se setkal s cizími obyvateli země, se s nimi nemísil, ale podrobil si je a postavil nad ně své soukmenovce jako panskou třídu. Z této třídy nordických dobyvatelů však vzešlo vše, co starověké národy vytvořily z hlediska hodnot a úspěchů. A jejich velikost trvala jen tak

dlouho, dokud byla nordická krev, která je stvořila, dostatečně silná a vlivná. Jakmile se však ztratila čistota krve a cit pro rozdíly mezi rasami, jakmile do nich pronikla cizí krev, začal úpadek kultur a států a v dějinách všech dob můžeme šokovaně pozorovat, jak pronikání cizí krve jde ruku v ruce s rozkladem zvyků, víry, charakterových a mravních hodnot, a tak nenávratně ničí základy, na nichž byla kdysi postavena budova vzkvétající kultury.

Ale všechno, co pak vidíme v průběhu dějin takového hroutícího se národa, pokud jde o politické deviace a hospodářské zmatky, není v podstatě nic jiného než důsledek zničené biologické síly, která zeslábla, protože byla nezodpovědně opuštěna čistota a soudržnost krve.

Nutnost rasového sebeuvědomění

Sestaveno z úryvků knih Essential Writings on Race od Samuel Francis, 2014 a The Fall of Western Man od Mark Collett, 2017

Proč je rasa důležitá – Útokům na naši rasu a kulturu je třeba čelit výslovně z rasového hlediska.

Existuje staré rčení – údajně prastará čínská kletba: „Kéž žiješ v zajímavých časech.“ Dnes se tato kletba naplnila. Zajímavé časy jsou tady. Nejzajímavější na nich je, že snad poprvé v historii, a rozhodně jako jeden z mála případů v historii, jsme svědky víceméně mírového předání moci od jedné civilizace a od rasy, která tuto civilizaci vytvořila a nesla, k jiným rasám.

V Jižní Africe již byl tento přechod dokončen, alespoň ve formálním politickém smyslu, a to se zjevnou podporou většiny bílého obyvatelstva. Ve zbytku území, které kdysi tvořilo společné impérium evropských národů v Africe a Asii, k tomuto přechodu došlo již dávno, a to v okamžiku, kdy se imperiální mocnosti stáhly nebo byly vyhnány z území, která dobyly.

V Evropě tento přechod pravděpodobně ještě v žádném větším měřítku nezačal a pravděpodobně nezačne, dokud imigrace nebělochů nebude podstatně pokročilejší, než je tomu nyní. V Severní Americe, a zejména ve Spojených státech, je však tento přechod v plném proudu. Právě v naší vlastní zemi jsou časy nejzajímavější, a proto i nejprokletější.

Kultura a její symboly

Přesun moci pozorujeme téměř ve všech sférách veřejného i soukromého života. Dosud se jedná spíše o kulturní než

politický či ekonomický posun; je to patrné na vzestupu multikulturalismu, afrocentrismu a dalších protibělošských kultů a hnutí v univerzitních osnovách, jakož i na pronikání protibělošské etiky a chování, které tyto kulty vnucují, dokonce i do každodenního soukromého života. Je to patrné na stále se zrychlující válce proti tradičním symbolům staré civilizace a na vyzdvihování symbolů nových národů, které usilují o jejich nahrazení.

Svátek Martina Luthera Kinga v roce 1983 byl prvním a nejdůležitějším příkladem tohoto trendu, ale zdaleka ne posledním; lze dokonce tvrdit, že Kingův svátek byl pouze legitimizačním prostředkem pro útoky na další symboly, k nimž došlo od té doby. Útoky na vyvěšování bojové vlajky Konfederace a na další symboly Konfederace a bílých jižanů jsou dnes běžné, ale Alamo v San Antoniu je dalším tradičním bílým symbolem, který je rovněž terčem útoků – ze strany Hispánců. Na bojišti Custera v Montaně se nyní oslavuje indiánské vítězství, ačkoli to, co je na bitvě u Little Big Hornu historicky památné, není vítězství několika tisíc indiánů nad malým oddílem americké kavalerie, ale spíše porážka bělochů z rukou nebílých.

Svátky, státní výročí, vlajky, písně, sochy, muzea, symboly a hrdinové, které daný národ sdílí, jsou základem jeho identity a existence jako národa. To, čeho jsme svědky na oficiální úrovni veřejné kultury v podobě útoků na tyto tradiční symboly a jejich nahrazování symboly jiných ras, představuje faktické vymazání jednoho národa a postupné vytváření národa jiného.

Tento proces se samozřejmě neomezuje pouze na oficiální kulturu, která je často pouhou hračkou politiků. Ještě zřetelněji to platí na úrovni populární kultury, čímž se dnes nemyslí

kultura vytvářená lidmi, ale spíše kultura vytvářená elitami pro spotřebu lidmi. Západní filmy dnes běžně vykreslují bělochy jako padouchy a Indiány a Mexičany – nebo, což je ještě neuvěřitelnější, černochy – jako hrdiny či mučedníky. Téměř všechna televizní a filmová ztvárnění občanské války dnes jednoznačně vykreslují Jih a Konfederaci jako padouchy; možná v nejlepším případě jako ty, kteří se zmýlili, ale přesto stojí na špatné straně dějin.

Je také běžné zobrazovat téměř všechny zločince – násilníky, vrahy, lupiče – jako bělochy, ačkoli statistická realita samozřejmě ukazuje, že násilná kriminalita ve Spojených státech je z velké části dílem nebělochů. Před několika lety politolog Robert Lichter ve své studii ukázal, že zatímco za posledních 30 let byli běloši zatčeni za 40 procent vražd spáchaných ve Spojených státech, v televizi spáchali běloši 90 procent vražd.

Nebílí jsou často zobrazováni nejen jako hrdinové, ale také jako ti, kteří nad bílými dominují. Typickým rysem policejních filmů je vykreslování černochů jako nadřízených bílých protagonistů, z čehož je snad nejznámější série „Smrtonosná zbraň“ s Melem Gibsonem. Druhý díl této série dokonce vykreslil bílé Jihoafričany – dnes v hollywoodské verzi bezpochyby představující nacisty – jako strůjce pašování drog do Spojených států.

Zatímco je dobře známá výslovná rasová nenávist vůči bělochům vyjádřená ve filmech určených černošskému publiku, stále častějším tématem v mainstreamové televizi a filmu je nebezpečí, které představují hordy násilných a krutých stoupenců nadřazenosti bílé rasy, skinheadů, neonacistů, paleonacistů a rasistických teroristů, kteří se zdají číhat v

každém městě, za každým výkladem, v každém malém městečku po celé zemi – všude a neustále. Nedávno v osmihodinovém filmovém zpracování románu Stephena Kinga „The Stand“, který vypráví o závěrečném boji na konci světa mezi nadpřirozenými silami dobra a zla, byla zosobněním dobra a Boha starší černoška, zatímco ďábel byl ztvárněn jako modrooký, blonďatý běloch, jehož zlí stoupenci mávali vlajkou Konfederace. Zdá se, že ani na konci světa nás Hollywood nedokáže zbavit bílého rasismu.

Většina těchto příkladů je samozřejmě dost triviální. Euroamerická civilizace a lidé, kteří ji vytvořili, mohou přežít umělecké příspěvky Stephena Kinga a Mela Gibsona – možná. Tyto příklady jsou však zajímavé právě proto, že jsou tak triviální a že z větší části nepředstavují hlavní, explicitní téma dnešní populární kultury. V 60. letech se film Hádej, kdo přijde na večeři výslovně zabýval tématem mezirasových sňatků a otevřel jej k diskusi, ale dnes tvoří pozadí a kontext populární zábavy spíše témata namířená proti bělochům. Jako taková se buď nepozorovaně vkrádají do veřejného povědomí, nebo v mnoha případech v něm již jsou.

Vymazání a vytlačení oficiálních kulturních symbolů a podobný proces v populární kultuře produkované elitami a masově konzumované představuje vytlačení kulturních norem – standardů, podle nichž je veřejné i soukromé chování legitimizováno či odsuzováno a podle nichž je definována kultura. Zatímco tradiční normy, které jsou napadány a odvrhovány, téměř nikdy nebyly výslovně rasové, nové normy, které jsou vytvářeny a vnucovány, jimi jsou, a to nejen výslovně rasové, ale také výslovně a hlasitě protibělošské.

Jedná se o promyšlenou taktiku, jejímž cílem je získat kulturní legitimitu a kulturní hegemonii a v konečném důsledku i donucovací politickou moc ve prospěch nebělochů na úkor bělochů. Nabízí konspirační interpretaci dějin, v níž jsou běloši systematicky démonizováni jako nepřátelé černé rasy, a mýtus o černé rasové solidaritě a nadřazenosti. „Afro-rasismus“ je ideologický a politický aparát, jehož prostřednictvím se připravuje otevřená rasová válka proti bílé rase a její civilizaci, a to nikoli jako součást „hněvu“ ani jako reakce na „nespravedlnost“ a „zanedbávání“, ale – stejně jako každá válka – jako součást koordinované strategie k získání moci. Neomezuje se pouze na černochy, ale rozšiřuje se i na další nebělochy, kteří se k němu chtějí připojit.

Jak si kopeme vlastní hrob

Samozřejmě, že neběloši nejsou zdaleka jedinými šířícími rasismus namířený proti bělochům. Jedním z nejpozoruhodnějších rysů naší zajímavé doby je míra, v jaké si běloši sami pomáhají kopat vlastní rasový a civilizační hrob. Mám zde v ruce relativně nový časopis, který si, jak jsem si jist, budete všichni chtít okamžitě předplatit. Jmenuje se Race Traitor: A Journal of the New Abolitionism (Zrádce rasy: Časopis nového abolicionismu), vychází v Cambridge v Massachusetts a jeho mottem je: „Zrada bělošství je loajalita k lidstvu.“ Redaktoři citují Julia Lestera, který píše: „Bělošství nespočívá v barvě kůže. Je to stav mysli, stav, který bude zničen.“

Ačkoli se nezdá, že by časopis Race Traitor obhajoval fyzickou genocidu, vychází z předpokladu, že rasa je pouhým společenským vynálezem, nikoli přírodním faktem, a prosazuje zrušení pojmu rasy, jak se vztahuje na bělochy. Rasová identita

je zakázána pro bělochy, ale ne pro nebělochy (nebo alespoň pro černochy). Samozřejmě je výslovným cílem zničit bílou civilizaci tím, že se odstraní symboly a instituce kolektivního vědomí, které definují rasu a tvoří základ kultury.

Válka proti bílé rase a její civilizaci však není nic nového. Je součástí světově historického hnutí, které začalo na konci 19. století – možná ne náhodou právě v době bitvy u Little Big Hornu – a které americký rasistický spisovatel Lothrop Stoddard nazval v upřímném jazyce dvacátých let 20. století „Stoupající vlnou barevných proti nadvládě bílého světa“ a které Oswald Spengler o několik let později nazval „revolucí barevného světa“.

Dnes se nad takovými formulacemi snadno usmějeme, ale sám Martin Luther King výslovně a opakovaně spojoval americké hnutí za občanská práva s tím, co ve svém projevu z roku 1960 nazvaném „Stoupající vlna rasového vědomí“ označil za „celosvětový boj“. Ve svém rozhovoru pro časopis Playboy z roku 1965 King v otevřeném vyjádření rasistických nálad poznamenal, že americký černoch „pociťuje stále hlubší pocit sounáležitosti se svými černými africkými bratry a se svými hnědými a žlutými bratry z Asie, Jižní Ameriky a Karibiku“.

Právě takovou ukázku rasové solidarity jsme nedávno zažili při inauguraci Nelsona Mandely v Jižní Africe, kdy Kingova vdova, Coretta Scott Kingová, přijela, aby stála po jeho boku. Paní Kingová samozřejmě necestuje tisíce mil, aby oslavovala vítězství demokracie ve východní Evropě, ale pouze do zemí, kde se posiluje postavení jejích rasových soudruhů.

Je pravda, že Martin Luther King, paní Kingová, Mandela a mnoho dalších mluvčích „narůstající vlny [nebělošského] rasového uvědomění“ zastávají liberální rétoriku, která zdánlivě slibuje rasovou rovnost spíše než nadvládu. Ať už však tito mluvčí skutečně věří v takovou liberální vizi, nebo ji pouze používají jako zbraň proti bělochům, není pochyb o tom, že většina černochů ve Spojených státech nesdílí liberální názory na rovnost, svobodu a toleranci.

Nedávný průzkum společnosti Harris provedený pro Národní konferenci a zveřejněný v březnu 1994 ukázal, že nebělošské menšiny (hispánské i černošské) „mají větší sklon než běloši uplatňovat tvrdé stereotypy vůči jiným menšinám, ale sjednotili se v názoru, že běloši jsou ‚bigotní, panovační a neochotní sdílet moc‘“, a průzkum zjistil, že každá menšina věří, že „je diskriminována ekonomikou a vzdělávacím systémem ovládaným bělochy“. Bez ohledu na liberalismus, k němuž se mnozí příslušníci jiných než bílých menšin veřejně hlásí, se těžko dá očekávat, že by se z těchto postojů mohla vyvinout skutečně liberální politika.

Někteří zastánci rasové revoluce možná upřímně volají po svobodě, rovnosti a bratrství, ale historické důkazy naznačují, že tomu tak být nemůže. Historik William H. McNeill v sérii přednášek, které přednesl v roce 1985 na Torontské univerzitě, tvrdí, že to, co nazývá „etnickou hierarchií“, je „všude na vzestupu“ a že se skutečně jedná o normální stav lidských civilizací. „Jiné civilizované společnosti,“ píše McNeill, „téměř vždy přijímaly a prosazovaly nerovnost mezi různými etnickými skupinami, z nichž se skládaly.“

McNeillův termín „etnická hierarchie“ se samozřejmě skládá ze slov odvozených z řečtiny; pokud tato slova volně (ale

ne příliš volně) přeložíme do jejich latinských ekvivalentů, je zřejmé, že McNeill tvrdí, že rasová nadvláda v té či oné podobě je normou lidských civilizací, že rovnost má jen malý historický základ a že iluze takové rovnosti bude brzy drsně rozptýlena.

Falešnost liberalismu, za který se zasazovali vůdci rasové revoluce, byla zřejmá i samotnému Spenglerovi. „Zajíc," napsal ve své poslední knize The Hour of Decision, „může snad oklamat lišku, ale lidé se navzájem oklamat nemohou. Černoch prokoukne bělocha, když ten mluví o ‚lidskosti' a věčném míru. Vycítí jeho neschopnost a nedostatek vůle bránit se… Barevné rasy nejsou pacifisté. Nelpí na životě, jehož jedinou hodnotou je jeho délka. Chopí se meče, když my ho odložíme. Kdysi se bělocha báli; nyní jím pohrdají."

Co se tedy v našich zajímavých časech děje, stručně řečeno, je toto. Byl zahájen koordinovaný a dlouhodobý útok proti civilizaci bílého, evropského a severoamerického člověka, a tento útok se neomezuje pouze na politické, sociální a kulturní instituce, které tuto civilizaci charakterizují, ale rozšiřuje se také na rasu, která tuto civilizaci vytvořila a která ji i dnes nese a předává dál. Válka proti bílé civilizaci se někdy (ba dokonce často) odvolává na liberální ideály jako na své ospravedlnění a cíl, ale pravděpodobnou realitou je, že vítězství rasové revoluce skončí pouhou nadvládou nebo zničením bílé rasy a její civilizace ze strany nebělošských národů – už jen z demografických důvodů v důsledku nebělošské imigrace a poklesu porodnosti bělochů.

Z loňských demografických prognóz Úřadu pro sčítání lidu USA víme, že do poloviny příštího století se současná bílá většina ve Spojených státech zmenší na menšinu ve vlastní zemi, a vzhledem k této skutečnosti a rostoucí legitimizaci

rasismu namířeného proti bělochům ve Spojených státech se situace bělochů v této zemi, mírně řečeno, nijak nezlepší.

Samozřejmě by revoluce nemohla uspět ani dojít tak daleko, jak se stalo, bez aktivní pomoci bělochů. Někteří podpořili rasovou revoluci namířenou proti vlastní rase a civilizaci a ještě větší počet lidí se s ní pasivně smířil, přičemž jejich loajalita k vlastnímu národu byla postupně podkopávána vštěpováním skrytých, vůči nim nepřátelských předpokladů.

Vlastně vyrobené jedy

Stoddard a Spengler, stejně jako již zesnulý James Burnham ve své knize Suicide of the West, analyzovali tyto vlastními silami vytvořené jedy, jimiž si západní národy připravují vlastní zkázu. Tento ideologický jed nabyl několika různých podob: marxismus, liberalismus, globalismus, egalitarismus a ve skutečnosti i značná část konzervatismu, k němuž se dnes hlásí lidé jako Jack Kemp, Newt Gingrich, Bill Bennett a William Buckley, stejně jako značná část křesťanství, zejména v jeho podobách „sociálního evangelia“. Za všemi těmito ideologiemi a slogany se však skrývá všudypřítomný jed universalismu, vize lidstva s velkým L, která se dnes často rozšiřuje i na „práva zvířat“, aby nedošlo k uražení našich bratrů z polí a potoků.

V universalistickém pohledu na svět neexistuje ani historie, ani rasa, ani dokonce druh, ani specifické kultury, ani konkrétní národy, ani smysluplné hranice. Neexistují tedy žádné konkrétní povinnosti vůči rase, národu, společenství, rodině, příteli či sousedovi a ve skutečnosti nelze činit žádné rozdíly mezi sousedem a cizincem, přítelem a nepřítelem, mým a tvým, námi a nimi.

V idylickém světě universalismu dlužíme dětem v Somálsku stejně tolik – ba dokonce více – než nešťastným občanům Los Angeles; a mariňáci, kteří nemohli být během nepokojů v roce 1992 vysláni z Camp Pendletonu do Los Angeles a kteří nedostávají rozkaz zabránit překračování mexické hranice sousedící s jejich vlastní základnou v jižní Kalifornii, jsou naopak rychle vysíláni do Somálska. I pouhé odvolání se na „naši“ identitu, naše zájmy, naše aspirace znamená vystavit se obviněním ze všech těch „ismů“ a „fobií“, které se používají k zabránění dalším diskusím a k paralyzování vzniku či udržení společného vědomí, které by se v určitém okamžiku mohlo proměnit ve skutečný odpor proti našemu zbavení práv. Hlavní reakcí bělochů na začínající rasovou válku, která se dosud projevovala v neokonzervativní kritice „politické korektnosti“ a multikulturalismu, je pouze opakování frází o universalismu, odvolávání se na ducha Martina Luthera Kinga a opakování universalistických ideálů rovnosti, integrace a asimilace. Charakteristická obrana západní civilizace, jak ji dnes prosazuje většina konzervativců, je pouhou variantou liberálního universalismu, na který se odvolávají i nepřátelé Západu a bělochů. Jde o argumentaci, že neběloši a lidé ze západního světa by měli moderní západní civilizaci cenit jako něco, co je v jejich vlastním nejlepším zájmu. Jde o zdůrazňování liberálního „pokroku“ moderního Západu prostřednictvím zrušení otroctví, emancipace nebílých, ústupu od imperialismu, dosažení vyšší životní úrovně a politické rovnosti atd.

Samozřejmě, pokud je liberalismus, k němuž se hlásí nebílí, jen tenkou zástěrkou pro prosazování jejich vlastní rasové solidarity proti bílým, pak je veškerá taková

argumentace marná. K ničemu nevede kázat liberalismus těm, kteří pohrdají liberalismem spolu se vším ostatním, co pochází z bílého Západu. Na marnost takového jednání poukázal francouzský pravicový myslitel 19. století Louis Veuillot ve svém ironickém komentáři: „Když jsem slabší, žádám tě o svou svobodu, protože to je tvůj princip; ale když jsem silnější, beru ti tvou svobodu, protože to je můj princip.“ Nebo, jak Nietzsche vyjádřil podobnou myšlenku ještě stručněji: „Hodnoty slabých převládají, protože si je silní osvojili jako nástroje k vládnutí.“

Místo toho, abychom se odvolávali na sebevražedný liberalismus a opakovali právě ten universalismus, který podkopal naši identitu a náš smysl pro solidaritu, musíme my, jako běloši, znovu prosadit naši identitu a naši solidaritu, a to výslovně v rasových pojmech prostřednictvím formulace rasového vědomí jako běloši. Znovu prosazení naší solidarity musí být vyjádřeno v rasových pojmech ze dvou hlavních důvodů. Za prvé, útok namířený proti nám se sám definuje v rasových pojmech a usiluje prostřednictvím delegitimizace rasy u bělochů a legitimizace rasy u nebělochů o rozptýlení a zničení základů naší solidarity, přičemž zároveň upevňuje soudržnost nebělochů proti bělochům.

Historik Isaiah Berlin v roce 1991 poznamenal, že „nacionalismus a rasismus jsou dnes nejmocnějšími hnutími na světě“, a v době, kdy se samozvaní nepřátelé bílé rasy definují v rasových pojmech, může jejich výzvě čelit pouze naše vlastní definice sebe samých v těchto pojmech. Pokud by tato výzva zvítězila a tito nepřátelé by nás přišli zabít, tak jako byli ve Rwandě vyvražděni Tutsiové, učiní tak nikoli proto, že jsme „Západní“, „Američané“, „křesťané“, „konzervativci“ nebo „liberálové“, ale proto, že jsme běloši.

Zadruhé musíme prosazovat specifickou rasovou identitu, protože rasa je skutečná – biologické síly, včetně těch, které rasu určují, mají význam pro společenské, kulturní a historické události. Netvrdím, že rasa jako biologická realita sama o sobě postačuje k vysvětlení civilizace evropského člověka – kdyby rasa stačila, neexistoval by žádný problém –, ale rasa je pro ni nezbytná a je pravděpodobné, že biologická věda v blízké budoucnosti ještě jasněji ukáže, jak nezbytná jsou rasová, biologická a genetická vysvětlení pro plnější pochopení společenských a historických událostí.

Civilizace, kterou jsme my, běloši, vytvořili v Evropě a Americe, by se nemohla vyvinout bez genetického vybavení tvůrčího národa, a neexistuje ani žádný důvod se domnívat, že by tato civilizace mohla být úspěšně předána jinému národu. Pokud by národ či rasa, která vytvořila a udržovala západní civilizaci, zanikla, zanikla by i tato civilizace. Pouhé kulturní povědomí, které zdůrazňuje pouze sociální a kulturní faktory jako kořeny naší civilizace, tedy nestačí, protože pouhé kulturní povědomí samo o sobě neuchrání rasu a národ, které byly nezbytné pro vytvoření této kultury a které zůstávají nezbytné pro její přežití. Musíme nejen pochopit roli rasy při vytváření naší civilizace, ale také toto pochopení začlenit do obrany naší civilizace. Dokud tak neučiníme, můžeme očekávat pouze to, že budeme i nadále prohrávat válku, v níž se nacházíme.

Nevědomá identifikace

Základní problém americké bílé populace nevědomky identifikoval časopis Newsweek ve svém titulním článku z 29. března 1993 s názvem „Paranoia bílých mužů“. Ve snaze vyvrátit jakékoli sklony bílých mužů považovat se za oběti, ohrožené nebo vykořisťované, Newsweek poukázal na to, „Bílí

muži tvoří pouhých 39,2 procenta populace, přesto představují 82,5 procenta žebříčku Forbes 400 (lidí s majetkem nejméně 265 milionů dolarů), 77 procent členů Kongresu, 92 procent šéfredaktorů denních novin a 77 procent ředitelů televizních zpravodajství.“ Z této laviny čísel časopis Newsweek vyvozuje, že „být bílým mužem je statisticky stále hračka, alespoň ve srovnání s tím, být čímkoli jiným.“ Časopis Newsweek má možná pravdu, co se týče čísel, ale ta míjí podstatu věci.

Čísla nám říkají, že běloši nejednají soudržně ani o sobě neuvažují jako o jednotce, že nemají rasové povědomí; kdyby ho měli, využívali by svou přetrvávající politickou, ekonomickou a kulturní moc ve svůj vlastní prospěch a ta velmi zřetelná „paranoia bílých mužů“, o které Newsweek hovořil – ten velmi reálný pocit začínajícího úpadku z pozice kontroly – by neexistovala.

V dnešních Spojených státech běloši objektivně existují, ale subjektivně neexistují, a to je podle mého názoru zásadní rasový problém, kterému čelí, hlavní důvod, proč oni (měl bych říci „my“) prohrávají rasovou válku vedenou proti nám, a právě to je důvod, proč se vůbec nacházíme ve válce. Čísla z časopisu Newsweek dokládají objektivní existenci bělochů a bílé moci, měřenou materiálně a kvantitativně; zbabělé zapření vlastní země a kultury, které je kořenem paranoie bílých mužů, dokazuje absenci subjektivní existence. Běloši subjektivně neexistují, protože se nepovažují za bělochy, nejednají soudržně jako běloši a nemyslí si, že být bílým je důležité nebo dokonce smysluplné.

Dokud se běloši budou i nadále vyhýbat a popírat svou vlastní rasovou identitu, a to v době, kdy téměř každá jiná rasová a etnická skupina znovuobjevuje a prosazuje tu svou,

nebudou mít běloši žádnou šanci bránit se svému vytlačení a své případné fyzické likvidaci. Než budeme moci vážně diskutovat o jakýchkoli konkrétních návrzích na zachování naší kultury a jejích biologických a demografických základů, musíme se zabývat a napravit problém, který si sami způsobujeme – náš vlastní nedostatek rasového vědomí a absenci společné vůle jednat v souladu s ním.

To, co Benjamin Franklin řekl svým kolegům při zrodu americké republiky, platí i dnes, kdy se republika – stejně jako rasa a civilizace, které ji zrodily – blíží ke svému zániku: Pokud nebudeme držet pohromadě – nejen jako členové společného národa, ale také jako součást společné rasy, společného lidu –, pak nás zcela jistě všechny pověsí jednotlivě.

Perspektivy rasového a kulturního přežití – Separace, jak byla navržena v předchozím čísle, by nefungovala, a existuje lepší řešení.

Je sice hezké tvrdit, jak to činí pan McCulloch a rabín Schiller v únorovém čísle časopisu American Renaissance, že rasová segregace je nezbytná pro přežití bělochů a civilizace, kterou běloši vytvořili. Zcela jiná věc však je přesně vysvětlit, jak by k této segregaci mohlo dojít a jak by mohla být úspěšná. Ani oni, ani většina ostatních zastánců separatismu zřejmě nepřichází s konkrétními návrhy, možná částečně proto, že si uvědomují, že rasová segregace s sebou nese problémy, které jsou dnes prakticky nepřekonatelné, a že dokud nebudou tyto problémy vyřešeny, není možná ani segregace, ani jakékoli jiné trvalé řešení rasové krize.

Nezpochybňuji argumenty ve prospěch žádoucnosti separace, které přednesli rabín Schiller a pan McCulloch. I

kdyby přežití bělochů jako národa a civilizace nebylo ohroženo, jsem ochoten přiznat alespoň pragmatické právo každého sebevědomého národa na samosprávu a na vytváření vlastních institucí a život v jejich rámci – právo, které liberální ideály asimilace odmítají uznat navzdory svému odvolávání se na Deklaraci nezávislosti. Nicméně zpochybňuji, zda k oddělení, jak jej popsali rabín Schiller a pan McCulloch, může vůbec dojít, nebo dokonce zda by k němu mělo dojít. Rasové oddělení znamená přesídlení různých ras (omezme zde diskusi na dvě hlavní rasy v Americe, bělochy a černochy) buď do oblastí země, které by se staly politicky nezávislými a samosprávnými, nebo do jiných zemí.

Může se tedy uskutečnit pouze dvěma různými způsoby: (1) jak se zdá navrhovat rabín Schiller, prostřednictvím vytvoření „národů založených na rasovém principu na území Spojených států“, „rozdělením národa na rasové zóny“ – zkrátka politickým rozpadnutím Spojených států; nebo (2) přesídlením jedné rasy jejím odstraněním (dobrovolným či nedobrovolným) na nějaké jiné území mimo současné Spojené státy. V obou případech vyvstávají tři problémy: (a) Kam vlastně každá z těchto ras, případně obě, půjdou; (b) Jak bude oddělení provedeno; a (c) Jak budou oddělené rasy přiměny, aby zůstaly tam, kam se dostanou?

Má-li být rasový separatismus seriózním hnutím a ne jen dalším únikovým východem pro bělochy, kteří se odmítají vypořádat s politickou a sociální realitou, bude nutné na tyto otázky odpovědět. Vyhýbání se odpovědi tvrzením typu „Je příliš brzy na to, abychom mohli říci, jak k tomu dojde“, naznačuje, že separatismus je jen další fantazií pro bělochy, kteří se odmítají postavit tváří v tvář hrozbám pro své přežití.

Vlastenecká loajalita

Návrh rabína Schillera na rozpad Spojených států je něco, co by běloši neměli přijímat bez rozmyslu a v současné době ani nepřijmou, jelikož to znamená odevzdat velké části jejich vlastní země nebělochům. Většina bílých Američanů si zachovává příliš silný smysl pro národní sounáležitost a příliš velkou loajalitu ke své zemi a vlastním komunitám na to, aby přijala návrh vzdát se velkých částí Spojených států jiným (ať už rasově odlišným, či nikoli). Kdyby zastánci bílé rasy a jejího dědictví v této chvíli přijali tuto strategii, jen by si tím přivodili další problémy, protože by se tím dostali do rozporu s vlasteneckými a nacionalistickými postoji většiny svých bílých spoluobčanů a umožnili by svým nepřátelům označit je doslova za „neamerické“.

Přijetím strategie, která by vedla k rozpadu Spojených států, by běloši nejen opustili svou vlastní zemi, ale byli by také nuceni vzdát se odvolávání se na její historii, tradice a zájmy jako národa. Už bychom nemohli citovat slova Jeffersona a Lincolna (ani jiných amerických státníků) ohledně rasových otázek; už bychom se nemohli odvolávat na Ústavu Spojených států jako na autoritu; už bychom nemohli argumentovat, že imigrace ohrožuje naše národní zájmy, protože by neexistoval žádný národ, který by měl nějaké zájmy; již bychom nemohli zmiňovat osídlení a dobytí Severní Ameriky bělochy, už jen proto, že bychom tím přiznali, že toto osídlení a dobytí byly neúspěchy, před nimiž nyní utíkáme, jak nejrychleji to jde. Stručně řečeno, pokud bychom souhlasili s národním rozpadnutím a separatismem, museli bychom začít úplně od začátku s projektem budování kultury, země a politického řádu. Už jen z praktických důvodů je mnohem snazší zůstat u toho,

co již máme, než vymýšlet nové věci, které neexistují jinak než v naší představivosti.

Kromě toho by běloši tento návrh neměli přijímat, protože v současné době ani v dohledné budoucnosti k tomu není důvod. Možná jednou nastane doba, kdy bude rozdělení země jediným východiskem, které bělochům zbude, ale ta doba je ještě daleko. Faktem je, že potomci Evropanů stále tvoří velkou většinu amerického obyvatelstva a stále disponují mnohem větším bohatstvím, politickou mocí a dokonce i kulturní převahou než neběloši. Kdyby běloši chtěli, mohli by již zítra diktovat řešení rasového problému – omezením imigrace a uzavřením hranic, zavedením přiměřené kontroly porodnosti u nebělochů a podporou vyšší porodnosti u bělochů, odmítnutím nechat se zastrašovat k snášení „multikulturalismu“, pozitivní diskriminace, zákonů a politik v oblasti občanských práv; a tím, že by se odmítli podřídit kulturnímu rozpadu, mezirasovému násilí a urážkám a pocitu viny, který jim vštěpují zastánci multikulturalismu.

Odstranění všech těchto hrozeb pro bílý evropský charakter Spojených států by nevyžadovalo žádné rozsáhlé ústavní či politické změny, ale znamenalo by to nekompromisní prosazení bílé vůle a identity. Základní problém dnešních bělochů nebude vyřešen tím, že se vzdají další části toho, co zbývá z jejich země a jejich dědictví, ale tím, že prosadí svou vlastní vůli a identitu, aby si ve své vlastní zemi zachovali prvenství svého dědictví. Právě tento nedostatek vůle a identity, tento nedostatek rasového a kulturního vědomí, je třeba napravit, než se uchýlíme k jakémukoli rozpadu země (či k jakémukoli jinému řešení rasové krize).

Pokud je rozpad státu plánem, který nemůžeme ani neměli bychom přijmout, zůstává tu ještě jiný druh rasového separatismu v podobě přesídlení jedné rasy na jiné území mimo Spojené státy. Rabín Schiller tuto možnost zvažuje ve svém návrhu (a následném odmítnutí) přesídlení bělochů do Evropy. Tento návrh správně odmítá s odůvodněním, že Evropa by zřejmě neměla zájem o dalších 100 milionů obyvatel. Ačkoli je to pádný důvod k zamítnutí tohoto návrhu, existuje ještě jeden, který je přinejmenším stejně přesvědčivý: Ať už by si jakkoli stěžovali na své zrychlující se vytlačování, většina bělochů by pravděpodobně nechtěla opustit zemi, kterou sami vybudovali, a žít v zemích, kde nemají žádné kořeny.

Pokud však emigrace do Evropy není pro bělochy reálná, není ani emigrace do Afriky či jiných regionů s černošskou většinou reálná pro americké černochy. Je velmi nepravděpodobné, že by mnoho černošských afrických zemí uvítalo velké počty amerických černošských emigrantů, a ještě méně pravděpodobné je, že by tam mnoho amerických černochů vůbec chtělo odejít. „Návrat do Afriky“ mohl být proveditelný v dobách Americké kolonizační společnosti, kdy byla Afrika diplomatickou hračkou evropského a amerického imperialismu, ale dnes, kdy v Africe existují nezávislé a suverénní (byť zchátralé a represivní) národní státy, není masová migrace do této oblasti možná, ledaže by africké státy byly jednoduše donuceny ji přijmout. Navíc v nepravděpodobném případě, že by cizí státy byly ochotny přijmout velké počty černošských amerických přistěhovalců, žádný z nich (s výjimkou snad jiných států s bílou většinou) nemá infrastrukturní kapacity k jejich asimilaci.

Zachování separace

Avšak i kdyby k fyzickému přesídlení (v rámci Spojených států či mimo ně) došlo, a i kdyby bylo ze všech stran dobrovolné, zůstává zde problém, o kterém se téměř nikdy neuvažuje, a to jak by bylo možné přimět oddělené rasy, aby zůstaly oddělené. Předpokládejme, že návrh rabína Schillera byl realizován, že byly zřízeny „rasové zóny“ pro černochy a bělochy a že demokraticky zvolení zástupci obou ras takové rozdělení přijali. Holým faktem je, že i nadále budou existovat obrovské tlaky směřující k prolomení tohoto oddělení – a to ze stejných důvodů, kvůli kterým jsou dnes Spojené státy prakticky neschopné kontrolovat své vlastní hranice. (Tyto důvody, jak za chvíli vysvětlím, jsou hluboce zakořeněny v bílé rase.)

Běloši budou chtít levnou pracovní sílu a mnoho nebělochů ji bude chtít poskytovat. Pokud bude černá zóna jakýmkoli způsobem připomínat většinu dnešních národních států s černou většinou nebo amerických měst (o nichž nám American Renaissance nikdy nevynechá poskytnout podrobné zprávy), nebude schopna se sama uživit, zvládat kriminalitu a sociální nepokoje, poskytovat základní správní služby, ani se vyhnout té nejbrutálnější politické represi. Tento druh kolapsu by nepochybně vyvolal jak humanitární, tak imperialistické záměry v bílé zóně (jako v Africe v 19. století nebo v dnešním Somálsku a Rwandě), ale i kdyby se těmto záměrům podařilo odolat, v bílých zónách by se objevily i jiné protiseparatistické tlaky.

Stejně jako by z bílé zóny působil obrovský přitažlivý tlak na levnou pracovní sílu, tak by i zevnitř černé zóny působil obrovský tlak na emigraci do bílé zóny. Vzhledem k tomu, že poptávka bílých po pracovní síle by vyvolala politické a

ideologické síly podporující určitou míru imigrace (došlo by k opakování všech argumentů Jacka Kempa a Juliana Simona, které dnes tak dobře známe), toto oddělení by se postupně (možná i rychle) rozpadlo. Faktem je, že nebělošský svět si téměř bez výjimky razí cestu k bílým dveřím a běloši za nimi je téměř bez výjimky otevírají. Proto dnes dochází k imigraci do této země i do Evropy. Proto v době vrcholícího apartheidu v Jižní Africe přicházelo každoročně asi 100 000 nelegálních černých imigrantů. Protože běloši jsou téměř vždy ekonomicky úspěšnější než neběloši, neběloši téměř vždy chtějí přijít, a protože běloši (kromě velkorysosti a ideologie) často hledají levnou pracovní sílu, často je nechají přijít nebo dokonce jejich příchod dotují. To je koneckonců důvod, proč existoval africký obchod s otroky.

Jediným možným řešením těchto problémů – řešením, které bylo vždy možné, ale nikdy nefungovalo příliš dlouho – je prostě to, aby si bílé zóny udržely natolik pevné a jednoznačné rasové povědomí, že do nich nebudou mít přístup žádní neběloši. Pokud však nebudeme schopni pro tyto nové bílé zóny přepsat historii bílé civilizace a nenápadně vynechat veškeré dědictví liberalismu, socialismu, kapitalismu či křesťanství, je téměř nepředstavitelné, jak by taková rasová solidarita vůbec mohla vzniknout.

Problémy oddělení jsou ještě umocněny geografickými rysy severoamerického kontinentu: chybí zde přirozené bariéry, které by sloužily jako hranice autonomních politických celků nebo jako překážky pohybu obyvatelstva, vojenským invazím, ekonomické integraci, politickému a kulturnímu pohlcení atd. Evropa má koneckonců pohoří jako Pyreneje, Alpy a Karpaty, říční síť a různé poloostrovy, které umožnily vznik geograficky

odlišných národních států. Severní Amerika nemá nic podobného těmto geografickým rysům, které by usnadňovaly politicko-rasové oddělení.

Možná však přeháním ochotu, s jakou by běloši byli ochotni slevit ze zakládajícího principu své samostatné entity. Předpokládejme, že by byla zřízena samostatná zóna či stát – nepředpokládala by snad její existence, že její obyvatelé jsou natolik oddaní bílé rasové identitě, že by je nelákala perspektiva levné pracovní síly ani ideologické patologie, které nás dnes sužují? Je samozřejmě možné, že by se takový rasově soudržný stát mohl vyvinout, ale z historického hlediska je to vysoce nepravděpodobné.

Bílý rasový separatismus by se pravděpodobně soustředil na rasu, čistě a jednoduše, jako na základ oddělení, a v celé historii bílé rasy a jejích různých civilizací neexistuje žádný precedens pro takovou míru rasového vědomí. Ani Konfederace se neuchýlila k tak čistě rasovému apelu, ale kombinovala jej (obvykle nesouvisle) s regionálními, kulturními, ekonomickými a politickými aspiracemi. Pravděpodobně mnoho jižanů nechtělo vážně odtrhnout se, ani neočekávalo, že by zůstali mimo Unii dlouho, a prakticky nikdo z nich nepovažoval svůj nový stát za rasově čistý národ. Jeden z mála bílých jižanů, který skutečně prosazoval něco jako rasový nacionalismus, Hinton Rowan Helper, byl donucen uprchnout z Jihu a najít útočiště na Severu.

Ani nacionální socialisté, snad nejradikálnější rasisté v dějinách, se na rasu nespoléhali v takové míře, v jaké by to činilo bílé separatistické hnutí. Nacionální socialisté se dostali k moci jen částečně díky své rasistické ideologii; apelovali také na ekonomické obavy, antikomunismus a německý

nacionalismus. Teprve později se nacistická vláda stále výslovněji přikláněla k čistě rasové doktríně jako základu státu, a jen málokterý Němec se k této doktríně kdy hlásil.

Tenké stéblo

Důvod, proč neexistuje žádný precedens pro čistě rasové založení bílého státu, společnosti či kultury, by měl být zřejmý. Opírat se pouze o rasu znamená vybrat si jako základ hnutí tu nejkřehčí možnou oporu. Rasa, jak je dnes chápána z vědeckého hlediska, je z velké části abstrakcí, a ačkoli pomáhá vysvětlit mnoho jevů ve společnosti, historii a lidském chování, zůstává příliš abstraktním pojmem na to, aby vyvolala silnou loajalitu nebo motivovala k významnému jednání. Kostra rasy nabývá konkrétního významu a vyvolává konkrétní loajalitu teprve tehdy, když se obohatí o kulturní a politický obsah, když se rasa propojí s komunitou, příbuzenskými vazbami, národností, územím, jazykem, literaturou, uměním, náboženstvím, morálními kodexy a mravy, sociální třídou a politickými aspiracemi. Právě tyto prvky přeměňují biologickou abstrakci „rasy“ na konkrétní kategorii „národa“.

Souhlasím s rabínem Schillerem (a v tomto ohledu také s otcem Ronaldem Tacellim v dřívějším čísle časopisu American Renaissance), když píše, že „velká část krize naší civilizace přesahuje rámec rasy“. Ačkoli je rasa nezbytná pro vysvětlení civilizace evropského člověka, není dostačující. Kdyby rasa stačila, nebyl by žádný problém. Kdyby rasové (biologické, genetické) faktory stačily k udržení národa, nikdy by nezažil úpadek, dokud by přetrvávala jeho rasová integrita.

Běloši se tedy nedostali do svého současného žalostného stavu proto, že by jejich rasová čistota byla nějakým způsobem

oslabena, ale proto, že se koncepčně vzdali své vůle a identity – k čemuž došlo dlouho předtím, než začali politicky a materiálně vzdávat své dědictví. Kdyby rasa stačila, k této koncepční kapitulaci by nikdy nedošlo. Toto koncepční vzdání se vede k situaci, kdy je ohroženo biologické přežití rasy, a pokud k tomu dojde, pak – protože rasa je nezbytná, protože žádná jiná rasa ani lid se nezdá být schopen napodobit či přijmout koncepty, na nichž je založena bílá civilizace – nebude možné toto koncepční vzdání se napravit a bílá civilizace, celý tento koncepční korpus, zemře spolu s rasou.

Navíc, při vší úctě k jakémukoli vrozenému smyslu pro rasovou solidaritu, všichni víme, že tento smysl u většiny dnešních bělochů v podstatě neexistuje. I kdyby se v blízké budoucnosti výrazně rozvinul (a zdá se, že se skutečně rozvíjí), existuje mnoho dalších faktorů, které je třeba vzít v úvahu při vytváření samostatného politického řádu pro bělochy.

Abychom uvedli jen ty nejzřejmější příklady: byli by John Kenneth Galbraith, Bill Clinton, Earl Warren (kdyby ještě žil), George Bush, Bill Buckley a další přijati do enklávy bílých separatistů? Všichni jsou nepochybně bílí, ale pokud byste přijímali takovéto lidi, brzy byste se potýkali se všemi problémy, kvůli kterým jste se vlastně chtěli oddělit. Vyvstaly by i další debaty: A co Východoevropané a Jihoevropané? Irové? A co Židé? Mohli by Yankeeové vstoupit do jižního státu bílých separatistů? Kdyby existovalo několik států založených na bílé rase, spojil by se jeden nebo více z nich s nebělošskými státy proti bílým státům? Důvodem, proč všechny tyto otázky zmiňuji, je to, že je zbytečné hovořit o rasovém separatismu bez (a) široce sdíleného a dobře definovaného pojetí rasy, kterého by se prakticky všichni běloši důsledně drželi, a (b) stejně široce

sdílených a dobře definovaných pojetí dalších kritérií kromě rasy, která by zabránila opakování stejných chyb a nedostatků, které tyto problémy původně způsobily.

Musíme dojít k závěru, že rasa sama o sobě – a tedy i stát či oblast vytvořená na čistě rasovém základě – nestačí ani k udržení takové společnosti, jakou by si většina čtenářů časopisu American Renaissance přála, ani k zabránění dalšímu šíření jedů, které přispěly k oslabení a nyní ohrožují přežití jak bílé civilizace, tak bílé rasy. Rasový separatismus proto není řešením krize, s níž se bílá rasa potýká. Kromě probuzeného rasového vědomí musí existovat i další, nerasové, kulturní a politické prostředky nápravy. Musím také říci, že mě nepřesvědčuje ani argument pana McCullocha ve prospěch separatismu. Stejně jako rabín Schiller nenabízí žádné konkrétní úvahy o tom, jak oddělení skutečně provést nebo jak zajistit, aby fungovalo. Jeho pohled však trpí i závažnějším problémem. Pan McCulloch argumentuje, analogicky s tím, co ekologové a sociobiologové zjistili o živočišných populacích, že pokud nejsou rasy, poddruhy nebo populace reprodukčně izolovány, je míšení a tím i rasové vyhynutí nevyhnutelné.

Nepochybuji o pravdivosti tohoto tvrzení, jde však o to, že platí v evolučním časovém měřítku. Když se zabýváme otázkou, zda by lidské společnosti měly být jednorasové či nikoli, jedná se o lidské, historické časové měřítko, a evoluční měřítko je pro omezenou životnost historických lidských společností v podstatě irelevantní. Severní Amerika je ve skutečnosti již asi 300 let multirasovým regionem, což je v lidských dějinách významné časové období (asi 10 procent známých dějin evropských národů), avšak z biologického hlediska zanedbatelné. Navzdory značnému rasovému smíšení

za posledních 300 let nehrozí na tomto kontinentu vyhynutí ani černé, ani bílé rasy v důsledku tohoto smíšení. Hrozba vyhynutí bílé rasy je způsobena imigrací nebělochů a vysokou porodností v kombinaci s nízkou porodností bělochů.

Navíc se domnívám, že pan McCulloch se téměř dostává do rozporu sám se sebou, když na jedné straně píše, že reprodukční izolace „vyžaduje geografické oddělení“, a na druhé straně, že „obrovský pokrok v dopravě … snížil hlavní překážky oddělení“. Pokud je dnes doprava tak snadná (jak tomu skutečně je), jak může geografické oddělení přetrvávat? Můj vlastní názor je, že pokroky v dopravní technologii vedou k tomu, že geografická izolace je téměř nemožná, a rozhodně nesmírně usnadnily imigraci do Evropy a Severní Ameriky.

Separatismus versus nadřazenectví

Strategie bílého rasového separatismu však skrývá i hlubší problém. Mám dojem, že alespoň někteří z jejích zastánců ji podporují proto, že považují alternativu v podobě nadřazenosti bílé rasy za prostě nepřijatelnou, a že bílý separatismus – na rozdíl od nadřazenosti – zní příjemněji, méně hrozivě, méně dominantně a může být pro liberální ortodoxii snáze přijatelný. Navíc mám podezření, že mnozí, kdo se považují za bílé separatisty, nejsou ochotni nebo schopni obhájit morální základ pro nadvládu bílé rasy a že v tomto ohledu sdílejí, byť nevědomě, liberální a egalitářskou averzi vůči jakémukoli prosazování moci, dominance či hierarchie. Někteří (možná většina) bílých separatistů se zříkají rasové nadvlády bílé rasy, protože mají upřímné etické výhrady k tomu, aby jedna rasa vládla nad druhou.

V tomto ohledu je bílý separatismus do jisté míry analogický s neokonzervatismem, který se rovněž snaží vyhýbat se odvolávání se na radikálnější antiliberální myšlenky a hodnoty, aby se stal přijatelným pro dominantní liberalismus. Slabou stránkou jak separatismu, tak neokonzervatismu v tomto ohledu je, že nijak nezpochybňují liberální premisy, ale snaží se působit v rámci stanoveném liberalismem. Neokonzervativci jsou proto neustále táhnuti doleva důsledky svých vlastních skrytých premis. Očekávám, že něco podobného by se stalo i bílým separatistům, zejména pokud by se pokoušeli uzavírat spojenectví s nebělošskými separatisty. Již nyní v tom vidím určité tendence, konkrétně neochotu jednoznačně prohlásit, že jelikož jsou Spojené státy výtvorem bělochů, neměli by běloši dobrovolně akceptovat jejich politickou destrukci prostřednictvím separatismu.

Abychom tento problém bílého separatismu vyjádřili ještě bez příkras, historie bílé rasy je historií dobývání a nadvlády nad nebělochy. Platí to již od prehistorických invazí Indoevropanů do Evropy a na Blízký východ. Tragédií této historie dobývání je, že bílých téměř nikdy nebylo dost na to, aby se vyhnuli asimilaci ze strany dobytých národů, ať už rasové, nebo kulturní. K asimilaci domorodými nebělochy nedošlo pouze v případech, kdy běloši vyhubili ty, které dobyli, nebo když tvořili dobytí neběloši jen malou část populace. Dokonce i Římané byli nakonec poraženi asijskými národy.

Jedním z důvodů tohoto vzorce, kdy poražení dávají zákony dobyvatelům, je – jak jsem poznamenal v souvislosti s pravděpodobným rozpadem bílého rasového státu – to, že běloši potřebují (nebo alespoň chtějí) poražené národy – jako otroky, levnou pracovní sílu, konkubíny atd. Proto i ty rasově

nejuvědomělejší bílé státy (raná americká republika, Konfederace, Jižní Afrika) využívaly nebo plánovaly využívat pracovní sílu podmaněných ras a nakonec (pokud režimy vydržely dostatečně dlouho) tyto rasy své pány překonaly, alespoň nepřímo.

Chci tím říci, že tato touha po expanzi a dobývání se zdá být u bělochů biologicky zakořeněná a projevuje se také ve Spenglerově faustovském duchu Západu: ve vědě, architektuře, matematice atd. Pasivita a plachost dnešních bělochů jsou zjevně dočasné, byť sebevražedné odchylky způsobené historickými příčinami; nepovažovat je za takové znamená popírat jednu z ústředních charakteristik národa. Bílý separatismus, jak jej popisují někteří jeho zastánci, se zdá být radikálně v rozporu s touto vrozenou dynamikou bílé rasy, protože by znamenal záměrné rozpuštění politického a kulturního řádu vytvořeného bělochy. Koncepce samostatného bílého státu složeného z fragmentů rozpadlých a kapitulujících Spojených států by proto nefungovala a měla by být hluboce v rozporu s tím, co považuji za instinktivní sklon bělochů.

Vsadím se, že jakmile by se bílý separatistický stát etabloval, začal by dovážet nebělochy za účelem práce a jiných forem vykořisťování a celá historie by se začala opakovat. Navíc se vsadím, že neběloši by se k tomu ochotně přidali, stejně jako v minulosti, protože životní úroveň a politické podmínky v bílých oblastech by byly mnohem atraktivnější než v oblastech obývaných nebělochy.

Rasový separatismus se mi tedy nejeví jako realistická strategie pro přežití, natož pro rozkvět bílé rasy a jakékoli civilizace, kterou by mohla vybudovat, alespoň v současné době. Stručně řečeno, nedokáže určit žádné konkrétní území

pro přesídlení žádné z ras; nedokáže předvídat pravděpodobné tlaky směřující ke smíšení ras; spoléhá se téměř výlučně na domnělé bílé rasové vědomí, které nemá žádný historický precedens a které by samo o sobě, i kdyby existovalo, nestačilo k udržení skutečné společnosti, kultury nebo vlády; a zahrnuje záměrné vzdání se části území, politického řádu a civilizace, které vytvořili běloši a které jim nadále patří. Dokud zastánci separatismu nedokážou poskytnout odpovědi na tyto námitky, nedokážu v tom, co prosazují, vidět nic víc než zoufalou a fantaskní snahu vyhnout se vypořádání se se skutečnými kořeny našeho rasového a kulturního úpadku.

Nicméně, ačkoli mě jejich argumenty nepřesvědčují, bílí separatisté mají pravdu v tom, že čelíme pravděpodobně nejzávažnější a nejhrozivější krizi v naší rasové historii, krizi, která, pokud nebude vyřešena v náš prospěch, téměř jistě povede ke ztrátě bílé kontroly nad Spojenými státy do půl století, k zániku bílé civilizace a nakonec k biologickému vyhynutí. Pokud bílý separatismus není odpovědí, co tedy je?

Znovudobytí

Odpověď zní, zkrátka a jednoduše, znovudobytí Spojených států. Toto znovudobytí neznamená žádné obnovení nadvlády bělochů v politickém a právním smyslu, jak tomu bylo za dob otroctví či segregace, a neexistuje žádný důvod, proč by se nebělоši žijící ve Spojených státech nemohli těšit z rovnosti práv. Bílé znovudobytí Spojených států by však znamenalo nadvládu bělochů v kulturním smyslu, nebo v tom smyslu, který se dnes nazývá „eurocentrismus“. V zásadě existují tři věci, které musí běloši udělat, aby uskutečnili toto znovudobytí národa a kultury, které téměř ztratili:

(1) Běloši musí vybudovat bílé rasové vědomí, které uznává rasové a biologické dispozice jako důležité a relevantní pro sociální chování a jejich vlastní rasové dispozice jako zásadní pro další existenci euroamerické civilizace. Vytvoření bílého rasového vědomí neznamená, že by se běloši měli vnímat pouze jako běloši, a to na úkor etnických, národních, náboženských, regionálních, třídních či jiných identit, ani že by individualita měla ustoupit kolektivní kategorii rasy. Znamená to pouze to, že uznáváme rasové skutečnosti, že uznáváme, že rasově-biologické dispozice jsou nezbytné pro určité druhy lidského chování (např. politické a občanské chování vhodné pro stabilní samosprávu, pracovní návyky a životní styl vhodné pro dynamickou ekonomiku; intelektuální chování nezbytné pro vědu a akademickou činnost atd.) a že vzhledem k tomu, že tyto dispozice jsou z velké části vlastní pouze bělochům, chování, které umožňují, nemůže být napodobeno většinou nebělochů.

Vytvoření bílého rasového vědomí také neznamená, že bychom se měli vnímat pouze jako biologické bytosti a zcela opomíjet náboženské či metafyzické identity. Rasové vědomí znamená, že k našim tradičním představám o lidské přirozenosti přidáváme uznání biologických a rasových faktorů a upravujeme jak naše biologické, tak i nebiologické představy o tom, co je člověk, tak jak to vyžadují důkazy a rozum. Je možná pravda, že některé tradiční náboženské a metafyzické představy by uznání vědeckých realit rasy nepřežily, stejně jako některé nepřežily dřívější vědecké objevy v astronomii, geologii a biologii.

Vytvoření bílého rasového vědomí však znamená, že by se běloši uznávali jako rasa a své rasově podmíněné chování

považovali za legitimní, a tudíž by to znamenalo konec tolerance vůči útokům nebělochů na bílé lidi a normy bílé civilizace. Běloši by prostě již nadále netolerovali agresi a urážky ze strany nebělochů ani zbožšťování nebělošských hrdinů, ikon a kultury; bílé děti by byly vychovávány v souladu s tím, co je pro bělochy přiměřené, a normy otevřeně uznávané jako vhodné pro bělochy by se staly legitimními a dominantními normami americké společnosti, tak jako tomu bylo před 60. lety. Rasová vina a podlézavost by skončily.

(2) Na základě tohoto rasového uvědomění musí běloši čelit demografické hrozbě, která jim hrozí v důsledku imigrace, porodnosti nebělochů a vlastní neplodnosti bělochů. To znamená (a) absolutní zastavení veškeré budoucí legální imigrace do Spojených států, nasazení ozbrojených sil na příslušných hranicích s cílem zastavit nelegální imigraci a deportaci všech nelegálních imigrantů (a možná i mnoha nedávných legálních imigrantů); (b) ukončení dotací na porodnost u nebělochů prostřednictvím sociálních programů, povinné používání antikoncepce příjemci sociálních dávek a podpora jejího používání mezi nebělochy a (c) podporu zvyšování porodnosti u bělochů.

(3) Běloši musí napravit politický a právní řád, aby ukončili politickou moc nebílých menšin a jejich bílých spojenců, kteří jsou proti bělochům. Toto politické úsilí by zahrnovalo radikální zrušení veškeré legislativy týkající se pozitivní diskriminace a občanských práv, stejně jako značné části federální vládní nadstavby, která upevňuje moc menšin. Vyžadovalo by to také obnovení chápání ústavního práva, které umožňuje místním a státním vládám vládnout a soukromým institucím fungovat nezávisle na vládě.

Na základě takového pojetí by se běloši i neběloši těšili rovnosti práv v smyslu těch základních práv, která jsou uvedena v úplně prvním zákoně o občanských právech z roku 1866: „obyvatelé všech ras … mají stejné právo uzavírat a vymáhat smlouvy, žalovat, být účastníky řízení a svědčit, dědit, nakupovat, pronajímat, prodávat, vlastnit a převádět nemovitý i movitý majetek a plně a rovnocenně využívat všech zákonů a řízení zajišťujících bezpečnost osob a majetku, a podléhají stejným trestům … a žádným jiným.“

Jak však uznali severní odpůrci otroctví, kteří tento text vypracovali a přijali, rovnost práv, rovnost před zákonem, neznamená politickou rovnost, právo volit ani právo zastávat politické funkce, natož pak sociální a ekonomickou rovnost, ani „právo“ navštěvovat stejné školy, působit v porotách, uzavírat mezirasová manželství, sloužit v ozbrojených silách, jíst v jídelnách, jezdit autobusy, koupit si dům nebo pronajmout si pokoj či vykonávat zaměstnání, pobírat sociální dávky, být přijati na vysoké školy a univerzity, získávat akademické tituly nebo být povýšeni.

Všechna tato „práva“ jsou falešná a byla vytvořena zkorumpováním našeho ústavního práva a našeho chápání tohoto práva, a žádný občan jakékoli rasy na ně nemá nárok. Při správném chápání ústavního práva by se jednotlivé státy a obce mohly lišit v tom, zda taková „práva“ uznávají či nikoli, ale federální vláda by se lišit nemohla, a jedinými zákonnými právy, která by Spojené státy nebo vlády jednotlivých států byly povinny uznávat a prosazovat rovnocenně, by byla výše zmíněná blackstonovská práva na osobní bezpečnost, osobní svobodu a vlastnictví. Ti občané jakékoli rasy, kteří by tato práva považovali za nedostatečná k uspokojení svých ambicí,

by měli možnost odejít. (Vysvětlení ústavní historie a teorie tohoto pojetí práv viz Raoul Berger, Government by Judiciary: The Transformation of the Fourteenth Amendment, Harvard University Press, 1977.)

Abychom dosáhli těchto cílů a s nimi spojeného znovudobytí Spojených států, je třeba nejprve uskutečnit rozsáhlé kulturní a intelektuální znovudobytí – dlouhý pochod skrz dominantní instituce a mocenské aparáty, jejichž prostřednictvím stávající elity uplatňují kontrolu nad státem, ekonomikou a kulturou Spojených států. Teoretický rámec takového dlouhého pochodu jsem nastínil jinde (viz „Winning the Culture War: The American Cause“, Chronicles, prosinec 1993). Nedávný politický vývoj mě utvrzuje v přesvědčení, že takové hnutí je stále možné a že se skutečně začíná rozvíjet, i když hrozí nebezpečí, že bude zajato a zrazeno agenty stávající elity.

Ať už je toto nebezpečí jakkoli velké a ať už se šance na vítězství dnes zdají jakkoli mizivé, zůstává to strategie, která má mnohem větší šanci na úspěch než strategie kapitulace, kterou rasový separatismus představuje. Bílí Američané musí zajistit, aby tato strategie uspěla, než navždy ztratí svou zemi, své dědictví a své potomstvo.

***

Mark Collet o nemožnosti odporu bez rasového uvědomění

[…] Zánik Západu nepřijde v podobě jedné velkolepé, avšak tragické závěrečné bitvy, která by zastínila všechny předchozí. Smrt Západu nenastane v nějaké „rasové válce“ ani v sérii velkých konfliktů, kde jsou jasně vytyčeny bojové linie

a armády se střetávají v epické závěrečné bitvě. Smrt Západu bude plíživá – jako rakovina, která požírá organismus a pomalu oslabuje trpící bytost po dlouhou dobu. Smrt Západu bude spíše podobná smrti tisíci řezy než jedinou významnou ranou.

Mnozí se domnívají, že imigranti, kteří se usadili na Západě a jejichž komunity se rozrostly, se jednoho dne obrátí proti západnímu člověku – že zahraniční komunity vytvoří pátou kolonu uvnitř Západu a vyvolají velký konflikt na západní půdě. Tato teorie předpokládá rasový nebo náboženský konflikt velkého rozsahu mezi západním člověkem a těmi imigranty, kteří se usadili na Západě, ale zachovali si kulturu, která je nepřátelská vůči západní kultuře.

Tato teorie o velké válce je nejen mylná, ale také velmi škodí snaze o záchranu západního člověka. Vychází z představy, že západní člověk je stále tím, kým kdysi byl, a že má stále neporušenou mysl, tělo, duši i srdce. Myšlenka velké rasové nebo náboženské války – ve které by západní člověk zvítězil – je ve skutečnosti směšná. Tato válka se nikdy neodehraje, místo toho však dojde ke smrti Západu dům po domu, ulice po ulici, městečko po městečku a město po městě, jako by se nad západními národy snášel plíživý rubáš.

Zastavme se na chvíli a skutečně analyzujme teorii stojící za představou rasového nebo náboženského konfliktu na úrovni, jakou někteří teoretici předpokládají – a co víc, podívejme se na pravděpodobný výsledek, pokud by k takové válce došlo. Aby obrovský konflikt pohltil národ, musí se nejprve vytvořit bojové linie, a aby k tomu došlo, musí existovat různé homogenní skupiny. Homogenní skupiny se tvoří na základě společných vazeb mezi lidmi, kteří tyto skupiny tvoří.

V tom spočívá první zásadní problém s představou rasové či náboženské války – zatímco různé kultury a rasy, které se přistěhovaly na Západ, si zachovaly své skupinové povědomí, západní člověk nikoli. Kdyby došlo k rasovému či náboženskému konfliktu, jednotlivci v rámci homogenních komunit by se spojili, aby ochránili svou vlastní komunitu, ale západní člověk by se bohužel pravděpodobně nespojil se svými bratry a sestrami a nebyl by schopen vytvořit jedinou homogenní skupinu. Tlak na individualitu a izolaci, který na západního člověka vyvíjejí nepřátelé Západu, ho připravil o společné vazby, které kdysi spojovaly západní společnost.

Západní člověk již nemá společné kulturní vazby, tradice a morální hodnoty, které ho kdysi spojovaly s jeho bratry a sestrami. Západní společnost již není homogenní a soudržná; západní společnost je volně propojenou skupinou jednotlivců, kteří již navzájem nesouvisí. Subkultury, které vznikly a byly západním člověkem tak nadšeně přijaty, ho rozdělily do stále menších skupin, které již navzájem nesouvisí.

Západní člověk kdysi znal své sousedy – vlastně znal každého ve své ulici i v ulicích sousedících s tou, kde bydlel. Pracoval se svými sousedy, popíjel s nimi a chodil s nimi do kostela. Všichni v západní společnosti se znali a společné vazby, které je spojovaly, je držely pohromadě jako komunitu. Dnes mnoho lidí na Západě nezná ani jména těch, kteří bydlí hned vedle nich – natož jména všech, kteří žijí v jejich ulici. Západnímu člověku zavřeli hospody, jeho průmysl byl vyvezen a jeho kostely leží prázdné.

To je naprostý opak situace, kterou lze pozorovat v imigrantských komunitách, které se usadily na Západě. Imigranti, kteří se usadili v západních zemích, vytvořili své

vlastní silné a semknuté komunity, kde se lidé znají, kde jsou zavedení komunitní vůdci, kteří si zaslouží respekt, kde celé rodiny žijí na stejné ulici a kde každý zná jména svých sousedů. Lidé v těchto komunitách se o sebe starají, obchodují spolu a chodí do stejných mešit. Tyto komunity si váží svých tradic a chtějí zachovat společné dědictví, které jim zanechali jejich předkové a které nyní funguje jako pojivo, které drží jejich komunitu pohromadě.

Kdyby byl západní člověk nucen sjednotit se jako skupina, aby bojoval proti páté koloně uvnitř vlastního národa, jak by dopadl? Odpověď je jasná – byl by přemožen. Západní společnost je nesourodá skupina; slabé seskupení jednotlivců – mnozí z nich by se ani nechtěli postavit bok po boku, protože by se navzájem neznali a nedokázali by se navzájem pochopit. Na druhou stranu by mnoho imigrantských komunit bylo silných a stálo by jako jeden muž. Důsledky toho není třeba podrobně vysvětlovat.

Druhým hlavním důvodem, proč by západní člověk nevyšel vítězně z občanské války vedené na základě etnických nebo kulturních rozporů, je to, že západní člověk již nemá v životě správné priority. Západní člověk je nyní materialistický, individualistický a hédonistický. Západnímu člověku by nejen chyběla silná komunita a skupinové vědomí potřebné k tomu, aby měl šanci vyhrát občanskou válku, ale chyběla by mu také motivace bojovat, protože západní člověk již nevidí hodnotu v ničem skutečně smysluplném nebo významném.

Když dochází k velkým obětem a projevům statečnosti – jako například v bitvě u Vídně –, muži, kteří čelili tak zdrcující přesile, měli pevné přesvědčení, které jim umožnilo potlačit instinkt sebezáchovy ve prospěch vyššího dobra svého lidu.

Tváří v tvář téměř jisté smrti je přirozeným pudem – vycházejícím z Ega (principu reality) – útěk. Rozvinuté Superego však může tento instinkt potlačit a zachování skupiny je upřednostněno před zachováním jednotlivce.

Velké oběti, které západní člověk v průběhu dějin přinášel, byly ukazatelem jeho životních priorit. Západní člověk upřednostňoval věci, které ho duchovně posilovaly – rodinu, lid, víru a půdu. Západní člověk měl hluboké vazby na svou nejbližší nukleární rodinu, komunitu, v níž žil, své náboženství a zemi, kterou nazýval domovem. Nyní je západní člověk od všech těchto věcí odpojen. Nukleární rodina byla podkopána, západní komunita je roztříštěná, náboženství bylo buď zředěno, nebo zapomenuto, a konečně západní člověk již není spojen s přírodním světem kolem sebe, místo toho je uzavřen ve stěnách z cihel a betonu, kde bezmyšlenkovitě zírá na různé blikající obrazovky.

Životní priority západního člověka ho posílily a daly mu pádné důvody k boji, avšak dnes se jeho životní priority posunuly. Individualismus, hédonismus a materialismus se staly novými prioritami západního člověka – ale všechna tato volání jsou sobecká a soustředí se na osobní potěšení a uspokojení. Uspokojování těchto potěšení je prioritou, což znamená, že v době konfliktu by západní člověk pravděpodobně uprchl s co největším bohatstvím, které by mohl unést nebo schovat, aby mohl žít další den v naději, že bude moci později pokračovat v hledání osobního potěšení.

Vzpomeňte si na dny první světové války – nejkrvavějšího a nejničivějšího válečného období, jaké svět kdy poznal. Co motivovalo západního člověka, aby vylezl ze svých zákopů a vrhl se na kulometná hnízda chráněná ostnatými drátěnými

ploty? Zákopová válka je jedním z nejbrutálnějších typů boje, jaké svět kdy poznal, a je to boj, při kterém se velmi rychle hromadí obrovské počty obětí; ve skutečnosti byly útočné manévry často téměř sebevražedné. Co však motivovalo mladé muže, aby „vylezli z krytu“ a čelili jisté smrti? Odvážní muži, kteří se vrhali do ostnatých drátů a byli smeteni kulometnou palbou, byli motivováni duchovními prioritami, které posílily jejich odhodlání a umožnily jim překonat vlastní přirozený instinkt přežití.

Tyto duchovní hodnoty – lid, víra a rodina – možná západnímu člověku již chybí, to však neznamená, že je postrádají i přistěhovalecké komunity, které se usadily v západních zemích. Mnohé z přistěhovaleckých komunit žijících v západním světě stále tvoří pevné rodiny, vykazují nižší rozvodovost, pravidelně navštěvují náboženské instituce a, jak již bylo řečeno, jsou součástí semknuté komunity. Právě tyto vyšší duchovní priority motivují lidi k statečnému boji.

Nepřátelé Západu zbavili západního člověka jeho duchovnosti a poškodili západní duši – nahradili přirozené poslání západního člověka pokřivenými falešnými modlami. Imigrantské komunity, které zaplavily Západ, si však zachovaly své duchovní poslání a nadále upřednostňují správné věci v životě. Pokud by tedy někdy došlo ke konfliktu, západní člověk by nebojoval s takovým zápalem jako jeho nepřátelé, ale pouze by se snažil přežít další den, aby mohl pokračovat ve své honbě za individualistickými požitky. Tím, že zbavili západního člověka důvodů k boji, provedli nepřátelé Západu hrozivý trik: zanechali západního člověka nejen izolovaného, ale také zbaveného vnitřního přesvědčení a motivace, které z něj dělaly tak obávaného válečníka.

A konečně, což je zcela zásadní: pokud by skutečně vypukla rasová nebo náboženská válka a uvrhla západní národy do stavu občanské války, dovolil by si západní člověk vůbec zapojit se do konfliktu, v němž by se bojové linie vymezovaly na základě etnického původu bojujících stran? Západní společnost je rozdělená; západní člověk je nesourodý a individualistický, ale západní člověk je také zmanipulovaný a zotročený představami o vině bělochů, které pramení z falešných historických narativů o jeho koloniální minulosti, otroctví a holocaustu. Západnímu člověku bylo jeho statečné srdce podrobeno ze strachu, že bude označen za „rasistu“.

Měl by západní člověk na to, aby se skutečně zapojil do etnického konfliktu, aniž by se bál, že je nějakým způsobem „rasista“ za to, že zvedl ruku v sebeobraně? Převalil by se západní člověk prostě na záda a zemřel, než by se zapojil do bitvy, kde by byly linie vytyčeny na základě rasových nebo náboženských důvodů? Mohl by západní člověk bojovat na obranu právě těch lidí, které ho učili nenávidět? Obrovské části západní společnosti by se aktivně vzdaly a zemřely, nebo ještě hůře, zaútočily by na těch pár západních mužů, kteří se snažili spojit a bránit své rodiny a to, co zbylo z jejich komunit.

Někteří se tomuto tvrzení možná vysmějí a budou tvrdit, že „až přijde čas“, západní člověk „se probudí“ a udělá to, co je „nutné“. Ti, kdo však věří, že se roky mediální indoktrinace zvrátí v jediném okamžiku, podobně jako při obrácení na cestě do Damašku, se prostě mýlí. Opět lze uvést případ muslimských gangů, které zneužívají nezletilé dívky – tisíce mladých západních dívek byly sexuálně zneužity islámskými přistěhovalci, přesto se o této záležitosti více než deset let mlčelo, protože lidé se obávali, že je horší riskovat, že budou

označeni za „rasisty“, než přihlížet sexuálnímu zneužívání západních dívek.

Západní muž již není statečný a odvážný, ale je nyní zbabělý a ustrašený. Myšlenka na to, že bude „společensky nepřijatelný“, je nyní děsivější než realita, kdy je jeho dcera znásilněna! Absurdní představa, že jediné slovo může srazit dospělého muže na kolena a přimět ho, aby se zhroutil v záchvatu protestů a omluv, by měla být k smíchu – přesto to není žádná legrace. Jakmile se použije slovo „rasista“, umlčí to jakoukoli formu debaty nebo diskuze a obviněný se musí pokořit, aby širší publikum vidělo, že není „rasista“, ale ve skutečnosti „tolerantní“ a plně podporuje „diverzitu“.

Představte si na chvíli, že by v západních zemích měla vypuknout velká občanská válka a rozdělení v této válce by se utvářelo na základě etnického původu. Kdyby se západní člověk postavil na obranu, byl by svými vlastními zmatenými bratry a sestrami obviněn z „rasismu“. Bohužel by tato obvinění přiměla velké množství západních mužů sklonit hlavu a pokorně usednout, aby čekali na svůj osud, neboť pro některé je dokonce smrt lepší než být označen za rasistu!

Nepodceňujte schopnost slova „rasista“ odzbrojit západního člověka. Vycházejí knihy s názvem „Bílé privilegium“, vznikají televizní pořady s názvem „Bílá vina“, kde západní lidé sedí a mluví o svých hrozných pocitech viny za „zločiny“ svých předků, a konají se dokonce pochody, při nichž se západní lidé spoutávají řetězy jako otroci a procházejí městy v tričkách s nápisem, že je jim „tak líto“. Nepodceňujte vliv, jaký mělo dlouhodobé vštěpování viny bělochů a sebenenávisti na mysl západního člověka.

I kdybyste se rozhodli přehlédnout ztrátu společenské soudržnosti, ztrátu důvodu k boji a strach z toho, že vás nazvou „rasisty“, stále tu zůstává otázka fyzické kondice západního muže. Je západní muž vůbec schopen bojovat v občanské válce? Odpověď zní pravděpodobně ne. Kdyby někdy došlo k velkému konfliktu, jak by si s tím poradil ten ochablý a fyzicky nezpůsobilý západní muž? Podal by na bojišti obdivuhodný výkon, nebo by odložil své nezdravé jídlo, vstal z pohovky, vypnul televizi a vyšel ze svého domu ve stavu, kdy by se zadýchal ještě dříve, než by vůbec čelil nepříteli? Opět se jedná o otázku, která nevyžaduje odpověď.

Pokud se tedy smrt Západu rychle blíží a pokud k ní nedojde v důsledku občanských nepokojů nebo války, jak k ní dojde? Smrt Západu nastane zcela jednoduše prostřednictvím demografické změny – bude se odehrávat dům po domu, ulice po ulici a město po městě. Bude to pomalý proces, který se bude časem zrychlovat, až se západní člověk stane menšinou ve své vlastní zemi a nakonec vymře. Nebude to genocida mečem nebo zbraní, ale genocida prostřednictvím diverzity a plíživé demografické změny.

Západní země každoročně zaplavují stovky tisíc přistěhovalců. Vzhledem k tomu, že tito přistěhovalci mají mnohem vyšší porodnost a porodnost západního obyvatelstva naopak šokujícím tempem klesá, je tento trend zřejmý. Postupem času bude západní obyvatelstvo v celkové populaci ztrácet dominantní postavení, až se nakonec ve své vlastní zemi stane menšinou. Začne to tím, že domy v jedné ulici budou postupně skupovat příslušníci stejné etnické skupiny, kteří chtějí žít blízko sebe. Poté, co bude několik ulic tvořeno lidmi jedné etnické skupiny, se daná oblast pomalu promění a budou

zde stavěny obchody, komunitní centra a náboženské budovy, které budou sloužit imigrantské populaci. Nakonec, jak se bude stále více lidí z této etnické skupiny shlukovat a jak budou mít stále více dětí, nezmění se jen ulice nebo oblasti, ale celá města.

Samozřejmě se nic z toho nestane přes noc; je to pomalý a plíživý proces, k němuž přispívá sám západní člověk. Západní člověk má nyní méně dětí a je stále více ochoten prodat svůj majetek a odstěhovat se z oblastí, kde dochází k demografickým změnám. Západní člověk to dělá, aby unikl problému, který ho obklopuje, a předstíral, že se nic neděje – koneckonců, kdyby se postavil proti této demografické změně, vystavil by se riziku, že bude označen za rasistu! Již jsme viděli, že porodnost západního člověka klesla na minimum 1,3, což je kriticky nízká hodnota, od které už možná nebude návratu.

Etnické skupiny přicházející na Západ se těší prudkému populačnímu růstu a ulice zaplní zvuky jejich hrajících si dětí; naopak domovy důchodců zaplní kašel a sípání západních lidí. Mladé a silné imigrantské komunity, které se v západních městech vytvořily, budou růst a vzkvétat, zatímco západní obyvatelstvo doslova chřadne a umírá. Nebude třeba občanských konfliktů ani války, která by pohltila národy – válka bude vyhrána pomalu a Západ zemře dlouhou a nedůstojnou smrtí.

V polovině 21. století již západní člověk nebude ve většině západních národů tvořit většinu. Do té doby se celá politická a sociální situace na Západě změní tak dramaticky, že Západ bude fakticky na smrtelné posteli. Ti, kdo fantazírují o občanské válce nebo si přejí slavný protiútok, již nebudou v pozici, aby takový protiútok zorganizovali – demografická změna zanechá

západního člověka jako rozptýlenou menšinu hledající individuální bezpečí.

Je pravda, že přistěhovalecké komunity se mohou chovat ještě bezostyšněji, až se demografická situace posune ještě více v jejich prospěch. Je velmi pravděpodobné, že se západní člověk bude stále častěji stávat obětí útoků motivovaných rasově či nábožensky. Západní člověk bude s největší pravděpodobností svědkem střetů, při nichž bude to, co zbylo z jeho komunity, vytlačováno z oblastí, kde se stal menšinou. Navíc bude západní člověk pravděpodobně napomínán za to, že nedodržuje náboženská nebo kulturní pravidla, která mu byla vnucena přistěhovaleckou populací. Ale pokud se západní člověk proti těmto věcem nebrání nyní, kdy je ve většině, rozhodně se proti nim nebude bránit jako stárnoucí menšina, která zažila další desítky let vymývání mozků a viny bělochů prosazované médii.

Západní člověk může být svědkem nárůstu rasově či nábožensky motivovaných výtržností ve městech, kde kdysi tvořil většinu. Občanské nepokoje a násilí namířené proti západnímu člověku ze strany přistěhovaleckých komunit mohou s postupem času rovněž narůstat. Navíc mohou tyto výtržnosti a občanské nepokoje trvat i několik dní či dokonce týdnů. Mohou nastat případy, kdy západní člověk vytvoří malá ohniska odporu proti takovému násilí. Bez organizované komunity, bez sdílených morálních hodnot a bez hlubších a duchovně smysluplných priorit však nedojde k organizovanému celonárodnímu odporu. Navíc nad každým, kdo takový odpor plánuje, bude viset přízrak slova „rasista“.

Jak se to vše bude odvíjet – jak šílenství dosáhne vrcholu a úpadek západní civilizace se zrychlí – co bude se západním

člověkem, co se s ním stane? Jak se situace bude zhoršovat – což se nevyhnutelně stane, protože města a obce se stanou cizími místy a západní člověk se stane cizincem ve své vlastní zemi – většina západních lidí si toho ani nevšimne. Západní člověk bude příliš zaneprázdněn večírky, konzumem a uzavřením se do svého vlastního soukromého světa. Západní člověk bude hrát na housle, zatímco „Řím hoří“.

Se smrtí západního Superega dochází k uvolnění Id. Bez vyvinutého Superega – a bez společenského vědomí – se západní člověk stane pouhou bytostí, která se řídí svými nejnižšími instinkty. Jak se Západ rozpadá a západní člověk se stává menšinou, bude příliš zaneprázdněn přejídáním se nezdravým jídlem, zneužíváním alkoholu a drog, pařením v nočních klubech, promiskuitním sexem a všemi druhy hédonistických radovánek, jaké si lze představit. Bez vyvinutého Superega, které by Id drželo na uzdě, bude západní člověk pouhou bestií poháněnou principem slasti.

Západní člověk si nejen nevšimne, co se kolem něj děje – nebude mu to ani vadit, i když mu na to někdo poukáže. Jediné pudy, které bude západní člověk chtít uspokojit, budou ty, které souvisejí s osobním požitkářským potěšením: západnímu člověku nebude záležet na ochraně své komunity a péči o své bratry a sestry. Jakmile Západ nakonec klesne ke dnu, výraz na tváři západního člověka nebude výrazem hrůzy, ale šílené veselosti, zatímco bude tančit směrem ke svému zániku. Id skutečně zvítězí a toto vítězství signalizuje pád západního člověka a konec Západu.

Ještě však není vše ztraceno. Západní člověk se sice možná nachází na pokraji vyhynutí, ale dokud se ještě drží, existuje jiskřička naděje a šance na vykoupení. Nepřátelé Západu však

udělali vše, co bylo v jejich silách, aby západního člověka zlomili a poškodili jeho psychiku, a zároveň mu předložili falešnou spásu. Nepřátelé Západu jsou chytří a vynalézaví; vědí, že jejich plán není bezchybný a že západní člověk je obávaným protivníkem.

Ale zatímco existuje falešná spása a řízená opozice vůči nepřátelům Západu, existuje také skutečná naděje a pravá spása. Skutečná spása západního člověka spočívá v znovuzískání toho, co ho učinilo velkým, v znovuobjevení západního Superega a v jeho vzkříšení v jeho pravé podobě. Než se tak stane, musí být nejprve odhalena a odstraněna falešná spása, kterou lstivě vytvořili a ovládají nepřátelé Západu.

Aby se západní člověk mohl posunout vpřed, musí kráčet po správné cestě – nikoli po cestách vytyčených jeho nepřáteli, které ho zavedou do slepých uliček a nakonec k zániku.

Politika rasového uvědomění bělochů

Sestaveno z úryvků knih White Nationalist Manifesto od Greg Johnson, 2018 a March of the Titans: A History of the White Race od Arthur Kemp, 2012

Co byste dělali, kdybyste se zítra ráno dozvěděli, že vám zbývá jeden týden života – sedm dní, a pak už žádná budoucnost? Svět by pokračoval dál, ale vy byste v něm nebyli. Zpočátku by většina lidí pocítila šok a smutek. Někteří by upadli do zoufalství. Někteří by možná raději hned spáchali sebevraždu, než aby čekali. Ale u většiny z nás by počáteční šok pominul a my bychom se rozloučili, vyřídili své záležitosti a pak vymysleli, co uděláme s časem, který nám zbývá.

Samozřejmě by nemělo smysl přemýšlet příliš dopředu. Někteří by se stali intenzivně věřícími v naději, že nějak prodlouží svou existenci, ale většina by se pravděpodobně obrátila ke krátkodobému uspokojování svých potřeb. Většina lidí nemá ráda svou práci, takže by se rozhodli nestrávit pět ze svých posledních sedmi dní na Zemi prací, bez ohledu na to, kdo by na nich byl závislý. Mohli by však kouřit, pít, jíst nezdravé jídlo, brát tvrdé drogy, hazardovat, nadávat lidem a dokonce páchat zločiny, aniž by se museli obávat dlouhodobých následků. Mnoho lidí by samozřejmě těmto pokušením odolalo, protože by chtěli, aby na ně lidé, které opouštějí, vzpomínali v dobrém. Jen velmi málo lidí je však ochotno chovat se důstojně, zdrženlivě nebo morálně pouze jako cíl sám o sobě, bez vnějších podnětů.

Nyní si představte, že nejen vy, ale celé lidstvo dostane zítra rozsudek smrti. Dalekohledy odhalí obrovský asteroid na kolizním kurzu se Zemí, asteroid mnohonásobně větší než

objekt, který podle vědců způsobil vyhynutí dinosaurů. Pokud má celé lidstvo zemřít a nikdo nebude pokračovat v našich hodnotách ani na nás vzpomínat, když odejdeme, není pochyb o tom, že by došlo k obrovskému nárůstu hedonistického, nihilistického a antisociálního chování. Společenský řád je vždy ohrožován zločineckou chátrou, kterou je nutné neustále hlídat a potlačovat. Představte si tedy, co by se stalo za pouhých několik dní, kdyby se tato populace rozrostla o miliony zoufalých nihilistů – a policisté a vězeňští dozorci, kteří je drží pod kontrolou, by se prostě rozhodli, že nepřijdou do práce.

Jakmile lidé ztratí naději do budoucnosti, začnou se věci hroutit v bezprostřední přítomnosti.

Co to má společného s bílým nacionalismem? Demografický úpadek bělochů je ve Spojených státech velmi pokročilý. Běloši tvořili v roce 1965 asi 90 % populace USA, dnes je to asi 60 % a v mnoha lokalitách a věkových skupinách jsme již menšinou. Předpokládá se, že kolem roku 2042 klesne podíl bělochů na populaci pod 50 %. V demokracii to nevyhnutelně znamená politické zbavení moci.

Oficiální hlasy prohlašují, že úbytek bílého obyvatelstva je nevyhnutelný, a oslavují jej jako triumf rasové spravedlnosti. Multikulturalisté se snaží vykreslit růžový obraz budoucnosti v barvách duhy, ve které jsou běloši menšinou. Běloši jsou však stále skeptičtější. Levicoví aktivisté a příslušníci jiných (nebílých) ras již oslavují, jako by byl rok 2042, otevřeně se radují z úbytku a dokonce vyhynutí bělochů a touží tančit na hrobě bílé Ameriky. Je stále více zřejmé, že tito lidé nás opravdu nenávidí. Pokud chtějí bílí Američané vidět, jaké je to být opovrhovanou menšinou v převážně jiné než bílé společnosti,

stačí se podívat na dnešní Jihoafrickou republiku, která byla také propagována jako duhová země.

A bílí lidé to chápou. V současném systému nemáme budoucnost a podle toho se chováme. Ztráta naděje do budoucnosti je to, co spojuje celou řadu sociálních patologií, které trápí bílé Američany. Po staletích neustálého růstu klesá průměrná délka života bílých, což bychom očekávali pouze v době války, hladomoru, morové epidemie nebo sociálního kolapsu.

V našem případě však došlo k duchovnímu kolapsu. Když lidé ztratí naději do budoucnosti, nemá smysl chodit na vysokou školu, vdávat se, zakládat rodiny, investovat do svých dětí, zakládat podniky, budovat kariéru nebo přemýšlet o tom, jak společnosti něco vrátit. Místo toho má smysl obrátit se ke krátkodobému hédonismu: pornografii, videohrám, pití, drogám, příležitostnému sexu atd. Lidé stále častěji nedospívají, nedokážou se osamostatnit, nedokážou budovat vztahy, nedokážou žít svůj život. Krátkodobé požitkářství nás však nemůže učinit šťastnými. Proto jsme svědky prudkého nárůstu odcizení, osamělosti, užívání antidepresiv, předávkování drogami, alkoholismu a sebevražd.

Není důvod se domnívat, že výsledky demografického úbytku bílého obyvatelstva budou v jiných bílých zemích odlišné.

Celá politická garnitura prakticky ve všech bílých zemích se zavázala k politice, která vede k demografickému úpadku bělochů: ničení rodiny a hanobení mateřství; propagace hédonismu a sobectví; podpora multikulturalismu, míšení ras a imigrace nahrazující příslušníky bílé rasy; a kult „diverzity“,

který je jen eufemismem pro demografické nahrazování bělochů nebílými.

Pokud běloši nemají v současném systému budoucnost, pak budeme muset jednoduše vytvořit nový. To je cíl bílého nacionalismu. Abychom našemu lidu opět dali budoucnost, potřebujeme novou politickou vizi a nové politické vedení.

Kdo jsou bílí nacionalisté? Jsme bílí lidé, kteří se rozhodli mít opět budoucnost a kteří chtějí dát budoucnost i zbytku našeho lidu. Uvědomujeme si, že příčiny úpadku bílých a řešení tohoto úpadku jsou politické. Jsme dostatečně zralí na to, abychom pochopili, že tyto problémy nemůžeme vyřešit jako jednotlivci, ale pokud nás bude spolupracovat dostatek, můžeme svět změnit.

Bílý nacionalismus je forma politiky bílé identity. Politika bílé identity znamená minimálně to, že bílí lidé se považují za členy etnické skupiny s kolektivními zájmy a brání tyto zájmy proti konfliktním skupinám v politické sféře. V současné době je nejmocnějším politickým tabu v celém bílém světě politika bílé identity. Stejně jako jsou etablované strany levice a pravice jednotné ve svém závazku k multikulturalismu a politice identity pro nebílé, jsou stejně jednotné ve svém odporu k politice identity pro bílé.

Politika bílé identity může samozřejmě existovat v multikulturní, multirasové společnosti. Například „bílá nadřazenost“ je politický řád, ve kterém bílí vnucují své pravidla a normy příslušníkům jiných ras.

Bílý nacionalismus však není bílým nadřazenectvím, protože se snažíme nahradit multirasové, multikulturní společnosti rasově a kulturně homogenními vlastmi, které

nazýváme „etnostáty“. Etnonacionalismus je univerzálním právem všech ras a národů. Bílý nacionalismus je etnonacionalismus pro bílé. Bílý nacionalismus jednoduše znamená právo všech bílých národů na suverénní vlast. Uznáváme, že některé národy možná nebudou chtít toto právo uplatnit. Pro jiné, jako jsou malé primitivní kmeny, nemusí být jeho uplatnění možné. Ale pokud se nějaký národ rozhodne pro národní sebeurčení, nikdo nemá právo se mu v tom bránit.

Bílý nacionalismus je často nepochopen nebo nesprávně interpretován jako všeobecný nacionalismus bílých lidí, na rozdíl od nacionalismu konkrétních bílých národnostních skupin. Ale nic takového jako všeobecný bílý člověk neexistuje. V tomto světě patří všichni bílí lidé ke konkrétním národnostním skupinám. Ani koloniální společnosti typu „tavícího kotle“, jako jsou Spojené státy, nevytvářejí všeobecné bílé lidi, ale nové národnostní identity: Američany, Kanaďany atd. Bílý nacionalismus znamená sebeurčení pro všechny bílé národy, nikoli pouze pro všeobecně bělochy, stejně jako záchrana nosorožců znamená záchranu všech konkrétních poddruhů nosorožců, nikoli nějakého všeobecného nosorožce.

Můj argument pro bílý nacionalismus vychází z demografické krize bělochů. Běloši v každé zemi mají porodnost nižší než je míra reprodukce, často v kombinaci s rozšířeným míšením ras a imigrací plodnějších nebílých populací. Pokud se tyto trendy nezastaví, běloši ztratí kontrolu nad svými historickými domovskými zeměmi a nakonec prostě přestanou existovat jako samostatná rasa.

Všechny hlavní příčiny biologického vyhynutí se dnes vztahují na bělochy, a protože tyto příčiny vyhynutí vyplývají z politických opatření, má smysl hovořit nejen o vyhynutí

bělochů, ale o genocidě bělochů. […] Abychom zastavili genocidu bělochů, musíme změnit politiku, která ji podporuje. Musíme nahradit naše vůdce, než oni nahradí nás. Poté musíme vytvořit bílé vlasti s politikou podporující porodnost, aby naše rasa v celé své genetické a kulturní rozmanitosti mohla přežít a znovu vzkvétat. Stručně řečeno, potřebujeme bílý nacionalismus. […] Vyhynutí bělochů je samozřejmě dlouhodobým nebezpečím. Pokud však nebude zastaven demografický úpadek bělochů, čeká nás v blízké budoucnosti mnoho hrůz. […]

Co je špatného na diverzitě?

Existují situace, kdy je diverzita pozitivním jevem. Například diverzita zboží na trhu, diverzita možností v životě, diverzita názorů v politice a akademické sféře a diverzita pohledů v porotách, které udělují ceny nebo rozhodují o soudních případech.

V kontextu současné politiky však diverzita znamená něco velmi konkrétního, a to integraci různých ras a etnických skupin do stejné společnosti nebo instituce. Diverzita se také týká integrace žen a sexuálních menšin do institucí, které je tradičně vylučovaly, jako je například armáda. Je zřejmé, že si lze představit společnost bez rasové a etnické diverzity, ale nelze si představit společnost bez mužů a žen. Lze si však představit společnost, ve které mají muži a ženy poměrně odlišné sociální sféry a role.

Multikulturalismus, multirasovost, feminismus a agenda LGBTQ dnes představují primární smysl diverzity. Lidé, kteří ji prosazují, často nemají příliš v lásce diverzitu názorů a

svobodu volby. Právě na tuto politicky korektní verzi diverzity se zde zaměřuji.

Není přehnané říci, že chválení diverzity je civilním náboženstvím naší doby. Zatímco v minulosti bylo pro všechny – zejména pro ambiciózní a mocné – povinností proklamovat křesťanství, dnes se lidé předhánějí v tom, kdo nabídne nejvřelejší chválu a nejupřímnější vyznání víry Bohu diverzity. Počínaje Billem Clintonem opakují američtí prezidenti – republikáni i demokraté – mantru, že „diverzita je největší silou Ameriky“. Ne jen tak ledajaká síla, ale naše největší síla.

I když armáda, policie a hasiči snižují standardy fyzické zdatnosti, aby zvýšili diverzitu, prohlašují, že jejich skutečná síla spočívá právě v diverzitě. V roce 2007 generál George Casey, který v té době velel všem americkým jednotkám v Iráku, prohlásil: „Pevně věřím, že síla naší armády spočívá v naší diverzitě.“[993] Ne zbraně, ne technologie, ne výcvik, ne svaly a charakter mužů, ne jednota společného cíle. Ale rozmanitost. Doufejme, že tato teorie nebude nikdy vyzkoušena v boji proti vážnému protivníkovi.

I když vzdělávací instituce snižují přijímací a absolventské standardy, omezují náročné předměty, vytvářejí celé obory, aby mohly udělovat tituly a akademická pracovní místa členům marginalizovaných identitních skupin, a utrácejí obrovské částky na nábor menšin a propagandu diverzity, tvrdí, že vzdělání je díky této diverzitě silnější než kdykoli předtím, i když podle všech objektivních měřítek společnost utrácí za vzdělání více a lidé se učí méně než kdykoli předtím.

[993] https://archive.is/7bxoZ

Stejné bludné myšlení je rozšířené ve všech ostatních sektorech společnosti: v podnikání, náboženství, charitě, umění atd.

Bílí nacionalisté se staví proti diverzitě. Chceme rasově a kulturně homogenní vlast pro všechny bílé národy. Protože naše názory jdou proti celému kulturnímu a politickému mainstreamu, bílí nacionalisté musí mít dobrou odpověď na otázku: „Co je špatného na diverzitě?“ Zde jsou čtyři důvody, proč by diverzita byla špatná věc, i kdyby bělochům nehrozilo vyhynutí.

1. Diverzita znamená vykořenění bělochů

První a nejdůležitější důvod, proč je diverzita špatná, je docela jednoduchý. Kdykoli mluvíme o zvýšení diverzity v komunitě, podniku, kostele nebo škole, je to vždy eufemismus pro snížení počtu bílých lidí. Proč by si bílí lidé měli myslet, že je to žádoucí? Na to opravdu neexistuje dobrá odpověď.

Takže když někdo řekne: „Máte tu hezké městečko – je bohaté, čisté, přátelské – ale chybí mu určitá diverzita“, správná odpověď zní: „Takže si myslíte, že je tu příliš mnoho bílých lidí? Co je špatného na bílých lidech? Proč nemáte rádi bílé lidi?“

Někteří by mohli odpovědět, že nechtějí snížit počet bílých lidí. Chtějí jen přidat trochu koření. Ale tato odpověď předpokládá, že neexistuje nic jako nedostatek, takže můžete přidat nové lidi do komunity, aniž by se zvýšily náklady a snížily přínosy pro lidi, kteří tam již jsou. Je však legitimní se ptát, zda zvýšení diverzity nevezme příležitosti bílým lidem a zároveň nezvýší dopravní zácpy, kriminalitu, odcizení, konflikty a další sociální zátěže.

Kromě toho, i když někdo řekne, že nechce snížit absolutní počet bílých lidí, stále tvrdí, že bílí lidé tvoří příliš velký podíl na celkové populaci. Je tedy třeba se zeptat, proč chce, aby byla bílá populace zředěna.

Pokud diverzita znamená pouze zbavení bílých jejich majetku, pak je to pro bílé lidi samozřejmě špatná věc. Je zřejmé, že bílí lidé to začali vnímat jako urážku. Nyní se proti tomu začínáme bránit. Bílý nacionalismus je prostě nevyhnutelným odporem proti protibělošským etnickým čistkám, které nazýváme diverzitou. Vítejte v hnutí odporu.

Samozřejmě, že rostoucí diverzita je špatná pro původní obyvatele jakékoli země, nejen pro bělochy. Když běloši přišli do Afriky, Asie a Ameriky, nezvyšovali tím diverzitu těchto míst? Můj první předek, který přišel do Ameriky, vkročil do Jamestownu v roce 1612. Utíkal před útlakem a chudobou. Snažil se vybudovat lepší život pro sebe a svou rodinu. A přinesl diverzitu do Nového světa. Ale běloši za to nikdy nedostanou žádné uznání. Když to udělají běloši, vždy se to popisuje jako kolonialismus a genocida. Není to stejně špatné, když to udělají nám nebílí?

2. Diverzita oslabuje všechny instituce

Říká se nám, že diverzita posílí doslova všechno. Tato síla pravděpodobně znamená, že každá instituce, která se diverzitou zabývá, bude lépe plnit svou funkci. Sousedství budou lepšími místy k životu. Vlády budou lépe prosazovat spravedlnost a harmonii. Školy budou lépe vzdělávat a školit studenty. Nemocnice budou lépe léčit nemocné. Armády a policie budou zajišťovat větší bezpečnost. Hasiči a záchranáři budou

zachraňovat více životů. Církve budou zachraňovat více duší. Podniky budou dosahovat vyšších zisků. A tak dále.

To ale nedává smysl. Každá instituce je definována svými cíli. Aby tedy dobře fungovala, musí každá instituce najít lidi, kteří jsou dobří v prosazování jejích cílů. Učitelé musí učit. Hasiči musí hasit požáry. Vojáci musí bojovat s nepřáteli. Atd. Primárním kritériem pro přijímání a povyšování lidí v jakékoli instituci je schopnost přispívat k účelu instituce. Žádnou instituci nelze zlepšit zavedením konkurenčních kritérií úspěchu, jako je diverzita.

Jakmile se tedy diverzita stane „největší silou“ jakékoli instituce, lidé přirozeně sníží její standardy úspěchu, aby diverzitu podpořili. Například vojáci a hasiči musí být fyzicky silní, aby mohli vykonávat své funkce. Ale když se diverzita stane hodnotou – zejména integrace žen do profesí vyžadujících fyzickou sílu – standardy se nevyhnutelně sníží, což oslabí instituci v nejdůležitějším ohledu: sníží se její schopnost plnit svou funkci. Diverzita tedy není silnou stránkou. Je to slabost.

3. Diverzita je zdrojem konfliktů

Diverzita je zdrojem konfliktů v rámci institucí i společností jako celku. Tyto konflikty jim brání v plnění jejich řádných funkcí, i když se člověk nezaměřuje na umělé prosazování diverzity. Škola rozdělená konflikty nemůže učit tak dobře jako škola harmonická. Armáda rozdělená konflikty nemůže bojovat tak dobře jako armáda jednotná. Společnost rozdělená konflikty je méně příjemným místem k životu než společnost mírumilovná.

Myšlenka, že jakákoli společnost nebo instituce je díky diverzitě lepší, je úchylkou konce 20. a počátku 21. století.

Žádný seriózní politický filozof nebo státník minulosti by tuto myšlenku ani na okamžik nezvažoval.

Cílem politiky je vytvořit sociální řád a harmonii. V zásadě jde o problém vzájemného soužití. Společenský život musí svým účastníkům přinášet čistý prospěch, jinak se lidé rozejdou a společnost se rozpadne. Ale kromě toho, protože nejsme jen sobeckými individualisty, musíme pěstovat sociální odpovědnost a investice, aby lidé pracovali na zlepšení společnosti a byli skutečně ochotni zemřít, aby zajistili její zachování a trvání. To jsou velké problémy politiky: vytvoření sociální harmonie a hlubokého pocitu sounáležitosti s politickým tělesem, odpovědnosti vůči politickému tělesu, ochoty položit život za politické těleso.

Jak tedy rasová a etnická diverzita pomáhá k dosažení těchto cílů? Představte si, že žijete v idylické předměstské ulici plné zeleně, kde si hraje spousta dětí. S rostoucí populací a zhoršující se dopravní situací však zjistíte, že mnoho lidí projíždí vaší čtvrtí poměrně vysokou rychlostí. Objevili, že vaše ulice je zkratkou z jedné ucpané tepny do druhé, a tak projíždějí vaší kdysi klidnou čtvrtí a ohrožují malé děti.

Rozhodnete se s tím něco udělat. Chcete, aby město nainstalovalo retardéry. K tomu musíte nejprve oslovit své sousedy a získat je na svou stranu, abyste mohli jako skupina požádat město o retardéry. Abyste však sousedy přesvědčili, musíte s nimi být schopni komunikovat. Nebylo by to hezké? V dnešní Americe však existuje mnoho čtvrtí, kde již se sousedy komunikovat nelze. Nemluví stejným jazykem.

Kromě toho, i když mluvíte stejným jazykem, musíte mít stejné hodnoty. Bílé země jsou nyní kolonizovány lidmi, kteří

do nich vůbec neinvestují. Jsou tu jen proto, aby brali. Pocházejí ze společností, které se vyznačují veřejnou bídou a soukromým přepychem. Uvnitř zdí jejich domů je vše krásné, ale venku na ulicích jsou mrtví psi a výmoly, a jim to nevadí. To je jejich hodnotový systém. Zkuste motivovat lidi s tímto hodnotovým systémem, aby se zapojili do instalace retardérů na vaší ulici, i když mají malé děti, i když by je to mohlo chránit. Je to velmi obtížné.

Abyste mohli sledovat společné cíle, musíte mít již něco společného. Potřebujete společný jazyk pro komunikaci. Musíte znát myšlení toho druhého. Ale když znáte myšlení toho druhého, musíte mít stejné hodnoty, jinak nikdy nebudete schopni sledovat stejné cíle.

Diverzita všechny tyto věci podkopává. V určitém okamžiku se stává nemožné usilovat o zachování mnoha společenských hodnot, které vznikly v době, kdy Spojené státy, Švédsko nebo jakákoli jiná evropská společnost byly převážně evropské, tj. kdy lidé mluvili stejným jazykem, měli stejné hodnoty, rozuměli si navzájem a cítili, že mohou dát něco společenství, protože to nebude akt jednostranného sebeobětování. Zvýšená diverzita způsobuje pokles sociální důvěry, pokles sociálního závazku a zničení veřejné sféry. To není dobré pro společnost.

Filozofové a státníci všech dob proto považovali rasovou, etnickou a náboženskou homogenitu za obrovské požehnání. Například americký zakladatel John Jay, který musel hlouběji přemýšlet o zdrojích politického řádu než Bill Clinton nebo Barack Obama, s potěšením poznamenal ve Federalist Papers No. 2, že „Prozřetelnost se rozhodla dát tuto jednu propojenou zemi jednomu sjednocenému národu – národu, který pochází ze

stejných předků, mluví stejným jazykem, vyznává stejné náboženství, je oddaný stejným principům vlády a má velmi podobné zvyky a obyčeje...“ Jay ani nepovažoval černošské otroky nebo americké indiány za součást amerického národa. Otcové zakladatelé věřili, že pokus o jejich integraci do nového systému na stejné úrovni jako bělochy by novou společnost oslabil, nikoli posílil.

Lee Kuan Yew, zakladatel moderního Singapuru, musel nastolit pořádek v multikulturní společnosti, což ho vedlo k přijetí autoritářství, nikoli liberální demokracie. V rozhovoru pro Der Spiegel Yew uvedl: „V multirasových společnostech nevolíte podle svých ekonomických a sociálních zájmů, ale podle rasy a náboženství.“[994] Demokracie v multikulturním kontextu tedy nebyla v souladu s politickým řádem, zejména s politickým řádem, který by mohl usilovat o společné dobro. Demokracie nemůže spolehlivě dosáhnout vládního konsensu, pokud si lidé, kteří volí, nejsou již navzájem velmi podobní. Bez relativně homogenního obyvatelstva musí být pořádek vnucován shora dolů. S rostoucí diverzitou tedy demokracie selhává.

Starodávnou pravdu, že diverzita způsobuje konflikty, podporují i současné sociální vědy. Například harvardský sociolog Robert D. Putnam studoval 41 komunit ve Spojených státech, od vysoce diverzních po vysoce homogenní. Zjistil, že sociální důvěra silně koreluje s homogenitou a sociální nedůvěra s diverzitou. Zjistil, že i lidé stejné rasy a etnické skupiny si navzájem méně důvěřují, když žijí v diverzních komunitách. Po vyloučení jiných možných příčin rozdílů v

[994] http://infoproc.blogspot.com/2005/08/lee-kuan-yew-interview.html

sociální důvěře Putnam dospěl k závěru, že „diverzita sama o sobě má významný vliv“.[995] Diverzita vede k rozpadu sociální důvěry, což vede k obecnému úpadku sociálního řádu. Podle Putnama tedy lidé v rozmanitých komunitách méně důvěřují vládě a médiím, cítí se politicky bezmocní, méně se účastní politiky a komunitních projektů, méně se angažují v dobrovolnické činnosti, méně přispívají na charitu, mají méně přátel, tráví více času sledováním televize a jsou méně spokojeni se svým životem.

Politolog Tatu Vanhanen dospěl k podobným závěrům na základě srovnávací studie diverzity a konfliktů ve 148 zemích.[996] Vanhanen zjistil, že sociální konflikty nejsou silně korelovány s rozdíly v bohatství a chudobě ani s rozdíly mezi demokratickými a autoritářskými vládami. Jsou však silně korelovány s diverzitou. Ať už jsou bohaté nebo chudé, demokratické nebo autoritářské, diverzní společnosti mají více konfliktů než homogenní společnosti, které jsou harmoničtější, bez ohledu na úroveň bohatství nebo demokratizace.

Podpora diverzity je špatným způsobem, jak řídit jakoukoli společnost, i ty, které nejsou ohroženy demografickým úpadkem.

4. Nejhlubší zdroj sociální harmonie

Proč je diverzita zdrojem nesouladu? A proč je podobnost zdrojem harmonie? Je to výhradně otázka kultury, konkrétně společného jazyka a systému hodnot? Nebo je v tom něco víc,

---

[995] Robert D. Putnam, „E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-First Century“, Scandinavian Political Studies, 30 (2007), s. 153.
[996] Tatu Vanhanen, Ethnic Conflicts Explained by Ethnic Nepotism (Stamford, Conn.: JAI Press, 1999).

něco hlubšího? Bílí nacionalisté tvrdí, že konečným zdrojem politické harmonie není kultura. Je to genetika.

Myšlenka občanského nacionalismu v zásadě spočívá v tom, že můžeme vytvořit jednotnou a harmonickou společnost z radikálně odlišných skupin lidí, pokud je asimilujeme do společného jazyka a systému hodnot. Občanští nacionalisté lpí na myšlence asimilace, protože bez ní by museli porušit obávané tabu „rasismu“.

Samozřejmě se dnes ani nesnažíme imigranty asimilovat. Ztratili jsme kulturní sebevědomí, abychom trvali na tom, aby cizinci přijali naše normy a způsob života. Kromě toho se imigranti velmi agresivně snaží asimilovat nás, jedno tacos po druhém. Dokud navíc nezískáme zpět sebevědomí, abychom se pokusili asimilovat cizince, měli by konzervativní asimilační zastánci podporovat úplné zastavení imigrace. A musíme se zeptat: Opravdu konzervativci chtějí asimilovat naše nejnovější imigranty? Mohou tito lidé skutečně zlepšit Ameriku nebo jakoukoli jinou bílou zemi?

Upřímně řečeno, jsem rád, že jsme se vzdali asimilační politiky, když jsme otevřeli naše hranice třetímu světu. Nechci, aby se nebílí lidé asimilovali, protože čím více se asimilují, tím větší je pravděpodobnost, že se budou s bílými lidmi mísit a získávat moc a vliv v našich společnostech. Je tedy nejlepší, aby jejich komunity zůstaly co nejvíce oddělené a odcizené, místo aby se zapletly do zbytku společnosti. Díky tomu pro ně bude mnohem snazší se jednoho dne vrátit domů.

Ale i kdybychom znovu získali dostatečné kulturní sebevědomí, abychom mohli požadovat asimilaci, není to snadná věc. Většina dnešních Američanů je směsicí různých

evropských kmenů. Někteří lidé si myslí: „No, to bylo snadné.“ Ale nebylo. I povrchní znalost americké historie nás učí, že když velmi podobné skupiny přišly z Evropy do Spojených států, došlo k obrovským konfliktům.

Obyvatelé Britských ostrovů jsou si geneticky i kulturně velmi podobní. Mluví dokonce společným jazykem. Irové však nebyli v Americe vítáni, a to především kvůli jedinému kulturnímu rozdílu: katolicismu. To však stačilo k vytvoření obrovského konfliktu a nepřátelství.

Tyto konflikty se ještě vyostřily, když do Spojených států přišly další kulturně odlišné skupiny z jižní a východní Evropy. Kvůli těmto konfliktům přijaly Spojené státy v roce 1924 zákon o omezení imigrace, který se netýkal imigrace nebílých, která prakticky neexistovala, ale imigrace bílých z Evropy.

Jsem rád, že Amerika tyto krize překonala a podařilo se jí spojit různé skupiny evropských přistěhovalců do nového národa: Američanů. Jsem absolutně proti jakýmkoli pokusům, i pod rouškou humoru, o obnovení starých etnických konfliktů v Americe. Nyní jsme všichni Američané a ve většině případů, kdy běloši tvrdí, že mají smíšenou americkou identitu, se jedná pouze o osoby smíšeného evropského původu, které se kvůli svému příjmení hlásí k italské, irské nebo polské národnosti.

Asimilace měla také obrovské kulturní náklady. Například Američané se dříve velmi zajímali o rozdíly mezi protestantismem a katolicismem. Aby mohli asimilovat velké množství katolických přistěhovalců, Američané nakonec přestali dbát na náboženské rozdíly. Přestali jsme se zajímat o mnoho historických a kulturních rozdílů mezi Evropany, jen abychom se přestali hádat. Krátce řečeno, kulturní asimilace

maže kulturní rozdíly. Přestat se o ně zajímat je plíživá forma nihilismu, která nás odcizila od našich předků, kteří by nás považovali za nehodné dědice, kteří opustili jejich kulturní dědictví.

Je tedy absurdní říkat: „Asimilace všech těchto evropských skupin byla hračka, tak pojďme do tavícího kotle hodit Pákistánce a Somálce!“ Asimilace evropských spoluobčanů byla dost těžká. Proč si tedy přidělávat problémy tím, že dovezeme ještě radikálně odlišnější lidi? Neexistuje žádný sobecký prospěch ani morální imperativ, který by nás nutil znovu proměnit naše společnosti v bojiště. Zejména proto, že tentokrát je to bitva, kterou nemůžeme vyhrát, protože radikálně odlišné národy nelze asimilovat, i kdybychom se o to pokusili.

Asimilace ostatních Evropanů byla možná jen proto, že se od sebe od počátku příliš nelišili. Spojeným státům se nikdy nepodařilo asimilovat černochy, indiány a Asiaty, z nichž většina pouze žije v Americe, ale není její součástí. Asimilace bělochů byla možná proto, že přes všechny naše kulturní rozdíly jsme si geneticky velmi podobní.

Běloši si jsou ve skutečnosti geneticky nejvíce podobní ze všech ras, protože v naší evoluční historii byly okamžiky, kdy nás bylo velmi málo a všichni jsme měli společné předky. Genetické rozdíly mezi východní a západní Evropou a severní a jižní Evropou jsou tedy poměrně malé a tato genetická podobnost stačila k překlenutí velkých kulturních rozdílů a konfliktů.

5. Teorie genetické podobnosti

J. Philippe Rushton byl evoluční psycholog, který je nejlépe známý díky své knize Race, Evolution, and Behavior. Méně známý je jeho výzkum v oblasti tzv. teorie genetické podobnosti.[997] Když mi Rushton tuto myšlenku představil, bylo to v kontextu mezilidských vztahů.

Řekl: „Protiklady se nepřitahují a já to mohu vědecky dokázat.“ Stejně tak ale mohl říci: „Diverzita způsobuje konflikty a já to mohu vědecky dokázat.“

Teorie genetické podobnosti ukazuje, že náklonnost, harmonie a altruismus mezi lidmi – a obecně mezi živými bytostmi – jsou funkcí genetické podobnosti. Čím více jsou si dvě bytosti geneticky podobné, tím větší je pravděpodobnost, že budou mít harmonické vztahy.

Konečným vysvětlením tohoto jevu je biologická nutnost replikace genů. Mohlo by se zdát, že tato nutnost povede k bezohlednému sobeckému a soutěživému chování. Ale není tomu tak, protože geny, které se snaží rozmnožovat, jsou přítomny u více jedinců. Člověk sdílí nejvíce genů se svými nejbližšími příbuznými, méně genů se vzdálenějšími příbuznými a některé geny se všemi členy své širší etnické a rasové skupiny.

Každý jedinec tak bude mít sklon k kooperativnímu, harmonickému a dokonce altruistickému chování vůči těm, kteří s ním sdílejí více genů. Jedinci jsou dokonce schopni obětovat své životy za své rodiny a komunity, pokud to zajistí větší šíření jejich genů mezi jejich bližními.

---

[997] J. P. Rushton, „Ethnic Nationalism, Evolutionary Psychology, and Genetic Similarity Theory“, Nations and Nationalism 11 (2005): 489–507.

Ale druhou stranou mince lásky k vlastním je nepřátelství vůči cizincům. Lidé a jiná zvířata jsou tak ochotni bojovat s cizinci, aby ochránili genetické zájmy své rodiny, kmene, národa a rasy. To je základ politiky a politiky jinými prostředky, konkrétně války.

Vědecké základy teorie genetické podobnosti jsou velmi silné. Ale ve skutečnosti nepotřebujeme Rushtonovy studie, aby nám to dokázaly, protože všichni známe jev, který ukazuje, že genetická podobnost vede k harmonii: jednovaječná dvojčata. Jednovaječná dvojčata mají naprosto stejné geny.

Jednou jsem potkal jednovaječná dvojčata a jedno z nich řeklo něco velmi dojemného a zapamatovatelného. Mělo by to být názvem knihy o dvojčatech. Řekl: „Nejsme tak úplně dva lidé, jako spíše jedno rozdělené vajíčko.“ To bylo známkou úrovně harmonie mezi nimi. Stačilo jen sedět a sledovat, jak spolu mluví a komunikují, a bylo vidět, že přesně vědí, co ten druhý řekne, co ten druhý myslí; dokázali dokončovat věty toho druhého. A skutečně, studie identických dvojčat, zejména dvojčat vychovaných odděleně, ukazují, jak obrovský a precizní je genetický determinismus ve srovnání s faktory prostředí a kultury.[998]

Největší harmonie mezi dvěma lidmi je harmonie identických dvojčat. Znají navzájem své myšlenky způsobem, jakým je neznají ani bratrská dvojčata nebo běžní sourozenci. Ve skutečnosti, pokud byste chtěli vytvořit co nejharmoničtější společnost, byla by to společnost klonů. Samozřejmě byste potřebovali trochu více genetické rozmanitosti, pokud byste

[998] Nancy Segal, Born Together—Reared Apart: The Landmark Minnesota Twin Study (Cambridge: Harvard University Press, 2012).

chtěli mít pohlavní rozmnožování, ale překvapivě jen velmi málo. Na Islandu bylo zjištěno, že nejharmoničtější manželství a nejvíce potomků pocházejí od lidí, kteří si jsou geneticky podobní jako třetí a čtvrtí bratranci.[999]

Teorie genetické podobnosti předpovídá, že nejšťastnější společnosti na světě jsou také geneticky nejhomogennější. To rozhodně platí v případě Dánska, které je pravidelně hodnoceno jako nejšťastnější země na světě[1000] a je také jednou z geneticky nejhomogennějších.[1001] Teorie genetické podobnosti také předpovídá, že s rostoucí genetickou diverzitou společnosti bude tato společnost méně harmonická, jednotná a šťastná. I kdyby se takové společnosti nějak podařilo „asimilovat" tuto rostoucí diverzitu do společného jazyka a systému hodnot, stále by byla méně harmonická a šťastná než geneticky homogenní společnost. Společnost může zvýšit svou genetickou diverzitu i asimilací lidí stejné rasy, ale nejvýraznější nárůst genetické diverzity přinášejí imigranti zcela odlišných ras. Zvýšená rasová diverzita oslabuje společnost a snižuje její harmonii. Diverzita tedy vůbec není silou.

Bílý nacionalismus je jednoduše idea společnosti, ve které jsou všichni kolem vás spřízněni. Je to společnost, ve které můžete rozumět svým spoluobčanům a důvěřovat jim. Ve které můžete spolupracovat na dosažení společného dobra. Ve které budete chtít přispět k velkým projektům, i když se možná nedožijete jejich dokončení. Ve které lidé sázejí stromy, aby budoucí generace mohly využívat jejich stín. Je to společnost, ve které lidé cítí tak silnou identitu s politickým zřízením, že

[999] https://www.nature.com/news/2008/080207/full/news.2008.562.html
[1000] https://www.livescience.com/62150-why-denmark-is-happiest-country.html
[1001] https://www.sciencedaily.com/releases/2016/10/161011131428.htm

jsou ochotni za něj obětovat své životy, pokud to bude nutné. Ale co je nejdůležitější, je to společnost, ve které se můžete cítit jako doma. O tom je bílý nacionalismus: zajistit domovinu pro všechny bílé národy.

Bez domoviny se náš lid cítí bez kořenů, odtržený a odcizený. Touží být v okolí lidí se stejnou kulturou, historií a osudem. Ale jde o víc než to. Touží také být v okolí lidí, kteří kmitají na stejných hlubokých, nevědomých frekvencích bílé rasové spřízněnosti, která nás všechny spojuje. To je to, co bílý nacionalismus chce pro náš lid znovu vytvořit.

Stojíme za bratrstvím a sounáležitostí. Diverzita nám to bere. To je to, co je na diverzitě špatné. […]

Bílý nacionalismus je nevyhnutelný

Bílý nacionalismus je nevyhnutelnou reakcí bělochů, kteří jsou etnicky vyčišťováni ze svých domovů. Samozřejmě, že většina lidí není tak vulgární, aby výslovně volala po etnické čistce bělochů. Místo toho používají eufemismy jako „diverzita“ a „multikulturalismus“. Kdykoli se podnik, kostel, škola nebo čtvrť stane „rozmanitější“ nebo „multikulturní“, znamená to jednoduše méně bělochů a více nebílých.

Nahrazování nebílých bělochy není nikdy chváleno jako diverzita nebo multikulturalismus. Když k tomu dojde v nebílé čtvrti, je to odsuzováno jako „gentrifikace“. Když k tomu dojde v nebílé zemi, je to odsuzováno jako „imperialismus“ a „kolonialismus“ nebo dokonce „etnické čistky“ a „genocida“. Nebílí si mohou ponechat své prostory, ale běloši ne. To, co je jejich, si ponechají. To, co je naše, je předmětem jednání.

Jelikož diverzita neznamená nic jiného než nahrazení bělochů nebílými, což je etnická čistka, a všechny přední

instituce naší společnosti aktivně podporují diverzitu, byla reakce samozřejmě nevyhnutelná.

Abychom tuto skutečnost pochopili, nemusíme se zabývat argumenty pro nebo proti diverzitě. Nemusíme mluvit o biologii, historii, sociologii nebo ekonomii. Nemusíme vědět, která strana má pravdu. To vše může přijít později. Právě teď si musíme uvědomit, že běloši, stejně jako jakékoli jiné zdravé zvíře, se budou bránit, když pocítí, že jsou napadeni.

Když si běloši uvědomí, že jsme napadeni jako skupina, jiné politické otázky – včetně těch nejkontroverznějších, které nás rozdělují – se zdají méně důležité. Naopak to, co máme společné – naše rasová a etnická identita, terč na našich zádech, který nemůžeme sundat, protože je součástí nás – se stává důležitějším.

V homogenní společnosti se politika zabývá odlišnými pojetími společného dobra, protože v homogenní společnosti mají občané mnoho společného. Často to považujeme za samozřejmost. Ve skutečnosti si toho ani nevšimneme, dokud nám není vnucena diverzita a multikulturalismus.

V multikulturní společnosti jsou jediné věci, které lidé mají společné, území a politický a ekonomický systém, ve kterém organizované skupiny, které sdílejí společnou identitu, bojují mezi sebou o moc a zdroje.

Bílý nacionalismus je identitární politika pro bílé lidi a nevyhnutelně vznikne, když se dříve bílé společnosti stanou multirasovými společnostmi. Skončí teprve tehdy, když multirasovost nahradí opět rasově a etnicky homogenní bílé společnosti.

Bílý nacionalismus je přinejmenším identitární politika bílých v kontextu multirasové společnosti. Běloši se nevyhnutelně zorganizují, aby ochránili své bohatství, moc a komunity před ničení ze strany nebílých. Taková politika bílého nacionalismu nemusí být ani explicitně rasová. Ve skutečnosti, když se bílý nacionalismus poprvé objeví, málokdy je ochoten přímo konfrontovat tabu proti rasové identitě, takže přijímá spíše občanský než rasový nacionalismus a prosazuje zájmy bílých pod rouškou univerzálních principů, jako jsou práva a zákonnost.

Nicméně i ty nejvíce plaché a nejstydlivější, dokonce i ty nejvíce protichůdné a sebedestruktivní bílé nacionalistické nálady byly dostatečně silné, aby prosadily referendum o brexitu a vynesly Donalda Trumpa do úřadu prezidenta USA. Takový implicitní bílý nacionalismus je skutečně hnacím principem rostoucích populisticko-nacionalistických hnutí v celém bílém světě.

Jak populističtí nacionalisté sbírají vítězství, nevyhnutelně přejdeme od implicitní k explicitní rasové obhajobě a přejdeme z obrany do útoku. Nejenže zastavíme vytlačování bělochů, ale zvrátíme ho. Budeme požadovat pěkné bílé čtvrti, školy, podniky, komunity a země – a k jejich získání bude nutné nahradit nebílé obyvatele bílými.

V tomto bodě se bílý nacionalismus dostane na rozcestí. Levá odbočka zachová multikulturní společnosti, ale dá bělochům pevnou moc a obnoví nadvládu bělochů. To je možnost bílé nadvlády, ke které se logicky hlásí občanští nacionalisté, protože pro ně je pravá odbočka morálně a politicky děsivá.

Pravá cesta zahrnuje nejhlubší význam a impuls bílého nacionalismu. Zcela odmítá diverzitu ve prospěch myšlenky etnostátu. Je ochotna přesunout národy a hranice, aby vytvořila rasově a etnicky homogenní vlast pro všechny evropské národy, které usilují o sebeurčení. To je podle mého názoru konečný cíl bílého nacionalismu.

Evropa je vlastí naší rasy. Žádná jiná rasa na ni nemá žádný legitimní nárok. Neexistuje tedy absolutně žádný důvod, proč by evropské národy neměly vystěhovat všechny nebílé obyvatele. V případě Spojených států a dalších evropských osadnických společností vyžaduje spravedlnost určité ústupky vůči zbytkům domorodých obyvatel a potomkům černých otroků, nejlépe tím, že jim budou poskytnuty autonomní domovy.

V případě USA jsem ochoten akceptovat občanské nacionalistické aproximace etnostátu jako dočasné, účelové kompromisy s politickou realitou. Například se domnívám, že bílí nacionalisté by měli vážně prosazovat novou imigrační/emigrační politiku, jejímž cílem je návrat k etnickému status quo z roku 1965, který byl v mnoha ohledech vrcholem americké civilizace. Cílem by bylo jednoduše vymazat katastrofální chybu, kterou bylo otevření našich hranic třetímu světu. Tato transformace by mohla proběhnout postupně, s cílovým datem dokončení v roce 2065. Tento druh návrhu by mohl dokonce najít souhlas u mnoha nebílých, protože dává jejich druhu místo v budoucnosti Ameriky. Dokud by běloši měli úplnou svobodu oddělit se od jiných ras, výsledkem by byla de facto bělošská nacionalistická společnost pro drtivou většinu bělochů.

Neexistuje však žádná záruka, že taková rasově segregovaná společnost nakonec neupadne do sebeuspokojení, poté do bludů a rozmařilosti a nebude opakovat všechny chyby, které nás dnes ničí. Bílí nacionalisté proto budou muset neustále posouvat hranice směrem k úplné realizaci etnostátu. Není žádný důvod, abychom přestali velebit myšlenku zcela homogenní společnosti, protože i ti nejostražitější občanští nacionalisté vědí ve svém srdci, že Amerika by byla lepším místem bez černochů, Mexičanů nebo muslimů.

Zda bílý nacionalismus nakonec povede k segregovaným společnostem založeným na nadřazenosti bílé rasy nebo k homogenním etnostátům, závisí na historických okolnostech, které nelze předvídat ani kontrolovat. Je také možné, že bílý nacionalismus v některých zemích zcela selže.

Můžeme však říci, že bílý nacionalismus je nevyhnutelný, protože již existuje, i když jeho konečné vítězství je nejisté. Neodvoláváme se na pseudovědecké představy o nevyhnutelném historickém pokroku, jako marxisté. A přestože mnozí z nás čerpají inspiraci z tradičních a spenglerovských cyklických pohledů na historii, věříme také, že je naší povinností bojovat za zlatý věk, spíše než se poddat úpadku nebo spoléhat na to, že historické síly udělají naši práci za nás.

Na počátku je bílý nacionalismus stejně nevyhnutelný jako to, že týraný pes kousne svého trýznitele. Kromě toho je vítězství nevyhnutelné pouze tehdy, pokud ho sami učiníme nevyhnutelným.

Existuje však dobrý důvod k optimismu, a to jednoduše proto, že rasová a etnická diverzita v rámci jedné společnosti je zdrojem neshod, konfliktů a vymazávání odlišných identit.

Protibělošské etnické čistky lze udržovat pouze lžemi a morálním vydíráním – a když tyto selžou, zastrašováním a otevřeným násilím. Realitu lze dlouho ignorovat, pokud za to mohou platit ostatní. Nakonec však multikulturní režimy ztrácejí svou sílu kvůli rozkolům a chaosu a svou legitimitu kvůli lžím a nesplněným slibům.

Naopak, protože bílý nacionalismus je v souladu s realitou, naše síla bude jen růst, protože chápeme, že vychází z rasové a etnické jednoty, a naše důvěryhodnost bude jen růst, protože je založena na pravdivých informacích. Nejlepším důkazem naší nadřazenosti bude totiž samotný systém, a proto se bílý nacionalismus v podstatě bude živit na úpadku tohoto systému.

Současný establishment již pracuje horečně, téměř na 100 % své kapacity, aby potlačil politiku bílé identity a bílé rasové uvědomění, které se teprve probouzí. To však znamená, že náš etnocentrismus má mnohem větší prostor k růstu než jejich schopnost jej potlačit. I malý nárůst bílého rasového uvědomění by tak mohl přetížit schopnost systému jej potlačit, a v tom okamžiku by bylo vše možné.

Nakonec se trajektorie jejich úpadku a našeho vzestupu protnou, a když naše rostoucí povědomí překročí jejich klesající schopnost nás kontrolovat, pak vyhrajeme.

***

Měnící se podoba – přistěhovalectví nebílých do bílých center

Hlavním tématem dějin bělochů v poslední čtvrtině dvacátého století byla rozsáhlá imigrace přistěhovalců z třetího světa do Evropy, Austrálie, Nového Zélandu a Severní Ameriky.

Tento pohyb obyvatelstva – který je téměř výlučně jednosměrný (z nebílých do bílých zemí) – probíhá dvěma cestami: legální a nelegální imigrací. Ať už se jedná o jakýkoli způsob, skutečností je, že do těchto zemí, kde dříve tvořili většinu bílí obyvatelé, přišly miliony a miliony nebílých, a pokud se tato situace nezvrátí, přečíslí je před koncem 21. století.

Italská pohraniční hlídka zadržela u pobřeží Malty ve Středozemním moři přetíženou loď plnou potenciálních imigrantů z Afriky. Během prvního desetiletí 21. století se takto pokusily vstoupit do Evropy statisíce Afričanů. Většině z nich se podařilo v Evropě zůstat díky liberálním zákonům o „lidských právech“ v Evropské unii.

Evropa – imigrace nebílých neustále roste

Podle oficiálního statistického úřadu Evropské unie (EU), Eurostatu (se sídlem v Bruselu, Belgie), žilo v lednu 2009 ve dvaceti sedmi členských státech EU oficiálně 31 779 900 „cizinců“ (Eurostat, „Total population and resident non-national population by group of citizenship“, Migration and Migrant Population Statistics, 2009).

Zpráva Eurostatu z roku 2010 o migračních trendech uvádí: „Při pohledu na rozložení občanů ze zemí mimo EU žijících v členských státech EU podle kontinentu původu tvořili největší podíl (38,1 procenta) občané evropské země mimo EU-27, celkem 7,2 milionu lidí; z nich více než polovinu tvořili občané Turecka, Albánie nebo Ukrajiny.

„Druhou největší skupinu tvořili lidé z Afriky (24,6 %), následovali lidé z Asie (19,8 %), Ameriky (16,6 %) a Oceánie (0,9 %). Více než polovina občanů afrických zemí žijících v EU

pocházela ze severní Afriky, často z Maroka nebo Alžírska. Mnoho cizinců z Asie žijících v EU pocházelo z jižní nebo východní Asie, zejména z Indie nebo Číny. Občané Ekvádoru, Brazílie a Kolumbie tvořili největší podíl cizinců z Ameriky žijících v EU“ (tamtéž).

Tyto údaje samozřejmě neposkytují podrobný obraz o skutečných rasových souvislostech probíhajícího procesu masové imigrace – protože statistiky Eurostatu vycházejí pouze z národnosti, nikoli z rasového původu. Každý imigrant z třetího světa, který získal občanství některého členského státu EU, je proto započítán jako občan „EU“ a ze statistik o migraci vyloučen.

Eurostat odmítl poskytnout údaje o populaci založené na rase, ale ve své zprávě z roku 2010 dodal, že „90 procent těch, kteří v roce 2008 získali občanství členského státu, byli dříve občany nečlenských zemí; tomu tak bylo téměř ve všech členských státech. Stejně jako v předchozích letech tvořili největší skupiny, které v roce 2008 získaly občanství členského státu EU, občané Maroka (64 000, což odpovídá 9 procentům všech udělených občanství) a Turecka (50 000, tj. 7 procent). Ve srovnání s rokem 2007 se počet Maročanů, kteří získali občanství v EU, zvýšil o 7 procent, zatímco počet Turků, kteří získali občanství, poklesl o 10 procent. Největší podíl Maročanů získal nové občanství ve Francii (45 %), Itálii (14 %) a Španělsku (13 %). Největší podíl Turků získal nové občanství v Německu (49 %) nebo ve Francii (21 %)“ (tamtéž).

Je zřejmé, že převážná většina „nových občanů“ – a tedy i populačního růstu – v Evropě pochází z třetího světa. Navíc je většina „nových“ obyvatel EU mladá, což znamená, že

demografická změna bude ještě zřetelnější, jakmile bílá populace vymře stářím.

Většina obyvatel západní Evropy bude do roku 2050 tvořena nebílými

Imigrace nebílých do Evropy začala ve významném měřítku po 50. letech 20. století a od té doby se značně zrychlila. Dříve se odhadovalo, že při stávající míře imigrace a přirozené porodnosti mezi imigranty z třetího světa by se Evropa do roku 2090 stala převážně nebílou.

Nové imigrační trendy však tento odhad zneplatnily. Populace imigrantů jiné než bílé rasy rostla exponenciálně během 90. let a prvního desetiletí 21. století a demografové předpovídají, že západní Evropa bude do roku 2050 zaplavena obyvatelstvem z třetího světa.

Problém je dvojí: masivní imigrace nebílých a klesající porodnost bílých. Čísla hovoří sama za sebe: v roce 1998 bylo podle vládních statistik 3,2 procenta obyvatel Španělska „narozeno v zahraničí“. V roce 2007 (méně než o deset let později) to bylo 13,4 procenta.

Islámská imigrace a porodnost (financovaná evropským systémem sociálního zabezpečení) zajistily, že se muslimská populace v Evropě každých sedm let zdvojnásobí. V roce 2009 bylo sedm nejoblíbenějších jmen pro chlapce v Bruselu v Belgii Mohamed, Adam, Rayan, Ayoub, Mehdi, Amine a Hamza.

Portugalsko a Španělsko

V roce 2007 mělo Portugalsko 10 617 575 obyvatel, z nichž asi 332 137 tvořili legální přistěhovalci, převážně z třetího světa. Na konci roku 2003 představovali legální

přistěhovalci asi 4,1 procenta populace. Jedná se o dramatický nárůst, uvážíme-li, že v roce 1992 tvořili cizinci pouze 1,3 procenta populace. To samozřejmě nezahrnuje značný počet nelegálních přistěhovalců, o nichž není k dispozici přesný počet.

Od roku 2000 přijalo Španělsko více než tři miliony přistěhovalců, čímž se jeho populace zvýšila o 10 procent. Do roku 2005 přesáhl počet přistěhovalců z třetího světa 4,5 milionu – přičemž drtivou většinu tvořili Maročané, Ekvádorci a Kolumbijci. V tomtéž roce program legalizace zvýšil počet legálních imigrantů o 700 000 osob. Od roku 2005 počet imigrantů nadále prudce rostl a v roce 2008 se odhadovalo, že podíl obyvatel z třetího světa dosáhl 15 procent – z celkové populace čítající přibližně 40,5 milionu. Rostoucí počet imigrantů je hlavním důvodem mírného nárůstu porodnosti ve Španělsku. V letech 2002 až 2008 vzrostl počet obyvatel Španělska o 8 procent, z čehož 6 procent tvořili lidé cizího původu.

Francie se od 80. let potýká s každoročními nepokoji vyvolanými nebílými obyvateli, avšak od roku 2005 nabraly tyto nepokoje závažnější charakter. Důvodem je skutečnost, že nebílí imigranti začali tvořit většinu obyvatelstva v městských částech mnoha francouzských měst. To zase vedlo k vzniku mnoha oblastí, do nichž se francouzská policie neodváží vstoupit.

Francie

S výjimkou potomků již legálně přijatých imigrantů mimoevropského původu odhadl Francouzský národní statistický úřad (INSEE), že v roce 2006 žilo ve Francii 4,9

milionu imigrantů narozených v zahraničí. To znamená, že v daném roce tvořili nově příchozí do Francie plných 8 procent obyvatelstva. K tomuto číslu je třeba připočítat počet francouzských občanů, kteří jsou potomky imigrantů z třetího světa ve druhé nebo další generaci. V roce 1999 odhadoval INSEE, že tento počet činil přibližně 6,7 milionu.

Podle studie z roku 2004 žilo ve Francii přibližně 14 milionů osob zahraničního původu, definovaných buď jako imigranti, nebo jako lidé, kteří mají alespoň jednoho rodiče, prarodiče nebo praprarodiče imigranta.

Jedná se samozřejmě pouze o oficiální čísla, která nezahrnují nelegální imigraci, která byla a nadále je značná. V roce 2004 se odhadovalo, že celkový počet legálních i nelegálních přistěhovalců ve Francii činil přibližně 14 milionů osob. Vzhledem k tomu, že celková populace Francie v červenci 2008 činila asi 60,8 milionu, je rozumné předpokládat, že celkem asi 21 nebo 22 procent populace bylo neevropského původu.

Belgie a Nizozemsko

Ačkoli je Belgie geograficky malou zemí, patří k nejhustěji osídleným zemím na evropském kontinentu. Podle oficiálních údajů z července 2008 žilo na území o rozloze přibližně třiceti tisíc čtverečních kilometrů asi 10,4 milionu lidí – a nejméně 10 procent obyvatelstva tvořili lidé narození v zahraničí.

V Bruselu tvoří obyvatelstvo narozené v zahraničí 28,5 procenta z celkových 970 000 obyvatel města. Imigranti z třetího světa jsou převážně Maročané, Turci a Konžané, přičemž ti poslední pocházejí z bývalé belgické kolonie v

Africe. V roce 2008 byla asi polovina marocké komunity mladší patnácti let, což znamená, že ještě během jejich života se Brusel, hlavní město EU, stane městem s drtivou většinou obyvatel z třetího světa – a muslimů.

Podle údajů nizozemské vlády z roku 2009 je asi 20 procent obyvatel Nizozemska definováno jako osoby s „nezápadními“ kořeny. To znamená asi 3 miliony z celkové populace 16,6 milionu – přičemž nejméně jeden a půl milionu z nich jsou muslimové, převážně z Turecka a Maroka. Mezi mladými lidmi ve velkých městech, jako je Rotterdam, již tito imigranti tvoří většinu.

Tento pohled z ulice v nizozemském Amsterdamu se opakuje po celé Evropě. V roce 2005 tvořili více než čtvrtinu všech dětí školního věku v Nizozemsku nebílí. To znamená, že za méně než tři generace se bílí Nizozemci stanou ve své vlastní zemi menšinou.

Německo

V roce 2007 mělo v Německu více než 16 milionů lidí cizí původ (první a druhá generace, včetně osob smíšeného původu). To představuje 20 procent z celkové populace čítající 82 milionů obyvatel. Ne všichni tito přistěhovalci však pocházeli ze zemí třetího světa a odhady uvádějí, že 12 až 15 procent obyvatel Německa tvoří nebílí.

Znepokojivé je, že mladí lidé mají větší pravděpodobnost, že budou cizího původu, než starší. Přibližně 30 procent populace ve věku patnáct let a mladší má alespoň jednoho rodiče narozeného v zahraničí. Ve velkých městech má 60 procent dětí ve věku pět let a mladších alespoň jednoho rodiče narozeného v zahraničí. Největším zdrojem imigrace nebílých

obyvatel do Německa bylo Turecko, ačkoli liberální azylové zákony, které tato země měla až do poloviny 90. let, přilákaly také několik milionů dalších nebílých imigrantů z Afriky a Asie.

Velká Británie

Podle oficiálních odhadů Úřadu pro národní statistiku (ONS) činil počet obyvatel Spojeného království v roce 2010 něco přes 61 milionů, z čehož 6 620 200, tedy 11 procent, tvořili lidé nebílého původu.

Toto číslo je s největší pravděpodobností nepřesné, protože nezahrnuje odhadovaný milion nelegálních imigrantů, kteří se podle vládních zdrojů v roce 2008 v Británii nacházeli, a také velký počet osob smíšeného rasového původu. Imigrační statistiky vypracované profesorem Davidem Colemanem z Oxfordské univerzity v roce 2010 předpovídaly, že bílí Britové se v Británii do roku 2066 stanou menšinou. U mladších věkových skupin k tomuto rasovému demografickému obratu dojde ještě dříve, uvedl.

Kromě toho věkové rozložení imigrantské populace zvyšuje pravděpodobnost, že se bílí Britové stanou menšinou do třiceti či čtyřiceti let. Například v lednu 2001 byly bílé britské děti menšinou v Londýně, Birminghamu a Leicesteru, třech největších britských městech. Zpráva z roku 2007 z Manchester University uváděla, že Birmingham se do roku 2027 stane městem, kde budou bílí v menšině.

V roce 2005 vydal ONS zprávu, podle níž 36 procent všech novorozenců v Anglii a Walesu nebylo „bílých Britů“ („Birthweight and gestational age by ethnic group, England and Wales 2005: introducing new data on births“, Kath Moser, Office for National Statistics).

Tento údaj nezahrnoval děti narozené matkám z druhé a třetí generace přistěhovalců. Údaje zveřejněné ONS v lednu 2009 odhalily, že muslimská populace v Británii vzrostla o více než 500 000 na 2,4 milionu za pouhé čtyři roky. Jejich populace se rozmnožovala desetkrát rychleji než zbytek společnosti („Muslim population 'rising 10 times faster than rest of society,'", The Times, 30. ledna 2009).

V 50. letech 20. století zahájila britská vláda cílenou politiku náboru nebílých z Karibiku a dalších částí Britského Commonwealthu, aby v Británii pracovali a usadili se. Díky tomu našli Jamajčané, jako ti výše zmínění, zaměstnání jako řidiči autobusů v Londýně. Imigrace nebílých obyvatel do Británie od té doby pokračuje.

Rakousko a Švýcarsko

Podle rakouského statistického úřadu mělo v roce 2006 v Rakousku legální pobyt 814 800 cizinců. To představovalo 9,8 procenta z celkového počtu obyvatel, který činil 8,2 milionu. Tento údaj nezahrnuje všechny naturalizace, které při započítání do údajů za rok 2006 zvyšují podíl cizinců v populaci na nejméně 15 procent. V roce 2008 bylo 16 procent obyvatel Vídně původem z třetího světa. Číslo kolem 10 procent obyvatel původem z třetího světa je proto nejpravděpodobnějším přesným odhadem pro rok 2010.

V roce 2008 byl celkový počet obyvatel Švýcarska odhadován na přibližně 7,5 milionu, z čehož nejméně 1,5 milionu nebylo švýcarského původu. Ačkoli tento údaj samozřejmě zahrnuje i obyvatele z prvního světa, stále větší počet pochází z třetího světa.

O rozsahu imigrace z třetího světa do Švýcarska si lze udělat představu na základě velikosti muslimské populace. V roce 2006 tvořili muslimové oficiálně 4,3 procenta populace, tedy více než třetinu milionu.

V roce 2009 bylo více než 20 procent všech lidí žijících ve Švýcarsku cizími státními příslušníky. Podle vládních statistik pocházela více než polovina těchto cizinců z neevropských zemí, což znamená, že je pravděpodobné, že alespoň 10 procent švýcarské populace je původem z třetího světa.

Itálie a Řecko

Počet obyvatel Itálie se v roce 2008 odhadoval na přibližně 60 milionů a podle oficiálních vládních údajů z téhož roku žilo v zemi 3,7 milionu legálních přistěhovalců, což představovalo meziroční nárůst o 21,6 procenta. Tento počet tvořil 6,2 procenta celkové populace.

V roce 2009 přišlo do Itálie dalších 700 000 přistěhovalců a jejich počet se díky přirozené reprodukci zvýšil natolik, že se odhaduje, že do roku 2020 dosáhne 10 milionů.

Údaje řecké vlády zveřejněné v roce 2009 ukázaly, že v předchozím roce bylo asi 1,1 milionu (z celkové populace 11,1 milionu), tedy 10 procent všech obyvatel Řecka, narozeno v zahraničí. V Athénách tento podíl vzrostl na 20 procent.

Dánsko

Celkový počet obyvatel Dánska v roce 2009 činil 5,4 milionu, z čehož podle vládních údajů pocházelo nejméně 8 procent, tedy asi 430 000 lidí, ze zemí třetího světa.

V roce 1980 tvořili přistěhovalci ze zemí třetího světa podle údajů zveřejněných dánským imigračním úřadem méně než 1 procenta dánské populace.

Podle dánského statistického úřadu se počet osob s trvalým pobytem z takzvaných „nezápadních“ zemí mezi lety 1980 a 2005 zvýšil o 520 procent, tedy o 268 902 osob, zatímco odpovídající míra růstu u „Západních“ ve stejném období činila pouhých 19,8 procenta, tedy 30 000 lidí.

To znamená, že 90 procent celkového nárůstu počtu cizinců s trvalým pobytem v Dánsku pocházelo z třetího světa.

Skandinávie

Počet obyvatel Norska se v roce 2009 odhadoval na přibližně 4,7 milionu, z čehož asi 10 procent (465 300 osob) tvořili buď přistěhovalci z třetího světa, nebo lidé s přistěhovaleckým původem. V lednu 2005 činil počet uprchlíků v Norsku více než 107 000, což představovalo 2,3 procenta obyvatelstva této země.

Nebílí imigranti mají i nadále mnohem vyšší porodnost než rodilí Norové. V roce 2005 se v Norsku narodilo 64 000 dětí rodičům narozeným v zahraničí, zatímco pouze 13 800 dětí se narodilo rodičům evropského původu. Při tomto tempu růstu bude v Norsku do roku 2035 většina obyvatel tvořena nebílými.

Počet obyvatel Švédska v roce 2009 činil přibližně devět milionů, z nichž nejméně 16 procent se narodilo v zahraničí. Ne všichni tito imigranti pocházeli z třetího světa a skutečný počet nebílých byl odhadován na 10 procent, tedy necelý jeden milion.

Podle odhadu z července 2008 činila celková populace Finska 5,2 milionu, z čehož podle oficiálních údajů tvořili cizinci něco přes 3 procenta. Tyto údaje samozřejmě nezahrnují nelegální žadatele o azyl, ale zahrnují přistěhovalce z jiných zemí EU a Ruska. Podíl obyvatel z třetího světa je tedy pravděpodobně jen o něco menší než celkových 3 procenta odhadovaných v roce 2008.

To se však má změnit. Podle finské statistické služby se v roce 2007 do Finska přistěhovalo 26 050 osob ze zahraničí, z nichž pouze 4 000 pocházelo ze zemí EU.

Početná muslimská populace v Rusku má mnohem vyšší porodnost než bílí Rusové a představuje největší demografickou a bezpečnostní výzvu pro západní Rusko. Muslimové z Čečenska a dalších oblastí mají na svědomí řadu závažných teroristických útoků v Moskvě a dalších ruských městech.

Rusko

Podle odhadů ze sčítání lidu z roku 2010 činil počet obyvatel Ruska 142 905 200. Z tohoto počtu tvořili etničtí bílí Rusové 80 procent, přičemž většina nebílého obyvatelstva se soustředila na Dálném východě a na jihu země.

To znamená, že v Rusku žije k roku 2010 přibližně 109 milionů bělochů a více než 35 milionů lidí jiných ras, mezi něž patří středoasijské a mongoloidní skupiny. Nejnaléhavějším problémem Ruska není imigrace z Afriky (ačkoli příliv imigrantů z této oblasti meziročně roste), ale imigranti ze smíšeného jihu a muslimských bývalých sovětských republik: Gruzínci, Arméni, Ázerbájdžánci, Tádžikové a další. V roce

2009 se odhadovalo, že v Rusku žije 12 milionů nelegálních imigrantů, z nichž většina pochází z těchto regionů.

Předpokládá se, že čínská populace ve východních částech Ruska, tedy za Uralem, se do roku 2030 stane dominantní etnickou skupinou.

Východní Evropa

Státy východní Evropy patřily v roce 2010 k oblastem, které byly hromadnou imigrací z třetího světa zasaženy nejméně. Důvodem je především jejich relativní izolace až do pádu Sovětského svazu a hospodářské škody způsobené pěti desetiletími komunismu. Tato hospodářská zaostalost vedla k relativně (ve srovnání se západní Evropou) chudým společnostem, které pro obyvatele třetího světa nebyly přitažlivé. Jak se tyto národy rozvíjejí a ekonomicky postupují vpřed, tato situace se jistě změní.

Jediným významným prvkem populace v těchto zemích, který nepochází z prvního světa, jsou buď Cikáni, nebo Turci, přičemž obě tyto skupiny pocházejí z migrací před 21. stoletím. Všechny níže uvedené údaje jsou přesné k roku 2008, pokud není uvedeno jinak.

Polsko mělo něco přes 38 milionů obyvatel, z nichž méně než několik set tisíc bylo nedávného neevropského původu. Zhruba 96 procent obyvatelstva tvořili etničtí Poláci, přičemž více než polovinu zbývajících 4 procent tvořili Evropané jiné národnosti. Odhadovaných 1,5 až 2 procenta zbývajícího obyvatelstva se považovalo za cikánského původu.

Česká republika měla přibližně 10,4 milionu obyvatel, z nichž méně než 100 000 bylo nedávného původu z třetího světa.

Odhadovalo se, že v České republice žilo mezi 250 000 a 350 000 Cikánů.

Slovenská republika měla přibližně 5,4 milionu obyvatel, z nichž méně než 1 % pocházelo z nedávných přistěhovalců z třetího světa. Cikánská populace se však odhadovala na 5 až 10 % celkového počtu obyvatel.

Maďarsko mělo necelých 11 milionů obyvatel, z nichž méně než 1 % pocházelo z nedávných přistěhovalců z třetího světa. Počet Cikánů se odhadoval na více než 600 000, ačkoli přesná čísla byla sporná.

Rumunsko mělo něco přes 22 milionů obyvatel, z nichž asi 92 procent bylo etnického evropského původu. Zbytek tvořili buď Cikáni, nebo, jakkoli to může znít podivně, Číňané, kteří měli znatelnou přítomnost v hlavním městě Bukurešti.

Většinu obyvatelstva pocházejícího z třetího světa tvořili buď Turci (10 procent), nebo Cikáni (nejméně 5 procent, možná i více).

Ukrajina měla asi 46 milionů obyvatel, z nichž méně než 2 procenta byla neevropského původu. Bělorusko je další bývalý sovětský stát sousedící s Ukrajinou. Mělo asi 10,3 milionu obyvatel, z nichž méně než 1 procento bylo neevropského původu.

Moldavsko mělo celkový počet obyvatel kolem 4,4 milionu. Podle údajů tamní vlády tvořili obyvatelé neevropského původu méně než 2 procenta populace.

Šest zemí bývalé Jugoslávie mělo v roce 2010 extrémně nízký podíl obyvatel pocházejících z imigrantů z třetího světa, odhadovaný na méně než 1 procento. Slovinsko mělo v roce

2002 něco přes dva miliony obyvatel, z nichž méně než 1 % bylo identifikováno jako neslovinské. Všechny pobaltské státy – Estonsko (1,3 milionu obyvatel), Lotyšsko (2,3 milionu) a Litva (3,3 milionu) – měly v roce 2009 méně než 1 % obyvatel pocházejících z třetího světa.

Průvod čínských přistěhovalců z roku 2009 na jedné z hlavních ulic Kanady ilustruje demografické změny v rasovém složení obyvatelstva, k nimž v této zemi dochází. Pokud se současná úroveň imigrace a přirozeného přírůstku zachová, Kanada ztratí status země s bílou většinou nejpozději do roku 2050, pravděpodobně však již dříve.

Kanada

Podle odhadů kanadské vlády dosáhl celkový počet obyvatel této země v roce 2010 něco přes 34 milionů, což představuje obrovský nárůst oproti 28 milionům z roku 1996. Za tímto populačním růstem stojí téměř výlučně imigrace z třetího světa. V Kanadě se imigranti z třetího světa označují jako „viditelné menšiny“ a podle sčítání lidu z roku 2006 roste jejich počet pětkrát rychleji než celková populace.

V pěti letech mezi lety 2001 a 2006 se populace z třetího světa zvýšila o 27,2 procenta na téměř 5,1 milionu osob, přičemž většina pocházela z Číny, Filipín a Indie. V roce 2009 tvořili imigranti z třetího světa 42,9 procenta obyvatel Toronta a 41,7 procenta populace Vancouveru.

V roce 2007 se téměř 20 procent kanadské populace narodilo jinde a oficiální vládní prognózy předpokládají, že do roku 2031 bude 33 procent obyvatel země pocházet z imigrantů z třetího světa.

Toto číslo je s největší pravděpodobností podhodnocené, protože nebyla zohledněna vyšší porodnost obyvatel třetího světa. Ve skutečnosti Kanada do roku 2040 ztratí svou většinovou bílou populaci.

Mexičan zachycený při překračování americko-mexické hranice. Nelegální imigrace z Latinské Ameriky je největším demografickým problémem Spojených států a pokud bude pokračovat nezměněným tempem, velká část USA se během několika desítek let promění v zemi třetího světa.

Amerika

Podle sčítání lidu z roku 2010 činil celkový počet obyvatel Spojených států 310 233 000. Z tohoto počtu bylo podle sčítání 246 630 000 „výhradně bělochů“, 39 909 000 „výhradně černochů“, 3 188 000 „výhradně indiánů a domorodců z Aljašky“, 14 415 000 bylo „pouze asijského původu“, 592 000 bylo „pouze havajského a jiného tichomořského původu“, 5 499 000 bylo „dvou nebo více ras“, 49 726 000 bylo „hispánského původu“ (ačkoli zpráva upozorňovala, že „osoby hispánského původu mohou být jakékoli rasy“) a že kategorie „nehispánští, výhradně běloši“ čítala 200 853 000 (Tabulka 11. „Resident Population Projections by Race, Hispanic-Origin Status, and Age: 2010 and 2015“, US Census Bureau, Statistical Abstract of the United States: 2011).

Právě tento poslední údaj se blíží skutečné bílé populaci USA, což znamená, že podíl americké populace evropského původu činil na začátku roku 2010 64 procent. Jedná se o dramatický pokles oproti roku 1960, kdy běloši tvořili 88 procent populace USA (158 831 732 z celkového počtu 179 323 175 lidí).

Toto číslo zakrývá ještě závažnější faktor pro budoucnost bílé Ameriky, a to, že v roce 2009 byla většina živě narozených dětí nebílého původu. V roce 2009 tvořili nehispánští bílí necelou polovinu všech dětí ve věku tří let, což byla nejmladší věková skupina uvedená v průzkumu Úřadu pro sčítání lidu.

Ještě před pouhými deseti lety tvořili běloši více než 60 procent dětí v této věkové skupině. Podle údajů z roku 2010 poprvé převýšil počet nebílých dětí mladších dvou let počet dětí bílých.

Údaje ukázaly, že v roce 2009 mělo dvanáct států a District of Columbia méně než 50 procent bílé populace mezi dětmi do pěti let: Havaj, Kalifornie, Nové Mexiko, Texas, Arizona, Nevada, Florida, Maryland, Georgie, New Jersey, New York a Mississippi. Ještě před deseti lety mělo „pouze“ šest států a District of Columbia nebílou většinu.

Tento masivní nárůst je téměř výlučně způsoben imigrací, hlavně z Mexika, Střední a Jižní Ameriky a dalších zemí třetího světa. Zpráva Úřadu pro sčítání lidu USA (USCB) z srpna 2008 předpovídala, že do roku 2042 budou běloši v Americe absolutní menšinou.

Demografické prognózy USCB z roku 2008 předpovídaly, že v roce 2010 budou bílí Američané tvořit 68 procent populace. Tento odhad se lišil o 4 procenta, a když vezmeme v úvahu, že v roce 2009 tvořili nebílí většinu živě narozených dětí, je pravděpodobné, že i termín roku 2042 je optimistický. Jedinou mírně pozitivní zprávou pro bílé Američany od USCB je, že i když jejich podíl na celkové populaci dále klesne, jejich skutečný počet zůstane po několik desetiletí relativně konstantní.

Po roce 2050 však dojde k náhlému a dramatickému poklesu, jelikož se projeví přirozený vliv stárnutí populace (pokud se nezvýší porodnost bělochů).

Austrálie

V roce 2007 činil počet obyvatel Austrálie 21 milionů, což představuje nárůst o 2 miliony oproti stavu před pěti lety. Téměř celý tento nárůst byl způsoben přistěhovalectvím ze zemí třetího světa.

Během sčítání lidu v roce 2006 uvedlo 1 696 568 australských obyvatel, že mají předky ze Střední Asie, Jižní Asie, Jihovýchodní Asie nebo Východní Asie, a to buď samostatně, nebo v kombinaci s jiným původem. To představuje asi 8,1 procenta celkové populace.

Mezi lety 1984 a 1995 bylo 40 procent všech migrantů přicházejících do Austrálie asijského původu. V srpnu 2003 odhalila novinová zpráva, že 14 procent obyvatel Perthu, jednoho z největších australských měst, se narodilo v jihovýchodní Asii.

Více než polovina obyvatel vnitřních městských předměstí, jako jsou Highgate a East Perth (známé vietnamské enklávy), se narodila mimo Austrálii. Při současné úrovni demografického vývoje bude v roce 2025 tvořit asijské obyvatelstvo v Austrálii nejméně 27 procent.

Největší mešita v Austrálii, která byla záměrně pojmenována „Auburn Gallipoli“ (podle bitvy z první světové války, v níž australské jednotky utrpěly porážku při pokusu o invazi do islámské Osmanské říše), se nachází v Sydney ve státě Nový Jižní Wales.

Podle Australského statistického úřadu žilo v polovině roku 2006 v Austrálii 4 956 863 obyvatel, kteří se narodili mimo Austrálii, což představovalo 24 procent australského obyvatelstva.

Tento počet zahrnoval osoby narozené v následujících zemích: Čína (kromě Hongkongu, Tchaj-wanu a Macaa), 279 447; Vietnam, 180 352; Indie, 153 579; Filipíny, 135 619; Malajsie, 103 947; Libanon, 86 599; Srí Lanka, 70 908; Indonésie, 67 952; Fidži, 58 815; Pákistán, 19 768; a Bangladéš, 13 751.

Po započítání imigrace z Asie a Blízkého východu a bez zohlednění stále početně zanedbatelné aboriginské populace se podíl obyvatelstva z třetího světa v Austrálii v roce 2008 odhadoval na přibližně 12 procent celkové populace země a rychle rostl. Vzhledem k reprodukčním poměrům v zemích třetího světa a přirozenému úbytku populace v zemích prvního světa se Austrálie dostane blízko k většinové populaci z třetího světa ještě dlouho před rokem 2050.

Nový Zéland

V červnu 2008 činil podle oficiálního vládního sčítání celkový počet obyvatel Nového Zélandu 4,27 milionu. V předchozím kalendářním roce se počet obyvatel zvýšil o 40 300, což představuje nárůst o 1 %. Z celkového počtu obyvatel v roce 2008 tvořili přibližně 68 % lidé pocházející z „prvního světa“.

Při současném tempu imigrace se předpokládá, že podíl obyvatelstva Nového Zélandu pocházejícího z prvního světa klesne do roku 2026 na méně než 60 procent. Podíl Maorů, který v roce 2006 činil 14 procent, se výrazně nezvýší a

převážná většina nárůstu nebílé populace bude pocházet z imigrace.

V červnu 2006 odhadl Statistics New Zealand (SNZ), oficiální vládní statistický úřad, že asijská populace vzroste z 400 000 na nejméně 790 000 do roku 2026. Podle SNZ by se asijská populace v letech 2001 až 2021 měla zvýšit o 145 procent z odhadovaných 270 000 na 670 000.

Věková struktura populace však po roce 2026 situaci radikálně změní. Podle prognóz sčítání lidu z roku 2001 budou do roku 2021 evropské děti tvořit 63 procent všech novozélandských dětí, ve srovnání se 74 procenty v roce 2001.

Sčítání lidu z roku 2006 ukázalo, že počet lidí asijského původu se od roku 2001 zvýšil o 48,9 procenta. Díky tomuto dramatickému nárůstu předstihli lidé asijského původu obyvatele Tichomoří a stali se třetí největší etnickou skupinou. Demografové se domnívají, že lidé asijského původu předstihnou Maory a stanou se druhou největší skupinou do dvaceti let.

Vzhledem k rostoucí imigraci, přirozené porodnosti mezi původním obyvatelstvem a přistěhovalci z třetího světa a pokračujícímu úbytku obyvatelstva v zemích prvního světa je pravděpodobné, že Nový Zéland ztratí status země s většinovým obyvatelstvem z prvního světa ještě před rokem 2050.

Celosvětový úbytek bělochů

Z výše uvedených údajů o rasovém složení obyvatelstva a příslušných prognóz vyplývá, že pokud nebude masová imigrace zastavena a zvrácena, přestane být západní Evropa,

Severní Amerika, Austrálie a Nový Zéland do roku 2060 převážně bílými.

Exponenciální a explozivní růst nebílé populace na Zemi – která se každých třicet let zdvojnásobí – znamená, že do roku 2100 budou bílí tvořit pouze 3 procenta světové populace – což je dramatický pokles oproti roku 1900, kdy bílí tvořili 30 procent světové populace.

[…] Vzestupy a pády dějin jsou výsledkem rasových a subrasových změn, vzájemného dobývání kmenů či národů a přechodu území z rukou jedné etnické skupiny do rukou druhé.

Jakmile pochopíme tuto společnou nit a základní příčinu, historie již nepůsobí jako nesmyslná směsice zdánlivě nesouvisejících událostí, ale spojuje se do souvislého a v konečném důsledku předvídatelného toku. Porozumění rasovému základu světových událostí umožňuje čtenáři předvídat budoucnost na základě toho, co je již známo. To je obzvláště relevantní ve světle faktů, které byly shrnuty v předchozí kapitole. Rostoucí počet nebílých zaplavujících Evropu, Severní Ameriku, Austrálii a Nový Zéland povede ke změně povahy a podoby těchto společností. V praktickém smyslu to znamená, že evropská civilizace, jak se vyvíjela od pozdního paleolitu před asi dvaceti sedmi tisíci lety, zmizí. Nahradí ji kultura a civilizace, která odráží charakter a normy nové populace třetího světa. Tato předpověď je založena na faktech, nikoli na domněnkách. Ti, kteří mají odvahu se podívat, již nyní mohou vidět účinky rasové změny v západní společnosti.

[…] Pokud nedojde k vědomé a odhodlané změně současných politických, demografických a společenských

trendů, zdá se, že konec západní civilizace je na dosah, neboť je zaplavena vlnou imigrace z třetího světa.

To je velké ponaučení z historie. Kéž by bylo vyslyšeno.

[…] Když padla Mezopotámie, vzrostl Egypt. Když padl Egypt, vzrostlo klasické Řecko. Když padlo klasické Řecko, vzrostl Řím. Když padl Řím, vzrostly evropské státy. Poté byl objeven Nový svět a Severní Amerika, Austrálie a Nový Zéland se staly dalšími baštami bílé civilizace.

Nyní jsou však všechny ohroženy masovou imigrací z Třetího světa. Už neexistují žádná nová území ani země, která by se dala dobýt. Je to poslední výzva pro bílou západní civilizaci.

Může Západ přežít? Jednoduchá odpověď zní ano, pokud budou podniknuty některé základní kroky.

1. V první řadě musí běloši mít více dětí. Bez tohoto základního stavebního kamene postrádá veškerá další politická činnost smysl. Historie, politika i lidské dění jsou výsledkem demografického vývoje. Pokud se lidem nedaří rozmnožovat, příroda je za to trestá vyhynutím.
2. Politická činnost musí směřovat k tomu, aby si co nejvíce bílých Evropanů uvědomilo realitu rasové otázky a její zásadní vliv na světové dění.
3. Tato politická činnost musí být vždy vedena v duchu své doby. Veškeré pokusy o politickou nekrofilii (které se snaží oživit určité minulé období, jako například Ku Klux Klan, Konfederaci nebo nacistické Německo) jsou odsouzeny k neúspěchu. Éra „nadřazenosti bílé rasy“ je pryč a veškeré pokusy o její oživení jsou pošetilé. Osud

bílé rasy se rozhodne v jednadvacátém století, nikoli v minulých stoletích.

4. Tato politická činnost musí být vždy vyjádřena přiměřeným, umírněným a společensky přijatelným jazykem, pojmy a formou. Koneckonců není nic špatného na tom, požadovat pro země prvního světa stejná práva, jaká jsou přiznána všem zemím třetího světa (osvobození od kolonialismu a právo na sebeurčení). Je to ve skutečnosti zcela rozumné a normální.
5. Tato politická činnost se nesmí omezovat „pouze“ na vydávání sem tam nějaké knihy, provozování webových stránek nebo vydávání časopisu. Je nelogické tvrdit, že „neexistují žádní politici, kteří by hájili zájmy bělochů“, když ti, kdo si na to stěžují, se v praktické politice vůbec neangažují. Je samozřejmé, že žádní politici hájící zájmy bělochů nebudou existovat, pokud se všichni politicky uvědomělí lidé, kteří tyto zájmy podporují, nebudou angažovat v politické kampani a nebudou kandidovat do veřejných funkcí.
6. Politický realismus musí být heslem všech aktivistů. Příliš mnoho lidí vstupuje do politiky s falešnými očekáváními okamžitého vítězství a vyhoří, když se očekávaná sláva nedostaví. Aktivisté si musí uvědomit, že rasový pohled na svět jde proti téměř stoleté levicové indoktrinaci. Masová média jsou z velké části zcela nepřátelská a v rukou těch, kteří tleskají rasové destrukci Západu. Není to snadná cesta a vítězství na pro-bílé politické platformě jsou, zjednodušeně řečeno, nejtěžšími cíli, jaké může aktivista zažít.

7. Naštěstí není nutné dosáhnout úplného vítězství. Stačí, aby se významná menšina západních lidí probudila k rasové realitě. Největší hrozba pro budoucí existenci bílé rasy nepochází od jiných rasových skupin, ale spíše z vlivu, který mají bílí liberálové na společnost. Všechny ostatní rasy a skupiny se chovají tak, jak se chovají, protože to vládnoucí bílá liberální elita dovoluje. A v tom je ten háček; povaha moderního liberalismu je sebevražedná. Liberálové se, pokud budou mít dost času, sami zničí. Přestanou mít děti; budou se mísit s jinými rasami a poté přestanou existovat. Dokud budou pro-bílí političtí aktivisté mít dostatek dětí a budou se věnovat rozumné a rozvážné politické činnosti, jejich politické názory nebudou v přeživší bílé komunitě narážet na odpor. Ti, kdo by mohli namítat, že počet přeživších s rasovým povědomím bude příliš malý na to, aby měl nějaký význam, by si měli uvědomit, že zakládající evropská populace v době pozdního paleolitu čítala nanejvýš několik set tisíc lidí. V Evropě již existuje více lidí – ve skutečnosti miliony – kteří hlasovali pro pro-bílé nebo protiimigrační strany. Není důvod k pesimismu, pokud jde o počty.
8. A konečně, přeživší bílé komunity budou muset realisticky posoudit svou geografickou situaci. Není dobré být rasově uvědomělou menšinou uprostřed moře nepřátelských nebílých, jak se na vlastní kůži přesvědčili Afrikánci v Jižní Africe. Až nastane ten správný čas, bude tedy třeba vážně zvážit geografickou konsolidaci bílého obyvatelstva. V tomto ohledu budou pravděpodobně hrát

rozhodující roli východní Evropa a „bílé Rusko“, které poskytnou domov, v němž se budou moci bílí lidé z celého světa zotavit, přeskupit a přežít – a snad se poučit z lekcí historie.

Je něco z toho vůbec možné? Odpověď na tuto otázku bude záviset na vás, milí čtenáři, a na vašich činech.

Doporučená literatura

- The Perils of Diversity: Immigration and Human Nature – Byron Roth, 2017
- White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century – Jared Taylor, 2011
- Multiculturalism and the Politics of Guilt – Paul Gottfried, 2002
- Essential Writings on Race – Samuel Francis, 2014
- Podivná smrt Evropy – Douglas Murray, 2018
- The God That Failed: Liberalism and the Destruction of the West – John Publius, 2020
- March of the Titans: A History of the White Race – Arthur Kemp, 2012